DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

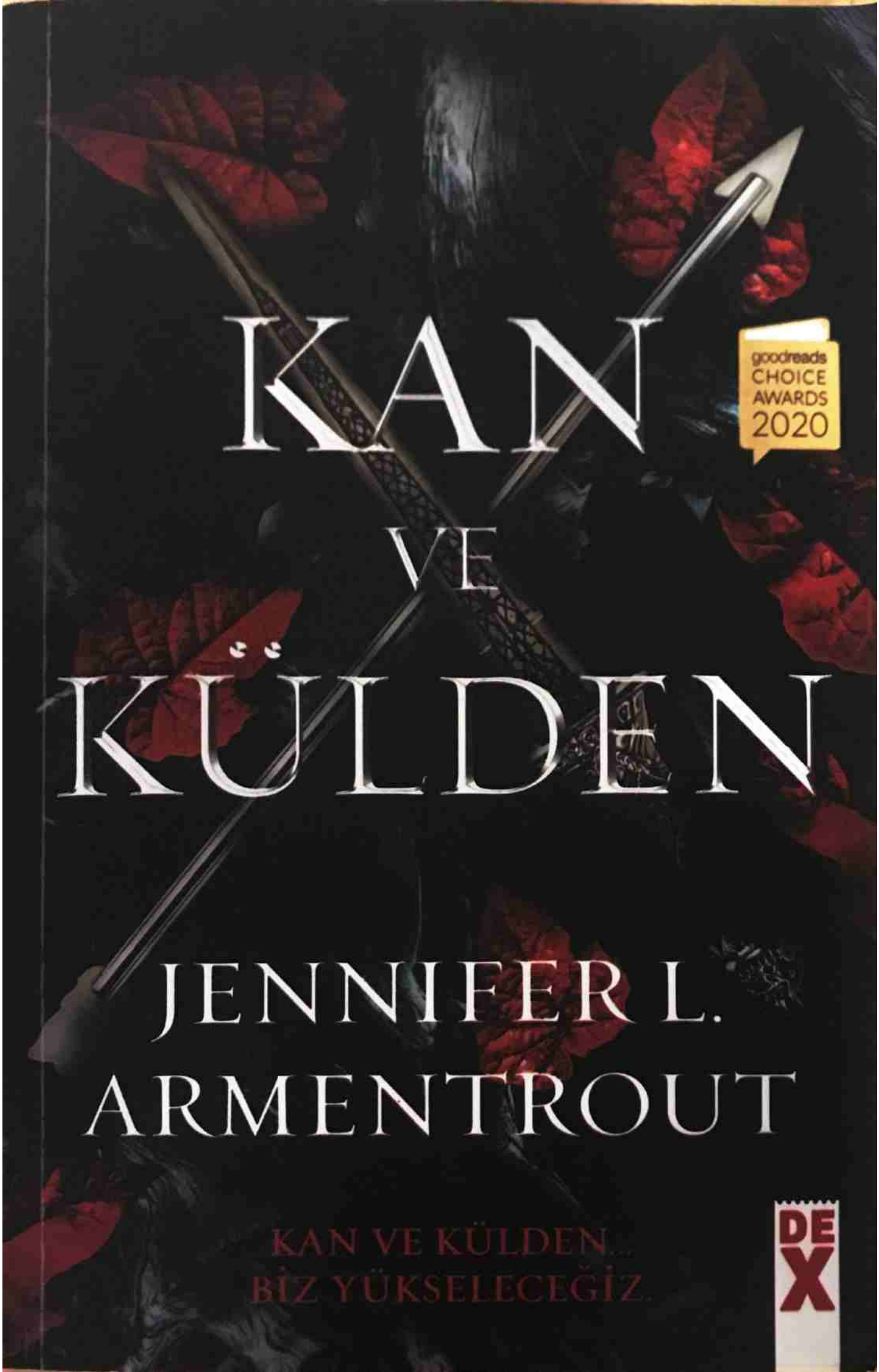
KAN
VE
KÜLDEN
goodreads
CHOICE
AWARDS
2020
JENNIFER L.
ARMENTROUT
KAN VE KÜLDEN...
BİZ YÜKSELECEĞİZ.
DEX

Büyüleyici, seksi ve nefes kesici...
***Kan ve Külden*, bağımlılık yaratan**
şaşırtıcı bir fantastik şaheser

Bir Bakire...

Doğumundan itibaren yeni bir çağı başlatmak için seçilen Poppy'nin hayatı hiçbir zaman kendisine ait olmamıştı. Bakire'nin hayatı yalnız yaşanır. Asla dokunulmaz. Asla bakılmaz. Asla konuşulmaz. Asla bir zevk yaşamaz. Yükseliş gününü beklerken, tanrılar tarafından değerli bulunmaya hazırlanmaktansa muhafızlarla birlikte, ailesini elinden alan kötülüğe karşı savaşmayı tercih ederdi.
Ama seçim, hiç onun olmadı.

Bir Görev...

Tüm krallığın geleceği Poppy'nin omuzlarında. Bunu istemiyor aslında. Çünkü bir Bakire'nin de kalbi var. Ve bir ruhu. Ve güçlü arzuları. Yükselişi için onu korumakla görevli, altın gözlü bir muhafız olan Hawke hayatına girdiğinde, kaderi ve görevi arzu ve istekleriyle çatışıyor. Hawke onu kızdırıp, inandığı her şeyi sorgulamasını sağlayacak ve yasaklarla onu ayartacak.

Bir Krallık...

Tanrıların terk ettiği, ölümlülerin ise korktuğu düşmüş bir krallık bir kez daha yükseliyor. Kendilerine ait olduğuna inandıkları şeyi şiddet ve intikam yoluyla geri almaya kararlılar. Lanetlilerin gölgesi yaklaştıkça, yasak olanla doğru olan arasındaki çizgi bulanıklaşıyor. Poppy, dünyasını bir arada tutan her kana bulanmış iplik çözülmeye başladığında sadece kalbini kaybetmenin ve tanrılar tarafından değersiz bulunmanın eşiğinde değil, aynı zamanda hayatı da tehlikede.

DEX
www.dexkitap.com
/DEXpub
THG 0000401 SVD
ISBN 978-605-09-8414-9
sertifika no: 11940
Tavsiye Edilen KDV'siz Satış Fiyatı
₺69

KAN
VE
KÜLDEN

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Melez Sözleşmeleri 1 - Melez
Melez Sözleşmeleri 2 - Safkan
Melez Sözleşmeleri 3 - Tanrı
Melez Sözleşmeleri 4 - Apollyon
Melez Sözleşmeleri 5 - Avcı
Lux 1 - Obsidiyen
Lux 1.5 - Unutuluş
Lux 2 - Oniks
Lux 3 - Opal
Lux 4 - Köken
Lux 5 - Direniş
Hep Seni Bekledim
Kış Güneşi
Saplantı
Karanlık Elementler 1 - Kimi Öptüğüne Dikkat Et
Karanlık Elementler 2 - Kime Dokunduğuna Dikkat Et
Karanlık Elementler 3 - Kimi Seçtiğine Dikkat Et
Lanetli 1 - Lanetli
Lanetli 2 - Paramparça
Lanetli 3 - Cesur
Gamble Kardeşler 1 - Sağdıç
Gamble Kardeşler 2 - Oyuncu
Gamble Kardeşler 3 - Bodyguard
Hep Seni İstedim
Titan 1 - Geri Dönüş
Titan 2 - Güç
Titan 3 - Mücadele
Titan 4 - Kehanet
Sonsuzluğun Sonuna Dek
Ölene Dek Beraberiz
Köken 1- En Karanlık Yıldız
Köken 2- En Aydınlık Gölge

KAN VE KÜLDEN
KAN VE KÜL-1

Orijinal adı: From Blood and Ash
Blood and Ash-1
© Jennifer L. Armentrout, 2020
Yazan: Jennifer L. Armentrout
Çeviren: Arif Dursun
Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitap Taryn Fagerness Agency ve Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. ortak çalışmasıyla yayınlanmıştır.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Haziran 2021 / ISBN 978-605-09-8414-9
Sertifika no: 11940

Kapak uygulama: Serçin Çabuk
Grafik uygulama: Yasemin Çatal
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 / **e-posta:** satis@de.com.tr

KAN VE KÜLDEN

JENNIFER L. ARMENTROUT

DEX

Sizlere, Okuyucuya.

1. BÖLÜM

"Finley'i bu akşam Kan Ormanı'nın hemen dışında ölü bulmuşlar."

Başımı kartlarımdan kaldırdım ve karşıdaki, yüzeyi kan kırmızısına boyanmış masada oturan üç adama baktım. Oturmak için burayı seçmemin bir nedeni vardı. Daha önce kalabalık masalar arasında dolaşırken onlardan hiçbir şey hissetmemiştim.

Fiziksel olsun duygusal olsun hiçbir acı yoktu.

Normalde, birinin acı çekip çekmediğini anlamak için kendimi zorlamazdım. Bunu sebepsiz yere yapmak inanılmaz derecede müdahaleci hissettirirdi, ancak kalabalıklar arasında ne ölçüde hislerime izin vereceğimi kontrol etmem zordu. Her zaman acısı çok derin, çok taze olan birileri olurdu. Istırapları öyle somut bir varlık haline gelirdi ki hissetmek için duyularımı açmama bile gerek kalmaz, görmezden gelip gidemezdim. Acılarını etraflarındaki ortama yansıtırlardı.

Benimse görmezden gelmekten başka bir şey yapmam yasaklanmıştı. Tanrıların bana bahşettiği armağandan asla bahsedemez, sezginin ötesine geçip asla ve asla bu konuda gerçekten bir şeyler yapamazdım.

Her zaman yapmam gerekenleri yapan biri de değildim.

Açıkça görüldüğü gibi.

Ama bu adamlar, büyük acılar çekenlerden kaçınmak için hislerimle onlara ulaştığımda, gayet iyiydiler. Yaşamlarını ne yaparak kazandıklarına bakılırsa, bu şaşırtıcıydı. Onlar, Elysium Tepeleri'nden çıkarılan demir ve kireç taşından inşa edilen dağlık alandaki "Sur" adlı duvarın muhafızlarıydı. Dört yüzyıl önce İki Krallar Savaşı sona erdiğinden beri, Sur tüm Masadonya'yı kuşatıyordu ve Solis Krallığı'ndaki her şehir bir Sur tarafından korunuyordu. Daha küçük versiyonları, köyleri ve eğitim merkezlerini, tarım topluluklarını ve diğer seyrek nüfuslu kasabaları çevreliyordu.

Muhafızların hep gördükleri, yapmak zorunda oldukları şey genellikle ıstırap veriyor, bunun nedeni ise ya açılan yaralar ya da yarılan deriler ve örselenen kemiklerden daha derin şeyler oluyordu.

Bu gece bu acıları yoktu, zırhları ve üniformaları da yoktu. Bunların yerine bol tişörtler ve deri pantolonlar giymişlerdi. Yine de görevde olmasalar bile, korkunç sisin ve beraberinde gelen dehşetin işaretleri ve krallığın geleceğine karşı çalışanlar için tetikte olduklarını biliyordum. Tepeden tırnağa silahlıydılar.

Ben de öyleydim.

Pelerinimin kıvrımlarının ve içine giydiğim ince elbisenin altına gizlenmiş, tenimin asla tam olarak ısıtmadığı bir hançerin soğuk kabzası uyluğuma sarılıydı. On altıncı yaş günümde bana hediye edilmişti, aldığım tek silah veya en ölümcül olanı değildi ama en sevdiğimdi.

Sapı ne insan ne de canavar olan, uzun zaman önce soyu tükenmiş bir kurdun kemiklerinden yapılmıştı ve kan taşından yapılmış bıçağı, jilet gibi bilenmişti.

Yine inanılmaz derecede pervasız, uygunsuz ve tamamen yasak bir şey yapma sürecinde olabilirdim, ancak Kızıl İnci gibi bir yere korumasız girecek kadar aptal değildim. O korumayı kullanma becerisine ve o silah ile yeteneği alıp tereddüt etmeden kullanacak donanıma sahip olmalıydım.

Kahverengi saçlı ve yumuşak yüzlü, daha genç bir muhafız, "Ölü mü?" dedi. Adı Airrick olabilirdi ve ben on sekiz yaşımda isem o benden daha büyük olamaz diye düşündüm. "Sadece ölü demek az olur. Finley'in kanı çekilmiş, vahşi köpekler saldırmış gibi eti çiğnenmiş ve sonra parçalara ayrılmış."

Göbek deliğimde küçük buz topları oluşurken gözüm kartlarıma dalmıştı. Vahşi köpekler bunu yapmazdı. Ağaçların kanadığı, kabuk ve yaprakların kıpkırmızı boyandığı tek yer olan Kan Ormanı'nın civarında hiç vahşi köpek olmadığı da zaten malumdu. Ormanda çok uzun süre kalanların cesetlerini yiyen başka hayvanlar, aşırı büyük kemirgenler ve leş yiyicilerle ilgili söylentiler vardı.

"Yani bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz" diye devam etti Airrick. "Yakında olmalılar. Bir saldırı..."

Yaşlı bir muhafız araya girerek, "Bu konuşmayı yapmanızın doğru olduğunu sanmıyorum" dedi. Onu tanıyordum. Phillips Rathi. Yıllardır Sur'daydı, ki böyle bir şey neredeyse duyulmamıştı. Muhafızların ömürleri uzun olmazdı. Bana doğru başını salladı. "Bir leydinin huzurundasınız."

Bir leydi mi?

Sadece Yükselmişlere Leydi denirdi ama ben de kimsenin, özellikle de bu binadakilerin, Kızıl İnci'nin içinde olmasını bekleyeceği biri değildim. Fark edilirsem, başım...şey, daha önce hiç olmadığı kadar belaya girerdi ve sert bir azar ile de karşı karşıya gelirdim.

Böyle bir şey, Masadonya Dükü Dorian Teerman'ın vermek isteyeceği türden bir ceza olurdu. Ve tabii ki yakın sırdaşı Lord Brandole Mazeen de katılmayı çok isterdi.

Esmer tenli muhafıza bakarken, içime bir endişe yayıldı. Phillips'in kim olduğumu bilme şansı yoktu. Yüzümün üst yarısı, beyaz domino maskesiyle kaplıydı, bunu yıllar önce Kraliçe'nin Bahçeleri'nde atılmış olarak bulmuştum ve üstümde de Britta'dan ödünç aldığım yumurta kabuğu mavisi rengindeki düz bir pelerin vardı. Britta, Kızıl İnci hakkında konuşurlarken kulak misafiri olduğum çok sayıdaki kale hizmetkârlarıydan biriydi. Umarım Britta, ben sabah kıyafetini yerine koyana kadar kaybolduğunu fark etmezdi.

Maske olmasa bile, Masadonya'da yüzümü görenlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi ve hiçbiri bu gece burada olmazdı.

"Seçilmiş" Bakire olarak, dudaklarım ve çenem hariç, genellikle yüzüm ve saçım her zaman bir peçeyle örtülü olurdu.

Phillips'in beni sadece bu özelliklerimden tanıyabileceğinden şüpheliydim, eğer tanısaydı, hiçbiri hâlâ burada oturuyor olmazdı. Nazikçe de olsa, koruyucularım olan Masadonya Dükü ve Düşesi'ne doğru yavaşça çekiliyor olurdum.

Panik yapmaya gerek yoktu.

Omuzlarımdaki ve boynumdaki kasları rahatlatmaya çalışarak gülümsedim. "Ben Leydi değilim. Ne istiyorsanız konuşmaya çekinmeyin."

Phillips, "Öyle de olsa, bu kötü konulardan pek bahsetmesek daha iyi olurdu" diye yanıtladı ve diğer iki muhafıza doğru keskin bir bakış attı.

Airrick, başını kaldırınca göz göze geldik. "Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok yine de kabul ediyorum."

Üçüncü muhafız çenesini indirdi, dikkatlice kartlarına bakarken aynı şeyleri tekrarladı. Yanakları pembeleşti, bunu oldukça sevimli buldum. Sur'da çalışan muhafızlar, zor bir eğitimden geçerek her türlü silah kullanımı ve göğüs göğüse çarpışma konusunda ustalaşırdı. Sur dışındaki ilk deneyimlerinden sağ kurtulan hiç kimse, kan dökmeden ve ölüm görmeden geri dönmezdi.

Ama yine de bu adamın yüzü kızarıyordu.

Finley'nin kim olduğunu, Sur Muhafızı mı yoksa Avcı mı olduğunu sormak için boğazımı temizledim. Avcılar ordunun bir bölümüydü ve şehirler, yolcular ve mallar arasındaki iletişimi sağlarlardı. Yılın yarısını Sur'un sağladığı korumanın dışında geçirirlerdi. Bu, açık ara en tehlikeli mesleklerden biriydi, bu yüzden asla yalnız seyahat etmezlerdi. Bazıları da hiç geri dönmezdi.

Ne yazık ki, bunu yapanlardan birkaçı da dönseler bile aynı kalamazlardı. Ellerine bulaşan ölümü rastgele dağıtan varlıklar olarak geri dönerlerdi.

Lanetli.

Phillips'in daha fazla söze izin vermeyeceğini sezerek,

dilimin ucunda dans eden soruların hiçbirini dile getirmedim. Eğer diğerleri onunla birlikte olsaydı ve Finley'i büyük olasılıkla öldüren şey onu da yaralasaydı, bir şekilde öğrenirdim.

Sadece, dehşet içinde çığlık çığlığa kalmamış olmasını umuyordum.

Sur'un dışından tam olarak kaç kişinin lanetlenerek döndüğünü Masadonya halkı bilmezdi. Sadece, orada burada bir avuç insan görürlerdi, gerçeği değil. Gerçeği bilselerdi, panik ve korku, Sur'un dışındaki dehşet kavramını gerçekten bilmeyen bir halkta infiale neden olurdu.

Ağabeyim Ian ve bense bunu bilirdik.

Bu yüzden masadaki mevzular daha gündelik şeylere döndüğünde, içimi kaplayan buzun çözülmesi için mücadele ediyordum. Sur'un içindekileri güvende tutmak için çok kayıplar verilmiş ve bu uğurda çok canlar da alınmıştı, ancak sadece burada değil, Solis Krallığı genelinde başarısız olunuyordu.

Ölüm...

Ölüm, *her zaman* içeri girmenin bir yolunu buluyordu.

Genel bir huzursuzluk hissi içimde şişiyordu, bu yüzden *Dur*, diye emrettim kendime. Bu gece, muhtemelen farkına varmamam gereken ama bir şekilde farketmiş olduğum şeylerin tümüyle ilgili değildi. Bu gece yaşamakla ilgiliydi... bütün gece ayakta olmamakla, uyuyamamakla, yalnız kalmakla ve... hiç kontrolüm yokmuş gibi... Sanki olduğumdan başka bir şeymişim gibi hissetmekle ilgiliydi.

Başka bir kötü el dağıtıldı ve elimde tuttuklarımdan kurtulmanın mümkün olmadığını bilecek kadar Ian ile

kart oynamıştım. Çıkacağımı söyleyip ayağa kalkarken, muhafızlar başlarını salladılar, her biri bana iyi akşamlar diledi.

Masalar arasında ilerlerken, bir garsonun eldivenli bir elle sunduğu şampanya kadehini aldım ve o akşam daha erken saatlerde sokaklarda aceleyle ilerlerken damarlarımda vızıldayan heyecan hissini yeniden yakalamaya çalıştım.

Odayı tararken, duyularımı kendime saklayarak kendi işime odaklandım. Acılarını etraflarına yansıtmayı başaranların dışında olanların bile zarar görüp görmediklerini anlamak için onlara dokunmama gerek kalmıyordu. Sadece birini görmek ve biraz odaklanmak yeterliydi. Şu veya bu şekilde bir acı çekiyorlarsa görünüşleri değişmezdi ve onlara konsantre olduğumda bile hallerinde bir değişiklik olmazdı. Acılarını sadece *hissedebilirdim*.

Fiziksel acı neredeyse her zaman sıcaktı, peki ya görülemeyen acı?

İşte bu neredeyse her zaman soğuk olurdu.

Laf atmalar ve ıslıklar, beni zihnimdeki düşüncelerimden çekip aldı. Kırmızılar içindeki bir kadın, benim ayrıldığım masanın yanındakinin kenarına oturdu. Uyluklarını zar zor kapatan kırmızı saten ve ince tülden yapılmış bir elbise vardı üzerinde. Adamlardan biri küçük ince eteğini bir eliyle avuçladı.

Kadın, adamın elini küstah bir sırıtışla tokatlayarak uzandı, vücudu şehvetli bir kıvrım oluşturdu. Kalın, sarı bukleleri unutulmuş para ve fişlerin üzerine dökülüyordu. "Bu gece kim beni kazanmak ister?" Ellerini fırfırlı korsenin beli boyunca dolaştırırken sesi derin ve pusluy-

du. "Sizi temin ederim çocuklar, hayallerinizi süsleyen servetlerden daha uzun süre dayanacağım."

"Peki ya berabere kalınırsa?" diye sordu adamlardan biri, paltosunun ince kesimi, onun varlıklı bir tüccar veya bir tür iş adamı olduğunu gösteriyordu.

Kadın, "O zaman benim için çok daha eğlenceli bir gece olur" dedi bir elini karnından aşağı indirerek, daha da aşağı kayarak bacaklarının...

Yanaklarım ısınırken, köpüklü şampanyadan bir yudum alıp bakışlarımı çabucak uzaklara çevirdim. Bakışlarım, pembe-altın bir avize gibi göz kamaştırıcı bir parlaklık kazanmıştı. Kızıl İnci iyi iş yapıyor olmalıydı ve sahiplerinin de iyi bağlantıları olsa gerekti. Elektrik pahalıydı ve Kraliyet Sarayı tarafından oldukça kontrol edilen bir kaynaktı. Bu lüksün, müşterilerinden hangilerine sunulmak üzere sağlandığını merak etmeye başlamıştım.

Avizenin altında başka bir kart oyunu daha devam ediyordu. Orada da kadınlar vardı; özenle kıvrılmış saçları kristallerle süslenmişti ve kıyafetleri, burada çalışan kadınlardan çok daha az cüretkardı. Elbiseleri canlı mor ve sarı renklerde, mavi ve eflatunun pastel tonlarındaydı.

Odamda ya da dışarıda –ki bu çok sık olmazdı– sadece beyaz giymeme izin veriliyordu. Bu yüzden farklı renkler giymenin, insanların tenlerini veya saçlarını nasıl tamamladığına hep hayran kalırdım. Çoğu zaman Teerman Kalesi'nin koridorlarında beyazlar içinde dolaşan bir hayalete benzediğimi hayal ederdim.

Bu kadınlar da yüzlerinin yarısını kaplayan ve kimliklerini gizleyen domino maskeleri takarlardı. Bazılarının kim olduklarını merak ederdim. Sık sık yalnız bırak-

lan cüretkâr eşler miydi bunlar? Evlenmemiş ya da belki de dul kalmış genç kadınlar mıydı? Hizmetliler ya da akşamları şehirde çalışan kadınlar mıydı? Masadaki maskeli kadınların ve kalabalığın arasında Bekleyen Leydi ve Lordlar da var mıydı? Buraya benimle aynı sebepten mi gelmişlerdi?

Sıkıntıdan? Meraktan?

Yalnızlıktan?

Öyleyse, fark ettiğimden daha fazla birbirimize benziyorduk. Her ne kadar onlar Kraliyet Sarayına, geleneksel Ayin sırasında on üçüncü yaş günlerinde verilen ikinci kız ve erkek çocukları olsalar bile. Ve ben... Teerman Kalesi'nden Penellaphe, Balfourların Akrabası ve Kraliçe'nin favorisiydim.

Ben, işte o *Bakire*'ydim.

Seçilmiş olandım.

Ve bir yıldan kısa bir süre içinde, on dokuzuncu yaş günümde, tüm Bekleyen Leydi ve Lordlar gibi Yükselmiş olacaktım. Yükselişlerimiz farklı olacaktı ama İki Krallar Savaşı nın bitiminden sonra gerçekleşen ilk tanrıların Kutsaması'ndan bu yana en büyüğü olacaktı.

Onlar yakalanırlarsa başlarına çok az şey gelirdi ama ben... Dük'ün memnuniyetsizliğiyle karşılaşırdım. İçimde bir öfke filizi kök salıp yapışkan bir tiksinti ve utanç kalıntısıyla karışırken dudaklarım inceldi.

Dük'ün elleri aşırı tanıdık bir şekilde ağırdı ve doğal olmayan bir ceza verme açlığı çekiyordu.

Ama ben, onu da düşünmeyecektim. Ya da terbiye edilme kaygısını da. Bunu düşünecek olsaydım, odama dönmem daha doğru olurdu.

Bakışlarımı masadan ayırdığımda, İnci içerisinde maske takmayan, kimliklerini gizlemeksizin gülümseyen ve kahkahalar atan kadınlar olduğunu fark ettim. Muhafızlar ve tüccarlarla masalara oturmuş, loş kuytu köşelerde durup maskeli kadınlar, erkekler ve ayrıca Kızıl İnci için çalışan kişilerle konuşuyorlardı. Utanç duymuyor ya da görülmekten korkmuyorlardı.

Bunlar her kimse, özgürlüklerine gıpta ediyordum.

Ben de bu gece böyle bir bağımsızlığın peşindeydim. Çünkü hem maskeli hem de anonim bir görünümdeydim, benim burada olduğumu tanrılardan başka kimse bilemezdi. Tanrıların ise, uzun zaman önce, zamanlarını beni izleyerek geçirmekten daha önemli işleri olduğuna karar vermiştim. Sonuçta, umurlarında olsaydı, yasak olan birçok şeyi zaten yapmış olduğum için şimdiye kadar ağzımın payını vermiş olurlardı.

Yani, bu gece *herhangi* biri olabilirdim.

Bu özgürlük, hayal ettiğimden çok daha güçlü bir duyguydu. Hatta şu duman çekenlerin verdiği olgunlaşmamış haşhaş tohumlarından bile daha güçlü bir histi.

Bu gece, o Bakire değildim. Penellaphe değildim. Sadece Poppy'ydim. Bu lakabı annemin kullandığını hatırlardım, sadece Ian ve birkaç kişinin bana taktığı bir lakaptı.

Poppy olarak, uyulması gereken katı kurallar veya yerine getirilmesi gereken beklentiler yoktu, hazır olduğumdan daha büyük bir hızla yaklaşan bir Yükseliş yoktu. Korku yoktu, geçmiş ya da gelecek yoktu. Bu gece, birkaç saatliğine bile olsa biraz yaşayabilir ve mümkün olduğunca tecrübe kazanabilirdim, yani başkente, Kraliçe'ye geri verilmeden önce.

Ve Tanrılara verilmeden önce.

Belirsizlik ve kimsesizlik hissiyle tüylerim diken diken oldu. O hislere yaşam hakkı tanımadan onları bastırdım. Gelecek ve müdahale edemeyeceğim şeylerin üzerinde durmak neye yarardı ki?

Ayrıca, Ian iki yıl önce Yükselmişti ve ondan aldığım aylık mektuplara bakılırsa, aynı kalmıştı. Tek fark, kendi sesiyle masal anlatmak yerine, aynı şeyi her mektupta kelimelerle yapmasıydı. Daha geçen ay, Stroud Denizi'nin dibine dalan ve su halkıyla arkadaşlık kuran, biri kız diğeri erkek kardeşler olan iki çocuk hakkında birkaç satır yazmıştı.

Şampanya kadehini kaldırırken gülümsedim, o şeylerin aklına nereden geldiğini bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla, Stroud Denizi'nin dibine dalmak imkânsızdı ve su halkı diye bir şey yoktu.

Yükselişinden kısa bir süre sonra Kraliçe ve Kral'ın emriyle Leydi Claudeya ile evlenmişti.

Ian eşinden hiç bahsetmezdi.

Evliliğinde mutlu muydu? Bakışlarım köpüren pembemsi içeceğe düşerken dudaklarımda oluşan kıvrım soldu. Emin değildim, fakat evlenmeden önce birbirlerini çok az tanıyorlardı. Hayatının geri kalanını muhtemelen bir insanla geçirecekken bu nasıl yeterli olurdu ki?

Ve Yükselenler çok ama çok uzun bir süre yaşardı.

Ian'ı Yükselmiş olarak düşünmek benim için hâlâ garipti. O bir ikinci oğul değildi ama ben Bakire olduğum için, Kraliçe doğal düzenin nadir bir istisnası için tanrılara ricada bulunmuş ve onlar da yükselmesine izin vermişlerdi. Ian'ın karşılaştıklarıyla yüzleşemezdim; bir

yabancıyla, bir başka Yükselmiş ile çekicilik tanrısal olarak görüldüğü için güzelliği arzulamayı her şeyin önüne koyan biriyle evlenemezdim.

Bakire veya Seçilmiş olsam bile, asla tanrısal olarak görülmezdim. Dük'e göre, ben güzel değildim.

Tam bir *trajediydim*.

Farkında olmadan, parmaklarım maskenin sol tarafındaki kaşındıran dantele sürtündü. Elimi hemen çektim.

Muhafız olduğunu hatırladığım bir adam masadan kalktı, benim gibi beyaz maskeli bir kadına döndü. Elini ona uzattı, duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler söyledi ama kadın elini onunkinin üzerine koymadan önce onaylayarak başını salladı ve gülümsedi. Ayağa kalktı, leylak rengi elbisesinin eteği bacaklarının etrafına sıvı gibi düşerken adam onu birbiriyle bağlantılı odaların her iki ucunda bulunan, misafirlerin erişebileceği iki kapıya doğru götürdü. Sağ taraftaki, dışarı açılıyordu. Sol kapı üst kata, Britta'nın her türlü şeyin gerçekleştiğini söylediği daha özel odalara çıkıyordu.

Muhafız, maskeli kadını sola götürdü.

Ona bir soru sormuştu. Ve kadın da evet demişti. Yukarıda her ne yapacaklarsa, ister birkaç saat ister ömür boyu sürsün, her ikisinin de hoşuna gidecek ve her ikisinin de kendi tercihleri olacaktı.

Dikkatim, kapandıktan çok sonra bile kapının üzerinde kaldı. Bu gece buraya gelmemin bir başka nedeni miydi bu? Seçtiğim biriyle... zevki tecrübe etmek için miydi?

İstesem yapabilirdim. Bekleyen Leydilerin konuşmalarına kulak kabartmış ve dokunulmamış olmaları ge-

rekli görülmemiş olanlardan bahsedildiğini işitmiştim. Onlara göre, bir kadının saflığını korurken zevk alabileceği pek çok şey vardı.

Saflık mı?

O kelimeden ve arkasındaki anlamdan nefret ederdim. Sanki bekaretim iyiliğimi, masumiyetimi belirlermiş ve onun varlığı ya da yokluğu her gün yaptığım yüzlerce seçimden bir şekilde daha önemliymiş gibi.

Hatta bir parçam, gerçek bir bakire olarak tanrılara gitmezsem bana ne yapacaklarını merak ediyordu. Artık bakire olmadığım için yaptığım ya da yapmadığım her şeyi görmezden gelirler miydi?

Emin değildim ama öyle olmamasını umuyordum. Şimdi ya da gelecek hafta ya da... herhangi bir zamanda seks yapmayı planlıyor değildim, sadece bu seçimi yapabilmek istiyordum.

Yine de bu seçeneğin ortaya çıkacağı hal ve şartlarda, ben ne yapar ne ederdim, bundan pek emin değildim. Ama sanırım burada, Kızıl İnci'de, Bekleyen Leydilerin yapmayı arzuladıkları şeyleri konuşurlarken işittiğim şeylere istek duyan katılımcılar vardı.

Kendimi şampanyadan bir yudum daha içmeye zorlarken, göğsümde gergin bir titreme hissettim. Tatlı baloncuklar boğazımın arkasını gıdıkladı, ağzımdaki ani kuruluğun bir kısmını hafifletti.

Doğruyu söylemek gerekirse, bu gece, düşünmeden verilen bir karardı. Çoğu gece neredeyse şafak sökene kadar uyuyamazdım. Uyuyabildiğimde ise, uyumamış olmayı dilerdim. Sadece bu hafta üç kez, çığlıklarım kulaklarımda çınlarken bir kâbustan uyandım. Ve bu şekilde, kü-

meler halinde geldiklerinde, haberci gibi hissettirirlerdi. Acıyı hissedebilme ve uyarı çığlıkları atma içgüdüsü gibi.

Sığ bir nefes alarak, daha önce bakmış olduğum yere tekrar bir bakış attım. Kırmızılı kadın artık masada değildi. Bunun yerine, iki adam da kazanırsa ne olacağını soran tüccarın kucağındaydı. Adam kartlarını inceliyordu ama eli daha önce kadının kaydırdığı yerdeydi, uyluklarının arasında derin bir çukur açmıştı.

Aman Tan...

Dudağımı ısırarak, tüm yüzümü alevler sarmadan önce durduğum yerden uzaklaştım. Yarım bir duvarla ayrılmış, başka bir oyun elinin oynandığı bir sonraki alana attım kendimi.

Burada daha fazla muhafız vardı, hatta bazılarının Kraliyet Muhafızı olduğunu fark ettim. Onlar da tıpkı Sur'da çalışan askerler gibiydi, fakat Yükselmişleri korurlardı. Bu yüzden Yükselmişlerin kişisel muhafızları da olurdu. İnsanların fidye için Saray mensuplarını kaçırmaya çalıştıkları olmuştu. Bu vakalarda genelde kimse ciddi bir şekilde yaralanmamıştı, ancak çok farklı, daha şiddetli nedenlerden kaynaklanan başka girişimler de oldu.

Küçük, kırmızı tomurcukları olan yapraklı bir saksı bitkisinin yanında dururken, orada ne yapacağımdan emin değildim. Başka bir kart oyununa katılabilir veya masalarda oyalanan sayısız kişiden herhangi biriyle sohbet edebilirdim, ancak yabancılarla sohbet etmekte o kadar iyi değildim. Tuhaf bir şeyi ağzımdan kaçıracağıma ya da sohbete pek bir anlam ifade etmeyecek rastgele bir soru soracağımdan kesinlikle emindim. Yani bu seçenek,

tartışmaya kapalıydı. Belki de odama dönmeliydim. Saat giderek daha geç oluyordu olmalıydı...

Boynumun arkasında bir karıncalanma hissi olarak başlayan ve her geçen saniye yoğunlaşan garip bir farkındalık hissi içimi kaplıyordu.

Sanki... izleniyormuşum gibi hissettim.

Odayı tararken, kimsenin bana çok fazla ilgi gösterdiğini görmedim, fakat yakınlarda duran birini bulmayı bekliyordum. Bu duygu çok güçlüydü. Karnımda bir huzursuzluk filizlendi. Bir tür telli çalgının yumuşak, uzayan notaları dikkatimi sol tarafa çektiğinde girişe doğru dönmeye başlamıştım. Bakışlarım, binada bulunanların hareketleriyle nazikçe sallanan kan kırmızısı tül perdelere kaydı.

Kısa süre sonra durdum ve bir davulun yoğun vuruşları ile birleşen temponun artış ve düşüşünü dinledim. İzlenme hissini unuttum. Pek çok şeyi unuttum. Müzik... daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Daha derin, daha yoğundu. Yavaşlıyor, sonra hızlanıyordu. Bu... şehvetliydi. Hizmetçi Britta, Kızıl İnci'de yapılan dans türü hakkında ne demişti? Bundan bahsederken sesini alçaltmıştı ve Britta'nın konuştuğu diğer hizmetçi kız utanmış görünmüştü.

Odanın etrafında ilerleyerek perdelere yaklaştım, onları ayırmak için uzandım ve –

"Oraya girmek isteyeceğini sanmıyorum."

Ürpererek sese doğru döndüm. Arkamda bir kadın duruyordu. Kızıl İnci için çalışan kadınlardan biriydi. Onu tanıdım. İlk geldiğimde bir tüccarın ya da iş adamının kolunda olduğu için değil, tam anlamıyla bir güzellik abidesi olduğu için.

Saçları koyu siyahtı, kalın bukleleri vardı ve teni koyu, zengin bir kahverengi tonundaydı. Giydiği kırmızı elbise kolsuz, göğüs dekolteliydi ve kumaş vücuduna sıvı gibi yapışmıştı.

"Afedersiniz" dedim, elimi indirirken başka ne söyleyeceğimden emin olamamıştım. "Neden girmek istemeyeyim? Sadece dans ediyorlar."

"Sadece dans mı?" Bakışları omzumun üzerinden, perdeye kaydı. "Bazıları dans etmenin sevişmek olduğunu söyler."

"Ben... ben bunu duymamıştım." Yavaşça arkama baktım. Perdelerin arasından, müzikle birlikte zamanın içinde sallanan bedenlerin şekillerini, büyüleyici ve akıcı zarafetle dolu hareketlerini görebiliyordum. Bazıları tek başına dans ediyordu, kıvrımları ve hatları açıkça belliydi, diğerleri ise...

Keskin bir nefes aldım, gözlerim önümdeki kadına geri döndü.

Kırmızı boyalı dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Buraya ilk gelişin, değil mi?"

Bu ifadeyi inkâr etmek için ağzımı açtım ama sıcaklığın yüzümün görünen her yerine yayıldığını hissedebiliyordum. Sadece bu bile doğru olduğunu söylüyordu. "O kadar belli mi?"

Boğuk bir sesle güldü. "Çoğu kişi için değil. Ama bana göre, evet. Seni daha önce burada hiç görmedim."

"Görmüş olsaydın bunu nasıl anlardın?" Kayıp düşmediğinden emin olmak için maskeme dokundum.

"Masken gayet iyi." Altın ve kahverenginin karışımı olan gözlerinde garip, bilmiş bir parıltı vardı. Gözleri tam

bir ela değildi. Altın denilirse de fazla parlak ve sıcak kaçardı. Bana koyu sitrin renginde gözleri olan başka birini hatırlattılar. "Yarı gizlenmiş olsun ya da olmasın, bir yüzü tanırım ve seninkini daha önce burada görmedim. Bu senin ilk gelişin."

Buna nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyordum.

"Ayrıca bu Kızıl İnci'nin de ilk seferi." Eğildi ve sesi kısıldı. "Bakire'nin bu kapılardan içeri ilk girişi."

Kaygan şampanya bardağındaki kavrayışımı sıkılaştırırken bir şok dalgası içimi sardı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ben bir ikinci kızım..."

Pelerinli koluma hafifçe dokunarak, "Bir ikinci kız *gibisin* ama düşündüğün şekilde değil" diye böldü lafımı. "Dert etme. Korkacak bir şey yok. Sırrın benimle güvende."

Dilimi yeniden kullanmadan önce bir dakika boyunca ona baktım. "Eğer bu doğru olsaydı, bu tür bir sır neden güvende olurdu ki?"

"Neden olmasın?" diye döndü. "Birine söyleyerek ne elde edeceğim ki?"

"Dük ve Düşes'in lütfunu kazanırdın." Kalbim küt küt atıyordu.

Bakışları sertleştikçe gülümsemesi soldu. "Bir Yükselmiş'ten gelecek iyiliğe ihtiyacım yok."

Bunu söylerken takındığı tavır, sanki bir çamur çuvalıyla oynaşmasını istemişim gibiydi. Neredeyse ona inanacaktım ama krallıkta yaşayan hiç kimse, bir Yükselmiş'in saygınlığını kazanma şansını boşa harcamazdı, tabii ama şey...

Tabii Kraliçe İleana ve Kral Jalara'yı gerçek, meşru

hükümdarlar olarak kabul ettikleri sürece. Kendisine Prens Casteel diyen, krallığın gerçek varisini destekle-medikleri sürece.

Prens ya da varis olmaması ayrı bir konuydu. O, İki Krallar Savaşı'nın sonunda düşmüş, yozlaşmış ve sapkın bir krallık olan Atlantia'nın bir artığı olmaktan öte bir şey değildi. Katıksız kötülüğün vücut bulmuş hali olan yıkıma ve kan banyosuna neden olan bir canavardı.

O, Karanlık Olan'dı.

Yine de onu ve iddiasını destekleyenler vardı. İsyanların ve birçok Yükselmiş'in ortadan kaybolmasının bir parçası olan Alçalmışlar. Geçmişte, Alçalmışlar sadece küçük mitingler ve protestolar yoluyla sıkıntı çıkarırdı ve o zaman bile, Alçalmış olduğundan şüphelenilen kişilere verilen ceza nedeniyle bunlara pek rastlanmazdı. Duruşmalara bile çıkarılmazlardı. İkinci bir şansları olmazdı. Hapiste uzun süre kalmazlardı. Ölümleri hızlı ve kesin olurdu.

Ama işler son zamanlarda değişmişti.

Pek çok kişi, yüksek rütbeli Kraliyet Muhafızlarının gizemli ölümlerinden Alçalmışların sorumlu olduğuna inanıyordu. Başkent Carsodonia'da birkaç şahıs açıklanamayan bir şekilde Sur'dan düşmüştü. İki kişi, Stroud Denizi kıyısındaki başkente yakın daha küçük bir kent olan Pensdurth'ta başlarının arkasına saplanan oklarla can vermişti. Diğerleri daha küçük köylerdeyken ortadan kaybolmuş, bir daha ne görülmüş ne de haber alınmıştı.

Sadece birkaç ay önce gerçekleşen şiddetli bir ayaklanma, Kanlı Orman'ın ötesindeki ticaret şehri Üç Nehirler'de, kan dökülmesiyle sonuçlanmıştı. Üç Nehir-

ler'deki Kraliyet Makamı olan Çalıkuşu Malikânesi, Tapınaklarla birlikte yakılmış ve yerle bir edilmişti. Dük Everton, birçok hizmetli ve muhafızla birlikte yangında ölmüştü. Üç Nehirler Düşesi'nin kaçması sadece bir mucizeydi.

Alçalmışlar sadece Solis halkının arasında saklanan Atlantisliler değildi. Karanlık Olan'ın takipçilerinden bazılarında, bir damla Atlantis kanı bile yoktu.

Bakışlarım keskinleşti ve güzel kadına odaklandı. Alçalmış olabilir miydi? Hayatları ne kadar zor olursa olsun ya da ne kadar mutsuz olurlarsa olsunlar, birinin düşmüş bir krallığı nasıl destekleyebileceğini anlayamıyordum. Üstelik bu sisin ve içindeki cerahatin sorumlusu Atlantisliler ve Karanlık Olan'ken. Büyük olasılıkla Finley'nin hayatını sona erdiren şey için, annemin ve babamın hayatı da dâhil olmak üzere sayısız can alınmıştı ve sisin içinde dallanıp budaklanan dehşetin hatırıma gelmesiyle zihnim delik deşik olmuştu.

Şu an için şüphelerimi bir kenara bırakarak, kadının içinde daha derin, fiziksel olanın ötesine geçen, keder veya ıstıraptan kaynaklanan bir şeyler olup olmadığını sezmek için duyularımı açtım. Acıyı hafifletmek için insanlara korkunç şeyler yaptıran türden bir acı arıyordum.

Böyle bir acıya dair bir ipucu yoktu.

Ama bu, Alçalmış olmadığı anlamına gelmiyordu.

Kadının kafası eğildi. "Dediğim gibi, iş bana gelince endişelenecek bir şey yok. Ama o? Bak o da başka bir hikâye işte."

"O dedim?" diye tekrarladım.

Ana kapı açıldığında kenara çekildi ve ani bir serin hava

esintisi daha fazla müşterinin gelişini haber verdi. Bir adam içeri girdi ve arkasında, kum rengi sarı saçları ve güneşin boyadığı yıpranmış bir yüzü olan yaşlı bir beyefendi vardı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. O, Vikter Wardwell'di. Kızıl İnci'de ne yapıyordu?

Aklıma kısa elbiseli ve kısmen açıkta kalmış göğüsleri olan kadınlar geldi ve burada olma nedeninin bu olabileceğini düşündüm. Gözlerim büyüdü.

Aman tanrım.

Ziyaretinin amacına daha fazla kafa yormak istemedim. Vikter, Kraliyet Muhafızlarının deneyimli bir üyesiydi. Hayatının dördüncü on yılına girmiş bir adamdı. Ama benim için bundan daha fazlasıydı. Uyluğuma bağlı hançer ondan bir hediyeydi ve gelenekleri çiğneyip sadece onu nasıl kullanacağımı değil, aynı zamanda nasıl kılıç kullanacağımı, görünmeyen bir hedefi okla nasıl vuracağımı ve silahsız olduğumda bile iki katım büyüklüğündeki bir adamı nasıl alt edeceğimi öğrenmemi sağlayan oydu.

Vikter, benim babam gibiydi.

Aynı zamanda kişisel korumamdı ve Masadonya'ya ilk geldiğimden beri de öyleydi. Gerçi tek korumam o değildi. Rylan Keal ile bu görevi paylaşıyorlardı, Keal, bir yılı dolmadan önce uykusunda ölen Hannes'in yerini almıştı. Hannes otuzlu yaşlarının başında ve sağlığının zirvesinde olduğu için bu, beklenmedik bir kayıptı. Şifacılar bunun bilinmeyen bir kalp rahatsızlığı olduğuna inanıyorlardı. Yine de sağlıklı ve bütün bir şekilde uyuyup bir daha asla uyanmamayı hayal etmek zordu.

Rylan, benim de iyi eğitilmiş olduğumu bilmiyordu ama hançeri kullanabileceğimin farkındaydı. Vikter ve

benim sık sık kalenin dışında nereye kaybolduğumuzun farkında değildi. Nazikti ve genelde rahat davranırdı ama onunla Vikter ile olduğum kadar yakın değildik. Eğer Rylan burada olsaydı, kolayca kaçabilirdim.

"Kahretsin" diye küfrettim, arkaya uzanıp pelerinimin başlığını kafamın üzerine çekerken yan döndüm. Saçım, yanık bakırın göze çarpan bir tonundaydı ama şimdi tüm yüzümle birlikte gizlenmiş olsa bile, Vikter beni tanırdı.

Sadece ebeveynlerde olan bir altıncı hissi vardı ve çocuklarının iyi bir şey yapmadığını bilirdi.

Girişe doğru bakıp, onu kapıya bakan masalardan birinde otururken gördüğümde mideme bir ağrı girdi. Tek çıkış olan kapının önündeydi.

Tanrılar benden nefret ediyordu.

Gerçekten ediyorlardı, çünkü Vikter'ın beni göreceğinden hiç şüphem yoktu. Beni ihbar etmezdi ama ona neden Kızıl İnci'de olduğumu açıklamaktansa hamam böcekleri ve örümceklerle dolu bir deliğe girmeyi tercih ederdim. Ve bana ders vermeye başlardı. Dük'ün yapmayı sevdiği konuşmalar ve cezalar gibi olmazdı, fakat derinin altına girip günlerce kendimi kötü hissetmeme neden olan türden dersler olurdu.

Çünkü kınanmayı hak ettiğim bir şeyi yaparken yakalanmıştım.

Ve açıkçası, burada olduğunu fark ettiğimi anladığında Vikter'ın yüzünü görmek istemiyordum. Bir göz daha attım ve...

Tanrılar aşkına, bir kadın onun yanında diz çökmüş, elini bacağına koymuştu!

Gözlerimi iyice ovalamam gerekecekti.

"O, Sariah" diye açıkladı kadın. "Adam gelir gelmez, kız onun yanında bitiyor. Onun için yanıp tutuştuğuna inanıyorum."

Yavaşça yanımdaki kadına baktım. "O adam, buraya sık gelir mi?"

Dudaklarının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Genellikle kırmızı perdenin ardında ne olduğunu bilecek kadar ve tabi..."

"Bu kadarı yeterli" dedim. Şimdi beynimi de ovalamam gerekecekti. "Daha fazlasını duymama gerek yok."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Saklanacak bir yere ihtiyacı olan birine benziyorsun. Ve evet, Kızıl İnci'de bu, kolayca tanınabilir bir görüntüdür." Şampanya bardağımı ustalıkla aldı. "Üst katta şu anda boş odalar var. Soldan altıncı kapıyı dene. Orada bir sığınak bulacaksın. Güvenli olduğunda senin için gelirim."

Kadının bakışlarıyla karşılaştığımda şüphem uyandı ama kolumu tutmasına ve beni sola yönlendirmesine izin verdim. "Neden bana yardım ediyorsun ki?"

Kapıyı açtı. "Çünkü, birkaç saatliğine bile olsa, herkes biraz yaşayabilmeli."

Dakikalar önce kendi kendime düşündüğüm şeyi söylediğinde ağzım açıldı. Orada sersemleyerek durdum.

Bana göz kırptı ve kapıyı kapattı.

Kim olduğumu anlaması tesadüf olamazdı. Peki ya daha önce düşündüğüm şeyi bana tekrarlaması? Bu mümkün değildi. Dudaklarımdan sert bir kahkaha kaçtı. Kadın bir Alçalmış olabilirdi ya da en azından Yükselmişlerin hayranı olduğu söylenemezdi. Fakat aynı zamanda bir Kahin de olabilirdi.

Onlardan kaldığını hiç sanmıyordum.

Ve Vikter'ın buraya kırmızılı hanımlardan birinin onu sevecek kadar sık geldiğine hâlâ inanamıyordum. Buna neden bu kadar şaşırdığımdan emin değildim. Kraliyet Muhafızlarının haz peşinde koşmaları ya da evlenmeleri yasak değildi. Birçoğu sürekli ... önüne gelenle yatardı, çünkü hayatları tehlikelerle doluydu ve çoğu zaman çok kısaydı. Vikter'ın, ben onunla tanışmadan çok önce ölen bir karısı vardı. Bebekle birlikte doğum sırasında ölmüştü. Camilia'sını hâlâ yaşadığı ve nefes aldığı zamanki kadar seviyordu.

Ama burada bulunan şeyin aşkla bir ilgisi yoktu, değil mi? Ve herkes yalnızdı, kalpleri artık sahip olamayacakları birine ait olsa da olmasa da.

Buna birazcık üzülerek, duvardaki gaz lambasının aydınlattığı dar merdiven boşluğuna döndüm. Derin bir nefes verdim. "Kendimi neyin içine soktum böyle?"

Bunu sadece tanrılar biliyordu ve artık geri dönüşü yoktu.

İkinci kata çıkarken elimi pelerinin içine soktum ve hançerin kabzasına yakın tuttum. Koridor daha geniş ve şaşırtıcı derecede sessizdi. Ne beklediğimi bilmiyordum ama ... sesler duyacağımı düşünmüştüm.

Başımı sallayarak, soldaki altıncı kapıya ulaşana kadar kapıları saydım. Kapı kolunu kontrol ettim ve kilitli olmadığını gördüm. Kapıyı açmaya başladım ama sonra durdum. Ne yapıyordum? Herhangi biri ya da herhangi bir şey bu kapının ardında bekliyor olabilirdi. Aşağıdaki kadın...

Yanımdaki kapı açılırken bir erkeğin kahkaha sesi ko-

ridoru doldurdu. Panikledim, hızla önümdeki odaya geri döndüm ve arkamdan kapıyı kapattım.

Kalbim güm güm atarken etrafıma baktım. Lamba yoktu, sadece şöminenin üzerinde bir mum ağacı vardı. Boş şöminenin önüne ise bir kanepe yerleştirilmişti. Arkama bile bakmadan, başka tek mobilyanın yatak olduğunu anladım. Derin bir nefes aldım, mumların kokusu burnuma geldi. Tarçın mı kokuyorlardı? Ama başka bir şey daha vardı. Bana kara baharatları ve çamları hatırlatan bir şey. Dönmeye başlamıştım ki –

Belime dolanmış bir kol, beni çok sert bir erkek vücuduna doğru çekti.

"Bu" diye fısıldadı derin bir ses, "tam bir sürpriz."

2. BÖLÜM

Hazırlıksız yakalanmıştım, yukarı bakıyordum. Vikter'ın bana yapmaktan kaçınmayı hiç öğretmediği bir hata. Hançerimi almalıydım ama bunun yerine, belimi saran kol gerilirken orada durdum ve eli kalçama yerleşti.

Kolunu açarak "Ama bu hoş bir sürpriz" diye devam etti.

Sersemliğimden kurtularak, onunla yüzleşmek için döndüm, elim hançere giderken pelerinimin başlığı yerinde kaldı. Yukarı baktım... ve sonra biraz daha yukarı.

Aman, tanrım!

Mum ışığının yumuşak parıltısında yüzünü gördüğümde, tüm sağduyuma kısa devre yaptırarak dondum, içimde tamamen şok oldu.

Onunla hiç konuşmamış olmama rağmen kim olduğunu biliyordum.

Hawke Flynn.

Teerman Kalesi'ndeki herkes, birkaç ay önce başkent Carsodonia'dan Sur Muhafızları'nın ne zaman geldiğini biliyordu. Elbette ben de biliyordum.

Kendime yalan söylemek ve bunun çarpıcı boyundan

dolayı olduğuna inanmak istedim. Boyu benden neredeyse 30 santim daha uzun gibi duruyordu. Ya da normalde Çoraklık'ta gezen, ancak çocukken Kraliçe'nin sarayında da bir kez gördüğüm büyük, boz mağara kedilerine ait aynı doğal, yırtıcı letafet ve zarafet ile hareket ettiği için de olabilirdi. Korkunç, vahşi hayvan kafese kapatılmıştı ve çok küçük bir çevrede sürekli ileri geri dolaşması da beni aynı derecede büyülemiş ve dehşete düşürmüştü. Hawke'ı birden fazla kez sanki o da kafesteymiş gibi aynı şekilde volta atarken görmüştüm. Benden çok daha büyük değildi, yani belki de ağabeyimle aynı ya da iki yaş daha büyük olabilirdi, sebep belki de buna rağmen gözeneklerinden sızan otorite duygusuydu. Belki de kılıç kullanma yeteneği yüzündendi. Bir sabah, Teerman Kalesi'nin aşağıdaki eğitim alanına bakan birçok balkonundan birinde Düşes'in yanında dururken, Hawke'ın başkentten harika referanslarla geldiğini ve en genç Kraliyet Muhafızlarından biri olma yolunda ilerlediğini söylemişti. Bakışları Hawke'ın terli kollarına sabitlenmişti.

Benimki de öyle.

Geldiğinden beri kendimi birkaç kez loş kuytularda saklanırken bulmuştum. Diğer gardiyanlarla antrenman yapmasını izliyordum. Büyük Salon'da yapılan haftalık Belediye Meclisi toplantıları dışında, onu gördüğüm tek zamandı.

İlgimi çeken tek şey Hawke'ın... şey, çok güzel olmasıydı.

Bir erkek hakkında pek söylenecek bir şey değildi bu ama onu tarif etmek için daha iyi bir kelime bulamadım.

Boynunun arkasında kıvrılan koyu, kalın saçları vardı ve sık sık öne doğru düşerek eşit derecede koyu kaşlarını fırçalıyordu. Yüzünün düzlemleri ve açıları, elinde bir fırça ya da kalem tutan bir sanatkârı gözümün önüne getirdi. Elmacık kemikleri yüksek ve genişti, burnu bir gardiyan için şaşırtıcı derecede düzdü. Birçoğunda en az bir yerden kırık burun olurdu. Kare çenesi sertti ve ağzı iyi şekillenmişti. Birkaç kez gülümsediğini gördüm, dudağının sağ tarafı kıvrıldı ve derin bir gamze ortaya çıktı. Sol yanağında da aynısından var mıdır, bilmiyordum. Ama gözleri onun en büyüleyici özelliğiydi.

Bana daha önce hiç görmediğim çarpıcı bir rengi hatırlattılar. Sana öyle bir bakardı ki, kendini çırılçıplak hissederdin. Bunu biliyordum, çünkü yüzümü ve hatta gözlerimi daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen, Büyük Salon'da düzenlenen Konseyler sırasında bakışlarını hissettim. Onun saygısının yüzyıllardır ilk Bakire olmamdan kaynaklandığından emindim. Halkın içindeyken insanlar hep bana bakardı. Gardiyanlar, Bekleyen Lordlar ve Leydiler ya da halk tabakasından olanlar.

Hawke'ın bakışları benim hayal gücümün bir ürünü de olabilirdi, benim onu merak ettiğim kadar onun da beni merak ettiği yönündeki küçük, gizli arzumdan türemiş olabilirdi.

Belki de ilgimi çekmesinin sebebi buydu ama kabul etmekten biraz utandığım başka bir sebep daha vardı.

Onu gördüğümde bilinçli olarak hislerimle ona ulaşmıştım. İyi bir sebep yokken bunu yapmanın yanlış olduğunu biliyordum. Ona müdahaleyi haklı kılacak geçerli bir sebebim yoktu. Kafesteki bir mağara kedisi gibi yürü-

mesini sağlayan şeyin ne olduğunu merak etmekten başka bir bahanem yoktu.

Hawke *hep* acı çekiyordu.

Fiziksel olarak değil. Bundan daha derindi, tenime değen keskin buz parçaları gibi hissediyordum. Çok ham bir histi ve hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Ama onu bir gölge gibi takip eden ıstırap onu asla sindirememişti. Eğer kışkırtmamış olsaydım, bunu asla hissedemeyebilirdim. Bir şekilde böyle bir acıyı kontrol altında tutuyordu ve bunu yapabilecek başka kimseyi tanımamıştım.

Yükselmişlerden bile.

Fiziksel acı çektiklerini bilmeme rağmen onlardan *hiçbir* şey hissetmediğim için. Onlardaki artık acıları alma konusunda hiç endişe etmiyor olmam, bunların varlığını aramamı sağlamalıydı ama bunun yerine, beni ürpertiyordu.

Hawke, "Bu gece seni beklemiyordum" dedi. Şimdi bana yarım bir gülümseme veriyordu, dişleri görünmeyen, sağ yanağındaki gamzeyi ortaya çıkaran ama asla gözlerine ulaşamayan. "Sadece birkaç gün oldu, tatlım."

Tatlım?

Ağzımı açtım ve ama dediğim şeyi anlayınca kapadım. Göz kırptım. Beni başka biri sanmıştı! Belli ki daha önce burada tanıştığı biri. Pelerinime, ödünç aldığım giysiye baktım. Oldukça ayırt ediciydi, beyaz kürklü kenar işlemeli soluk bir mavi.

Britta.

Beni Britta mı sanmıştı?

O ve ben yaklaşık olarak aynı boydaydık, ortalamanın biraz altındaydık ve pelerin vücudumun şeklini saklıyordu, onunki kadar ince değildi. Ne kadar hareketli olur-

sam olayım, Düşes Teerman'ın ya da diğer Leydilerin söğüt dalı gibi zarif yapılarına ulaşamamıştım.

Açıklanamayan, küçük, gizli bir yanım hayal kırıklığına uğramış ve belki de güzel hizmetçiyi biraz da kıskanmıştı.

Bakışlarım Hawke'a doğru kaydı. Tüm gardiyanların zırhlarının altına giydiği siyah tunik ve pantolon giyiyordu. Görevinden sonra doğruca buraya mı gelmişti? Odaya şöyle hızlı bir göz gezdirdim. Kanepenin yanında iki bardağın oturduğu küçük bir masa vardı. Hawke ben gelmeden önce burada yalnız değildi. Başka biriyle birlikte olmuş olabilir mi? Hawke'ın arkasında, yatak yapılmıştı ve sanki hiç kimse... içinde yatmış gibi görünmüyordu.

Ne yapmalıydım? Dönüp kaçmalı mıydım? Bu garip olurdu. Britta'ya bunu soracağından emindi ama onun haberi olmadan pelerini ve maskeyi geri verdiğim sürece, temize çıkmış olurdum.

Ama Vikter büyük ihtimalle hâlâ aşağıdaydı ve kadın da...

Aman tanrım, o bir Kahin olmalıydı. İçgüdülerim bana bu odanın dolu olduğunu bildiğini söylüyordu. Beni buraya bilerek göndermişti. Hawke'ın burada olduğunu ve beni Britta ile karıştırabileceğini biliyor muydu?

İnanılamayacak kadar gerçek dışı görünüyordu.

"Pence burada olduğumu sana söyledi mi?" diye sordu.

Kalbim kaburgalarıma bir çekiç gibi çarpmaya başladığında nefesim sıkıştı. Pence'in Sur'da bir gardiyan olduğunu sanıyordum. Hawke'ın yaşlarındaydı. Yanlış hatırlamıyorsam sarışındı ama onu aşağıda görmemiştim. Başımı salladım.

"Beni mi izliyordun o zaman? Takip mi ediyordun?" diye sordu, nefesinin altında usulca mırıldanarak "Bunu konuşmamız gerekecek, değil mi?"

Sesinde garip bir tehdit vardı, bu da bana Britta'nın onu takip etmesi fikrinden o kadar da memnun olmadığı izlenimini vermişti.

"Ama görünüşe göre bu gece değil. Garip bir şekilde sessizsin" diye gözlemledi. Britta hakkında bildiğim kadarıyla, nadiren ağırbaşlı biriydi.

Ama konuştuğum anda hizmetçi olmadığımı anlayacaktı ve ben... Bunu keşfetmesine hazır değildim. Neye hazır olduğumdan da emin değildim. Elim artık hançerin üzerinde değildi ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Tek bildiğim kalbimin hâlâ attığıydı.

"Konuşmak zorunda değiliz." Tuniğinin kenarına uzandı ve ben bir nefes daha alamadan onu başının üzerinden çekti, bir kenara attı.

Dudaklarım ayrıldı ve gözlerim büyüdü. Daha önce bir adamın göğsünü görmüştüm ama onunkini hiç görmemiştim. Muhafızlar eğitilirken ince gömleklerin altında kasılıp rahatlayan adaleler artık açığa çıkmıştı. Omuz ve göğüs kasları genişti, hepsi de yıllarca süren yoğun antrenmanlarla keskinleşmiş sırım gibi kaslardı. Pantolonunun arkasında kaybolan göbeğinin altında ince bir tüy serpintisi vardı. Bakışlarım daha da alçaldı ve sıcaklık geri geldi, tenime yayılmakla kalmayan, aynı zamanda kanımı da istila eden farklı bir türdendi.

Mum ışığında bile pantolonunun ne kadar dar olduğunu, vücudunu nasıl sardığını ve hayal gücüne çok az şey bıraktığını görebiliyordum.

Leydilerin çokça yaptıkları aşırı paylaşımlar ve yoğun sohbetlerini dinleme huyum sayesinde geniş bir hayal gücü kazanmıştım.

Garip bir burulma hissi karnımın alt kısmını vuruyordu. Hoş olmayan bir şey değildi. Hayır, hiç de değil. Ilıktı ve karıncalanıyordu, bana köpüklü şampanyanın ilk yudumunu hatırlatıyordu.

Hawke bana doğru yürüdü ve kaslarım koşmak için gerildi ama irade gücüyle kendimi sabit tuttum. Geri durmam gerektiğini biliyordum. Konuşup Britta olmadığımı söylemeliydim. Hemen gitmeliydim. Bana doğru sinsice yaklaşması, uzun bacaklarının aramızdaki mesafeyi yemesi, tuniğini çıkarmamış olsa bile bana niyetini söyledi. Ve az deneyimimle ... yani aslında, hiç olmayan deneyimimle... doğal olarak bana ulaşırsa bana dokunacağını biliyordum. Daha da fazlasını da yapıp, beni öpebilirdi.

Ve bu yasaktı.

Ben Bakire, Seçilmiş'tim. Başka bir kadın olduğumu düşünmesinden bahsetmiyorum bile. Belli ki ben buraya gelmeden önce bu odada başka biriyle birlikteydi. Bu biriyle *birlikte* olduğu anlamına gelmiyordu ama olabilirdi.

Yine de hareket etmedim ve konuşmadım.

Bekledim, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bayılabilirdim. Küçük sarsıntılar ellerimi ve bacaklarımı sardı.

Ve asla titremedim.

Sen ne yapıyorsun? diye fısıldadı kafamdaki makul, ayık bir ses.

Yaşıyorum, diye ben de ona fısıldadım.

Oldukça aptalca diye karşılık verdi.

Öyleydim ama yine de orada durdum.

Hislerim aşırı açılmışken, Hawke önümde durdu ve ellerini kaldırdı, kapüşonumun arkasını bir eliyle kavradı. Bir an için, onu çekebileceğini düşündüm ve bu maskaralık bitecekti ama yaptığı bu değildi. Kapüşon sadece birkaç santim geriye kaydı.

"Bu gece ne tür bir oyun oynamak üzere olduğunu bilmiyorum." Derin sesi boğuktu. "Ama öğrenmeye hazırım."

Diğer kolu belime dolandı. Beni göğsüne doğru çekerken nefesim kesildi. Bu Vikter'dan aldığım kısa kucaklamalara hiç benzemiyordu. Daha önce böyle bir adam tarafından bu şekilde tutulmamıştım. Onun göğsüyle benimki arasında bir santim bile yoktu. Temas, duyularımı sarstı.

Beni ayak parmaklarımın ucuna kaldırdı, sonra da yer ayaklarımdan akıp gitti. Çok hafif olmadığım için gücü sarsıcıydı. Sersemlemiş bir şekilde ellerimi omuzlarına koydum. Sert teninin sıcaklığı, eldivenlerime ve pelerinime nüfuz ediyor ve hatta genelde uyuduğum ince beyaz elbisemden geçerek beni yakıyor gibiydi.

Kafası eğildi ve dudaklarımda nefesinin sıcaklığını hissettim. Sıkı bir beklenti sarsıntısı omurgamdan aşağı inerken aynı anda karnım da belirsizliğe gömüldü. Bu iki duygunun savaşması için yeterli zaman yoktu. Döndü ve daha önce onda gördüğüm kedi zarafetiyle ileri doğru yürüdü. Birkaç hızlı kalp atışı süresince, sanki gücünün farkındaymış gibi güçlü ama dikkatli bir şekilde bizi aşağıya doğru yönlendiriyordu. Üzerime geldi, eli hâlâ kafamın arkasında, ağırlığı beni yatağa iterken beni şaşırtıyordu ve sonra ağzı benimkinin üzerine geldi.

Hawke beni öpmüştü.

Tatlı ya da yumuşak hiçbir şey yoktu. Hayal ettiğim gibi bir öpücüktü. İddialı ve boğucuydu, keskin bir nefes aldığımda, öpücüğü derinleştirerek bundan yararlandı. Dili benimkine değdi ve beni ürküttü. Karnımdaki panik alevlendi ama başka bir şey de alevlendi, çok daha güçlü bir şey, daha önce yaşamadığım bir haz. Bir zamanlar gizlice aldığım altın likörün tadını aldı ve dilinin vuruşlarını her parçamda hissettim. Bu hisler, cildim boyunca püsküren titremelerde, göğsümdeki açıklanamaz ağırlıkta, göbeğimin altındaki o burulma, sıkışma hissinde ve bacaklarımın arasında, daha aşağıda, ani, zonklayan bir nabzın attığı yerdeydi. Titriyordum, parmaklarım etine saplanıyordu ve aniden eldiven giymemiş olmayı diledim, çünkü tenini hissetmek istiyordum ve onun hissettiklerine konsantre olabilecek durumda olduğumdan şüpheliydim. Kafası eğildi ve garip bir şekilde saçının yüzümü fırçalamasını hissettim.

Birdenbire öpücüğü sonlandırdı ve başını kaldırdı. "Kimsin sen?"

Düşüncelerim tuhaf bir şekilde yavaşça akarken ve tenimin uğultusu sürerken gözlerimi kırptım. Koyu saçlar alnına döküldü. Yüzü yumuşak, titreyen ışıkta gölgelendi ama dudaklarının benimkiler kadar şişmiş göründüğünü düşündüm.

Hawke hareketlerini takip edemeyeceğim kadar hızlı davrandı, kapüşonumu çekti, maskeli yüzümü ortaya çıkardı. Sis düşüncelerimin üzerinden kalkarken onun kaşları kalktı. Dudaklarım hâlâ öpücükten karıncalansa da kalbim bambaşka bir sebepten göğsümde zıpladı.

Benim ilk öpücüğüm.

Hawke'ın altın gözlü bakışları kafama doğru yükseldi ve elini boynumun arkasından dışarı çıkardı. Saçımdan bir tel alırken gerildim, mum ışığına doğru çekti ve saçım derin bir kumral renk ile parladı. Kafası sola eğilmişti.

"Kesinlikle olduğunu düşündüğüm kişi değilsin" diye mırıldandı.

"Nasıl anladın?" diye ağzımdan kaçırdım.

"Çünkü bu pelerinin sahibini en son öptüğümde neredeyse dilini boğazıma tıkıyordu."

"Öyle mi?" diye fısıldadım. Böyle mi yapmam gerekirdi? Eğlenceli bir şey gibi görünmüyordu.

Bana baktı, vücudunun yarısı benimkinin üzerindeyken bakınarak durumu değerlendirdi. Bacaklarından biri benimkinin arasındaydı ve bunun ne zaman olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Daha önce hiç öpüldün mü?"

Yüzüm alev aldı. Tanrılar aşkına, o kadar belli miydi? "Öpüldüm!"

Dudağının bir kenarı kıvrıldı. "Her zaman yalan söyler misin?"

"Hayır!" diye yine yalan söyledim.

"Yalancı" diye mırıldandı, ses tonu neredeyse alay ediyordu.

Utanç, vücudumu kapladı, sanki soğuk, kış çamuruna batırılmış gibi ürpertici zevki boğdu. Çıplak göğsünü ittim. "Üzerimden kalkmalısın."

"Ben de bunu planlıyordum."

Onun söyleyiş şekli üzerine gözlerim kısıldı.

Hawke güldü ve bu... onun güldüğünü ilk duyuşumdu. Onu salonda gördüğümde, çoğu muhafız gibi sessiz ve soğukkanlıydı ve o yarım sırıtışını sadece antrenman

yaparken görmüştüm. Ama hiç gülüşünü duymamıştım. Yüzeyinin altında tuttuğunu bildiğim ıstırabı nedeniyle, onun hiç gülmemiş olabileceğini düşünüyordum.

Ama şimdi gülmüştü ve kulağa gerçek, derin ve hoş geliyordu, kulaklarımdan içime, oradan ayak parmaklarımın ucuna kadar yayılmıştı. Onun konuştuğunu en çok duyduğum anın bu olduğunu fark etmem de yavaş oldu. Hafif bir aksanı vardı, neredeyse müzikal bir tonu vardı. Tam olarak nereden geliyordu çözemedim ama sadece başkentte ve burada bulunmuştum ve orada olduğumu bilenler benimle veya benim etrafımda pek konuşmazlardı. Aksanı bildiğim kadarıyla oldukça yaygın olabilirdi.

Ağırlığını sevmeme rağmen ona "Gerçekten kalkmalısın" dedim.

"Bulunduğum yerde oldukça rahatım" diye ekledi.

"Ama ben değilim."

"Bana kim olduğunu söyleyecek misin, Prenses?"

"Prenses?" diye tekrarladım. Tüm krallıkta, Karanlık Olan'dan başka kendine bu sıfatı uygun gören ne bir Prens ne de bir Prenses vardı. Atlantia hükmettiğinden beri bu unvanlar yoktu.

"Oldukça talepkarsın." Omzunu silkti. "Bir Prensesin talepkar olmasını beklerdim zaten."

"Talepkar değilim" dedim. "Kalk üstümden."

Bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Sana kalkmanı söylemek talepkar olmak değildir."

"Bu konuda aynı fikirde değiliz." Duraksadı. "Prenses."

Dudaklarım alaycı bir mizahla seğirdi ama gülümsememi bastırmayı başardım. "Bana böyle hitap etmemelisin."

"O zaman sana ne demeliyim? Belki de sana bir ad koymalıyım."

Ona "Ben ... Ben hiç kimseyim" dedim.

"Hiç Kimse mi? Ne tuhaf bir isim. Böyle bir isme sahip kızlar sık sık başkalarının kıyafetlerini giymeye alışkın mı oluyor?"

"Ben kız değilim" diye tersledim.

"Umarım değilsindir." Duraksadı, dudağının köşesi kıvrıldı. "Kaç yaşındasın sen?"

"Endişelendiğin şey buysa, burada olmak için yeterince yaşlıyım."

"Yani, başka biriymiş gibi davranacak, insanların senin başka biri olduğuna inanmasına izin verecek ve sonra öpmelerine izin verecek kadar yaşlısın..."

"Ne dediğini anlıyorum" diye sözünü kestim. "Evet, tüm bunlar için yeterince yaşlıyım."

Bir kaşı kalktı. "Sana kim olduğumu söyleyeceğim ama içimde zaten bildiğine dair bir his var. Ben Hawke Flynn."

"Merhaba" dedim, bunu yaptığım için kendimi aptal gibi hissettim.

Sağ yanağındaki gamze derinleşti. "Bana adını söyleyeceğin yer burası."

Ne dudaklarım ne de dilim kıpırdadı.

"O zaman sana Prenses demeye devam ederim." Gözleri şimdi çok daha sıcaktı ve acısının hafiflerken kalmakta ısrar edip etmediğini görmek istedim. Acısının geçmiş olabileceğini düşündüm. Eğer öyleyse...

"En azından bana neden beni durdurmadığını söyleyebilirsin" dedi merakıma yenik düşüp duyularıma ulaşmadan önce.

Bunu tam olarak anlayamamışken buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

Dudaklarının bir tarafı yukarı doğru yükseldi. "Eminim gardını düşüren etkileyici bakışlarımdan daha fazlasıdır."

Burnumu buruşturdum. "Tabii ki."

Ağzından kısa ve şaşırtıcı bir kahkaha daha çıktı. "Sanırım bana hakaret ettin."

Üzüldüm ve irkildim. "Kastettiğim bu değildi..."

"Beni yaraladın, Prenses."

"Bundan oldukça şüpheliyim. Görünüşünün fazlasıyla farkında olmalısın."

"Öyleyim. Bu özelliğim, bazı kişilerin hayatlarında şüpheli seçimler yapmasına yol açtı."

"O zaman neden aşağılandığını söylüyorsun?.." Benimle dalga geçtiğini ve bunu hemen göremediğim için aptal gibi hissettiğimi fark edince göğsünü bir kez daha ittim. "Hâlâ bana yalan söylüyorsun."

"Biliyorum."

Bir nefes aldım. "Kalkmanı istediğimi açıkça belirttiğimde böyle kalman büyük kabalık."

"Böyle şey... gibi giyinerek odama dalman çok kabaca bence."

"Sevgilin mi?"

Bir kaşını kaldırdı. "Ben olsam ona öyle demezdim."

"Ona ne derdin?"

Hawke hâlâ üzerime yayılmış haldeyken bunu düşünüyor gibiydi. "Şey... İyi bir arkadaş."

Bir yanım, daha önce diğer erkeklerin samimi oldukları kadınlardan bahsederken duydukları gibi ondan aşağı-

layıcı bir şey olarak bahsetmediği için rahatlamıştı ama iyi bir arkadaş da ne?

"Arkadaşların böyle şeyler yaptıklarını bilmiyordum."

"Bu mevzuları pek bilmediğine bahse girerim."

İfadesindeki gerçekliği göz ardı etmek zordu. "Ve tüm bunları tek bir öpücükten mi çıkardın?"

"Sadece bir öpücük mü? Prenses, tek bir öpücükle bir sürü şey öğrenebilirsin."

Ona göz gezdirirken kendimi... çok deneyimsiz hissetmekten alıkoyamadım. Öpücüğünden anladığım tek şey bana neler hissettirdiğiydi. Sanki beni ele geçirmeye çalışıyormuş gibi.

"Neden beni durdurmadın?" Bakışları, maskeyi süpürerek daha aşağı ve sonra pelerinin açıldığı, çok ince elbisemin ve oldukça cüretkar yakasının ortaya çıktığı yere indi. Dürüst olmak gerekirse elbiseyi giyerken ne düşündüğümü bilmiyordum. Sanki bilinçaltımda kendimi bir şeye hazırlıyormuşum gibiydi. Karnım ters dönüyordu. Heralde, elbisem bir gösteriş emaresiydi.

Hawke'ın bakışları benimkini buldu. "Sanırım anlamaya başlıyorum."

"Bu, ben hareket edebileyim diye kalkacağın anlamına mı geliyor?"

Kafamdaki o aptal, çok makul ve çok mantıklı ses, *Neden onu üzerinden atmadın?* diye fısıldadı. Harika bir soruydu. Bir adamın kendi ağırlığını ona karşı nasıl kullanacağımı biliyordum. Daha da önemlisi hançerim vardı ve ona ulaşabiliyordum. Ama ne bunun için çabalamıştım ne de aramıza mesafe koyma girişiminde bulunmuştum. Bu da ne demekti şimdi? Ben ... Sanırım kendimi güven-

de hissediyordum. En azından şimdilik. Hawke hakkında çok az şey biliyor olabilirim ama yabancı değildi, en azından bana karşı böyle hissettirmiyordu ve ben de ondan korkmuyordum.

Hawke başını salladı. "Bir teorim var."

"Bunun için nefesimi tutmuş bekliyorum."

Sağ yanağındaki gamze bir kez daha ortaya çıktı. "Bence bu odaya gelirken aklında bir amaç vardı."

Bu konuda haklıydı ama asıl sebep konusunda haklı olduğundan şüpheliydim.

"Bu yüzden kim olduğun hakkındaki varsayımımı düzeltmedin, konuşmadın da. Belki de ödünç aldığın pelerin de çok planlanmış bir karardı" diye devam etti. "Buraya geldin çünkü benden bir şey istiyorsun."

Onun fikrini inkâr etmeye başladım ama kelimeler dilimin ucuna kadar yükselemedi. Sessizlik bir inkâr ya da anlaşma değildi ama yine midem bulandı.

O kadar hafifçe çekildi ki, eli sağ yanağıma yaslandı, parmakları açıldı. "Haklıyım, değil mi Prenses?"

Kalbim yerinden fırladı, yutmaya çalıştım ama boğazım kurumuştu. "Belki de ... belki de buraya ... konuşmak için gelmişimdir."

"Konuşmak mı?" Kaşları yükseldi. "Hangi konuda?"

"Birçok şey" dedim.

Yüz ifadesi yumuşadı. "Ne gibi?"

Zihnim birkaç saniyeliğine boşalmıştı ve sonra aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım. "Neden Sur'da çalışmayı seçtin?"

"Bu gece buraya bunu yapmaya mı geldin?"

Ses tonuyla veya bakışıyla ilgili hiçbir şey bana inan-

dığını söylemedi, ancak bunun insanlarla sohbet etmede ne kadar kötü olduğumun bir başka örneği olduğunu düşünürken başımı salladım.

Sessiz kaldı ama sonra, "Sur'a çoğu insanla aynı nedenden dolayı katıldım" dedi.

"Bu neden nedir?" Sebeplerin çoğunu bilmeme rağmen sordum.

"Babam bir çiftçiydi ve bana göre bir hayat değildi. Kraliyet Ordusu'na katıldığınızda, Sur'u korumaktan başka pek fazla fırsat sunulmaz, Prenses."

"Haklısın."

Suratının ifadeleri arasında şaşkınlıkla titreyen gözleri kısıldı. "Nereye varmak istiyorsun?"

"Yani, çocukların ebeveynlerinden başka bir şey olma şansları çok fazla değil."

"Yani, çocukların yaşamdaki konumlarını iyileştirmeleri, onlardan öncekilerden daha iyi olma şansları çok fazla değil mi?"

Elimden geldiğince kafamı salladım. "Tabiatın doğal düzeni buna tam olarak izin vermiyor. Bir çiftçinin oğlu da çiftçi olur ya da onlar..."

"Muhafız olmayı seçiyorlar, muhtemelen yaşamdan haz alacak kadar uzun yaşayamama karşılığında düzenli bir maaşı seçiyorlar" diye bitirdi. "Kulağa pek iyi bir seçenek gibi gelmiyor, değil mi?"

"Hayır" diye itiraf ettim ama bunu zaten düşünmüştüm. Hawke'ın çalışıp çabalayabileceği işler vardı. Tüccarlık ve avcılık, zaten onlar da tehlikeliydi, çünkü sık sık Sur'un dışına çıkmaları gerekiyordu. Ama Kraliyet Ordusu'na katılıp Sur'a gitmek kadar tehlikeli değildi.

Acısının kaynağı muhafızlık görevinde gördükleri miydi?

"Çok fazla seçenek olmayabilir, yine de ... Hayır tabi, anlıyorum ama ... Muhafızlara katılmanın doğuştan gelen belirli bir kuvvet ve cesaret gerektirdiğini düşünüyorum."

"Sence bütün muhafızlar bunu mu düşünüyor? Cesur olduklarını mı?"

"Evet, elbette."

"Bütün muhafızlar iyi adamlar değildir, Prenses."

Gözlerim kısıldı. "Bunu biliyorum. Cesaret ve güç iyilikle eşit değildir."

"Bu konuda aynı fikirdeyiz." Bakışları dudaklarıma yöneldi ve göğsüm açıklanamaz bir şekilde sıkıştı.

"Babanın bir çiftçi olduğunu söylemiştin. O ... Tanrılara mı yürüdü?"

Yüzünü yavaşça bir ifade kapladı ve benim çözemeyeceğim kadar hızlı gitti. "Hayır. O hayatta ve iyi. Seninkiler?"

Başımı hafifçe salladım. "Babam ve annem, her ikisi de gitti."

"Bunu duyduğuma üzüldüm" dedi ve kulağıma samimi geldi. "Ana babanın veya aileden başkasının kaybı, onlar öldükten çok sonra bile devam eder, acı azalır ancak asla çıkmaz. Yıllar sonra bile, kendini onları geri almak için her şeyi yapabileceğinizi düşünürken bulursun."

Haklıydı ve hissettiği acının kaynağının bu olabileceğini düşündüm. "Sanki ilk elden biliyormuş gibi konuşuyorsun."

"Evet, elbette."

Finley'i düşündüm. Hawke onu iyi tanıyor muydu? Muhafızların çoğu yakındı, kandan daha koyu bir bağ geliştiriyorlardı ama Finley'i tanımamış olsa bile, kesinlikle kaybettiği başkaları da vardı. "Üzgünüm" dedim. "Kaybettiğin kişi için üzgünüm. Ölüm..."

Hep ölüm vardı.

Ve çok şey gördüm. Görmemem gerekiyordu, benim kadar korunmuş birine göre ölümü çok sık gördüm.

Kafasını eğdi ve alnında keskin çizgiler oluştu. "Ölüm, bazen en beklenmedik anda, bazen de onu beklerken ziyaret eden eski bir arkadaş gibidir. Ne ilk ne de son ziyareti olacak ama bu herhangi bir ölümü daha az acımasız veya affedici yapmaz."

Üzüntü göğsüme yerleşmekle tehdit ediyor, sıcaklığı bastırıyordu. "Aynen öyle."

Birden başını eğdi, dudakları dudaklarıma yaklaştı. "Konuşma ihtiyacının seni bu odaya yönlendirdiğinden şüpheliyim. Buraya değiştirilemeyecek üzücü şeyleri konuşmaya gelmedin, Prenses."

Bu gece buraya neden geldiğimi biliyordum ve Hawke yine haklıydı. Konuşmak için değildi. Buraya yaşamaya gelmiştim. Deneyime... Seçim yapmaya. Olduğumdan başka biri olmak için. Bunların hiçbiri konuşmayı içermiyordu.

Ama bu gece ilk öpücüğümü almıştım. Orada durabilirdim ya da bu gece benim seçtiğim birçok ilkin gecesi olabilirdi.

Ben?.. Bunu gerçekten düşünüyor muydum, bu her neyse? Tanrılar aşkına, gerçekten düşünüyordum sanırım. Küçük titremeler beni sarsıyordu. Bunları hissedebi-

liyor muydu? Mideme yığıldılar, beklenti ve korku küçük düğümler haline geliyordu.

Ben, "Bakire"ydim. Seçilmiş Kişi. Tanrıların neler-le ilgilendiği hakkında önceki inançlarım zayıflıyordu. Beni değersiz bulurlar mıydı? Panik beni gerektiği gibi ele geçirmedi. Bunun yerine, bir umut kıvılcımı beni her şeyden çok rahatsız etti. Değersiz görülmenin en ciddi so-nuçlarından biriyle yüzleşeceğim göz önüne alındığında, bu küçücük umut ışığı, haince ve tamamen endişe verici hissettiriyordu.

Değersiz bulunursam, ölümle yüzleşmek kaçınılmaz olurdu.

Krallıktan sürgün de söz konusu olabilirdi.

3. BÖLÜM

Bildiğim kadarıyla, Yükseliş sırasında değersiz bulunan sadece bir kişi vardı. Adları tarihimizden silinmişti. Kim oldukları ve sürgünlerine neden olan eylemlerinin neler oldukları hakkında herhangi bir bilgi de kalmamıştı. Ölümlüler arasında yaşamaları yasaklanmıştı ve aileleri, destekleyenleri veya korumaları olmadan ölümle yüzleşmişlerdi. Küçük Surları olan köylerdeki çiftçiler ve buradaki muhafızlar bile şaşırtıcı ölüm oranlarına ulaşıyordu.

Yükselişim diğerlerinden farklı olsa da yine de değersiz bulunabilirdim ve cezamın da en az onlar kadar ağır olacağını hayal ettim, ancak bununla başa çıkacak zihinsel kapasitem yoktu.

Hayır.

Bu bir yalandı.

Bununla uğraşmak *istemiyordum*. Gitmeliydim ama odadan çıkamıyordum. Hawke'ı durdurmuyordum. Neden hâlâ burada benimle olduğunu anlamasam da kararımı vermiştim.

Dilimle alt dudağımı nemlendirirken, başım döndü ve

hatta biraz kendimden geçtim ve ben daha önce hiç *bayılmamıştım*. O inanılmaz derecede kalın kirpikleri inmiş ve bakışları ağzıma o kadar odaklanmıştı ki beni adeta gözleriyle okşuyordu. Ürperdim.

Parmağı maskemin ana hatlarını, saten kurdelenin saçımın düşmesiyle örtüldüğü yere kadar izlerken, gözleri eskisinden daha parlak görünüyordu. "Bunu çıkarabilir miyim?"

Konuşamadım, başımı salladım, hayır.

Hawke bir an için durdu ve sonra yarım gülümseme oluştu yüzünde... ama bu sefer gamze belirmedi. Parmağını maskeden uzaklaştırdı, sonra çenem boyunca ve boğazımdan geçerek pelerinin bağlandığı yere gitti. "Buna ne dersin?"

Kafamı salladım.

Parmaklarını ustaca oynatarak pelerini bir kenara çekti ve göğsünün hızla kalkıp inmesinden sonra, tek bir parmak ucu yaka boyunca hareketine devam etti. Parmağıyla birlikte hislerim baş kaldırıyordu, o kadar çoktular ki hepsini anlayamıyordum.

Göğüslerimin arasındaki küçük kıvrımla oynayarak, "Benden ne istiyorsun?" diye sordu. "Söyle, ben de bunu gerçekleştireyim."

"Neden?" diye ağzımdan kaçırdım. "Bunu neden yapıyorsun ki? Beni tanımıyorsun ve başka biri olduğumu düşündün."

Yüzünün keskin hatları eğlenceli bir hal aldı. "Şu anda gidecek bir yerim yok ve bir şeyler ilgimi çekti."

Kaşlarım kalktı. "Şu anda gidecek bir yerin olmadığı için mi?"

"Yüzünün sadece yarısını görebilmeme rağmen güzelliğinden ne kadar etkilendiğime dair şiir mi okuyayım? Bu arada gördüğüm kadarıyla oldukça hoş. Gözlerinden etkilendiğimi mi söyleyeyim? Gördüğüm kadarıyla yeşilin güzel bir tonu."

Kaşlarımı çatmaya başladım. "Hayır, yalan söylemeni istemiyorum."

"Bunların hiçbiri yalan değildi." Başını eğerken göğsümdeki kıvrımı çekiştirdi, dudaklarını benimkilere sürttü. Bu yumuşak temas tenime bir uyanış dalgası gönderdi. "Size gerçeği söyledim, Prenses. Sizden etkilendim ve birinin ilgimi çektiği pek olmaz."

"Yani?"

"Yani" diye tekrarladı dudakları çenem boyunca kayarken ve gülerek. "Geceme renk kattın. Aslında odama dönmeyi düşünüyordum. Belki sıkıcı da olsa, iyi bir gece uykusu çekecektim ama seninle olursam, bu gece sıkıcı olmaktan çok öte olurdu, değil mi?"

Sığ bir nefes aldım, garip bir şekilde gururum okşandı ve yine de nedenleri kafamı karıştırmıştı. Keşke bunları sorabileceğim biri olsaydı da sorabilseydim, tabii bu garip, çok tuhaf bir şey olurdu.

Kanepenin yanındaki iki bardak zihnimde belirdi. "Sen ... Benden önce biriyle birlikte miydin?"

Kafasını kaldırdı ve bana baktı. "Bu rastgele bir soru."

"Ama kanepenin yanında iki bardak var" diye işaret ettim.

"Aynı zamanda adını bile bilmediğim biri tarafından sorulan rastgele, özel bir soru."

Yanaklarım ısındı. Haklıydı.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, şüpheler süzülmeye başladı. Belki de bu akşam başkasıyla birlikte olup olmaması umurumda olmamalıydı ama oluyordu ve bu durum tek bir anlama geliyordu ise, o da bunun bir hata olduğunu haykırmasıydı. Boyumu aşan işlere girmiştim. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Biriyle birlikteydim" diye yanıtladı ve hayal kırıklığım büyüdü. "Pelerinin sahibi gibi olmayan bir arkadaş. Uzun zamandır görmediğim biri. Baş başa arayı kapatıyorduk."

Korkum hafifledi ve doğruyu söylüyor olması gerektiğine karar verdim. Onun *ilgisini* çekmeye hevesli olan bir sürü kişi varken bana sahip olmak için yalan söylemesine gerek yoktu.

"Prenses, benden ne istediğini söyleyecek misin?"

Dengesiz bir nefes daha aldım. "Herhangi bir şey?"

"Herhangi bir şey." Elini hareket ettirdi, baş parmağını göğüslerimin arasında gezdirirken eli bir anda göğsümü kavradı.

Çok hafif bir dokunuştu ama içime zevk okları saplanırken nefesim kesildi. Vücudum kendi kendine tepki veriyor, onun dokunuşuna doğru kıvrılıyordu.

"Bekliyorum" dedi başparmağını bir kez daha kaydırarak kopuk olan düşüncelerimi dağıttı. "Bana nelerden hoşlandığını söyle ki sana bunları yaşatayım."

"Ben..." Dudağımı ısırdım. Bilmiyorum."

Hawke'ın bakışları benimkine doğru uçtu ve o kadar uzun bir süre geçti ki yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi merak etmeye başladım. "Sana ne istediğimi söyleyeceğim." Başparmağı en hassas kısımda yavaş ve sıkı daireler çiziyordu. "Maskeni çıkarmanı istiyorum."

"Ben..." Keskin, titreşimli bir heyecan, ardından da baş döndürücü merak bedenimde dalgalandı. Hissettiklerim... Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Keskin ve tatlı, farklı türde bir acı. "Neden?"

"Çünkü seni görmek istiyorum."

"Artık beni görebilirsin."

"Hayır, Prenses" dedi, dudakları elbisemin yakasına iyice yaklaşana kadar başını eğerek. "Bunu seninle ağzım arasında elbisen olmadan yaparken görmek istiyorum."

Ne demek istediğini sormadan önce, ince, ipek elbisemin içinde sıcak dilinin ıslak gezinişlerini hissettim. Nefes nefese kaldım, bu hareketten ve bıraktığı ıslaklığın sıcaklığının şoku vuruyordu ama sonra ağzı göğsümün ucunda kapanırken bakışları benimkine yükseldi. Derin ve uzun uzun emiyor ve nefesi daha sonra beni utandıracak bir inlemeye dönüşüyordu.

"Maskeni çıkar." Elini kalçamın üzerinden kaydırırken kafasını kaldırdı. "Lütfen."

Çıkarsam bile beni tanımazdı. Hawke maskeli ya da maskesiz kim olduğumu asla bilemezdi, ama...

Yüz maskesini çıkarırsam Dük'ün hep başıma kaktığı şeyi söyler miydi? Hem bir başyapıt hem de bir trajedi olduğumu? Midem ve kalçalarım boyunca dağılmış düzensiz deri parçalarını hissettiğinde, dehşet içinde elini çeker miydi?

Tenim dondu.

Bunu etraflıca düşünmemiştim.

Hem de hiç.

Harika, heyecan verici sıcaklık azalıyordu. Hawke bir Yükselmiş değildi ama görünüşte onlar gibiydi, neredey-

se kusursuzdu. Daha önce yara izlerimden hiç utanmamıştım. Sağ çıkmayı başardığım dehşetin kanıtıysa neden utanacaktım ki? Ama eğer o...

Hawke'ın eli sağ uyluğumun dışına, elbisenin ayrılıp durduğu yere, hançerin kabzasına kaydı. "Bu da ne ?.."

Ben daha bir nefes bile alamadan bıçağın kılıfını açmıştı. Parmakları yara izlerinden birine tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. Ayağa kalktım ama daha hızlıydı, geriye doğru sallanıyordu.

Mum ışığı kırmızı bıçağı parlatıyordu. "Kan taşı ve kurt kemiği."

"Onu geri ver" diye yalvardım, dizlerimin üstüne çökerek.

Bakışları hançerden bana kaydı. "Bu eşsiz bir silah."

"Biliyorum." Saçlarım omuzlarımın önüne döküldü.

"Ucuz olmayan türden" diye devam etti. "Neden buna sahipsin, Prenses?"

"O bir hediyeydi." Bu doğruydu. "Ve böyle bir yere silahsız gelecek kadar aptal değilim."

Bir an bana baktı ve sonra tekrar hançere odaklandı. "Silah taşımak ve nasıl kullanılacağını bilmemek pek akıllıca değil."

Beynime az önce bedenimden çıkarmayı başardığı arzu kadar ateşli bir kızgınlık yayıldı. "Nasıl kullanılacağını bilmediğimi sana düşündüren nedir? Kadın olmam mı?"

"Şok oluşum seni şaşırtmasın. Solis'te hançer kullanmayı öğrenmek kızlar arasında pek yaygın değildir."

"Haklısın." Ve öyleydi de. Kadınların silah kullanmayı bilmeleri ya da kendilerini savunabilmeleri sosyal olarak

uygun değildi. Bu beni hep rahatsız ederdi. Annem kendini nasıl savunacağını bilseydi, hâlâ burada olabilirdi. "Ama nasıl kullanılacağını biliyorum."

Dudaklarının sağ tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Şimdi gerçekten ilgimi çekti."

İnanılmaz hızlı hareketlerle, hançeri yatağa sapladı. Nefes nefese kaldım, Kızıl İnci'nin sahiplerinin bu konuda ne düşüneceğini merak ediyordum ama sonra üzerime atıldı. Beni tekrar yatağa götürdü, ağırlığı beni bir kez daha örtüyordu ve tüm ilginç kısımların buluşmasına neden olacak şekilde üzerime bastırdı. Ağzı benimkiyle aynı hizadaydı...

Biri kapıya vuruyordu, sormak üzere olduğu şeyi susturdu. "Hawke?" Bir erkek sesiydi bu. "İçeride misin?"

Üzerimde sertleşti, sıcak nefesi dudaklarımdaydı ve gözlerini kapadı.

"Bu Kieran." Adam tanımadığım bir isimle seslendi.

"Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi" diye mırıldandı Hawke ve küçük bir kıkırdama ağzımdan çıkıverdi. Gözleri açıldı ve o yarım sırıtış ortaya çıktı.

"Hawke?" Kieran biraz daha vurdu.

"Bence ona cevap vermelisin" diye fısıldadım.

"Kahretsin" diye lanet okudu. Omzunun üzerinden bakarak seslendi, "Şu anda tamamen, mutlu bir şekilde meşgulüm."

"Bunu duyduğuma üzüldüm" dedi Kieran ve Hawke bana odaklandı. Kieran tekrar kapıyı çaldı. "Ama seni bölmem kaçınılmaz maalesef."

Hawke, "Gördüğüm tek kaçınılmaz şey, o kapıyı bir kez daha yumruklarsan elinin kırılması olacak" diye

uyardı ve gözlerim büyüdü. "Ne var, Prenses?" Sesi kısıldı. "Gerçekten ilgimi çektiğini söylemiştim."

"O zaman elimin kırılmasını göze alıyorum" diye yanıtladı Kieran.

Hawke'ın boğazının derinliklerinden garip bir şekilde hayvansı bir hayal kırıklığı hırıltısı geldi. Tüylerim diken diken oldu.

Kieran kapıdan, "... elçi geldi" diye ekledi.

Hawke'ın yüzünde gölgeler oluştu. Dudakları bir şeyler mırıldanıyormuş gibi hareket etti ama ses duyamayacağım kadar alçaktı.

Bir ürperti sıcaklığın bir kısmını uzaklaştırdı. "Bir... elçi mi?"

Başını salladı. "Beklediğimiz malzemeler" diye açıkladı. "Gitmem gerek."

Karşılığında başımı salladım, aramıza giren pelerinin kenarını kavrarken onun ayrılması gerektiğini anladım.

Uzun bir süre Hawke hareket etmedi ama sonra üzerimden kayarak ayağa kalktı. Tuniğini yerden alırken Kieran'a seslendi. Unutulan hançeri şilteden çıkardım, o tuniğini başının üzerinden geçirirken ve kılıf askılarını omuzlarına takarken, kemeri beline sabitlerken hançerimi yerine koydum. Şu ana kadar farkında olmadığım silahlar için iki kılıfı vardı.

Kapının yanındaki sandıktan iki kısa kılıç aldı ve demek ki bir dahaki sefere bir odaya daldığımda çevremin daha iyi farkında olmam gerekiyor diye düşündüm.

Bıçakları vahşi ve ölümcül bir noktaya kadar bilenmişti, yakın dövüş için tasarlanmıştı ve her iki tarafı da tırtıklıydı, etleri ve kasları yarmak için tasarlanmıştı.

Ben de nasıl kullanılacaklarını biliyordum ama bunu kendime sakladım.

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Kılıçları iki yanına yasladı. "Söz veriyorum."

Bir kez daha kafamı salladım.

Hawke bana baktı. "Beni bekleyeceğini söyle, Prenses."

Kalbim küt küt atıyordu. "Bekleyeceğim."

Dönerek kapıya doğru yürüdü ve sonra durdu. Yüzüme baktı. "Dönmeyi dört gözle bekliyorum."

Kapıyı sadece onun geçebileceği kadar genişlikte açtım ve odadan çıkarken hiçbir şey söylemedim. Kapı çıkışının ardından yerine tık diye oturduğunda, tuttuğum nefesi bıraktım ve elbisemin önüne baktım. Göğüs bölgem hâlâ nemliydi, beyaz malzeme neredeyse şeffaftı. Yataktan fırlayıp şaşırtıcı derecede zayıf dizlerimin üzerinde dururken yanaklarım kızarıyordu.

Bakışlarım kapıya doğru kalktı ve kesintiden dolayı hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığımdan emin olmadan gözlerimi kapattım. Dürüst olmak gerekirse, ikisinin de karışımıydı, çünkü Hawke'a yalan söylemiştim.

Döndüğünde burada olamazdım.

"Dün gece ne yaptın?"

Bu soru, dikkatimi yemekte olduğum bisküviden karşımda oturan Bekleyen Leydi'ye kaydırmama neden oldu.

Tawny Lyon, Kraliyet Sarayına Ayin sırasında on üç yaşında verilen başarılı bir tüccarın ikinci kızıydı. Uzun boylu, kıvrak, zengin kahverengi tenli ve güzel kahverengi gözlü, kesinlikle imrenilecek biriydi. Bazı Bekleyen

Leydi ve Lordlara Yükselişten sonra Saraya katılma hazırlığı dışında görevler verilmiş ve aynı yaşta olduğumuz için, Ayininden kısa bir süre sonra eşim olarak atanmıştı. Onun görevi bana eşlik etmekten banyomda bana destek olmaya veya gerekirse giyinmeme yardım etmeye kadar uzanıyordu.

Tawny beni en aptalca konularda bile güldürebilen nadir insanlardan biriydi. Aslında, benimle konuşmasına bile izin verilen birkaç kişiden biriydi. Bir arkadaşım olmaya en yakın kişiydi ve ona çok değer verirdim.

Onun da beni önemsediğine ya da en azından benden hoşlandığına inanıyordum ama onu bir günlüğüne kovmadığım sürece benimle olması gerekiyordu. Ona benim yoldaşım olma görevi verilmeseydi, asla konuşmazdık. Bu gerçek, bir insan olarak onun üzerine yapılan bir düşünceden ibaret değildi, ancak o da diğerleri gibi olacağı için, ya benimle sosyalleşmesi yasak olacak ya da ben varken ihtiyatli davranacaktı.

Bu bilgi, başka bir buz kütlesi olarak çoğu zaman göğsüme oturuyordu ama arkadaşlığımızın temellerinin göreve dayandığını bilmeme rağmen ona güveniyordum.

En azından belli bir dereceye kadar.

Eğitimli olduğumu biliyordu ama bazen Vikter'a yardım ettiğim şeyleri bilmiyordu ve yeteneklerim hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Bunları kendime sakladım çünkü bu bilgiyi paylaşmak ya başkalarını ya da onu tehlikeye atardı.

"Buradaydım." Parmaklarımdaki tereyağlı kırıntıları silerken, oldukça seyrek döşeli odayı işaret ettim. Yatak odasına açılan küçük antredeydik. Şöminenin ya-

nında sadece iki sandalye, bir gardırop ve bir sandık, bir yatak, bir komodin ve ayaklarımızın altında ağır bir kürk halı vardı. Diğerlerinde daha fazla ... yaratık ürünü eşya vardı. Tawny'nin odasında güzel bir şezlong ve bir yığın pelüş yer döşemeleri vardı ve diğer Bekleyen Leydi ve Lordların bazılarının gösterişli veya masaları, kitaplıklarla kaplı duvarları ve hatta elektriği olduğunu biliyordum.

Yıllar boyunca, o eşyalar odamdan öyle ya da böyle çalındı.

Tawny, "Odanda değildin" dedi. Saçında basit bir topuz, kahverengi ve altın buklelerin yüzünden geri çekilmesini sağlamaya çalışıyordu ama başarısız oluyordu. Birkaçı ise yanaklarına yaslanıp dinlenmek için gizlice kaçmıştı. "Gece yarısından kısa bir süre sonra seni kontrol ettim ve burada değildin."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Dük ya da Düşes Tawny'yi benim için gönderdiyse bir mesele mi vardı? Öyleyse, Tawny yalan söyleyemezdi ama böyle bir şey olsaydı, zaten biliyor olurdum.

Çoktan Dük'ün özel ofisine çağırılmış olurdum.

"Neden beni kontrol ediyordun?" diye sordum.

"Kapının açılıp kapandığını duyduğumu sandım, bu yüzden araştırmaya karar verdim ama burada kimse yoktu." Durakladı. "Hiç kimse. Sen de dahil."

Döndüğümü duyması mümkün değildi. Eski hizmetçilerin girişini kullanmıştım ve bu kapı bir kemik torbası kadar gıcırtılı iken, odası yatağımın olduğu yerin diğer tarafındaydı. Bu kapı, kalenin yeni ve tadilat geçiren kısımlarına taşınmayı hiç istememin nedenlerinden bi-

riydi. Oradan kalenin hemen hemen her yerine girebilir ve görünmeden girip çıkabilirdim.

Bu, elektriğin olmamasını ve gün ne kadar güneşli olursa olsun her zaman pencerelerin etrafından içeri giren sürekli, soğuk hava akımını fazlasıyla telafi edecek bir özellikti.

Kapalı koridor kapısına baktığımda avuçlarım nemlendi. Biri beni mi arıyordu? Tekrar söylüyorum, şimdiye kadar öğrenmiş olurdum, yani muhtemelen Tawny bir şey duyduğunu düşünmüştü.

Tawny'yi tanıdığım kadarıyla, ona bir şey vermezsem bunun peşini bırakmayacağını biliyordum. "Dün gece uyuyamadım."

"Kâbus mu?"

Başımı salladım, gözlerine giren acıma için biraz suçlu hissettim.

"Son zamanlarda onlardan çok var." O, sandalyesine yaslandı. "Şifacı nın senin için yaptığı uyku tulumlarından birini denemek istemediğinden emin misin?"

"Evet. Bu ... şey fikrini sevmiyorum"

Cümlemi "Bayılıp kalmak mı?" diye tamamladı. "O kadar da kötü değil, Poppy. Dürüst olmak gerekirse, oldukça az uyumana rağmen o kadar etkili bir şekilde dinleniyorsun ki, en azından denemenin iyi olacağını düşünüyorum."

Beni derin bir uykuya sokacak bir şey alma ve sonra bir ordunun bile odamın yanından geçmesi ama beni uyandıramaması fikri beni terletiyordu. Tamamen çaresiz kalırdım ve bunun olmasına asla izin vermezdim.

"Peki, neler yaptın?" Bir duraklama oldu. "Yoksa nereye gittiğini mi sormalıyım?" Peçetenin ince kesimine

kapıldığımda gözleri kısıldı. "Gizlice kaçtın, değil mi?"

O anda Tawny beni benim onu tanıdığım kadar iyi tanıdığını kanıtladı. "Neden böyle düşündüğünü bilmiyorum."

"Bunu yapma gibi bir sicilin olmadığı için mi?" Ona baktığımda gülüyordu. "Hadi, bana ne yaptığını söyle. Eminim seni dinlemek biraz önce yaptığım şeyden daha heyecan verici olur, yani, Bayan Cambria'nın şu Bekleyen Leydi ya da bu Lord'un ne kadar uygunsuz davrandığı vesaireyi dinlemekten. Kendimi oradan dışarı atabilmek için karın ağrısı numarası yapmam gerekti."

Tawny'nin bunu yapacağını bilerek kıkırdadım. "Gözdelerle başa çıkmak çok zor."

"Bu oldukça nazik bir düşünce" dedi.

Sırıtarak, bir fincan kremalı kahve aldım. Gözdeler, Düşes'in hizmetkârlarıydı. Evini yönetmesine yardım ederler ama aynı zamanda Bekleyen Leydilerin de izini sürerlerdi. Bayan Cambria beni bile korkutan bir dişi ejderhaydı.

"Gizlice kaçtım" diye itiraf ettim.

"Bensiz nereye gittin?"

"Bence nerede olduğumu duyunca üzülebilirsin."

"Büyük olasılıkla."

Ona baktım. "Kızıl İnci."

Gözleri, aramızdaki arabaya saçılmış tabakların büyüklüğüne kadar genişledi. "Sen ciddi misin?"

Kafamı salladım.

"İnanamıyo..." Derin bir nefes alıyor gibi görünüyordu. "Nasıl?"

"Hizmetçinin pelerinlerinden birini ödünç aldım ve bulduğum bir maskeyi kullandım."

"Sen... Seni sinsi küçük hırsız."

"Pelerini bu sabah iade ettim, bu yüzden bana hırsız diyebileceğini sanmıyorum."

"İade edip etmemen kimin umurunda?" Öne doğru eğildi. "Eee... Anlatsana nasıl bir yerdi?"

"İlginç" dedim ve daha fazla ayrıntı için yalvardığında, ona ne gördüğümü söyledim. Büyülenmişti, söylediğim her kelimeye tutunuyor ve sanki Yükselişi tamamlayan gerçek ayini onunla yaşıyormuşum gibiydi.

"Beni yanında götürmediğine inanamıyorum." Somurtarak sandalyesine yaslandı ama sonra bir kez daha öne fırladı. "Orada tanıdığın birini gördün mü? Loren neredeyse her akşam oraya gittiğini iddia ediyor."

Loren, başka bir Bekleyen Leydi, büyük bir iddiaydı bu. "Onu görmedim, ama..." Ona Hawke'tan bahsetmeli miyim emin değilim.

Hawke gittikten on dakika sonra ayrılmıştım. Vikter'ın da ortalıkta olmadığını görünce rahatlamıştım. Olması gerekenden fazlasını bilen garip kadın da öyle. O odada onunla ne yaşadığımı düşünmemek için elimden gelen her şeyi yapmıştım.

Bu da yatağıma döner dönmez başarısız olduğum anlamına geliyordu. Bitkinlik beni ele geçirene kadar orada uzanmış, söylediği her şeyi, yaptığı her şeyi tekrar ediyordum. Çok garip bir hayal kırıklığıyla uyandırıldım, göğsümde ve karnımın alt kısmında bir ağrı vardı.

"Ama... ama ne?" diye soruyordu.

Ona söylemek istedim. Tanrılar aşkına, Hawke'a olanları biriyle paylaşmak isteyebilir miydim hiç? Dışarı çıkmak için yüzlerce sorum vardı ama dün gece farklıydı.

Kalın bir çizgiyi aşmıştım ve kendimi küçük düşürdüğümü ya da gerçekten yanlış bir şey yaptığımı düşünmesem de vasilerimin aynı fikirde olmayacağını biliyordum. Rahipler ve Rahibeler de öyle. Kızıl İnci'ye gitmek bir şeydi. Kendimi herhangi bir biçimde bir başkasıyla paylaşmak tamamen farklı bir meseleydi. Bu bilgi bir silah olabilirdi.

Tawny'ye güvenirdim ama daha önce de olduğu gibi belli bir dereceye kadar.

Hawke'ın düşüncesi bile karnımı düzinelerce küçük çıkrığa sarsa da bu bir daha asla olmayacak bir şeydi. Onu Şehir Meclisi toplantılarında gördüğümde, *Prenses* dediği kişinin ben olduğumu bilmeyecekti. Benim ilk öpücüğüm olduğunu bile bilmiyordu.

Yaptığımız şey... sadece bana aitti.

Böyle kalması gerekiyordu.

Boğazımdaki ani ve batan yumruyu görmezden gelerek yavaşça nefes verdim. "Ama çoğu maske takıyordu. Orada olabilirdi tabii ama öyle bile olsa bunu bilmeye imkân yoktu. Herkes herkes olabilirdi."

Gül rengi elbisesinin yakasını noktalayan beyaz boncuklarla oynayarak, "Bir daha Kızıl İnci'ye bensiz gidersen ayakkabılarının tabanını delerim" diye uyardı.

Şok içinde bir kahkaha ağzımı terk etti. "Vay."

Kız kıkırdadı.

"Açıkçası, benimle gitmediğin için memnunum." Kaşlarını çattığında, çabucak ekledim, "Oraya gerçekten ben de gitmemeliydim."

"Kızıl İnci'ye gitmek yasak, tamam ama eminim Sur'daki muhafızların hançer veya kılıç kullanma eğitimi alması ne kadar yasaksa o da o kadar yasak."

Bu, Tawny'den saklayamayacağım bir şeydi ama onun da paylaşmadığı bir şeydi, bu da ona çoğu konuda ona güvenebileceğimi bilmemin nedenlerinden biriydi. "Evet, ama..."

"Tıpkı bir keresinde bir dövüşü izlemek için gizlice ringe gittiğin gibi. Ya da beni gölde banyo yapmaya ikna ettiğinde..."

"Bu senin fikrindi" diye düzelttim ve yasak şeyleri yapmama yardım etme konusundaki istekliliği, neredeyse tüm güvenimi elinde tutmasının diğer nedeniydi. "Ve bunu üstsüz yapmak da senin fikrindi."

Masumca gözlerini açarak, "Kim elbiseleriyle banyo yapar ki?" diye sordu. "Çok teşekkür ederim, bu karşılıklı bir fikirdi. Bence bunu tekrar yapmalıyız. Hava dışarıya çıkamayacak kadar soğumadan önce. Tüm sabahımı Dük ve Düşes'in yasakladığı ya da Bakire için yasaklanan şeyleri sıralayarak geçirebilirim ama şimdiye kadar hiçbir şey olmadı. Ne Tanrılar ortaya çıktı ne de seni değersiz buldular."

Elbisemin eteğindeki kırışıklığı düzeltirken "Bu doğru" diye kabul ettim.

"Tabii ki öyle." Küçük, yuvarlak bir pudralı pasta kopardı ve ağzına attı. Her nasılsa, tek tane şekeri bile üstüne dökmemişti. Bu arada ben pastalara doğru nefes bile versem, hiç ummayacağım yerlere pudra şekeri bulaşırdı. "Öyleyse ne zaman tekrar gidiyoruz?"

"Ben... Yapmasam daha iyi."

"İstemiyor musun?"

Ağzımı açtım, sonra kapattım ve o tavşan deliğinden düşmemeye çalıştım. Sorun oraya geri dönmek istememdi.

Yatakta yatarken ve Hawke ile geçirdiğim zamanı saplantılı bir şekilde geri sardığımda, öpücüğünün beni sürüklediği keskin köşeli özlem ve heyecanı tekrar yaşadığımda, söz verdiği gibi geri gelip gelmediğini ve ayrılarak doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyordum.

Elbette, muhafızlarımın ve tanrıların gözünde, doğru olan buydu, peki benim için de öyle miydi? Şanşımı sonsuza kadar tüketmeden önce, orada kalıp tecrübe etmeli miydim?

Bakışlarım Sur'un batı kısmına bakan pencerelere doğru kalktı. Tek hareket eden şey mazgallarda devriye gezen gardiyanların karanlık siluetleriydi. Hawke orada mıydı? Bunu neden merak ediyordum ki?

Çünkü küçük bir parçam kalmak istemişti ve bekleseydim ne olurdu diye düşünerek çok uzun geçireceğimi biliyordum. İstediğim her şeyi yapar mıydı?

Bunun ne gerektirdiğini bile bilmiyordum. Fikirlerim vardı. Hayal gücüm vardı. Başkalarının deneyimleriyle ilgili hikâyeler vardı ama bana ait değillerdi. Onlar sadece gerçeğin ince, şeffaf kopyalarıydı.

Dönersem orada olmasını umarak oraya gideceğimi biliyordum. Bu yüzden geri dönmemeliydim.

Açık gardıroba baktım, önce narin altın zincirleriyle beyaz peçeyi gördüm, sonra bir ağırlığın üzerime çöktüğünü hissettim. Malzeme en ince, en hafif ipekten yapılmış olsa da kaydadeğer bir ağırlığı vardı ve bunu şimdiden hissedebiliyordum. Sekiz yaşındayken başıma ilk geldiğinde paniklemiştim ama on yıl sonra şimdiye kadar alışmış olmalıydım.

Giyerken artık nefes alamıyor ya da göremiyor gibi olmuyordum ama yine de ağır geliyordu.

Dolabımdaki tek renk onun yanında asılıydı, bir beyaz denizi arasında bir tutam kırmızı. Yaklaşan ayin için dikilmiş bir tören elbisesiydi. Elbise bir önceki sabah gelmişti ve ben onu henüz denememiştim. Bu katılmama ilk müsaade edilişiydi... Beyaz dışında bir şey giymeme ve duvağım olmadan görülmeme izin verilecekti. Tabii ki, herkes gibi ben de maskeli olacaktım.

Diğerleri için yasaklanmışken bu ayine katılmama izin verilmesinin tek nedeni, Yükselişimden önceki son ayin olmasıydı.

Ayin hakkında hissettiğim heyecan, bunun son olacağı gerçeğiyle yumuşadı.

Tawny yükseldi ve, Tawny ayağa kalktı ve pencereye doğru sürüklendi. "Sis uzun zamandır çökmedi."

Tawny'nin konudan konuya atlama gibi bir alışkanlığı vardı ama bu değişim sarsıcıydı. "Nerden aklına geldi şimdi bu?"

"Bilmiyorum." Gevşeyen bir bukleyi tekrar sıkıştırdı. "Aslında biliyorum. Dün gece Dafina ve Loren'in konuşmalarına kulak misafiri oldum" dedi. "Avcılardan birinden, sisin Kan Ormanı'nın ötesinde toplandığını duyduklarını iddia ediyorlardı."

"Bunu duymamıştım." Finley'i hatırladığımda karnım düğümlendi ve o kadar çok pastırma dilimi yememiş olmayı diliyordum.

"Muhtemelen bu konuyu açmamalıydım." Pencereden ayrıldı. "Sadece... Sis başkente yaklaşmayalı neredeyse onlarca yıl geçti. Oradaki her neyse endişelenmemize gerek yok."

Nerede olursak olalım, sis endişelenecek bir şeydi. Yıl-

lardır yakınlaşmamış olması, yakınlaşmayacağı anlamına gelmiyordu ama bunu söylemedim.

Pencereden uzaklaştı, oturduğum yerin yanında diz çökmek için masaya geri geldi. "Bir an için sana karşı dürüst olabilir miyim?"

Kaşlarım yükseldi. "Her zaman değil misin?"

"Şey... Evet ama bu ... farklı."

Ne düşündüğünü merak edip devam etmesi için başımı salladım.

Tawny derin bir nefes aldı. "Geçmişlerimiz ve geleceğimiz gibi hayatlarımızın da farklı olduğunu biliyorum ama aslında tam tersi olsa da sen Yükseliş'e sanki ölümünmüş gibi bakıyorsun. Bu hayat. Yeni bir başlangıç. Bu bir Lütuf..."

"Düşes gibi konuşmaya başladın" diye alay ettim.

"Ama gerçek bu." Uzandı ve elimi tuttu. "Birkaç ay içinde ölmeyeceksin, Poppy. Hayatta olacaksın ve artık bu kurallara bağlı olmayacaksın. Başkentte olacaksın."

"Tanrılara verilmiş olacağım" diye onu düzelttim.

"Ki bu ne kadar harika değil mi? Çok az insanın sahip olduğu bir şeyi yaşayacaksın. Biliyorum... Onlardan geri dönemeyeceğinden korktuğunu biliyorum ama Kraliçe'nin en sevdiği Bakire'sin."

"Ben onun tek Bakire'siyim."

Gözlerini devirdi. "Sebebinin bu olmadığını biliyorsun."

Biliyordum.

Kraliçe benim için kendisinden istenenden çok daha fazlasını yapmıştı ama bu benim Yükselişimin onunkine hiç benzemeyeceği gerçeğini değiştirmiyordu.

"Döndüğünde, Yükselmiş olarak, tam yanında olacağım. Yapabileceğimiz yaramazlıkları bir düşün." Tawny elimi sıktı ve bunun olacağına gerçekten inandığını gördüm.

Olabilirdi de.

Ama kesin değildi. Tanrılara verilmenin gerçekten ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Krallığın tarihi hakkında her küçük ayrıntı belgelenmiş gibi görünse de hakkında yazılmayan birkaç şey vardı. Önceki Bakireler hakkında hiçbir şey bulamamıştım ve Rahibe Analia'ya tanrılara verilmenin ne anlama geldiğini yüzlerce kez sormuştum ve cevap her zaman aynıydı.

Bir Bakire tanrıların planlarını sorgulamaz. Onlar hakkında bilgisi olmasa da onlara inanır.

Belki de gerçekten bir bakire olmaya layık değildim, çünkü bilmediğim bir şeye inanmakta zorlanıyordum.

Ama Tawny inanıyordu. Vikter, Rylan gibi ve tam anlamıyla tanıdığım herkes gibi. Ve de Ian.

Ama hiçbiri tanrılara verilmemişti.

Tawny'nin gözlerinde en ufak bir korku belirtisi aradım. "Hiç korkmuyorsun, değil mi?"

"Yükselişten mi?" Parmaklarını önünde kenetleyerek ayağa kalktı. "Gergin miyim? Evet. Korku mu? Hayır. Yeni bir sayfa açacağım için heyecanlıyım."

Kendine ait bir hayata başlamak, uyanıp istediği zaman yemek yiyebileceği, günlerini istediği gibi geçirebileceği ve benim daimi gölgem olmak yerine istediği kişiyle geçirebileceği bir hayata başlamak.

Tabii ki korkmuyordu. Aynı şekilde hissetmesem de onun için ne anlama geldiğini bir kez bile hesaba katmamıştım.

Çoğunlukla, Tawny her zaman ortaya çıkardığım maceraya katılmaya istekli olur ve sık sık kendisinin de katılmasını önerirdi. Ama tanrılar izliyor olsaydı, özellikle de Yükseliş'e bu kadar yakınken, onu katılmaya layık bulmazlardı. Bu şimdi yeni düşündüğüm bir şey değildi ama Yükselişe karşı tutumumun onun istekliliğini mahvedebileceğini bu kadar net bir şekilde fark etmemiştim.

Suçluluk duygusu açığa çıktı, tadı boğazımın arkasında ekşidi. "Çok bencilim."

Tawny gözlerini kırpıştırdı, şaşkına döndü. "Bunu sana söyleten nedir?"

Ona, "Büyük olasılıkla tüm gam ve kasvetimle heyecanını lekeledim" dedim. "Ne kadar heyecan duyuyor olabileceğini gerçekten fark etmemişim."

"Yani evet, olay bu şekilde ifade ettiğinde..." dedi ve sonra güldü, sesi yumuşak ve sıcaktı. "Dürüst olmak gerekirse, Poppy, etmedin. Yükseliş hakkında hissettiklerin benim hissettiklerimi etkilemedi."

"Bunu duyduğuma sevindim ama yine de senin için daha heyecanlı olmalıyım. İşte bu ..." İnce bir nefes aldım, "Arkadaşlar böyle yapar."

"Benim için heyecanlanıyor musun? Mutlu musun?" diye sordu. "Kendin için endişelensen bile?"

Kafamı salladım. "Tabii ki."

"O zaman sen de bir arkadaşın yapacağını yaptın."

Belki de bu doğruydu ama kendime daha iyi olacağıma dair söz vermiştim, onu kaçamaklarıma dahil ederek onun için Yükselişi daha fazla riske atmamakla başlayarak. Değersiz bulunmanın korkunç neticeleriyle yaşayabilirdim, çünkü buna kendi hayatım ve kendi ey-

lemlerim sebep olmuş olurdu ama Tawny'ye bunu yapamazdım.

Bununla yaşayamazdım.

O günün ilerleyen saatlerinde odamda yemek yedikten sonra Vikter kapımı çaldı. Yüzüne baktığımda, altın sarısıydı ve Sur'daki yaşam ve güneş altında geçen yıllardan yıpranmıştı, bir gece önce nerede olduğunu ve ardındaki tuhaflığı öğrenmeyi düşünmüyordum. Yüz ifadesini gördüm ve bir şey olduğunu anladım.

"Ne oldu?" diye fısıldadım.

"Çağrıldık" dedi ve kalbim göğsümde sarsıldı. Çağrılmamızın sadece iki nedeni olurdu. Biri Dük'tü, diğeri de aynı derecede korkunçtu ama çok farklı nedenlerden dolayı. "Bir lanetli var."

4. BÖLÜM

Gereksiz tek bir saniyeyi bile boşa harcamadan, eski hizmetçilerin girişinden odamı ve Kale'yi terk ettik. Sonra şehrin içinde hayaletler gibi hareket ettik. Ta ki kendimizi eski, yıpranmış bir kapının önünde bulana kadar.

Kulpun hemen altına takılı olan beyaz mendil, Masadonya'nın Aşağı Bölgesindeki o evin diğer çukurluktan bakınca farkediliyor olmasının tek nedeniydi, dar dar evler üst üste yığılmış görünüyordu.

Omzunun üzerinden iki Şehir Muhafızının sokak lambasının sarı parıltısı altında sohbet ettiği yere bakan Vikter, mendili hızla kapıdan çekip aldı ve koyu pelerininin içindeki bir cebe koydu. Küçük, beyaz kumaş ne kadar şiddetli veya yıkıcı olursa olsun ölümün onuru hak ettiğine inanan bir insan şebekesinin bir sembolüydü.

Aynı zamanda Kraliyete ihanet ve sadakatsizliğin de kanıtıydı.

On beş yaşımdayken Vikter'ın kazara neye bulaştığını keşfetmiştim. Bir sabah aceleyle eğitim seanslarımızdan birinden ayrılmıştı ve elçinin sebep olduğu zihinsel acıya dayanarak bir şeyler olduğunu hissetmiş ve onu ben de takip etmiştim.

Vikter'ın memnuniyetsizliği her halinden belliydi. Yaptığı şey vatana ihanet olarak görülürdü ve tek tehlike yakalanmak değildi. Bununla birlikte, bu işlerin genel olarak nasıl ele alındığından her zaman rahatsız olmuşumdur. Yardım etmeme izin vermesini istedim. Muhtemelen yüzlerce kez "Hayır" demişti... Ama ben de durmuyordum ve ayrıca, bu tür konularda yardımcı olmak için benzersiz bir şekilde uygundum. Vikter da yapabileceğimi biliyordu ve başkalarına olan empatisi yardım etme isteğime yardımcı olmuştu.

Yaklaşık üç yıldır bu işi yapıyorduk.

Sadece biz değildik. Başkaları da vardı. Bazıları muhafızdı. Birkaçı da vatandaştı. Bunlarla hiç tanışmamıştım. Kim bilir, belki de Hawke onlardan biri olabilirdi.

Hawke hakkındaki düşüncelerimi kafamdan atamadan önce midem bulandı ve kıvrandım.

Vikter sessizce yumruğunu kapıya vurdu ve sonra eldivenli elini kılıcının kabzasına geri koydu. Birkaç saniye sonra, eski hırpalanmış kapı titreyerek açılıyor ve menteşeler gıcırdıyordu, bir kadının soluk, yuvarlak yüzü ve kırmızı, şişmiş gözleri ortaya çıktı. Yirmili yaşlarının ortalarında olabilirdi ancak alnındaki derin hat ve ağzını çevreleyen çizgiler onu on yıllarca yıl daha yaşlı gösteriyordu. Yıpranmış görünümünün nedeni, fiziksel acıdan daha derinden yaralayan ve binanın arkasından yayılan o kokudan kaynaklanan türden bir acıydı. Topraksı tütsünün kalın, tiksindirici dumanının altında, bozulma ve çürümenin belirgin ekşi ve mide bulandırıcı tatlımsak kokusu vardı.

Bir lanetin.

"Yardıma mı ihtiyacınız var?" Vikter alçak sesle konuşuyordu.

Kadın, buruşuk bluzundaki düğmeyle oynadı, yorgun bakışları Vikter'den bana doğru fırladı.

Duyularımı ona açtım. Göremediğim dalgalar halinde yayılan ruhunun derinliklerinde bir acı vardı ama o kadar yoğundu ki, neredeyse onu çevreleyen somut bir varlık olmuştu. Pelerinimi ve giysilerimi dilimlediğini ve paslı, buzlu çiviler gibi tenime sürttüğünü *hissedebiliyordum.* Ölen ama tek bir yaralanma ya da hastalık geçirmemiş biri gibi hissediyordu. Acısı o kadar ham ve güçlüydü.

Bir adım geri çekilme dürtüsüyle savaşırken, ağır pelerinimin içinde titriyordum. İçimdeki içgüdü tamamıyla aramıza mesafe koymamı ve olabildiğince uzaklaşmamı istiyordu. Kadının acıları, ayak bileklerimin etrafında demir prangalar oluşturuyor, boynuma dolanıyor ve beni ağırlaştırıyordu. Duygu boğazıma tıkandı, tadı... acı bir çaresizlik ve ekşi bir umutsuzluk gibiydi.

Hislerimi geri çektim ama kendimi çok uzun süre açmıştım. Şimdi onun ıstırabına kapılmıştım.

"O kim?" diye çıkıştı, gözlerinin şişmesine neden olduğunu bildiğim gözyaşları ile sesi çatallaşıyordu.

Vikter, çok aşina olduğum bir şekilde, "Size yardım edebilecek biri" diye yanıtladı. Vikter pervasızca şeyler yapmadan, ki Vikter böyle şeyleri sık sık yapardı, saniyeler önce bu sakin ses tonunu kullanırdı. "Lütfen. Girmemize izin verin."

Parmakları boğazının altındaki düğmenin etrafında durur halde başını salladı ve geri çekildi. Vikter'ı içeriye kadar takip ettim, loş ışıklı odayı taradım, burası mut-

fak ve yaşam alanının birleştiği bir yerdi. Evde elektrik yoktu, sadece kandiller ve yağlı mumlar vardı. Aşağı Bölge'ye sokakları ve bazı işletmeleri aydınlatmak için elektrik verilmiş olmasına rağmen, bunu görmek pek de şaşırtıcı değildi. Sadece zenginlerin evlerinde vardı ve Aşağı Bölge'de bulunmazdı. Masadonya'nın merkezine daha yakın, Teerman Kalesi'ne yakın ve Sur'dan olabildiğince uzak olacaklardı.

Ama burada, Sur karşıda beliriyordu.

Sığ bir nefes alarak, kadının kederinin duvarları ve zeminleri yağlı bir siyaha nasıl boyadığına odaklanmamaya çalışıyordum. Acısı burada, biblo ve kil tabakların arasında, yıpranmış kenarlı ve yorgun mobilyaların, kapitone battaniyelerin arasında toplanmıştı. Pelerinin altında ellerimi birbirine kenetleyerek, bir nefes daha aldım, bu daha derindi ve etrafıma baktım.

Birkaç yanan tütsü çubuğunun yanında, tahta bir masanın üzerinde bir fener duruyordu. Tuğla ocağın etrafında birkaç sandalye vardı. Şöminenin diğer tarafındaki kapalı kapıya odaklandım. Gözlerimi kısarken kapüşonlu kafamı eğdim. Kapıya en yakın olan şömine rafında, düşük ışıkta bordo renkli bir bıçağın dar ucu görünüyordu.

Kantaşı.

Bu kadın bunu kendi başına halletmeye hazırdı ve bu hissettikleriyle birlikte, bu felaket olurdu.

"Adınız nedir?" Vikter pelerininin başlığını indirmek için uzanırken sordu. Bunu hep yapardı. Ailesini ya da arkadaşlarını rahatlatmak için yüzünü gösterdi. Kadına dönerken alnının ortasına bir tutam sarı saç düştü.

Kendimi ifşa etmedim.

"A-Agnes" diye yanıtladı, boğazı bir şeyi yutmaya çalışıyordu. "Ben... Ben beyaz mendili duydum, ama... Birinin gelip gelmeyeceğinden emin değildim. Bunun bir efsane mi yoksa bir numara mı olduğunu merak ettim."

"Bu bir oyun değil." Vikter şehirdeki en ölümcül muhafızlardan biri olabilirdi, belki krallıkta da ama Agnes onun mavi gözlerinin içine baktığında, tek gördüğü şeyin nezaket olduğunu biliyordum. "Kim hasta?"

Agnes bir kez daha yutkundu, gözlerinin etrafındaki deriler gözlerini biraz sıkınca büzüştü. "Kocam Marlowe. O bir Sur emrinde bir Avcı ve... ve iki gün önce eve döndü..." Soluğu kesildi ve ağır bir şekilde nefes verdi. "Gideli aylar olmuştu. Onu gördüğüme çok sevindim. Onu çok özlemiştim ve her geçen gün yollarda ölüp gitmesinden korkuyordum. Ama geri geldi."

Kalbim sanki bir yumruğun içinde kalmış gibi sıkıştı. Finley'i düşünüyordum. Avcılardan mıydı o da Marlowe'unda içinde bulunduğu bu grubun içinde miydi?

"Başta biraz keyifsiz görünüyordu ama bu nadir bir durum değil. Onun işi yorucu" diye devam etti. "Ama şey... O gece işaretler göstermeye başladı."

"O gece?" Vikter'in ses tonuna sadece küçük bir alarm fişeği girmişti ve gözlerim bir araba dolusu dehşetle büyüdü. "Ama şimdiye kadar bekledin mi?"

"Başka bir şey olmasını umuyorduk. Soğuk algınlığı ya da grip." Eli düğmelere geri gitti. Tahta taneler boyunca iplikler görünmeye başlamıştı. "Ben de... Dün geceye kadar daha fazlası olduğunu bilmiyordum. Bilmemi istemiyordu. Marlowe iyi bir adam, anlıyor musun? Sak-

lamaya çalışmıyordu. Kendi başının çaresine bakmayı planlamıştı, ama..."

Vikter onun için "Ama lanet buna izin vermezdi" diyerek başını salladı.

Tekrar kapıya baktım. Lanet herkes için farklı ilerledi. Bazıları için birkaç saat sürerken, diğerleri için bir veya iki gün sürebilirdi. Ama üçten öteye geçen tek bir vaka bile bilmiyordum. Ölmesi an meselesi, muhtemelen saatler... ya da dakikalara bağlı olmalıydı.

Vikter, "Her şey yolunda" diye ona güven verdi ama gerçekten öyle değildi. "Şimdi nerede o?"

Diğer elini ağzına bastırarak çenesini kapalı kapıya doğru savurdu. Bluzunun koluna koyu bir madde bulaşmıştı. "O hâlâ o." Sözleri biraz boğuktu. "O... O hâlâ orada. Tanrılara böyle gitmek istiyor. Kendisi olarak."

"Burada başka biri var mı?"

Kafasını salladı ve bir nefes daha aldı.

"Vedalaştın mı?" diye sordum.

Sesimin kadın sesi olduğunu duyunca sarsıldı, gözleri açıldı. Pelerinim oldukça şekilsizdi, bu yüzden kadın olduğumu duyduğuna şaşırdığını düşündüm. Bu gibi durumlarda bir kadının olması beklenecek son şey olurdu.

"Sensin" diye fısıldadı.

Durakladım.

Ama Vikter durmadı. Gözümün ucundan elinin kılıcın kabzasına geri döndüğünü gördüm.

Agnes aniden hareketlendi ve Vikter silahının kınını çözmeye başladı ama o ya da ben tepki veremeden, önümde dizlerinin üstüne çöktü. Başını eğerek ellerini çenesinin altında birleştirdi.

Vikter'a yavaşça bakarken gözlerim büyüdü.

Bir kaşını kaldırdı.

"Senden bahsettiler" diye fısıldadı ve kısa, sarsıcı hareketlerle sallandı. Kalbim durmuş olabilirdi. "Tanrıların çocuğu olduğunu söylüyorlar."

Bir kez gözlerimi kırptım, sonra bundan iki kat fazla tüylerim ürperdi. Ailem etten kemiktendi. Kesinlikle tanrıların çocuğu değildim ama Solis'in birçok insanının Bakire'yi böyle gördüğünü biliyordum.

"Bunu kim söyledi?" diye sordu Vikter, bunun daha sonra konuşacağımız bir konu olduğunu söyleyen bir bakış atarak.

Agnes, kafasını sallayarak gözyaşı lekeli yanaklarını kaldırdı. "Kimsenin başını belaya sokmak istemiyorum. Lütfen. Söylenti yaymak ya da kötülük olsun diye konuşmadılar. Sadece..." diye sürdürdü ve bakışları bana doğru kaydı. Sesi alçalarak bir fısıltıya dönüştü. "*Yeteneğin* olduğunu söylüyorlar."

Birileri kesinlikle konuşuyordu. Omurgamdan aşağı hafif bir ürperti indi ama kadının acısı hissedilip alevlenirken bunu görmezden geldim. "Ben önemli biri değilim."

Vikter gürültülü bir şekilde nefes aldı.

"Agnes, lütfen." Pelerinin altından eldivenlerimi çıkardım ve cebime koydum. Vikter'a hızlı bir bakış atarken elimi ağır kıvrımların arasından kaydırıp ona sundum.

Onun gözleri bana doğru kısıldı.

Bu, bunu daha sonra konuşacağız bakışıydı ama ondan ne dersi alacaksam almaya değecekti.

Agnes'in bakışları elime düştü ve sonra yavaşça kolunu kaldırdı ve avucunu benimkine koydu. O yükse-

lirken, parmaklarımı serin elinin etrafına kıvırdım ve Stroud Denizi'ni çevreleyen altın, parlak kumu, sıcaklık ve kahkahayı düşündüm. Ailemi gördüm, yüzleri artık net değildi ama zamana yenik düşmüşler, bulanıklaşmış ve tanımsızlaşmıştılar. Saçlarımdaki ılık, nemli esintiyi ayaklarımın altındaki kumu hissettim.

Ailemle ilgili hatırladığım son mutlu anıydı.

Agnes'in kolu tiriyor ve ağır bir nefes alıyordu. "Ne?.." Omuzları inerken ağzı gevşedi. Boğucu ıstırap geri çekildi, bir fırtına içindeki kibrit çöpünden ev gibi içine çöküverdi. Nemli kirpikleri hızla yanıp söndü ve pembe renk yanaklarına doldu.

Oda daha açık ve aydınlık oluyor, daha ferah hissettirmeye başlıyordu o anda elini bıraktım. Gölgelerde hâlâ keskin bir acı vardı ama artık bu kadarıyla idare edebilirdi.

Benim için.

"Ben..." Agnes başını sallayarak bir elini göğsüne götürdü. Sağ eline bakarken alnı kırışıyordu. Bir an için gözlerini bana dikti. "Tekrar nefes alabilecek gibi hissediyorum." Yüzüne bir anlayış yayıldı, ardından gözlerine dehşet parıltısı geldi. "*Yeteneğin.*"

İçimde demlenen gerilim topunun bilincindeydim, elimi pelerinimin altına soktum.

Agnes titriyordu. Bir an için, tekrar yere düşeceğinden korktum ama düşmedi. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Tanrılar, şükürler olsun..."

"Bana teşekkür etmene gerek yok" dedim. "Vedalaştın mı?" diye bir kez daha sordum. Zaman bizden uzaklaşıyordu, sahip olmadığımız zaman.

Başını sallarken gözyaşları parladı ama keder daha

önce olduğu gibi onu ele geçirmedi. Yaptığım şey uzun sürmeyecekti. Acı tekrar ortaya çıktı. Umarım o zamana kadar bunu sindirebilirdi. Aksi takdirde, acı her zaman devam ederdi, hayatındaki her mutlu ana musallat olan bir hayalet, ta ki bildiği tek şey olana kadar.

Vikter, "Onu şimdi göreceğiz" diye duyurdu. "Dışarıda kalsan daha iyi olur."

Agnes gözlerini kapatarak başını salladı.

Vikter dönerken koluma dokundu ve ben de takip ettim. Vikter kapıya ulaştığında bakışlarım ocağa en yakın kanepeye düştü. İplikten yapılmış sarı saçlı, sarkık başlı bir oyuncak bebek, ince yastığın arkasına kısmen gizlenmişti. Karnımda huzursuzluk toplanırken tüylerim diken diken oldu.

"Acaba?.." diye seslendi Agnes. "Ölümünü kolaylaştıracak mısın?"

Vikter'e dönerek, "Tabii ki" dedim. Elimi sırtına koydum ve kafasının dalmasını bekledim. "Burada bir çocuk var" derken sesimi alçalttım.

Vikter elini kapıda tutarak durdu ve kafamı kanepeye doğru eğdim. Bakışlarımı takip etti. İnsanları hissedemiyordum, sadece onları gördüğümde acılarını hissediyordum. Eğer bir çocuk buradaysa, saklanmış olmalı ve muhtemelen neler olduğundan tamamen habersizdi.

O zaman Agnes neden çocuğun burada olduğunu kabul etmemişti?

Huzursuzluk genişledi ve en kötü senaryo zihnimde belirdi. "Bunu halledeceğim. *Sen* bunu hallet."

Vikter tereddüt etti, kapıya doğru kalkan mavi gözleri temkinliydi.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Ona zaten bildiklerini hatırlattım. Kendimi savunabileceğim gerçeği sadece onun sayesindeydi.

"Bu, her zaman bunu yapmak zorunda olduğun anlamına gelmez" diye mırıldanıp yavaşça içini çekti. Agnes ile yüzleşerek geri çekildi. "İçecek sıcak bir şey istemek çok mu zahmet olur?"

Agnes, "Hayır, tabii ki hayır" diye yanıtladı. "Çay ya da kahve hazırlayabilirim."

"Sıcak kakaonuz var mı?" diye sordu Vikter, ben de buna sırıttım. Bu, bir ebeveynin elinde ve bir çocuğun ilave kanıtlarını ararken görülebilen bir şey olsa bile Vikter'in en büyük zaafıydı.

Agnes boğazını temizledi, "Var" dedi ve bir dolabın açılma sesini duydum.

Vikter bana başını salladı ve öne çıktım, elimi kapıya koydum ve kapıyı iterek açtım.

Çok tatlımsı ve acı-ekşi kokuya hazırlıklı olmasaydım, beni öylece yere sererdi. Bakışlarım yatak odasının mum ışığına adapte olduğundan öğürecek gibi oldum. Tek yapmam gereken... o kadar sık nefes almamaktı.

Sağlam bir plana benziyordu.

Hızlı bir bakışla odayı taradım. Yatak, uzun bir gardırop ve iki çürük görünümlü sehpa dışında, oda çıplaktı. Burada daha fazla tütsü yanıyordu ama kokuyu bastıramıyordu. Dikkatim, yatağın ortasındaki oldukça hareketsiz yatan forma döndü. İçeri adım attım, arkamdan kapıyı kapattım ve ilerlemeye başladım, sağ elimi pelerinimin içine, sağ uyluğuma doğru kaydırdım. Adama odaklanırken parmaklarım hançerimin her zaman-

ki soğuk kabzasının üzerinde kıvrıldı. Yani adamdan geriye ne kaldıysa.

Gençti, bu kadarını söyleyebilirim, açık kahverengi saçları ve titreyen geniş omuzları vardı. Derisi gri bir solukluğa bürünmüştü ve yanakları sanki karnı haftalardır yemek görmemiş gibi çökmüştü. Göz kapaklarının altında her iki saniyede bir spazm geçiren koyu gölgeler belirdi. Dudaklarının rengi pembeden daha çok maviydi. Derin bir nefes alarak bir kez daha kendimi açtım.

Fiziksel ve duygusal olarak büyük acılar çekiyordu. Agnes'inkiyle aynı değildi ama daha az güçlü ya da ağır da değildi. Burada, ıstırap ışığa yer bırakmadı ve boğulmanın ötesine geçti. Boğuldu ve bundan kurtulmanın bir yolu olmadığını anladı.

Kendimi onun yanına oturmaya zorlarken içimde bir titreme hissettim. Hançerin kılıfını açarak sol elimi kaldırıp çarşafı dikkatlice çekerken onu pelerinimin altında sakladım. Göğsü açıktı ve odanın serin havası mumsu cildine ulaştıkça titremeler artıyordu. Bakışlarım çökmüş karnı boyunca ilerledi.

Karısından sakladığı yarayı gördüm.

Sağ kalçasının üstündeydi, derisinde dört pürüzlü yırtık vardı. İkisi yan yana, ikisi de bunun on, on beş santim üstündeki aynı tip yaraydı.

Isırılmıştı.

Daha iyi bilmeyen biri vahşi bir hayvanın onu ele geçirdiğini düşünürdü ama bu bir hayvan yarası değildi. Kan ve daha koyu, daha yağlı bir şey sızıyordu. Isırıktan soluk, kırmızımsı-mavi çizgiler yayılıyordu, karnının alt kısmına uzanıyor ve çarşafın altında kayboluyordu.

Tükenmiş bir inleme bakışlarımı yukarı kaydırmama sebep oldu. Dudakları geriye çekiliyor ve ölümden daha kötü bir kadere ne kadar yakın olduğunu bana gösteriyordu. Diş etleri kanamıştı, dişlerini gıcırdatıyordu.

Halihazırda değişmekte olan o dişleri.

İki tane üstte, iki tane altta, köpek dişleri... çoktan uzamışlardı. Bacağımın yakınında duran ellerinin olduğu yere baktım. Tırnakları da uzamış, bir faniden çok hayvani bir hal almıştı. Bir saat içinde hem dişleri hem de tırnakları sertleşir ve keskinleşirdi. Eti ve adaleleri yırtıp çiğneyebilir hale gelirlerdi.

Onlardan biri olacaktı.

Bir Craven.

Doymak bilmez bir kan açlığı yüzünden gördüğü herkesi katlederdi. Ve eğer saldırısından kurtulan biri olursa da eninde sonunda onun gibi olurlardı.

Yani, herkes de değil.

Bana öyle olmamıştı.

Ama o, Sur dışında varlığını sürdüren, kalın, doğallıktan uzak bir sisin içinde yaşayan o şeye dönüşüyordu – düşen Atlantia Krallığı'nın bu toprakları lanetlediği o iğrençliğe. İki Krallar Savaşı sona erdikten yaklaşık dört yüz yıl sonra bile hâlâ bir vebaydılar.

Craven, bir enfeksiyon gibi davranan, masum erkekleri, kadınları ve çocukları, bedenleri ve zihinleri durmaksızın açlıktan bükülen ve çürüyen aç yaratıklara dönüştüren zehirli öpücüklerinin ürünü olan Atlantislilerin yaratımlarıydı.

Atlantislilerin çoğunun nesli tükenene kadar avlanmış olmasına rağmen, birçoğu hâlâ vardı ve bir düzine,

belki daha da fazla Craven olması için sadece bir Atlantislinin hayatta olması yeterliydi. Tamamen akılsız değillerdi. Kontrol edilebilirlerdi ama sadece Karanlık Olan tarafından.

İşte bu zavallı adam karşı koymuş ve kaçmıştı ama ısırığın ne anlama geldiğini biliyor olmalıydı. Doğduğumuzdan beri hepimiz biliyorduk. Krallığın kana bulanmış tarihinin bir parçasıydı. Lanetlenmişti ve yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Karısına veda etmek için mi gelmişti? Yoksa bir çocuğa mı? Farklı olacağını mı düşünmüştü? Tanrılar tarafından kutsanmış olabileceğini mi?

Seçilmiş kişi mi?

Fark etmezdi.

İç çekerek çarşafı değiştirdim, göğsünün üst kısmını çıplak bıraktım. Çok derin nefes almamaya çalışarak avucumu cildine koydum. Eti... soğuk deri gibiydi, çok kötü hissettiriyordu. Başkent Carsodonia'nın plajlarına ve Stroud'un göz kamaştırıcı mavi sularına yoğunlaştım. Bulutların ne kadar şişman ve kabarık olduğunu hatırladım. Huzur içinde gibi görünüyorlardı. Teerman Kalesi'nin dışındaki Kraliçe'nin Bahçeleri'ni düşündüm. Orada hiçbir şey düşünmez ve hissetmezdim. Zihnim de dahil her şey sessiz olurdu.

Hawke'la olan o kısa anların getirdiği sıcaklığı düşündüm.

Marlowe'un titremeleri azaldı ve gözlerinin arkasındaki seğirme yavaşladı. Gözlerinin köşelerindeki büzüşmüş deri yumuşadı.

"Marlowe?" dedim, gözlerimin arkasında açmaya başlayan donuk acıyı görmezden gelerek. Eninde sonunda bir

baş ağrısı gelecekti. Kendimi defalarca açtığımda ya da yeteneğimi kullandığımda her zaman öyle olurdu.

Elimin altındaki göğsü derin bir şekilde yükseldi ve kirpikleri yavaşça aralandı. Gözleri açılınca gerildim. Maviydiler. Yani çoğunlukla. İrislerine kırmızı oklar saplanmıştı. Yakında mavi kalmayacaktı. Sadece kan rengi.

Kuru dudakları ayrıldı. "Sen... Rhain misin? Sonunda beni almaya mı geldin?"

Beni Avamın ve Olağan Sonların Tanrısı, yani ölüm tanrısı sanmıştı.

"Hayır, değilim." Acısının hafiflemesine yetecek kadar uzun süre olduğunu anlayınca sol elimi kaldırdım ve açıkça yasaklanan tek şeyi yaptım. Sadece Masadonya Dükü ve Düşesi ya da Kraliçe tarafından değil, aynı zamanda tanrılar tarafından da. Hawke benden maskemi indirmemi istediğinde neredeyse isteğini yapacaktım ama reddettim. Kapüşonumu indirdim ve sonra pelerinimin kayıp yüzümü ortaya çıkarma ihtimaline karşı giydiğim beyaz domino maskesini çıkardım.

Tanrıların böyle durumlarda bir istisna yapacaklarını düşündüm ya da umut ettim.

Kıpkırmızı bakışları, alnımda yanık bakır saç tutamlarının kıvrıldığı yerden başlayarak yüzümün sağ tarafına ve ardından yüzümün soluna kaydı. Cravenin pençelerinin neler yapabileceğinin canlı kanıtıydı ve bakışları orada kaldı. Dük'ün her zaman düşündüğü şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Tam bir utanç kaynağı.

Bu üç kelime Dük'ün favorisi gibi görünüyordu. Bu ve: *beni hayal kırıklığına uğrattın.*

"Kimsin sen?" diye çıkıştı.

"Adım Penellaphe ama kardeşim ve birkaç kişi daha bana Poppy der bana."

"Poppy?" diye fısıldadı.

Kafamı salladım. "Tuhaf bir lakap ama annem bana böyle seslenirdi. Sonra üstüme yapıştı kaldı."

Marlowe yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Neden?.." Ağzının köşeleri çatladı, yeni yaralarından kan ve karanlık sızıyordu. "Neden buradasın?"

Kendimi gülümseye zorlayarak hançerin kabzasını sıkıca kavradım ve tapınağa çekilirken, kendimi yapmam gereken şey konusunda tuttum, çünkü ölmek üzere olan birine kendimi ilk kez gösterişim değildi. "Ben Bakire'yim."

Göğsü keskin bir nefesle yükseldi ve gözlerini kapadı. İçinden bir titreme geçti. "Sen seçilmiş olansın, *"Tanrıların kefeninde doğdun, rahmin içinde bile korundun, doğuştan yüzün gizlidir."*

O bendim.

"Sen... Benim için buradasın." Gözleri açıldı ve kırmızının sadece bir mavi iz kalana kadar yayıldığını fark ettim. "Sen... bana onur vereceksin."

Kafamı salladım.

Craven ısırığıyla lanetlenen hiç kimse yatağında pek sessiz ve huzurlu bir şekilde ölmedi. Onlara bu nezaket ve merhamet gösterilmedi. Bunun yerine, genellikle bir grup vatandaşın önünde diri diri yakılmak üzere şehir meydanına sürüklendiler. Şimdi dehşet bir şekilde öldürülmeleri için tezahürat yapanları korurken lanete uğramış olmaları ya da bir zamanlar krallığın yararına çalışmış olmalarının bir önemi kalmamıştı.

Marlowe'un bakışları arkamdaki kapalı kapıya kaydı. "O... O iyi bir kadın."

"Evet o da senin iyi bir adam olduğunu söyledi."

O ürkütücü gözler bana odaklanmıştı. "Ben bir..." Üst dudağı kıvrıldı, ölümcül keskin bir dişi ortaya çıktı. "Artık iyi bir adam olmayacağım."

"Hayır, olmayacaksın."

"Ben... Kendi kendime yapmaya çalıştım, ama..."

"Dert etme." Yavaşça hançeri pelerinimin altından çıkardım. Yakındaki mumun parlaklığı derin kırmızı bıçağın üstünde parıldıyordu.

Marlowe hançere baktı. "Kan taşı."

Lanetin herhangi bir belirtisi ortaya çıkmadan önce, bir fani çeşitli şekillerde öldürülebilirdi, ancak işaretler olduğunda, sadece ateş ve kan taşı lanetlileri öldürebilirdi. Sadece Kan Ormanı'ndan bir kazık haline getirilmiş kan taşı veya ahşap tamamen dönüşmüş bir Craveni öldürebilirdi.

"Ben sadece... Veda etmek istedim." Ürperdi. "Hepsi bu kadar."

"Anlıyorum" dedim, her ne kadar buraya dönmemiş olmasını dilesem de onları anlamak için eylemlerini onaylayacak da değildim. Ağrısı geri dönmeye başlamıştı, keskin nabzı yükseliyor ve sonra azalıyordu. "Hazır mısın Marlowe?"

Bakışları bir kez daha kapalı kapıya kaydı ve sonra gözleri kapandı. Başını salladı.

Göğsüm ağırlaştı ve buna benim kederimin mi yoksa onunkinin mi neden olduğunu anlayamadım. Bir Craveni ya da lanetli birini öldürmenin iki yolu vardı. Kan taşı bıçağın ya da Kan Ormanı ağacından bir ahşap parçanın

olması şartıyla. Kalbi del ya da beyni yok et. İlki hemen ve ani olmazdı. Kan kaybından ölmesi dakikalar sürebilirdi ve acı vericiydi... ve ortalığı dağıtabilirdi.

Sol elimi soğuk yanağına koyarak üzerine eğildim.

"Ben değildim... Tek kişi değildim" diye fısıldadı.

Kalbim durdu. "Ne?"

"Ridley...O da... O da ısırıldı." Hırıltılı bir nefes ağzını terk etti. "Babasına veda etmek istemişti. Kendi başının çaresine baktı mı bilmiyorum."

Eğer bu Ridley lanetin belirtileri göstermeye başlayana kadar beklemişse, bunu yapmasına imkân yoktu. Cravenin, bir Atlantikli'nin kanında her ne varsa, bir tür ilkel hayatta kalma içgüdüsünü tetikliyordu.

Tanrılar.

"Babası nerede yaşıyor?"

"İki blok ötede. Üçüncü ev. Mavi... Sarım mavi panjurlar ama Ridley... Yurtlarda diğerleriyle birlikte yaşıyor..."

Tanrılar aşkına, bunun sonu kötü olabilirdi.

Daha önce yapmış olmasını dileyerek ona "Doğru şeyi yaptın" dedim. "Teşekkür ederim."

Marlowe yüzünü buruşturdu ve gözleri bir kez daha açıldı. Artık mavi yoktu. Çok yakındı. Belki saniyeleri kalmıştı. "Zaman..."

Tapınaklara giden vadilerde saklanan kara engerekler kadar hızlı saldırdım. Hançerin ucu kafatasının tabanındaki yumuşak noktaya battı. Öne omurlarının içine doğru derine sapladığım bıçak beyinini parçaladı.

Marlowe sarsıldı.

Hepsi bu kadar. Farkına bile varmadan son nefesini vermişti. Ölümü olabildiğince ani oldu.

Yataktan kalkarken bıçağı gevşettim. Marlowe'un gözleri kapalıydı. Bu... Bu küçük bir lütuftu. Agnes onun kâbusa dönüşmeye ne kadar yaklaştığını göremezdi.

"Rhain sana cennete kadar eşlik etsin" diye fısıldadım, hançerimdeki kanı sehpanın üzerine serilmiş küçük bir havluya sildim. "Ve senden önce geçenlerle sonsuz huzuru bulmanı dilerim."

Yataktan kalktım, elimdeki hançeri kınına sokup maskemi değiştirdiğim ve başlığımı kaldırıp kafamın üzerine yerleştirdim.

Ridley.

Kapıya yöneldim.

Ridley hâlâ hayattaysa, dönüşümü gerçekleşmek üzere olmalıydı. Gece vaktiydi ve eğer izinli olan diğer kişilerin uyuduğu yatakhanedeyse...

Ürperdim.

Ne kadar iyi eğitilmiş olurlarsa olsunlar, uyurken herkes kadar savunmasız olurlardı. Sur'dan gelen bir muhafız için duyduğum endişe açığa çıkınca korku göğsümü ve karnımı deldi.

Bir katliama dakikalar kalmış olabilirdi.

Daha da kötüsü, lanet yayılırdı ve sokaklarda kan gölünden başka bir şey kalmayana kadar bir şehri ne kadar çabuk yok edebileceğini herkesten çok ben bilirdim.

5. BÖLÜM

Agnes'i yatak odasında bıraktık, kocasının elini göğsüne bastırıyordu, dikkatlice saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyordu.

Uzun bir süre unutamayacağım bir görüntüydü.

Ama o zaman üzerinde duramadım. Vikter'dan, bir kızı olduğunu öğrenmiştim ama neyse ki arkadaşlarıyla kalıyormuş. Ona babasının hasta olduğu söylenmiş. Vikter, Agnes'e inanmamak için bir neden görmedi. En büyük korkumun gerçekleşmediğini bilmek beni rahatlattı. Çocuğun da lanetlenmediğini. Birisi lanetlendiğinde, onlardan bir ısırık bu laneti geçirirdi ve Marlowe tamamen dönüşmemiş olsa bile, ısırıldığı andan itibaren kontrol edilemez öfke ve susuzluğa eğilimli olurdu.

Ama şimdi başka bir küçük evin dışında duruyordum, dar, toprak dolu sokağın gölgesinde, başka bir trajediyi dinliyordum. Marlowe'un bana anlattıklarını Vikter'la paylaştığım anda yatakhanelerden daha yakın olduğu için doğruca babanın evine gitmiştik. Adamı göremediğime sevinmenin de ötesindeydim, çünkü Vikter'a olanları anlatırken sesindeki kalp kırıklığını duyabiliyordum ve

başımdaki ağrı zonkluyordu. Zavallı babayı görseydim, bir şekilde acısını dindirmek isterdim. Yaşlı adama oğlunu görüp görmediğini sorduğunda Vikter'ın neden orada olduğunu tam olarak biliyordu.

Ridley kendi başının çaresine bakamamıştı.

Ancak, babası bunu yapmıştı.

Vikter'a Ridley'i arka bahçede bir armut ağacının altına gömdüğü yeri göstermişti. Bir gün önce oğlunun hayatına son vermişti.

Vikter ve ben Aşağı Bölge'den ayrılırken, Şehir Muhafızlarından kaçınmak için Kale'nin dışındaki yoğun ağaçlık alanı kullanırken hâlâ bunu düşünüyordum. Yıllar önce, geyik ve yaban domuzu gibi hayvanlar Wisher's Grove'da bol miktarda bulunuyordu, ancak yıllarca avlanmanın sonuncunda sadece en küçük yaratıklar ve büyük, yırtıcı kuşlar hayatta kalmıştı. Koruluk, şimdi varlığın ve yokluğun arasında bir sınır görevi yapıyordu, kalın ağaç hattı, Masadonya'nın büyük çoğunluğuna ait sıkışık yaşam alanlarının görüntüsünü, Agnes'in şimdi yasını tuttuğunun üç katı büyüklüğündeki evlerde yaşayanlardan siliyordu. Şehrin merkezine daha yakın olan Koruluğun bir kısmı temizlenmiş, fuarların ve kutlamaların yapıldığı, insanların çoğunlukla atlarına bindiği, mallarını sattığı ve daha sıcak günlerde piknik yaptığı bir park oluşturulmuştu. Grove, Teerman Kalesi'nin iç duvarlarına çarpıyordu. Yani gerçekten çarpıyordu.

Çok azı Koruluk'ta gezmişti orada ölenlerin hayaletli olduğuna inanırlardı. Muhafızların ruhları mı onlara musallat oluyordu? Yoksa ağaçların arasında dolaşan avlanmış hayvanların ruhları mıydı? Emin değildim. O

kadar çok farklı versiyonu vardı ki. Her halükârda işimize yarardı, çünkü devriye nöbetçilerine göz kulak olduğumuz sürece Kraliçe'nin Bahçeleri'nden kolayca kaçabilir ve görünmeden Koruluğa girebilirdik. Koruluk'tan ise her yere gidilebilirdi.

Vikter, orman yolunda bize rehberlik etmesi için sadece bir ay ışığı eşlik ederken, "O evde olanları konuşmalıyız" diye duyurdu. "İnsanlar senden bahsediyor."

Bunun olacağını biliyordum.

Rakun ya da sincaplardan başka bir şey tarafından duyulmamız pek olası olmasa da sesini alçaltarak, "Ve orada yeteneğini kullanman işleri pek kolaylaştırmadı" diye ekledi. "Sen de kim olduğunu gösterdin."

"İnsanlar konuşuyor mu ama daha hiçbir şey söylemediler" diye yanıtladım. "Yani, bir şeyler yapmalıydım. O kadının acısı... onun için dayanılmazdı. Bir molaya ihtiyacı vardı."

"Senin için de dayanılmaz oldu mu?" diye düşündü. Ben hiçbir şey söylemeyince ekledi, "Şimdi başın mı ağrıyor?"

"Önemli değil" dedim.

"Önemli değil?" diye hırladı. "Neden yardım etmek istediğini anlıyorum. Buna saygı duyarım. Ama bu bir risk, Poppy. Henüz kimse bir şey söylemedi. Belki sana borçlu hissediyorlar ama bu değişebilir ve daha dikkatli olmalısın."

"Ben dikkatliyim" dedim. Yüzünü örtmek için kapüşonunu kaldırdığı için ifadesini göremesem de bana bir inançsızlık bakışı attığını biliyordum. Sırıttım ama çabucak soldu. "Risklerin ne olduğunu biliyorum..."

"Eğer Dük ne yaptığını öğrenirse sonuçlarına katlanmaya hazır mısın?" diye meydan okudu.

Pelerinimden sarkmış gevşek bir iplikle oynuyordum ki karnıma bir kramp girdi. "Hazırım."

Vikter nefesinin altından bir lanet okudu. Başka bir durumda olsam, kıkırdardım. "Sur'daki herhangi bir muhafız kadar cesursun."

Bunu büyük bir iltifat olarak kabul ederek gülümsedim. "Şey, teşekkür ederim."

"Ve diğer acemiler kadar aptal."

Gülümsemem alt üst oldu. "Teşekkürlerimi geri alıyorum."

"Bunu yapmaya başlamana asla izin vermemeliydim." Aşağı sarkan bir dal yakaladı, kenara çekti. "İnsanların arasına çıkman çok fazla keşif riski oluşturuyor."

Dalın altına daldım ve ona baktım. "Bana izin vermedin" diye hatırlattım. "Beni durduramazdın."

Durdu, kolumu yakaladı ve beni çevirdi, ben de onunla yüzleştim. "Neden yardım etmek istediğini anlıyorum. Annen ve baban ölürken yapamadın."

İrkildim. "Bunun onlarla bir ilgisi yok."

"Bu doğru değil ve bunu sen de biliyorsun. Çocukken yapamadıklarını telafi etmeye çalışıyorsun." Sesi o kadar kısılmıştı ki, rüzgâr yüzünden üstümüzdeki yaprakların sesini zar zor duyabiliyordum. "Ama bundan daha fazlası var."

"Ve bu nedir?"

"Bence yakalanmak istiyorsun."

"Ne? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Bir adım geri çekildim, tutuşundan kurtuldum. "Dük öğrenirse ne yapacağını biliyorsun."

"İnan bana, biliyorum. Odana dönmene yardım etmek zorunda kaldığım zamanların hiçbirini unutacak değilim." Sesi sertleşti ve sıcaklık yanaklarımı yaktı.

Bundan nefret ediyordum.

Birinin bana yaptığı bir şey için hissettiklerimden nefret ediyordum. Beni boğulacak hale getiren ağır utanç hissinden kesinlikle *nefret* ediyordum.

"Çok fazla risk alıyorsun Poppy, hesap vermen gerekenin sadece Dük ya da Kraliçe olmadığını bilmene rağmen" diye devam etti. "Bazen değersiz bulunmak isteyip istemediğini merak ediyorum."

Sinirim bozulmaya başlamıştı ve bir parçam bunun sebebinin Vikter'ın eski yaraları deşmesi ve araştırmak istemediğim gizli bir gerçeğe çok yaklaşması olduğunu fark ediyordu. "Yakalansam da yakalanmasam da tanrılar ne yaptığımı zaten bilmez mi? Onlardan hiçbir şey gizlenmiyorken ilave riskler almam için bir neden olmazdı."

"Risk alman için hiç ama hiçbir neden yok."

"O zaman neden son beş yılı beni eğiterek geçirdin?" diye sordum.

"Çünkü neden kendini savunabileceğini hissetmen gerektiğini biliyorum" diye karşılık verdi. "Çektiğin acılardan, yaşamak zorunda olduğun şeylerden sonra korumanı kendi ellerine alma ihtiyacını anlayabiliyorum. Ama bunun kendini riske attığın durumlara sokmana yol açacağını bilseydim seni asla eğitmezdim."

"Ah ama fikrini değiştirmek için çok geç."

"Aynen öyle." İç geçirdi. "Ve az önce söylediklerimden kaçınmanın bir yolu."

"Neyden kaçınmanın?" diye sordum, cahil numarası yapıyordum.

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

Başımı sallayarak, döndüm ve yürümeye başladım. "O insanlara tanrıların beni değersiz bulmasını istediğim için yardım etmiyorum. Agnes'e birilerine söylemesini ve ortaya çıkmasını umduğum için yardım etmedim. Onlara yardım ediyorum çünkü bu zaten sevdiklerinin yanarak ölmesini izlemek zorunda kalarak acılarına eklenmesi gerekmeyen bir trajedi." Düşmüş bir ağaç dalının üzerinden geçtim, baş ağrım kötüleşiyordu. Ancak, bunun yeteneğimle ve konuşmamızla hiçbir ilgisi yoktu. "Teorini mahvettiğim için üzgünüm ama ben sadist değilim."

"Hayır" dedi arkamdan. "Değilsin. Sadece korkuyorsun."

Arkamı dönüp şok içinde ona baktım. "Korkmak mı?"

"Yükselişinden. Evet. Korkuyorsun. Bunu kabul etmekte utanılacak bir şey yok." Bana doğru yaklaştı. Önümde durdu. "En azından bana karşı."

Ama, vasilerim ya da rahipler gibi diğerleri için bu asla kabul edebileceğim bir şey olmazdı. Bu korkuyu dine saygısızlık olarak görürlerdi, sanki korkmam gereken tek neden Yükselişimde bana ne olacağı hakkında hiçbir fikrim olmamasından değil de korkunç bir şeyden kaynaklanıyormuş gibi.

Tabii eğer yaşarsam.

Ya da ölürsem.

Gözlerimi kapadım.

Vikter, "Anlıyorum" diye tekrarladı. "Neler olacağı

hakkında hiçbir fikrin yok. Anlıyorum. Biliyorum ama Poppy, bu gereksiz riskleri bilerek alsan da almasan da korksan da korkmasan da sonuç değişmeyecek. Karşılaşacağın tek şey Dük'ün gazabına uğramak. Hepsi bu."

Gözlerimi açtım ve karanlıktan başka bir şey görmedim.

Vikter, "Çünkü ne yaparsan yap değersiz bulunmayacaksın" dedi. "Yükseleceksin."

Vikter'ın sözleri beni bütün gece uyutmadı ve kalenin gerçekten de tamamıyla terk edilmiş kısmındaki eski odalardan birinde düzenlenen normal sabah antrenmanımızı kaçırmama neden oldu. Vikter'ın eski hizmetçilerin kapısını çalmaması şaşırtıcı değildi.

Bu beni ne kadar iyi tanıdığının bir kanıtı değilse başka ne olurdu bilmiyordum.

Ona kızgın değildim. Dürüst olmak gerekirse, iki günde bir ona kızgın ve sinirli olabilirdim ama gerçekten kızamazdım. Öyle olduğumu düşündüğünü sanmıyordum. O sadece... Dün gece bam telime dokunmuştu ve bunun farkındaydı.

Yükselişimden korkuyordum. Bunu biliyordum. Vikter bunu biliyordu. Kim korkmazdı ki? Tawny Yükselmiş olarak döneceğime inansa da kimse emin olamazdı. Ian benim gibi değildi. Başkentteyken ya da burada birlikte büyürken ona dayatılan bir kural olmamıştı. Bakire ve Seçilmiş'in kardeşi olduğu ve Kraliçe'nin istisna girişiminde bulunmasından dolayı Yükselmişti.

Yani, evet, korkuyordum.

Ama bilerek ve isteyerek sınırları zorlayıp değersiz

bulunup statümden mahrum edilme çizgisi üzerinde ileri geri dans mı ediyordum?

Bu... Bu inanılmaz derecede mantıksız olurdu.

Oldukça mantıksız davranabilirdim.

Mesela bir örümcek gördüğümde bir suikastçi edasıyla bakar ve sanki ona at büyüklüğündeymiş gibi davranırdım. Bu mantıksızdı. Ama değersiz bulunmak sürgün anlamına geliyordu ve bu da adeta bir ölüm fermanıydı. Yükselişte ölmekten korkuyorsam, o zaman kendimi sürgün ettirmek de durumu tam olarak iyileştirmezdi.

Ölmekten korkuyordum ama Yükseliş konusundaki ihtiyatımın sebebi bu değildi.

Bu benim seçimim değildi.

Tüm ikinci oğulların ve kızların olduğu gibi ben de bu şekilde doğmuştum. Hiçbiri geleceklerinden korkmuyor gibi görünse de bu onların seçimi de değildi.

Agnes ve Marlowe'a yardım etmek için kendimi ifşa ederken yalan söylemiyor ya da gizli bir gündemi örtbas etmeye çalışmıyordum. Bunu yaptım çünkü yapabilirdim, çünkü bu *benim seçimimdi*. Kılıç ve yay kullanmayı öğrendim çünkü bu *benim seçimimdi*. Ama gizlice dövüş izlemenin ya da çıplak yüzmenin başka bir nedeni var mıydı? Kumarhaneleri ziyaret etmek ya da kalenin bana yasak olan kısımlarında pusuya yatmak ve duymamam gereken konuşmaları dinlemek? Ya da Büyük Salon'da tutulan topları gözetlemek ve Wisher's Grove'da insanları izlemek için Vikter veya Rylan olmadan dairemden çıkmak? Peki ya Kızıl İnci? Hawke'ın beni öpmesine izin vermek? Dokunmasına? Yaptığım tüm o şeyleri benim *seçimim* oldukları için yaptım, ama...

Ama Vikter'in önerdiği de bu olabilir mi?

Ya derinlerde bir yerde, sadece Yükselişimden önce yaşayabileceğim her şeyi yaşamaya ve deneyimlemeye çalışmıyorsam? Ya bilinçsiz bir şekilde Yükselişin gerçekleşmediğinden emin olmaya çalışıyorsam?

Bu düşünceler gün boyunca beni rahatsız etti ve ilk kez, bu yalnız halimle o kadar da huzursuz hissetmediğimi fark ettim. En azından güneş batmaya başlayana kadar. Tawny'yi akşam yemeğinden saatler önce kovmuştum, ben pencereden somurtkan bir şekilde bakmaktan başka bir şey yapmazken oturması için bir neden yoktu, sonunda kendime kızdım ve kapıyı açtım.

Açınca da Rylan'ı koridorun karşısında uzanırken buldum.

Hemen kendimi topladım.

"Bir yere mi gidiyorsun Pen?" diye sordu.

Pen.

Rylan bana böyle seslenen tek kişiydi. Hoşuma gidiyordu. Kapıyı bıraktım ve yavaşça omzumu çarptı. "Bilmiyorum."

Elini açık kahverengi saçlarının üzerinden geçirirken bana sırıttı. "Zamanı geldi, değil mi?"

Arkamdaki pencerelere bakarken, karanlık olduğunu gördüm. Şaşkınlık hissi içimi titretti. Bütün günümü kendi kendime düşünerek harcamıştım.

Rahibe Analia bunu duyduğuna çok sevinirdi ama nedenlerimi duysa aynı şey olmazdı. Her halükârda kendime bir yumruk atmak istedim.

Ama *zamanı* gelmişti. Başımı salladım ve dışarı çıkmaya başladım.

Sakallı yanağına parmağını vurarak, "Sanırım bir şeyi unutuyorsun" dedi.

Peçem.

Yüce Tanrılar, neredeyse koridora onsuz ya da kapüşonsuz çıkacaktım. Koruyucularım Dük, Düşes ve Tawny dışında beni peçem olmadan sadece Vikter ve Rylan görebilirdi. Kraliçe ve Kral da görebilirdi ve Ian'a da izin verilmişti ama belli ki burada değillerdi. Koridorda başka biri olsaydı, muhtemelen bayılıp yere düşerdi.

"Hemen dönerim!"

Ben aceleyle dönerken gülümsemesi büyüdü ve peçemi kafamın üzerinden sıyırarak odaya geri koştum. Tüm küçük zincirleri bağlamak birkaç dakikadan biraz daha uzun sürdü, böylece yerlerine sabitlendiler. Tawny benden çok daha hızlıydı.

Geri dönmeye başlarken ...

"Ayakkabılar Pen. Ayakkabını giymelisin."

Aşağıya kendime baktığımda, çok kadınsı olmayan bir inleme duydum. "Tanrılar! Bir dakika."

Rylan güldü.

Tamamen dağınık bir şekilde, saten ve ince bir deri tabandan başka bir şey olmayan iyi giyilmiş ayakkabılarıma bastım ve sonra kapıyı tekrar açtım.

"Kötü bir gün mü geçiriyorsun?" Rylan odamda bana eşlik ederken bunları düşünüyordu.

"Garip bir gün geçiriyorum" diye karşılık verip, eski hizmetçilerin girişine yöneldim. "Unutkan bir gün."

"Zamanın farkına varamayacak kadar unutkan olmalısın."

Rylan haklıydı. Bir şeyler olmadığı sürece, o ve Vikter

hava kararmadan önce benim için her zaman hazır olurlardı.

Dar, tozlu merdivenlerden koşarak inerken tempomuz hızlıydı. Merdivenler, mutfağın yanındaki bir alana açılıyor ve biz eski girişi kullanırken mümkün olduğunca görünmemek için çabalasak da bu tamamen mümkün olmuyordu. Rylan ve ben yanlarından geçerken mutfak hizmetçileri durdu. Kahverengi giysileri ve beyaz şapkaları onları neredeyse birbirlerinden ayırt edilemez kılıyordu. Bir sepet patatesin yere düştüğünü ve birine sert bir azar çekildiğini işittim. Göz ucuyla baktığımda dua ediyorlarmış gibi başlarını eğen bulanık yüzler gördüm.

Rylan her zaman yaptığı şeyi yaparken ve davranışlarında bir gariplik yokmuş gibi davranırken ben bir inlemeyi yutuyordum.

Sen tanrıların çocuğusun.

Agnes'in sözleri aklıma geldi. Bunu düşünmelerinin tek nedeni, Bakire'yi temsil eden peçe, resimler ve çeşitli sanat eserleriydi.

Bu ve beni hiç denecek kadar az görmeleriydi.

Ziyafet salonuna doğru yöneldik. Oradan fuayeye girip Kraliçe'nin Bahçesi'ne girebilirdik. Daha fazla hizmetçi olurdu ama kalenin içinden duvara tırmanmayı gerektirmeyen başka bir giriş yolu yoktu. Her iki taraftaki birçok kapıdan biri arkamızda açıldığında uzun masanın yarısını geçmiştik.

"Bakire."

İğrenç bir şekilde tüylerim diken diken oldu. Bu sesi tanıdım ve yürümeye devam etmek; aniden işitme duyumu kaybetmişim gibi davranmak istedim.

Ama Rylan durmuştu.

Yürümeye devam edersem, sonu benim için iyi olmazdı.

Derin bir nefes alarak Lord Brandole Mazeen'e döndüm. En çok gördüğümden emin olduğum şeyi, yirmili yaşlarının ortasında, yakışıklı ve uzun boylu, koyu renk saçlı bir adam göremiyordum. Bir zorba görüyordum.

Uzun zaman önce ölümlü olmanın nasıl bir şey olduğunu unutan zalim bir adam görüyordum.

Sebepsiz yere beni hor gören Dük'ün aksine, Lord Mazeen'in beni taciz ederken neden böyle neşeli olduğunu tam olarak biliyordum.

Ian.

Ve bu, mümkün olan en kibirli, en önemsiz bir şeyden kaynaklanıyordu. Ağabeyim yükselmeden bir yıl önce Lord Mazeen'i iskambil oyununda yenmişti. Lord, Ian'ı hile yapmakla suçlamıştı. Muhtemelen bu oyun sırasında orada bile bulunmamam gerekirdi ama üstüne bir de gülmüştüm. Çünkü Lord pokerde oldukça berbattı. O andan itibaren, Lord, eline ne zaman bir fırsat geçse beni ve Ian'ı sinirlendirmeye çalışmıştı. Ian Yükseldikten sonra daha da kötüleşti ve Lord... Dük'e bana verdiği *derslerde* yardım etmeye başladı.

Ellerimi birbirine kenetleyerek, bana doğru yürürken hiçbir şey söylemedim, uzun bacakları siyah pantolonlarla kaplıydı. Siyah bir elbise gömleği giyiyordu ve giysisinin karanlığı soluk teninde ve dudaklarında olgun dut renginde çarpıcı bir kontrast yaratıyordu. Gözleri...

Onlara bakmak istemiyordum. Anlamsız ve boş görünüyorlardı.

Tüm Yükselenler gibi onlar da o kadar koyu bir siyahtı ki gözbebekleri görünmüyordu. Yükselmeden önce göz renginin ne olduğunu ya da hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordum. Lord hayatının sadece ikinci on yılında gibi görünebilirdi ama Dük ve Düşes ile birlikte İki Krallar Savaşı'ndan sonra Yükseldiğini biliyordum. Yüzlerce yaşındaydı.

Cevap vermeyince, Lord Mazeen ağzı hiç açılmadan sıkı bir şekilde gülümsedi. "Seni burada gördüğüme şaşırdım."

Rylan, "Akşam yürüyüşüne çıkıyor" diye yanıtladı, ses tonu düzdü. "İzin verildiği gibi."

Obsidiyen parçalarına benzeyen gözleri korumam üzerine odaklandı. "Sana soran olmadı."

Rylan'ın cevaplamasına fırsat vermeden, "Yürüyüşe çıkıyorum" dedim.

O sinir bozucu, akıl almaz bakışı bana kaydı. "Bahçeye mi gidiyorsun?" Dudakları kıvrılırken şaşkınlık hissi içimi sarıyordu. "Günün bu saatinde hep oraya gitmez misin?"

Giderdim.

Ve Lord'un bunun farkında olması çok rahatsız ediciydi.

Kafamı salladım.

"Şimdi yola çıkmış olmalı" diye araya girdi Rylan. "Bildiğiniz gibi, Bakire fazla oyalanmamalı."

Başka bir deyişle, Yükselmişlerle bile etkileşime girmeme izin verilmiyordu. Lord bunu biliyordu.

Ama o bunu görmezden gelmeyi tercih ediyordu. "Bakire ayrıca saygılı da olmalı. Onunla konuşmak istiyorum

ve eminim Dük bunu yapmak istemediğini öğrendiğinde en çok hayal kırıklığına uğrayan kişi o olacaktır."

Bir öfke dalgası içime hızlı bir şekilde yerleşirken omurgam dikleşti. Neredeyse uyluğuma bağlı hançere uzanacakken, verdiğim tepki karşısında şok oldum. Kendimi durdurmasam ne yapardım ki? Onu bıçaklar mıydım? Neredeyse gülecektim.

Ama bunların hiçbiri komik değildi.

Onun bu örtülü Dük'le konuşma tehdidi etkili olmuştu. Tanrı hem Rylan'ı hem de beni bir köşeye sıkıştırmıştı, çünkü etkileşime girmemem gerekse bile Dük Lord Mazeen'i diğerleriyle aynı kurallara tabii kılmamıştı. Eğer çekip gidersem, cezalandırılırdım. Rylan da öyle. Cezam hafife alınacak bir şey olmasa da Rylan'ın karşılaşacağı şeyle kıyaslanamazdı bile.

Kraliyet Muhafızlarından çıkarılabilir ve Dük, Dük'ün onun gözünden düştüğünün bilinmesini sağlayabilirdi. Çok sürmeden de Rylan işsiz kalacak ve bu yüzden onuru zedelenecekti. Sürgün edilmekle aynı şey olmazdı ama hayatı oldukça zorlaşırdı.

Omuzlarımı düzelttim. "Sizinle konuşmayı çok isterim."

Yakışıklı yüzünde kendini beğenmiş bir bakış belirdi ve suratına bir tekme atmaktan başka bir şey istemiyordum. "Gel." Uzandı ve kolunu omzuma attı. "Baş başa konuşmak istiyorum."

Rylan öne çıktı.

Gerçekten öyle olmamasına rağmen ona "Her şey yolunda" dedim. Beni dinleyecek kadar iradeli olmasını diledim. "Gerçekten, sorun değil."

Rylan'ın çenesi Lord'a bakarken sertleşti ve uzaktan bile mutlu olmadığını söyleyebilirdim ama kısa bir şekilde başını salladı. "Hemen dönerim."

"Evet, aynen öyle" dedi Lord.

Tanrılar!.

Yükselenlerin hepsi, gücünü ve konumunu zehirli uçlu bir kılıç gibi kullanan bu Lord gibi değildi ama Lord Mazeen en kötü örnek bile sayılmazdı.

Beni sola yönlendirdi, neredeyse bir hizmetçinin taşıdığı sepeti düşürmesine neden oluyordu. İleri doğru yürürken ondan tamamen habersiz görünüyordu. Benimle birkaç adım ötede konuşmayı planladığına dair ufacık bir umudum olsa da, bizi kapılar arasındaki gölgeli oyuklardan birine götürdüğünde tamamen bitmişti.

Tahmin etmeliydim.

Kalın, beyaz perdeleri bir kenara itti ve beni tek ışık kaynağının kalın yastıklı bir koltuk ve üzerinde küçük bir lamba olduğu dar bir alana çekti. Bu yarı gizli odaların amacının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama birden fazla kez kendimi orada kapana kısılmış bulmuştum.

Geri çekildim, Lord'un buna izin vermesine biraz şaşırdım. Beni izliyordu, kendimi konumlandırdığımda sırıtarak geri döndü, perdelerden birine yakınlaşmıştım. Koltuğa oturdu, kollarını göğsünde birleştirirken bacaklarını uzattı.

Kalbim güm güm atıyordu, sözlerimi dikkatlice seçiyordum. "Gerçekten oyalanamam. Eğer biri beni görürse, Rahibe Analia ile başım belaya girer."

"Peki ya Tapınakların iyi Rahibesi oyalandığınızı du-

yarsa ne olur?" diye sordu, bedeni gevşek ve rahat görünüyordu ama ben öyle olmadığını iyi biliyordum.

Görünüş aldatıcı olabilirdi. Yükselmişler istedikleri zaman hızlı olabiliyorlardı. Onların görüntüleri bulanıklaşacak kadar hızlı hareket ettiklerini görmüştüm.

"Böyle bir kabahati Dük'e rapor eder miydi?" diye devam etti. "Derslerinden çok keyif alıyorum."

İğrenme hissi içimde kök salan bir ayrık otuydu. Elbette Dük'ün *derslerinden* zevk alıyordu. "O ne yapardı bilemem."

"Keşfetmeye değer olabilir" diye düşüncesini açık etti. "En azından benim için."

Parmaklarım içe doğru kıvrıldı. "Dük'ü ya da Rahibeyi gücendirmek istemiyorum."

Kirpikleri indi. "Eminim yapmazdın."

Tırnaklarımın avuçlarıma girdiği yerden keskin, yakıcı bir acı yayıldı. "Benimle konuşmak istediğin şey nedir?"

"Sorunu uygun bir şekilde sormadın."

Metanet ve sükûnet arıyordum ve yüzümdeki duvak için minnettardım. Yüzümün tamamını görebilseydi ne hissettiğimi tam olarak anlardı.

Ateşli, yanan bir *nefretti* bu.

Lord'un beni taciz ederken neden bu kadar büyük bir haz duyduğunu bilmiyordum. Beni bu kadar rahatsız etmek neden böyle hoşuna gidiyordu bilmiyordum ama o son birkaç yıldır böyleydi. Yine de hizmetçilere karşı daha kötüydü. Yeni personelin aralarında Lord hakkında fısıldaştıklarını duymuştum. Dikkatini veya memnuniyetsizliğini çekmekten kaçınıyorlardı. Ne olursa olsun, benimle ne kadar ileri gidebileceğinin bir sınırı vardı.

Hizmetçilerle birlikteyken, aşılacak bir sınır algısı olduğuna bile inanmıyordum.

Çenemi kaldırdım. "Benimle ne konuşmak istiyorsunuz, *Lord* Mazeen?"

Yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. "Seni son gördüğümden beri uzun zaman geçtiğini fark ettim."

Beni en son köşeye sıkıştırmasının üzerinden on altı gün geçmişti. Yani, yeterince uzun değildi.

"Seni özledim" diye de ekledi.

Bundan şüpheliydim.

"Lordum, yola koyulmalıyım..." O kalkarken keskin bir nefes aldım. Bir saniye önce koltuğunda uzanırken bir anda tam önüme geçmişti.

"Aşağılandım" dedi. "Seni özlediğimi söyledim ve tek cevabın gitmen gerektiğini söylemek mi oldu? Beni yaraladın."

İki gece önce Hawke'ın da neredeyse aynı sözleri söylemiş olduğunu fark ettim. Ona verdiğim tepkinin ne kadar farklı olduğunu da. Hawke dalga geçmek için kullanırken, Lord Mazeen bu sözleri bir uyarı olarak kullanıyordu. Hiç etkilenmedim. Kışkırtılıyordum.

"Niyetim bu değildi" diyebildim.

"Emin misin?" diye sordu ve elini hareket ettirdiğini görmeden önce parmağını çenemde hissettim. "Niyetinin tam olarak bu olduğu izlenimine kapıldım."

"Öyle değil." Arkama doğru yaslandım.

Parmaklarını çeneme doladı, kafamı kavradı. Bir sonraki nefesimi aldığımda, parmaklarının... Misk ve tatlı bir çiçek gibi koktuğunu düşündüm. "Buna inanmamı istiyorsan daha ikna edici olmaya çalışmalısın."

"Olmam gerektiği kadar ikna edici değilsem özür dilerim." Sesimi sabit tutmak büyük çaba gerektiriyordu. "Bana dokunmamalısınız."

Serin başparmağını alt dudağımda gezdirirken sırıtıyordu. Ardından tenimin her yeri karıncalanmaya başladı. "Peki neden?"

Lord nedenini çok iyi biliyordu.

Yine de "Ben Bakireyim" dedim.

"Öylesin." Parmaklarını çenemden boğazımı örten kaşındıran dantelin üzerinden geçirdi. Elini köprücük kemiğime sürterek devam etti.

Avucum hançerin kabzasını kavrama ihtiyacıyla yanıyordu ve kaslarım da bunu durdurmak için tepki verme bilgi ve becerisiyle geriliyordu. Karşı koyma arzusuyla savaşırken içimde bir titreme hissettim. Bu olacaklara değmezdi. Parmakları elbisemin ortasından aşağı kayarken kendime bunu söyleyip durdum. Mesele sadece ceza korkusu değildi. Neler yapabileceğimi gösterirsem, Dük eğitildiğimi öğrenecekti ve Vikter'in sorumlu olduğunu tespit etmesi çok da zor olmazdı. Yine söylüyorum, karşılaşacağım şey Vikter'ın karşılaşacağı şeyle kıyaslanamazdı bile.

Ama ancak bu kadarına tahammül edebiliyordum.

Bir adım geri çekildim, aramıza mesafe koydum.

Lord Mazeen başını eğdi ve sonra yavaşça kıkırdadı. İçgüdülerim alevlendi ve perdeden çıkmak için harekete geçtim ama yeterince hızlı değildim. Beni kalçamdan yakaladı ve çevirdi. Kolu belime dolanırken tepki verecek bir saniye bile olmadı ve beni kendine doğru çekti. Diğer eli olduğu yerde kaldı, göğüslerimin arasında. Vücudu-

nun benimkiyle temasını *hissetmek* içimde bir tiksinti dalgası yarattı.

"Son dersini hatırlıyor musun?" Peçemin hemen altında tenimde hissettiğim nefesi buz gibiydi. "Unuttuğunu hayal bile edemiyorum."

Bir tanesini bile unutmamıştım.

"Ses çıkarmadın ama canının yandığını biliyorum." Belimi sıkıca kavradı ve tüm bunlar hakkındaki çok sınırlı bilgimle bile, bana karşı ne hissettiğini biliyordum. "Kuşkusuz, etkileyiciydin."

"Bunu duyduğuma sevindim" diye mırıldandım.

"Ah, elbette bir de" diye mırıldandı. "Bakire'ye yakışmayan bir ses tonun var. On ya da yirmi kez başını belaya sokan o tonla aynısından. Ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum. Eminim en son ortaya çıktığında ne olduğunu da hatırlıyorsundur."

Tabii ki, bunu da hatırlıyordum.

Öfkem en iyi halimle bile beni alt etmişti. Dük'ü terslemiştim ve o da beni bayıltacak kadar sert bir şekilde bana vurmuştu. Kendime geldiğimde, sanki bir at tarafından ezilmişim gibi hissediyordum ama ben yerde yatarken Dük ve Lord koltuğa bir şişe viskiyi içmiş gibi yayılmış bir haldeydiler. Günlerce grip olmuşum gibi hissetmiştim. Küçük bir beyin sarsıntısı geçirdiğimi düşünmüştüm.

Yine de Dük'ün normalde duygusuz olan bakışlarını genişlettiğini görmek bile bu şoka değerdi.

"Belki de Dük'e kendim giderim" diye sesli düşündü. "Ona ne kadar saygısız olduğunu söylerim."

Duvarın gri taşlarına bakarken öfke kanımı kaynatıyordu. "Bırakın beni, Lord Mazeen."

"Yeterince nazikçe istemedin." Kalçalarını bana bastırıyor ve tenim öfkeyle kızarıyordu. "Lütfen demedin."

Lütfen dememin imkânı yoktu. Sonuçların canı cehenneme, artık bıkmıştım. Onun oyuncağı değildim. Ben Bakire'ydim ve o inanılmaz derecede hızlı ve güçlü olsa da ona zarar verebileceğimi biliyordum. Sürpriz unsuru benim yanımdaydı ve bacaklarım özgürdü. Çenemde nemli ve ıslak bir şey hissederken duruşumu genişlettim.

Bir çığlık bulunduğumuz bölmeden içeri girdi, Lord'u o kadar korkuttu ki, tutuşunu gevşetti. Onunla yüzleşmek için kendimi sıyırdım ve döndüm, göğsüm kabardı ve elimi elbisemdeki yarıktan hançerin kabzasına kaydırdım.

Avaz avaz ve korku dolu çığlıklar tekrar geldiğinde Lord nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

Dikkatinin dağılmasından yararlanarak, hançeri çıkarıp Lord'un en değerli varlığı olduğuna emin olduğum şeyi kesmek yerine perdenin arkasından fırladım.

Lord öfkeyle dışarı çıkarken perdeleri bir kenara attı ama çığlıklar diğerlerini ziyafet salonuna getiriyordu. Hizmetçiler. Kraliyet Muhafızları. Lord Mazeen'in artık yapabileceği başka bir şey yoktu. Peçemin deliklerinin arasından bakışlarım onunkiyle buluştu. Biliyordum. Burun delikleri açılmıştı. O da biliyordu.

Çığlıklar tekrar geldi, yakındaki odalardan birinden çınladı ve dikkatimi çekti. İki kat aşağıda, kapı açıktı.

Rylan hemen yanıma geldi. "Pen..."

Yanından sıyrıldım ve sese doğru ilerledim. Lord ile orada olanlar aklımdan çıkarken parmaklarım hançerimin sapının etrafında kıvrılıyordu. Çığlıklar hiç iyiye işaret değildi.

Bir kadın dışarı fırladı; bu sepeti taşıyan hizmetçiydi. Elini ağzına doğru götürürken yüzünün rengi kireç gibi olmuştu. Başını sallayarak geriye çekildi.

Rylan'la aynı anda odaya ulaştık ve içeriye baktım.

Hemen içerde onu gördüm.

Fildişi renkli bir kanepede yatıyordu, soluk mavi elbisesi kırışmış ve beline dolanmıştı. Bir kolu yana doğru gevşek bir şekilde sarkıyordu, teni tebeşir tonundaydı. Acı hissetmediğini anlamak için hislerimi açmama gerek yoktu.

Bir daha da hiçbir şey hissetmeyeceğini.

Bakışlarımı kaldırdım. Kafası yastığa gömülmüş, boynu doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü ve...

"Bunu görmemelisin." Rylan beni yakaladı ama bu sefer ondan uzaklaşmadım. Beni geri çevirirken onu durdurmadım ama zaten göreceğimi görmüştüm.

Derin delik yaralarını görmüştüm.

6. BÖLÜM

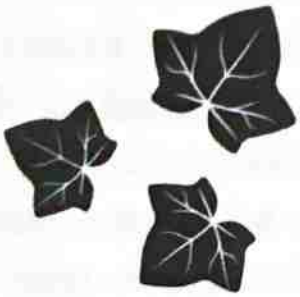

Rylan bana odama kadar eşlik ederken Lord Mazeen kapıda duruyordu, birkaç kişi daha vardı, bakışları ölü kıza sabitlenmişti. Onu kenara itip kapıyı kapatmak istedim. Tenin bu kadar açıkta kaldığı bir çıplaklık durumu için olmasa bile, hastalıklı merakı, bir haysiyet yoksunluğunu gösteriyordu.

O bir insandı ve geride bırakılan bir kabuktan başka bir şey değilken aslında birinin kızı, kız kardeşi, arkadaşıydı. Her şeyden çok, insanlar onun nasıl bulunduğunu konuşurlardı, elbisesinin eteği yukarı itilmiş ve korsesi belinde toplanmıştı. Başka kimsenin tanıklık etmesine gerek yoktu.

Bana bir şans verilmemişti gerçi.

Ve şimdi Teerman Kalesi sanal tecrit altındaydı çünkü yüz küsur odadaki her bir alan ya suçlu ya da daha fazla kurban için aranıyordu.

Şöminenin önünde volta atan Tawny, korsesinin minik inci düğmelerinden endişe ediyordu. "Bu bir Cravendı" dedi, koyu mor renkteki elbisesi bacaklarından dökülüyordu. "Craven olmalı."

Duvara yaslanan Rylan'a baktım, kollarını kavuştur-

muştu. Normalde odamda kalmazdı ama bu gece farklıydı. Vikter aramaya yardım ediyordu ama yakında döneceğini tahmin etmiştim.

Peçem açıkken, Rylan'ın bakışları benimkiyle buluştu. O kızı görmüştü. "Craven olduğunu düşünüyor musun?"

Rylan hiçbir şey söylemedi.

"Başka ne olabilir ki?" Tawny sandalyede oturduğum yere doğru döndü. "Sen kendin onun ısır-"

Ona, "Isırığa *benzediğini* söyledim, ama... Craven ısırığına benzemiyordu" dedim.

"Bir Cravenın neler yapabileceğini gördüğünü biliyorum." Karşıma oturdu, parmakları, tıpkı Agnes'in bluzundaki düğmeye yaptığı gibi hâlâ inciyi büküyordu. "Ama nasıl emin olabiliyorsun?"

"Craven dört uzun köpek dişine sahiptir" dedim ve başını salladı. Bu herkesin bildiği bir şeydi. "Ama onda sadece iki iz vardı, sanki..."

Rylan, "Sanki iki sivri diş boğazını delmiş gibi" diye bitirdi. Tawny'nin kafası hızla ona doğru döndü.

"Ya lanetliyse? Henüz tamamen dönüşmemiş biriyse?" diye sordu.

Rylan, pencereden Sura doğru bakarken başını iki yana salladı "O zaman ya normal diş izleri ya da Cravendan bir ısırık gibi görünecekti" diye yanıtladı "Ben hiç böyle bir şey görmedim."

Onunla aynı fikirdeydim. "O... O solgundu ve solgunluğu sadece ölü olduğu için değildi. Sanki hiç kanı kalmamış gibiydi, sanki iki dişli bir Craven olsaydı..." Burnum sızladı. "Daha darmadağın olurdu ve bu kadar da belli olmazdı. Şey gibi görünüyordu..."

"Ne gibi görünüyordu?"

Kadının görüntüsü tekrar zihnimde belirdiğinde, bakışlarım ellerime düştü. İstekli olsun ya da olmasın biriyle birlikteydi ve bildiğim kadarıyla Craven kandan başka bir şeyle ilgilenmiyordu. "Sanki o odada yanında biri varmış gibi görünüyordu."

Tawny arkasına yaslandı. "Eğer Craven değilse, kim böyle bir şey yapar?"

Kaleye girip çıkan çok sayıda insan vardı; hizmetçiler, muhafızlar, ziyaretçiler...Yükselmişler. Ama bu da mantıklı gelmiyordu. "O yara şahdamarının hemen üzerinde görünüyordu. Her yerde kan olmalıydı ama bir damlasını bile görmedim."

"Bu... Bu biraz garipten de öte."

Kafamı eğerek onayladım. "Ve boynu temiz bir biçimde kırılmıştı. Bunu yapabilecek bir Craven tanımıyorum."

Tawny kollarını kendine doladı. "Ben bunu yapabilecek hiç kimseyi tanımak istemiyorum."

Ben de aynı fikirdeydim ama hepimiz insanların her türlü vahşeti yapabileceğini biliyorduk, Yükselmişler de öyle. Sonuçta, onlar da bir zamanlar ölümlüydü ve zulmetme yeteneği, bazılarının taşıdığı birkaç özellikten biri gibi görünüyordu.

Düşüncelerim Lord Mazeen'e gitti. Zalimdi, zorbaydı ve son etkileşimlerimize dayanarak çok daha kötüsü olabileceğinden şüpheleniyordum. Ama bunları yapabilecek kapastede miydi? Ürperdim. Öyle olsa bile, bunu neden ve nasıl yapsın? Bunun için bir cevabım yoktu.

Bunu yapabileceğini düşündüğüm tek bir kişi vardı ama inanılamayacak kadar gerçek dışı görünüyordu.

"Onu... tanıdın mı?" Tawny yumuşak bir sesle sordu.

Ona, "Tanımadım ama onun bir Bekleyen Kadın veya belki de elbisesine dayanarak bir ziyaretçi olduğunu düşünebilirim" dedim.

Tawny sessizce başını salladı, korsesindeki inciyi bükmeye geri döndü. Sessizliği odayı doldururken Vikter çok geçmeden geldi ve Rylan'la sessizce konuşmak için odaya adım attı. Rylan'a bir adım kala durduğunda koltuğumun kenarına doğru kaydım, yatağımıın ayak ucuna oturduğunda içimi çektim.

Öne eğilerek, "Bu kalenin her yeri arandı ve başka kurban veya Craven bulamadık" dedi. "Komutan Jansen bölgenin güvenli olduğuna inanıyor." Duraksadı, bakışlarını kaldırırken gözlerini kıstı. "Göreceli olarak konuşuyorum."

"Onu...gördün mü?" diye sordum ve başını salladı. "Craven saldırısı olduğunu düşünüyor musun?"

"Ben hiç böyle bir şey görmedim" diye yanıtladı, Rylan'ın söylediğini tekrarlamıştı.

"Bu ne anlama geliyor?"

Eliyle alnını ovarak, "Bilmiyorum" dedi.

Dikkatim ona yoğunlaştı, alnındaki deriye nasıl masaj yaptığını ve yağ lambalarının yanına oturduğumuz yere baktığında nasıl gözlerini kıstığını fark ettim. Bazen Vikter'ın başı ağrırdı. Duyularımı açtıktan veya yeteneklerimi çok kullandıktan sonra yaşadıklarım gibi değil, ışık ve sesin midesini bulandırdığı ve başının nabız gibi attığı çok daha şiddetli ağrılar gibi.

Duyularımı açtım ve hemen gözlerimin arkasındaki keskin acıyı hissettim. Hızlıca bağlantıyı kestim, beni ona bağlayan bir ipin ikiye bölündüğünü hayal etmek gi-

biydi. İstediğim son şey beni uyanık tutacak bir baş ağrısıyla kalmaktı.

"Eğer Craven değilse, başka şüpheli var mı?" Tawny sordu.

"Dük bunun bir Alçalmışın işi olduğuna inanıyor."

"Ne?" Sorarken ayağa kalkmıştım.

"Burada mı? Kalede?" Tawny inledi.

"İnandığı şey bu." Vikter ben ona doğru yürürken başını kaldırdı, bakışları temkinliydi.

"Peki sen neye inanıyorsun?" Rylan kapının yanından, hâlâ durduğu yerden sordu. "Çünkü bir Alçalmışın kan bırakmadan nasıl böyle yaralar açabileceğinden emin değilim."

"Katılıyorum" diye mırıldandı Vikter, beni izlerken. "Böyle bir şeyi temizlemenin hiçbir yolu olmazdı, özellikle de kurban bir saatten kısa bir süre önce görülmüşken."

"Peki, Dük neden Alçalmış olduğu konusunda ısrar etsin?" Tawny sordu. "Akılsız değil. O da bunu fark etmiş olmalı."

Küçük kürk yorgana uzanırken elimi tesadüfen Vikter'in boynunun arkasına koydum. Cildi sıcak ve kuruydu bana sahilleri ve annemin gülüşünü düşündürmüştü. Derin, titrek bir nefes aldığı anda acısının dindiğini biliyordum.

"Dük'ün buna neden inandığından emin değilim ama kendi nedenleri olmalı." Vikter'ın bakışları minnettardı, elimi kaydırıp sandalyeye doğru yürüdüm ve ellerimi kucağıma yerleştrdim.

Tawny bana baktı ve Vikter'a odaklanmadan önce derin bir nefes aldı. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Dikleşti, tekrar konuştuğunda kesinlikle daha keskin şekilde bakıyordu. "Hizmetçilerden biri tarafından teşhis edildi. Kurbanın adı Malessa Axton."

İsim bana tanıdık gelmiyordu ama Tawny "Oh." diye fısıldadı.

Ona doğru döndüm. "Onu tanıyor muydun?"

"Pek sayılmaz. Yani, *ondan* haberim vardı." Başını hafifçe salladı, saçından birkaç bukle özgür kaldı. "Sanırım benimle aynı zamanda Saraya gelmişti ama sık sık Radiant Row'da yaşayan bayanlardan biriyle birlikteydi. Sanırım Leydi Isherwood" diye ekledi.

Radiant Row, kaleye ve Wisher Koruluğu parkına en yakın evlere verilen isimdi. Zengin evlerin çoğu Yükselmişlere aitti.

"Çok gençti." Tawny elini kucağına indirdi. "Ve dört gözle beklediği çok şey vardı."

Hislerimle ona ulaştım ve üzüntüsünün kendiminkini yansıttığını gördüm. Tanıdığınız biri olduğunda gelen kaybın derin acısı değildi ama herhangi bir ölüme eşlik eden keder vardı, özellikle de böyle anlamsız bir ölüm.

Rylan ve Vikter dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra Tawny odasına dönmek için izin istedi. Ona dokunmaktan kendimi alıkoymayı başardım. Eğer yapsaydım, farkına bile varmadan daha önce yapmış olmama rağmen acısını dindireceğimi biliyordum. Vikter tekrar içeri girdiğinde, Sur'un ötesindeki meşalelerin sabit parıltısına bakarak pencerenin önünde duruyordum.

"Teşekkür ederim" dedi ve pencerenin yanında bana katıldı. "Başımdaki ağrı beni mahvetmeye başlamıştı."

"Yardım edebildiğime sevindim."

"Yapmak zorunda değildin. Şifacı'nın benim için yaptığı toz var."

"Biliyorum ama yeteneğimin baş dönmesi ve uyku hali olmadan sana çok daha hızlı bir rahatlama sağladığından eminim" dedim. Bunlar, kahverengimsi beyaz tozun sıklıkla neden olduğu birçok yan etkiden sadece ikisiydi.

"Bu doğru." Vikter birkaç dakika sessiz kaldı, düşüncelerinin benimki kadar sorunlu olduğunu biliyordum.

Buz kıracağı gibi bir şeyin bu yaraları açabileceğini düşünmeme rağmen failin bir Alçalmış olduğuna inanmakta zorlanıyordum. Bununla birlikte, birini şah damarından bıçaklamak ve hiçbir yere kan bulaşmaması olasılığı çok düşük görünüyordu, ancak gerekçe daha da şaşırtıcıydı. Bu tür yaralar açmanın davalarına faydası ne olabilirdi? Çünkü bu tür yaraları açabilecek tek şey vardı ve o, Alçalmışların inandığı her şeye ters düşüyordu.

"Rylan benimle konuştu."

Kaşlarımı kaldırarak Vikter'a baktım. "Evet?"

Onun deniz rengindeki gözleri yüzüme odaklandı. "Rylan bana Lord Mazeen'den bahsetti."

Başka tarafa bakarken midem düğümlendi. Lordla olan karşılaşmamı unutmuş değildim ama son birkaç saat içinde olan en endişe verici veya travmatik şey değildi. "Bir şey yaptı mı Poppy?" diye sordu.

Boğucu, yakıcı bir sıcaklık yüzüme hücum etti ve yanağımı pencere camına bastırdım. Bunun hakkında düşünmek istemiyordum. Asla düşünmemiştim. Bulantı arttı ve tenimi yapışkan ve kirli hissettiren garip bir utanç benliğimi kapladı. Neden böyle hissettiğimi anlamadım. Lord'un dikkatini çekmek için bir şey yapmadı-

ğıma emindim, yapmış olsam bile hâlâ hatalı olan oydu. Ama bana dokunma hakkının ona nasıl hissettirdiğini düşündüğümde, kendi derimi kazımak istedim.

Uşağın çığlıklarına ne kadar minnettar olduğumu da düşünmek istemedim. Sebebinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tüm bu düşünceleri bir kenara ittim, böylece daha sonra günyüzüne çıkabilecekti, büyük olasılıkla uyumaya çalışırken. "Can sıkıcı olmaktan başka bir şey yapmadı."

"Gerçekten mi?"

Başımla onayladım, cevabım gerçekten biraz uzak görünse de yalan söylemekle ilgili sorunum yoktu. Vikter gerçeği bilse ne yapabilirdi ki? Hiçbir şey. Bunu bilecek kadar zekiydi.

Çenesinde bir kas oynadı. "Seni rahat bırakması gerek."

"Katılıyorum ama onunla başa çıkabilirim."

Sayılır.

Affedilemez bir şey yapmaya ne kadar yaklaştığımı düşünmek istemedim. Hançerimi çıkarıp kullansaydım benim için hiç umut kalmazdı. Ama, Tanrılar aşkına, bunun için bir damla bile suçluluk hissetmezdim.

Vikter, "Yapmak zorunda olmamalısın" diye yanıtladı. "Ve, o bilmeliydi."

Dönüp pencerenin kenarına yaslandım. "Bilmeliydi ve biliyordu ama umrunda olduğunu sanmıyorum" diye ekledim. "Kadını o odada gördüğümü biliyorsun. Onun nasıl... Terk edildiğini gördüm. İsteyerek ya da istemeyerek biriyle birlikte olduğunu düşündüm."

Başını eğdi. "Vücuduna bakan Şifacı, ölümünden önce

bazı fiziksel ilişkiler yaşadığına inanıyordu, ancak karşı koyduğuna dair herhangi bir işaret bulamadı. Tırnaklarının altında kurumuş kan ya da deri yoktu ama kimse emin olamaz."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bir Alçalmışın, ortalığı batırmadan böyle yaralar bırakmasının mantıklı olmayacağını düşünüyordum. Bununla nasıl bir mesaj iletmeye çalışıyordu ki? Çünkü ona yapılanı yapabilecek tek şey..."

Vikter'in bakışları benimkiyle buluştu. "Bir Atlantisli."

Ben değil de o söylediği için rahatladım, başımı eğdim. "Dük bunu biliyor olmalı. O yaraları gören herkesin, neden bir Alçalmışın, bir Atlantisliye atfedilecek bir şeyi taklit ettiğini düşünüp sorgulaması gerekirdi."

"Bu yüzden Alçalmış olduğunu sanmıyorum" dedi ve göğsümün üzerinde bir ağırlık hissettim. "Sanırım bir Atlantisliydi."

Teerman Kalesi'nde serbestçe dolaşan bir Alçalmış endişe vericiydi, ancak Atlantisli birinin kimsenin haberi olmadan girebilme olasılığı gerçekten korkutucuydu.

Vikter ve benim paranoyak olduğumuza dair kanıt sağlayacak bir şey bulmak istedim. Şafak sökerken, kale en sessizken ve Rylan dışarıdaki odayı korurken gizlice ana kata indim ve ürkütücü derecede sessiz olan mutfağı geçtim.

Güneş doğduğunda, Lord Mazeen'e ya da herhangi bir Yükselmiş'e rastlarım diye endişelenmeme gerek kalmadı.

Ziyafet salonuna girerken, sola, ikinci kapıya haftalık derslerim için Rahibe Analia ile sık sık buluştuğum

yere yöneldim, İçeri adım atarken loş ışıklı salondan Malessa'nın bulunduğu odaya bir göz attım.

Kapı kapalıydı.

Gözlerimi oradan ayırarak, sessizce kapıyı kapattım ve ahşap sandalyeye koştum, elime hiç kendi isteğimle okumamış olduğum kitabı aldım.

Çünkü *İki Krallar Savaşı ve Solis Krallığı Tarihi*'ni milyonlarca kez okumuşum gibi görünüyordu. Onu odadaki pencereye doğru götürdüm ve soluk güneş ışığına tutarak çabucak açtım. İnce sayfaları dikkatlice inceledim, bir tanesini bile yırtarsam Rahibe Analia'nın bundan hiç hoşlanmayacağını biliyordum. Aradığım bölümü buldum. Atlantislilerin neye benzediğini, özelliklerini ve neler yapabileceklerini açıklayan sadece birkaç paragraftı.

Ne yazık ki, tek yaptığı zaten bildiğim şeyi doğrulamaktı.

Daha önce hiç Atlantisli görmemiştim, en azından gördüğümü sanmıyordum ve sorun da buydu. Atlantisliler ölümlü *gibi* görünüyordu. Bir zamanlar Atlantia'da Atlantislilerin yanında yaşamış olan nesli tükenmiş kurtlar bile, öyle olmamalarına rağmen kolayca ölümlülerle karıştırılabilirdi. Atlantislilerin boyunduruk altında tuttukları ve avladıkları popülasyona uyum sağlama yetenekleri onları ölümcül, uzman yırtıcılar haline getiriyordu. Biri yanımdan geçip gidebilirdi ama ben bunu anlamazdım. Yükselmişler de anlamazdı. Bir sebepten dolayı, Tanrılar Lütuf'u başlattıklarında bunların hiçbirini dikkate almamışlardı.

Paragrafları tararken bir kelime dikkatimi çekti ve midemin bulanmasına neden oldu. *Dişler.* Ne yazdığını bilmeme rağmen, cümleleri yine de okudum.

19 ila 21 yaşları arasında, kana bulanmış Atlantik kökenli olanlar, kanlarındaki kötü ruhların aktif hale geldiği savunmasız olgunlaşmamış durumdan ayrılırlar. Bu dönemde dikkat çeken, gücün rahatsız edici bir şekilde artması ve olgunlaşma devam ettikçe çoğu ölümcül yaranın iyileşme yeteneğidir. Ayrıca, İki Krallar Savaşı ve kurdun neslinin tükenmesinden önce, belirli bir sınıftan bir Atlantisli ile bir kurt arasında bir bağlanma ritüeli gerçekleştirildiğini de belirtmek gerekir. Bu bağ hakkında çok fazla şey bilinmemektedir, ancak söz konusu kurdun Atlantisliyi korumak için göreve bağlı olduğuna inanılmaktadır.

Gerçek bir Atlantisli için, iki üst köpek dişi uzun ve keskin hale gelecek, ancak eğitimsiz gözler tarafından çok fazla fark edilmeyeceklerdir.

Malessa'nın boynundaki iki delinme yarasını düşündüm. Bir Atlantislinin dişleri Cravenınki kadar büyük ve fark edilebilir olmayabilir ama Dük kaledeki herkesin ağzının kontrol edilmesini emredebilirdi.

Kuşkusuz, bu çok müdahaleci bir davranış olurdu.

Okumaya devam ettim.

Sivri dişlerin ortaya çıkmasından sonra, olgunluklarının bir sonraki aşaması başlar, bu aşamada susamaya başlarlar. Doğal olmayan talepleri karşılandığı sürece, yaşlanmaları dramatik bir şekilde yavaşlar. Ölümlüler için bir yılın bir Atlantisli için otuz yıla eşdeğer olduğuna inanılır. Bilinen en yaşlı Atlantisli, ölümünden 2.702 takvim yılı önce yaşamış Cillian Da'Lahon'dur.

Yani bir Atlantisli yirmili yaşlarda görünebilir ama gerçekte, yüz yaşın üzerinde olabilir, muhtemelen iki yüz ya da daha fazla. Ama yine de yaşlanıyorlardı, Yüksel-

mişlerin aksine, tanrıların Lütfuyla kutsananlar, Lütfa erdiklerinde hangi yaşta iseler o yaşta kalırlardı. Yükselmişlerin en yaşlısı otuzlu yaşlardaki birinden biraz daha yaşlı görünüyordu ve sonsuza dek yaşayabilirlerdi.

Bununla birlikte, hem Atlantisliler hem de Yükselmişler hâlâ akıl almaz bir süre yaşıyordu, ölümsüzlüğe en yakın şeydi, Tanrılara.

O kadar uzun yaşamayı aklım almıyordu. Başımı hafifçe salladım ve okumaya devam ettim.

Şu anda, Atlantisliler kanlarındaki kötü ruhları ölümlülere aktarma yeteneğine sahipler, yaratıcılarının bazı fiziksel özelliklerini paylaşan Craven olarak bilinen vahşi ve yıkıcı bir yaratık meydana getiriyorlar. Bu lanet zehirli bir öpücükten geçer...

Zehirli bir öpücük, iki dudağın birbirine temas etmesinden bahsetmiyordu. Atlantisliler, Cravenların yaptığını yapıyorlar, her ne kadar... O kadar çirkince olmasa da. Atlantisliler ölümlüleri ısırıp kanını içiyorlardı. Hayatta kalmak için bunu yapmak zorundaydılar.

Muazzam yaşam süreleri, güçleri ve iyileştirme yetenekleri başlıca besin kaynakları olan ölümlülerden beslenmekten kaynaklanıyordu. Ürperdim.

Malessa'yı ısıran ve ondan beslenen bir Atlantisli olmalıydı, bu da nasıl kan dökülmediğini ve neden bu kadar solgun göründüğünü açıklıyordu.

Açıklanamayan şey ise Atlantisli'nin neden Malessa'nın boynunu kırıp lanet yayılmadan önce onu öldürdüğüydü. Atlantisli neden dönüşmesine izin vermemişti? Ama yine, ısırık kolayca gizlenebilecek bir yerde değildi. Isırığın kendisi onu gören herkese bir uyarıydı.

Aramızda bir Atlantisli vardı.

Kitabı kapatırken, on dokuzuncu yaş günümde Yükselişimin nasıl gerçekleşeceğini ve Atlantislilerin o yıllarda belirli bir çoğunluğa ulaşacağını düşünerek dikkatlice tabureye geri koydum. Tam olarak şaşırtıcı değildi. Sonuçta, tanrılarımız bir zamanlar onların tanrılarıydı.

Ama tanrılar artık Atlantislileri desteklemiyordu.

Odadan çıkarken, bakışlarım Malessa'nın bulunduğu odaya çevrildi ve ben mutfaklara yönelmeye başladım. Personel çalışmaya başlamadan önce odama dönmem gerekiyordu ama dönmedim.

Boş alanı geçip kapıya gittim, kolu çevirdiğinde kilitli değildi. Ne yaptığımı ve nerede olduğumu gerçekten düşünmeden önce, duvar aplikleri odada yumuşak bir parıltı yarattığı için şükrederek içeri girdim.

Kanepe gitmişti, yer açıktı. Merkeze düzgün bir şekilde yerleştirilmiş bir tür çiçek aranjmanına sahip yuvarlak sehpa gibi yüksek sandalyeler de kalmıştı. Yavaşça ilerledim ne aradığımdan bile emin değildim ve onu bulup bulamayacağımı merak ediyordum.

Kayıp mobilyalar dışında, hiçbir şey yerinden edilmiş görünmüyordu, ancak oda sanki bir pencere açıkmış gibi garip bir şekilde soğuktu, fakat ziyafet salonunun bu tarafında pencere yoktu.

Malessa burada ne yapıyordu? Kitap okuyor ya da Bekleyen Leydilerden biriyle mi buluşmayı düşünüyordu, belki de Lady Isherwood'la? Yoksa güvendiği biriyle buluşmak için mi gizlice buraya girmişti? Saldırıda gafil mi avlanmıştı?

Omurgamda bir ürperti dans etti. Hangisinin daha

kötü olduğundan emin değildim. İhanete uğramak mı yoksa gafil avlanmak mı?

Aslında, biliyordum. İhanete uğramak daha kötü olurdu.

Öne doğru ilerlerdim, aşağıya bakarken kısa bir süre durdum. Sandalyelerin birinin bacağının arkasında bir şey vardı. Eğilerek sandalyenin altına uzandım ve nesneyi aldım. Başparmağımı pürüzsüz, yumuşak beyaz yüzeyin üzerinde gezdirirken başımı eğdim.

O...bir taç yapraktı.

Koku bana ulaştığında kaşlarım çatıldı. Yasemin. Bir sebepten dolayı midem bulandı ki bu garipti. Normalde kokusunu severdim.

Ayağa kalkarken vazoya baktım ve nedenini gördüm. Aranjmanda aralıklı birkaç beyaz zambak vardı. Yasemin yoktu. Kaşlarımı çatarak taç yaprağa baktım. Nereden gelmişti? Bukete doğru yürürken başımı salladım, odaya son bir bakış atarken taç yaprağı çiçeklerin geri kalanıyla birlikte yerleştirdim. Krem rengi halıda kan yoktu, kan dökülseydi kesinlikle lekesi belli olurdu.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer kanıt bulunmuş olsaydı, ortadan kaldırılmış olurdu ve henüz bulunmasaydı bile, bu konuda deneyimim yoktu. Sadece bir şey yapabilmek ya da en kötü korkularımızı dindirecek bir şey bulabilmek istiyordum.

Ama burada yapılabilecek ya da bulunabilecek en olası gerçeklikten başka bir şey yoktu ve ben konu gerçekliğe geldiğinde, neye inanıyordum? Sık sık korkutucu olabileceğine, evet. Ama gerçekle birlikte güç de gelirdi.

Ve asla gerçeklerden saklanan biri olmamıştım.

O sabah odama sorunsuz bir şekilde dönmüştüm ve gün boyunca orada kalmıştım, ki bu da diğer günlerden pek farklı değildi.

Tawny kısa bir süreliğine uğramıştı ancak Gözdelerden biri onu çağırdı. Kimse tecrit edilmemişti ama saldırının en azından Rite hazırlıklarını yavaşlatacağını düşünmüştüm.

Belli ki, bu aptalca bir düşünceydi. Dünyanın sarsılsa bile Rite'ın önüne geçeceğinden şüpheliydim.

Malessa'ya ne olduğunu düşünerek çok zaman geçirdim. Düşündükçe Dük'ün saldırganın neden Alçalmışlardan biri olduğu konusunda yalan söylemiş olması daha mantıklı gelmeye başladı. Tıpkı Sır Muhafızı Phillips gibi düşünmüştü, o da panik ve korkunun kök salıp yayılmasını önlemek için Finley'nin ölümü hakkında konuşmak istememişti.

Ama bu Dük'ün neden Kraliyet Muhafızları'na karşı dürüst olmadığını açıklamıyordu. Aramızda bir Atlantisli varsa, muhafızların hazırlıklı olması gerekiyordu.

Çünkü Yükselmişler güçlü ve kuvvetliydi ama Atlantisliler de güçlüydü, çoğunlukta olmasalar bile.

Hava kararmadan kısa bir süre önce Rylan kapımı çaldı. "Bahçeye çıkmayı denemek ister misin? Sorsam iyi olur diye düşündüm."

"Bilmiyorum." Pencerelere baktım. "Sence iyi olur mı?"

Rylan başıyla onayladı. "Olur."

Gerçekten de düşüncelerimden uzaklaşmak için temiz havaya ihtiyacım vardı. Sadece... Emin değildim. Malessa'nın öldürülmesinin üzerinden 24 saat bile geçmemişti ama yine de sıradan bir akşam gibiydi.

Rylan, "Burada kalmak zorunda değilsin" dedi ve ona

dönüp baktım. "Eğer gerçekten burada kalmak istemiyorsan tabii. Geçen gece olanlardan sonra, zavallı kız ve Lord'la olanlara bakınca, keyif alabilmek pek mümkün değil."

Dudaklarıma küçük bir gülümseme geldi. "Ve muhtemelen koridorda durmaktan bıkmışsındır."

Rylan güldü. "Muhtemelen."

Geri adım atarken sırıttım. "Peçemi alayım."

Şapkayı takıp hazır olmam sadece birkaç dakikamı aldı. Bu sefer bahçeye çıkarken hiçbir duraksama olmadı. Yine de hizmetçilerden bazıları şu durup bakma şeyni yapıyorlardı ama kalenin zemininde en sevdiğim yollardan birinde ilerlemeye devam ettikçe, endişelerim ve takıntılı düşüncelerim her zaman yaptıkları gibi kayboluyorlardı. Geniş bahçedeyken zihnim sakinleşti ve tüm düşünceler zihnimi kemirmeyi bıraktı.

Malessa ve kaleye giren Atlantisliyi düşünmüyordum. Agnes'in kocasının çolak elini tutması ya da Kızıl İnci'de Hawke'la olanlar aklıma gelmiyordu. Yaklaşan Yükselişi ve Vikter'in söylediklerini düşünmüyordum bile. Kraliçe nin Bahçesi nde, geçmişe ya da geleceğe takılıp kalmaktansa sadece...o andaydım.

Bahçelere neden öyle dendiğinden emin değildim. Bildiğim kadarıyla, Kraliçe Masadonya'ya gideli çok uzun bir zaman olmuştu, ancak Dük ve Düşes'in ona bir tür saygı göstergesi olarak bu ismi verdiğini tahmin ettim.

Kraliçe ile yaşadığım süre boyunca sarayın yemyeşil bahçelerine ayak bastığını hiç görmemiştim.

Rylan'a baktım. Normalde, karşılaşabileceği tek tehdit beklenmedik bir yağmur olabilirdi ama bu gece, onu

bahçede hiç görmediğim kadar uyanık görüyordum. Bakışları sayısız yolu sürekli olarak tarıyordu. Bu seyahatlerin onu sıktığını düşünürdüm ama bir kez bile şikâyet etmemişti. Öte yandan Vikter, yapmış olduğumuz her şey hakkında homurdanırdı.

Aklıma, Rylan'ın bu gezilerden gerçekten hoşlanmış olabileceği geliyordu, sadece koridorda kapımın önünde durmaktan sıkıldığı için değil.

Bahçede serin bir rüzgâr esti, yaprakları karıştırdı ve peçemin kenarını kaldırdı. Keşke başlığı çıkarabilseydim. Benim görebileceğim kadar şeffaftı ama alacakaranlıkta ve ötesinde, aydınlık olmayan yerlerde seyahat etmeyi biraz zorlaştırırdı.

Peçeli bir Bakire'nin mermer ve kireçtaşı heykelinin bulunduğu büyük bir su çeşmesinin yanından geçtim. Elindeki sürahiden durmadan su dökülüyordu, Stroud Denizi'nin koylarına girip çıkan ve kabaran dalgaları hatırlatan sesler çıkarıyordu. Suyun altında; sikke parıldıyordu, dileyenlerin her istediklerini vermesini umarak tanrılara gönderilen işaretler.

Teerman Kalesi'ni şehrin geri kalanından ayrı tutan, iç duvarları kamufle eden pelesenk ağaçlarının küçük ama kalın gövdeleriyle çevrili dış kısımlarına doğru yaklaştım. Ağaçlar 15 metreyi aşan uzunluktaydı ve Masadonya'da cesur, lavanta renkli, trompet şeklindeki çiçekler yıl boyunca açıyordu. Ancak kar tehdidi altındaki en soğuk aylarda yapraklar düşerek toprağı mor bir denizle kaplardı. Nefes kesiciydiler ama onları sadece güzellikleri için değil, aynı zamanda sağladıkları şeyler için de takdir ettim.

Pelesenk ağaçları, Vikter ve benim Wisher Koruluğu-

na erişmek için sık sık araziyi görünmeden terk ettiğimiz duvarın dökülen bölümünü saklıyordu.

Pelesenk ağaçları kadar geniş, birbirine kenetlenmiş ahşap çardakların üzerine doğru büyümüş, iç içe geçmiş asmaların önünde durdum. Hızla kararan gökyüzüne göz attım ve bakışlarımı ileriye doğru sabitledim.

Rylan arkamda duruyordu. "Zamanında başardık."

Gülümsemem solmadan önce dudaklarımın kenarları yukarı doğru eğildi. "Bu gece yaptık."

Sadece birkaç dakika geçti ve sonra güneş ay karşısında yenilgiyi kabul etti. Güneş ışığının son ışınları sarmaşıklardan uzaklaştı. Asmaların üzerine dağılmış yüzlerce tomurcuk titredi ve sonra yavaşça soyularak açıldılar, yemyeşil yapraklar, yıldızsız bir gecenin gölgesini ortaya çıkardılar.

Gece açan güller.

Gözlerimi kapatarak hafif tatlı aromayı içime çektim. Açarlarken ve şafak sökerken kokuları en baskın hale gelirdi.

Rylan, "Oldukça güzeller" diye yorumladı. "Bana hatırlatıyorlar..." Sözleri boğulmuş bir homurdanmayla sona erdi.

Gözlerim bir anda açıldı, etrafımda döndüm, Rylan geriye doğru sendeledi, göğsünden bir ok çıktı, boğazımda bir korku çığlığı düğümlendi. Çenesini kaldırırken gözleri olanlara inanamayan bir ifadeye bürünmüştü.

Dudaklarının köşesinden kan damlayarak, "Koş" diye soluk soluğa kaldı. *"Koş."*

7. BÖLÜM

"Rylan!" Yanına koştum, bacakları kıvrılırken kolunu omzuna attım. Ağırlığı çok fazlaydı ve düştüğünde onunla birlikte ben de yere düştüm. Dizlerim patikaya çarptığında çatırdadı. Ellerimi Rylan'ın yarasının etrafına bastırdığımda, kan akışını durdurmaya çalışırken nabız tespit edemedim. Acı hissetmeyi umarak duyularımı ona açtım. "Rylan!"

Söylemek üzere olduğum kelimeler dilimde bir kül tadıyla öldü.

Ben...Hiçbir şey hissetmemiştim ve bu doğru değildi. Çok acı çekiyor olmalıydı ve ben buna yardım edebilirdim. Acısına katlanabilirdim ama hiçbir şey hissedememiştm ve yüzüne baktığımda görmeyi inkâr ettiğim şeyi gördüm. Gözleri açık ve bakışları artık göremediği gökyüzüne sabitlenmişti. Başımı salladım ama ellerimin altındaki göğsü hareket etmedi.

"Hayır" diye fısıldadım, kanım donmuştu. "Rylan!"

Hiçbir cevap, yanıt yoktu. Altında, yürüyüş yolu boyunca yayılan bir kan gölü, taşa kazınmış sembollere sızıyordu. Merkezi delen bir oku olan bir daire. Sonsuz-

luk. Güç. Kraliyet arması. Olanlara inanmayı reddederek kanla kaplı titreyen ellerimi göğsüne bastırdım.

Arkamda gök gürültüsü gibi bir ayak sesi yankılandı.

Vücudumu yaklaşan sese doğru döndürdüm. Bir adam benden birkaç adım ötede durdu, yanında bir yay vardı. Kapüşonlu bir pelerin yüzünü kapatıyordu.

Adam sanki çakıltaşı yutmuş gibi bir sesle konuşuyordu. "Dediklerime harfiyen uyacaksın, Bakire, böylece hiç kimse incinmeyecek."

"Hiç kimse mi?" Soluğumu tuttum.

"Başka kimse zarar görmeyecek" diye düzeltti.

Adama baktım ve...ve Rylan'ın göğsü hâlâ avuçlarımın altında hareket etmiyordu. Aklımın bir köşesinde, bir daha asla nefes almayacağını biliyordum. Yere düşmeden önce ölmüştü. *O gitmişti.*

Acı, çok keskin ve gerçek bir şekilde içimi doğradı. Sıcak bir şey damarlarıma çarptı ve göğsüme boşaldı, içimdeki boşluğu doldurdu. Ellerimin titremesi durdu. Panik ve şokun etkisi azaldı, yerini öfke aldı.

"Ayağa kalk" diye emretti.

Dikkatlice kalktım, Rylan'ın kanıyla kaplı elbisemin, ince taytımın dizlerine nasıl yapıştığını fark ettim. Elim elbisenin yan tarafındaki boşluğa kayarken kalp atışım yavaşladı. Malessa'yı öldüren kişi bu muydu? Eğer öyleyse, o bir Atlantisliydi ve en ufak bir umudum olsa bile, hızlı olmam gerekirdi.

"Buradan yürüyerek çıkacağız" dedi. "Ses çıkarmayacaksın ve bana sorun yaratmayacaksın, değil mi, Bakire?"

Parmaklarım hançerin pürüzsüz, soğuk sapının etrafına kapandı. Başımı hayır anlamında iki yana salladım.

"Güzel." Bana doğru bir adım attı. "Seni incitmek zorunda kalmak istemiyorum ama bana herhangi bir neden verirsen, tereddüt etmem."

Tamamen hareketsiz kaldım, içimdeki öfkenin sıcaklığı yüzeye taştı. Rylan benim yüzümden ölmüştü. Kişisel korumam olarak bu onun göreviydi ama bu adam beni alabileceğini düşündüğü için ölmüştü. Malessa da muhtemelen saldırıya uğramış ve öldürülmüştü. Peki ne için?

Bir Atlantisli ya da Alçalmış olsaydı beni fidye için kullanmazdı. Bir mesaj göndermek için kullanılırdım, tıpkı Üç Nehirler'den kaçırılan üç Yükseltilmiş gibi. *Parçalar* halinde geri dönmüşlerdi.

Şu anda, adamın gündeminin ne olduğu umurumda değildi. Önemli olan tek şey, gece açan gülleri en az benim kadar güzel bulan Rylan'ı öldürmüş olmasıydı. Malessa'yı öldürüp cesedini umursamazca ve saygısızca sergileyen de o olabilirdi.

"Bu iyi" dedi yatıştırıcı bir sesle. "Uslu duruyorsun. Ne kadar akıllıca. Akıllı olmaya devam et, böylece hiç acı çekmezsin." Bana uzandı.

Hançerin kılıfını açarak kolunun altına daldırmak için ileri doğru hamle yaptım.

"Ne oluyor?.."

Arkasından fırladım, adamın pelerininin arkasını yumrukladım. Vikter'ın bana öğrettiği yere nişan alarak hançeri sırtına sapladım.

Kalbine.

Hazırlıksız yakalansa bile, hızlıydı, yana doğru sendeledi ama hançerden tamamen kaçacak kadar hızlı değil-

di. Bıçak yan tarafının derinliklerine batarken sıcak kan fışkırdı ve kalbini birkaç santimle ıskaladı.

Acı içinde bağırdı, bana bir köpeği hatırlatan sesle. Hançeri çekerken boğazından çok farklı bir ses koptu. Vücudumdaki minik tüyleri kabartan ve içgüdülerimi harekete geçiren, gürleyen bir hırıltı.

Bu çok... *insanlık* dışı bir sesti.

Hançeri sırtının derinliklerine bir kez daha saplamak için hareket ederken sapını daha sıkı kavradım. Adam sallandı ve ben ağzımın köşesinde ağrı bir anda belirip yeniden hançeri hedeflememi imkânsız hale getirene kadar yumruğunu görmedim. Ağzıma metalik bir tat doldu. Kan. Hançer yan tarafını kesmiş, derin kesmişti ama yeterince derin değildi.

"*Kaltak*" diye homurdandı, bu sefer kafamın yan tarafına vurdu.

Darbe ani ve çarpıcıydı. Geriye doğru sendeledim, görüşüm karardıkça ışıklar gözlerimde dans etti. Neredeyse düşüyordum, sadece irademle ayakta kalmayı başarabildim. Düşersem ayağa kalkamayacağımı biliyordum. Vikter bana bunu da öğretmişti.

Gözlerimi hızla açıp kapatarak görüşümü daha düzgün hale getirmeye çalıştım. Pelerininin başlığı arkaya düşmüştü. Gençti, muhtemelen benden sadece birkaç yaş büyüktü ve koyu renk saçları kabarıktı. Elini yan tarafına bastırdı. Parmaklarının arasından kan sızdı. Kan oldukça hızlı çıkıyordu. Hayati bir yeri yaralamış olmalıydım.

Çok iyi..

Bakışları benimkilerle buluşurken dudaklarında vah-

şi bir hırıltı belirdi. Ay ışığında bile gözlerini görebiliyordum. Donmuş su rengindeydiler. Soluk, parlak bir mavi.

"Bunun bedelini ödeyeceksin" diye hırladı, sanki boğazı çakıl taşlarıyla doluyormuş gibi daha da yıpranmış bir ses tonuyla.

Kendimi hazırladım, içgüdülerim bana eğer kaçarsam her yırtıcının yapacağı gibi kovalayacağını söylüyordu. Ve eğer yaklaşırsam, hançerim hedefini bulmak zorundaydı.. "Bana doğru bir adım daha atarsan kalbini üçüncü seferde ıskalamam."

Güldü ve içimi bir ürperti kapladı. Sesi çok derin ve çok *değişmiş* gibiydi. "Zayıf, kırılgan kemiklerini derinden sökmekten zevk alacağım. Senin için ne planladığı umurumda değil. Kanınla yıkanıp bağırsaklarınla ziyafet çekeceğim."

Korku içimde kök salmakla tehdit etti ama boyun eğmedim. "Kulağa hoş geliyor."

"Ah, öyle olacak." Sonra gülümsedi, dişleri kana bulanmıştı ve bana doğru bir adım attı. "Çığlıkların..."

Keskin, delici bir ıslık sesi ormanın derinliklerinden geldi ve onu susturdu. Durdu, burun delikleri açıldı. Ses yeniden geldiğinde, öfkeyle titriyor gibiydi. Ağzının etrafınaki deri bembeyaz oldu, bir adım geri çekildi.

Elim, hançerin üzerinde sabit duruyordu, onu izlerken bacaklarım titremeye başladı ama gözümü bile kırpmadım.

Düşen yayı aldı, doğrulurken irkildi. Bakışları bir kez daha benimkiyle buluştu. "Seni çok yakında, tekrar göreceğim."

"Sabırsızlanıyorum" diye mırıldandım.

Sırıttı. "Söz veriyorum o ukala ağzının ödüllendirileceğinden emin olacağım."

Almaya hevesli olacağım türden bir ödül olduğunu sanmıyordum.

Güllerin ötesine geçene kadar geri çekildi, etrafında döndü ağaçların altından uzanan ağır gölgelerde hızla kayboldu. Olduğum yerde kaldım, kısa, kesik kesik patlayan nefes sesleri geliyordu, bunun arkamı dönmemi beklediği bir numara olma ihtimaline karşı hazırlıklı olmaya çalışıyordum. Orada ne kadar durduğumdan emin değildim ama geri dönmeyeceğini fark ettiğimde titremeler artık ellerime yayılmıştı.

Yavaşça hançeri indirdim, bakışlarım durduğu yerdeki kan lekelerine takıldı. Güllere bakarken kısa bir nefes verdim. Oniks tonlu taç yapraklarda, kan damlaları parlıyordu.

Tüylerim diken diken oldu.

Vücudumu dönmeye zorladım.

Rylan düştüğü yerde kalmıştı, kolları gevşek ve gözleri donuktu. Konuşmak için ağzımı açtım ama kelimeleri bulamadım ve ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Hançerime baktım ve boğazımı tırmalayan bir çığlık hissettim.

Toparla kendini. Toparla kendini.

Rylan'a yardım edecek birini bulmalıydım. Burada böyle yatmamalıydı ve beni kanlı bir hançerle görmemelilerdi. Saldırganla savaştığımı bilmemelilerdi. Dudaklarımı birbirine bastırdığımda, titrediler.

Toparla kendini.

Sonra, bir düğmeye basılmış gibi, titreme durdu ve

kalp atışlarım yavaşladı. Hâlâ yeterince derin bir nefes alamıyordum ama öne doğru yürüdüm, eğildim ve bıçağı Rylan'ın pantolonuna sildim. "Üzgünüm" diye fısıldadım, yaptıklarım beni suçlu hissettirdi ama yapmam gerekiyordu. Kafam ve yüzüm zonkluyordu, hançeri kılıfına soktum. "Senin için birini bulacağım."

Hiçbir cevap yoktu. Asla olmayacaktı.

Ne yaptığımı fark etmeden yolda yürümeye başladım. Bir uyuşukluk vücudumu istila etmişti, gözeneklerimden sızmış ve kaslarıma yerleşmişti. Şatonun pencerelerinden gelen ışıklar, çeşmenin etrafından geçerken beni ileri doğru yönlendirdi ve aniden durdum. Arkamdan ayak sesleri geliyordu. Elim hançere kaydı, parmaklarım kıvrıldı.

"Bakire? Bağırışlar duyduk" dedi bir ses. Sık sık Bekleyen Leydi ve Lordlara göz kulak olan bir Kraliyet Muhafızıydı. Beni görünce gözleri kocaman açıldı. "Tanrılar... size ne oldu?"

Cevap vermeye çalıştım ama kelimeler dilimle buluşmadılar. Başka bir muhafız küfretti ve sonra iki muhafızın yanından altın saçlarıyla daha uzun bir biri geçti, yıpranmış yüzü sabırlıydı. *Vikter.* Bakışları dizlerimin ve ellerimin üzerinde asılı kalarak üzerimde gezindi ve sonra da yüzümün ortaya çıkan kısmında kaldı.

"Yaralandın mı?" Omuzlarımı tuttu, kavrayışı nazikti, sesi, kavrayışından da yumuşaktı. "Poppy, yaralandın mı?"

"Rylan. O..."Vikter'a baktım, Hawke'ın ölüm hakkında söyledikleri aklıma gelince aniden durdum. Zaten bildiğim bir şeydi ama yine de beni şok etmeyi başarmıştı.

Ölüm, bazen en beklenmedik anda, bazen de onu beklerken ziyaret eden eski bir arkadaş gibidir.

Ölüm gerçekten de beklenmedik bir ziyaret gerçekleştirmişti.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu Düşes Teerman. Genellikle misafirleri karşılamak için ayrılan odada volta atarken kahverengi saçlarını koruyan mücevher çiçek,avizenin altında parlıyordu. "Biri bahçeye girip onu almaya nasıl bu kadar yaklaşmış?"

Muhtemelen bir gün önce kaleye girip Bekleyen Leydi'yi öldürenle aynı şekilde.

Vikter, "Biz konuşurken diğerleri iç duvarları keşfe çıkıyor" dedi. Kadife kanepenin kenarına tünediğim yerde durdu, biraz da altın yastıklara kan bulaşacağından korkuyordu. "Ama suçlunun pelesenk ağaçlarının zarar verdiği bölümden geldiğini düşünüyorum."

Vikter ve benim kalenin arazisini fark edilmeden terk ettiğimiz bölüm.

Düşes'in koyu gözleri öfkeyle parladı. "Hepsinin yıkılmasını istiyorum" diye emretti.

Soluğumu tuttum.

"Üzgünüm leydim" diye mırıldandı Şifacı. Dudağımın altına nemli bir bez sürdü ve ardından bezi Tawny'ye uzattı, Tawny de ona temiz bir tane verdi. Ben oturma odasına yerleştirilir yerleştirilmez çağırılmıştı.

"Sorun değil" dedim gümüş saçlı adama. Tepkime neden olan şey Şifacı değildi. Kabul, kan durdurucu biraz batıyordu ama soluğumu kesen Düşes Teerman'ın talebiydi. "Bu ağaçlar yüzlerce yıldır buradalar."

"Ve uzun, sağlıklı bir hayat yaşadılar." Düşes bana döndü. "Yapma Penellaphe." Bana doğru yürüdü, kırmızı elbisesinin eteği ayak bileklerinin etrafında toplanıyor,

bana Rylan'ın etrafında göllenen kanı hatırlatıyordu. Geri çekilmek istedim ama gücenmiş görünmek istemedim.

"Eğer bu adam korkmasaydı, seni götürürdü ve endişeleneceğin son şey o ağaçlar olurdu."

Haklı olduğu bir nokta vardı.

Ne olduğunu sadece Vikter biliyordu, işaret verilmeden önce adamı yaralamayı başardığımı. Ayrıntılar paylaşılamazdı çünkü açığa çıkma riskiyle karşı karşıyaydık, Vikter şehirdeki Şifacılara bu şekilde yaralanan herkese dikkat etmeleri için haber vermişti.

Ama ağaçlar...

Duvarın bozunmasına neden olmuş olabilirlerdi ama kendimi bildim bileli böyleydi. Dük ve Düşes'in duvarı bildiğinden ve basitçe tamir edilmesini emretmediğinden hiçbir şüphem yoktu.

Şifacıya, "Ne kadar kötü yaralandı?" diye sordu.

"Yüzeysel yaralar Majesteleri. Birkaç çürüğü ve biraz rahatsızlığı olacak ama kalıcı bir şey yok." Yaşlı Şifacı nın uzun, koyu kürkü, sert, gıcırdayan eklemleri üzerinde yükseliyor ve kambur omuzlarından sarkıyordu. "İnanılmaz şanslısınız, genç Bakire."

Şanslı değildim.

Hazırlıklıydım.

Ve bu yüzden burada sadece ağrıyan bir alın ve berelenmiş bir dudakla oturuyordum. Başımı eğerek onayladım. "Yardımınız için teşekkürler."

Düşes, "Ona ağrısı için bir şey verebilir misin?" diye sordu.

"Evet. Elbette." Deri çantasının üzerinde olduğu kü-

çük bir masaya doğru yavaşça ilerledi. "Mükemmel bir şeyim var." Aradığını bulana kadar karıştırıp pembemsi-beyaz bir toz şişesi ortaya çıkardı. "Bu her tür acıya yardımcı olacak ama aynı zamanda uykusunu getirecek. Biraz sakinleştirici etkisi var."

Şişedeki her neyse onu almaya kesinlikle niyetim yoktu ama şişe Tawny'ye verildi, o da elbisesinin cebine koydu.

Şifacı gittikten sonra Düşes hâlâ oturduğum yere doğru döndü. "Yüzünü bir göreyim."

Yorgun bir şekilde nefes verirken, zincirlere uzandım ama Tawny benim tarafıma geçti. "İzin verin" diye mırıldandı.

Onu durdurmaya çalıştım ama bakışlarım ellerime takıldı. Ben oturma odasına yerleştirilir yerleştirilmez silinmişlerdi, ancak tırnaklarımın altında kan vardı ve parmaklarımın üzeri soyulmuştu.

Rylan'ın cesedi hâlâ avluda, güllerin yanında mıydı?

Malessa'nın cesedi saatlerdir o odada kalmış ve sonra çıkarılmıştı. Ailesine geri mi gönderildi yoksa önlem için yakıldı mı diye merak ettim.

Tawny duvağı dikkatlice çıkardı, böylece o sabah topladığım topuzdan kaçan saç tellerine dolanmadı.

Düşes Teerman önümde diz çöktü, soğuk parmakları dudaklarımın etrafındaki deride ve sonra da sağ şakağımda gezindi. "Bahçede ne yapıyordun?"

"Güllere bakıyordum. Hemen her gece giderim." Kafamı kaldırdım. "Rylan her zaman benimle gelir. O..." Boğazımı temizledim. "Saldırganı görmedi bile. Ok, orada birinin olduğunu bile fark etmeden göğsüne isabet etti."

Düşesin dipsiz gözleri benimkini aradı. "Olması gerektiği kadar uyanık değilmiş gibi görünüyor. Hazırlıksız yakalanmamalıydı."

"Rylan çok yetenekliydi" dedim. "Adam saklanmıştı..."

Yumuşakça sordu: "Gardiyanın o kadar yetenekliydi ki bir okla mı düşürüldü?"

"Bu adam hiç ses çıkarmayan bir yarı hayalet miydi? Hiçbir belirti olmadı mı?"

Adamın çıkardığı sesi ve insana hiç benzemediğini düşündükçe sırtım dikleşti. "Rylan tetikteydi majesteleri."

"Sana ne demiştim?" İhtiyatla kaşlarını kaldırdı.

Sabır için mücadele ederken, sığ bir nefes aldım. "Rylan tetikteydi *Jacinda*" diye değiştirdim, ilk adını kullanarak. Ara sıra buna ihtiyaç duyardı ve bu ismi kullanıp kullanmamamı ne zaman isteyeceğini asla bilemezdim. "Adam...sessizdi ve Rylan..."

Vikter benim için "Hazırlıksızdı" diye bitirdi.

Kafam o kadar hızlı döndü ki, şakağıma acı fışkırdı. İnançsızlık beni ele geçirdi.

Vikter'in mavi gözleri benimkiyle buluştu. "Bahçede akşam gezintilerinizden hoşlandı. Tehdit olacağını hiç düşünmedi ve ne yazık ki çok kayıtsız kaldı. Dün gece bunu değiştirmeliydi."

Dün gece bunu *değiştirmişti*. Rylan sürekli etrafı tarıyordu. Omuzlarım çöktü ve sonra beynim vites değiştirdi. *Ian*. "Lütfen Ian'a bir şey söyleme." Bakışlarım Düşes ve Vikter arasında döndü. "Endişelenmesini istemiyorum ve iyi olmama rağmen endişelenecek."

Düşes, "Neler olduğunu Kraliçe'ye bildirmeliyim, Penellaphe. Bunu biliyorsun" diye yanıtladı. "Ve kime söy-

leyeceğini kontrol edemiyorum. Ian'ın bilmesi gerektiğini hissederse, ona söyler."

Kendimi daha da kapattım.

Soğuk parmak uçları yanağıma dokundu, sol tarafıma. Ona döndüm. "Ne kadar önemli olduğunun farkında mısın Penellaphe? Sen Bakire'sin. Tanrılar *tarafından seçildin*. Krallığın dört bir yanındaki yüzlerce Bekleyen Leydi ve Lord'un yükselişleri seninkine bağlı. İlk Kutsama'dan bu yana en büyük Yükseliş olacak. Rylan ve tüm Kraliyet Muhafızları sana bir şey olursa nelerin tehlikede olduğunu biliyor."

Düşes'i severdim. Kibardı, kocasına hiç benzemiyordu ve bir anlığına benim için endişelendiğini düşünmüştüm ama onu en çok endişelendiren benim temsil ettiğim şeye bir zarar gelmesiydi. Bana bir şey olursa kaybolurdu. Sadece benim değil, yükselmek üzere olan yüzlercesinin geleceği.

En kötüsü de ondan daha iyi bilmem gerekirken yine de bunun beni üzmesiydi.

"Eğer Alçalmışlar bir şekilde bu Yükselişi durdurursa, bu onların en büyük zaferi olurdu." Ellerini elbisesinin üzerinde düzleştirerek ayağa kalktı. "Kraliçemize, Kralımıza ve tanrılara karşı zalimce bir saldırı olurdu."

"Siz... Onun bir Alçalmış olduğunu mu düşünüyorsunuz yani?" Tawny sordu. "Fidye için onu almaya çalışmadığına eminsiniz?"

Vikter, "Rylan'da kullanılan ok işaretliydi" diye yanıtladı. "Karanlık Olan'ın andını taşıyordu."

Onun andı.

Gözlerim Tawny'ye doğru dönerken boğazım düğümlendi. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Yükseleceğiz
Kan ve Külden.

Halkına, destekçilerine, krallığın dört bir yanına dağılmış olanlara bir kez daha yükseleceklerine dair verdiği sözdü. Her şehirdeki yağmalanmış dükkânlara karalanmış ve Goldcrest Malikanesi'nden geriye kalanların taş kabuğuna oyulmuş bir söz.

"Sana karşı açık olmalıyım" dedi Düşes, Tawny'ye doğru bakarak. "Ve söylemek üzere olduğum şeyin başkalarının dudaklarından fısıldanmayacağına inanıyorum."

Başımı eğerken Tawny de "Tabii ki" diyerek söz verdi.

"Dün geceki saldırganın bir Atlantisli olduğuna inanmak için... bir neden var" dedi ve Tawny keskin bir nefes aldı. Vikter ve ben zaten şüphelendiğimiz için, habere hiçbir tepki vermedim. "Böyle bir haberin yayılmasını istemeyiz. Bunun yaratacağı paniğin... Bize bir faydası olmaz."

Vikter'a baktım ve onu Düşes'i yakından izlerken buldum. "Sence bu gece beni almaya gelen o muydu? Malessa'yı öldüren adam mıydı?"

Arka duvar boyunca Credenza'ya doğru yürüyerek, "Aynı adam olup olmadığını söyleyemem, ancak Bekleyen Leydi'ye yapılan utanç verici muameleden sorumlu olanın, dün ziyaret eden grubun bir parçası olduğuna inanıyoruz" diye açıkladı. Cam sürahiden kendine berrak bir içecek doldurdu. "Kale, davetsiz misafirler için kontrol edildikten sonra, failin gittiğine ve eylemin amacının sadece onların erişim sağlamasının ne kadar kolay olduğunu göstermek olduğuna inandık. Acil tehdidin geçtiğine inanıyorduk."

İçeceğinden bir yudum aldı, yutkunurken dudakları seğiriyordu. "Belli ki yanılmışız. Artık kalede olmayabilirler ama şehirdeler." Yüzüme baktı, kaymak renkli teni artık daha da solgundu. "Karanlık Olan senin için geldi Penellaphe."

Kalbim küt küt atarken ürperdim.

"Seni koruyacağız" diye devam etti. "Ancak Kral ve Kraliçe neler olduğunu öğrendikten sonra güvenliğinizi sağlamak için sert adımlar atarlarsa şaşırmam. Seni başkente çağırabilirler."

8. BÖLÜM

Oturma odasından çıkıp altın Kraliyet Arması ile kabartılmış büyük, beyaz pankartların altından geçerken Vikter'e "Bahçede gördüğüm adamın Karanlık Olan olduğunu sanmıyorum" dedim. Tawny ve bana odama kadar eşlik ediyordu. "Vücut parçalarımdan kendine ziyafet çekeceğini söylediğinde başka birini ima etti, onun ne planladığının umrunda olmadığını. Eğer bunun arkasında Karanlık Olan varsa, planları olan kişinin o olduğunu düşünüyorum."

Vikter, saksı zambakları ve heykellerin arkasında gizlenmiş Alçalmışlar varmış gibi geniş salonu tararken eliyle kısa kılıcının kabzasını tutarak "Bahçedeki kişinin bir Alçalmış olduğundan şüpheleniyorum" diye itiraf etti.

Birkaç Bekleyen Leydi durdu, biz yanlarından geçerken sesleri kesildi. Bir kısmı da ellerini ağızlarının üzerine koydu. Ne olduğunu duymamış olsalardı bile, şimdi elbisemi lekeleyen kan miktarına bağlı olarak başka bir şey olduğunu anlıyor olmalılardı.

"Eski yoldan gitmeliydik" diye mırıldandım. Aralarından birinin beni görmesi nadiren gerçekleşirdi ve beni böyle görmek haftanın dedikodusu olacaktı.

"Onları görmezden gel." Tawny yer değiştirdi, bu yüzden koridoru geçerken çoğumuzun görüş alanını kapattı. Kullanmayı düşünmediğimi bilse de beyaz şişeyi hâlâ yanında taşıyordu.

"Görmeleri onlar için iyi olabilir." Vikter bir an sonra karar verdi. "Dün gece ve az önce olanlar, onlara huzursuzluk zamanlarında yaşadığımızı hatırlatabilir. Hepimiz tetikte olmalıyız. Kimse gerçekten güvende değil."

Omurgamdan aşağı bir ürperti indi. Uyuşma hâlâ devam ediyordu ve tüm bunlar gerçeküstü hissettiriyordu ta ki Rylan'ı düşünene kadar. Göğsüm, çenem ve şakağımdaki çürüklerden daha çok ağrıyordu. "Rylan... ne zaman huzura kavuşacak?"

"Büyük olasılıkla sabah." Vikter bana baktı. "Gidemeyeceğini biliyorsun."

Yükselmişlerin ve Bekleyen Lordların ve Leydilerin bir muhafızın cenazesine katılmaları beklenmiyordu. Aslında, bu sadece adabı muaşerete aykırıydı. "O benim kişisel korumamdı ve arkadaşımdı. Neyin uygun düşüp düşmeyeceği umrumda bile değil. Hannes'in cenazesine protokol gereği katılmadım ve orada olmak isterdim." Suçluluk duygusu hâlâ içimi kemiriyordu, genellikle sabahın üçünde uyuyamadığımda. "Rylan'ın yanında olmak istiyorum."

Tawny sanki tartışmak istiyormuş gibi göründü ama susmasının daha iyi olacağına karar vermişti. Vikter sadece iç çekti. "Majestelerinin onaylamayacağını biliyorsun."

"Nadiren bir şeyi onaylar. Bu, onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı içeren ve sürekli uzayan listesine ekleyebileceği başka bir madde olabilir. "

"Poppy" diye uyardı Vikter, çenesini sıkarak bana dün geceki tartışmamızı hatırlattı. "Dük'ü kızdırmak önemli değilmiş gibi davranmaya devam edebilirsin ama bunun öfkesinin ağırlığını azaltmayacağını biliyorsun."

Öyle davranıp davranmadığımı bilmiyordum ama bu bilgi hiçbir şeyi değiştirmemişti. Sonuçları ne olursa olsun başa çıkmaya hazırdım, tıpkı Craven tarafından enfekte edilenlere yardım etmeye geldiğimde olduğu gibi. "Umurumda değil. Rylan gözlerimin önünde öldü ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sildim..." Sesim çatallandı. "Bıçağımı onun elbisesine sildim."

Vikter fuayeye girerken elini omzuma koyarak durdu. "Elinden geleni yaptın." Nazikçe sıktı. "Yapman gerekeni yaptın. Ölümünden sen sorumlu değilsin. Görevini yapıyordu, Poppy. Aynı benim de seni korurken ölebileceğim gibi."

Kalbim durdu. "Böyle söyleme. Bir daha bunu ağzına dahi alma. Ölmeyeceksin."

"Ama bir gün öleceğim. Şansım yaver gidebilir ve Tanrı Rhain uykumda benim için gelebilir ama ölümüm kılıçla ya da okla da olabilir." Gözleri peçenin ardından bile benimkilerle buluştu ve boğazımda bir düğüm oluştu. "Nasıl ve ne zaman olursa olsun, bu senin hatan olmayacak, Poppy. Ve suçluluk duygusuyla bir anını bile boşa harcamayacaksın."

Gözyaşlarım yüzünü bulanıklaştırdı. Vikter'a bir şey olacağını aklımın ucundan bile geçirmezdim. Hannes'i ve Vikter kadar yakın olmadığım Rylan'ı kaybetmek bile yeterince zordu. Tawny'den başka, Vikter beni geceleri neyin uyutmadığını ve neden kendimi koruma ihtiyacı

duyduğumu bilen tek kişiydi. Öz kardeşimden daha çok şey biliyordu. Bu ailemi tekrar kaybetmek gibi olurdu ama daha kötüsüydü, çünkü annemin ve babamın anıları, yüzleri ve sesleri, zaman geçtikçe solmuştu. Geçmişte sonsuza dek hapsolmuşlardı, sadece bir zamanlar oldukları kişinin hayaletleriydiler ve Vikter şimdideydi, parlak, canlı ve tüm ayrıntılarıyla.

"Bana bunu anladığını söyle." Sesi yumuşadı.

Anlamamıştım ama yine de başımla onayladım çünkü bunu görmeye ihtiyacı vardı.

"Rylan iyi bir adamdı." Sesi kalınlaştı ve bir an için keder bakışlarını doldurdu, Rylan'ın ölümünden etkilendiğini kanıtladı. Sadece bunu göstermeyecek kadar yetenekliydi. "Ekselansları ile birlikteyken sanki öyle düşünmüyormuşum gibi göründüğümün farkındayım. Söylediklerimin arkasındayım. Rylan çok kayıtsız kalmış ama bu en iyilerimizin bile başına gelebilir. İyi bir muhafızdı ve seni önemsiyordu. Suçluluk duymanı istemezdi." Bir kez daha omzumu sıktı. "Gel. Temizlenmen gerek."

Odama vardığımız anda Vikter, eski hizmetçilerin merdivenlerine girişin kilitli olduğundan emin oldu ve mekânı kontrol etti. Süitimi kontrol etme ihtiyacı hissettiğini düşünmek biraz rahatsız ediciydi ama emin olmak pişman olmaktan iyidir zihniyetiyle hareket ettiğini fark ettim.

Odadan çıkmadan önce Düşes'in söylediklerinin bir kısmını hatırladım. "Düşesin bahsettiği grup... Kim olduklarını biliyor musun?"

"Herhangi bir grubun farkında değildim." Vikter, Tawny'nin banyo odasına bir kol dolusu temiz havlu taşı-

dığı yere baktı. Onun önünde sık sık açık konuşurdu ama bu...tüm bunlar farklı hissettiriyordu.

"Ama geliş ve gidişlerle ilgili güncel bilgilere sahip değilim, bu yüzden çok şaşırmadım."

"Yani, Dük sadece panik yaratmaktan kaçınmaya çalışıyordu" diye tahmin ettim.

"Düşes her zaman daha açık sözlüdür ama Dük'ün muhtemelen Komutan'a doğruyu söylediğini düşünüyorum." Çenesi sertleşti. "Bana anında söylenmeliydi."

Öyle olmalıydı, çoktan şüpheleniyor olması bir şey değiştirmezdi.

"Biraz dinlenmeye çalış." Elini omzuma koydu. "Bir şeye ihtiyacın olursa hemen dışarıdayım."

Kafamı eğerek onayladım.

Hızlı bir şekilde sıcak bir banyo hazırlandı, şöminenin yanına yerleştirildi ve sonra Tawny kirli elbiseyi aldı. Onu bir daha görmek istemedim. Hemen buharı tutan suya battım ve elerimi ve kollarımı sürtünmekten tahriş olana dek ovaladım. Hiçbir uyarı olmadan, Rylan'ın görüntüsü zihnimde belirdi, göğsüne bakarken yüzündeki şok ifadesi.

Gözlerimi sımsıkı kapattım, daha fazla eğildim ve suyun başımın üzerinden kaymasına izin verdim. Ciğerlerim yanana ve Rylan'ın yüzünü göremeyene kadar orada kaldım. Ancak o zaman yüzeye çıkmama izin verdim. Çürük dizlerimi göğsüme yaklaştırdım, cildim büzüşene ve su soğumaya başlayana kadar orada kaldım.

Sırılsıklam küvetten kalktım, Tawny'nin yakındaki bir taburede bıraktığı kalın bir bornozu çektim ve çıplak ayakla şöminenin karşısındaki aynaya gittim. Buharı

avucumla sildim ve yeşil gözlerimin içine baktım. Babam bu rengi Ian ve bana vermişti. Annemizin kahverengi gözleri vardı. Bunu hatırladım. Kraliçe bana bir keresinde gözlerim dışında annemin benim yaşımdaki bir kopyası olduğumu söylemişti. Güçlü kaşlarına ve oval şekilli yüzüne, köşeli elmacık kemiklerine ve dolgun dudaklarına sahiptim.

Yanağıma doğru eğildim. Şakağım ve ağzımın köşesi boyunca hafif kırmızı ve morarmış cildim zar zor fark ediliyordu. Şifacının tenime sürdüğü şey iyileşme sürecini epey hızlandırmıştı.

Sırtımı yaralayan kamçıların izlerini iyileştirmek için kullandığım karışımın aynısı olmalıydı.

Sol yanağıma bakarken bu düşünceyi kafamdan ittim. O da iyileşmişti ama iz kalmıştı.

Eskiden yara izlerine pek bakmazdım ama şimdi bakıyordum. Saç çizgimin altında başlayan ve şakağımdan geçen, sol gözümü kıl payı ıskalamış, tenimden biraz daha pembe olan çizgiyi inceledim. İyileşen yara burnumda sona eriyordu. Daha kısa bir yara daha yukarıdaydı, alnımı ve kaşımı kesiyordu.

Nemli parmaklarımı kaldırdım, uzun yaraya bastırdım. Her zaman gözlerimin ve ağzımın yüzüm için çok büyük göründüğünü düşünmüşümdür, ancak Kraliçe annemin muazzam bir güzelliğe sahip olduğunu söylemişti.

Kraliçe Ileana ne zaman annemden bahsetse, bunu acı dolu bir sevgiyle yapardı. Birbirlerine yakındılar ve annemden istediği tek şeyi verdiğine pişman olduğunu biliyordum.

Yükselişi reddetmek için müsaade.

Annem ayin sırasında saraya verilen bir nedimeydi ama babam bir Lord değildi. Babamı tanrıların Lütfu yerine seçmişti ve böyle bir sevgi... Bu konuda hiçbir deneyimim yoktu. Muhtemelen asla da olmayacaktı, gelecekte ne olursa olsun; insanın da bunu seçeceğinden şüpheliydim. Annemin yaptığı duyulmamış bir şeydi. Bunu yapan ilk ve son kişiydi.

Kraliçe Ileana, annem yükselseydi o gece hayatta kalabileceğini hatta o gecenin hiç gelmeyebileceğini defalarca söylemişti. Tabii ben burada olamazdım. Ian da öyle. Babamızla evlenmezdi ve eğer yükselseydi, hiç çocuğu olmazdı.

Kraliçe'nin inançları alakasızdı.

Ama o gece sis bizim için geldiğinde, ailem kendilerini nasıl savunacaklarını bilseydi, ikisi de hâlâ hayatta olabilirdi. Bu yüzden Yükselişi indirmeye kararlı ve bunu yapmak için kan dökmeye istekli bir adamın tutsağı olmak yerine burada duruyordum. Malessa kendini nasıl savunacağını bilseydi, sonucu hâlâ aynı olabilirdi ama en azından bir şansı olurdu.

Bakışlarım bir kez daha yansımamla buluştu. Karanlık Olan beni alamazdı. Bu, uğruna öleceğim ve öldüreceğim bir yemindi.

Elimi indirdim ve sonra yavaşça aynaya arkamı döndüm. Bir önlük giydim, kapının yanında yanan bir lamba bıraktım ve yatağa girdim. Yirmi dakika geçmemişti ki bitişik kapıda yumuşak bir vuruş duyuldu ve Tawny'nin bağıran sesi geldi.

Girişe doğru gittim. "Uyanığım."

Tawny içeri girdi, arkasından kapıyı kapattı. "Ben... uyuyamadım."

"Henüz denemedim bile" diye itiraf ettim.

"Yorgunsan odama geri dönebilirim" diye teklif etti.

"Yakın bir zamanda uyumayacağımı biliyorsun." Yanımdaki yere elimle pat pat vurdum.

Kısa mesafeyi koştu ve battaniyenin kenarını kapıp altına kaydı. Kendi tarafına yerleşirken yüzüme baktı. "Her şeyi düşünüp duruyorum ve ben orada değildim bile. Senin kafandan neler geçtiğini hayal bile edemiyorum." Duraksadı. "Aslında, muhtemelen kanlı bir intikam içeren bir şey."

Tüm olanlara rağmen sırıttım. "Bu tamamen yanlış değil."

"Bu benim şok olmuş yüzüm" diye yanıtladı ve sonra gülümsemesi kayboldu. "Tüm bunların ne kadar gerçek dışı hissettirdiğini düşünüp duruyorum. Önce Malessa'yla, şimdi de Rylan'la. Onu yemekten hemen sonra gördüm. Hayatta ve iyiydi. Dün sabah Malessa'nın yanından geçmiştim. Gülümsüyordu ve bir buket çiçek taşırken mutlu görünüyordu. Sanki... Gidişlerine anlam veremiyorum. Bir an oradalar, bir an sonra yoklar, hiçbir uyarı olmadan."

Tawny, ölümün yakından dokunmadığı birkaç kişiden biriydi. Ailesi, ağabeyi ve kız kardeşi hayattaydı. Hannes dışından yakından tanıdığı ya da gördüğü kimse ölmemişti.

Ama benim bile aşina olmama rağmen, ölüm hâlâ bir şoktu ve Hawke'ın da dediği gibi zamanla daha acmasız ya da affedici hale gelmemişti.

Yutkundum. "Malessa için nasıl olduğunu bilmiyorum." Bildiğim tek şey, korkutucu olması gerektiğiydi.

Gerçi bunu söylemenin de bir faydası olmayacaktı. "Ama Rylan için çok hızlıydı. Yirmi veya otuz saniye" dedim. "Sonra da gitti. Çok fazla acı yoktu ve ne hissettiyse, çabucak geçiverdi."

Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. "Onu severdim. Vikter kadar sert ya da Hannes ve diğerleri kadar soğuk değildi. Onunla konuşabilirdin."

"Biliyorum" diye fısıldadım boğazımdaki yanık hissiyle.

Tawny birkaç dakika sessiz kaldı ve sonra "Karanlık Olan" dedi. Gözleri açıldı. "Daha çok... Şey gibi görünüyor."

"Efsane mi?"

Başıyla onayladı. "Gerçek olduğuna inanmadığımdan değil. Sadece sanki bir öcüymüş gibi bahsedilirdi." Battaniyeyi çenesine dayayarak uzandı. "Ya bahçedeki Karanlık Olan ise ve onu yaralamayı başardıysan?"

"Bu... oldukça şaşırtıcı olurdu ve bunun için sana ve Vikter'a hayatımın sonuna kadar caka satardım. Ama dediğim gibi, o olduğunu düşünmüyorum."

"Tanrılara şükür ne yapacağını biliyordun." Yatağın karşısına uzandı, elimi buldu ve sıktı. "Ya bilmeseydin..."

"Biliyorum." Böyle anlarda aramızdaki bağın sadece görev duygusundan doğduğunu düşünmek mümkün değildi. Elini geri sıktım. "Benimle orada olmadığın için mutluyum."

"Keşke orada olsaydım da bununla tek başına yüzleşmek zorunda kalmasaydın ama aslında, ben de orada olmadığıma memnunum" diye itiraf etti. "Çığlıklar içinde bir dikkat dağıtıcıdan başka bir şey olamazdım."

"Bu doğru değil. Sana hançerin nasıl kullanılacağını gösterdim..."

"Bir bıçağın nasıl kullanılacağının temelleri gösterilmesiyle onun bir yaşayan, nefes alan kişi üzerinde kullanılması çok farklı şeylerdir." Elini geri çekti. "Kesinlikle orada durup çığlık atardım. Bunu itiraf etmekten utanmıyorum ve çığlıklarım muhtemelen gardiyanların dikkatini daha erken çekerdi."

"Kendini savunurdun." Buna tamamen inanıyordum. "Sadece bir tane tatlı kek kaldığında ne kadar saldırgan olduğunu gördüm."

Güldükçe gözlerinin etrafındaki deri kırıştı. "Ama o çok tatlı bir kek. Sonuncuya ulaşmak için Düşes'i balkondan aşağı iterdim."

Bedenimden beklenmedik bir kahkaha yükseldi.

Battaniyeden sarkmış gevşek bir iplikle oynarken bir başka gülümseme yüzünde belirdi ama hemen soldu. "Kral ve Kraliçe'nin seni başkente çağıracağını düşünüyor musun?"

Omuzlarımdaki kaslar gerildi. "Bilmiyorum."

Bu doğru değildi.

Artık Masadonya'da güvende olmadığımı düşünselerdi, yükselişimden neredeyse bir yıl önce başkente dönmemi isterlerdi.

Ama göğsümdeki soğuğun her parçama sızmasına sebep olan bu değildi. Düşes, yükselişimin engellenmemesinin en önemli öncelik olduğunu daha önce belirtmişti. Bundan emin olmanın tek bir yolu vardı.

Kraliçe Yükselişi hızlandırmak için Tanrılara başvurabilirdi.

Şafaktan kısa bir süre sonra, güneş kışa böylesine yakın bir gün için fazla parlakken Vikter'in yanında durdum. Ölümsüz Tepelerin eteklerinde ve Rhahar Tapınaklarının altındaydık, Sonsuz Tanrı'nın ve Yeniden Doğuş Tanrıçası Ione'ın tapınakları. Tapınakların her biri Uzak Doğu'nun en kara taşından inşa edilmişti ve Teerman Kalesi kadar büyüktü. Vadinin yarısını gölgede bırakıyordu ama gölgeler durduğumuz yere ulaşmamıştı. Sanki tanrılar üzerimize ışık saçıyordu.

Rylan Keal'ın keten kaplı cesedinin ateşe atılmasını izlerken sessizdik.

Vikter sabah antreman için değil de beyazlar içinde ve peçeli giyinik vaziyette ona katıldığımda itiraz etmişti. Beni bundan vazgeçirmeyeceğini biliyordu ve Masadonya'da yaşayanların cenazelerinin düzenlendiği yere yürürken hiçbir şey söylemedi. Varlığım birçok şok edici bakışı üzerine çekmiş olsa da kimse odun yığınına yaptığımız yolculukta neden orada olduğumu bilmek istememişti. Bir şey söylemiş olsalardı bile bu kararımı değiştirmezdi. Burada olmayı Rylan'a borçluydum.

Kraliyet Muhafızları ve Sur'dan gelen muhafızlarla ile çevriliyken, küçük kalabalığın arkasında durduk. Gardiyanlara saygımdan daha fazla yaklaşmak istemedim. Rylan benim kişisel korumamdı, arkadaşımdı ama onların kardeşiydi ve ölümü onları farklı şekilde etkilemişti.

Beyaz cübbeli Başrahip, Rylan'ın gücünden ve cesaretinden, tanrıların yanında bulacağı ihtişamdan, onu bekleyen sonsuz yaşamdan bahsederken göğsümdeki buzlu acı büyüdü.

Rylan, sanki Rahip cesedin üzerine yağ ve tuz serpti-

ğinde küçülmüş gibi odun yığınının üzerinde çok küçük görünüyordu. Tatlı bir koku havayı doldurdu.

Kraliyet Muhafızları Komutanı Griffith Jansen bir adım öne çıktı. Omuzlarındaki beyaz pelerin, meşaleyi taşırken rüzgârda dalgalanıyordu. Komutan Jansen bize doğru döndü ve bekledi. Nedenini anlamam biraz zaman aldı.

Vikter.

Rylan'la en yakın çalışan kişi olarak odunları yakma görevi ona verilecekti. Öne çıkmaya başladı ama durdu, bakışları bana döndü. Etrafım düzinelerce gardiyanla çevriliyken ve bir şey olma ihtimali oldukça düşükken bile yanımdan ayrılmak istemediği açıktı.

Tanrılar, o zaman anlamıştım ki varlığım onun arzusuna ya da saygısını sunmasına engel oluyordu. Bir gece önce gelme fikrine karşı çıkmasının sebebinin bu olduğunu bir saniye bile aklıma getirmemiş, bunun onu nasıl etkileyeceğini düşünmemiştim.

Bencil bir velet gibi hissederek saygılarını sunarken güvende olacağımı söylemeye başladım.

"Ona bakarım" dedi arkamdan derin, tanıdık olmaması gereken ama öyle olan bir ses.

Midem sanki bi kenarda duruyormuşum gibi burkuldu ve aynı zamanda kalbim daha hızlı atmaya başladı. Kim olduğunu anlamak için arkamı dönmeme bile gerek yoktu.

Hawke Flynn.

Oh, Tanrılar.

Olan onca şeyden sonra Hawke'ı neredeyse unutmuştum. *Neredeyse* anahtar kelimeydi, çünkü bu sabah uyan-

dığımda, keşke onun Kızıl İnci'ye dönmesini bekleseydim diyordum.

İnsanların sadece fısıldadıkları şeyleri tecrübe etme şansım olmadan önce düşmanlarımın korkunç gördüğü şekilde alınıp kullanılmak çok korkutucu bir gerçeklik gibi görünüyordu.

Vikter'in mavi-gri bakışları omzumun üzerinden kaydı. Birkaç gardiyan bakarken uzun, gergin bir an geçti. "Yapar mısın?"

"Kılıcımla ve hayatımla" diye yanıtladı Hawke, omzuma doğru ilerlerken.

Sur'u ya da Yükseliş'i koruduklarından bağımsız olarak, tüm muhafızların böyle söylediğini bilmeme rağmen, verdiği yanıt karnımda bir hareketliliğe neden oldu.

"Komutan bana Sur'daki en iyilerden biri olduğunu söyledi." Vikter sessizce konuşurken çenesi sertleşti, böylece onu sadece Hawke ve ben duyabiliyorduk. "Bana yıllardır senin bir yay ya da kılıç kullanma yeteneğinin görülmediği söylendi."

"Yaptığım işte iyiyim."

"Ve o da?" Vikter meydan okudu.

"Öldürmek."

Sert olduğu kadar yumuşak hissettiren dudaklardan gelen basit, kısa cevap beni şoka uğrattı. Ama o tek kelime beni korkutmadı. Tam tersi bir tepki verdim ve muhtemelen bu beni rahatsız etmeliydi. Ya da en azından beni endişelendirmeliydi.

Vikter, "O, bu krallığın geleceği" diye uyardı ve utanç ve düşkünlüğün garip bir karışımı içinde kıvrandım. Düşes'ten Kraliçe'ye kadar herkesin söyleyeceği şeyi söy-

lemişti ama bu sözleri temsil ettiğim şey yüzünden değil, *ben* olduğum için söylediğini biliyordum.

"Yanında durduğun kişi bu."

"Kimin yanında durduğumu biliyorum" diye yanıtladı Hawke.

Histerik bir kıkırdama boğazıma tırmandı. Gerçekten, kimin yanında durduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama Tanrıların lütfuyla, bu kahkahayı durdurabildim.

Hawke, "Benimle güvende" diye ekledi.

Öyleydim.

Ve değildim.

Vikter bana baktı ve tek yapabildiğim başımla onaylamaktı. Konuşamadım. Eğer konuşsaydım, Hawke sesimi tanıyabilirdi ve sonra... Tanrılar, olacaklarla başa çıkamazdım.

Hawke'a doğru son bir uyarı bakışıyla Vikter topuğunun üzerinde döndü ve meşaleyi tutan gardiyana doğru yaklaştı. Hawke'ın bulunduğu yere doğru kısa hızlı bir bakış atmaya cesaret ederken kalbim yavaşladı.

Hemen, keşke yapmasaydım dedim.

Parlak, erken sabah güneşinde, mavi-siyah saçları yüzünden geriye doğru tarandığında, yüzünün hatları daha belirdin, daha sertti ve bir şekilde daha güzeldi. Dudaklarının çizgisi sertti. Gamzesinin izi bile yoktu. Kızıl İnci'de giydiği siyah üniformanın aynısını giyiyordu, ancak şimdi Sur'un deri ve demir zırhını, yanında geniş kılıcını, derin bir yakutla bezeli kan taşı bıçağını takıyordu.

Neden bana göz kulak olmak için öne çıkmıştı? Kraliyet Muhafızları oradaydı. Bunu yapması gereken düzinelercesi. Bakışlarım kalabalığı silip süpürdü ve hiçbirinin

bana uzun süre bakmadığını fark ettim ve bunun beni çok nadir gördükleri için mi yoksa Dük'ün ya da tanrıların bana baktıkları için cezalandırmasından korktukları için mi olduğunu merak ettim.

Görevleri, çok uzun süre bakmak veya izinsiz yaklaşmanın büyük bir saygısızlık olarak kabul edileceği biri için hayatlarını feda etmelerini gerektiriyordu. Bu rahatsız edici ironi, omuzlarımda ağır bir yük gibi duruyordu.

Ama Hawke farklıydı.

Kızıl İnci'deki kişinin ben olduğumu bilmesine imkân yoktu. Daha önce konuştuğumu hiç duymamıştı ve çenemin *ve ağzımın o* kadar tanınabilir olduğundan şüpheliydim.

Düşes, başkentten harika referanslarla geldiğini ve muhtemelen en genç Kraliyet Muhafızlarından biri olacağını söylemişti. Hawke'ın istediği buysa böyle bir adım atmanın kesinlikle yardımı olurdu. Ne de olsa Kraliyet Muhafızları'nda ani ve beklenmedik bir pozisyon boşalmıştı.

Ve bu karanlık bir varsayım değil miydi?

Çenesi boyunca bir kas gerildi, bir an için büyülendim. Sonra neden burada olduğumu hatırladım, Hawke'a peçenin ardından bakmak için değil. Gözlerimi Vikter'ın odun yığınına yaklaştığı yere çevirdim.

Sığ bir nefes alarak, başka bir yere bakmak, meşaleyi indirdiğinde gözlerimi kapatmak istedim. Yapamadım. Alevlerin yığını yalamasını ve çıtırdayan odun sesinin sessizliği doldurmasını izledim. Vikter başını eğerek odun yığınının önünde diz çökerken, Rylan'ın vücuduna yayılan ateş aceleyle alev aldı ve içim burkuldu.

Hawke sessizce, "Burada olarak ona büyük bir onur verdiniz" dedi ama sözleri beni korkuttu. Kafam ona doğru döndü. O kadar parlak gözlerle bana bakıyordu ki, sanki tanrılar kehribarı kendileri cilalayıp oraya koymuş gibi görünüyordu.

"Burada olarak hepimize büyük bir onur verdiniz."

Rylan'a ve diğerlerine varlığımın, onurdan çok daha fazlasını borçlu olduğumu söylemek için ağzımı açtım ama kendimi durdurdum. Riske atamazdım.

Hawke'ın bakışları, iltihaplandığını bildiğim ağzımın kenarında oyalandı. "Yaralanmışsınız." Bu bir soru değildi, sert bir tonda söylenen bir ifadeydi. "Bunun bir daha asla olmayacağından emin olabilirsiniz."

9. BÖLÜM

Uzun, kalın saç örgümü etrafında döndürüp bükerken akan ter damlası tenimi ıslattı. Ayağımla tekme attım ve çıplak ayağım Vikter'in bacağının yan tarafına değdi. Hazırlıksız yakalanmıştı, ben onun yanına vurduğumda sendeledi. Karşılık vermeye başlamıştı ama bir anda dondu. Bakışları, hançeri boğazına tuttuğum yere kilitlendi.

Dudağının köşesi aşağı kıvrıldı.

Gülümsedim. "Ben kazandım."

"Bu kazanmakla ilgili değil, Poppy."

"Değil mi?" Hançeri indirdim, geri adım attım.

"Bu, hayatta kalmakla ilgili."

"Bu, kazanmak değil mi?"

Koluyla alnını silerken bana uzun bir bakış attı.

"Sanırım olaya bu şekilde bakabilirsin ama bu asla bir oyun değil."

"Bunu biliyorum." Hançeri uyluğuma sakladım. Kalın bir tayt ve Vikter'in eski bir tuniğini giymiş vaziyette taş zemin üzerindeki eski, ahşap masaya doğru yürüdüm. Bir bardak sudan büyük bir yudum aldım. Eğer her gün,

tüm gün böyle giyinebilseydim, mutlu bir kız olurdum. "Ama bu bir oyun olsaydı, yine de kazanırdım."

"Sadece iki kez üstünlük sağladın, Poppy."

"Evet ama her ikisinde de boynunu keserdim. Üç kez üstünlük sağladın ama onlar sadece et yaraları olurdu. "

"Et yaraları mı?" Nadir duyulan kısa kahkahalarından birini attı.

"Bağırsak deşmenin önemsiz bir et yarası olduğunu sadece sen düşünebilirsin. Sen zavallı bir kaybedensin."

"Bunun bir oyun olmadığını sanıyordum?"

Alay etti.

Sırıtarak, onunla yüzleşirken omuz silktim. Açık pencerelerden süzülen güneş ışığı, tozları dans ediyormuş gibi gösteriyordu. Camlar kaldırılalı çok olmuştu bu yüzden oda kışın ya rüzgârlı ve neredeyse buz gibi yazın da dayanılmaz derecede sıcak oluyordu. Ama burada kimse bizi kontrol etmiyordu bu yüzden aşırı sıcaklık değişimleri kabul edilebilirdi.

Rylan'ın cenazesinden sonraki sabahtı, kaledekilerin çoğunun hareket etmesi için çok erken bir saatti. Neredeyse tüm personel ve kale sakinleri Yükselmişlerin programını takip ederdi ve hizmetkârlar, Dük ve Düşes, hâlâ yatakta olduğuma inanıyordu. Nerede olduğumu sadece Tawny biliyordu. Rylan bile bilmezdi, sadece Vikter'in sabahları benimle görev olduğunu bilirdi.

"Başın nasıl?" diye sordu.

"İyi."

Bir kaşını kaldırdı. "Doğruyu mu söylüyorsun?"

Geriye kalan tek şey şakağımın üzerindeki soluk, mavimsi bir morluktu. Ağzımın etrafındaki deri, artık

kırmızı değildi. Yanağımın iç kısmında yüzeysel bir kesik vardı ve azıcık bir miktarda tuz bile içeri giriyor gibi görünüyordu ama bunun dışında *iyiydim*. Açık sesle dile getirmezdim ama Vikter'in dün ağırdan almamı ve dinlenmemi önermesiyle ilgili olabilirdi.

Rylan'ın cenazesinden sonra günümü odamda Tawny'nin bana getirdiği kitaplardan birini okuyarak geçirmiştim. Talihsiz ama birbirinin kaderi olan iki âşığın hikâyesiydi. Başlığı, Penellaphe'nin Okuması Yasak Olan Şeyler yığınına düşmüştü, bu da bir tür eğitim materyali veya tanrıların öğretilerini içermeyen herhangi bir şey olabileceği anlamına geliyordu. Romanı dün akşam bitirmiştim ve Tawny'nin bana bir tane daha getirip getiremeyeceğini merak ediyordum. Şüpheliydi. Yaklaşan ayin için hazırlık yapmak boş zamanının çoğunu alıyordu. Tawny bana okumam için bir kitap getiremediğinde, Atheneum'a gizlice girer ve kendi kendime bulmaya çalışırdım. Ayrıca, kaçırılma teşebbüsü ve Malessa'ya olanlar yüzünden ortalıkta dolaşmasını istememiştim.

Bu da benim, etrafta korumasız dolaşmam anlamına geliyordu ama Atheneum çok uzak değildi. Kalenin sadece birkaç blok ötesindeydi ve Koruluk'dan kolayca erişilebilirdi. Kılık değiştirirsem kimse Bakire olduğumu bilemezdi ama yine de saldırıdan sonra böyle bir şeyi bu kadar çabuk yapmak çok riskli ve aptalcaydı.

"Dün gece biraz acımıştı ama uyandığımdan beri acımadı." Durakladım.

"Adamın yumruğu zayıftı."

Vikter bana yaklaşırken burnundan soludu, kısa kılıcını kınına soktu. "İyi uyudun mu?"

Yalan söylemeyi aklımdan geçirdim. "Uyumamış gibi mi görünüyorum?"

Tam önümde durdu. "Nadiren iyi uyursun. Rylan'a olanların zaten kötü olan uyku düzenini daha da kötüleştirdiğini düşünüyorum."

"Ah, benim için mi endişeleniyorsun?" Dalga geçtim. "Sen çok iyi bir babasın."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Konuyu saptırmayı bırak, Poppy."

"Neden? Bunda çok iyiyim."

"Ama aslında değilsin."

Gözlerimi devirerek iç çektim. "Uykuya dalmam biraz zaman aldı ama bir süredir kâbus görmüyorum."

Vikter'in bakışları sanki yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi benimkini aradı ve muhtemelen bunu anlayabiliyordu. Yalan söylemiyordum... tam olarak. Kızıl İnci'ye gittiğimden beri karabasan yaşamamıştım ve bunun neden olduğundan emin değildim.

Belki de Kızıl İnci'de ne olduğunu düşünerek uykuya dalmak, bir şekilde beynimin dişlilerini geçmiş travmalardan uzaklaştırmıştı. Eğer sebebi buysa, çok fazla düşünerek büyüyü bozmayacaktım.

"Rylan'ın yerini kim alır dersin?" O sorgulamasını derinleştirmeden konuyu değiştirdim.

"Emin değilim ama sanırım buna çok yakında karar verilecek."

Aklım hemen Hawke'a gitti, her ne kadar Sur'dan gelenlerden ondan daha uzun süredir burada olan birçok kişi varken aday olamayacak olsa da. Ama soru aklıma

düşmüştü bir kere. "Son zamanlarda başkentten gelen biri olacağını düşünüyor musun? Cenazede yanımda duran muhafız?"

Tekrar incinmeyeceğimden emin olan?

"Hawke'dan mı bahsediyorsun?" diye sordu Vikter, diğer kılıcını güvene alarak.

"Ah, adı bu mu?"

Bakışlarını bana çevirdi. "Sen berbat bir yalancısın."

"Değilim!" Kaşlarımı çattım. "Hangi konuda yalan söylüyorum ki?"

"Adını bilmiyor muydun?"

Kızaran yanaklarımın beni ele vermemesi için dua ettim ve kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim. "Nasıl bileyim ki?"

"Bu şehirdeki her kadın onun adını bilir."

"Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Dudakları sanki bir gülümsemeyle savaşıyormuş gibi seğirdi. "O çok yakışıklı bir genç adam, ya da bana öyle söylendi ve onun dikkatini çekmesi çok normal." Uzaklara baktı. "Tek yaptığın bu olduğu sürece."

Yanaklarımı ateş bastı çünkü Hawke'a sadece bakmaktan çok daha fazlasını yapmıştım. "Tam olarak ne zaman dikkat çekmekten başka bir şey yapma şansım oldu ki bu da hatırlatayım, kesinlikle yasaktı!"

Vikter bir kez daha güldü ve kaşlarım çatıldı. "Bir şeyin yasak olması seni ne zaman durdurdu?"

"*Bu* farklı" dedim, böylesine bariz bir şekilde yalan söylediğim için tanrıların beni alaşağı edip etmeyeceğini merak ederek. "Ve böyle bir şey yapmak için hiç şansım olabilecek mi?"

"Aslında bu konuyu açmana sevindim. Küçük maceralarının sona ermesi gerekecek."

İçim hop etti. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Bunu görmezden geldi. "Geçmişte Tawny ile gizlice kaçmanız hakkında pek bir şey söylemedim ama bahçede olanlardan sonra bu sona ermeli."

Dudaklarımı sımsıkı kapattım.

"Bilmediğimi mi sandın?" Gülümsemesi yavaş ve kendini beğenmiş bir tarzdaydı. "Sen izlediğimi düşünmediğinde bile seni izliyorum."

"Şey, bu...tüyler ürpertici." Kızıl İnci'ye gittiğimi bilip bilmediğini düşünmek bile istemedim.

"Ürkütücü ya da değil, bir dahaki sefere gecenin bir yarısı sıvışmayı düşündüğünde, söylediklerimi hatırla." Cevap veremeden önce, "Hawke'a gelince, yaşı nedeniyle onu kişisel koruman olmasının pek mümkün olmayacağını söyleyebilirim" dedi.

"Ama?" Kalbim küt küt atmaya başladı ve Vikter'ın bardağı elimden aldığını zar zor fark ettim.

"Ama şu anda Kraliyet Muhafızlarının çoğundan daha yetenekli. Dün bunu söylerken, egosunu okşamıyordum. Başkent tarafından büyük saygı görüp buraya geldi ve Komutan Jansen'e yakın görünüyor." Kalan suyumu bitirdi. "Eğer başkalarının omuzlarına basarak yükseldeydi o kadar da şaşırmazdım."

Kalbim göğüs kafesime şarparak atıyordu. "Ama... Ama benim kişisel korumam olmak? Eminim ki, şehre daha aşina biri daha uygun olurdu."

"Aslında, yeni ve kayıtsız kalma olasılığı daha düşük

biri en iyisi olurdu" dedi. "Çevreyi yıllardır ya da daha uzun süredir burada olan çoğumuzdan farklı görürdü. Bizim artık fazlaca aşina olduğumuz zayıflık ve tehditleri görebilirdi. Ve dün, herkes tereddüt ederken öne çıkmakta bir sakınca görmediğini gösterdi."

Tüm bunlar anlam ifade ediyordu ama... Ama benim kişisel Kraliyet Muhafızım olamazdı. Yapsaydı, eninde sonunda onunla konuşmak zorunda kalacaktım ve bunu yaparsam, bir noktada beni tanıyacaktı.

Peki sonra ne olacaktı?

Eğer Komutana yakın biriyse ve terfi etmek istiyorsa kesinlikle beni gammazlardı. Sonuçta, iyi finanse edilmiş bir emekliliği görme şansına sahip olan en yüksek rütbeli muhafızlar, Masadonya Dükü ve Düşesi'ni koruyan Kraliyet Muhafızlarıydı.

Gün boyunca, güneş tepedeyken haftalık Belediye Meclis toplantıları ve kutlamaların yapıldığı Büyük Salon, tüm kaledeki en güzel odalardan biriydi.

Şehirdeki evlerin çoğundan daha yüksek pencereler, yaklaşık yirmi metre aralıkla yer alıyordu ve sıcak, parlak güneşin cilalı beyaz kireçtaşı duvarları ve zemini aydınlatmasına izin veriyordu. Pencereler soldaki bahçeleri ve Ölümsüz Tepeler'deki Tapınakları gösteriyordu.

Hem pencereler boyunca hem de aralarında ağır beyaz goblen duvar örtüleri asılıydı. Altın Kraliyet arması her örtünün ortasına işlenmişti. Altın ve gümüşle bezeli krem rengi sütunlar uzun ve geniş odada aralıklarla duruyordu. Beyaz ve mor yasemin çiçekleri gümüş vazolarda, tatlı, topraksı kokularıyla havayı dolduruyordu.

El boyaması tavan Büyük Salon'un gerçek başyapıtıydı.

Yukarıda, bizi izleyen tüm tanrılar görülebiliyordu. Ione ve Rhahar. Alevli kızıl saçlı Aios: Aşk, Doğurganlık ve Güzellik Tanrıçası. Gökyüzünün ve Toprağın koyu tenli Tanrısı Saion: Toprak, Rüzgâr ve Suydu. Yanında Uyum ve Savaş Tanrısı Theon ve ikizi Lailah: Barış ve İntikam Tanrıçası vardı. Koyu saçlı Av Tanrıçası Bele, yayıyla birlikte duruyordu. Perus vardı, Ayin ve Refahın soluk, beyaz saçlı Tanrısı. Yanında Olağan Kişiler ve Sonların Tanrısı Rhain vardı. Ve sonra adaşım Penellaphe vardı, Bilgelik, Sadakat ve Görev Tanrıçası; ki bunu oldukça ironik bulurdum. İlk Lütuf'u bahşeden tüm tanrıların Kralı Nyktos hariç hepsinin yüzü çarpıcı, canlı detaylarla yakalanmıştı Yüzü ve şekli parlak gümüşi ay ışığından başka bir şey değildi.

Ama ben oturan Düşesin solundaki yüksek kürsüde dururken pencerelerden içeri güneş ışığı akmıyordu, sadece gece karanlığı vardı. Mümkün olduğunca fazla ışık sağlamak için yerleştirilen birkaç aplik ve kandil Salon boyunca altın bir parıltı yaratıyordu.

Tanrılar güneşte yürümemişti.

Yükselmişler de.

Ian buna nasıl adapte olmuştu? Güneşli bir günde, dışarı çıkardı. Günlüklerinden birini karalar, aklına gelen hikayeleri kaydederdi. Şimdi ay ışığında mı yazıyordu? Er ya da geç başkente çağrılacağımı biliyordum.

Endişe filizlendi ve huzursuzluk yayılmadan önce bu düşünceyi bir kenara ittim. Büyük Salon'u dolduran kalabalığı taradım, özellikle bir yüz aramıyormuş gibi davrandım ve sefil bir şekilde başarısız oldum.

Hawke'ın burada olduğunu biliyordum. Her zaman öyleydi ama onu henüz görmemiştim.

Sinirli bir enerjiyle dolu halde ellerimi ovuşturup tekrar bırakıyordum tıpkı Teerman'lara övgüler yağdıran bir banker gibi.

"Sen iyi misin?" Vikter başını eğmiş, sesini yeterince alçaltmıştı, böylece onu sadece ben duyabilecektim.

Azıcık sola döndüm ve başımı eğdim. "Neden soruyorsun?"

"Çünkü başından beri elbisende örümcekler varmış gibi kıpırdanıyorsun" diye yanıtladı.

Elbisemdeki örümcekler mi?

Elbisemde örümcekler olsaydı, kıpırdamazdım. Çığlık atar ve soyunurdum. Kimin şahit olduğu umurumda bile olmazdı.

Beni bu kadar huzursuz eden şeyin tam olarak ne olduğundan emin değildim. Son zamanlarda olan her şeyi göz önüne alırsak, sayısız şey vardı ama sanki... bundan daha fazlasıydı.

Vikter'dan ayrıldıktan sonra başlamıştı. Yumruktan olduğunu sandığım kısa bir baş ağrısıydı ve muhtemelen eğitim sırasında biraz fazla yüklenmiştim. Sorulsa kabul etmezdim tabii. Ama öğleden sonra geçmiş ve yerini bu kıpır kıpır sinirli bir enerjiye bırakmıştı. Bana Ian'ın başkentten gönderdiği kahve çekirdeklerini hatırlatıyordu. Tawny ve ben sadece yarım bardak içmiştik ve sonrasında ikimiz de bütün gün yerimizde duramamıştık.

Sabit kalmak için daha bilinçli bir çaba sarf ederken, bakışlarım sola, bahçelere, daha önce huzur bulduğum yere kaydı. Göğsüm ağrıyordu. Ne dün gece de ne de bugün bahçeye gitmemiştim. Bölge bana yasaklanmamış-

tı ama dışarı adımımı atarsam etrafımın muhafızlarla çevrili olacağını biliyordum.

Yaklaşan Ayinin nasıl geçeceğini hayal bile edemezdim.

Ama onları ve içindeki gülleri ne kadar seversem seveyim bahçelere geri dönebileceğimi sanmıyordum. Şimdi bile, pencerelerden bahçenin gölgeli hatlarına baktığımda Rylan'ın boş bakışları zihnimde beliriyordu.

Sığ bir nefes alarak, dikkatimi bahçeden Salonun önüne çektim. Saray mensupları, yükselmişler kürsüyü kuşatarak en yakında duruyorlardı. Arkalarında Bekleyen Leydi ve Lordlar vardı. Kraliyet Muhafızları aralarında duruyordu, omuzlarında Kraliyet Armaları vardı. Tüccarlar ve iş adamları, köylüler ve işçiler salonu doldurdu, hepsi Saraydan bir şey istemek, şikâyetlerini bildirmek veya Ekselanslarına yaranmak için oradaydı.

Bize dik dik bakanların çoğu şaşkındı. Bazıları için bu, kahverengi saçlı güzel Düşes Teerman'ı veya saçları neredeyse beyaz olacak kadar sarışın olan havalı yakışıklı Dük'ü ilk görüşleriydi. Birçokları için bu, bir Yükselmiş'e yakın oldukları ilk zamandı.

Tanrıların huzurundaymış gibi görünüyorlardı ve bir bakıma öyle olduklarını tahmin etmiştim. Yükselenler tanrıların soyundandı, doğuştan olmasa da kanla.

Ve sonra...ben vardım.

Büyük Salon'da duran halktan neredeyse hiç kimse Bakire'yi daha önce görmemişti. Sadece bunun için bile, birçok meraklı bakışa maruz kaldım. Malessa'nın ölüm haberinin ve kaçırılma girişimimin şimdiye kadar epey duyulduğunu düşündüm ve bunun Salona nüfuz etmiş

gibi görünen endişeli enerjinin bu denli yoğunlaşmasına katkıda bulunmuş olduğuna karar verdim.

Tawny hariç. Orada yarı uykulu görünüyordu ve ona bakarken esnememek için yanağımın içini ısırmak zorunda kalmıştım. Neredeyse iki saattir buradaydık ve Teermanların kıçlarının ayaklarım kadar ağrıyıp ağrımadığını merak ediyordum.

Büyük ihtimalle hayır.

İkisi de oldukça rahat görünüyordu. Düşes sarı ipek giyinmişti ve ben bile Dük'ün siyah pantolon ve frakının içinde oldukça gösterişli bir halde olduğunu söyleyebilirdim.

Bana her zaman küçük bir kızken sahil kenarında rastladığım soluk yılanı hatırlatırdı. Bakması güzel ama ısırığı tehlikeli ve genellikle ölümcül.

Banker onların büyük liderliğinden bahsetmeye başladığında bir iç çekişle Tapınaklara bakmaya başlamıştım.

Bir anda onu gördüm.

Hawke.

Garip, komik bir his göğsüme yerleşti. Hawke, iki sütunun arasında durdu, kollarını geniş göğsü üzerinden kavuşturdu. Tıpkı dün olduğu gibi, yüzünde alaycı bir yarı sırıtma yoktu ve eğer alnının üzerine dökülen, ifadesini yumuşatan kapkara saçının asi telleri olmasaydı, yüzündeki ifade hiddetli olarak kabul edilebilirdi.

Omurgamdan aşağı bir karıncalanma hissi indi ve tenime minik ürpertiler yayıldı. Hawke'ın bakışları kürsüye, durduğum yere yöneldi ve hatta koridorun karşısından ve perdenin arkasından bile bakışlarımızın birbirine bağlı olduğuna yemin edebilirdim. Ciğerlerimdeki hava boşaldı, birbirimize bakarken bütün salon sessizleşti.

Ellerim yumruk halinde kapanıp açılırken kalbim küt küt atıyordu. Bana bakıyordu, diğerleri de bana bakardı. Yükselmişler bile bana sık sık bakardı.

Tanrıların doğumlara ve yaşamlara aktif olarak müdahale edebileceğini hatırlatmak için haftada bir kez sergilenen bir gösteriydim.

Ama bacaklarım hâlâ garip hissediyordu ve nabzım da sanki son bir saatimi Vikter'le garip dövüş teknikleri çalışarak geçirmişim gibi hızla yükseliyordu.

Dük'ün kahyası Magnus, sıradaki konuşmayı duyurdu ve dikkatimi o yöne çekti. "Bay ve Bayan Tulis konuşmak istiyor, Ekselansları."

Sade ama temiz kıyafetler giyen sarışın çift, arkada bekleyen bir grup insanın arasından sıyrılarak öne çıktı. Koca, kolunu kısa boylu karısının omuzlarına doladı ve onu kendine yakın tuttu. Saçları solgun yüzünden toplanmış olan bu kadın hiçbir mücevher takmıyor ama kollarındaki bir bohça tutuyordu. Kürsüye yaklaşırlarken bohçe hareketlendi ve soluk mavi batteniyeden küçük kollar ve bacaklar çıkmaya başladı. Bakışları yere sabitlendi, başları hafifçe eğildi. Düşes izin verene kadar başlarını kaldırmadılar.

"Konuşabilirsin" dedi Düşes, sesi rahatsız edici derecede kadınsı ve sonsuz derecede yumuşaktı. Sanki hiç öfkeyle sesini yükseltmemiş ya da el kaldırmamış biri gibi. İkisi de doğru değildi ve belki de yüzüncü kez Dük ile nasıl bir ortak noktaları olacağını düşündüm. En son ne zaman birbirlerine dokunduklarını gördüğümü hatırlayamıyordum; sanki Yükselmişlerin evliliğinde bu gerekliymiş gibi.

Diğerlerinin aksine, Bay ve Bayan Tulis açıkça birbirlerine karşı engin duygular besliyorlardı. Bu, Bay Tulis'in karısını yakın tutmasından bile belliydi ve bakışlarını önce ona, sonra Düşes'e kaldırdı.

"Teşekkür ederim." Karısının gergin bakışları Dük'e doğru döndü. "Majesteleri."

Dük Teerman kabul ederek başını eğdi. "Bizim için bir zevk" dedi ona. "Siz ve aileniz için ne yapabiliriz?"

"Oğlumuzu takdim etmek için buradayız" diye açıkladı, dönerek kucağındaki kundağın kürsüye dönmesini sağladı. Gözlerini kırpıştırırken küçük yüzü buruşmuş ve kızarmıştı.

Düşes öne doğru eğildi, elleri kucağında kalmıştı. "O çok tatlı. Adı nedir?"

"Tobias" diye yanıtladı baba. "Bir düğme kadar şirin olan karıma çekmiş Majesteleri."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Aynen öyle." Düşes başıyla onayladı. "Umarım bebek de siz de iyisinizdir."

"Öyleyiz. Ben son derece sağlıklıyım ve bebek de öyle, bizler için bir zevk, bir kutsama." Bayan Tulis bebeği göğsüne yakın tutarak doğruldu. "Onu çok seviyoruz."

Dük, "O senin ilk oğlun mu?" diye sordu.

Bay Tulis'in ademelması oynadı. "Hayır majesteleri, değil. O bizim üçüncü oğlumuz."

Düşes ellerini çırptı. "O zaman Tobias tanrılara hizmet etme onuruna nail olacak gerçek bir lütuftur."

"Bu yüzden buradayız Majesteleri." Adam karısının etrafından kolunu kaydırdı. "İlk oğlumuz –sevgili Jamie'miz– en fazla üç ay önce vefat etti." Bay Tulis boğa-

zını temizledi. "Bir kan hastalığıymış, Şifacılar bize öyle söyledi. Çok çabuk oldu. Bir gün iyiydi, etrafta koşturuyor ve başını her türlü belaya sokuyordu. Ama ertesi sabah uyanmadı. Birkaç gün dayandı ama bizi terk etti."

"Bunu duyduğuma üzgünüm." Düşes koltuğuna otururken keder onun sesini doldurdu. "Peki ya ikinci oğul?"

"Jamie'yi alan hastalıktan dolayı onu da kaybettik." Anne titremeye başladı. "Dünyaya geleli bir yıldan fazla olmamıştı."

İki oğullarını da mı kaybetmişlerdi? Kalbim onların acısıyla yanıp tutuşuyordu. Hayatımda yaşadığım kayıplara rağmen bırak iki çocuğu, bir ebeveynin çocuğunu kaybettiğinde nasıl bir acı çektiğine akıl sır erdiremiyordum. Hissedersem, bu konuda bir şey yapmak isteyeceğimi biliyordum ama yapamazdım. En azından burada. Yeteneğimi kilit altına almıştım.

"Bu gerçekten bir trajedi. Umarım sevgili Jamie'nizin ikinci çocuğunuzla birlikte tanrılarla beraber olduğunu bilerek teselli bulursunuz."

"Evet, onun kaybını atlatmamızı sağlayan şey de bu." Bayan Tulis bebeği nazikçe salladı. "Bugün umut etmeye, sormaya geldik..." Bitiremeyecek gibi görünüyordu.

Onun yerine kocası sözlerine devam etti. "Bugün buraya oğlumuzun reşit olduğunda Ayin'den muaf tutulmasını istemeye geldik."

Odanın her tarafından aynı anda gelen bir iç çekme sesi yankılandı.

Bay Tulis'in duruşu sertleşti ama ilerlemesine devam etti. "Sizden ve Tanrılardan çok şey istediğimi biliyorum. Üçüncü oğlumuz ama ilk ikisini kaybettik. Karım ne ka-

dar bebek istese de Şifacılar daha fazla doğurmaması gerektiğini söyledi. O bizim kalan tek çocuğumuz. O bizim son çocuğumuz olacak."

"Ama o hâlâ üçüncü oğlunuz" diye yanıtladı Dük ve göğsümde bir acı belirdi. "İlkinin hayatta kalıp kalmaması, ikinci oğlunuzun ve şimdi de üçüncü oğlunuzun Tanrılara hizmet etmesinin için kaderinde olduğunu değiştirmez."

"Ama başka çocuğumuz yok Majesteleri." Bayan Tulis'in göğsü hızla kalkıp inerken alt dudağı titredi. "Hamile kalırsam, ölebilirim. Biz-»

"Bunu anlıyorum." Dük'ün ses tonu değişmedi. "Ve siz de Tanrılar tarafından bize büyük bir güç ve otorite verilmiş olsa da Ayin konusunun değiştirebileceğimiz bir şey olmadığını anlıyorsunuzdur."

"Ama Tanrılarla konuşabilirsiniz." Bay Tulis bir adım daha yaklaştı ama birkaç Kraliyet Muhafızı öne geçince yolu kesildi.

Seyircilerden alçak bir mırıltı yükseldi. Hawke'ın durduğu yere baktım. Tulise'lerin üçüncü trajedisi olduğuna inandığım şeyi izliyordu. Çenesi etrafımızdaki kireçtaşı kadar sertti. Ayine teslim edilen ikinci ya da üçüncü bir erkek ya da kız kardeşi var mıydı? Kraliyete hizmet etmek üzere teslim edilip Tanrılardan lütuf alan ve bir daha asla göremeyeceği biri miydi?

"Tanrılarla bizim adımıza konuşabilirsiniz. Yapamaz mısınız?" diye sordu Bay Tulis, sesi pürüzlüydü. "Bizler iyi insanlarız."

"Lütfen." Gözyaşları annenin yüzünden aşağı yuvarlandı ve parmaklarım ona uzanmak ve dokunmak için

karıncalandılar, bir süreliğine bile olsa acısını hafifletmek için. "En azından denemeniz için size yalvarıyoruz. Tanrıların merhametli olduğunu biliyoruz. Bu hediye için her sabah ve her gece Aios ve Nyktos'a dua ettik. Tek istediğimiz..."

"İstediğiniz şey, yerine getirilemez. Tobias üçüncü oğlunuz ve bu da işlerin doğal düzeni" diye konuştu Düşes. Anneden yürek parçalayıcı bir hıçkırık koptu. "Zor olduğunu ve şu anda acı çektiğini biliyorum ama oğlun Tanrılara bir hediye, onlardan bir hediye değil. Bu yüzden onlardan bunu asla isteyemeyiz."

Neden? Sormanın ne zararı olabilir ki? Tanrıların hizmetinde o kadar çok insan vardı ki bir çocuğun doğal düzeni bozmayacağı aşikârdı.

Ayrıca geçmişte bazı istisnalar yapılmıştı. Kardeşim bunun kanıtıydı.

Seyircilerin çoğu, sorulan şeyin küstahlığına inanamıyormuş gibi şok içinde görünüyordu. Yine de yüzleri sempatiyle ıslanmış ve öfkeyle kaplanmış başkaları da vardı. Bakışları Dük ve Düşes Teerman'a ve bana sabitlenmişti.

"Lütfen. Size yalvarıyorum. Yalvarırım." Baba dizlerinin üstüne çöktü, elleri dua eder gibi bağlandı.

Nefes nefese kaldım, göğsüm sıkıştı. Nasıl veya neden olduğundan emin değildim ama yeteneğim üzerindeki kontrolüm kayboldu ve duyularım açıldı. Keskin bir nefes aldım, keder buzlu dalgalarda içime doldu. Güç dizlerimi salladı ve zar zor nefes alabildim.

Bir dakika sonra Vikter'ın elini sırtımda hissettim ve onlara doğru gitme ihtimalime karşı beni yakalamaya

hazır olduğunu anladım. Orada durup hiçbir şey yapmamak içimdeki her şeyi söküp alıyordu.

Gözlerimi Bay Tulis'ten ayırarak kendimi derin nefesler almaya zorladım. Zihnimde, Sur kadar büyük, o kadar uzun ve kalın bir duvar hayal ederken, açık gözlerim kalabalığı dolaştı ki kimsenin acısı onu geçemedi. Bu geçmişte hep işe yaramıştı, şimdi de yarıyordu. Kederin pençeleri gevşedi, ama...

Bakışlarım sarışın bir adama takıldı. Birkaç sıra geride duruyordu, çenesi eğilmişti ve yüzünün çoğu öne doğru düşen saç tutamıyla gizleniyordu. İnşa ettiğim duvarın içinden bir şeyin yandığını hissettim ama tam olarak ıstırap gibi gelmedi. Fiziksel acı gibi sıcak hissettim ama bu... sanki asit yutmuş gibi boğazımın arkasında acı bir tad vardı. Acı içinde olmak zorundaydı, ama...

Sinirlenmeden gözlerimi kapadım ve kalbimin çarptığını hissedene kadar duvarı yeniden inşa ettim. Birkaç saniye sonra, daha derin, daha güçlü bir nefes alabildim ve sonunda, o garip his kayboldu. Baba yalvarırken gözlerimi açtım.

"Lütfen. Oğlumuzu seviyoruz" diye inledi. "Onu iyi bir adam olarak yetiştirmek istiyoruz..."

"Rhahar ve Ione Tapınaklarında yetiştirilecek ve ilk Lütuf'dan bu yana olduğu gibi tanrılara hizmet ederken de ona iyi bakılacak." Dük'ün sesi tartışmaya yer vermiyordu, annenin hıçkırıkları derinleşti. "Bizim aracılığımızla, Tanrılar her birinizi Sur dışındaki dehşetlerden korur. Sisin içinde gelen şeyden. Tek yapmamız gereken onlara hizmet etmek. Bir çocuğu evde tutarak, yaşlanması ya da muhtemelen hastalanıp ölmesi için Tanrıları kızdırmaya istekli misin?"

Bay Tulis başını iki yana salladı, yüzünün rengi gitmişti. "Hayır majesteleri, bunu riske atmak istemeyiz ama o bizim oğlumuz..."

"Yine de bunu soruyordun." Dük adamın sözünü kesti. "Doğumundan itibaren bir ay içinde onu Başrahiplere vereceksiniz ve bunu yapmaktan onur duyacaksınız."

Artık gözyaşlarına boğulmuş yüzlere bakamayan gözlerimi bir kez daha kapadım ve bir şekilde kalp kırıklıklarının seslerini bastırabilmeyi diledim. Ancak, yapabilseydim bile, onları unutmazdım. Ve açıkçası, acılarını duymaya ihtiyacım vardı. Buna tanıklık etmem ve hatırlamam gerekiyordu. Tapınaklarda tanrılara hizmet etmek bir onurdu ama bu yine de bir kayıptı.

"Ağlamayı kes" dedi Düşes. "Bunun doğru olduğunu ve Tanrıların ne istediğini biliyorsun."

Ama bu doğru gelmiyordu. Bir çocuğun ailesiyle evde kalmasını istemenin ne zararı olabilirdi ki? Büyümek, yaşamak ve toplumun yararlı bir üyesi olmayı istemenin? Ne Dük ne de Düşes böyle basit bir iyiliği kabul etmek için boyun eğmezdi. Bir ölümlü, annesinin yalvarışlarından, ağlamalarından ve kocasının ıssız umutsuzluğundan nasıl etkilenmeyebilirdi?

Ama bunun cevabını zaten biliyordum.

Yükselmişler, artık ölümlü değildi.

10. BÖLÜM

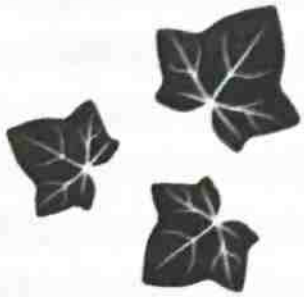

Tawny peçemin yerine oturmasına yardımcı olurken içimden yükselen bir esnemeyi boğdum, bir an bile dinlenmemiş gibi hissediyordum.

Dün gece aklım durmamıştı. Malessa ve Rylan'ı, Karanlık Olan'ın tehdidini ve Tulis ailesine olanları düşünmeden edemiyordum. Kocası onu odadan çıkarırken annenin yüzünü sırılsıklam eden mutlak umutsuzluk ve ayrılan ve onları terk eden izleyiciler aklımdan çıkmıyordu. Sanki istekleri Tulis'lerde bulaşıcı bir leke bırakmıştı. Bebekleri kucaklarında ayrılırlarken kalp kırıklıkları, somut, kalıcı bir varlık haline gelmişti.

Ama aklımı kurcalayan tek şey bu değildi.

Parçalanmış çifti izlerken Hawke'ın yüzüne yerleşmiş olan bakış da yeniden yüzeye çıkmaya devam ediyordu. Öfke çenesini sertleştirmiş ve dudakları ince, boyun eğmez bir çizgiye dönmüştü. Üzerinde öfke işaretleri taşıdığı düşünülecek tek seyirci o değildi. Gördüğüm sarışın adamı ve ondan ne hisler aldığımı düşündüm. Bir çeşit acı olmalıydı, çünkü diğerlerinden hissedebildiğim tek şey buydu. Ama bana Hawke'ın ve diğerlerinin yüzünde gördüğüm kızgınlığı hatırlatıyordu.

Tulises'e hoşnutsuzlukla bakamayan ama bunun yerine kürsülere bakan, huzursuzluk ve acılarını gizleyemeyen farklı sınıflardan erkekler ve kadınları. Bazıları çoktan üçüncü oğulları ya da kızlarını Rahiplere teslim etmiş ya da ikinci oğulları veya kızlarının Ayin sonrası Saraya gidişlerini izleyeceklerdi.

Dük ve Düşes bu bakışları fark etmiş miydi? Onların fark edip etmediklerini bilmiyordum ama Kraliyet Muhafızlarının gözüne çarpmış olmalıydı.

Vikter'ın dediği gibi, bu bir huzursuzluk zamanıydı ve yayılıyordu. Alçalmışların suçlanabileceğini sanmıyordum. Hatanın bir kısmı, Tulise'lerin durumu gibi hafifletici nedenler göz ardı edildiğinde, artık pek de doğal gelmemeye başlayan *doğal düzenin* altında... Ayin'de aranabilirdi.

Değiştirilebilir miydi? İşlerin yürüme usulu değiştirilebilir miydi? Bu, beni uyanık tutan bir başka düşünceydi. Tanrıların, onlara hizmet etmeye yetecek kadar oğulları ve kızları vardı. Tüm Krallık onlarındı ve belki de iş, Ayin sırasında kimlerin onlara hizmet edeceğine geldiğinde her olayı kendine has özellikleriyle değerlendirmeleri mümkün olabilirdi. Birçok ebeveyn çocuklarına bunu yaptırmaktan onur duyuyordu ve bazıları için, tanrılara hizmet ederek geçirilecek bir ömür, evde kalsalardı sahip olacaklarından çok daha iyi bir seçenekti. Yükselişimden önce Başkente giderek işlerin düzenini değiştirebilir miydim? Böyle bir güce sahip miydim? Bakire olduğum için Bekleyen Leydi ve Lordlardan daha fazla güce sahiptim. Tulise'ler adına Kraliçe ile konuşabilirdim ve eğer Tanrıların yanından Yükselmişlerden biri olarak dönersem değişim için istekte bulunmaya devam edebilirdim.

En azından deneyebilirdim ki bu, Dük ve Düşes'in yapmak istediklerinden daha fazlasıydı. Sonunda uykuya dalmadan önce buna karar vermiştim. Sadece birkaç saat sonra Vikter'la buluşmak için uyandım.

Peçenin son zincirini de sabitleyen Tawny, "Kestirmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun" yorumunu yaptı.

"Keşke bunu yapabilseydim." İç geçirdim.

"Gün içinde nasıl şekerleme yapmadığını anlayamıyorum." Yanıma gelip peçenin uçlarını sıkıştırdı, böylece duvağın arkası sırtımın ortasına düştü. "Bana rahat bir sandalye ver ve..."

"Dakikalar içinde dalıyorsun. Bu beni çok kıskandırıyor." Ayağımı ince tabanlı beyaz terliklerin içine soktum. "Güneş bir kez doğdu mu, uyuyamam."

"Çünkü boş durmaya dayanamıyorsun" diye yanıtladı. "Ve uyumak belli bir miktar tembellik gerektirir ki ben bu konuda ustayımdır."

Kahkaha attım. "Hepimiz bir şeyde iyi olmalıyız."

Sert adım sesler duyulmadan hemen önce Tawny bana baktı ve hemen ardından Vikter'in sesi duyuldu. Koridora açılan kapıya doğru giderken onun gelişini zaten bekliyor olmama rağmen isyan ettim. Dualar için Rahibe Analia ile buluşmam gerekiyordu ama gerçekte, Rahibe ile zamanım genellikle duruşumdan elbisemdeki kırışıklıklara kadar her şeyin eleştirilmesiyle geçiyordu.

Tawny, "Kaçmak istiyorsan, Vikter'a pencereden atladığını söylerim" dedi.

Homurdandım. "Bu bana sadece beş saniye kazandırır."

"Doğru." Tawny benden önce kapıya ulaştı ve tamamen

açtı. Vikter'in yüzünü gördüğüm an gerildim. Derin endişe çizgileri ağzını bir paranteze alınmış gibi gösteriyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Dük ve Düşes ile görüşmek için çağrıldın" diye duyurdu ve korkudan içim düğüm düğüm oldu.

Tawny bana hızlı ve gergin bir bakış attı. "Ne için?"

"Bunun Rylan'ın yerini kimin alacağıyla ilgili olduğuna inanıyorum" dedi ve Tawny'nin omuzlarının neden gevşediğini bildiğim için rahatlamak yerine huzursuzluğum arttı.

"Kim olduğunu biliyor musun?" Koridora kadar onu takip ettim.

Başını iki yana salladı, alnına bir tutam küllü sarı saç döküldü. "Bana söylenmedi."

Bu, pek sık rastlanan bir şey değildi ama Vikter, Rylan'ın yerini alan kişiyle yakın çalışacağı için ilk öğrenenlerden biri olacağını düşünmüştüm.

"Rahibe Analia'ya ne oldu?" Tawny'nin bana yönelttiği çatık kaşları görmezden gelerek sordum. Ve evet, bunu sorduğuma şaşırdım, çünkü bir dakika önce bir pencereden atlamayı, tüm öğleden sonrayı benimle ilgili yanlış olan her şeyi dinleyerek geçirmekten daha iyi buluyordum. Ama midemde kötü, endişeli bir his kök salmıştı.

Vikter, "Ona bu hafta oturum olmayacağı bildirildi" diye yanıtladı. "Eminim bunu duyduğuna üzüldün."

Vikter'in arkasından dil çıkarırken Tawny kıkırdadı. Kalenin diğer boş kanadının sonuna doğru ilerledik ve ana merdivene ulaşan dar koridora yöneldik. Geniş taş basamaklar, hizmetçilerin Penellaphe ve Rhain heykellerinin tozunu aldıkları büyük bir fuayeye açılıyordu. Yaklaşık iki buçuk metre uzunluğundaki kireçtaşı heykeller

dairesel alanın ortasına yerleştirilmişti ve her öğleden sonra temizlenirlerdi. Heykelin herhangi bir yerinde toz ya da kir zerresi olmaması bile beni etkiliyordu.

Fuaye, Büyük Salon, oturma odaları ve atriyumun bulunduğu kalenin önüne uzanırdı. Ancak Vikter bizi yemyeşil çelenklerle süslenmiş kemer yolundan heykellerin sağına götürdü. Düzinelerce kişinin oturması için tasarlanan büyük ziyafet masası, birkaç uzun saplı, gece çiçek açan gül içeren ortadaki altın vazo hariç, tamamen boştu. Boğazımda bir hava kabarcığıyla gözlerim masadaki güllere takıldı. Sağdaki, aralık kalmış olan kapılardan birine doğru yürüyorduk. Çiçeklerin görüntüsü, koku...

Sanki kanın kokusunu alabiliyordum.

Tawny omzuma hafifçe dokundu ve dikkatimi çekti. Nefes verdim, kendimi gülümsemeye zorladım. Vikter, Teermanların kaledeki birçok çalışma alanından birinin kapısını açtı, burası daha az samimi toplantılar için kullanılırdı. Bakışlarım odayı taradı ve kalbim durdu.

Paniğim, Dük'ün soluk renkli kafasını eğik bir şekilde siyah masanın arkasında otururken elinde tuttuğu her kağıdı dikkatle taramasından kaynaklanmıyordu. Düşes'in masanın sağında Momutan Jansen ile konuşmasından da kaynaklanmıyordu. Paniğimin nedeni, Komutan'ın yanında duran siyah elbiseli, deri ve demir zırha bürünmüş genç adamdı.

Tawny aniden durdu, sanki Tanrılardan birini bulmak için odaya girmiş gibi hızla göz kırptı. Yavaşça bana baktı ve dudaklarının köşeleri yukarıya kıvrıldı. Meraklı ve eğlenceli görünüyordu ve yüzümü görebildiğinden emindim, muhtemelen odadan kaçmama beş saniye kalmıştı.

O anda keşke ona Hawke ve Kızıl İnci'den bahsetseydim dedim.

Hawke'ın Komutan'la burada olması için başka bir neden düşünemedim ama umutsuzca Vikter'ın yanılması ihtimaline tutundum ve bunun Rylan'ın yerine geçmesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Ama başka ne sebep olabilirdi ki?

Aniden yeni bir korku kök saldı. Ya Hawke Kızıl İnci'deki kişinin ben olduğumu öğrenmişse? Aman Tanrılar! Olası görünmüyordu ama Hawke'ın benim korumam olma ihtimali daha düşük değil miydi? Kalbim yeniden atıyor ve şimdi kendisiyle yarışıyor gibiydi.

Dük kâğıtlardan başını kaldırdı, serinkanlı yakışıklı yüzü bana ne olacağına dair hiçbir belirti vermedi. "Lütfen kapıyı kapat Vikter."

Vikter talebe uymak için harekete geçti. Görkemli odada çok canlı ayrıntılar göze çarpıyordu. Dük'ün arkasındaki beyaz mermer duvarda altına boyanan Kraliyet Arması kör ediciydi ve çıplak duvarlarla odanın uzunluğu ve genişliği boyunca uzanan siyah sandalye dizileri tam bir tezat içindeydi. Dük dışında oturulmuş sadece bir sandalye vardı. Düşes'in genellikle kullandığı peluş, krem renkli bir koltuk. Diğer oturma seçenekleri de üç düzgün sıra boyunca yerleştirilmiş olan cilalı, kireç taşı tezgâhlardı.

Oda Dük kadar soğuktu, ancak genellikle tercih ettiği odadan çok daha iyiydi. O odaya çok sık çağrılırdım.

"Teşekkür ederim." Teerman Vikter'a başını salladı, kağıdı masaya indirirken sımsıkı kapalı dudaklarla gülümsedi. Siyah, derin gözleri durduğum yere, kapının girişine sabitlendi. İleride bir yeri gösterirken ağzı gerildi. "Lütfen otur Penellaphe."

Bacaklarım garip bir şekilde uyuştu, kendimi kısa mesafeyi geçmeye zorladım, Hawke'ın bakışlarının her adımımı izlediğinin tamamen farkındaydım. İzlediğini bilmek için bakmama gerek yoktu. Bakışları her zaman o kadar yoğun olurdu. Orta sehpanın kenarına oturdum, ellerimi kucağımda katladım. Tawny arkamdaki bankı alırken Vikter sağımda durdu bu şekilde ben, Komutan ve Hawke arasında durmuş oluyordu.

Düşes masanın yanındaki sandalyede otururken, "Umarım iyi hissediyorsundur, Penellaphe?" dedi.

Sadece basit evet ve hayır soruları sorulacağını umarak başımı eğerek onayladım.

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Saldırıdan bu kadar kısa bir süre sonra Şehir Konseyi'ne katılmanın sana çok fazla geleceğinden endişeliydim" dedi.

Bir kez olsun peçe taktığım için çok memnun olmuştum. Çünkü yüzüm görünür olsaydı, ifademdeki bunca saçma endişeyi saklamak mümkün olmazdı. Sadece berelenmiştim. Rylan'ın yaptığı gibi ağır yaralı ya da göğsünden okla vurulmuş değildim. İyi olacaktım. *Ben* iyiydim. Rylan asla iyi olamayacaktı.

Dük, "Bahçede olanlar nedeniyle şimdi buraya toplandık" diye sözü devralınca boynumdaki ve sırtımdaki kaslar gerilmeye başladı. "Ölümüyle..." Kaşlarının çatılmasıyla beni bir hayret sardı. Alnı buruşan Düşes'e, "Adı neydi?" diye sordu. "Muhafızın?"

Vikter, adını ağzımdan kaçırmadan önce, "Rylan Keal, Majesteleri" diye yanıtladı.

Dük parmaklarını şıklattı. "Ah, evet. Ryan. Ryan'ın ölümüyle bir muhafızın eksildi."

Ellerim yumruğa dönüştü. Rylan. Adı *Rylan'dı*. Ryan değil.

Kimse onu düzeltmedi.

Dük bir duraklamadan sonra "Tekrar" diye ekledi, dudakları alaycı bir ifadeyle hafifçe bükülmüştü. "Bir yılda iki muhafız kaybedildi. Umarım bu alışkanlık haline gelmiyordur."

Sanki bir şekilde benim hatammış gibi söylemişti.

Teerman, "Her neyse, yaklaşan Ayin ile ve Yükselişin göz önünde bulundurulursa, sizi yakından izleyen tek kişinin Vikter olması beklenemez" diye devam etti. "Ryan'ın yerine birini bulmalıyız."

Yanağımın içini ısırdım.

"Eminim şimdi fark etmişsinizdir, bu durum Komutan Jansen ve Muhafız Flynn'in neden burada olduğunu açıklıyor."

Nefes almayı bırakmış olabilirdim.

Dük, "Muhafız Flynn, derhal Ryan'ın yerini alacak" dedi ve odaya girdiğim anda zaten tahmin etmiş olduğum şeyi doğruladı. Ama bunu yüksek sesle söylemesi bambaşka bir şeydi. "Eminim bu şaşırtıcıdır, çünkü şehrimizde yeni ve Kraliyet Muhafızları'ndan biri olmak için oldukça genç."

Ben de bunu merak ediyordum. Dük de bunu sorguluyor gibiydi.

"Terfi ettirilmesi gereken birkaç Sur Muhafızı var ve Hawke'ı getirmek onlara ağır gelebilir." Dük arkasına yaslandı, bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Ama Komutan, Hawke'ın bu göreve daha uygun olduğuna dair bizi ikna etti."

Bunun şu anda yaşanmakta olduğuna inanamıyordum.

"Muhafız Flynn şehirde yeni olabilir ama bu bir zayıflık değil. Olası tehditlere yeni gözlerle bakabiliyor" dedi Komutan Jansen, Vikter'in daha önce söylediklerini neredeyse papağan gibi tekrar edercesine. "Kraliçe'nin Bahçeleri'nde meydana gelebilecek bir açık olasılığını kaç Muhafız olursa olsun gözden kaçırırdı. Beceri eksikliğinden dolayı değil..."

"Tartışılabilir" diye mırıldandı Dük.

Komutan bu yorumu kabul etmeden akıllıca devam etti. "Ancak çoğu zaman bir şehirde çok uzun süre bulunmanın getirdiği sahte bir güvenlik ve memnuniyet duygusu olduğu için. Hawke'ın böyle bir aşinalığı yok."

Düşes, "Ayrıca, Sur dışındaki tehlikelerle ilgili de son zamanlarda deneyimi var" dedi ve bakışlarım Düşes üzerinde yoğunlaştı. "Yükselişin bir yıldan biraz daha kısa bir süre sonra, ancak beklenenden daha erken veya Yükseliş sırasında çağrılsan bile, bu tür bir deneyimi olan birine sahip olmak paha biçilemez. Başkente yolculuğunun mümkün olduğunca güvenli olmasını sağlamak için Avcılarımızdan ayrılmak zorunda da kalmayacağız. Bildiğin gibi, dışarıda korkulacak tek şey Alçalmışlar ve Karanlık Olan değil."

Biliyordum.

Söyledikleri mantıklı geldi. Daha az Avcı vardı ve Sur dışına seyahat etmeye uygun çok muhafız yoktu. Ancak yetenekli olanlar...

Öldürme konusunda.

Hawke bu konuda çok iyi olduğunu söylememiş miydi?

Jansen, "Beklenmedik bir şekilde başkente çağrılma olasılığınız kararımda rol oynadı." dedi. "Sur dışına seyahatleri en az altı ay önceden planlıyoruz ve Kraliçe başkentte bulunmanızı ister ve talep ederse, Avcıların dönmesini beklemek zorunda kalabiliriz. Hawke'ın size atanmasıyla, bu sorunun büyük kısmını çözmüş olacağız."

Tanrılar benden nefret ediyordu.

Tabii bunda şaşılacak bir şey yoktu, sürekli yasak ve onları kızdıracak şeyler yapıyordum. Belki de izliyorlardı ve bu benim cezamdı. Çünkü şu dünyada nasıl olur da tek bir Sur Muhafızının yeterli ve yetenekli olacağına Komutan karar verebilirdi?

Hawke *o* kadar iyi miydi?

Başım, beynimden hiçbir emir almaksızın hareket etti. Hawke'ın durduğu yere baktım ve bakışlarının bana sabitlendiğini gördüm. Omurgamdan aşağı bir ürperti indi. Kabulleniş içinde başını eğdi ve sanki tüm bunlardan zevk alıyormuş gibi sarı gözlerinde zayıf bir parıltı olduğuna yemin edebilirdim. Ama bu, kesinlikle benim paranoyam olmalıydı.

"Bakire'nin kişisel Kraliyet Muhafızlarından biri olarak, onu peçesiz göreceğiniz durumlar olması muhtemeldir." Düşesin ses tonu yumuşaktı, hatta biraz sempatikti ve sonra kafama dank etti. Şimdi ne olacağını biliyordum. "Birinin yüzünü, özellikle de bir Seçilmiş Kişi'yi ilk kez görmek dikkat dağıtıcı olabilir ve bu onu koruma yeteneğinizi engelleyebilir. Bu yüzden tanrılar bu ihlale izin veriyorlar."

Bir sebepten dolayı keşfedilme korkusuna o kadar kapılmıştım ki Rylan, Vikter'la çalışmaya getirildiğinde olanları unutmuştum.

Dük, "Komutan Jansen, lütfen dışarı çıkın" dedi ve ona büyümüş gözlerle baktım. Yüzünde, tamamen memnun, hiç zorlanmamış, alıngan olmayan birinin gülümsemesi vardı.

Arkasından kapanan kapının tıklaması beni sarsana kadar Komutanın gittiğini bile fark etmemiştim.

Teerman, Hawke'a "Sadece birkaç seçilmiş kişinin gördüklerine, gözler önüne serilmiş bir Bakire'ye tanıklık etmek üzeresiniz" diye duyurdu, ancak bakışları bana odaklanmıştı, ellerimin kucağımda titrediği yere. Yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi ve bu midemi bulandırdı. "Penellaphe, lütfen, kendini aç."

11. BÖLÜM

Hayatımda gerçekliğin daha çok bir rüya gibi hissettirdiği birkaç zaman olmuştu.

Annemin çığlıklarını ve babamın kaç diye bağırdığını duyduğum gece de onlardan biriydi. Sanki oradaymışım gibi, her şey bulanıktı ama bir şekilde vücudumla bağlantım kesilmişti. Ailemin katledilmesi şu anda olanlardan çok daha ciddi ve travmatikti. Yine de keşfedilmenin eşiğindeydim. Ve Hawke Dük'e nerede olduğumu söylerse...

Sanki göğsümde bir yumru varmış gibi ağzım kurudu.

Belki Vikter'in değersiz bulunmak istediğim konusunda söyledikleri doğruydu. Ama bu doğru olsa bile, bu olduğunda Dük'ten mümkün olduğunca uzak olmak isterdim.

Hawke Kızıl İnci'de yüzümün tamamını görmemişti ama tanınması mümkün olacak kadar görmüştü. Bir noktada bunu anlayacağını tahmin edebilirdim. Muhtemelen sesimi duyduktan sonra. Ancak, burada Dük ve Düşes'in önünde o anı yaşayacağımı düşünmemiştim.

"Penellaphe." Dük'ün ses tonunda bir uyarı vardı. Çok uzun süre duraksamıştım. "Bütün gün bekleyemeyiz."

"Ona biraz zaman ver, Dorian." Düşes kocasına döndü. "Neden tereddüt ettiğini biliyorsun. Zamanımız var."

Tereddüt etme nedenim onların sandığı şey değildi. Hele de Dük'ün böyle zevkle gülümsemesinin nedeni hiç değildi. Tabii ki, Hawke'ın önünde yüzümü ve *yaralarımı* göstermekten rahatsızdım. Dürüst olmak gerekirse, bu, şu anda endişelerimin en küçüğüydü ama Dük muhtemelen içten içe çarpık bir sevinçle çığlık atıyordu.

Adam benden kesinlikle nefret ediyordu.

Dorian Teerman bilmiyormuş gibi davrandı. Tıpkı karısının inandığı gibi mucizeyle doğmuş bir Seçilmiş olduğumu düşündü. Ama ben daha iyi biliyordum. Diğer *ofisinde* geçirdiği zaman, benim için hissettiklerini kanıtlıyordu.

Bende nefret ettiği şeyin ne olduğundan emin değildim ama bir şey olmalıydı. Bildiğim kadarıyla, Bekleyen Leydi ve Lordlara karşı en azından bir miktar saygılıydı. Ama ya ben? Beni rahatsız eden şeyleri keşfetmekten daha çok zevk aldığı başka bir şey yoktu. Ve eğer gerçekten gününü gün etmek isteseydim, ona hayal kırıklığına uğrayacağı bir şey verirdim, *derslerine* devam etmesi için bir sebep.

Yüzüm sanki alev almış gibi yanıyordu, utançtan çok öfke ve hayal kırıklığı vardı, Zincirleri tutan kopçalara uzandığımda Tawny bana yardım etmek için fırladı, muhtemelen onları koparacak gibi asılmıştım. Peçe gevşedi ve düşmeden önce Tawny kenarları yakaladı ve başlığın çıkmasına yardımcı oldu.

Soğuk hava yanaklarımı ve ensemi öptü. Doğruca Dük'e baktım. Yüzümde ne gördüğünden emin değildim

ama gülümsemesi kayboldu ve gözleri obsidyen parçalara döndü. Çenesi sertleşti, yapmamam gerektiğini bilsemde kendimi durduramadım.

Gülümsedim.

Sadece küçük bir sırıtmaydı, muhtemelen Dük dışında kimse tarafından fark edilmeyen bir sırıtmaydı ama o gördü. Gördüğünü biliyordum.

Daha sonra bedelini ödeyeceğimden emindim ama o anda umursamadım.

Birisi sağıma geçti, Dük'le destansı bakışmamı bitirdi ve bana odada sadece ikimizin olmadığını hatırlattı. Bana bakan tek kişi o değildi.

Yüzümün sağ tarafı Hawke tarafından görülebiliyordu, Dük'ün sık sık güzel dediği tarafı. Anneme benzeyen tarafı.

Sığ bir nefes alarak, Hawke'la tamamen yüzleşene kadar başımı çevirdim. Yandan değil. İki yarayı da kapatan bir maske ya da başka şey olmadan. Saçım bir örgüye bağlanıp ve sonra bir topuza sarılmıştı, bu yüzden de yüzümü örten bir perde yoktu. Kızıl İnci'de görülen her şeyi ve daha fazlasını da gördü. Yara izlerini gördü. Kendimi hazırladım. Tıpkı Dük'ün yapacağımı bildiği gibi, çünkü içten içe Teerman nedenini bilse de bilmese de Hawke'ın tepkisi beni etkileyecekti.

Olması gerekenden bile fazla acıtacaktı.

Ama asla bunu onlara göstermezdim.

Çenemi kaldırıp şok, tiksinti ya da daha kötüsü acıma ifadesi bekledim. Daha azını beklemiyordum. Güzellik son derece imrenilen ve tapılan bir şeydi, kusursuzluk daha da mükemmeldi.

Çünkü güzellik tanrısal olarak kabul edilirdi.

Hawke'ın altın bakışları yüzümde geziniyordu, bakışları o kadar güçlüydü ki yaralarım, yanaklarım ve sonra dudaklarım boyunca bir okşama hissi veriyordu. Gözleri benimkilere dönerken omuzlarımda bir ürperti dans etti. Bakışlarımız kilitlendi. Tutuldu. Odadaki tüm hava boşalmış gibiydi ve sanki güneşin altında uzun süre kalmışım gibi kızarmış hissettim.

Ona baktığımda ne gördüğümü bilmiyordum ama ifadesine kazınmış bir şok, tiksinme ve özellikle de merhamet yoktu. Ama ifadesi tamamen boş da değildi. Gözlerinde ve ağzında *bir* şey vardı ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama sonra Dük konuştu, ses tonu aldatıcı bir şekilde hoştu. "O gerçekten eşsiz, değil mi?"

Kaskatı kesildim.

Dük, "Yüzünün yarısı bir başyapıt" diye mırıldandı ve midem düğümlenirken tenim önce buz sonra alev gibi hissetti. "Diğer yarısı kâbus gibi."

Kollarımdan aşağı bir sarsıntı süzüldü ama çenemi yukarıda tuttum ve bir şeyi, *herhangi* bir şeyi alma ve Dük'ün yüzüne fırlatma dürtüsüne direndim.

Düşes konuştu ama emin değildim. Hawke öne çıktığında bakışları benimkine sabitlenmişti. "İki yarısı da bir bütün olduğu kadar güzel."

Dudaklarım keskin bir nefesle ayrıldı. Dük'ün tepkisini görmek için bile bakamadım ama felaketten başka bir şey olmadığından emindim.

Hawke elini kılıcının kabzasına koydu ve hafifçe eğildi, bakışları bir kez bile benimkini terk etmedi. "Kılıcım-

la ve hayatımla, seni güvende tutmaya yemin ediyorum, Penellaphe" dedi, derin ve pürüzsüz bir sesle ve sesi bana zengin aromalı, erimiş çikolatayı hatırlattı. "Şu andan itibaren sonsuza dek, seninim."

Yatak odamın kapısını arkamdan kapatarak ona yaslandım ve hırıltılı bir şekilde nefes verdim. Korumam olarak yemin ettiğinde adımı söylemişti. Ne olduğum değil, *kim* olduğumu söylemişti ve bu...

Olması gereken bu değildi.

Kılıcımla ve hayatımla seni güvende tutmaya yemin ediyorum Bakire, Seçilmiş. Şu andan itibaren sonsuza dek, seninim.

Vikter böyle yemin etmişti, Hannes ve Rylan gibi.

Komutan Hawke'a doğru kelimeleri söylememiş miydi? Unutacağını düşünmemiştim. Hawke doğrulduktan sonra Dük'ün yüzündeki ifade ıslak çimenleri ateşe verebilirdi.

Tawny benimle yüzleşmek için döndü, giydiği soluk mavi elbise ayaklarının etrafında dönüyordu. "Hawke Flynn senin koruman, Poppy."

"Biliyorum."

"Poppy!" diye bağırarak adımı tekrarladı. "O!" O salonu işaret etti... "O senin koruman."

Kalbim küt küt atıyordu. "Sesini alçak tut." Kapıdan uzaklaştım ve elini tuttum, onu odanın uzak köşesine çektim. "Muhtemelen dışarıda bekliyor..."

"Kişisel koruman olarak" dedi üçüncü kez.

"Biliyorum." Kalbim güm güm atıyordu, onu pencereye doğru çektim.

"Bunun kulağa korkunç geleceğini biliyorum ama söy-

lemek zorundayım. Daha fazla tutamıyorum." Heyecandan gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu büyük bir gelişme."

"Tawny" diye yanıtladım, elimi onun elinden kurtardım.

"Biliyorum. Korkunç olduğunun farkındayım ama söylemek zorundaydım." Kapıya doğru bakarken elini göğsüne bastırdı. "Ona bakmak oldukça... heyecan verici."

Aynen öyle.

"Ve rütbe almakla ilgilendiği açık."

Bana dönerken kaşları çatıldı. "Neden böyle söylüyorsun ki?"

Ona dik dik baktım, Dük'ün söylediklerine dikkat etmemiş miydi?

"Hiç bu kadar genç bir Kraliyet Muhafızı duydun mu?"

Tawny burnunu kıvrıştırdı.

"Hayır, duymadın." Kraliyet Muhafızları Komutanı ile arkadaş olmanın sizin için yapacağı şey budur, diye işaret ettim, kalp çarpıntım devam ediyordu. "Onun kadar nitelikli başka bir Kraliyet Muhafızı olmadığına inanamıyorum."

Ağzını açtı, kapattı ve sonra gözleri kısıldı. "Çok garip, beklenmedik bir tepki veriyorsun."

Kollarımı kavuşturdum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Bilmiyor musun? Avluda antrenman yapmasını izledin..."

"İzlemedim!" Kesinlikle izlemiştim.

Tawny başını yana eğdi. "Balkondan antrenman yapan Muhafızları izlerken birden fazla kez seninle birlikteydim ve herhangi bir gardiyanı izlemiyordun. *Onu* izliyordun."

Dudaklarımı sımsıkı kapattım.

"Muhafızın olarak atanmasına adeta kızmış görünüyorsun ve bana söylemediğin bir şey yoksa, o zaman neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Ona söylemediğim çok şey vardı.

Beni inceledikçe bakışlarındaki şüphe arttı. "Bana söylemediğin ne var? Sana daha önce bir şey mi dedi?"

"Ne zaman onunla konuşma şansım oldu ki?" diye zayıf bir sesle sordum.

"Her ne kadar bu kalenin etrafında sürünüyor olsan da eminim gerçekten biriyle konuşman dahi gerekmeden bir sürü şeye kulak misafiri oluyorsundur" dedi ve bir adım attı. Sesi kısıldı. "Onun kötü bir şey söylediğine kulak misafiri oldun mu?"

Başımı salladım.

"Poppy..."

İstediğim son şey Hawke'ın yanlış bir şey yaptığını düşünmesiydi. Bu yüzden ağzımdan kaçırdım. Ya da belki de bir şeyler söylemek zorundaydım. "Onu öptüm."

Dudakları ayrıldı. "Neyi?"

"Ya da o beni öptü" diye düzelttim. "Şey, birbirimizi öptük. Karşılıklı bir öpücük vardı..."

"Anladım!" diye çığlık attı ve ardından görünür bir derin nefes aldı. "Bu ne zaman oldu? Bu nasıl oldu? Ve neden bunu şimdi duyuyorum? "

Şöminenin yanındaki berjerlerden birine kendimi bıraktım. "Bu... Kızıl İnci'ye gittiğim geceydi."

"Biliyordum." Tawny terlikli ayağını yere vurdu. "Başka bir şey olduğunu biliyordum. Çok garip davranıyordun, başın belada diye çok endişeleniyordum. Oh! Sana bir şey

fırlatmak istiyorum. Hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum. Ben olsam kalenin tepesinden çığlık atardım."

"Çığlık atardın çünkü atabilirdin. Sana bir şey olmazdı. Ama ya ben?"

"Biliyorum. Biliyorum. Yasak falan." Aceleyle diğer koltuğa geçti ve bana doğru eğilerek oturdu. "Ama ben senin arkadaşınım. Bu tür şeyleri arkadaşlarına söylemen gerekir."

Arkadaşım.

Eğer bana başka bir bağ ile bağlı olmasaydı, öyle olacağımıza inanmayı o kadar çok istiyordum ki. "Hiçbir şey söylemediğim için özür dilerim. Sadece... Yapmamam gereken çok şey yaptım ama bu... Bu farklı. Bir şey söylemezsem... O zaman olur diye düşündüm, bilmiyorum ..."

"Silinir gider diye mi? Tanrıların bilmediği bir şey olur diye mi?" Tawny başını salladı. "Eğer tanrılar şimdi biliyorsa, o zaman da biliyorlardı, Poppy."

"Biliyorum" diye fısıldadım, kendimi berbat hissettim ama neden kendime sakladığımı da ona söyleyemedim. Ona zarar vermek istemedim ve bunun olacağını hissettim. Bunu bilmek için dokunuşuma ihtiyacım yoktu.

"Bana olanları çok ama çok ayrıntılı bir şekilde anlatırsan, bana söylemediğin için seni affedeceğim" dedi.

Sırıttım ve sonra da dediğini Yani hemen hemen. Peçemi yavaşça açıp kucağıma sererken, ona odada kendimi nasıl onunla bulduğumu ve Britta olduğumu nasıl düşündüğünü anlattım. Benim o olmadığımı anlayınca ne istersem yapmayı teklif ettiğini ve geri dönmesini beklememi istediğini söyledim. Ama ona beni *başka* bir yerde nasıl öptüğünü söylemedim.

Tawny, Bakire olduğumu anladığında Agnes'in bana baktığından daha fazla hayranlıkla baktı. "Ah Tanrılar, Poppy."

Kafamı yavaşça eğerek onayladım.

"Keşke kalsaydın."

"Tawny." İç geçirdim.

"Ne? Keşke kalsaydım diyemezsin. Birazcık bile diyemezsin."

Bunu söyleyemezdim.

"Bahse girerim eğer kalsaydın artık bir Bakire olamazdın."

"Tawny!"

"Ne?" Tawny güldü. "Şaka yapıyorum ama bahse girerim *zar* zor bakire olurdun. Söyle bana, hoşuna gitti mi? Öpüşmek?"

Dudağımı ısırdım, neredeyse yalan söyleyebilmeyi diliyordum. "Evet. Gitti."

"O zaman neden koruman olduğu için bu kadar üzgünsün?"

"Neden mi? Hormonların mantıklı düşüncelerini bulandırıyor olmalı."

"Çok teşekkür ederim, hormonlarım her zaman mantıklı düşüncelerimi bulandırıyor."

Homurdandım. "Beni tanıyacak. Konuşmamı duyarsa tanır, değil mi?"

"Tahminime göre, evet."

"Ya Dük'e gidip ona Kızıl İnci'de olduğumu söylerse? Ben... beni öpmesine izin verdiğimi?" Ve daha fazlasını yaptığımı ama bu noktada öpüşmek bile yeterliydi. "En genç Kraliyet Muhafızı değil ama gençlerden biri. Kariye-

rinde yükselmekle ilgilendiği çok bariz ve bunu güvence altına almak için Dük'ün desteğini almaktan daha iyi bir yol var mı? En sevdiği muhafızlara ya da personele nasıl davranıldığını biliyorsun! Saraydakilerden daha iyi muamele görüyorlar."

"*Majestelerinin lütfunu* kazanmakla ilgilendiğini sanmıyorum" diye savundu Tawny. "Çok güzel olduğunu söyledi."

"Eminim sadece kibarlık yapıyordur."

Köpek kılı yediğimi itiraf etmişim gibi bana baktı. "Öncelikle, sen güzelsin. Bunu biliyorsun..."

"İltifat avına çıkmadım."

"Biliyorum ama sana bunu hatırlatma ihtiyacı hissettim." Bana hızlıca büyük bir gülümseme verdi. "Dük'ün bir pislik olmasına karşılık bir tepki vermek zorunda değildi."

Dudaklarım seğirdi.

"Bunu görmezden gelebilir ve Kraliyet Muhafızı yeminine geçebilirdi, bu arada, sesi sanki... *seks* gibi geliyordu."

"Evet" diye itiraf ettim, Kızıl İnci'deki geceden önce bunu fark edemeyeceğimi düşünmüştüm. "Evet, öyle yaptı."

"Neredeyse kendimi serinletmem gerekiyordu, haberin olsun. Ama bu gelişmenin en önemli kısmına geri dönelim. Seni çoktan tanıdığını düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum." Başımı koltuğa yasladım. "O gece bir maske takıyordum ve o onu çıkarmadı ama ben olsam sanırım maskeli veya maskesiz birini tanırım."

Başıyla onayladı. "Ben olsam tanırdım ve umarım bir

Kraliyet Muhafızı da bunu yapabilecek yeteneğe sahiptir."

"O zaman bu, bir şey söylememeyi seçtiği anlamına gelir." Vikter ile birlikte beni odama dek bırakırken hiç br şey söylememişti. "Gerçi beni tanımamış olabilir. Oda son derece loş bir ışıkla aydınlatılmıştı."

"Eğer o zaman tanımadıysa, söylediğin gibi konuştuğunda seni tanıyacaktır. Onun yanındayken tamamen sessiz kalman imkânsız" diye vurguladı. "Bu çok şüpheli olurdu."

"Besbelli."

"Ve tuhaf."

"Katılıyorum." Peçemdeki zincirlerle oynuyordum. "Bilmiyorum. Ya tanımadı ya da tanıdı ama bir şey söylememeyi seçti. Belki de bu yolla bana üstünlük sağlamayı planlıyordur."

Kaşları çatıldı. "Sen inanılmaz derecede kuşkucu bir insansın."

Bunu inkâr edecektim ama yapamayacağımı fark ettim. Akıllıca davranmayı seçtim. "Muhtemelen beni tanımadı." Garip bir rahatlama ve hayal kırıklığının karışımı, beklentinin heyecanıyla birleşti. "Biliyor musun?"

"Neyi?"

"Beni tanımadığı için rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım bilmiyorum. Ya da tanıma ihtimali beni heyecanlandırmış da olabilir." Başımı sallayarak, güldüm. "Bilmiyorum ama önemli değil. Ne... Ama aramızda olanlar sadece bir seferlikti. Bu sadece... Bir şeydi... Bir daha olmaz."

"Eminim" diye mırıldandı.

"Bunların hiçbirini tekrar *yapmak* isteyeceğini düşündüğümden değil, özellikle de artık ben olduğumu bildiği için. Eğer biliyorsa."

"Hı hı."

"Ama söylemeye çalıştığım şey, bunun dikkate alınması gereken bir şey olmadığı. Önemli olan tek şey onun bu bilgiyle ne yapacağı" deyip kafamı sallayarak bitirdim.

Tawny sanki alkışlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Bunu duymaktan korkuyorum."

Kahverengi gözleri ışıldadı. "Burada işler çok daha heyecanlı hale gelmek üzere."

12. BÖLÜM

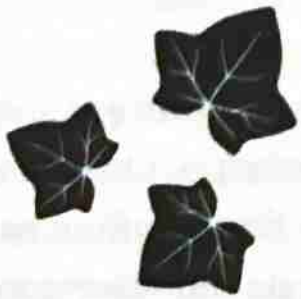

Ertesi gün öğleden sonra Tawny ile havadar, güneşte ısınmış avluda oturuyordum ve bir değil, iki Bekleyen Leydi ile birlikteydim ve bu duruma nasıl düştüğümü merak ediyordum.

Odamın dışındaki gezilerimin zamanlaması her zaman iyi ayarlanırdı, özellikle avluya geldiğimde orada benden başka kimse olmazdı. Yaklaşık otuz dakika önce geldiğimde ise, her zamanki gibi boştu.

Tawny'nin başka bir odadan topladığı minik sandviçleri aldıktan dakikalar sonra bu durum değişmişti. Loren ve Dafina gelmişti ve ellerim kucağımda hafifçe kenetlenirken, ayak bileklerim çaprazlanmıştı ve ayaklarım elbisemin fildişi kenarının arkasına sıkışmıştı, orada olmamalıydım.

Tawny ve benim oturduğumuz masaya oturduklarından beri, Bekleyen Leydiler orada olduğu sürece orada olamazdım. Bu durum, Rahipler ve Rahibeler tarafından açıkça yasaklanan birçok şeyden biri olan, onlarla etkileşimde bulunduğum şeklinde kolayca yorumlanabilirdi. Onların deyimiyle etkileşim, fazla samimiydi.

Etkileşimde değildim gerçi. Kendimi soylu bir dinginliğin resimleştirilmiş hali olarak hayal ettim. Ya da kolayca peçeli Bakirelerin heykellerinden biriyle karıştırılabilirdim. Dışarıdan sakin görünebilirdim ama içten içe, tükenmiş, yıpranmış bir sinir yumağından başka bir şey değildim. Tabii bu durumumun biraz da önceki gece, hatta dürüst olmak gerekirse son birkaç gündür, huzurlu bir uykumun olmamasıyla ilgisi vardı. Kısmen de Dafina ve Loren'in varlığından sorumlu tutulacağımı bilmemden de kaynaklanıyordu. Atriyuma girmeme izin verilip verilmediğini bile bilmiyordum. Daha önce hiç sorun olmamıştı ve kimse bunun hakkında benimle konuşmamıştı. Ancak, ben daha önce buradayken avluya başıboş bir hizmetçi ya da muhafızdan başka kimse gelmemişti. Gerçi gergin ve huzursuz olmamın tek sebebi onlar değildi.

Birincil sebep oturduğum yerin sinsi bir köşesinde duruyordu, eli kılıcının kabzasında duruyordu, amber rengi gözleri sürekli tetikteydi.

Hawke.

Bir göz atıp onu orada dikilirken görmek garipti. Tawny ve ben bazen avluya çıktığımızda öğleden sonraki kahvaltılarımızı Rylan izlerdi. Hawke'ın burada olması çok farklıydı. Normalde, Rylan ya bahçeye bakar veya zamanının çoğunu girişte oyalanıp yakınlardaki diğer Kraliyet Muhafızlarından biriyle konuşarak geçirirdi. Hawke öyle değildi. Tüm ışığı alan yerleri ve avlunun dışındaki bahçeleri görebildiği tek alanı buldu.

Neyse ki, pencereler güllere bakmıyordu.

Ne yazık ki, kendimi sık sık Peçeli Bakire'nin çeşmesine bakarken buluyordum.

Sadece bir gün içinde, Rylan'ın güvenlik açısından ne kadar gevşek olduğu neredeyse acı verici bir şekilde ortaya çıkmıştı. Kabul ediyorum, daha önce bir girişim olmamıştı ama Rylan *yumuşamıştı*. Bunu kabul etmekten bile nefret ediyordum. Bunu yapmak ihanet gibi hissettirmişti ama bu brunchı öncekilerden çok farklı kılan tek şey bu değildi.

Olayı bu kadar farklı kılan bir diğer şey de Bekleyen İki Leydi'nin ortaya çıkmasıydı. Ayinlerinden sonra Teerman Kalesi'ne geldiklerinden beri ilk kez avluya girdiklerinden şüphelenmiştim.

Zengin bir tüccarın ikinci kızı olan Dafina, sanki sadece kendisinin görebildiği bir böceğin hayatına son vermeye çalışıyormuş gibi ipek, leylak renkli yelpazesini yelliyordu. Sabah geç saatlerde güneş pencerelerden içeri girerken, avlu hâlâ serindi ve Dafina'nın salatalıklı sandviç yemekle çay yudumlamak sırasında aşırı sıcakladığından şüpheliydim.

Onun yanında, başarılı bir tüccarın ikinci kızı Loren, yaklaşan Ayin sırasında giyilecek maskesine minik kristalleri dikmekten vazgeçmişti ve kendisini koyu renk saçlı Kraliyet Muhafızının yaptığı her hareketi izlemeye tamamen adamıştı. Hawke'ın bir dakikada kaç nefes aldığını bildiğinden emindim.

İçten içe, neden kalkıp, olmam gerektiği gibi odadan çıkmadığımı biliyordum. Tawny'nin beni beklediğini biliyordum. Sadece oturup kendi işime bakarak bile kınanma riskini neden göze aldığımı anlıyordum.

Bekleyen İki Leydi'nin maskaralıklarına *hayran* kalmıştım.

Loren, Hawke'ın dikkatini çekmek için birçok şey yapmıştı. Pencerelere yakın bir ağacın dalları boyunca zıplayan mavi kanatlı bir kuşla meşgulmüş gibi yaparken, kristal kesesini düşürmüştü ki Hawke cesurca kesesini kurtarmayı başarmıştı. Bu Dafina'yı baygınmış gibi davranmaya kışkırtmıştı ki ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her nasılsa, mavi elbisesinin yakası o kadar kaymıştı ki, düşürmemeyi nasıl başardığını merak ettim.

Yanıyor bile olsam elbisemi o kadar açamazdım.

Elbisemin kolları küçük düğmelerle aşağı uzanıyordu, neredeyse boynuma kadar ulaşan bir korsem vardı. Kumaş hançeri uyluğuma koyamayacağım kadar ince ve narindi. Bu kadar ince olan bir şey giymediğim anda hançerim eski yerine geri dönecekti.

Bir beyefendi olarak Hawke, Dafina'ya şezlonga kadar eşlik etmiş ve bir bardak naneli su getirmişti. Daha sonra Loren, çabucak iyileştiği ani, açıklanamayan bir baş ağrısından bayıldı bu durum Hawke'ın sağ yanağındaki gamzeyi gösteren bir gülümsemeye neden oldu.

Baş ağrısı yoktu, tıpkı baygınlık olmadığı gibi. Duygularımı meraktan açmıştım ve her ikisinden de bir üzüntü ipliğinden başka bir acı veya ıstırap hissetmemiştim. Malessa'nın ölümünden kaynaklanıyor olabileceğini düşündüm, her ne kadar ikisi de ondan bahsetmese de.

"Ne duydum biliyor musun?" Dafina dişlerini alt dudağının üzerinden geçirerek Hawke'a doğru bakarken yelpazesini indirdi. "Birisi" kelimeyi söyledikten sonra ve sonra sesini alçalttı "Şunlardan birinin oldukça sık ziyaretçisi olmuş..." bakışları bana döndü. "Şehirdeki şu evlerin."

"Şu evler?" Tawny, orada değillermiş gibi davranmayı bırakarak sordu. Onu suçlayamazdım. Onlarla arkadaştı ve Bekleyen Leydiler muhtemelen benimle oturmamaları gerektiğinin farkındayken Tawny de en az benim kadar onların maskaralıklarıyla eğleniyordu.

Dafina ona anlamlı bir bakış attı.

"Erkeklerin ve kadınların sık sık kâğıt ve *diğer oyunları* oynadığı türden evler."

Tawny'nin kaşları kalktı. "Kızıl İnci'den mi bahsediyorsun?"

"Tedbirli olmaya çalışıyordum." Dafina iç çekti, bakışları bana doğru döndü. "Ama, evet."

Dafina'nın beni böyle bir yerin bilgisinden korumaya çalışmasına neredeyse gülüyordum. Orada olduğumu öğrenirse ne yapacağını merak ediyordum.

"Ve böyle bir yerde ne yaptığını duydunuz?" Tawny ayağını masanın altına çekip, oradan beni dürttü. "Tahminimce kâğıt oynamak için oradadır, değil mi? Yoksa?.." Elini göğsüne bastırarak sandalyesine çöktü ve iç çekti. Saçını bir arada tutmaya çalıştığı özenli topuzundan bir bukle kurtuldu. "Yoksa başka, daha yasadışı oyunlar oynadığını mı düşünüyorsunuz?"

Tawny, Hawke'ın Kızıl İnci de ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Onu tekmelemek istedim... bir Bakire gibi, elbette.

"Eminim tek yaptığı kâğıt oynamaktır." Loren, sarı ve kırmızı yelpazesini elbisesinin koyu mavisine bastırırken kaşlarını çattı. Yelpaze ve elbisenin kontrastı...korkunç ve aynı zamanda ilginçti. Bakışlarım maskesine takıldı. Malzemeye her renkten kristaller dikilmişti. İşini bitir-

diğinde yüzüne gökkuşağı kusmuş gibi görüneceğinden emindim. "Eğer tek yaptığı buysa, bu bir hayal kırıklığı olurdu."

Tawny, sözlerinden şurup gibi akan mizah anlayışıyla, "Herkes oraya gittiğinde ne yapıyorsa Hawke'ın da onu yaptığını hayal edebiliyorum" dedi. "Birlikte... Kaliteli zaman geçirecek birini buluyordur." Yaramaz bakışları benimkilere kaydı.

Tawny'nin kahvesine dökmeyi sevdiği şekerleri kaba tuzla değiştirecektim.

Araya girmeyeceğimi, giremeyeceğimi biliyordu. Leydilerle konuşmama izin verilmiyordu ve Hawke'la ya da onun çevresindekilerle hâlâ konuşmuyordum. Hawke'ın dün akşamki yemekten sonra bir şey yapmak isteyip istemediğimi sorması dışında, ki kafamı sallamıştım, hayır, o da benimle konuşmamıştı.

Daha önce olduğu gibi, rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım bilmiyordum.

Dafina, "Mevcut durumda böyle şeyler konuşulmamalı." dedi.

Tawny çayını içerken boğuldu ve peçenin arkasında gözlerim döndü.

Loren, "Bayan Willa bugün hayatta olsaydı, onu ağına düşürürdü" dedi ve bu söz ilgimi çekti. Willa Colyn'den mi bahsediyordu?

"Sonra da günlüğüne onun hakkında yazardı."

Öyleydi.

Bayan Willa Colyns iki yüz yıl önce Masadonya'da yaşamış bir kadındı. Görünüşe göre çok... Aktif bir aşk hayatı vardı. Bayan Colyns oldukça skandal ilişkilerini

günlüğünde oldukça açık bir şekilde detaylandırmıştı ve günlükler bir tür tarihsel belge olarak Atheneum şehrinde dosyalanmıştı. Tawny'den günlüğü benim için almasını istemeyi zihnimde not aldım.

Dafina kıkırdayarak, "Sadece en yetenekli... *partnerleri* hakkında yazdığını duydum" diye fısıldadı. "Yani, biri eğer o sayfalara girdiyse, bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz."

Bunun ne anlama geldiğini *biliyordum*.

Onun yüzünden.

Bakışlarım Hawke'ın durduğu yere kaydı. Siyah pantolon ve tunik vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmıştı ve Dafina veya Loren'i, bakışları her birkaç dakikada bir ona geri dönüş yolunu bulduğu için suçlayamazdım. Uzun boyluydu, sırım gibi kasları vardı ve belindeki ve yanındaki kılıç, bayılan kadınlardan daha fazlasına hazır olduğunu söylüyordu. Omuzlarının arkasına örtülmüş Kraliyet Muhafızlarının beyaz pelerini, yeni bir eklentiydi.

Ama aynı zamanda havayı, sanki oda elektriklenmiş gibi, ölçülemez bir gerilimle dolduruyordu. Etrafındaki herkes bunun farkında olurdu.

Bakışlarım göğsüne kaydı ve zırh olmadan bile ne kadar sert hissettirdiğinin hatırası, yanaklarıma sıcak basmasına neden oldu. Göğsüme yeni tanıdık bir ağırlık yerleşti, elbisemin ipeği aniden hassas ve kızarmış cildime batıyormuş gibi geldi.

Belki o aptal yelpazelerden biri kullanışlı olabilirdi.

Bir inlemeyi yutarak kendime bir tokat atmak istedim. Ama böyle bir seçeneğim olmadığı için çayımdan bir yudum aldım, boğazımdaki açıklanamaz kuruluğu gider-

meye çalıştım ve bir kez daha Dafina ve Loren'e odaklandım. Ayinden bahsediyorlardı. Heyecanları şiddetli bir uğultu gibiydi. Kutlamaya sadece bir hafta kalmıştı, Hasat Dolunayı gecesi.

Heyecanları bulaşıcıydı. İlk ayinim olduğu için, orada olacaktım, maske takacak ama beyaz giymeyecektim. Çoğunun benim Bakire olduğumdan haberi olmayacaktı. Her zaman benimle olduğundan emin olan iki muhafız, muhtemelen dikkatli gözlerin beni fark etmesine neden olabilirdi. Yine de bakışlarım yavaşça Hawke'a geri dönerken, beklenti dolu bir belirsizlik heyecanı içime doğru kıvrıldı.

Karnım düğüm düğümdü.

Beni maskeyle görseydi, odada onunla birlikte olanın ben olduğumu anlar mıydı? Bunun bir önemi olur muydu? Ayin zamanı geldiğinde benim aynı kişi olduğumu fark etmesi gerekirdi, değil mi? Tabii çoktan fark etmediyse.

Ayaklarını omuz genişliğinde açarak duruyordu, bakışları bizim küçük grubumuzdaydı. Güneş ışığı neredeyse ona doğru çekiliyordu, elmacık kemiklerini ve bir aşık gibi kaşlarını okşuyordu. Profili kusursuzdu, çenesinin çizgisi bahçeyi ve kale fuayesini süsleyen heykeller gibi yontulmuştu.

Loren, "Bunun, onun yakınlarda olduğu anlamına geldiğini biliyorsun" diyordu. "Prens Casteel."

Kafamı şok içinde ona doğru çevirdim. Ne hakkında konuştuğu veya konunun nasıl ortaya çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onun adını gerçekten yüksek sesle söylediğine inanamıyordum. Dudaklarım ayrıldı. Alçalmışlardan başka kimse onun gerçek adını söylemeye cesaret edemezdi ve herhangi birinin bunu kalede bile

söyleyeceğinden şüpheliydim. Ona prens demek ihanetti. O, Karanlık Olan'dı.

Dafina kaşlarını çattı. "Çünkü..." Bana baktı, kaşları çatıldı. "Saldırı yüzünden mi?"

Ancak o zaman onların benim kaçırılma girişmim hakkında konuşuyor olduklarını fark ettim...

O ana dek ben de onların yapmış olduğu şeyi yapıyor, Hawke'a bakıp onu düşünüyordum.

"Bunun dışında." Loren maskesine kan kırmızısı kristaller takmaya başladı. "Britta'nın bu sabah söylediklerine kulak misafiri oldum."

"Hizmetçi mi?" Dafina pufladı.

"Evet, hizmetçi." Koyu renk saçlı Bekleyen Leydi çenesini kaldırdı. "Her şeyi biliyorlar."

Dafina güldü. "Her şeyi mi?"

Sesini alçaltırken başını salladı. "İnsanlar onların önlerinde *her* şey hakkında konuşurlar. Ne kadar samimi ya da özel olursa olsun. Sanki bir odadaki hayaletler gibiler. Kulak misafiri olmadıkları hiçbir şey yoktur."

Loren'n haklı olduğu bir nokta vardı. Düşes ve Dük'te bunun aynısını görmüştüm.

"Britta sana ne dedi?" Tawny fincanını masaya koydu.

Loren'in koyu renkli gözleri benim ve Tawny'nin üzerinde gezindi. "Prens Casteel'in Üç Nehirler'de görülmüş olduğunu söyledi. Dük Everton'ın hayatını alan yangını başlatanın o olduğunu."

"Bir insan bunu nasıl iddia edebilir?" Tawny sordu. "Karanlık Olan'ı gören hiç kimse neye benzediğini ya da onu tarif edecek kadar uzun yaşamamış.»

Dafina, "Bilmiyorum" diye karşı çıktı. "Ramsey'den

kel olduğunu, sivri kulakları olduğunu ve solgun olduğunu duydum, tıpkı... Biliyorsun işte."

Homurdanma dürtüsüne karşı direndim. Atlantisliler tıpkı bize benziyordu.

"Ramsey? Majestelerinin kahyalarından biri mi?" Tawny kaşlarını çattı. "Daha önce dediğim gibi, *muteber* biri bunu nasıl iddia edebilir?"

Loren, "Britta, Prens Casteel'i gören birkaç kişinin aslında oldukça yakışıklı olduğunu söylediğini iddia ediyor" diye ekledi.

"Ah, gerçekten mi?" Dafina etkilenmişti.

Loren kristali maskesine takarken başını salladı. "Goldcrest Malikanesi'ne böyle girdiğini söyledi." Sesi kısıldı. "Düşes Everton, kim olduğunu fark etmeden onunla fiziksel bir ilişki kurmuş ve böylece o da malikanede serbestçe hareket edebilmiş."

Britta'nın çenesi oldukça düşükmüş, değil mi?

"Neredeyse söylediği her şey doğru çıkıyor." Loren kırmızının yanında zümrüt yeşili bir kristalle çalışırken omuz silkti. "Yani Prens Casteel hakkında haklı olabilir."

Tawny, "Bu ismi söylemeyi gerçekten bırakmalısın" diye tavsiye etti. "Biri sizi duyarsa, 'Ben daha iyi biliyordum' diyemeden Tapınaklara gönderilirsin."

Loren'un gülüşü hafifti. "Endişelenmiyorum. Kulak misafiri olunabilecek bir yerde böyle şeyler söyleyecek kadar aptal değilim ve burada mevcut kimsenin bir şey söyleyeceğinden şüpheliyim." Kısa ama bilmiş bakışları bana döndü. Tek kelime edemeyeceğimi biliyordu çünkü o zaman konuşmanın bir parçası olduğumu bile açıklamak zorunda kalacaktım.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, değildim.

Sadece burada oturuyordum.

"Ya... ya gerçekten buradaysa?" Loren hafifçe ürperdi. "Şimdi şehirde mi? Ya Teerman Kalesi'ne böyle girerse?" Gözleri parladı. "Burada biriyle arkadaş olmuştur belki de zavallı Malessa'yla."

"Potansiyel tehlikeler hakkında o kadar da endişeli görünmüyorsun." Tawny fincanını aldı. "Açık konuşmak gerekirse, sesin heyecanlı geliyor."

"Heyecanlı ? Hayır. İlgi çekici mi? Muhtemelen." Maskeyi kucağına indirdi, iç çekti. "Bazı günler çok sıkıcı oluyor."

İfadesinin bende yarattığı şok, kim olduğumu ve nerede olduğumu unutmama neden oldu. Tek yapabildiğim konuşurken sesimi alçak tutmaktı. "Yani, eski usul güzel bir isyan sizin için işleri canlandırabilir mi? Ölü erkekler, kadınlar ve çocuklar bir eğlence kaynağı mı?"

Hem onun hem de Dafina'nın yüzünde şaşkınlık belirdi. Muhtemelen ikisi de sesimi ilk kez duyuyordu.

Loren yutkundu. "Sanırım ben... Yanlış konuşmuş olabilirim, Bakire. Özür dilerim."

Hiçbir şey söylemedim.

"Lütfen Loren'i görmezden gel" diye yalvardı Dafina. "Bazen hiç düşünmeden konuşur ve hiçbir anlamı yoktur."

Loren ısrarla başını salladı ama tam olarak söylediği şeyi kastettiğinden şüphem yoktu. Bir isyan, gündelik hayatının monotonluğunu bozacaktı ve etkilenecek veya kaybedilecek hayatları düşünmemişti, çünkü basitçe umursamamıştı.

Sonra bir kez daha hissettim, hiçbir uyarı olmadan vücudum ileri doğru sarsıldı ve omurgam sertleşti. Yeteneğim kendiliğinden canlanmış ve ben ne olduğunu anlamadan Loren ve benim aramda görünmez bir bağ oluşmuştu. Aramızdaki bağlantıdan bir his bana ulaşmıştı. Sıcak bir günde açık havayı hatırlatan bir aroma. Ardından da acı kavun kadar sert bir şey. Kalbim kaburgalarıma çarparken duyulara odaklandım. Loren bana bir şey söylemek istiyormuş gbi bakarken heyecan ve korkuyu hissettim.

Ama Loren'dan aldığım şey bu olamazdı. Hiç mantıklı gelmiyordu. Bu duygular benden geliyor ve bir şekilde yeteneğimi etkiliyor olmalıydı.

Dafina arkadaşının kolunu tuttu. "Gel, yola çıkmalıyız."

Loren başka şansı yokmuş gibi koltuğundan kaldırıldı ve Dafina kulağına fısıldarken hızla odadan dışarı çıkarıldı.

Tawny, "Bence onları korkuttun" dedi.

Titreyen elimi kaldırarak tatlı limonlu içecekten hızlıca bir yudum aldım. Az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Poppy." Tawny koluma hafifçe dokundu. "Sen iyi misin?"

Bardağı dikkatlice yere koyarken başımı salladım. "Evet, ben sadece..."

Bunu nasıl açıklayabilirdim? Tawny'nin yeteneğimden haberi yoktu ama haberi olsa bile bunu kelimelere dökebileceğimden ya da gerçekten bir şey olduğundan emin değildim.

Ona baktım ve hislerimi açtım. İlk başta Dafina ve Lo-

ren ile olduğu gibi, tek hissettiğim bir üzüntüydü. Derin bir acı ya da hissetmemem gereken bir şey bulamadım.

Kalbim yavaşladı ve vücudum rahatladı. Geriye yaslandım, acaba yeteneğimin bu kadar garip davranmasına stres mi sebep oldu diye düşündüm.

Tawny bana baktı, endişesi yüzünden okunabiliyordu.

Sesimi halen açık tutarak ona "Ben iyiyim" dedim. "Loren'in söylediklerine inanamıyorum."

"Ben de öyle ama o her zaman... En hastalıklı şeylerde bir eğlence bulur. Dafina'nın dediği gibi, hiçbir anlamı yok."

Kafamı salladım, Loren'in bir şey demek isteyip istemediğinin tam olarak önemli olmadığını düşündüm. Bir yudum daha içtim, elimin titremediğini görünce rahatladım. Ölçülebilir derecede daha normal hissederek, tuhaflığı stres ve uyku eksikliğine bağladım. Düşüncelerim tekrar Karanlık Olan'a döndü. Saldırıların arkasında o olabilirdi ve benim peşimde de olabilirdi ama bunların hiçbiri onun şehirde olduğu anlamına gelmiyordu. Ancak, eğer...

Goldcrest Malikanesi'ni düşünürken içimde bir huzursuzluk hissettim. Burada böyle bir şeyin olması imkânsız değildi, özellikle de bir Atlantisli ve bir Alçalmışın kalenin arazisine sızdığını düşünürsek.

"Sen ne yapacaksın?" Tawny fısıldadı.

"Karanlık Olan'ın şehirde olma ihtimali hakkında mı?" Kafam karışık bir halde cevap verdim.

"Ne? Hayır." Kolumu sıktı. "Onun hakkında."

"O?" Hawke'a baktım.

"Evet. O." İçini çekip kolumu bıraktı. "Tabii kimliğin gizliyken seviştiğin başka biri yoksa."

"Evet. Bir sürü adam var. Aslında bir takım oluşturabilirler" dedim kuru bir sesle ve Tawny gözlerini devirdi.

"Benim için yapacak bir şey yok."

"Onunla hiç konuştun mu?" Çenesine hafifçe vurarak ona baktı.

"Hayır."

Başını eğdi. "Bir noktada onun önünde konuşman gerektiğinin farkındasın, değil mi?"

Kastettiği şeyin bu olmadığını bilmeme rağmen, "Şu anda konuşuyorum" diye işaret ettim.

Gözleri kısıldı. "Fısıldıyorsun Poppy. Ben bile seni zar zor duyabiliyorum."

Ona, "Beni gayet iyi duyabiliyorsun" dedim.

Sanki beni tekrar masanın altından tekmelemek istiyormuş gibi görünüyordu. "Hâlâ onunla nasıl yüzleşmediğim hakkında hiçbir fikrim yok. Riskleri anlıyorum ama beni tanıyıp tanımadığını bilmem gerek. Ve eğer öyleyse, neden hiçbir şey söylemedi?"

"Bilmek istemediğimden değil." Hawke'a baktım. "Ama..."

Hawke'ın bakışları benimkiyle kesişip bağlandığında kaskatı kesildim. Doğrudan bana bakıyordu ve gözlerimi göremediğini bilmeme rağmen yine de görebiliyormuş gibi hissediyordum. Tawny ve beni duymasına imkân yoktu, durduğu yerden ve benim konuştuğum kadar sessizken mümkün değildi ama bakışları sanki sadece beni değil, içimi de görebiliyormuş gibi deliciydi.

Hislerimden kurtulmaya çalıştım ama bakışlarımı ne kadar uzun süre tutarsa, his de o kadar arttı. Gözleri ve gözlerinin rengi yüzünden olmalıydı. Ne tuhaf, çarpıcı bir

altın rengi. İnsan o gözlere bakarken her türlü şeyi hayal edebilirdi.

Göz temasını kesti, giriş yoluna döndü. Nefesim beni bir paçavra gibi bıraktı, kalbim sanki Sur'a koşmuşum gibi hızla atıyordu.

Tawny, "Bu...yoğundu" diye mırıldandı.

Ona dönerken başımı sallayarak göz kırptım. "Ne?"

"Bu." Kaşları kalktı. "Sen ve Hawke birbirinize bakıyorsunuz. Ve hayır, gözlerinizi göremiyorum ama ikinizin orada oldukça ateşli bir şekilde bağlandığınızı biliyorum."

Yanaklarımı ateş bastığını hissedebiliyordum. "O sadece işini yapıyor ve ben... Bir an ne söyleyeceğimi unuttum."

Tawny kaşını kaldırdı. "O kadar yani?"

"Tabii ki." Ellerimi elbisemin kucağında dümdüz vaziyette tuttum.

"Yani, senin hâlâ hayatta olduğundan emin olmak istedi ve..."

"Nefes?" Hawke'ın önerisi ikimizi de korkuttu. Oturduğumuz yerden sadece bir adım uzakta duruyordu, eğitimli bir muhafızın gizliliği ve bir hayaletin sessizliği ile hareket ediyordu. "Onu hayatta tutmaktan ben sorumlu olduğum için, nefes aldığından emin olmak öncelikli vazifem olacaktır."

Omuzlarım kaskatı kesildi. Ne kadarına kulak misafiri olmuştu?

Tawny kıkırdamasını peçeteyle boğmak için kötü bir girişimde bulundu. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Aksi takdirde, görevimi ihmal etmiş olurum, değil mi?"

"Ah, evet, göreviniz." Peçetesini indirdi. "Poppy'yi hayatın ve varlığınla korumak ve dökülen kristalleri toplamak arasında çok meşgulsün."

"Zayıf Leydilere bayılmadan önce en yakın sandalyeyi bulmaları için yardım etmeyi unutma" diye önerdi. O tuhaf, büyüleyici gözler bir yaramazlık işaretiyle parlıyordu ve ben... Bekleyen Leydilerle olduğum sürede ona da bağlanmıştım. Kızıl İnci'de tanıştığım Hawke buydu. Alaycı ve büyüleyici bir kişiliğin arkasına gizlenmiş bir acı kuyusu.

"Ben çok yetenekli bir adamım."

"Eminim öylesindir" dedi Tawny sırıtarak, ben duygularıma ulaşma arzusuyla savaşırken.

Bakışları ona döndü ve sağ yanağındaki gamze ortaya çıktı. Bana bir bakış atarak, "Becerilerime olan inancınız kalbimi ısıtıyor" dedi. "Poppy?"

Dudaklarımı sımsıkı kapatırken gözlerim perdenin arkasında genişledi.

Tawny iç çekti. "Bu onun lakabı. Sadece arkadaşları ona öyle der. Ve ağabeyi.»

Hâlâ bana bakarken, "Ah, başkentte yaşayan mı?" dedi.

Kafamı eğerek onayladım.

"Poppy" diye tekrarladı, sanki adım çikolataya sarılmış ve dilinde yuvarlamış gibi. "Hoşuma gitti."

Karnımın altındaki kasların aniden kasılmasına uygun, sıkı bir gülümseme belirdi yüzümde.

"Bilmemiz gereken başıboş kristal tehdidi var mı yoksa ihtiyacın olan bir şey mi var Hawke?" Tawny sordu.

"İhtiyacım olan çok şey var" diye yanıtladı, bakışları bana kaydı. Tawny sanki o şeylerin ne olduğunu duy-

mak için sabırsızlanıyormuş gibi öne doğru eğildi. "Ama bunu daha sonra tartışmamız gerekecek. Dük tarafından çağrıldın Penellaphe. Size onun yanına gidene dek eşlik edeceğim."

Tawny o kadar hareketsiz kaldı ki bir nefes daha alıp almadığından emin değildim. Bir an içimi buz kapladı. Dük dünden sonra bu kadar çabuk mu çağırmıştı? Havadan sudan konuşmak için olmadığını biliyordum. Lord Mazeen tehdidini gerçekleştirip Dük'e gitmiş miydi? Yoksa peçemi indirdiğimde Dük'e dik dik bakıp gülümsediğim için miydi? Beni kaçırmaya çalışan adamı bıçakladığımı öğrenmiş miydi? Çoğu kişi kaçırılmayı önleyebildiğim için kutlama yapardı ama Dük Teerman sadece hançer taşıdığım gerçeğine odaklanırdı. Biri beni burada görüp ona rapor vermiş olabilir mi? Kızıl İnci'yi öğrenmiş miydi? Hawke'a bakarken midem bulandı. O mu bir şey demişti?

Tanrılar, seçenekler gerçekten sınırsızdı ve hiçbiri de iyi değildi.

Bozulmuş süt içmişim gibi midem çalkalanıyordu, sandalyeden kalkarken yüzüme bir gülümseme yapıştırmayı başardım.

Tawny, "Seni odanda bekleyeceğim" dedi ve başımı eğerek onayladım.

Hawke, ben onu geçene kadar bekledi ve biraz arkamdan adım attı, bu da onun önden ve arkadan gelen tehditlere tepki vermesini sağlıyordu. Duvarlarda parıldayan beyaz ve altın halıların asılı olduğu ve bordo elbise ve tunik giyen hizmetçilerin koştuğu ve büyük haneyi ayakta tutan çeşitli görevleri yerine getirdiği koridora ilerledim.

Hawke bizi ziyafet salonuna yöneltmedi. Merdivenlere doğru yöneldi ve midem daha da kötüleşti.

Fuayeyi geçtik. "İyi misin?" diye sormadan önce geniş merdivenlerin ayağına yaklaşmıştık.

Kafamı eğerek onayladım.

"Hem sen hem de hizmetçin davetten rahatsız olmuş gibiydiniz."

"Tawny bir hizmetçi değil" diye ağzımdan kaçırdım ve hemen zihnimde bir fırtına esti. Konuşmamaya çalışmak aptalcaydı ama biz girişte çok sayıda insanla çevrili değilken olsa, daha iyi olurdu.

Ve en az bir gün olsun dayanmış olmak isterdim.

Gizlice ona bakarken kendimi hazırladım.

Bana baktı, tamamen ifadesizdi. Sesimi tanımışsa bile, hiçbir belirti vermedi.

Bu garip hayal kırıklığı ve rahatlama karışımı tam önüme bakarken bir kez daha beni vurdu. O odadaki kişinin ben olduğumu gerçekten bilmiyor muydu? Ama yine de şaşırmalı mıyım? Başta Britta olduğuma inanmıştı ve o olmadığımı anlayınca devam etmekte sorun yaşamamıştı. Kim bilir kaç tane rastgele kadın...

"Değil mi?" diye sordu. "O bir Bekleyen Leydi olabilir ama bana hanımefendinin hizmetçisi olarak görevlendirilmiş olduğu bildirildi. Eşlikçin."

"Öyle ama değil..." Taş merdiven kıvrılırken ona baktım. Bir eli belindeki kılıcın kabzasındaydı. "O..." Bana eşlik etmek üzere göreve bağlıydı. "Bunun bir önemi yok. Hiçbir sorun yok."

O an bana baktı, ondan bir adım daha yüksek olmama rağmen bana baktı. Ve hâlâ benden uzundu, hiç adil

değil. Koyu bir kaş yükseldi, bakışları sorgulayıcıydı.

"Ne?" diye sordum, kalp krizi geçirirken bir adım attım ama anlaşılan ayağımı yeterince yükseğe kaldıramamıştım. Ayağım takıldı. Hawke hızlı tepki verdi, elini dirseğimin üstüne koydu, beni sabitledi.

"Teşekkür ederim" diye mırıldandım, baştan ayağı utanmıştım.

"Samimiyetsiz teşekküre gerek yok. Seni güvende tutmak benim görevim" duraksadı. "Hain merdivenlerden bile."

Derin bir nefes aldım. "Minnettarlığım samimiyetsiz değildi."

"Özür dilerim o halde."

Sırıttığını anlamak için ona bakmama gerek yoktu ve bahse girerim o aptal gamze dünyayı varlığıyla onurlandırıyordu. Sonrasında sessiz kaldı ve biz de üçüncü kata ulaştık. Bir salon eski kanada, odam ve ev halkının çoğunun olduğu yere açılıyordu. Sol tarafta yeni kanat vardı. Midem kurşun toplarla doluymuş gibi, sola döndüm. Artık zihnim beni neyin beklediğine o kadar odaklanmıştı ki Hawke'ın beni tanımamış olmasına ya da ben olduğumu fark edip hiçbir şey söylememesinin ne anlama geldiğine odaklanmıyordum.

Hawke koridorun sonundaki geniş, ahşap kapılara ulaştı, bir tarafını açarken kolu omzuma temas etti. Dar sarmal merdivene girene kadar bekledi. Çok sayıda oval şekilli pencereden güneş ışığı sızıyordu. "Adımına dikkat et. Takılıp düşersen, aşağı inerken beni de götürürsün."

Pufladım. "Takılmayacağım."

"Ama az önce yaptın."

"O bir istisnaydı."

"O zaman buna şahit olmaktan onur duydum."

O anda yüzümü göremediğine memnun olmuştum ve tanınma korkusundan değil de gözlerimin yüzümün yarısını kaplayacak kadar geniş açılmış olduğundan korkuyordum. Benimle Vikter'dan başka hiçbir muhafızın konuşmadığı şekilde konuşuyordu. Rylan bile bu kadar... samimi değildi. Sanki birbirimizi saatler ya da günler yerine yıllardır tanıyorduk. Her neyse. Benimle böyle samimi konuşma şekli rahatsız ediciydi.

Yanımdan geçip dördüncü katın girişine ulaştı. "Seni daha önce gördüm, biliyorsun değil mi?"

Nefesim düğümlendi ve sadece Tanrıların lütfuyla bir daha tökezlemedim.

"Seni alt balkonlarda gördüm." Kapıyı açık tutarak içeri girmem için işaret etti. "Antrenmanımı izliyorsun."

Yanaklarımı ateş bastı. Söylemesini beklediğim şey bu değildi. "Seni izlemiyordum. Ben..."

"Temiz hava mı alıyordun? Hizmetçi olmayan hizmetçini mi bekliyordun?" Hawke, yanından geçerken kolumu yakaladı, beni durdurdu. Dudakları örtülü kulağımdan sadece birkaç santim uzakta durana kadar başını eğdi ve fısıldadı, "Belki de yanıldım ve sen değildin."

Onun topraksı, odunsu kokusunu içime çektim, nefesim kesildi. Kızıl İnci gecesi olduğumuz kadar yakın değildik ama kafamı birkaç santim sola eğsem ağzı benimkine dokunurdu. İçimdeki o kıvrılan his geri döndü, bu kez midemde belirgin hale geldi. "Yanılıyorsun."

Kolumu bıraktı ve yukarı baktığımda dudaklarının köşesinin yukarı doğru kıvrıldığını gördüm. Koridora

adım attığımda, kalbim göğsümde garip şeyler yapıyordu, nabzım atıyordu.

Dük ve Düşes'in özel odalarının dışında iki Kraliyet Muhafızı mevzilenmişti. Bu katta, evin ve sarayın çeşitli üyelerini karşılamak için kullanılan birkaç oda vardı. Her ikisinin de yatak odalarına bağlı kendi alanları ve süitleri vardı, ancak Kraliyet Muhafızlarının durduğu yere dayanarak, Dük'ün ana süitte olduğunu biliyordum.

Huzursuzluk geri döndü, damarlarımda yayıldı. Kısa bir süreliğine, neden çağrılabileceğimi unutmuştum.

"Penellaphe?" dedi Hawke arkamdan.

Ancak o zaman iki şeyi fark ettim. Birincisi, koridorda tamamen durmuştum ve bunun ona garip geldiğinden emindim. İkincisi, bana *Bakire* yerine iki kez ismimle seslenmişti. Vikter değildi. Tawny değildi. İkisi de bana sadece yalnızken ismimle sesleniyordu.

Kendi adımı kullanmaması için onu düzeltmem gerektiğini biliyordum ama yapamadım. İstemedim ve bu beni Dük'ün ofisinde beni bekleyen şey kadar korkuttu.

Derin bir nefes alarak omuzlarımı doğrultup ileri doğru giderken ellerimi kenetledim.

Kraliyet Muhafızları yaklaştığımızda göz temasından kaçındılar. Koyu tenli olan elini kapıda tutarak kenara çekildi. Açmaya başladı.

Bir sebepten dolayı Hawke'a baktım. Neden olduğunu bilemedim. "Seni burada bekleyeceğim" diye güvence verdi.

Başımı salladım ve sonra bir ayağımı diğerinin önünde adım atmaya zorlayarak, kendime boşu boşuna uğraştığımı söyledim.

Süite girerken fark ettiğim ilk şey perdelerin çekilmiş

olduğuydu. Birkaç kandilin yumuşak parıltısı, koyu ahşap paneller ve maun ve kızıl tonlu kadifeden yapılmış mobilyalar tarafından emilmiş gibi görünüyordu. Gözüm büyük masaya ve arkasındaki büfeye çarptı. Çeşitli boyutlardaki kristal şişeler kehribar likörüyle doluydu.

Sonra onu gördüm.

Dük kanepeye oturmuştu, bir ayağı önündeki masanın üzerinde duruyordu ve elinde bir bardak likör vardı. O karanlık gözlerle bana bakarken tüylerim ürpermişti, göz bebeği neredeyse ayırt edilemezdi.

Ian'ı bir daha gördüğümde gözlerinin benimkiler gibi yeşil olmayacağını düşündüm. Dük'ünki gibi zifiri karanlık olurdu. Dipsiz. Ama bu kadar ürpertici olabilirler miydi?

Birden Dük'ün yalnız olmadığını fark ettim.

Karşısında kibirli bir şekilde yayılmış Lord Mazeen oturuyordu. Ellerinde bir içki bardağı tutmuyordu ama parmakları eğik dizine boş boş dokundu. İyi biçimlendirilmiş dudaklarında bir sırıtış vardı ve içimdeki her içgüdü kaçmam gerektiğini söylüyordu çünkü yaklaşan şeye karşı savaşamazdım.

Kapı arkamdan kapanınca sıçramama neden oldu. Dük'ün bunu görmemesini umdum ama gülümsediğini gördüğümde öyle tepki verdiğim için kendimden nefret ettim.

Teerman oturduğu yerden tek bir akışkan hareketle kalktı. "Penellaphe, beni inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğrattın."

13. BÖLÜM

İçimde buz gibi bir hisle bardağından su içmesini izlerken kısa ve ölçülü bir nefes aldım. Sözlerimi dikkatlice seçmem gerektiğini biliyordum. Olacakları değiştirmezdi ama şiddetini belirleyebilirdi. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm" diye başladım. "Ben..."

"Beni hayal kırıklığına uğratacak ne yaptığının farkında mısın?"

Omuzlarımdaki kaslar sertleşti ve bakışlarım sessiz Lord'dan süitin köşesine doğru döndü, birkaç dar kırmızımsı kahverengi tahta parçası bir kitaplığa dayanmıştı. Kanlı Orman'da yetişen bir ağaçtan yapılmışlardı. Lord Mazeen'e baktığımda gülümsediğini gördüm. Arkamdan Dük'e bir şey bildirdiğini düşünmeye başlamıştım ama bu konuda yanılıyorsam, bu sadece sorunlarımı arttırırdı.

Lord Mazeen beni izlerken bunu biliyordu. Bunda oynadığı role dair bir belirti vermemişti. Sadece tanıklık etmiş olsa bile. Bu derslere katıldığında nadiren konuşurdu. Normalde sessizliğinin beni rahatlatması gerekirken şu anda sadece endişemi arttırıyordu.

Söyleyeceklerim tamamen yanlış olsa bile kendimi ko-

nuşmak için zorladım. "Bilmiyorum ama her ne ise, haklı olduğumdan eminim. Sebepsiz yere sizi asla hayal kırıklığına uğratmam."

Bu doğru değildi.

Yürüyüşümün veya akşam yemeğinde yemeğimi kesme şeklimin Dük için bir hayal kırıklığı olduğu zamanlar vardı. Bir dakikada aldığım nefes sayısının bile onu gücendirdiğinden emindim.

"Haklısın. Sebepsiz yere hayal kırıklığına uğramazdım" diye katıldı. "Ama bu kez, duyduklarım beni gafil avladı."

Ter damlaları alnımda tomurcuklanırken midem bulandı. Sevgili Tanrılar, Kızıl İnci'de bulunduğumu öğrenmiş miydi?

Hawke'ın bir şey söylemiş olmasından korkuyordum, takıntılı ve stresliydi. Bir parçam bunun mümkün olduğuna inanmak istememiş olmalı ki ihanet ihtimali, boğazımın arkasında bozulmuş yiyecek gibi bir tad bırakmıştı. Hawke'ın muhtemelen bu odada neler olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa da sonuçları olacağını bilirdi. Değil mi? Muhtemelen sert bir azardan başka bir işitmeyeceğimi düşünmüştü. Sonuçta ben Bakire, Seçilmiş olandım.

Muhtemelen sadece azarlanırdım.

Ama Hawke'ın Dük'ün derslerinin... Normal olmadığı konusunda bir fikri olduğundan şüpheliydim.

Teerman bana doğru bir adım attı ve tüm kaslarım gerildi. "Peçeni çıkar Penellaphe."

Dük'ün veya Düşes'in onların huzurunda böyle bir şey istemesi nadir olmasa da sadece birkaç kalp atışı süresince tereddüt ettim. Yarım bir yüze bakarak konuşmaktan

hoşlanmazlardı. Onları suçlayamazdım ama normalde Lord Mazeen oradayken Dük peçemin takılı kalmasını isterdi.

"Sabrımı sınamak istemezsin." Bardağını sıkıca kavradı.

"Afedersiniz. Sadece biz... Yalnız değiliz ve Tanrılar yüzümü göstermemi yasakladı" dedim, çok iyi biliyordum ki bunu daha önce yapmıştım ama çok farklı durumlarda.

Dük, "Tanrılar bugünkü isteğimde bir hata bulmayacak" diye araya girdi.

Tabii ki bulmazlardı.

Ellerimi sabit tutarak, onları kaldırdım ve kulaklarımın yakınındaki peçenin ince tokalarını açtım. Başlığım hemen gevşedi. Tercih ettiğini bildiğim için bakışlarımı alçak tutarak, saçlarımın ensemde basit bir bağlandığı yere kumaşı kaydırdım. Açık yanaklarım ve alnım diken diken oldu. Teerman öne çıktı, peçemi aldı ve bir kenara koydu. Ellerimi kenetledim ve bekledim. Bunu yapmaktan nefret ediyordum.

Ama bekledim.

"Gözlerini kaldır" dedi usulca ve ben de tam olarak dediğini yaptım. Abanoz bakışları yavaş yavaş, santim santim, hiçbir şey kaçırmadan, şakağımda kıvrıldığını hissedebildiğim yanık bakır saç tutamlarını bile takip etti. İncelemesi sonsuza dek sürdü.

"Seni her gördüğümde daha da güzelleşiyorsun."

"Teşekkür ederim Majesteleri" diye mırıldandım, midemde tiksinti köpürüyordu. Sırada ne olduğunu biliyordum.

Parmaklarının uçları çenemin altındaki deriye bastırdı, kafamı sola ve sonra sağa eğdi.

Diliyle şaklama sesi çıkardı. "Ne büyük utanç."

Ve işte geldi.

Bakışlarımın odağı Tapınakların büyük yağlı boya tablosuna kayarken hiçbir şey söylemedim. Örtülü kadınlar, aya rakip olacak kadar parlak bir varlığın önünde diz çöküyorlardı.

"Ne düşünüyorsun Bran?" diye sordu Lord.

"Dediğin gibi ne büyük utanç."

Lord Mazeen'in ne düşündüğü umurumda bile değildi.

"Diğer yaraları saklamak kolay ama bu?" Dük neredeyse sempatik bir şekilde iç çekti. "Bu talihsiz kusuru gizleyecek perdenin olmayacağı bir zaman gelecek."

Yutkundum, parmakları çenemi terk edip, sol şakağımda başlayan ve aşağı doğru devam eden gözümün kenarından geçip burnumun hemen yanında sonlanan iki parçalı yara izini takip ettiğinde, geri çekilme dürtüsüne direndim.

"Yeni muhafızının ne dediğini biliyor musun?"

Lord konuşmadı ama başını iki yana salladığını hayal ettim.

Dük, "Onun güzel olduğunu söyledi" diye yanıtladı. "Yarısı gerçekten büyüleyici." Bir duraklama oldu. "Tıpkı annene benziyorsun."

Gözlerimi şok içinde ona çevirdim. Annemi tanıyor muydu? Bundan daha önce hiç bahsetmemişti. "Onu tanıyor muydunuz?"

Gözleri benimkilerle buluştu ve o hiç bitmeyen karanlığa bakmak zor oldu. "Tanıyordum. O...özeldi."

Ben bir şey sormadan önce, "Muhafızın aksini söyleyemeyeceğinin farkındasın, değil mi? Doğruyu söyleyemezdi."

Göğsümde bir boşluk belirince irkildim.

Tepkimi fark edince Dük'ün gülümsemesi geri döndü.

"Sanırım bu küçük bir lütuf. Yüzündeki hasar çok daha kötü olabilirdi."

Hasar, kayıp bir göz ya da daha kötüsü ölüm de olabilirdi.

Ama bunu söylemedim.

Bakışlarım tabloya geri döndü, bunca yıldan sonra sözlerinin nasıl hâlâ acıtabileceğini merak ediyordum. Ben gençken, canımı yakarlardı. Sözleri derin yaralar açmıştı. Son birkaç yıldır, uyuşmuş bir teslimiyetten başka bir şey yoktu. Yara izleri değiştirebileceğim bir şey değildi. Bunu biliyordum. Ama bugün, on üç yaşımdayken olduğu gibi beni kestiler.

"Çok güzel gözlerin var." Parmaklarını yaralardan çekti ve birini alt dudağıma bastırdı. "Ve iyi biçimlendirilmiş bir ağız." Duraksadı ve bakışlarının alçaldığını ve oyalandığını hissedebildiğime yemin edebilirdim.

"Çoğu insan vücudunu hoş bulacaktır."

Safra boğazımı tıkadı ve binlerce örümcek tenimde gezindi. Sadece irade gücümle kendimi tamamen sabit tutabildim.

"Bazı erkekler için, bu gibi şeyler yeterli olacaktır." Teerman elini indirmeden önce parmağını alt dudağımda gezdirdi.

"Rahibe Analia bu sabah beni görmeye geldi."

Bekle. Ne?

Kafa karışıklığı ortaya çıktıkça kalbim yavaşlamaya başladı. Rahibe mi? Benim hakkımda ne söyleyebilir ki?

"Ekleyecek bir şeyin yok mu?" Diye sordu Teerman, solgun bir kaşını kaldırdı.

"Hayır, üzgünüm." Başımı salladım. "Rahibe Analia ne dedi bilmiyorum. Onu en son bir hafta önce ikinci kattaki salonda gördüm ve her şey yolunda görünüyordu."

"Eminim öyledir, çünkü beklenmedik bir şekilde ayrılmadan önce orada sadece yarım saat geçirdin" dedi. "Bana bir kez olsun nakış takımınızı almadığın veya Rahibelerle herhangi bir konuşma yapmadığın bildirildi."

Tahrik alevlendi ama boyun eğmemem gerektiğini biliyordum. Ayrıca, eğer üzüldüğü şey buysa, korktuğumdan çok daha iyiydi. "Zihnim yaklaşan Ayin'le meşguldü" diye yalan söyledim. Konuşmalarına katılmamamın gerçek nedeni, kadınların tüm zamanını Bekleyen Leydilerden ve onların tanrıların kutsamasını hak etmediklerinden bahsederek geçirmeleriydi. "Hayal görüyor olmalıyım."

"Eminim ayin için çok heyecanlısındır ve bu sadece bir kereye mahsus bir durum olsaydı, kötü davranışını kolayca görmezden gelirdim."

Yalan söylüyordu. Dük *hiçbir* kötü davranışı gözden kaçırmazdı.

"Ama az önce avluda olduğunu öğrendim" diye devam etti ve omuzlarım çöktü.

"Evet. Öyleydim. Olmamam gerektiğini bilmiyordum" dedim ve bu bir yalan değildi. "Çok sık gitmem, ama..."

"Avluda zaman geçirmek sorun değil ve bunu bilecek kadar zekisin. Benimle oynama."

Ağzımı açtım ve sonra kapattım.

"Bekleyen Leydilerden ikisiyle konuşuyordun" diye devam etti.

"Buna izin verilmediğini biliyorsun."

Neyin geleceğini bilerek, sessiz kaldım. Bu kadar ça-

buk öğreneceğini düşünmemiştim. Birileri izlemiş olmalıydı. Belki kâhyası ya da diğer Kraliyet Muhafızlarından biri.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu.

Çenemi eğip yere baktım. Ona gerçeği söyleyebilirdim. Leydilere birden fazla cümle söylemediğimi ve bildiğim kadarıyla avluyu ilk kez ziyaret ettiklerini. Bunun bir önemi olmazdı gerçi. Gerçek Dük'te işe yaramazdı.

"Ne kadar ağırbaşlı bir Bakire" diye mırıldandı Lord.

Neredeyse dilimin keskinleştiğini hissedebiliyordum ama kelimelerimi olabildiğince yumuşattım. "Afedersiniz. İçeri girdiklerinde gitmeliydim ama gitmedim."

"Peki neden?"

"Ben... Merak ettim. Yaklaşan Ayinden bahsediyorlardı" dedim, başını kaldırarak.

"Bunu duyduğuma şaşırmadım. Her zaman bir şeyden diğerine hareket eden meraklı bir zihinle, aktif bir çocuktun, bu, Düşes'i kolayca büyüyemeyeceğin konusunda uyardığım bir şeydi" diye devam etti, yüzünde gergin bir ifade, gözlerinde bir beklenti parıltısı oluşuyordu. "Rahibe Analia ayrıca hizmetçinizle olan ilişkinizin fazla samimi olmasından korktuğunu söyledi."

O döndükçe omurgam kaskatı kesildi, sandalyeye serdiği peçeyi düzeltti. Dedim ki, "Tawny harika bir leydi hizmetçisi oldu ve nezaketim ve minnettarlığım başka bir şeyle karıştırıldıysa, o zaman özür dilerim."

Bana doğru uzun uzun baktı. "Birlikte çok zaman geçirdiğiniz biriyle sınırlarınızı korumanın zor olabileceğini biliyorum, ancak bir Bakire, kendisine hizmet edenlerle, hatta Saray üyesi olacak olanlarla bile gönül veya zihin

samimiyeti aramaz. Onlar gibi olmadığını asla unutmamalısın. Tanrılar tarafından doğduğunda seçildin ve onlar ayinlerinde seçildiler. Asla eşit olmayacaksınız. Asla arkadaş olmayacaksınız."

Dudaklarımdan dökülmeye çalışan sözler kalbimi tırmaladı. "Anlıyorum."

Teerman bir içki daha aldı.

Ne kadar içmişti? Kalbim üç kat daha hızlı atmaya başladı. Bir keresinde, Dük'ü üzdüğümde, dersi muhafızların *"Kızıl Harabe"* dedikleri Hoar Kayalıkları'nda demlenen bir içkiye daldıktan sonra gerçekleştirmişti. Lord o zaman da onunla beraberdi.

Bu, bana vurduğu bir zamandı ve Vikter'la eğitime devam edebilmem birkaç gün sürmüştü.

"Anladığını sanmıyorum." Ses tonu sertleşti. "Doğduğunda seçildin Penellaphe. Tanrılar tarafından sadece bir kişi seçildi. Karanlık Olan'ın Cravenı ailenin peşine göndermesinin sebebi buydu. Bu yüzden ailen katledildi."

Bir kez daha irkildim, midem boşaldı.

"Bu acıtıyor, değil mi? Ama gerçek bu. İhtiyacın olan tek ders bu olmalıydı." Dük bardağını masaya koyarken, Lord da bacaklarını açarak yüzüme baktı. "Ama sınırları aşma konusundaki farkındalık eksikliğin, Rahibe Analia'ya ilgi göstermemen, bugün senden beklenen şeyleri bariz bir şekilde ihmal etmen ve..." tadını çıkararak sözleri ağzından döküldü "dün bana karşı sergilediğin tavır. Ne? Ryan'ın yerine geçecek kişiyi tartışırken davranışlarına dikkat etmeyeceğimi mi düşündün."

Soluduğum hava ciğerlerime dolmuyor gibiydi. Adı bu değildi.

"Bana fiziksel bir zarar vermek istiyormuş gibi baktın." Böyle bir şey yapabileceğim fikri komikmiş güldü. "Başkaları olmasaydı toplantı çok farklı sona ererdi eğer Hawke'ın Ryan'ın yerine geçmesini tartışmak için orada olmasaydık-"

"*Rylan*" diye tersledim. "Adı Rylan'dı. Ryan değil".

"İşte bu." Lord Mazeen, Malessa'nın bulunduğu gece söylediği sözleri tekrarladı. Kısık bir sesle güldü. "Şimdi o kadar ağırbaşlı değil."

Onu görmezden geldim.

Teerman başını eğdi. "Adı *Rylan'dı* yani?"

O boş havayı içime çektim.

"Ve bu gerçekten önemli mi? O sadece bir Kraliyet Muhafızıydı. Onu düşündüğüm için bile onur duymalı."

Şimdi, gerçekten de ona fiziksel zarar vermek istedim.

"Her halükârda, seni yükselişine hazır hale getirme sözümü tutabilmem için çabamı iki katına çıkarmam gerektiğini kanıtladın. Görünüşe göre, sana çok yumuşak davrandım." Gözlerindeki ışıltı daha parlak hale geldi. "Ne yazık ki, bu bir derse daha ihtiyacın olduğu anlamına geliyor. Umarım sonuncusu olur ama nedense bundan şüpheliyim."

Parmaklarım, kıvrıldığım yerde kaskatı kesildi. Öfkem o kadar hızlı arttı ki, nefes verirken ateş solumadığıma şaşırdım. Teerman'ın umduğu son şey buydu. Eğer bana ders vermek için bir neden bulamazsa, o zaman tam bir sinir krizi geçirirdi.

"Evet" kelimesini ağzımdan kaçırdım, kontrolüm kayboluyordu. "Umarım."

Bana keskin bir bakış attı ve uzun, gergin bir an geçti. "Dört kırbaç yeterli olacaktır."

Kendime kim olduğumu, Teerman'ın ne olduğunu hatırlatamadan öfke kanımı yakıp kontrolü ele geçirdi. Beni sorumlu tuttuğu hiçbir şeyin önemi yoktu. Bunların hiçbirinin benim kaçırılma girişimim ve Rylan'ın öldürülmesinin ardındakinin Alçalmışlar ve Karanlık Olan olmasıyla bir ilgisi yoktu. Tanrılar Yükselmiş olanları neredeyse ölümsüzlük ve akıl almaz bir güçle kutsamışlardı ve zamanlarını benim kiminle konuştuğumu düşünerek mi geçiriyorlardı? Kendimi durduramadım.

"Bunun yeterli olduğundan emin misiniz? Elinizden geleni yapmamışsınız gibi hissetmenizi istemem."

Bakışları sertleşti. "Yedi nasıl?"

Kaygı içimi titretti ama daha önce on taneye dayanmıştım.

"Bu sayının sana yeterli geldiğini görüyorum" dedi. "Ne düşünüyorsun Bran?"

"Sanırım bu kadarı yeterli." Ses tonundaki hevesi yanlış anlamak mümkün değildi.

Dük bana baktı. "Nereye gideceğini biliyorsun."

Çenemi dik tuttum, gidip onu sırtüstü yatırmamak için tüm gücümü harcadım. En kötü kısım, masanın parlak, berrak yüzeyine doğru yürüme kısmıydı. Yükselmişler en yetenekli muhafızlardan bile daha güçlüydü, ancak İki Krallar Savaşı ndan bu yana ne Teerman ne de Mazeen herhangi bir dövüşte yer almamışlardı. Onun sırtını yere getirebilirdim.

Ama sonra ne olacaktı?

Daha fazla ders olurdu ve söylentiler Kraliçe İleana'ya ulaşırdı. Hayal kırıklığına uğrardı, gerçekten. Dük'ün aksine ben Kraliçe'nin ne düşündüğünü ve hissettiğini

umursuyordum. Favorisi olduğum için değil, yaralı ve korkmuş bir çocukken benimle ilgilenen kişi olduğu için. Elleriyle bandajlarımı değiştirmişti ve annem ve babam için çığlık atıp ağladığımda bana sarılmıştı. Ben karanlıktan korktuğumda, uyuyamadığımda, Kraliçe İleana benimle oturmuştu. Hiçbir Kraliçe'nin yapmak zorunda olmadığı şeyler yapmıştı. Beni annem kadar önemseseydi kendimi bir daha bulamayacak şekilde kaybetmiş olurdum.

Masanın önünde durdum, ellerim zincirinden boşalmış bir öfkeyle titriyordu. Kraliçe İleana, bu odada neler olup bittiğini bilseydi işlerin Dük için iyi bitmeyeceğine yürekten inanıyordum.

Göz ucumla Teerman'ın kırmızı, dar bastonu eline aldığını ve elini üzerinde gezdirdiğini gördüm.

Ama Kraliçe bunu bilemezdi.

Başkente gönderilen mektuplar her zaman okunurdu ve dönene kadar onu göremezdim. Ama sonra? Sonra ona her şeyi anlatacaktım.

Çünkü bana bunu yaptıysa, başkalarına da yaptığından emindim. Kimse bundan bahsetmese bile.

Yanıma geldiğinde hevesi gözlerinde bir parıltı olmuştu.

"Hazır değilsin Penellaphe. Bu noktaya geldiğinde ne yapacağını bilmeliydin."

Çenemi sımsıkı kapattım, ellerimi düğmelerimi açmak için kaldırırken uzaklara baktım. Parmakların sadece br kez titredi ve sonra korseyi çıkardığımda titremesi durdu, Mazeen'in neler olacağını bilerek izlemeye uygun koltuğu seçtiği belliydi. Hiçbir engeli olmadan izleyebilecekti.

Dük, elbisemin korsesinin aralanmasını ve altındaki

çok ince iç çamaşırımın ortaya çıkmasını izlerken yanımda kaldı. Kıyafetim belimde toplanana dek omzumdan aşağı kaydı. Soğuk hava sırtımı ve göğsümü yaladı. Orada, sanki tüm bu çileden tamamen etkilenmemiş gibi durmak istiyordum. Keşke güçlü, cesur ve hareketsiz olabilseydim. Benim tercih etmediğim, beni görmeye değer olmayan insanların bunun ne kadar küçük düşürücü olduğunu, beni bu şekilde görmelerinin ne kadar rahatsız edici olduğunu görmelerini istemedim.

Ama yapamadım.

Yanaklarım acıyor ve gözlerim batıyordu, bir kolumu göğsümün üzerine kaldırdım.

"Bu senin iyiliğin için" dedi Teerman, arkamdan yürürken sesi kararda ve sertleşti. "Bu gerekli bir ders, Penellaphe, hazırlıklarını ciddiye aldığından ve tanrıların onurunu lekelememek için onlara bağlı olduğundan emin ol."

Sesi, bunu sadece acı vermek onu heyecanlandırdığı için yapmıyormuş da neredeyse söylediklerine inanıyormuş gibi geliyordu. Ama ben öyle olmadığını biliyordum. Mazeen'in yapmak istediklerini, gözlerinde Dük'ün gözlerindeki bakışlar olduğunu biliyordum. Bakma hatasına düştüğümde çok görmüştüm. Bakire olmasaydım farklı türde bir acı vereceğini söyleyen bir bakıştı. Tıpkı Mazeen'in yapacağı gibi. Bu düşünceyi takip eden ürpertiyi bastıramadım.

Bir dakika sonra elini çıplak omzumda hissettim ve içimdeki her şey geri tepti. Mesele sadece onun çok soğuk teninin benimkine dokunması değildi, aynı zamanda hissetmediklerimdi.

Hiçbir şey hissetmemiştim.

Acının kaynağı ne kadar eski ne kadar uzak olursa olsun insanların içinde taşıdığı o hafif ıstırap izi yoktu. Hiçbir acı yoktu, her Yükselmiş için böyleydi. Bu bana acıyı hissedemeyeceğim bir rahatlama getirse de tüylerim diken diken oldu.

Yükselmişlerin ölümlülerden ne kadar farklı olduğunun, Tanrıların Lütfunun ne yaptığının bir hatırlatıcısıydı.

"Kendini hazırla Penellaphe."

Avuç içimi masaya dayadım.

Oda, Lord'un derin nefeslerinin sesi dışında sessizdi ve daha sonra bastonun belime çarpmadan bir saniye önce havayı kesen yumuşak ıslığını duydum. Ateşli bir acı tenimde dalgalanırken tüm vücudum sarsıldı. İlk darbe her zaman bir şoktu, daha önce kaç kez yaşamış olsam ya da neyin geldiğini bilsem de. Omuzlarıma bir darbe daha indi ve sanki onları bir ateş püskürmesiyle yaktı.

Beş tane daha.

Bir darbe daha aldım ve bakışlarımı kaldırırken vücudum titredi. *Ses çıkarmayacağım. Ses çıkarmayacağım.* Bir sonraki vuruşta kalçalarım masaya çarptı.

Lord Mazeen ayağa kalkarken kanepe gıcırdadı.

Derim yanıyordu, kan tadı alana kadar dudağımı ısırdım. Örtülü ibadet edenlerin resmine gözyaşlarının sisi içinde baktım, Atlantisliler için Masadonya Dükü ve Lord Mazeen gibi adamların Tanrılardan Yükseliş Lütfunu almasının ne kadar korkunç olduğunu merak ediyordum.

14. BÖLÜM

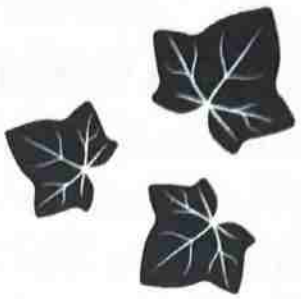

Dük'ün süitinden ayrıldığımda Tanrılar bana küçük bir iyilik yapmıştı. Hawke beni beklemiyordu ve bu bir lütuftu. Olanları nasıl saklayabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bunun yerine, iki Kraliyet Muhafızının yanında sessizce duran Vikter vardı. Koridora adım attığımda ikisi de bana bakmadı, tenim solgun ve soğuk ter parıltısıyla kaplıydı.

Dük'ün odasında ne olduğunu biliyorlar mıydı? Lord Mazeen masanın yanına gelip kolumu göğsümden çekerek diğerinin yanına koyduğunda bile ses çıkarmamıştım. Altıncı ve yednce darbeler sırtıma yıldırım gibi indiğinde ve Mazeen vücuduma yönelen her darbeyi hevesli gözlerle izlediğinde bile.

Eğer muhafızlar bunun farkındaysa bunun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu, tıpkı sırtımda yanan acı dolu utanç izi için yapabileceğim bir şey olmadığı gibi.

Ama Vikter biliyordu. Ben, merdivenlere doğru yürürken yanan tenimin her adımda bana acı vermesinin onun ağzının kenarında derin çizgiler bırakmasından belliydi.

Arkamızdaki merdiven boşluğu kapısı kapanana kadar bekledi ve sonra inişte durdu, bana bakarken açık mavi gözlerine endişe yerleşti.

"Ne kadar kötüydü?"

Ellerimi elbisemin eteğine bastırdığımda titriyorlardı. "İyiyim ben. Sadece dinlenmeye ihtiyacım var."

"İyi?" Güneşin öptüğü yanakları kızarmıştı. "Nefes alışın hızlı ve her adım bir meydan okumaymış gibi yürüyorsun. Benimleyken rol yapmak için bir nedenin yok."

Gerçekten bilmiyordum ama Teerman'a istediğini veriyormuşum gibi hissetmenin ne kadar kötü olduğunu kabul ediyordum. "Daha kötüsü de olabilirdi."

Vikter'ın burun delikleri genişledi. "Hiç olmamalıydı."

Buna itiraz edemezdim.

"Tenini mi yardı?" diye sordu

"Hayır, sadece sıyrıklar var."

"Sadece sıyrıklar." Sert ve neşeden yoksun bir gülüşü vardı. "Çiziklerden başka bir şey değillermiş gibi konuşuyorsun. Bu sefer neden cezalandırıldın?"

"Bir nedene ihtiyacı var mı?" Gülümsemem yorgundu ve sanki tüm yüzümü çatlatacakmış gibi kırılgandı. "Rahibelerle geçirdiğim zamana bağlılık göstermediğim için üzgündü. Ve bugün, ben avludayken iki Bekleyen Leydi geldi. Bundan memnun değildi."

"Bu nasıl senin hatan oluyor?"

"Benim hatam olması şart mı?"

Vikter bana baktı, bir an sessiz kaldı. "Yani bu nedenle mi sana vurdu?"

Başımla onayladım, en yakındaki oval pencereye bakıyordum. Ben içerdeyken güneş ilerlemişti, merdiven

boşluğu eskisi kadar parlak ve havadar görünmüyordu. "Dünkü toplantıdaki tavrımı beğenmemiş. Bu, beni cezalandırdığı en küçük suç değil."

"İşte bu yüzden dikkatli olmalısın, Poppy. Başkalarının olduğu bir odada bulunduğun için seni kırbaçlıyorsa, küçük maceralarını öğrendiğinde ne yapar sanıyorsun?"

"Ya yıllardır muhafız gibi eğitildiğimi öğrenirse?" Omuzlarım gerildi ve bu hareket derimi çekti. "Sopayla dövülürüm elbette. Muhtemelen yedi darbeden fazla olur."

Vikter'ın altın renkli teni soluverdi.

"Beni değersiz kılması için Kraliçe'ye talepte bulunabilir. Belki de Tanrılar çoktan yapmıştır" diye devam ettim. "Ama daha önce de söylediğin gibi ne yaparsam yapayım Yükselişim gerçekleşecek. Peki ya sen? Vikter, beni eğittiğin ortaya çıkarsa sana ne olur?"

"Ne yapıp yapamayacakları önemli değil." Bunları söylerken bir an dahi tereddüt etmedi. "Risk buna değer, kendini koruyabileceğini biliyorum. Alacağım her cezayı memnuniyetle kabul eder ve yaptıklarımdan pişman olmazdım."

Çenemi kaldırdım ve bakışlarını yakaladım. "Ve evimi, değer verdiğim kişileri ve hayatımı koruyabilmek, olabilecek her şeye değer."

Bir an sessiz kaldı ve sonra kış mavisi gözleri kapandı. Sabır dilemek için bir dua düşünüyor olabilirdi. Daha önce defalarca yaptığı bir şeydi.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme daha belirdi. "Ben dikkatliyim Vikter."

"Dikkatli olman önemli değil." Gözleri açıldı. "Kraliçe'nin er ya da geç seni başkente çağıracağı düşüncesinden memnunum."

Merdivenlerden aşağı inerken titredim. "Çünkü o zaman Dük'ün *derslerinden* kaçmam mümkün olur?"

"Kesinlikle."

Bu dört gözle beklediğim bir şeydi, özellikle de Kraliçe'ye her şeyi anlatmayı planladığım için.

"Yalnız mıydı? Muhafızlara sordum ama odada onunla kimin olduğu hakkında hiçbir fikirleri yokmuş gibi davrandılar" dedi.

Dük'ün yanında kimin olduğunu her zaman biliyorlardı. Sadece Vikter'ın bilmesini istemiyorlardı ve ben de... Ben de istemiyordum. "Yalnızdı."

Cevap vermedi ve bunun bana inanıp inanmadığı anlamına gelip gelmediğinden emin değildim. Konuyu değiştirme zamanının geldiğine karar verdim. "Nerede olduğumu nasıl anladın?"

Vkter sadece bir adım arkamdan ilerlemeye devam etti. "Hawke benim için Dük'ün hizmetçilerinden birini gönderdi. O... senin için endişeleniyordu."

Kalbim bir atış atladı. "Ne için?"

Vikter, "Hem senin hem de Tawny'nin Dük'ün çağrısından dolayı sıkıntılı göründüğünüzü söyledi" diye açıkladı. "Nedenini açıklayabileceğimi düşündü."

"Peki yaptın mı?"

"Ona endişelenecek bir şey olmadığını ve günün geri kalanında sana eşlik edeceğimi söyledim." Vikter'in kaşları çatıldı ve kolumu tutarak bana destek verdi. "Tam olarak tatmin olmadı ve ben de bu yüzden ona daha üst rütbede olduğumu hatırlatmak zorunda kaldım."

Dudaklarım seğirdi. "Eminim iyi geçmiştir."

"Bir çığ gibi geçti."

Bir sonraki katı geçtik, yatağıma yaklaştığımı bilmek, Hawke'ın yaptıklarını düşünürken beni ayakta tutuyordu.

"O... oldukça gözlemci, değil mi? Ve sezgileri güçlü."

"Evet." Vikter iç çekti, belli ki bunun iyi bir şey olmadığını düşünüyordu. "Evet, öyle."

Sur'un ötesinde üç düzine meşale vardı. Alevleri uçsuz bucaksız karanlıkta bir ışık feneriydi, uyuyan şehre güven vaadediyordu.

Örgümün uçlarını bükerken yorgun bir iç çekişle yatağa doğru özlemle baktım. Farklı bir geceden kalma kâbuslar beni uykumdan uzaklaştırmıştı, cildimi soğuk bir terle kaygan bırakmıştı ve kalbim kapana kısılmış bir tavşan gibi atıyordu.

Neyse ki Tawny'i çığlıklarımla uyandırmamıştım. Son iki gecedir geç saatlere kadar ayaktaydı. İlk gece, gecenin büyük bir bölümünü yara izlerinin iyileşmesi için elinden geleni yaparak geçirmişti ve dün gece Gözdeler tarafından Ayin hazırlıklarına yardımcı olması için çağrılmıştı.

Tawny, Şifacıların hazırladığı ve muhafızların sayısız yaraları için sıklıkla kullandıkları bir karışım kullanmıştı. Sırtımın iltihaplı derisine çam ve adaçayı kokulu arnika ve bal karışımını sürüyordu. Şifacı'nın kaçırılma gecesi kullandığı maddenin aynısı. Merhem tenimi serinletmiş ve neredeyse anında ağrımı hafifletmişti. Yine de önceki deneyimlerden, istenen etkiyi elde etmek için neredeyse her iki saatte bir uygulanması gerektiğini biliyorduk.

İşe yaramıştı. Dün akşam, tenim normalden daha pembe olmasına rağmen, sadece bir rahatsızlık hissi vardı.

Vikter ve Tawny'ye daha kötüsü de olabilirdi dediğimde olanları hafife almıyordum. İzler büyük olasılıkla sabaha kadar gitmiş olurdu ve herhangi bir ağrı kalsa bile oldukça az hissedilirdi. Her zaman çabucak iyileştiğim için şanslıydım ve Teerman öğleden sonra Red Ruin içmediği için daha da şanslıydım.

Dük annemi tanıyordu. Nasıl? Bildiğim kadarıyla, Masadonya'ya hiç gitmemişti, bu da Dük'ün onunla başkentte tanıştığı anlamına geliyordu. Yükselmişler nadiren seyahat ederlerdi, özellikle de bu kadar uzak mesafelerde ama belli ki tanışmışlardı.

Teerman ondan bahsederken yüzünde garip bir ifade vardı. Nostalji ile karışık... Ne? Belki de öfke? Hayal kırıklığı. Onunla yaşamış oldukları, bana karşı davranışlarına mı yansıyordu?

Yoksa sadece bir sebep mi arıyordum, sanki zalimliğini açıklayacak bir neden aramak gibi?

Hayat hakkında bildiğim çok fazla şey yoktu ama bazen hiçbir sebep olmadığını biliyordum. Yükselmiş olsun olmasın bazen hiçbir makul nedeni olmayan insanlar vardı.

İç çekerek, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırdım. Son iki gündür odamda saklanıyordum, çünkü dinlenmek merhemin mümkün olduğunca hızlı işe yaramasını sağlıyordu ve ayrıca... Herkesten kaçıyordum.

Ama özellikle Hawke'dan.

Dük'ün özel ofisine girdiğimden beri onu görmemiştim ve bir şeylerin yanlış gittiğini hissettiğini bilmek, Teerman'ın yaptığının benim hatam olmamasına rağmen beni kaygı ve utanç içinde bırakmıştı. Hawke'ın bir şey-

lerin yanlış gittiğini anlamasını istememiştim ve bunu anlayabilecek kadar dikkatliydi.

Kabul ediyorum, odamda iki gün kalmak da muhtemelen bir uyarı işareti gönderirdi ama en azından sırtım iyileşirken ne kadar dikkatli hareket etmem gerektiğine şahit olmamıştı.

Hawke'ın beni zayıf görmesini istemedim, Bakire olarak, tam olarak bunu beklemesine rağmen.

Belki de benimle İnci'de tanıştığını her fark etmediğinde hissettiğim rahatlama ve hayal kırıklığının garip karışımıyla ilgiliydi.

Bakışlarımı yataktan ayırdım, Sur'un ötesindeki meşaleleri izlemeye geri döndüm. Alevler birkaç gecedir olduğu gibi bu gece de sakindi ama ya alacakaranlık rüzgârları tarafından yönlendirilen çılgın ruhlar gibi dans ettiğinde? İşte o zaman sisin çok da uzakta olmadığı anlamına geliyordu. Kalın, beyaz sisin ardından ne varsa silip süpüren korkunç bir ölüm gelirdi.

O anda elim sabahlığın ince kıvrımlarından uyluğuma bağlı hançerin kemik sapına kaydı. Parmaklarım soğuk kabzamın etrafında kıvrıldı ve bana eğer Sur düşerse, düştüğünde hazır olacağımı hatırlattı.

Tıpkı Karanlık Olan'ın benim için tekrar gelmeye çalışmasına hazır olduğum gibi.

Elim kabzadan dizimin birkaç santim yukarısına kaydı, uyluğumun iç kısmındaki pürüzlü deriye teğet geçti. Hawke yara izime dokunmaya çok yaklaşmıştı. Ya fark etseydi? Elini çeker miydi? Ya da hiçbir şey hissetmemiş gibi mi davranırdı?

Elimi hemen çektim. Bunun hakkında düşünmeye-

cektim. Bu düşünceleri bir kenara bırakmaya çalışırken parmaklarımı bir yumruk halinde kıvırdım. O yola girmeye gerek yoktu. Bunu yapmaktan bir fayda gelmezdi. Beni tanıyıp tanımaması ya da loş ışıklı odalarda öptüğü kızlardan biri olup olmadığım önemli değildi. Söz verdiği gibi Kızıl İnci'ye dönüp dönmemesi de önemli değildi.

Düşüncelerimi dağıtabilirmişim gibi başımı iki yana salladım ama işe yaramadı. Son iki gündür keşfettiğim tek şey bunun önemli olmadığını kendime defalarca söylemeye devam edebilmemdi ama önemliydi.

Hawke benim ilk öpücüğümdü, bunu bilmese bile.

Ben sessizce batı pencerelerine doğru süzülürken gümüşi ay ışığı odadan sızdı. Parmaklarımı soğuk cama koyarak meşaleleri saydım. Surda on iki. Yirmi dört aşağıda. Hepsi yanıyordu.

Çok iyi...

Bu iyiydi.

Alnımı, soğuğun kaleye girmesini engellemek için çok az işe yarayan ince cama bastırdım. Karsodonya'nın Stroud Denizi ve Söğüt Ovaları arasında yer aldığı batıda cam pencerelere gerek yoktu. Orada yaz ve ilkbahar ebediydi, tıpkı burada sonbahar ve kışın sonsuza dek hüküm sürmesi gibi. Başkente döndüğümde dört gözle beklediğim şeylerden biriydi bu. Sıcaklık. Güneş ışığı. Tuz ve deniz kokusu ve tüm parıltılı koylar ve kıyılar.

Tawny kıyıları hiç görmemişti, onlara kesinlikle bayılırdı. Dudaklarımda yorgun bir gülümseme belirdi. Gözdelerden biri tarafından çağrıldığında Tawny bana bir bakış atmıştı. Bu bakış, memnun olmayanı memnun

etmeye çalışmaktansa banyoları fırçalarken daha mutlu olabileceğini söylüyordu.

Rahibeyle görüşme zamanı geldiğinde ben de sık sık aynı şeyi hissetmiştim. O ejderha kadınla saatler geçirmektense çok hassas bölgelerimden kendi vücut kıllarımı yolmayı tercih ederim.

Belki de ona ve diğer rahibelere karşı hissettiklerimi saklama konusunda daha iyi olmam gerekiyordu.

Günümün yarısını onu ve diğerlerinin herkes hakkında şikâyet etmesini dinleyerek geçirmedim diye Dük'e gittiğine hâlâ inanamıyordum,

Kollarımı kendime dolayarak, yüzüncü kez kardeşimin hâlâ Masadonya'da olduğu gibi hissetmeyi diledim. Ian da kâbuslar görüyordu ve eğer hâlâ burada olsaydı, saçma, uydurma hikâyelerle dikkatimi dağıtırdı.

Yükselişinden sonra hâlâ kâbuslar görüyor muydu? Eğer görmüyorsa, Yükselişi dört gözle beklememin bir başka sebebi de bu olmaz mıydı?

Bakışlarım Sur boyunca ilerledi, duvarın tepesinde devriye gezen bir muhafızı yakaladım.

Burada olmaktansa dışarıda olmayı tercih ederdim.

Yükselmişler, tıpkı diğerleri gibi böyle bir şey düşündüğümü duysalardı şok olurlardı. Benim, yani Bakire, Tanrılara gidecek olan Seçilmiş'in bir avam, bir muhafızla yer değiştirmek isteme ihtimali sadece Yükseliş değil, aynı zamanda Tanrıların kendilerine de bir hakaret olurdu. Krallığın her yerinde, insanlar Tanrıların huzurunda olmak için her şeyi yaparlardı. Ben ise...

Ne kadar acı çekersem çekeyim ayrıcalıklıydım ama en azından orada, Sur'da olsaydım, verimli bir şey yapı-

yor olabilirdim. Şehri ve böyle rahat bir hayat yaşamamı sağlayan herkesi koruyor olabilirdim. Bunun yerine buradaydım, tamamen yeni bir kendine acıma seviyesine ulaşıyordum ki gerçekte, Yükselişim bir şehri korumaktan daha fazlasını yapacaktı.

Krallığın tüm geleceğini garantiye alacaktı.

Bu, bir işe yaramak değil miydi?

Emin değildim ve gözlerimi kapatıp uyumaktan başka bir şey istemiyordum ama uykumun gelmeyeceğini biliyordum. Saatlerce.

Böyle gecelerde, uykunun benden kaçacağını bildiğim zaman, sessizliği ve karanlık şehri keşfetme dürtüsüne boyun eğerdim, ta ki uyumayan yerler bulana kadar, Kızıl İnci gibi yerler. Ne yazık ki, bu macera, kaçırılma teşebbüsünden sonra aptallığın doruk noktası olurdu. Ben bile o kadar pervasız değildim.

Sur'un ötesinde bir alev dans etmeye başladı, beni ileriye doğru çekti. Her iki avucumu da pencereye bastırdım, ateşe baktım ve gözümü bile kırpmadım. Boş odaya "Önemli değil" dedim. "Bu sadece bir esinti..."

Başka bir parlama hareket etti, sonra bir tane daha ve bir tane daha, duvarın ötesindeki tüm meşaleler çılgınca dalgalandı, rüzgâr yükseldikçe kıvılcımlar saçıldı. Bir nefes aldım ama hiçbir yere gitmeyecek gibiydi.

Ortadaki ilk sönen oldu, kalbim kaburgalarıma hızla çarptı. Diğerleri hızla söndü, Sur'un ötesindeki toprakları hızla karanlığa gömdüler.

Pencereden bir adım geri çekildim.

Düzinelerce ateşli ok havaya fırladı, Sur'un yukarısında yay oluşturdu ve sonra aşağıya doğru yarışıp, kavis-

li siperlere çarptı. Sur boyunca bir ateş duvarı parladı. Alevler sise ya da sisle birlikte gelen şeylere karşı bir savunma değildi.

Ateş, sisin içerisindekileri görünür kılıyordu.

Pencereye dönerken mandalı çevirdim ve onu açtım. Ben taş çıkıntıyı kavrayıp gözlerimi kısarak eğilirken, soğuk hava ve bir tür dünyevi sessizlik odaya döküldü.

Duman yükseldi ve alevlerin arasından geçerek havaya ve yere yayıldı.

Duman öyle hareket etmedi.

Duman gecenin karanlığına karşı koyu, bulanık bir beyaza dönüşmedi. Duman alevleri örtmedi, söndürülene kadar onları boğdu ve geriye sadece ağır, doğal olmayan bir sis kaldı.

Sis boş değildi.

Bir zamanlar ölümlü olan bükülmüş şekillerle doluydu.

Sur'un dört bir yanından gelen borazan sesleri gergin sessizliği bozdular. Saniyeler içinde az sayıda ışığın parladığı pencereler karardı. İkinci bir uyarı sinyali duyuldu ve tüm kale ürperdi.

Harekete geçerken, pencereyi tuttum ve dönmeden önce yerine kilitledim. Tüm çıkışlar kapatılmadan önce kabaca üç dakikam vardı, muhtemelen daha az. Gitmeye hazırlandım.

Bir dakika sonra, bitişik kapı açıldı ve Tawny içeri daldı, beyaz geceliği süzülüyor ve omuzlarından kahverengi ve altın bukleler dökülüyordu.

"Hayır." Tawny tökezleyerek durdu, geniş gözlerinin beyazı kahverengi tenine keskin bir kontrast oluşturdu. "Hayır, Poppy."

Onu görmezden gelerek sandığa gittim, ağır kapağı açtım ve yayı bulana kadar aradım. Ayağa kalktım ve yayı yatağa attım.

"Oraya gitmeyi planlıyor olamazsın" diye bağırdı.

"Gideceğim."

"Poppy!"

"İyi olacağım." Sırtımdaki kılıfı yerleştirdim.

"İyi?" Ona dönerken bana baktı. "Malumu ilan etmek zorunda olduğuma inanamıyorum ama yine de söyleyeyim. Sen Bakire'sin. *Seçilmiş* Kişi. Oraya gidemezsin. Onlar seni öldürmezse, Ekselansları seni yakaladığında yapar."

"Beni yakalayamayacak." Siyah, kapüşonlu bir pelerin kaptım ve omuzumda sabitledim, boynuma ve göğsüme tutturdum. "Dük odasında Düşes'in yanında en az bir düzine Kraliyet Muhafızının arkasında saklanıyor olacak."

"Kraliyet Muhafızları senin için gelecektir."

Dikkatle kavisli yayı aldım. "Vikter'ın uyarıyı duyar duymaz Sur'a gittiğine eminim."

"Peki Hawke? Onların görevi seni korumak."

"Vikter kendimi koruyabileceğimi biliyor ve Hawke odamdan çıktığımı bile bilmeyecek." Durakladım. "Hizmetçilerin girişini bilmiyor."

"Yaralısın, Poppy. Sırtın-"

"Sırtım neredeyse tamamen iyileşti. Bunu biliyorsun..."

"Peki ya Karanlık Olan? Ya bu bir tuzaksa?.."

"Bu bir oyun değil Tawny. Onları sisin içinde gördüm" dedim ve yüzü grileşti. "Karanlık Olan benim için gelmeye çalışırsa ben de onun için hazır olacağım."

Odayı geçerken beni takip etti. "Penellaphe Balfour, dur!"

Şaşırdım, etrafımda döndüm ve onu tam arkamda durken buldum. "İki dakikadan az zamanım var Tawny. Burada kapana kısılacağım..."

"Güvenli bir yerde" diye cevapladı.

Boşta olan elimle omzunu tuttum. "Duvarları aşarlarsa, şehri ele geçirecekler ve kaleye girmenin bir yolunu bulacaklar. O zaman onları kimse durduramaz. Bunu biliyorum. Ailemi aldılar. Beni aldılar. Oturup bunun bir kez daha olmasını beklemeyeceğim."

Gözleri çılgınca benimkini aradı. "Ama o zaman seni koruyacak Sur yoktu."

Bu doğruydu, ama... "Hiçbir şey yenilmez değildir Tawny. Sur bile."

"Sen de değilsin" diye fısıldadı, alt dudağı titriyordu.

"Biliyorum."

Derin bir nefes aldı, omzu elimin altında sallanıyordu. "Tamam. Biri gelirse, onlara korkudan hasta olduğunu ve kendini banyoya kilitlediğini söylerim."

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki öyle diyeceksin." Omzunu bıraktım. "Sandıkta birkaç kan taşı hançeri ve yastıkların altında bir kılıç var..."

Tawny, inkâr içinde çınlayan bir sesle, "Lütfen bana her gece başının bir kılıcın üzerinde durmadığını söyle" dedi. "Kâbuslar görmene şaşmamalı. Kılıcı yastık olarak kullanmanın ne kadar kötü bir şans olduğunu sadece Tanrılar bilir..."

"Tawny" gitmek zorunda kalmadan önce sözünü kestim. "Eğer kale düşerse, silahları kullan. Nasıl yapacağını biliyorsun."

"Biliyorum."

Biliyordu çünkü Vikter'in bana öğrettiği gibi ben de ona gizlice öğretmiştim. "Kafa ya da kalp."

Başımı eğerek onayladım.

"Dikkatli ol, Poppy. Lütfen. Düşes'e hizmet etmekle görevlendirilirsem çok büyük hayal kırıklığına uğrarım. Ya da daha kötüsü, Tanrılara hizmet etmek için Tapınağa verilmek. Onlara hizmet etmenin bir onur olmayacağından değil" diyerek elini kalbinin üzerine koydu. "Ama tüm bu bekarlık olayı..."

Sırıttım. "Geri döneceğim."

"Yapsan iyi olur, Poppy."

"Söz veriyorum." Ona yanağından hızlı bir öpücük vererek döndüm ve banyonun yanındaki eski hizmetçilerin kapısına yöneldim. Kalenin çok daha eski ve çirkin olan kısmındaki bu odaya taşınmak için yalvarmamın ve ısrar etmemin tek nedeni buydu. Bu yollar ve girişler artık kullanılmıyordu, ancak doğrudan Sur'un güney kısmına giden taş köprü de dahil olmak üzere kalenin eski kısmındaki hemen hemen her odaya bağlandılar.

Kapıyı açtığımda eski menteşeler gıcırdadı. Yollar kale boyunca fark edilmeden hareket etmemi sağladı. Son yıllarda, Vikter'la eğitim için kullanılmayan eski odalardan birinde buluşmak için onları kullandım ve aynı zamanda görünmeden kaleden kaçmayı da başardım.

Ancak en önemlisi, eski merdivenler ve salonlar gerekirse hızlı bir kaçış sağlayabilirdi.

Tawny beni durdurarak "Poppy" diye seslendi. "Yüzün."

Bir an kafam karıştı ama sonra yüzümün açık kaldığını fark ettim.

"Haklısın." Dar, dolambaçlı merdivene kaymadan önce ağır kapüşonu kaldırdım, yüzüme doğru çektim.

Taş, kalın metale karşı kaydı, demir kapılar sallandı ve ben çatlak, engebeli taş basamaklardan aşağı doğru koşarak inmeye başladım. Terliklerim böyle bir şey için en iyi seçim değildi ama sakladığım yerden, yatağın altına sıkıştırılmış botlarımı çıkaracak zamanım olmamıştı. Hizmetçiler onları bulursa mutlaka konuşurlardı ve söyledikleri şeyler mutlaka birilerine ulaşırdı.

Dışarı çıkmak için bir dakikadan az zamanım vardı.

Kale sarsılırken toz ve çakıllar yukarıdan sürüklendi. Son basamakları geçerken ay ışığı çatlak, tozlu pencerelerden geçti, alt iki basamaktan atlayıp boş kilere sıvıştım. Hareketim yaralarımın iyileştiği yerde donuk bir acı patlamasından başka bi şeye neden olmadı.

Yayımı pelerinin kıvrımlarına saklayarak hizmetçilerin kiler olarak kullandığı ikiye katlanan gizli odalara erişmek için yaygara kopardığı kaotik mutfağa daldım. Muhafızlar, en büyük kalkanın saniyeler içinde yerine kilitleneceği ana girişe doğru koştular. Demir kapılardan birinin henüz yarım kapandığı arka salona koşarken kimse beni fark etmedi.

Hızlanıp dalarken öyle bir küfür savurdum ki Vikter duysa kızarır Rylan burada olsa... Gülümserdi. İpek ve saten terlikler yardımcı oldu. Kapının altından kaymamı sağladılar, gecenin içine kayarken neredeyse dengemi kaybediyordum. Ağır kapı yerine otururken inledi. Geri çekildim ve sonra döndüm, dudaklarım Tawny'nin sadece endişe verici değil aynı zamanda rahatsız edici bulacağı geniş bir gülümsemeye dönüştü.

Köprüye ulaşmıştım.

Vakit kaybetmeden evlerin ve dükkânların üstündeki dar hat boyunca koştum. Korkuluk olmadığı için yan tarafa bakmaya cesaret edemedim. Bir kaysam...

O zaman artık sisin içindeki şey için endişelenmeme gerek kalmayacaktı.

Sur'un daha geniş çıkıntısına ulaşarak yayı tepeye attım ve kendimi yukarı çektim. Sırtımın iyileşen derisi gerildi, pelerin ve elbise ayrılırken ürpermeme neden oldu ve neredeyse bacağımın tüm uzunluğunu ortaya çıkardı. Belirli tarzdaki elbiselerin altına giyilen ince pantolonlardan olsun istemiştim ama zamanım olmamıştı.

Yayı kaptım ve batı duvarına doğru koşmaya başladım. Sis, metal ve çürüme kokusunu taşıyan katı bir kütleye dönüşmüş gibi görünüyordu. İleride, okçular yırtıcı kuşlar gibi taş yuvalarında bekliyorlardı, yayları ve okları sabitti. Çok yaklaşmamam gerektiğini biliyordum, çünkü Sur Muhafızları bunu fark edip sorular soracaklardı. Tawny beni öldürme kısmını abartmıştı ama Dük'ten bir *ders* daha alırdım.

Etrafa hızlıca bir bakış attım. Tapınaklar dışında şehir tamamen sessiz ve karanlıktı. Tapınakların alevleri hiç sönmemişti. Gözlerimi onlardan ve sık sık uyandırdıkları huzursuz duygulardan ayırarak boş bir mazgal aradım, ta ki bir tane bulana kadar. Eğer bir muhafız tarafından korunuyor olsaydı, çoktan içinde biri olurdu.

Duvarlara sinen gölgelere yakın durarak muhafazının içinde rahatladım. Kısa merdivenin yanında birkaç ok sadağının yaslandığını gördüğümde gülümsemem geri döndü. Mükemmeldi. Kan Taşı okları, Kan Ormanı'ndaki

ahşaptan yapılmış sapları, onlara ihtiyacı olmaması gereken bir Bakireyseniz bulması kolay şeyler değillerdi. Bir kaçını kaptım ve merdivene koştum.

Taş duvarın arkasına kısmen gizlenmiş olan oklukları yanıma koydum ve bir ok çektim. Sonra vücudumun her yerindeki tüyleri diken diken eden bir ses geldi.

Kışın en soğuk döneminde bana rüzgârı hatırlatan alçak bir uğultu olarak başladı ama inleme yerini tiz çığlıklara bıraktı. Tüylerim diken diken oldu ve bir ok sapladığımda bile midem bulandı. O sesi asla unutmazdım. Rüyalarıma giriyordu, her gece beni uyanık tutuyordu.

Yerden bağrışmalar patlak verdi, ateş çağrısı. Dehşet içindeki nefesimi içime çekerek yanan oklarla gökyüzünün aydınlanmasını izledim. Alevler bir kez daha, Sur'un her yerinde canlanıp geceyi gümüşi bir alacakaranlığa çevirirken, sisleri delip geçtiler.

Ben bir Kraliyet Muhafızı'nın tanıdık beyaz pelerinini ararken, muhafızlar Sur'un önünde yaya olarak bekliyorlardı, siyah zırhları onları neredeyse ayırt edilemez kılıyordu. İşte orada. Soluk sarı saçlar ve kum renginde yıpranmış bir yüz buldum. Kalbim bir atış atladı. Vikter merkeze doğru duruyordu. Onu şimdi, ölümün toplandığı yerde görmeyi umuyordum ama göğsümde hâlâ bir korku düğümü vardı. Vikter tanıdığım en cesur adamdı.

Peki ya Hawke? Kalede olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, kapımın dışında mı konuşlandı, içeride olduğuma mı inandı, yoksa Sur'da mıydı bilmiyordum. Ya da Vikter gibi, belki de Sur'un ötesindeydi. Düğüm genişledi ama beni tutmasına izin veremezdim.

Vikter'a göz kulak olarak, parmaklarımı ipin etrafına

kıvırdım ve o kaskını takarken geri çektim. Başka bir ok yaylım ateşi daha yükseldi, bunlar daha uzağa uzanıyordu. Sisi kestiklerinde çığlıkları duydum.

Sonra onları gördüm.

Solgun vücutları süt beyazı, her renkten yalıtılmış, yüzleri asık ve içi boş gözleri kızgın kömür gibi yanıyordu. Ağızları geniş açılmış, iki sıra tırtıklı dişler ortaya çıkmıştı. Parmakları pençeler halinde uzatılmıştı ve hem dişleri hem de pençeleri deriyi en yumuşak tereyağı gibi yüzebilirdi.

Kanıtlamak için yara izlerim vardı.

Çok geç olmadan hayatları sona ermeseydi Marlowe ve Ridley'in dönüşecekleri şeylerdi.

Kâbuslarımın kaynağı olan sisin içinden döküldüler. On yıl önce Karanlık Olan tarafından kan içinde bir katliamda beni ve kardeşimi almak için gönderilen yaratıklar. Altıncı yaş günümden önce neredeyse beni öldürüyorlardı. Kana susamış bir şekilde pençeleyip ısırıyorlardı.

Cravenlar buradaydı.

15. BÖLÜM

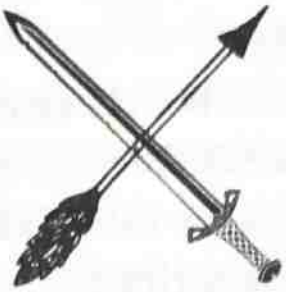

Ve şimdi, Sur'un dışındaki muhafızları topladılar ve ölüm korkusu olmayan bir dalgayla onlara çarptılar. Acı ve dehşet çığlıkları geceyi yarıp geçti ve nefesim kesildi. Saniyeler içinde Vikter'ı gözden kaybettim.

"Hayır" diye fısıldadım, parmaklarım titriyordu. Neredeydi? Düşmüş olamaz. O kadar çabuk değil. Vikter değil.

Onu buldum, zemine sağlam tutunurken kılıcı havayı yarıp geçiyordu. Bir Cravenın kafasını kesiyordu, bir diğeri ise kendini ona fırlatmıştı. Göğüs zırhını yırtacak bir darbeden kaçınarak döndü.

Rahatlayacak zaman yoktu. Bakışlarım, okçunun kan taşı okunun Cravenın kafasına çarpıp geri tepmesiyle değişti. Koyu mürekkep gibi kan, kafatasının arkasından fışkırdı. Vikter'ın bana öğrettiği gibi derin ve yavaş olana kadar nefesimi sakinleştirirken başka bir Cravena odaklandım. Yıllarca süren eğitim elimi sağlamlaştırmıştı ama tecrübe de öyle. Bu, Sur'daki gardiyanlara ilk yardım edişim değildi.

"Parmakların yayı tuttuğunda, etrafındaki dünya yok

olmalı." Vikter'in talimatları zihnimde yankılandı. "*Sadece sen, yayın çekimi ve hedefin. Başka hiçbir şeyin önemi yok.*"

Ve hepsi bu kadardı.

Hedefime güvenerek bir ok attım. Havada uçup bir Cravenı kalbinden vurdu. Birinin çocuğu ya da ebeveyni yere düşmeden önce bir tane daha vurdum. Bir tane daha buldum. Sırtında zırhını yırtan bir muhafız olan bir Craven. Hedef Cravenın kafasına doğru patladığında gülümseyerek yay telini bıraktım. Sonraki oku doldururken, Vikter'ı gördüm, kılıcı Cravenın midesine derin bir şekilde sokarken koyu kanla kaygandı ve sonra bir bağırtıyla yukarı doğru çekti...

Bir Craven kılıcı çekerken Vikter'ı arkadan kovaladı. Yayı çektim. Ok havayı yardı ve yamalı saçlı yaratığı tam kafatasının arkasından yakaladı. O şey daha yere düşmeden önce öldü.

Vikter'ın başı döndü ve yemin ederim ki bana baktı. Oku kimin gönderdiğini biliyordu. Yüzünü göremesem de gururlu ama sinirli olduğunda hep kullandığı ifadeyi kullandığını biliyordum.

Sırıtarak, başka bir ok hazırladım ve... ve küçük bir sonsuzluk gibi hissettiren bir an için, bir Cravenı bir diğeri ardına alt ederek, kendimi öldürme konusunda kaybettim. Cravenlardan biri muhafızların arasından geçmeden önce iki titreme yaşadım. Duvara çarpan pençeli elleri taşa saplandı ve tutundu.

Elini serbest bırakıp yeniden taşa geçirerek kendini yukarı doğru çekerken kısa bir an için durdum.

"Tanrılar" diye fısıldadım.

Craven çığlık atarak beni sersemliğimden kurtardı. Nişan aldım, oku doğrudan kafatasına gönderdim. Çarpma onu duvardan düşürdü.

Sağımdan gelen bir çığlık başımı döndürdü. Bir okçu öne düştü, Craven onu omuzlarından tutarken ellerinden kayıyordu, sivri dişlerini gardiyanın boynuna geçirdi.

Yüce Tanrılar, zirveye ulaşmışlardı.

Etrafımda dönerek bir ok hedefledim ve çabucak gönderdim. Ok ölümcül bir darbe indirmedi ama çarpma Cravenı gardiyandan kurtardı ve onu yere geri gönderdi. Düşen tek kişi o değildi. Muhafız da havada sürükleniyordu. Bir çığlığı yuttum, kendime gözlerimi kapatmama neden olan o yüksek sesli, ağır tokat çarpmadan önce adamın ölmüş olduğunu söyledim.

Cravenın zihinleri çürümüş olabilirdi ama okçulara saldıracak kadar akılları vardı. Vikter bir keresinde kana susamışlıklarına rakip olan tek şeyin hayatta kalma içgüdüleri olduğunu söylemişti.

Yüksek sesli bir çığlık beni harekete geçirdi. Sağımda, başka bir Craven, bir okçuyu ele geçirerek Sur'un kenarına ulaşmıştı. Muhafız yayını düşürdü ve Cravenı kucakladı, ileri doğru itti.

Cravenı da alarak Sur'un dışında yere düştü.

Ateşli oklar bir kez daha havaya fırladı ve duvarın yukarısına ulaştı. Aşağı indiler, ölümlüleri ve canavarları vurdular. Doğaüstü ulumaların ve çığlıkların sesinden sonra, toynaklar kaldırım taşları ve kirden parçalanmıştı ama yine de okçunun düştüğü yere baktım, vücudu Craven tarafından istila edilmişti.

Muhafız kendini feda etmişti. Bu isimsiz, bilinmeyen

adam Cravenın Sur'un diğer tarafına ulaşmasına izin vermek yerine ölümü seçmişti.

Aniden gelen gözyaşlarımı dökerek, savaş çığlıkları patlarken başımı sözcüksüz bir şekilde salladım ve kendimi hareket etmeye zorladım. Çıkıntının ötesini görecek kadar yükselerek, omzumun üzerinden baktım, at sırtında daha fazla muhafız kapıdan dökülüyor ve orak şeklindeki bıçakları savuruyordu. İki yöne ayrılıp Sur'u erişime kapatmaya çalışıyorlardı. Girişi temizler temizlemez kapılar arkalarından kapandı.

Bir Craven, tıpkı bir orman kedisi gibi olanca gücüyle havaya sıçrayarak kendini bir muhafıza fırlattı. Muhafıza çarpınca onu atından fırlattı. Yere düştüler.

"Kahretsin" diye tısladım, Sur'un yarısında olan Cravena nişan aldım.

Onu kel kel olmuş kafatasının tepesinden mıhladım. Çabucak başka bir ok çektim, Sur'daki Cravenı arıyordum. Onlar açık tehditti.

Bu Cravenların diğerlerinden farklı olduğu çabucak ortaya çıktı. Daha az... Korkunç görünüyorlardı. Görüntüleri kâbustan fırlamış gibiydi ama yüzleri daha az oyuk, vücutları daha az buruşuktu. Yeni dönüşenler miydi? Mümkündü.

Ağaşıdaki savaşın hızı kesiliyor, cesetler üst üste düşüyordu. Vikter'ı, kılıcını düşmüş bir Cravenın kafasına saplarken görünce, duvara bakabilmek için tek dizimin üzerine düştüm. Pelerin ayrıldı ve bacağımın neredeyse tüm uzunluğunu baldırımdan uyluğuma kadar soğuk havaya maruz bıraktı.

Geriye sadece bir avuç Craven kalmıştı, yarısı yaralı

muhafızlarla besleniyorlardı ve etraflarındaki herşeyden habersizlerdi. Sur'un yakınında daha fazla görmedim. Oku yayına dayayarak, zırhını yırtmış ve kalın birip gibi iç organlarını ortaya dökmüş bir mide boşluğuna nişan aldım. Safra boğazımı tıkadı. Muhafız zaten ölmüştü ama Cravenin ölmüş birine daha fazla saygısızlık etmesine izin veremezdim.

Kana bulanmış ağza odaklanarak okumu doğruca ona gönderdim. Okun teması onu geri püskürttü. Hissettiğim tatmin, üzüntüyle azaldı. Sis dağılmaya başlamış, geride kalan katliamı ortaya çıkarmıştı. Bu gece çok can kaybı olmuştu. Çok fazla.

Çıplak dizimin altındaki taşın soğuğunu hissederken bir başka oka uzandım.

Arkamdan derin bir ses, "Sen tanrıça Bele ya da Lailah'ın ölümlü formu olmalısın" dedi.

Keskin bir nefes aldım, dizimin etrafında döndüm, pelerin ve elbise bacaklarımın etrafından hareket etti. Okum hazırdı, nişan aldım...

Hawke.

Oh, Tanrılar...

Aşağı bakarken midem rahatladı ama aynı anda dehşete kapıldım. Ay ışığının altında duruyordu, sanki Tanrılar onu sonsuz ışıkla kutsamışlardı. Mürekkep koyuluğundaki kan geniş, yükse elmacık kemiklerini ve çenesinin düz çizgisini çerçeveliyordu. Geniş, etkileyici dudakları sanki sadece en ince nefesi alabiliyormuş gibi ikiye ayrılmıştı ve o garip, güzel gözleri ay ışığında neredeyse parlıyordu.

Kana bulanmış kılıcını yanında tutuyordu. Derisin-

de pençe izleri vardı, ölüme ne denli yaklaşmış olduğunu gösteriyordu.

Hawke, Sur'un ötesindeydi ve Vikter gibi o da bir Kraliyet Muhafızı olarak bunu yapmak zorunda değildi. Ama yine de oraya gitmişti. Göğsüm, ona karşı saygı hissiyle doldu, bu düşünce beni ısıtınca düşünmeden tepki verdim ve yaralanıp yaralanmadığını görmek için duyularımda ona ulaştım.

İçinde kalan ıstırabın en ufak ipucunu bile hissediyordum. Savaş, tıpkı benim dokunuşum gibi onu rahatlatmıştı. Geçici ama etkili. Yaralanmamıştı.

"Sen..." Kılıcını yanında tutarken bakışları yoğundu ve gözünü bile kırpmamıştı. "Kesinlikle muhteşemsin. Çok güzel."

Sarsıldım, şok olmuştum. Yüzümü gördüğünde güzel olduğumu söylemişti ve o zaman söylediklerinde samimi gibiydi. Peki şimdi? Çoğu zaman hiçbir şey ifade etmeyen ve nadiren de olsa her şey anlamına gelen sözler söylüyordu. Ve öyle bir şekilde söylemişti ki, kiminle konuştuğu hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen midemde sıkı, gergin bir kıvrılma hissi vardı. Ağır kapüşonum yerinde kaldı.

Uzaklaşmam gerekiyordu.

Arkasına baktım, kaçmak için en kolay yolu aradım. Sertçe yutkundum. Hawke Kızıl İnci deki kızın ben olduğumu henüz fark etmemiş olabilirdi ama burada olduğumu bilmesine izin vermemin imkânı yoktu. Sur'da olanın ben olduğumu fark ederse ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Beklediğim son şey, siperlerden birinde okçuluk yete-

neği olan başlıklı bir kadın bulmaktı." Sağ yanağında bir gamze belirdi ve karnımın altında bir çekme hissi belirdi.

Neden öylesine büyüleyici bir gülümseme sergilemek zorundaydı ki? Pek çok kişinin bu numaraya düştüğünü biliyordum.

Hiçbirinin o düşüşten pişman olmadığını tahmin ediyordum.

Ben olmamıştım.

Eldivenli elini uzattı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Bir homurdanmayla yayı indirdim ve diğer elime aldım. Sesimi tanıma ihtimaline karşı sessiz kaldım, geri çekilmesini işaret ettim. Bir kaşını yukarı kaldırarak teklif ettiği elini kalbinin üzerine koydu ve br adım geri çekildi.

Hawke eğildi.

O kadar özenli bir şekilde *eğildi* ki boğazımdan bir kahkaha süzüldü. Yayı aşağıdaki çıkıntıya yerleştirip duvara yaslarken kahkahamı bastırmayı başardım. Bakışlarımı onun üzerinde tutarak merdivene doğru kaydım ve yavaşça aşağı indim, onu sırtımı vermemiştim.

Aşağıdan gelen çatışma sesleri kesilmişti. Odama geri dönmem gerekiyordu ama kaleye buraya geldiğim gibi girmemin imkânı yoktu. Hawke buradayken olmazdı. Bu, şüphe uyandırırdı. Yayı pelerinimin altına soktum ve sırtıma tutturdum. Hâlâ iyileşmekte olan izlerime dokununca irkildim.

"Sen bir..." dedi ve bakışlarına garip bir ifade yerleşti. Ne olduğunu çözemedim. Şüphe mi? Şaşkınlık mı? Tamamen farklı bir şey mi? Gözleri kısıldı.

Aşağıda, ağır kapılar, yaralıların ve ölülerin kurtarıl-

ması için tekrar açılırken inledi. Cravenler düştükleri yerde yanarlardı. Mazgaldan çıkmak için kendimi kaldırdım.

Hawke yolumu düzgün bir şekilde kapattı ve ellerim yumruk halinde sıkışırken kalbim ağırlaştı. Parmaklarımı rahatlamaya zorladım. Gözlerindeki neşeli ışık sönmüştü. "Burada ne yapıyorsun?"

Merakının getirdiği sabır gitmişti. Yanından geçerken insanlar zayiatı anlamak için evlerinden ayrıldıklarında yere inip kalabalıkta kaybolmam gerektiğini düşünüyordum.

Çok uzağa gidemedim.

Hawke beni kolumdan yakaladı. "Sanırım..."

İçgüdüm harekete geçti ve kontrolü ele aldı. Sırtımdaki soluk yanığı görmezden gelerek benimkini tutan kolun altında döndüm ve büküldüm. Yüzündeki şok dudaklarımda vahşi bir gülümseme belirmesine sebep oldu. Arkasında belirdim, çöküp bir tekme attım ve ayaklarını yerde süpürdüm. Elleriyle kolumu itekledi ve düşüşünü durdurmaya çalıştı.

Mazgaldan çıkıp Sur'un iç çıkıntısına doğru koşarken küfürleri kulaklarımda çınlıyordu. En yakın merdiven birkaç metre uzağımdaydı.

Pelerinim bir şeye takıldı. Güç beni döndürdü ve duvara doğru savurdu. Geri çekmeye çalıştım ama birkaç santimden fazla ilerleyemedim. Aşağıya baktığımda duvarın derinliklerine saplanmış bir hançerin pelerinimin ucunu tuttuğunu gördüm. Sersemledim, ağzım açık kaldı.

Hawke bana doğru sinsice yaklaştı, çenesi aşağı inmişti. "Bu hiç hoş değildi."

Bunun da çok hoş olduğunu düşünmeyecekti.

Hançerin sapını kavradım, serbest bıraktım. Ters çevirdim, bıçağından tuttum, kolumu geri çektim.

"Yapma" diye uyardı.

Hançeri doğrudan onun sinir bozucu derecede yakışıklı yüzüne fırlattım. Tıpkı tahmin ettiğim gibi döndü.

Hiçbir şey olmamış gibi hançeri havada sapından yakaladı. Bu... Oldukça etkileyiciydi. Kıskanmıştım. Bunu asla yapamazdım. Vikter'ın bile yapabileceğini düşünmüyordum.

Gözleri altın parçaları gibi parlıyordu, yavaşça homurdandı ve bir kez daha bana doğru gelmeye başladı.

Onu duvardan aşağı iterek, tekrar koşmaya başladım, ilerideki merdivenleri gördüm. Eğer onlara ulaşabilirsem...

Karanlık bir form önümde belirdi. Ayaklarım kaydı ve dengemi kaybederek düştüm. Lanet terlikler ve onların pürüzsüz, yumuşak tabanları! Kalçamın üzerine sert bir şekilde indim, belimden yukarı doğru acı çığlığını yuttum. En azından *sırtımın* üstüne düşmemiştim.

Hawke eğildiği yerden kalktı ve hançerini kalça hizasında tuttu. "Bu hiç de hoş değildi."

Nasıl?.. Bakışlarım yukarıdaki duvarın dar sırtına döndü. Bunun üzerinden mi koşmuştu? Birkaç santimden daha geniş olamazdı.

Çılgının tekiydi.

"Saçımın kesilmeye ihtiyacı olduğunun farkındayım ama hedefin yanlış" dedi. "Yüzüme oldukça düşkün olduğum için bunun üzerinde gerçekten çalışmalısın."

Nişan almıştım.

Sessiz bir hırıltıyla, yeterince yaklaşana kadar bekle-

dim ve sonra tekme attım, alt bacağından yakaladım. Ayağa zıplarken homurdandı, kalçamda ve arkamdaki çürüklerin acısını görmezden geldim. Sağa doğru koştum ve beni engellemek için harekete geçtiği gibi sola doğru yöneldim. Bana geri döndü ve bir kez daha tekmeyi bastım.

Hawke beni bileğimden yakaladı. Nefes nefese kaldım, kendimi sabitleyene dek kollarım fırıl fırıl döndü. Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Bakışlarını çıplak bacağım boyunca gezdirirken kaşlarını kaldırdı. "Skandal" diye mırıldandı.

Sıkıntılı bir hırıltı dudaklarımdan çıktı.

Güldü. "Ve ne kadar zarif küçük terlikler. Saten ve ipek mi? Bacağın kadar güzel dikilmişler. Sur'daki hiçbir muhafızın giyemeyeceği türden bir terlik."

Ne kadar kurnaz.

"Benden farklı giyinmedikleri sürece." Hawke bileğimi düşürdü ama koşamadan kolumu yakaladı ve beni ileri çekti. Aniden ona direndim ve ayak parmaklarımın ucunda durdum.

Bu ani temasla ciğerlerimdeki hava dondu. Göğüslerim midesindeki sert deri ve demire karşı dümdüz olmuştu. Vücudunun sıcaklığı zırhının içinden akıyor gibi görünüyordu, pelerinimi ve altındaki ince elbiseyi delip geçiyordu. Derin bir nefes alırken içimde bir alev patlaması vardı. Çürümüş Craven kanının ötesinde derin bir baharat ve duman kokuyordu. Yanaklarıma ateş bastı.

Burun delikleri açıldı ve kulağa ne kadar çılgınca gelse de gözlerinin rengi çarpıcı bir kehribar rengine bürünüyordu. Diğer kolunu kaldırdı. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

Boğazının derisine bastırdığım bıçak onu susturdu. Bana bakarken dudakları inceldi. Beni kıpırdatmadı ya da bırakmadı, ben de hançerin ucunu iyice bastırdım. Boğazının hemen altında bir kan damlası tomurcuklandı.

"Düzeltiyorum" dedi ve sonra boynundan aşağı kan damlarken güldü. Sert bir kahkaha ya da kibirli bir kahkaha değildi. *Eğlenmiş* gibiydi. "Sen kesinlikle büyüleyici, ölümcül bir yaratıksın." Duraklayarak aşağı baktı. "Güzel silah. Kan taşı ve kurt kemiği. Çok ilginç... "Bakışları değişti. "*Prenses*."

16. BÖLÜM

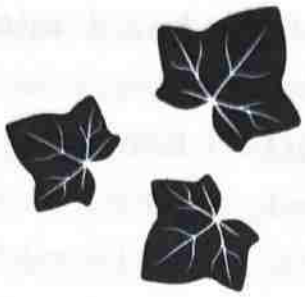

Hançer. Hay aksi. Kızıl İnci'deyken bıçağı gördüğünü unutmuştum. Tanrılar aşkına, bunu nasıl unutabilirim? Bıçağı çektim ama artık çok geçti.

Ve bu da bir hataydı.

Hawke'ın diğer eli yıldırım hızıyla hareket etti, silahı tutan elimin bileğini yakaladı. "Senin ve benim konuşacak çok şeyimiz var."

"Konuşacak bir şeyimiz yok" diye tersledim, bir değil, iki değil, üç inanılmaz aptalca hareket yaptığım için kendime kızdım. Ayrıca Hawke üstünlük sağladığı için hayal kırıklığına uğramıştım.

"Konuşuyor!" Gözlerini sahte bir şokla genişletti ve sonra çenesini eğdi, bu da gerilmeme neden oldu. "Konuşmayı sevdiğini sanıyordum, Prenses." Duraksadı. "Yoksa sadece Kızıl İnci'deyken mi?"

Ona hiçbir şey söylemedim.

"Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranmayacaksın, değil mi?" diye sordu. "O değilmişsin gibi?"

Kollarımı çektim. "Bırak beni."

"Oh, sanmıyorum." Keskin bir şekilde döndü ve aniden

sırtım ve yayım Sur'un taş duvarına yaslandı. Temas, iyileşen sırtıma karşı donuk bir ateş dalgası gönderdi ama vücudum onunkiyle kafeslenmişti. Aramızda bir santim bile yoktu. "Paylaştığımız onca şeyden sonra? Yüzüme hançer mi fırlattın?"

"Paylaştığımız onca şey mi? Birkaç dakika ve birkaç öpücüktü" dedim ve bunun doğruluğu beni ürkütücü bir biçimde etkiledi. Paylaştığımız *tek* şey buydu. Tanrılar, çok... *korunmuştum*. Çünkü sınırlı deneyimime göre, benim için çok daha fazlası olmuştu. Sadece birkaç öpücük olduğuna dair kışkırtma çağrısı tamamen acımasızdı.

"Birkaç öpücükten daha fazlasıydı." Sesi kısıldı. "Unuttuysan hatırlatmak isterim."

Midemde küçük gerginlik düğümleri oluştu. Bir parçam kesinlikle unutmadığım şeyleri hatırlamak istedi. Tanrılara şükürler olsun, akıllı ve mantıklı tarafım kazandı. "Hatırlamaya değer bir şey yoktu."

"Yüzüme hançer fırlattıktan sonra bir de beni aşağılıyor musun? Hassas duygularımı incittin."

"Hassas duygular?" Homurdandım. "Bu kadar dramatik olma."

"*Kafama* hançer fırlatıp boynumu kestiğinde dramatik olmamak mümkün değil" diye karşılık verdi, sesindeki sertliğe kıyasla beni şaşırtıcı derecede nazik bir şekilde kavradı.

"Yoldan çekileceğini biliyordum."

"Öyle mi? Bu yüzden mi boğazımı kesmeye çalıştın?" Altın gözleri ağır, kalın kirpiklerinin altından yandı.

"Tenini *kestim*" diye düzelttim. "Çünkü beni ele geçirdin ve bırakmadın. Belli ki bundan hiçbir şey öğrenmemişsin."

"Aslında çok şey öğrendim, Prenses. Bu yüzden ellerin ve hançerin boynuma yaklaşamaz." Hatırlatmak için başparmağını bileğimin içinde kaydırdı ve silahımı tutan parmaklarımın etrafında sıktı. "Ama hançeri bırakırsan, bana yaklaşmana ve yapmana izin vereceğim bir sürü şey var."

Kendi nefesimle boğulmak üzereydim. Kiminle konuştuğunun farkında değil miydi? Ses tonum bu kadar bayağı mıydı ki konuşanın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu? Ama henüz anlamadıysa, bu avantajın hâlâ bende olduğu anlamına geliyordu. Küçük bir şans ama hâlâ vardı. "Ne kadar cömertsin" diye karşılık verdim.

"Beni tanıdıktan sonra, *oldukça* yardımsever olabileceğimi göreceksin."

"Seni tanımak gibi bir niyetim yok."

"Yani, genç adamların odalarına gizlice girip kaçmadan önce onları baştan çıkarmayı alışkanlık haline mi getirdin?"

"Ne?" Soluğumu tuttum. "Erkekleri baştan çıkarmak mı?"

"Bana yaptığın bu değil mi, Prenses?" Başparmağıyla bileğimin içini yavaş yavaş okşadı.

"Gülünçsün" diye tükürdüm.

"İlgimi çeken bir şey var."

İnleyerek, kollarımı çektim ve bana sıcak bal havuzlarını hatırlatan gözlere karşılık olarak kıkırdadı. "Neden beni böyle tutmakta ısrar ediyorsun?"

"Daha önce konuştuklarımızın yanı sıra, yüzüme *ve* boynuma düşkün olduğumu bir kenara bırakırsak, sen de olmaman gereken bir yerdesin. Seni tutuklayıp sorgulayarak işimi yapıyorum."

"Sur'da olup tanıyamadığın kimseleri genelde bu şekilde mi sorguluyorsun?" diye çıkıştım. "Ne tuhaf bir sorgulama yöntemi."

"Sadece şekilli ve çıplak bacakları olan güzel bayanları." eğildi ve bir sonraki nefesimi aldığımda göğsüm onunkiyle buluştu. "Craven saldırısı sırasında burada ne yapıyordun?"

"Rahatlatıcı bir akşam gezintisinin tadını çıkarıyordum" diye tersledim.

Dudakları bir tarafa kıvrılmıştı ama gamzesi yoktu. "Burada ne yapıyordun, Prenses?" diye tekrarladı.

"Ne yapıyor gibi görünüyordum?"

"İnanılmaz derecede aptalca ve pervasızca davranıyormuşsun gibi görünüyordu."

"Anlamadım?" İnkâr içimi titretti. "Cravenı öldürdüğümde ne kadar dikkatsizdim ve..."

"Yoksa kapüşonlu bayanları işe alan yeni bir politikayı filan mı kaçırdım?" diye sordu. "Bu kadar çaresizce korunmaya mı ihtiyacımız var?"

Öfke kanımı bir alev topu gibi yaktı. "Çaresiz mi? Gördüğün gibi ok ve yay kullanmayı biliyorken neden Sur'daki varlığım çaresizliğe işaret etsin ki? Ah, bekle. Göğüslerim olduğu için mi?"

"Bir erkeği gözünü kırpmadan kesebilen çok daha az güzel göğüsleri olan kadınlar tanıdım" dedi. "Ama bu kadınların hiçbiri Masadonya'da değil."

Bu hayret verici kadınlardan oluşan grubun nerede yaşadığını bilmek isterdim. Çok daha az güzel göğüsler mi?

"Ve sen inanılmaz derecede yeteneklisin" diye devam

etti, dikkatimi ona geri çekerek. "Sadece ok atmak konusunda değil. Sana dövüşmeyi ve hançer kullanmayı kim öğretti?"

Ağzımı sımsıkı kapattım, cevap vermeyi reddettim.

"Sana o bıçağı verenin aynı kişi olduğuna bahse girerim." Duraksadı. "Her kimse sana yakalanmaktan nasıl kaçılacağını öğretmemiş olması çok kötü. Senin için çok kötü."

Öfke bir kez daha vücudumu kapladı, beni bunalttı. Dizimi kaldırdım, çok hassas bir parçasını hedefledim, bir şekilde onu dövüşmek için benden daha nitelikli hale getiren bir parçayı.

Hawke hareketimi hissetti ve kalçasıyla dizimi bloke ederek kaydı. "İnanılmaz derecede vahşisin." Duraksadı. "Sanırım bundan hoşlandım."

"Bırak beni!" Öfkeden kabardım.

"Ve tekmeleneyim ya da bıçaklanayım mı?" Bacağını benimkinin arasına soktu, gelecek tekmeleri engelledi. "Bunu zaten konuştuk Prenses. Bir kereden fazla."

Kalçalarımı duvardan kaldırdım, onu aşağı atmaya çalıştım ama tek yaptığım vücudumun çok hassas bir parçasını uyluğunun sert uzunluğuna bastırmak oldu. Sürtünme, o kadar güçlü olan ani, sarsıcı bir ısı patlaması yarattı ki, yıldırım çarpması gibiydi. Ürkütücü bir nefes aldım, yine de durdum.

Hawke da aynısını yapmıştı, büyük vücudu gerginlikle doluydu. Göğsü, benimkini yaslı şekilde inip kalkıyordu. Ne... Ne oluyordu? Yüksekte olmamıza ve soğuk gece havasına rağmen sıcak hissettim. Tenim, sanki ince enerji akımları üzerinde dans ediyormuş gibi vızıldıyordu, şiddetli sıcaklık vücudumdaki acı veren soğuğun yerini almıştı.

Birkaç uzun dakikanın ardından "O gece senin için geri döndüm" dedi.

Aşağıdan gelen gürültü azalmıştı. Her an biri buraya gelebilirdi ama inanılmaz derecede pervasız ve *aptaldım* çünkü sözleri içimde dönüp dururken gözlerimin kapanmasına izin vermiştim.

Geri dönmüştü.

"Tıpkı sana söylediğim gibi. Senin için geri döndüm ve orada değildin" diye devam etti. "Bana söz vermiştin, Prenses."

İçimde bir parça suçluluk oluştu ve bunun ona yalan söylediğim için mi yoksa hançeri yüzüne fırlattığım için mi olduğundan emin değildim. Muhtemelen ikisi de. "Ben...yapamadım."

"Yapamadın?" Sesi tekrar kısılmış, alçalmış ve yoğunlaşmıştı. "İçimde, bir şeyi yeterince istiyorsan seni hiçbir şeyin durduramayacağına dair bir his var."

Sert, acı bir kahkaha ağzımdan kaçtı. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Belki de." Kolumu bıraktı ve daha ne yaptığını anlamadan başlığımın içine girdi. Soğuk parmakları sağ yanağımın yara izi olmayan derisine dokundu. Temasıyla nefesim kesildi ve geri çekilmeye başladım ama gidecek bir yer yoktu. "Belki de senin düşündüğünden daha fazlasını biliyorum."

Küçük bir tedirginlik tenimde gezindi.

Hawke başını eğdi, yanağını kapüşonumun sol tarafına bastırdı. "Gerçekten kim olduğun hakkında hiçbir fikrim olmadığını mı düşünüyorsun?"

Ağzım kururken vücudumdaki her kas gerildi.

"Buna söyleyecek bir şeyin yok mu?" Duraksadı ve sesi neredeyse bir fısıltı halindeyken *"Penellaphe?"* dedi.

Lanet olsun.

Gürültülü bir şekilde nefes verdim, artık onun bilip bilmediğini merak etmeme gerek kalmadığını anlamıştım. Bu kafa karışıklığı hassasiyetimi bilinmeyen bölgelere yönlendirdi. "Bunu daha yeni mi anladın? Eğer öyleyse, kişisel muhafızlarımdan biri olman beni endişelendirdi."

Derinden kıkırdadı, sesi sinir bozucu derecede bulaşıcıydı. "Peçeyi çıkardığın an anlamıştım."

Dudaklarım ince bir nefesle ayrıldı. "Neden...neden o zaman bir şey söylemedin?"

"Sana mı?" diye sordu. "Yoksa Dük'e mi?"

"İkisi de" diye fısıldadım.

"Konuyu açıp açmayacağını görmek istedim. Görünüşe göre Kızıl İnci'yi sık sık ziyaret eden kız değilmişsin gibi davranacaktın."

"Kırmızı İnci'ye sık sık gitmem" diye düzelttim. "Ama senin gittiğini duydum."

"Beni mi soruşturdun? Gururum okşandı."

"Yapmadım."

"Sana inanabilir miyim bilmiyorum. Çok fazla yalan söylüyorsun, Prenses."

"Bana böyle hitap etme" diye talep ettim.

"Seni çağırmak zorunda olduğum sıfattan daha çok hoşuma gidiyor. Bakire. Senin bir adın var. Bu o değil."

Bana nasıl hitap edilmesi gerektiği konusundaki hoşnutsuzluğuna tüm kalbimle katılmama rağmen, "Neyin hoşuna gittiğini sormadım" dedim.

"Ama neden Dük'e küçük keşiflerinden bahsetmediği-

mi sordun" diye karşılık verdi. "Neden bunu yapacakmışım? Ben senin korumanım. Eğer sana ihanet edersem, o zaman bana güvenmezdin ve bu da kesinlikle seni güvende tutma işimi çok daha zorlaştırırdı. "

Hiçbir şey söylememe konusundaki çok rasyonel mantığı acı bir hayal kırıklığı taşıyordu ve nedenini araştırmak bile istemedim. "Gördüğün gibi, kendimi güvende tutabilirim."

"Görüyorum." Geri çekildi, kaşları çattı ve sonra sanki bir şey anlamış gibi gözleri sadece biraz genişledi.

"Hawke!" Aşağıdan bir ses geldi ve kalbimin hızla atmasına neden oldu. "Yukarıda her şey yolunda mı?"

Bir an için başlığımın karanlığını gözleriyle taradı ve sonra omzunun üzerinden baktı. "Her şey yolunda."

"Gitmeme izin vermelisin" diye fısıldadım. "Birileri mutlaka buraya gelir..."

"Ve seni yakalar mı? Seni kimliğini ifşa etmeye zorlar mı?" O kehribar gözler bana kaydı. "Belki bu, iyi bir şey olurdu."

Keskin bir nefes aldım. "Bana ihanet etmeyeceğini söylemiştin..."

"Sana ihanet *etmediğimi* söyledim ama bu, senin böyle bir şey yapacağını bilmeden önceydi."

Tenim buz gibi oldu.

"Cravenlarla savaşmak için gizlice kaçman ya da Kızıl İnci gibi yerlerde rastgele adamlarla tanışman konusunda endişelenmeme gerek olmasaydı işim çok daha kolay olurdu" diye devam etti. "Ve odanda güvende olduğuna inandığımda kimbilir daha neler yapıyorsun."

"Ben..."

"Dük'ün ve Düşes'in dikkatini çektiğimde, kendini bir yayla silahlandırma ve Sur'a tırmanma eğiliminden bahsedersem endişelenmem gereken bir şeyin daha eksileceğini hayal ediyorum."

Paniğe kapıldım ve sözler ağzımdan çıkıverdi, "Ona gidersen ne yapacağı hakkında hiçbir fikrin yok. O beni..." bir an kendimi durdurdum.

"Ne yapardı?"

Yavaş ve düzgün bir nefes alıp çenemi yukarı kaldırdım. "Bunun bir önemi yok. Yapman gerektiğini düşündüğün şeyi yap."

Hawke o kadar uzun süre bana baktı ki sanki küçük bir sonsuzluk geçmiş gibi hissettim. Aramıza soğuk bir esinti girdi. "Hemen odana dönsen iyi olur, Prenses. Bu konuşmayı daha sonra bitirmemiz gerekecek."

Kafa karışıklığı beni birkaç dakika esir etti ama sonra kendime geldim. Duvardan uzaklaşarak koştum. Arkama bakmamama rağmen gözlerini benden ayırmadığını biliyordum.

Eski hizmetçilerin girişinden geçerken, Tawny'nin hâlâ odamda olduğunu gördüğümde şaşırmadım, kapıların kaldırılması yaklaşık bir saat sürmüş olsa ve içeri sızabilmiş olsam bile beni bekliyordu.

Soluğu kesildi. "Asla geri dönmeyeceğini sanıyordum."

Arkamdan gıcırtılı kapıyı kapattım ve onunla yüzleştim, yavaşça başlığımı aşağı çekmek için uzandım.

Tawny hemen kendini topladı. "Sen...Sen iyi misin?" Bakışları benimkini aradı ve içinden hafif bir sarsıntının yayıldığını gördüm. "Kötü müydü? Saldırı?"

Ağzımı açtığımda, nereden başlayacağım hakkında

hiçbir fikrim yoktu, tüm olanları hatırladım. Kapıya yaslandım. Hawke ile karşılaşmamız hâlâ kalbimin hızla atmasına neden oluyordu. Kafam karışmıştı ve Cravenların Sur'un zirvesine ulaşabildiği bilgesi midemi bulandırıyordu.

"Poppy?" diye fısıldadı.

En önemlisiyle başlamaya karar verdim. "Onlardan çok vardı. Düzinelerce."

Derin bir nefes alırken göğsü hareket etti. "Ve?"

Gerçekten bilmek isteyip istemediğinden emin değildim ama cehaletin karanlığında olmak gerçek korkudan çok daha tehlikeliydi. "Ve birçoğu Sur'un zirvesine ulaştı."

Tawny'nin gözleri açıldı. "Aman Tanrılar!" Elini göğsüne bastırdı. "Ama kalkanlar kalkmıştı."

"Durduruldular ama çok fazla... Bu gece çok fazla muhafız öldü." Pelerinimin düğmelerini soğuk parmaklarımla açarken kapıdan uzaklaştım ve yere düşmesine izin verdim. Şömineye gittim ve birkaç dakika orada durdum, ateşin, içimdeki soğukluğun bir kısmını yenmesine izin verdim. "Onlardan o kadar çok vardı ki, resmen cepheye akın ettiler. Daha fazlası olsaydı..."

"Duvarı aşabilirler miydi?"

"Oldukça büyük ihtimalle." Ateşten uzaklaşırken pelerinin kancasını açtım ve dağınık bir biçimde düşmesine izin verdim. Yayımı çıkardım ve kapağı kapatmadan önce sandığa dikkatlice yerleştirdim. "Atlıları gönderdiler ama en az iki Craven o zamana kadar Sur'un zirvesine ulaşmıştı. Eğer bir daha böyle beklerlerse, çok geç olabilir. Ama sanmıyorum ki... Onlardan bunu yapmalarını beklediklerini sanmıyorum."

Tawny yatağın kenarına oturdu. "Herhangi birini... Öldürdün mü?"

Terliklerimi çıkararak ona baktım. "Tabii ki."

"Güzel." Bakışları pencereye, şimdi karanlıkta meşalelerin parlak bir şekilde yandığı yere döndü. "Yarın çok fazla siyah bayrak asılacak."

Öyle olacaktı. Oğlunu, babasını, kocasını veya arkadaşını kaybeden her ev, onların anısına siyah bayrak çekerdi. Komutan Jansen ertesi gün her birini ziyaret ederdi. Birçok odun yakılacaktı.

Bu gece Cravenla cesurca yüzleşenlerin evlerine ya da yatakhanelerine ısırılmış olarak dönmelerinden korktum. Her saldırıdan sonra oluyordu.

Yatağa uzandım, saçımda yanık odun kokusu vardı. Başka bir şey söyleyemeden kapı çalındı.

"Ben bakarım." Tawny ayağa kalktı ve Vikter ya da başka bir Kraliyet Muhafızının bizi kontrol ettiğini düşünerek onu durdurmadım. Kapıyı açarken ben de örgümün kenarını tuttum ve "Kız uyuyor" dediğini duyduğumda hızlıca çözdüm.

"Bundan şüpheliyim."

Kalbim kaburgalarıma çarptı, yataktan fırladım ve Hawke kapıdan girer girmez ona döndüm. Ağzım tıpkı Tawny gibi açık kalmıştı.

Hawke kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. "Konuşma zamanı, Prenses."

17. BÖLÜM

Hawke'ın yüzünden kan silinmişti ve koyu renk saçları nemliydi, şakaklarına ve alnına doğru kıvrılıyordu. Büyük kılıcını artık taşımıyordu ama kısa iki kılıç hâlâ belinde takılıydı. Çizmeli ayakları omuz genişliğinde açık ve çenesinin kıvrımı sert bir şekilde odamda dururken Hawke bana Theon'u hatırlattı. Uyum ve Savaş Tanrısı.

Sur'dakinden daha az tehlikeli görünmüyordu.

Ve kehribar renkli gözlerinin alevle yanmasından anlaşılıyordu ki barışçıl amaçlarla burada değildi.

Tawny'nin durduğu yere baktı, o da benim gibi sessiz ve hareketsiz kalmıştı. "Bu akşam hizmetlerinize artık ihtiyaç duyulmayacak."

Tawny'nin ağzı açık kaldı.

Sersemliğimden kurtularak çok farklı bir tepki verdim. "Onu gönderme yetkin yok!"

"Yok mu?" Koyu renk kaşı yukarı kalkmıştı. "Kişisel Kraliyet Muhafızlarından biri olarak, tehditleri ortadan kaldırma yetkim var"

"Tehdit mi?" Tawny kaşlarını çattı. "Ben bir tehdit değilim."

"Penellaphe adına bahane uydurma veya yalan söyleme tehdidi oluşturuyorsun. Sur'da olduğunu bildiğim halde uyuduğunu söylemen gibi" diye karşılık verdi ve Tawny çenesini kapattı.

Bana döndü. "Önemli bir bilgiyi kaçırdığıma dair bir his var içimde."

"Sana söyleme fırsatım olmadı" diye açıkladım. "Ve o kadar da önemli değildi."

Tawny kaşını kaldırdı.

Yanında, Hawke homurdandı. "Eminim uzun zamandır başına gelen en önemli şeylerden biriydi."

Gözlerim kısıldı. "Eğer gerçekten böyle düşünüyorsan hayatımda oynadığın role dair biraz şişirilmiş bir algıya sahipsin demektir."

"Sanırım hayatında nasıl bir rol oynadığımı iyi kavradım."

"Bundan şüpheliyim" diye karşılık verdim.

"Söylediğin yalanların yarısına gerçekten inanıp inanmadığını merak ediyorum."

Tawny'nin bakışları aramızda mekik dokuyordu.

"Çok teşekkür ederim, yalan söylemiyorum."

Sağ yanağındaki gamzeyi göstererek gülümsedi. "Kendine ne söylemeye ihtiyacın varsa öyle söyle, Prenses."

"Bana böyle hitap etme!" Ayağımı yere vurdum.

Hawke bir kaşını kaldırdı. "Bu sana iyi hissettirdi mi?"

"Evet! Çünkü diğer seçeneğim seni tekmelemekti."

"Ne şiddet ama" diye güldü.

Aman Tanrılar!

Ellerim yumruğa dönüştü. "Burada olmamalısın."

"Ben senin kişisel muhafızınım" diye yanıtladı. "Seni güvende tutmak için ihtiyaç duyduğum her yerde olabilirim."

"Peki beni burada neyden koruduğunu düşünüyorsun?" diye sordum, etrafa bakarak. "Ayak parmağımı vurabileceğim asi bir karyola direği mi? Bekle, bayılacağımdan mı korkuyorsun? Böyle acil durumlarla başa çıkmada ne kadar iyi olduğunu biliyorum."

"Biraz solgun görünüyorsun" diye yanıtladı. "Zayıf, narin dişileri yakalama yeteneğim işe yarayabilir."

Keskin bir nefes aldım.

"Ama tespit edebildiğim kadarıyla, rastgele bir kaçırma girişimi dışında, sen, Prenses, kendin için en büyük tehditsin."

"Şey..." Tawny kelimeyi ağzından çıkardı ve onu odadan kaçmasına neden olması gereken bir bakış attığımda omuz silkti. "Haklı olduğu bir nokta var."

"Kesinlikle hiç yardımcı olmuyorsun."

Bakışlarını benimkilerden hiç ayırmayarak, "Penellaphe ve benim konuşmaya ihtiyacımız var" dedi. "Seni temin ederim ki benimle güvende ve zaten konuşmak üzere olduğum şeyi sana mutlaka anlatacaktır."

Tawny kollarını kavuşturdu. "Evet, anlatacaktır ama bu tanıklık etmek kadar eğlenceli değil."

İç çektim. "Sorun değil Tawny. Sabah görüşürüz."

Bana baktı. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim" diye onayladım. "İçimde, gitmezsen Hawke'ın orada durup odamdaki değerli havayı boşaltacağına dair bir his var."

Hawke "Son derece yakışıklı görünürken" diye ekledi. "Bunu eklemeyi unuttun."

Tawny'den kısa, hafif bir kıkırdama geldi.

Bu yorumu görmezden geldim. "Güneş doğmadan önce biraz dinlenmek istiyorum."

Tawny yüksek sesle nefes verdi. "Peki." Hawke'a baktı. "*Prenses.*"

"Aman tanrılar" diye mırıldandım, gözlerimin arkasında titreyen donuk bir ağrı vardı.

Hawke, bitişikteki kapıdan geçene dek Tawny'i izledi ve sonra "Onu sevdim" dedi.

"Bildiğim iyi oldu" dedim. "Sabahı bekleyemeyecek kadar konuşmak istediğin şey nedir?"

Bakışları bana kaydı. "Saçların çok güzel."

Göz kırptım. Saçlarım toplanmamıştı ve görmeden bile kıvrımlı dalgaların karmakarışık olduğunu biliyordum. Saçlarıma dokunma dürtüsüne karşı direndim. "Konuşmak istediğin şey bu muydu?"

"Pek sayılmaz." Sonra bakışları yavaşça dalgınlaştı ve omuzlarımdan başlayarak ayak uçlarıma kadar indi. Bakışları ağır, neredeyse bir dokunuş gibiydi, yüzümü ateş bastı.

Tam o anda sadece yüzümün açık olmadığını, aynı zamanda sadece ince bir gecelik giymiş olduğumu hatırladım. Alevlerin ışığı ve arkamdaki kandillerle vücudumun çok az bir kısmı Hawke'dan saklı kalmıştı. Kızarmam derinleşti ve daha da yoğunlaştı. Yatağın dibinde duran sabahlığa yöneldim.

Hawke'ın dudakları bilerek yarım bir gülümsemeye dönüştü ve içimi bir sinir dalgası kapladı.

Durdum, onun bakışlarına karşılık verdim ve gözlerimi çekmedim. Hawke, ince beyaz elbisenin altında

görünen tüm gölgeli alanları görmemiş olabilirdi, ancak bazı yerlerimi elleriyle hissetmekten fazlasını yapmıştı. Yüzümün sol tarafını örtmek için saçımı hareket ettirmeyi düşünen küçük bir parçam vardı, ancak izleri zaten görmüştü ve onlardan utanmıyordum. Dük'ün, Hawke'ın benim güzel olduğumu söylemesi üzerine yaptığı yorumun beni etkilemesine izin vermedim. Yüzümü saklamak ya da kendimi gizlemek oldukça anlamsızdı ama daha da önemlisi, bakışlarında bir meydan okuma gördüğüme yemin edebilirdim. Sanki ikisini de yapmamı bekliyor gibiydi.

Yapmazdım.

Uzun, gergin bir an geçti. "Pelerininin altına sadece bunu mu giyiyordun?"

Kollarımı iki yanımda tutarken "Seni ilgilendirmez" dedim.

Yüzünde bir şey titredi, Vikter'ın onu yendiğimde bana sık sık attığı bakışı hatırlattı ama ifade yüzünden emin olamayacağım kadar çabuk geçti. "Öyle olması gerektiğini hissediyorum" dedi.

Sesindeki keskinlik tüylerimi diken diken etti. "Bu senin sorunun gibi geliyor, benim değil."

Yine o garip ifadeyle bana baktı. O, eğlenceyle merak arasında kaldığını düşünmeme neden olan ifade. "Sen... Hiç beklediğim gibi değilsin."

Söyleyiş tarzı öyle samimiydi ki, sinirim hafifledi. "Ok atma yeteneğim mi yoksa kılıç kullanma yeteneğim mi? Yoksa seni yere sermiş olmam mı?"

"Beni *zar zor* yere serdin" diye beni düzeltti. Çenesini eğdi, kirpikleri indi ve tuhaf bakışlarını gizledi. "Bunla-

rın hepsi. Ama Kızıl İnci'yi eklemeyi unuttun. Bakire'yi orada bulmayı hiç beklemiyordum."

Burnumdan bir nefes verdim. "Tahmin edebiliyorum."

Kirpikleri kalktı, bakışlarında bir sürü soru vardı. Bu sefer onlardan kaçabileceğimi sanmıyordum.

Aniden orada durup tartışmak için çok yorgun hissettim, ateşin yanındaki iki sandalyeden birine doğru yürüdüm, elbisemin yanlarındaki yırtmaçlar ayrılıyor ve neredeyse bacağımın tüm uzunluğunu ortaya çıkarıyordu.

Ve Hawke de tüm bunların farkında olarak her adımımı takip ediyordu.

"Kızıl İnci'ye ilk kez o zaman gittim." Ellerimi kucağıma bırakarak oturdum. "Ve ikinci katta olmamın sebebi Vikter'ın içeri girmesiydi." Biraz ürperdim ve burnumu kırıştırdım. "Maskeli olsam da olmasam da beni tanırdı. Üst kata çıktım çünkü bir kadın bana oradaki odanın boş olduğunu söyledi." hâlâ bana tuzak kurmuş olduğunu hissediyordum ama ne o zaman ne de şimdi bunu kanıtlayamazdım. "Bunu sana kendimi açıklamak zorunda kaldığım için söylemiyorum, ben sadece... Doğruyu söylüyorum. Odada olduğunu bilmiyordum."

Durduğu yerde kaldı. "Ama kim olduğumu biliyordun" dedi ve bu bir soru değildi.

"Tabii ki." Gözlerimi ateşe çevirdim. "Gelişinle zaten oldukça fazla... Dedikodu başlamıştı."

"Gururum okşandı" diye mırıldandı.

Kalın odun kütükleri üzerinde kıvrılan ve dalgalanan alevleri izlerken dudaklarım seğirdi. "Neden odada kalmaya karar verdiğim tartışmaya açık değil."

"Neden odada kaldığını biliyorum" dedi.

"Öyle mi?"

"Şimdi mantıklı geliyor."

O geceyi düşündüm ve ne dediğini hatırladım. Tecrübe etmek, yaşamak için orada olduğumu hissetmiş gibiydi. Artık ne olduğumu bildiğine göre, bu mantıklı gelmiş olmalıydı.

Ama bu, hâlâ tartışmak istediğim bir şey değildi. "Sur'da olmam konusunda ne yapacaksın?"

Uzun bir süre cevap vermedi ve sonra oturduğum yere doğru yürüdü, uzun bacaklı, akışkan zerafetiyle sinsi sinsi dolaşıyordu. "Sakıncası yoksa." Boş koltuğu işaret etti.

Başımı eğerek onayladım.

Karşıma oturdu, öne doğru eğildi, dirseklerini bükülmüş dizlerine dayadı. "Seni eğiten Vikter'dı, değil mi?"

Nabzım hızlandı ama ifademi boş tutmaya çalıştım.

"O olmalı. Siz ikiniz yakınsınız ve Masadonya'ya geldiğinizden beri seninle birlikte."

"Sorular soruyorsun."

"Görevim gereği korumak uğruna öleceğim kişi hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmemek aptallık olur."

İyi bir noktaya değinmişti. "Soruna cevap vermeyeceğim."

"Daha önce gitmemiş olmama rağmen Dük'e gitmemden korktuğun için mi?"

"Sur'da öyle yapman gerektiğini söyledin" diye hatırlattım. "Senin işini kolaylaştıracağını. Benimle birlikte başka kimseyi sürüklemeyeceğim."

Başını eğdi. "*Yapmam gereken şeyi* söyledim, *yapacağım şeyi* değil."

"Bir fark mı var?"

"Bir fark olduğunu bilmeliydin." Bakışları yüzümde titredi. "Eğer ekselanslarına gidersem ne yapar?"

Parmaklarım içe doğru kıvrıldı. "Bunun bir önemi yok."

"O zaman neden ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim olmadığını söyledin? Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi konuştun ama kendini durdurdun."

Gözlerimi çevirdim, ateşe baktım. "Bir şey söylemeyecektim."

Hawke uzun bir süre sessiz kaldı. "Hem sen hem de Tawny davetine garip tepki verdiniz."

"Ondan haber almayı beklemiyorduk." Yalan ağzımdan kaçtı.

Bir duraklama daha oldu. "Onun tarafından çağrıldıktan sonra neden neredeyse iki gün odanda kaldın?"

Tırnaklarımın avuçlarıma girdiği yerden keskin, yakıcı bir acı yayıldı. Alevler yavaşça yanıp sönüyordu.

"Sana ne yaptı?" diye sordu Hawke yumuşak bir sesle.

Boğucu bir utanç boğazımdan süzüldü, asidik tadı vardı. "Neden umurunda ki?"

"Neden olmasın ki?" diye sordu ve yine inanılmaz samimi görünüyordu.

Ne yaptığımı fark etmeden önce başım döndü. Arkasına yaslanmış, elleri koltuğunun kollarında kıvrılmıştı. "Beni tanımıyorsun..."

"Bahse girerim seni birçoğundan daha iyi tanıyorum."

Yanaklarımı ateş bastı. "Bu beni tanıdığın anlamına gelmez Hawke. Umursayacak kadar değil."

"Sarayın diğer üyeleri gibi olmadığını biliyorum."

"Ben Saray mensubu değilim" diye belirttim.

"Sen Bakire'sin. Halk tarafından Tanrıların çocuğu olarak görülüyorsun. Seni bir Yükselmiş'ten daha yüksekte görüyorlar ama alçak gönüllü olduğunu biliyorum. Kızıl İnci'deki o gece, ölüm hakkında konuştuğumuzda, yaşadığım tüm kayıplara gerçekten sempati duyuyordun. Mecburi bir nezaket değildi."

"Nasıl anladın?"

"İnsanların sözlerini iyi değerlendiririm" dedi. "Tawny'den hizmetçin olarak bahsedene kadar keşfedilme korkundan konuşmadın. Kendini ifşa etme riskine rağmen onu savundun." Duraksadı. "Ve seni gördüm."

"Neyi gördün?"

Tekrar öne doğru eğildi, sesini alçalttı. "Seni belediye meclisinde gördüm. Dük ve Düşes'le aynı fikirde değildin. Yüzünü göremedim ama rahatsız olduğunu söyleyebilirdim. O aile için üzüldün."

"Tawny de."

"Arkadaşın adına alınma ama çoğu zaman yarı uykulu görünüyordu. Neler olup bittiğinin farkında olduğundan bile şüpheliyim."

Bu noktada tam olarak tartışamazdım ama gördüğü şey, yeteneğimin kontrolünü kısa bir süreliğine kaybetmemdi. Ancak bu, Tulis ailesine olanlardan hoşnut olmadığım gerçeğini değiştirmezdi.

"Ve ayrıca nasıl dövüşüleceğini, nasıl iyi dövüşüleceğini iyi biliyorsun. Sadece bu da değil, belli ki cesursun. Craven saldırısı sırasında mecbur olmasalar Sur'a gitmeyecek bir sürü eğitimli adam var. Yükselmişler oraya gidebilirdi ve hayatta kalma şansları daha yüksekti ama gitmediler. Sen yaptın."

Başımı salladım. "Bu saydıkların sadece özelliklerim. Bana ne olup bittiğini umursayacak kadar iyi tanıdığın anlamına gelmez."

Bakışları benimkilere kilitlenmişti. "Bana ne olacağı umurunda mı?" diye sordu.

"Şey, evet." Kaşlarım çatıldı. "Ben..."

"Ama beni tanımıyorsun..."

Dudaklarımı sımsıkı kapattım. Lanet olsun.

"Sen düzgün bir insansın, Prenses." Arkasına yaslandı. "Bu yüzden önemsiyorsun."

"Ve sen düzgün bir insan değil misin?"

Hawke bakışlarını indirdi. "Ben birçok şeyim. Ama düzgün bir insan olmak, nadiren bir özelliğim olabilir."

Bu küçük dürüstlüğe nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

"Bana Dük'ün ne yaptığını söylemeyeceksin, değil mi?" Sandalyede hafifçe eğilerek iç çekti. "Biliyorsun. Öyle ya da böyle öğreneceğim."

Neredeyse gülecektim. Kimsenin bu konuda konuşmayacağından emindim. "Eğer öyle düşünüyorsan."

"Biliyorum" diye yanıtladı ve bir kalp atışı geçti. "Garip, değil mi?"

"Ne garip?"

Bakışları yine benimkilerle buluştu ve göğsümde bir sıkıntı hissettim. Gözlerimi çeviremedim. Kendimi... Kapana kısılmış hissetmiştim. "Seni daha uzun süredir tanıyormuşum gibi hissediyorum. Bunu sen de hissediyorsun."

İnkâr etmek istedim ama haklıydı ve bu garipti. Bunların hiçbirini söylemedim, çünkü kabul etmek isteme-

dim. Bunu yapmak, girmek istemediğm bir yola başlamak gibiydi. Bunu bilmek göğsümde derin, iç burkan bir hisse neden oldu ve bunu da kabul etmek istemedim.

Çünkü hayal kırıklığı gibi hissettiriyordu. Ve bu, artık o yola çıktığım anlamına gelmiyor muydu? Göz temasını kestim, bakışlarım ellerime düştü.

Konuyu değiştirerek, "Neden Sur'daydın?" diye sordu.

"Belli değil miydi?"

"Motivasyonun değildi. En azından bunu söyle. Onlarla savaşmak için oraya gitmenin sebebini bana söyle."

Parmaklarımı yavaşça açarak, ikisini elbisenin sağ kolumun kumaşının altına kaydırdım. Parmaklarım tenimde gezindi ve iki pürüzlü ize denk geldi. Midem ve kalçalarım boyunca uzanan başka izler de vardı.

Yalan söylemek, çeşitli nedenler bulmak kolay olurdu ama gerçeğin bir zarar doğurup doğurmayacağından emin değildim. Gerçeği iki yerine üç kişinin bilmesi dünyayı sarsar mıydı? Sarsacağını sanmıyordum.

"Yüzümdeki yara izi. Onun nasıl olduğunu biliyor musun?"

"Sen çocukken ailen bir Craven tarafından saldırıya uğradı" diye yanıtladı. "Vikter..."

"Seni bilgilendirdi mi?" Dudaklarıma soluk, yorgun bir gülümseme geldi. "Tek yara izim bu değil." Hiçbir şey söylemeyince elimi kolumun altından kaydırdım. "Ben altı yaşındayken, ailem başkentten Niel Vadisi'ne gitmeye karar verdi. Daha sessiz bir hayat istediler, ya da bana öyle söylediler. Yolculuktan annemle babamın tüm yol boyunca inanılmaz gergin olmaları dışında pek bir şey hatırlamıyorum. Ian ve ben gençtik ve Craven hakkın-

da çok şey bilmiyorduk, bu yüzden orada olmaktan veya daha küçük köylerden birinde durmaktan korkmuyorduk ki daha sonra bana, Cravenların oralara on yıllardır saldırmamış olduğu söylendi. Çoğu küçük kasaba gibi sadece kısa bir duvar vardı ve handa sadece bir gece için kalıyorduk. Orası tarçın ve karanfil gibi kokuyordu. Onu hatırlıyorum."

Gözlerimi kapattım. "Gece, sisin içinden geldiler. Ortaya ne zaman çıktıkları belli değildi. Babam... Annem bizi saklarken onları savuşturmaya çalışmak için sokağa çıktı ama annem daha dışarı çıkamadan kapıdan ve pencerelerden içeri girdiler." Annemin çığlıklarının anısı ile gözlerimi açtım. Yutkundum. "Han'da kalan bir kadın –biri– Ian'ı alıp bu gizli odaya çekebilmişti ama annemi bırakmak istememiştim ve sadece..." Gecenin karanlık ve birbiriyle alakasız görüntüleri kendilerini bir araya getirmeye çalıştı. Yerdeki kan, duvarlar, annemin kollarından aşağı akan kan. Kaygan elinin kontrolünü kaybediyorum ve sonra kavrayan eller ve birbirine vuran dişler geliyor. Pençeler... Ve sonra ruhu ezen, ateşli acı, sonunda, hiçbir şey. "Günler sonra başkentte uyandım. Kraliçe Ileana benim yanımdaydı. Bana neler olduğunu anlattı. Ebeveynlerimizin gittiğini."

Hawke, "Üzgünüm" dedi ve başımı eğdim. "Gerçekten öyleyim. Hayatta kalman bir mucize."

"Tanrılar beni korudu. Kraliçe bana öyle söylemişti. Seçilmiş Kişi olduğumu. Daha sonra öğrendim ki Kraliçe, anneme ve babama başkentin güvenliğini terk etmemeleri için yalvarmıştı. Karanlık Olan, Bakire'nin korunmasız olduğunu fark ederse, Cravenı peşimden gönderecekti.

O zaman ölmemi istiyordu ama görünüşe göre şimdi beni canlı istiyor." Güldüm ve biraz içim acıdı.

"Ailenin başına gelenler senin suçun değil ve o köye saldırmalarının çeşitli nedenleri olabilir." Bir elini saçlarının arasından geçirdi, şimdi kurumuş olan saç tellerini alnından geriye doğru itti. "Başka ne hatırlıyorsun?"

"Hiç kimse... O handaki hiç kimse nasıl dövüşeceğini bilmiyordu. Ne ailem ne kadınlar ne de erkekler. Hepsi bir avuç muhafıza güveniyordu." Parmaklarımı ovuşturdum. "Ailem kendilerini nasıl savunacaklarını bilseydi, hayatta kalabilirlerdi. Sadece küçük bir şans olabilirdi ama yine de mümkündü."

Hawke'ın yüzünde bir an anlayışlı bir ifade belirip geçti. "Ve sen bu şansı istiyorsun."

Başımı eğerek onayladım. "Yapmayacağım... Çaresiz kalmayı reddediyorum."

"Hiç kimse öyle olmamalı."

Biraz nefes aldım, parmaklarımı durdurdum. "Bu gece olanları gördün. Sur'un zirvesine ulaştılar. Eğer biri aşabilirse, diğerleri de ardından gelecektir. Hiçbir sur aşılmaz değildir, öyle olsa bile dışarı çıkan ölümlüler lanetlenmiş olarak geri dönerler. İnsanların fark ettiğinden daha fazla oluyor. O lanet her an bu şehirde yayılabilir. Eğer ben düşersem."

"Savaşarak düşeceksin" diye benim yerime sözümü tamamladı.

Başımı eğerek onayladım.

"Dediğim gibi, çok cesursun."

"Bunun cesaret olduğunu sanmıyorum." Yeniden ellerime baktım. "Sanırım bu... Korku."

"Korku ve cesaret genellikle bir aradadır ve aynıdır. Bu seni ya bir savaşçı ya da bir korkak yapar. Tek fark, içinde yaşadığı kişidir."

Bakışlarım sersemlemiş bir sessizlikle ona doğru döndü. Bir yanıt düşünebilmem biraz zaman aldı. "Göründüğünden çok daha olgun düşünüyorsun."

"Sadece yarım gün" dedi. "Bu gece hayatlar kurtardın, Prenses."

Bu lakabı görmezden geldim. "Ama çoğu öldü."

"Çok fazla" diye katıldı. "Cravenlar hiç bitmeyen bir bela."

Başımı sandalyenin arkasına yasladım, ayak parmaklarımı ateşe doğru salladım. "Bir Atlantisli bile olsa, o yaşadığı sürece Craven olacak."

"Öyle diyorlar" dedi ve ona baktım, sönen ateşe bakarken çenesi boyunca bir kas esniyordu. "İnsanların fark ettiğinden daha fazlasının lanetli olarak dirildiğini söylemiştin. Bunu nasıl anladın?"

Ağzımı açtım. Lanet olsun. Bunu nasıl *bilebilirdim* ki?

"Söylentiler duydum."

Hay lanet.

Bakışları bana kaydı. "Çok fazla dile getirilmiyor, konuşulduğunda da sadece fısıltılar var."

Gerginlik arttı. "Daha ayrıntılı olman gerekecek."

"Tanrıların çocuğunun lanetlenenlere yardım ettiğini duydum" dedi ve gerildim. "Onlara yardım etmiş, onurlu bir ölüm vermiş."

Tek duyduğu şeyin bu olduğu ve yeteneğimden bahsetmediği için rahatlamam gerekli miydi bilemedim. Ama o kadar uzun süredir şehirde olmayan birinin bu tür söylentileri duymuş olması pek güven verici değildi.

Vikter, Hawke'ın böyle bir şey duyduğunu öğrenirse hiç mutlu olmazdı. Ama yine de Vikter'ın son seferden sonra ona yardım etmeme izin vereceğinden şüpheliydim.

"Kim böyle şeyler söyledi?" diye sordum.

"Muhafızlardan birkaçı" dedi ve midem daha da kötüleşti. "Dürüst olmak gerekirse, ilk başta onlara inanmadım."

Yüz hatlarımı sabit tutmaya çalıştım. "Şey, ilk hissettiklerine sadık kalmalıydın. Kraliyete ihanet edeceğimi düşünüyorlarsa yanılıyorlar."

Bakışları yüzümde titredi. "Az önce sana iyi bir insan sarrafı olduğumu söylemedim mi?"

"Yani?"

"Yani, yalan söylediğini biliyorum" diye yanıtladı. Muhafızların bahsettiği kişinin ben olduğuma onu tam olarak neyin inandırdığını merak ediyordum. "Ve neden yaptığını anlıyorum. O adamlar senden öyle bir korkuyla bahsediyorlar ki, seninle tanışmadan önce, tanrıların çocuğu olmanı bekliyordum. Seni asla şikâyet etmezler."

"Durum bu olabilir ama onları konuşurken duydun. Başkaları da duyabilir."

"Belki de söylentileri duymakla ilgili söylediklerimde daha açık olmalıyım. Aslında benimle konuşuyorlardı" diye açıklığa kavuşturdu. "Lanetlenenlerin onurlu bir şekilde ölmesine yardım ettiğim için. Başkentte de yaptım, burada da."

Midem durulurken dudaklarım ayrıldı, kalbim yerinden fırlamış ve suda çırpınan bir balık gibi hızla atmaya başlamıştı.

"Lanetli olarak geri dönenler zaten krallık için her şey-

lerini verdiler. Kahraman olmaktan başka bir şey olarak muamele görmek ve öldürülmek için halkın önüne sürüklenmek, onların veya ailelerinin yaşaması gereken son şey."

Ona bakarken ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Benim düşüncelerimi dile getiriyordu ve aynı şeye inanan başkaları da olduğunu biliyordum. Belli ki. Ama doğru olanı yapmak için vatana ihaneti göze aldığını bilmek.

"Seni yeterince uykusuz bıraktım."

Bir kaşımı kaldırdım. "Sur'da olmam hakkında söyleyeceğin tek şey bu mu?"

"Senden tek bir şey istiyorum." Ayağa kalktı ve bana Sur'dan uzak durmamı söylemesi için kendimi hazırladım. Muhtemelen uzak duracağım derdim. Tabii ki öyle yapmazdım ve bana inanacağını da sanmıyordum.

"Bir dahaki sefere dışarı çıktığında, daha iyi ayakkabılar ve daha kalın kıyafetler giyin. O terlikler muhtemelen senin ölümün olur, o elbise de... Benim ölümüm."

18. BÖLÜM

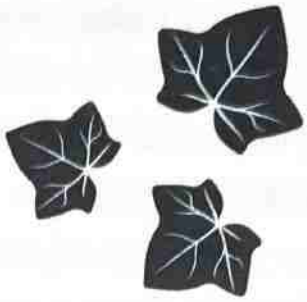

Hawke benim varlığımı ekselanslarına bildirmemişti ama başka birine söylemişti.

O gittikten sadece birkaç saat sonra uyanıp Vikter antrenmana hazır mı diye bakmaya gittiğimde fark ettim. Onu, beni beklerken bulduğumda hiç şaşırmadım, fiziksel temasa geçmeye hazır vaziyetteydi. Cravenların Sur'un zirvesine ulaşmasıyla ilgili onunla konuşmak istedim.

Vikter ise, Hawke'ın ona anlattıkları hakkında konuşmak istiyordu. Anlaşılan odamdan çıktıktan sonra doğruca Vikter'a gitmişti. Bunun için tam olarak kızgın değildim. Çoğunlukla Hawke'ın Vikter'a bir şey söyleme ihtiyacı duymasından rahatsız olmuştum. Ama Hawke'ın Vikter'ın Yükseliş'teki varlığımdan haberdar olacağını ya da en azından buna şaşırmayacağını ya da kızmayacağını düşündüğü doğrulandı.

Hawke, öfkelenmeme kısmını yanlış hesaplamıştı.

Vikter etrafımda sinsice dolaşırken kaşlarını çattı, duruşuma bakıyordu. Bacaklarımın gergin ve ayaklarımın omuz genişliğinde olduğundan emin olmak için kontrol ediyordu. "Sur'da olmamalıydın."

"Ama oradaydım."

"Ve yakalandın." Vikter önümde durdu. "Seni keşfeden başka bir muhafız olsaydı ne yapardın?"

"Bir başka muhafız beni yakalayamazdı."

"Bu bir şaka değil, Poppy."

"Komik bir şey söylemedim" dedim. "Dürüst olacağım. Hawke... Hızlı ve çok iyi eğitimli."

"Bu nedenle bugün yakın dövüş üzerine çalışacağız."

Dudaklarım inceldi. "Benim yakın dövüş yeteneğim fena değil."

"Bu doğru olsaydı, seni yakalayamazdı. Başla" diye emretti Vikter.

Çenemi aşağıda tutarak yumruk attım. Ön koluyla bloke etti, ben de geri çekildim, bir açıklık arıyordum ama bulamadım. Ben de bir tane yarattım. Sanki tekme atacakmış gibi kaydım ve kolları bir santim aşağı düştü. Böylece aradığım açık belirdi ben de karnına bir yumruk salladım.

Hafifçe homurdandı. "Güzel hareketti."

Gülümseyerek kollarımı indirdim. "Öyleydi, değil mi?"

Vikter sırıttı ama çabuk geçti. "Muhtemelen bunu söylememden bıktığını biliyorum" diye başladı, "Ama tekrar söyleyeceğim. Daha dikkatli olmalısın. Yumruklarını karnın yerine kolunla atıyorsun."

Onun bunu söylediğini duymaktan *bıkmaya başlamıştım*. "Ben dikkatliyim ve bana öğrettiğin gibi yumruk atıyorum."

"Dönüşün zayıf. Aksıyor. Ben sana böyle öğretmedim." Kolumu tuttu, ıslak bir erişte gibi salladı. "Vücudunun üst kısmı çok dayanıklı değil. Gücün burada." Elini kar-

nımın üzerinde tuttu. "Bu şekilde daha çok hasar verebilirsin. Yumruk attığında gövden ve kalçaların da seninle birlikte hareket etmeli."

Başımı salladım ve dediğini yaptım. Iskaladım ama salınımdaki farkı hissedebiliyordum. "Hawke beni Majestelerine şikâyet etmeyecek."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Bir sonraki yumruğumu engelledi. "Daha iyi."

"Bir şey söyleyecek olsaydı doğruca Dük'e giderdi."

"Henüz bir şey söylememesinin yüzlerce nedeni olabilir."

Birkaç gün olsa bu söylediklerini kabul ederdim ama artık değil. Bir gece önce itiraf ettiklerinden sonra olmaz. "Yapacağını sanmıyorum, Vikter. Benim endişelenecek bir şeyim yok, senin de yok. Ona beni eğitenin sen olduğunu söylemedim."

"Poppy"dedi. Sesi, duvağımın altına bir kılıç saklayabilir miyim diye sorduğumdaki gibiydi. Hâlâ yapabileceğime inanıyordum. Sadece doğru yere koymam gerekiyordu. "Onu tanımıyorsun."

"Bunu biliyorum." Vikter geri çekilirken kollarımı kavuşturdum. "Ama sen de tanımıyorsun."

"Motivasyonlarının ne olduğunu bilmiyorsun, neden sessiz kaldığını."

Kızıl İnci hakkında ne söylediğini biliyordum ve bunun Sur konusunda da aynı olduğundan emindim. Fakat bundan daha fazlası vardı. Hawke'ın lanetlenenlere yardım etmek için vatana ihanetle suçlanma riskini göze alması bir insan olarak kim olduğu hakkında çok şey anlatıyordu. Gerçi bunu Vikter'le paylaşmak doğru gelmi-

yordu. Ağdaki diğer kişilerin kimliklerini bilmememizin bir nedeni vardı.

Ben de dedim ki, "Bana dedi ki eğer Dük'e söyleseydi, ona güvenmeyeceğimi biliyordu, bu da işini zorlaştırırdı. Kabul etmelisin ki bu noktada haklı."

"Öyle ama bu dikkatli olmaman gerektiği anlamına gelmez." Vikter bir an sessiz kaldı. "Ve anlıyorum. Cidden."

"Neyi anlıyorsun?"

"Daha önce de dediğim gibi, çekici bir genç adam..."

"Bunun onunla bir ilgisi yok."

"Ve benim gibi yaşlı adamlarla çevrilisin."

"O kadar da yaşlı değilsin."

Gözlerini kırpıştırdı. "Teşekkür ederim." Bir duraklama oldu. "Sanırım..."

"Bunun nasıl göründüğüyle bir ilgisi yok. Onun çekici olmadığını söylemiyorum. Öyle olduğunu düşünüyorum ama ona güvenmemin nedeni bu değil." Ve bu gerçekti. İnancım onun görünüşünden kaynaklanmıyordu. "O kadar aptal değilim."

"Öyle olduğunu söylemiyorum." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Yani ona güveniyor musun?"

"Ben... Ona neden Sur'da olmam gerektiğini söyledim. Ona ailemin saldırıya uğradığı geceyi anlattım. Nasıl tepki verdiğini biliyor musun? Başta orada olmamam gerektiğini söylese de nedenlerimi dinledi ve söylediği tek şey daha iyi ayakkabılar giymem gerektiğiydi." Elbisemle ilgili kısmı kendime saklamayı tercih ettim. "Ona güveniyorum Vikter. Güvenmemem için bir neden var mı?"

Vikter uzaklara bakarken ağır bir şekilde iç çekti.

"Bize ondan şüphe etmemiz için bir neden vermedi. Bunu biliyorum. Sadece onu tanımıyoruz ve sen benim için önemlisin Poppy. Bakire olduğun için değil ama sen olduğun için..."

Göğsümde bir duygu düğümü oluştu ve boğazımdan yukarı doğru çıkmaya çalıştı. Ne yaptığımı fark etmesi için ona şans tanımadım. Kendimi ona fırlattım kollarımı beline dolayıp sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim" diye göğsüne mırıldandım.

Vikter ilk kez Sur'a gitmiş bir muhafız kadar katıydı ama sonra ellerini sırtıma koydu. Ve bana pat pat vurdu.

Sırıttım.

"Babanın yerini asla almayacağımı biliyorsun. Almaya da çalışmayacağım. Ama sen benim kızım gibisin."

Ona daha sıkı sarıldım.

Bana tekrar vurdu. "Senin için endişeleniyorum. Kısmen benim işim olduğu için ama çoğunlukla sen olduğun için."

"Sen de benim için önemlisin." Sözlerim göğsünde boğuldu. "Yumruklarımın zayıf olduğunu düşünsen bile."

Çenesini başımın tepesine indirirken gülüşü sertti. "Yumruklarını doğru sallamadığında zayıf oluyorlar." Yanaklarımı kavrayarak geri çekildi. "Ama, kızım, hedefin ölümcül. Bunu asla unutma."

"Tanrılar bizi hayal kırıklığına uğratmadı. Yüceler Yücesi sizi yüzüstü bırakmaz." Dük'ün sesi, o akşam kale duvarının balkonunda durduğu yerden geldi. Altında, bir grup insan açık avluyu doldurmuştu ve kandillerin ve meşalelerin parıltısının altında, ölümün kasvetli rengin-

de, tamamen siyah giyinmiş birkaç kişiyi görebiliyordum. Aralarında atlara binen ve gergin kalabalığa göz kulak olan muhafızlar da vardı.

Ekselanslarının insanlara böyle hitap ettiğini hiç bilmezdim. O ve Düşes, Konsey veya Ayin sırasında bile bu kadar çok kişinin önünde bulunmamışlardı. Vikter ve Hawke yemekten sonra bana balkona kadar eşlik etmek için geldiklerinde daha fazla şaşıramazdım.

Ama Cravenın bu kadar önemli bir saldırısı Sur'a ulaşalı kaç yıl olmuştu?

Çok fazla evde siyah bayraklar çekilmiş ve şafakta çokca cenaze odunu yakılmıştı. Havada hâlâ kül ve tütsü vardı.

"Tanrıların kutsaması sayesinde" diye devam etti Teerman "Sur dün gece düşmedi."

Tawny'nin yanında, Vikter ve Hawke'ın arasında dururken, Tanrıların kutsamasının duvarın yıkılmasını nasıl engellediğini merak ettim. Cravenın zirveye çıkmasına izin vermek yerine ölümü seçenler okçular gibi muhafızlardı.

"Zirveye ulaştılar!" diye bağırdı bir adam. "Neredeyse Sur'u geçmeyi başardılar. Güvende miyiz?"

Düşesin mırıltıları susturan yumuşak sesi, "Bir daha ne zaman olacak?" diye yanıtladı. "Çünkü tekrar olacak."

Peçemin arkasında kaşlarım kalktı. Sağ omzumun üzerinden, Hawke'ın kuru bir şekilde mırıldandığını duydum, "Bu, kesinlikle korkuları hafifletir."

Dudaklarım seğirdi.

Vikter, "Gerçek, korkuları hafifletmek için tasarlanmamıştır" diye yanıtladı.

"O zaman bu yüzden mi yalan söylüyoruz?" Hawke sorguladı ve dudaklarımı birbirine bastırdım.

Tawny ve bana eşlik etmek için geldiklerinden beri bunu yapıyorlardı. Biri bir şey söylüyordu. Herhangi bir şey. Diğeri de ona karşı çıkıyordu, sadece ilk konuşan son sözü söylüyordu. Hawke, bu akşamın şaşırtıcı derecede sıcak olduğunu ve keyfini çıkarmam gerektiğini söyleyerek başladı. Vikter, sıcaklıkların çok hızlı düşeceğini belirtmişti. Hawke, Vikter'a hava durumu hakkında bu kadar kehanet bilgisini nereden edindiğini sormaya başlamıştı.

Bu noktadan başlayarak bir saat içinde birbirilerini iğneleyip durmuşlardı.

Hawke en az üç seferinde kazanmıştı.

Onu Vikter'e karşı savunduktan sonra bile ve Hawke'a güvendiğimi söylediğimde ki yalan söylemiyordum, hâlâ küçük bir parçam söylediklerine inanamıyordu. Bana bir daha asla Sur'a gitmememi söylememişti. Teorik olarak *daha güvenli* olan odamda kalmamı talep etmemişti. Bunun yerine, neden orada olmam gerektiğine dair nedenlerimi dinlemiş ve onları kabul etmişti, sadece daha uygun ayakkabılar giymemi istemişti.

Ve ek bazı kıyafetler.

İkincisi beni kızdırmış ve heyecanlandırmıştı, bu tamamen kafa karıştırıcıydı. Ve kesinlikle o sabah Vikter'la paylaştığım bir şey değildi.

Düşes öne doğru adım atarken bakışlarım ona kaydı. "Tanrılar sizi hayal kırıklığına uğratmadı" diye tekrarladı ve ellerini kocasının yanındaki bel hizasındaki parmaklığa koydu. "Sizi hayal kırıklığına uğratmadık. Ama Tanrılar *mutsuz*. Cravenlerin Sur'un tepesine erişebilmiş olmalarının nedeni bu."

Bir dehşet mırıltısı yağmur fırtınası gibi kalabalığı süpürdü.

"Onlarla konuştuk. Burada ve yakınlardaki şehirlerde yaşanan son olaylardan memnun değiller." dedi. "Solis'in iyi insanlarının kararlarına olan inançlarını kaybetmeye başladıklarından ve bu büyük krallığın geleceğinin tehlikeye girdiğini görmek isteyenlere yöneldiklerinden korkuyorlar."

Fısıltılar atları dahi ürküten çığlıklara dönüştü. Muhafızlar atların gergin sıçramalarını çabucak sakinleştirdi.

Dük, "Karanlık Olan'ı destekleyenler ve onunla komplo kuranlar şu anda aranızda dururken ne olacağını sanıyordunuz?" diye sordu. "Ben konuşurken, tam şu anda, Alçalmışlar dün gece Cravenın çok fazla can almasından dolayı heyecanla bana bakıyor. Bu kalabalıkta Karanlık Olan'ın geleceği gün için dua eden Alçalmışlar var. Üç Nehirler katliamını ve Goldcrest Malikanesi'nin çöküşünü kutlayanlar. Solunuza ve sağınıza bakın, Bakire'yi kaçırmaya yardım eden birini görebilirsiniz."

Düzinelerce bakış üzerime çevrilirken rahatsız oldum. Sonra teker teker, yüzlerce yan yana yığılmış domino taşlarıymış gibi, sanki komşuları ve tanıdık yüzleri ilk kez görüyorlarmış gibi birbirlerine baktılar.

"Tanrılar her şeyi duyar ve bilir. Söylenmeyen ama yürekte olanları bile" dedi Dük ve midem bulandı. "Herhangi birimiz ne bekleyebilir?" diye tekrarladı. "Tanrılar korumak için her şeyi yaptıklarında, Ayini sorgulamak için önümüze geliyorlarsa?"

Gerildim. Hemen zihnimde Bay ve Bayan Tulis'in gö-

rüntüsü belirdi. İsimlerini söylememişti ama Teerman Kalesi'nin tepesinden kim olduklarını çığlık atarak duyursa da aynısı olurdu. Onları kalabalıkta görmemiştim ama bu orada olmadıkları anlamına gelmiyordu.

Teerman ellerini kaldırarak "Bizi ölü görmek isteyenler varken kim ne bekleyebilir ki?" "Bizler tanrıların surete bürünmüş haliyken sizinle Karanlık Olan ve onun bu topraklara koyduğu lanetlenmiş insanlar arasında duran tek şeyiz."

Ve yine de Yükselmiş tek bir kişi –Dük veya Düşes veya Lordlar veya Leydilerden herhangi biri– Sur'u savunmak için bir parmağını dahi oynatmamıştı. Hepsi herhangi bir muhafızdan daha hızlı ve güçlüydü. Bir yayla benim bertaraf etmiş olduğum Craven miktarının iki katını indirebileceklerini hayal ettim ve Hawke'ın dediği gibi, bir saldırıdan kurtulma şansları daha yüksekti.

"Cravenlar Sur'un tepesine çıksaydı ne olurdu?" Teerman ellerini indirdi. "Çoğunuz bu duvarlar içinde doğdunuz ve Craven saldırısının dehşetini hiç yaşamadınız. Gerçi bazılarınız bilir. Daha az korunan şehirlerden gelen ya da yolda saldırıya uğrayanlar var. Eğer bir avuç dolusu muhafız Solis halkına sırtını dönseydi ne olurdu biliyor musunuz? Yüzlerce kişinin toptan katliamı. Eşleriniz. Çocuklarınız. Siz. Çoğunuz burada dikiliyor olamazdınız." Duraksadı ve kalabalık kabardı.

Yine oldu.

Duyularımın benden uzaklaştığını hissettim ve bu çok şaşırtıcı değildi. Böyle bir kalabalıkla, kendimi kilitli tutmak zordu ama yapmadım... Sadece acı hissetmiyordum.

Bir şey boğazımın arkasına dokundu, Loren'la avluda hissettiklerimi hatırlattı.

Dehşet.

Dehşetin o kadar farklı yönlerden geldiğini ve yükseldiğini *hissettim* ki bakışlarım yüzden yüze sıçradı. Başka bir his bana ulaştı. Acı ve asidikti. Fiziksel bir acı değildi. Öfkeydi. Kalbim küt küt atmaya başladı. Acı hissetmiyordum, ama... Bir şeyler hissediyor olmalıydım. Mantıklı gelmiyordu ama tenime sıcak bir ütü gibi baskı yaptığını hissedebiliyordum. Sertçe yutkunurken boğazım kurudu. İnsanlar ellerini çenelerinin altında kenetledi ve Tanrılara dua ettiler. Küçük bir adım geri çekildim. Diğerleri baktı, ifadeleri sertti.

Vikter mırıldandığı sırada eli omzuma temas etti. "İyi misin?"

Evet?

Hayır?

Emin değildim.

Görünmez, buzdan parmaklar boynumun arkasında dans ederken anksiyeteden kaynaklanan adrenalin sistemime aktı. Göğsümün üzerine bir baskı çöktü. Kaçmak istedim. İnsanlardan olabildiğince uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Ama yapamadım.

Gözlerimi kapatarak, zihinsel duvarlarımı yeniden inşa etmeye çalışırken nefesime odaklandım. Nefes alıp vermeye devam ettim, olabildiğince derin ve yavaşça.

Dük, "Ve şanslıysanız, boğazınıza saldırırlar ve bu hızlı bir ölüm olur" diyordu. "Çoğunuz bu kadar şanslı olmayacaksınız. Sizler inancınızı kaybettiğiniz Tanrılar

için çığlık atarken onlar etniz ve dokularınızı parçalayıp kanınızla ziyafet çekecekler."

Hawke kısık sesle "Bu, belki de bir saldırıdan sonra yapılan en az sakinleştirici konuşma" diye mırıldandı.

Onun yorumu beni panik sarmalımdan, sözlerinin katıksız kuruluğundan, beni insanlara bağlayan kabloyu kesmekten kurtardı. Duyularım geri geldi ve sanki bir kapı kapandı, kilitlendi.

Çarpan kalbim ve alnımdaki ter parıltısından başka bir şey hissetmedim. Yaptığı şey, halkın üzerimdeki korkusunu gevşetmekten daha fazlasıydı, sadece bir çatlak yaratmamış onu yok etmişti. Duygular o kadar çabuk kaybolmuştu ki neredeyse hissedip hissetmediğimi merak ediyordum. Eğer benden önceki yüzler bir kez daha netleşip aklım bana oyunlar oynasaydı, farklı korku ve panik tonlarının sürekli bir saldırısına maruz kalsaydım...

Kalabalığa bir kez daha bakıp duygu göstermeyen yüzlere odaklanırken bakışlarım keskinleşti. Omurgamdan aşağı bir huzursuzluk damlası indi. Adamlardan birine odaklandım. Daha gençti, omuzlarına düşen sarı saçları vardı. Göz rengini anlamak için çok uzaktaydı ama Dük ve Düşes'e bakıyordu, dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı, çenesi sert, geniş bir çizgi halini aldı, etrafındakiler birbirlerine dehşet bakışları atıyordu.

Onu tanıdım.

Şehir meclisindeydi. O zaman da yüzünde aynı ifade vardı ve o şey olmuştu... hissetmemem gereken garip his seli.

Ya da hissedebildiğimi bilmediğim.

Kalabalığı bir kez daha kontrol ettim, onun gibileri kolayca fark ettim. Görebildiğim en az bir düzine vardı.

Loren'la hissettiklerimi düşünürken bakışlarım sarışın adama kaydı. Onun hakkında hissettiklerim şimdi mantıklı geliyordu, olanlardan sonra. Karanlık Olan'ın yakınlarda olma ihtimali onu ne kadar rahatsız etse de heyecanlandırmıştı. Ve bir şey söylememden korkması için bir sebebi vardı. Bu adam, kendisine bakıldığında hç bir duygu emaresi göstermemekle beraber Tulis ailesine yapılanları kabul etmiyorsa öfke hissetmesi şaşırtıcı olmazdı.

Belki de hepsi kafamdaydı. Belki de yeteneğime bir şeyler oluyordu. Acıdan başka duyguları da hissedebilmem için mi evrim geçiriyordu? Bilmiyordum ve öğrenmem gerekiyordu ama ne olur ne olmaz diye bir şeyler söylemek zorundaydım.

Başımı sağa çevirdim, Vikter'e doğru. "Onu görüyor musun?" Sarışın adamı tarif ederek fısıldadım.

"Evet." Vikter bir adım daha yaklaştı.

"Onun gibi başkaları da var." Seyircilerle yüzleştim.

"Onları görüyorum" dedi. "Dikkatli ol Hawke. Orada-"

"Bela olabilir mi?" Hawke sözünü kesti. "Yirmi dakikadır sarışını takip ediyorum. Yavaşça öne doğru ilerliyor. Üç tane daha yaklaştı."

Kaşlarımı kaldırdım. Çok dikkatliydi.

"Güvende miyiz?" Tawny, dikkatini kalabalığa odaklayarak sordu.

"Her zaman" diye mırıldandı Hawke.

Tawny'nin bakışları kısa bir süre benimkilerle karşılaştığında, rahatladığını umarak başımı salladım. Elim, uyluğuma sürtündü. Hançerim beyaz, yerlere uzanan tuniğimin altına gizlenmişti. Kemik sapının hissi, geride kalan paniği hafifletmeye yardımcı oldu.

Ben sarışın adama odaklanırken Dük hâlâ kalabalığı dehşet ve korku hikâyeleriyle büyülemeye devam ediyordu. Geniş omuzlarının üzerine koyu bir pelerin giymişti ve altında birçok silah gizlenmiş olabilirdi.

Bunu, kişisel deneyimlerime dayanarak söylüyordum.

"Ama sizin adınıza Tanrılarla konuştuk." Düşesin sesi duyuldu. "Onlara Solis halkının, özellikle de Masadonya'da yaşayanların buna layık olduğunu söyledik. Sizden vazgeçmediler. Bundan emin olduk."

Tezahüratlar başladı, kalabalığın havası hızla değişiyordu ama sarışın adam hâlâ tepki göstermedi.

"Ve yıkım ve ölümden başka bir şey peşinde olmayan Karanlık Olan'ı desteklediğinden şüphelendiğiniz kişileri korumayarak Solis halkına olan inançlarını onurlandıracağız" dedi. "Dünya hayatında da ahirette de büyük mükâfat alacaksınız. Buna söz verebiliriz."

Başka bir tezahürat turu daha vardı ve sonra biri bağırdı, "Ayin sırasında onları onurlandıracağız!"

Düşes, kirişten kendini geri iterek "Yapacağız!" diye bağırdı. "Tanrılara şükranlarımızı göstermenin Ayini kutlamaktan daha iyi bir yolu var mı?"

O ve Ekselansları balkondan geri adım attılar, yan yana, neredeyse dokunuyorlardı ama tam olarak değil, her ikisi de ellerini vücutlarının karşı taraflarına kaldırdılar ve el sallamaya başladılar...

"Yalanlar!" Kalabalıktan bir ses geldi. Sarışın adamdı. "*Yalancılar.*"

Zaman durmuş gibi görünüyordu. Herkes donup kaldı.

"Kalelerinizde, muhafızlarınızın arkasında saklanırken bizi korumak için hiçbir şey yapmıyorsunuz! Sahte

Tanrılar adına çocukları çalmaktan başka bir şey yapmıyorsunuz!" diye bağırdı. "Üçüncü ve dördüncü oğullar ve kızlar nerede? Gerçekte neredeler?"

Sonra bir ses geldi, her yerden hem içimden hem de dışımdan gelen keskin bir nefes alışı gibi.

Sarışın adam elini kaldırırken pelerini ayrıldı. Aşağıdan bir çığlık –bir uyarı çığlığı– geldi. Atlı bir muhafız döndü ama yeterince hızlı dönememişti. Sarışın adam kolunu geri çekti ve...

"Yakalayın onu!" diye bağırdı Komutan Jansen.

Adam bir şey fırlattı. Hançer ya da taş değildi. Havayı yarıp doğruca Masadonya Dükü ne doğru gidiyordu ama havada uçmak için için çok garip bir şekle sahipti. İnanılmaz hızlı hareket etti, Vikter beni omuzlarken neredeyse bulanıklaştı. Hawke'ın kolu belime dolandı ve nesne yanımızdan geçip duvara çarparken Hawke beni kendine doğru çekti. Yere vurunca ne olduğunu anlamak için baktım.

O bir... O bir eldi.

Vikter diz çöktü, onu kaldırdı ve ayağa kalktı, ağzının çizgisi gergindi. "Tanrılar aşkına bu da ne?" diye mırıldandı.

Ama sıradan bir el değildi. Bir Cravenın pençeli, grimsi eliydi.

Sarışın adama baktım. Kraliyet Muhafızları'ndan biri onu dizlerinin üstüne çöktürmüş, kollarını arkasına kıstırmıştı. Ağzından kan sızıyordu.

Muhafız başının arkasını kavradığında bile "Kan ve külden" diye bağırdı. "Yükseleceğiz! Kandan ve külden doğacağız!" Defalarca, Muhafızlar onu kalabalığın içinde sürüklerken bile kelimeleri bağırdı.

Dük kalabalığa döndü *ve güldü*, sesi soğuk ve kuru geliyordu. "Ve böylece, Tanrılar en az birinizi ortaya çıkardı, değil mi?"

19. BÖLÜM

Hawke çabucak Tawny ve beni kaleye geri götürdü, Vikter de Komutanla konuşmak için harekete geçti.

"Bu adam Cravenın elini nereden buldu?" Tawny Büyük Salon'u geçip pankartların altında yürürken gergin bir yüz ifadesiyle sordu.

Hawke, "Sur'un dışında olabilir ve dün gece öldürülenlerden birinin elini kesmiş olabilir" diye yanıtladı.

"Bu..." Tawny elini göğsüne koydu. "Bunun için gerçekten söyleyecek sözüm yok."

Ben de bilmiyordum ama bu uzuv Sur'un içerisinde dönüşen lanetlenmiş birinden gelmiş olabilirdi. Birkaç hizmetçinin yanından geçerken bunu kendime sakladım. "Çocuklar, üçüncü ve dördüncü oğullar ve kızlar, hakkında ne yaptığını söylediğine inanamıyorum."

Tawny, "Ben de" dedi.

Ne korkunç bir iddia. O çocuklar, Şimdi çoğu yetişkin olan çocuklar tapınaklarda tanrılara hizmet ediyorlardı. İstisnalar olmadığı konusuna katılmasam da sanki onların alçakça amaçlar için ailelerinden koparılmış olduklarını ima etmek insafsızcaydı. Bir mikrop gibi yayılıp bir

kişinin zihnini lekelemek için sadece birkaç kelime söylemek yeterliydi. O çocukların ebeveynlerinin şu anda ne düşündüğünü hayal bile etmek istemedim.

Hawke, "Daha fazla insan aynı çizgide düşünseydi şaşırmazdım" diye yorumladı ve hem Tawny hem de ben ona doğru döndük. Yanımda yürüyordu, sadece bir adım geriden. Kaşlarını kaldırdı. "Bu çocukların hiçbiri görülmedi."

Tawny, "Rahipler, Rahibeler ve Yükselmişler tarafından görüldüler" diye düzeltti.

"Ama aileleri onları görmedi." Merdivenlere doğru ilerlerken bakışları heykeller üzerinde titredi. "Belki insanlar çocuklarını görebilselerdi, böyle söylentiler kolayca göz ardı edilebilirdi. Korkular dinerdi."

Haklıydı, ama...

"Hiç kimse elinde kanıt olmadan böyle iddialarda bulunmamalı" diye savundum. "Tek yaptığı, Alçalmışların yarattığı ve daha sonra kullanacağı gereksiz endişe ve paniğe neden olmak.

"Katılıyorum." Aşağı baktı. "Adımına dikkat et. Yeni alışkanlığına devam etmeni istemem, Prenses."

"Bir kez tökezlemek, alışkanlık değildir" diye karşılık verdim. "Ve eğer aynı fikirdeysen, neden daha fazla insan da aynı şekilde hissetse şaşırmayacağını söyledin?"

"Çünkü kabul etmek, bazılarının neden böyle düşündüğünü anlamadığım anlamına gelmez" diye yanıtladı ve ben de ağzımı sımsıkı kapattım. "Yükselmişler bu iddialara inanılması konusunda gerçekten endişeliyse, tek yapmaları gereken çocukların görülmesine izin vermektir. Bunun tanrılara olan hizmetlerine çok kötü bir müdahale olacağını düşünmüyorum."

Hayır.

Böyle olacağını sanmıyordum.

Tawny'ye baktığımda, ikinci kattaki salondan kalenin eski kısmına doğru yürürken Hawke'a baktığını gördüm. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Tawny bana bakarken göz kırptı. "Bence ikiniz de aynı şeyi söylüyorsunuz."

Hawke'ın yüzünde bir yarım gülümseme belirdi ve ben de merdivenlerden çıkarken hiçbir şey söylemedim. Hawke, Tawny'nin kapısının yanında durdu. "Sakıncası yoksa, Penellaphe ile özel olarak konuşmam gerek."

Tawny'nin dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrılıp aramızda gizlenmemiş bir bakış atarken kaşlarım peçenin arkasından yukarı kalktı. Tawny iyi olup olmadığıma dair bir işaret bekliyordu.

Ona, "Sorun değil" dedim.

Tawny başını salladı ve sonra kapısını açtı, "Bana ihtiyacın olursa, kapıyı çal" diyecek kadar durdu. Duraksadı. "*Prenses.*"

İnledim.

Hawke boğuk bir sesle güldü. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Eminim bunu duyduğuna çok sevinecektir."

"Senden gerçekten hoşlandığımı duymak ister misin?" diye sordu.

Kalbim küt küt atmaya başladı ama aptal organı görmezden geldim. "Hayır dersem üzülür müsün?"

"Harap olurdum."

Burnumdan bir nefes verdim. "Eminim." Kapıma ulaştık. "Konuşmak istediğin şey neydi?"

Odayı işaret edince, konuşmak zorunda olduğu şeylerin duyulmasını istemediğini düşünerek kapıyı açmaya yöneldim.

"Önce ben girmeliyim, Prenses." Kolayca yanımdan geçip bir adım attı.

"Neden?" Kaşlarımı çattım. "Birinin beni bekliyor olabileceğini düşünüyor musun?"

"Eğer Karanlık Olan bir kez senin için geldiyse, yine senin için gelecektir."

Hawke odaya girerken omurgamda bir ürperti dans etti. İki kandil kapının ve yatağın yanında yanmaya bırakılmış ve şömineye odun eklenmiş, odayı yumuşak, sıcak bir parıltı kaplamıştı. Yatağa çok uzun süre bakmadım, bu da Hawke odayı tararken bir şekilde sırtına baktığım anlamına geliyordu. Saçının uçları tuniğinin yakasına dokunuyordu ve bu teller çok... Yumuşak görünüyordu. Kızıl İnci'deki o gece onlara dokunmamıştım ve dokunmuş olmayı dilerdim.

Yardıma ihtiyacım vardı.

"Girebilir miyim?" diye sordum, ellerimi kenetleyerek. "Yoksa sen yatağın altında başıboş toz topakları ararken burada mı beklemeliyim?"

Hawke omzunun üzerinden baktı. "Endişelendiğim şey toz topakları değil. Diğer yandan, basamaklara gelince? Evet."

"Aman Tanrılar..."

Başını çevirerek, "Ve Karanlık Olan, istediğini elde edene kadar gelmeye devam edecek" dedi. Ürperdim. "Odana girmeden önce mutlaka kontrol edilmeli."

Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim, ateşe rağ-

men üşüdüm. Sessizce kapıya doğru dönerken onu izledim.

Hawke benimle yüzleşti, bir eli kısa bir kılıcın kabzasındaydı ve göğsümdeki çırpınış iki katına çıktı. Yüzündeki her bir özellik, çok çarpıcı biçimde bir araya gelmişti. Dudaklarının genişliğinden, kaşlarının yukarı doğru kavisinden, yüksek, geniş elmacık kemiklerinin altındaki gölgeli boşluklara kadar, şehrin Atheneum'unda asılı olan resimler için ilham perisi olabilirdi.

"İyi misin?" diye sordu Hawke

"Evet. Neden soruyorsun?"

"Dük halka hitap ederken sana bir şey olmuş gibi görünüyor."

Hawke'ın ne kadar gözlemci olduğunu hatırlamayı zihnimde not aldım. "Ben..." İyi olduğumu söylemeye başlamıştım ama buna inanmayacağını biliyordum. "Biraz başım döndü. Sanırım bugün yeterince yemedim."

Yoğun bakışları yüzümle ilgili görebildiklerini izledi ve duvağımla bile, o şekilde bana baktığında dayanılmaz bir şekilde kendimi açığa çıkmış hissettim. "Bundan nefret ediyorum."

"Neyden nefret ediyorsun?" diye sordum, kafam karışmıştı.

Hawke hemen yanıt vermedi. "Peçeyle konuşmaktan nefret ediyorum."

"Ah." Uzanıp saçımı saklayan uzunluğa dokunduğumda içimde bir anlayış hissettim. "Çoğu insanın bundan hoşlanmadığını tahmin edebiliyorum."

"Senin hoşlandığını hayal bile etmiyorum."

"Hoşlanmıyorum" diye itiraf ettim ve Rahibe Analia'nın

saklandığı yerden çıkmasını bekler gibi odaya baktım. "Yani, insanların beni görebilmesini tercih ederim."

Başını yana eğdi. "Nasıl bir duygu?"

Boşazımda bir yumru oluştu. Hiç kimse... Daha önce hiç kimse bana bunu sormamıştı ve peçe hakkında çok fazla düşüncem ve duygum olsa da Hawke'a güvensem bile bunları kelimelere nasıl dökeceğimden emin değildim.

Bazı şeyler, kelimelere dökülünce hayat bulurdu.

Ne söyleyeceğime karar vermeye çalışırken sandalyelerden birine yürüdüm ve kenarına oturdum. Birden aklıma gelen ilk şey dudaklarımdan dökülüverdi. "Boğucu bir his."

Hawke yaklaştı. "O zaman neden takıyorsun?"

"Başka seçeneğim olduğunu fark etmemiştim." Kafamı kaldırıp ona baktım.

"Artık bir seçeneğin var." Tam önümde diz çöktü. "Sadece sen ve ben, duvarlar ve acınası derecede yetersiz bir eşya seti var."

Dudaklarım seğirdi.

"Tawny ile birlikteyken peçeni takıyor musun?" diye sordu.

Başımı hayır anlamında iki yana salladım.

"O zaman neden şimdi takıyorsun?"

"Çünkü... Onun yanında peçesiz olmama izin var."

"Bana her zaman örtülü olman gerektiği söylendi, seni görmek için onaylanmış olanlarla bile."

Tabii ki haklıydı.

Hawke bir kaşını kaldırdı.

İç çektim. "Odamdayken peçemi takmıyorum ve

Tawny'den başka kimsenin gelmesini beklemiyorum. Ve o zaman giymiyorum çünkü... Daha kontrol bendeymiş gibi hissediyorum. Yapabilirim-"

"Giymemeyi mi seçebilirsin?" diye benim yerime bitirdi.

Başı eğdim, onun tam üzerine bastığı noktadan biraz daha fazlası bende şaşkınlık yaratmıştı.

"Artık bir seçeneğin var."

"Evet." Ama örtünün aynı zamanda bir bariyer teşkil ettiğini açıklamak zordu. Bununla ne olduğumu ve bunun önemini hatırlıyordum. Onsuz, istemek kolaydı... Sadece *istemek*.

Gözleri peçenin üzerinden bir şeyler aradı ve uzun bir süre geçti. Sonra başını eğdi ve yavaşça kalktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa dışarıdayım."

Boğazımda garip bir yumru oluştu ve konuşmamı imkânsız hale getirdi. O gittikten sonra kapalı kapıya bakarak olduğum yerde kaldım. Hareket etmedim. Peçeyi çıkarmadım. Uzun zaman bir şey yapmadım.

Artık istemediğim ana dek.

Ertesi akşam, ikinci kattaki Düşes'in kabul odasının dışında durdum. Dük'ün salonunun diğer ucundaydı ve sırtımı onun odasına dönmüştüm. Düşünmeyi bırak, görmek bile istemiyordum.

Vikter yanımda beklerken Jacinda'nın odasının dışında iki Kraliyet Muhafızı duruyordu. O sabah ona Düşes ve Dük'ün halka hitap ederken gerçekte neler olduğunu ve gerçekten bir şey hissedip hissetmediğimden nasıl emin olmadığımı anlatmıştım. Bana Düşes ile konuşmamı önerdi, çünkü Rahibenin bana işe yarar bir bilgi

verme ihtimali yoktu ve Düşesin ruh haline bağlı olarak açıkça konuşma olasılığı daha yüksekti.

Sadece konuşkan bir ruh hali içinde olmasını umuyordum.

Ne Vikter ne de ben diğer Kraliyet Muhafızlarının huzurunda konuşmadık ama paylaştıklarım hakkında endişelendiğini biliyordum. Yeteneğimin gelişip gelişmediğini ya da bunların sadece zihnimin bir oyunu olup olmadığı hakkında merak duyuyordu.

"*Yaşanan her şeyin stresinden olabilir*" demişti. "*Birini uyarmadan önce yeteneğinin neden olduğundan emin olana kadar beklemek daha iyi olabilir.*"

Vikter'in eğer zihnimle ilgili bir şeyse bana karşı kullanılmasından endişe duyduğunu biliyordum ama yeniden olmasını beklemek istemiyordum. Eğer yeteneğimden kaynaklanıp kaynaklanmadığını bilirsem, şimdi daha iyi bir tepki verebilirdim.

Kapı açıldı ve Kraliyet Muhafızlarından biri dışarı çıktı. "Ekselansları şimdi sizinle görüşecek."

Vikter planlandığı gibi dışarıda kaldı çünkü yeteneğimin bilgisinin Dük, Düşes ve Tapınağın ruhban sınıfıyla sınırlı olması gerekiyordu.

O kadar çok kuralı çiğnedim ki, bir gece önce duvağımı çıkarmadığımda Hawke'ın şaşırmış görünmesine şaşmamalı. Kabul odasına girdiğimde ben de öyle düşünüyordum. Etrafıma bakarken bu düşünceleri dosyaladım.

Fildişi duvarları ve açık gri mobilyalarıyla bu odayı hep sevmiştim. Huzurlu bir yanı vardı ve pencere olmamasına rağmen sıcak ve davetkârdı. Göz kamaştırıcı avizeler olmalıydı. Bakışlarım Düşes'i küçük, yuvarlak bir masa-

da otururken buldu. Küçük bir fincandan içiyordu. Solgun sarı bir elbiseyle bana başkentteki baharı hatırlattı.

Başını kaldırdı, yaşlanmayan yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Gel. Otur."

İleri doğru yürürken karşısındaki sandalyeyi aldım ve pasta tabağını fark ettim. Geriye sadece fındıklı olanlar kalmıştı. Çikolatalı çörekler muhtemelen ilk yenenlerdi. Düşesin de Vikter'la aynı zayıflığı vardı.

"Benimle mi konuşmayı talep ettin?" Narin, çiçekli fincanı, ona uyan tabağa koydu.

Başımı eğerek onayladım. "Evet. Çok meşgul olduğunuzu biliyorum, ancak bana bir konuda yardım edebileceğinizi umuyordum. "

Kadası eğildi, omuzlarının üzerinden yumuşak, kızıl kahverengi bukleler sallandı. "İtiraf etmeliyim ki, beni meraklandırdın. En son ne zaman yardım için bana geldiğini hatırlayamıyorum."

Ben hatırlıyordum. Odamın kalenın eski kısmına taşınmasını istediğimde gitmiştim, eminim ki hâlâ nedenini anlayamıyordu. "Sizinle konuşmak istediğim..." derin bir nefes aldım. "Sizinle yeteneğim hakkında konuşmak istiyorum."

Zifiri karanlık gözleri hafifçe açıldı. "Konunun bu olmasını beklemiyordum. Birisi yeteneğini mi keşfetti?"

"Hayır, Majesteleri. Öyle bir şey yaşanmadı."

Kucağından peçeteyi aldı, parmaklarını sildi. "O zaman ne oldu? Lütfen beni merakta bırakma."

"Sanırım yeteneğimle ilgili bir şeyler oluyor" dedim. "Acıdan başka bir şey hissettiğime inandığım birkaç durum oldu."

Yavaşça peçeteyi masaya koydu. "Yeteneğini mi kullanıyordun? Tanrıların bunu yapmanı yasakladığını biliyorsun. Böyle bir hediyeye layık bulunana kadar onu kullanamazsın."

"Biliyorum. Yapmadım" diye kolayca yalan söyledim. Muhtemelen biraz fazla kolay. "Ama, bazen, kendiliğinden oluyor. Büyük bir kalabalığın içindeyken onu kontrol etmekte zorlanıyorum."

"Bu Rahibeyle tartışıldı mı?"

Yüce tanrılar, hayır. "Çok sık olmadı. Yemin ederim ve sadece son zamanlarda oldu. Onu kontrol etmek için çabalarımı iki katına çıkaracağım ama daha önce olduğunda, sanırım... Sanırım acıdan başka bir şey hissettim."

Düşes bana baktı, küçük bir sonsuzluk gibi hissettiren bir an için gözlerini kırpmadı ve sonra koltuğundan kalktı. Biraz sinirli bir şekilde, duvarın karşısındaki beyaz dolaba gitmesini izledim. "Ne hissettiğini düşünüyorsun?"

"Öfke" diye yanıtladım. "Şehir meclisi sırasında ve dün gece, öfke hissettim." Loren hakkında konuşmadım. Bunu ona yapamazdım. "O adam..."

"Alçalmış mı?"

"Evet. En azından ben öyle düşünüyorum" diye düzeltim. "Sanırım ondan öfke hissi duyuyordum."

Düşes, sürahiden bir içecek doldurdu. "Sana anormal gelen başka bir şey hissettin mi?"

"Ben... Sanırım ben korku da hissettim. Dük, Craven saldırısından bahsederken. Dehşet, acıya çok benzer, ancak farklı hissettirir ve şöyle bir şey hissetmiş olabileceğimi düşündüm... Bilmiyorum. Heyecan mı? Ya da beklenti." Kaşlarımı çattım. "Sanırım bu ikisi aynı şey. Bir bakıma..."

"Şimdi bir şey hissediyor musun?" Elinde şeri olabileceğini düşündüğüm bir bardakla bana döndü.

Peçemin arkasından göz kırptım. "Yeteneğimi sizin üzerinizde kullanmamı mı istiyorsunuz?"

Rahibe başıyla onayladı.

"Düşündüm ki..."

"Ne düşündüğün önemli değil" diyerek sözümü kesti ve gerildim. "Şimdi yeteneğini kullanmanı ve bana ne hissettiğini söylemeni istiyorum."

İsteğini tuhaf bulmama rağmen, yerine getirdim. Duyularımı açtım, kordonun aramızda gerildiğini hissettim ve... Ve engin boşluktan başka hiçbir şeyle bağlantı kurmadım. Bir ürperti tenimin üzerinde dans etti.

"Bir şey hissediyor musun Penellaphe?"

Bağlantıyı kapatırken başımı salladım. "Hiçbir şey hissetmiyorum Majesteleri."

Düşes burun deliklerinden keskin bir şekilde nefes verdi ve sonra etkileyici bir yudumda içkisini içti.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sanki o... ondan bir şey hissetmemi bekliyordu ama ben hiç hissedememiştim. *Yapabileceğimi* sanmıyordum.

"Güzel" diyerek nefes verdi, dolaba dönüp bardağı indirirken etekleri ayak bileklerinin etrafında döndü.

"Gerçekten bir şey hissedip hissetmediğimi merak ediyordum ya da..." dedi ve yüzüme baktı, ben de uzaklaştım.

"Yeteneğinin... Olgunlaştığına inanıyorum" dedi bana doğru gelirken. Sandalyenin arkasını kavradığında, parmağındaki obsidyen yüzükteki ışık, parlıyordu. "Yükselişine yaklaşırken bunun olması mantıklı olurdu."

"Yani bu... Normal mi?"

Dilini ağzında şaklattı. Bir an sanki bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama sonra fikrini değiştirdi. "Evet, öyle olduğuna inanıyorum ama ben... Bu konuda Ekselanslarıyla konuşmazdım."

Üstü örtülü ince uyarıyla omuzlarımdaki gerginlik arttı. Düşes'in kocasının... Tercihlerini bilip bilmediğinden asla emin değildim. Onlara karşı nasıl tamamen kör olabileceğini hayal edemiyordum ama bir parçam öyle olmasını umuyordu. Çünkü bilse ve durdurmak için hiç bir şey yapmasa, daha mı iyi olurdu? Yoksa asıl ben, ona karşı dürüst müydüm? Yükselmiş olması kocası üzerinde gücü olduğu anlamına gelmiyordu.

"Bu... ona ilk Bakire'yi hatırlatır" diye fısıldadı.

Şok oldum, ona dik dik baktım. Benden önceki ilk Bakire'yi, yani bildiğim tek diğer Bakire'yi gündeme getirmesini beklemiyordum. "Bu... Önceki Bakire'de de oldu mu?"

"Oldu." Parmak eklemleri beyazlamaya başlayınca ben de başımı eğdim. Tanrılar tarafından iki Seçilmiş Bakire vardı. "İlk Bakire hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey" diye itiraf ettim. "Adını ya da ne zaman yaşadığını bilmiyorum." Ya da Yükselişinde ona ne olduğunu.

Ya da gelişmekte olan yeteneğmin Dük'e onu hatırlatıp hatırlatmadığının neden önemli olduğunu.

"Bunun bir nedeni var."

Var mıydı? Rahibe Analia bana hiçbir şey söylememişti. Bakire'yle ya da Yükselişimle ilgili soruları görmezden gelmişti.

"İlk Bakire'den bahsetmiyoruz Penellaphe" dedi. "Bahsetmemeyi seçtiğimiz için değil. Yapamayacağımız için."

"Tanrılar... Yasakladı mı?" Şüphelenmiştim.

Bakışları peçeme nüfuz ediyor gibi görünürken başını salladı. "Bu kuralı bir kez çiğneyeceğim ve tanrıların beni affetmesi için dua edeceğim ama geleceğinin ilk Bakire'ninkiyle aynı bitmemesi umuduyla sana bunu söyleyeceğim."

Bu işin nereye varacağına dair içimde kötü bir his vardı.

"Ondan bahsetmiyoruz. Asla. Onun adı ne dudaklarımıza ne de soluduğumuz havaya layık. Mümkün olsaydı, adını ve geçmişini tamamen sildirirdim." Sandalye Düşes Teerman'ın elinde çatladı ve bu beni ürküttü.

Kalbim neredeyse göğüs kafesimde atmayı bırakacaktı. "O... Tanrılar tarafından değersiz mi bulundu?"

"Küçük bir mucize eseri öyle görülmedi ama bu değerli olduğu anlamına da gelmez."

Eğer değersiz bulunmamışsa neden hakkında hiç konuşulmuyordu? Eminim değersiz bulunmamışsa *o kadar da* kötü bir şey olmamıştı.

"Sonunda, onun değerli olup olmaması önemli değildi." Düşes Teerman parmaklarını kaldırdı. Sandalye bükülmüş ve parçalanmıştı. "Eylemleri onu ölümüyle sonuçlanan bir yola soktu. Onu Karanlık Olan öldürdü."

20. BÖLÜM

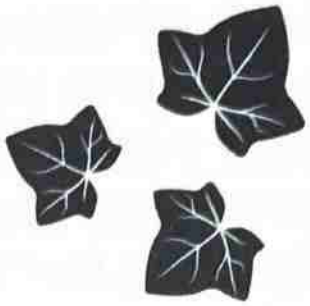

"'Kırsal bölgeleri ve köyleri harabeye çeviren ve yüz binlerce hayatı sona erdiren yıllarca süren yıkımdan sonra, Kırık Kemikler Savaşı'nın arifesinde Vodina Adaları'ndan Jalara Solis, kuvvetlerini son Atlantik kalesi Pompay şehrinin dışında topladığında dünya, kaosun eşiğindeydi.'"

Boğazımı temizledim, çok rahatsızdım. Bu sadece yüksek sesle okumaktan her zaman nefret ettiğim insanlık tarihinin en uzun cümlesi değil, aynı zamanda özellikle de Hawke seyirciyken okumaktan nefret ettiğim cümleydi. Okumaya başladığımdan beri ona bakmamıştım. Yine de uyanık kalmak ve ayakta dururken uykuya dalmaktan sıkılmamak için elinden gelen her şeyi yaptığından neredeyse emindim. "'*Skotos Dağları'nın dibinde oturan*'"

"Skotos" Rahibe Analia sözümü kesti. "*Skotis* gibi telaffuz ediliyor. Nasıl telaffuz edildiğini biliyorsunuz, Bakire. Bunu doğru şekilde yapın."

Parmaklarım deri cildin etrafında gerildi. İki Krallar Savaşı ve *Solis Krallığı'nın Tarihi* bin sayfadan fazlaydı ve her hafta Rahibe ile yaptığım oturumlar sırasında birkaç bölüm okumak zorunda kalırdım. Muhtemelen kita-

bın tamamını defalarca yüksek sesle okumuştum ve her seferinde Rahibenin *Skotos'un* telaffuzunu değiştirdiğine yemin edebilirdim.

Bunu yüksek sesle dile getirmedim. Bunun yerine, derin bir nefes aldım ve kitabı onun yüzüne fırlatma dürtüsünü görmezden gelmeye çalıştım. Bu, biraz hasar verirdi. Muhtemelen burnunu kırardı. Kanlı yüzünü kavradığı hayal, rahatsız edici oranda neşelendirdi.

Yazıya konsantre olmaya çalışırken bir esnemeyi boğdum. Gecenin çoğunu Düşes'in bana söylediklerini düşünerek geçirdikten sonra, çok az uyumuştum.

Vikter'a da söylediğim gibi, birkaç cevap almıştım. Ama olanların zihnimde canlandırdığım bir şey olmadığını öğrenmek rahatlatıcıydı. Yeteneklerim olgunlaşıyordu, her ne demekse artık. Düşes bunu daha fazla tartışmak istememişti. Bu yüzden, olanların biraz normal olduğunu bilsem de aynı zamanda ilk Bakire'nin onu öldüren Karanlık Olan'la etkileşime sokacak bir şey yaptığı bilgisi de bana kalmıştı.

Bu, pek güven verici değildi.

İlk Bakire'nin bir şekilde Dük'le bağlantılı olduğu bilgisi de öyle. Bu yüzden mi bana öyle davranıyordu? Belki de bunun annemle bir ilgisi yoktu.

Sığ bir nefes aldım. *"'Skotis Dağları'nın dibinde oturan'"*

Odanın köşesinden "Aslında Skotos olarak telaffuz ediliyor" şeklinde bir itiraz geldi.

Hawke'a bakarken gözlerim peçenin arkasında genişledi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sert, yastıksız ahşap bir taburede karşımda oturan Rahibeye baktım.

Rahibenin kaç yaşında olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yüzü makyajsız ve pürüzsüzdü ama hayatının üçüncü on yılının sonunda olabileceğini düşündüm. Kahverengi saçlarında keskin bir şekilde geriye çekilen ve boynunun arkasındaki bir topuzun içinde tutulan gri teller yoktu, bu da yüzünün bana Kraliçe'nin Bahçeleri'nde bazen yükselerek uçan şahinleri hatırlatmasına neden oluyordu. Boynunun hemen altından başlayan şekilsiz kırmızı bir elbise onu örtüyor, sadece ellerini görünür bırakıyordu.

Kadının gülümsediğini hiç görmemiştim.

Ve şimdi de omzunun üzerinden Hawke'a bakarken de kesinlikle gülümsemiyordu. "Ve sen nereden biliyorsun?" Ses tonundan asit gibi bir şey damlıyordu.

"Ailem Pompay'den çok uzak olmayan tarım arazilerinden gelmiş, bölge yok edilmeden ve bugün bildiğimiz Çorak Araziler haline gelmeden önce" diye açıkladı. "Ailem ve bölgedeki diğerleri sıradağları her zaman Bakire'nin ilk söylediği gibi telaffuz ettiler." Duraksadı. "Uzak batılıların dili ve aksanı... bazıları için onda ustalaşması zor olabilir. Ancak Bakire, bu gruba girmiyor gibi görünüyor."

Bariz hakarete karşılık gözlerimin yerinden fırlayacağından emindim. Gülümsememek için dudağımı ısırdım.

Rahibe Analia'nın sert omuzları Hawke'a bakarken geri çekildi. Neredeyse kulaklarından çıkan buharı görebiliyordum. Bakışları kadar solgun bir ses tonuyla, "Düşüncelerini sorduğumu fark etmemiştim" dedi.

"Özür dilerim." Boyun eğerek başını yana düşürdü ama bu öyle çaresizce bir girişimdi ki, çünkü amber renkli gözleri neredeyse eğlenceyle dans ediyordu.

Rahibe başıyla onayladı. "Özür..."

"Sadece Skotos Dağları hakkında herhangi bir tartışma çıkarsa, Bakire'nin eğitimsiz görünmesini istemedim" diye ekledi.

Aman Tanrılar...

Hawke, "Ama bundan sonra sessiz kalacağım" dedi. "Lütfen devam edin Bakire. O kadar güzel bir okuma sesiniz var ki ben bile Solis'in tarihine hayran kaldım."

Gülmek istedim. Kahkaha, boğazımda patlamakla beni tehdit ediyordu ama buna izin veremezdim. Kitabın kenarlarındaki tutuşum gevşedi. "' *Skotos Dağları'nın dibinde oturan tanrı*lar sonunda bir taraf seçmişti.'" Rahibe bir şey söylemeyince devam ettim. "' *Nyktos, tanrıların Kralı ve oğlu Theon, Savaş Tanrısı, Jalara ve ordusunun önüne çıktı. Atlantik halkına ve onların kan ve güce karşı doğal olmayan susuzluğuna güvenmeyerek, bu toprakları Atlantia* yönetimi altında hasat eden zulüm ve acımasızlığı sona erdirmeye yardımcı olmaya *çalıştılar.*'" Bir nefes aldım.

"' *Jalara Solis ve ordusu cesurdu ama Nyktos, bilgeliğiyle, masumların kan dökmesiyle tanrısal güce yükselen Atlantislileri yenemeyeceklerini gördü.*'"

"Hükümdarlıkları boyunca yüz binlercesini öldürdüler. Kan dökme, gerçekte ne yaptıklarının nazik bir tanımıdır. İnsanları ısırdılar" Rahibe Analia detaylandırmıştı ve ona baktığımda, koyu kahverengi gözlerinde garip bir parıltı vardı. "Kanlarını içtiler ve güçle ve ölümsüzlüğe yakın bir güçle sarhoş oldular. Öldürmedikleri de Craven olarak bildiğimiz salgına tutuldu. Sevgili Kral ve Kraliçemizin cesurca karşı durduğu ve devrilmek için ölmeye hazır oldukları kişi bu."

Başımı eğerek onayladım.

Kucağında dinlendikleri yerde ellerini ne kadar sıkıyordu ki parmakları pembeye dönüyordu. "Devam et."

Hawke'a bakmaya cesaret edemedim. "'*Vodina Adaları'ndan Jalara'nın başarısızlığını görmek istemeyen Nyktos, tanrıların ilk kutsamasını verdi, Jalara ve ordusuyla tanrıların kanını paylaştı.*" Ürperdim. Bu aynı zamanda tanrıların kanını içmek için başka bir nazik terimdi. "*Güç ve dayanıklılıkla cesaretlenen Vodina Adaları'ndan Jalara ve ordusu, Kırık Kemikler Savaşı sırasında Atlantislileri yenebildi, böylece yozlaşmış ve sefil krallığın saltanatını sona erdirdi.*'"

Sayfayı çevirmeye başladım, bir sonraki bölümün Kraliçe'nin Yükselişi ve ilk Sur'un inşasıyla ilgili olduğunu biliyordum.

"Neden?" diye sordu Rahibe.

Kafası karışmış bir şekilde ona baktım. "Ne neden?"

"Neden Lütuf bölümünü okuduğunda ürperdin?"

Hareketimin bu denli fark edilebilir olduğuna dikkat etmemiştim. "Ben..." Rahibeyi kızdırmayacak ve Dük'e koşmasıyla sona ermeyecek ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Rahatsız görünüyordun" diyerek ses tonunu yumuşattı. Buna güvenmemem gerektiğini biliyordum. "Lütuf'ta seni bu kadar etkileyecek ne var?"

"Rahatsız değilim. Lütuf bir onurdur..."

"Ama titredin" diye ısrar etti. "Kutsama eylemini zevkli bulmadığınız sürece, bunun sizi rahatsız ettiğini varsaymamalı mıyım?"

Zevkli mi? Yüzüm kıpkırmızı olmuştu ve peçe taktı-

ğım için minnettardım. "Sadece... Lütuf, Atlantislilerin bu kadar güçlü hale gelme haline benziyor. Masumların kanını içiyorlar ve Yükselmişler de tanrıların kanını içiyor..."

"Yükselişi Atlantislilerin yaptıklarıyla karşılaştırmaya nasıl cüret edersin?" Rahibe hızla hareket etti, öne doğru eğildi ve çenemi parmaklarının arasından kavradı. "Aynı şey değil. Belki de bastondan zevk aldın ve bilerek yalnızca beni değil Dük'ü de hayal kırıklığına uğratmak istiyorsun."

Teni benim tenime değdiği anda hislerim kilitledim. Acı veya başka bir şey hissedip hissetmediğini bilmek istemiyordum.

Hawke'ın öne çıktığını görünce, "Öyle olduğunu söylemedim" dedim. Yutkundum. "Sadece bana şeyi hatırlattı..."

"Bu iki şeyin benzer olduğunu düşünmeniz beni çok endşelendiriyor Bakire. Atlantisliler onlara verilmeyeni aldılar. Yükseliş sırasında, kan tanrılar tarafından serbestçe sunulur." Kavrayışı sıkılaştı, acı çekmeye başladım ve yeteneğim sanki kullanılmak istiyormuş gibi tenimde gerildi. "Bu, krallığın geleceğine, Yükselmişlerin mirasına açıklamam gereken bir şey değil."

Kendimi bildim bileli, herkes bunu söyledi –Vikter bile– ve şimdi bu söz sinirlerime dokundu ve omuzlarımda bir kaya gibi oturdu. "Tüm krallığın geleceği benim on dokuzuncu yaş günümde tanrılara verilmeme mi bağlı?"

Zaten ince olan dudakları neredeyse yok oldu.

"Yükselmezsem ne olur?" Diye sordum, ilk Bakire'yi düşünerek. Yükselmişe benzemiyordu ve herkes hâlâ buradaydı. "Bu diğerlerinin yükselişini nasıl durduracak?

Tanrılar kanlarını bu kadar özgürce vermeyi reddeder mi..."

Rahibe elini geri çekerken keskin bir nefes aldım. Bu bana ilk tokat atışı olmayacaktı ama bu kez beklediğim hızla darbe gelmedi.

Hawke öyle hızla hareket etmişti ki köşeden ayrıldığını görmemiştim. Ama şimdi Rahibenin bileği avucunun içindeydi. "Parmaklarınızı Bakire'nin çenesinden çekin. Hemen" diye emretti.

Rahibe Analia'nın Hawke'a bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bana dokunmaya nasıl cüret edersin?"

"Siz, Bakire'ye bir parmağınızla bile dokunmaya nasıl cüret edersiniz?" Kadına dik dik bakarken çenesi kasıldı. "Belki de sizin için yeterince açık değildi. Elinizi Bakire'den çekin yok sizin ona zarar verme girişiminiz üzerine eyleme geçerim. Ve sizi temin ederim, size dokunuyor olmam endişelerinizin en küçüğü olur."

Onları izlerken nefes almayı bırakmış olabilirdim. Rahibenin tiratlarından biri sırasında kimse müdahale etmemişti. Eğer olsaydı, daha kötüsüyle yüzleşirdi ve ben de bunu ne beklerdim ne de isterdim. Rylan sık sık diğer yöne dönmüştü, Hannes gibi. Vikter bile hiç bu kadar cesur olmamıştı. Genelde araya girmenin, durumun kızışmasını önlemenin bir yolunu bulurdu. Ama birden fazla kez onun önünde tokat yemiştim ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ama Hawke şu anda aramızda duruyordu ve tehdidini gerçekleştirmeye hazırdı. Bunun bedelini daha sonra ödeyeceğimi bilsem de tıpkı onun gibi, şimdi onun üzerine atlamak ve sarılmak istedim. Beni koruduğu için değil,

Wisher Koruluğu'ndan geçerken bile daha sert dalların bana çarptığı olmuştu. Çok daha küçük bir nedeni vardı. Rahibenin her zamanki kendini beğenmişliğinin şokun ağırlığı altında kaybolduğunu görmek ve ağzının nasıl açıldığına ve yanaklarının kıpkırmızı olduğuna tanıklık etmek neredeyse kitabı yüzüne fırlatmak kadar tatmin ediciydi.

Öfkeyle titreyerek çenemi bıraktı ve arkama yaslandım. Hawke bileğini serbest bıraktı ama orada kaldı. Rahibe iki elini bacaklarının üzerine yerleştirirken göğsü elbisesinin altında kalkıp iniyordu.

Başını bana çevirdi. "Böyle bir şey söylemiş olmanız bile size verilen onura saygı duymadığınızı gösteriyor. Ama tanrılara gittiğinizde, bugün gösterdiğiniz kadar saygı göreceksiniz."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

Koltuğundan kalkarak, "Bu oturum sona erdi" diye yanıtladı. "Ayine sadece iki gün kaldı ve çok işim var. Senin kadar değersiz biriyle harcayacak zamanım yok."

Hawke'ın gözlerinin kısıldığını gördüm ve ayağa kalkıp kitabı tabureye koyarken ondan önce konuşmaya çalıştım. Ona, "Odama dönmeye hazırım" dedim ve sonra Rahibeyi başımla selamladım. "İyi günler."

Cevap vermedi ve kapıya yöneldim, Hawke bir adım arkama düştüğünde rahatladım. Konuşmadan önce ziyafet salonunun yarısını geçmeyi bekledim.

Ona, "Bunu yapmamalıydın" dedim.

"Sana vurmasına izin mi vermeliydim? Hangi dünyada bu kabul edilebilir olurdu?"

"Acıtmayacak bir şey için cezalandırıldığın bir dünyada."

"Bebek fare gibi vurması bile umurumda değil, bunu kabul edilebilir bulan olursa bu dünya mahvolur."

Gözlerimi kocaman açarak durup ona baktım. Gözleri kehribar gibiiydi, bakışları keskin ve çenesi de o kadar sertti. "Pozisyonunu kaybetmeye ve dışlanmaya değer mi?"

Bana baktı. "Bu soruyu sorma ihtiyacı duyuyorsan beni hiç tanımıyorsun demektir."

"Seni neredeyse hiç tanımıyorum" diye fısıldadım, sözlerinden rahatsız olmuştum.

"Eh, artık biliyorsun ki senin ya da bir başkasının sebepsizce sadece ona vuran kişi bunu yapabileceğini düşünüyor diye vurmasını izleyecek biri değilim" diye bana karşılık verdi.

Ona saçmaladığını ve asıl konuyu ıskaladığını söyleyecektim ama saçmalamıyordu. İçinde yaşadığımız dünya *berbattı* ve tanrılar bunu ilk kez düşünmediğimi biliyordu. Ama gerçek, daha önce hiç bu kadar net olmamıştı.

Sessizce döndüm ve yürümeye başladım. Tam yanımdaydı. Birkaç dakika geçti. "Bana davranış şeklinden memnun olduğumdan değil. Kitabı ona fırlatmamak için tüm irademi kullanmam gerekti."

"Keşke yapsaydın."

Neredeyse gülecektim. "Yapsaydım beni şikâyet ederdi. Muhtemelen seni şikâyet edecektir."

"Düke mi? Bırak yapsın." Omuz silkti. "Bakire'ye vurmasının onun için sorun olmadığını hayal bile edemiyorum."

Homurdandım. "Dük'ü tanımıyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Muhtemelen onu alkışlardı" dedim. "İş öfkelerine gelince, kontrol eksikliğini paylaşıyorlar."

Hawke, "Sana vurdu" dedi. "Sana bastonu sevdiğini ima ettiğinde, bunu mu demek istedi?" Kolumu tuttu, onunla yüzleşmem için beni döndürdü. "Senin üzerinde hiç kullandı mı?"

Altın rengi gözlerini dolduran inkâr ve öfke içimde bir bulantı dalgası yarattı. Oh, Tanrılar. Az önce itiraf ettiğim şeyin farkına vardığımda, yüzümdeki kanın boşaldığını hissettim ve sonra hızla geri döndüm. Kolumu çektim ve beni bıraktı. "Öyle demedim."

Çenesi sıkılı, dosdoğru ileriye bakıyordu. "Ne diyordun?"

"S-Sadece Dük'ün seni cezalandırma ihtimalinin Rahibeyi cezalandırma ihtimalinden daha yüksek olduğunu söyledim. Bastonla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok" diye aceleyle devam ettim. "Bazen anlamsız şeyler söylüyor."

Hawke bana baktı, kirpikleri indi. "O zaman söylediklerini yanlış anlamış olmalıyım."

Başımla onayladım, rahatlamıştım. "Evet. Başının belaya girmesini istemiyorum."

"Peki ya sen?"

"İyi olacağım" tekrar yürümeye başladığımda, hizmetçilerin bize gönderdiği keskin bakışların farkında olarak çabucak söylemiştim. "Dük sadece... Bana bir ders verir, bunu bir nutuk haline getirecektir ama sen..."

"Hiçbir şeyle yüzleşmeyeceğim" dedi ama ben bundan o kadar emin değildim. "Her zaman böyle midir?"

İç çektim. "Evet."

"Rahibe şey gibi görünüyor..." duraksadı ve ona baktım. Dudakları büzülmüştü. "Sürtük. Bunu çok sık söylemem ama şimdi söylüyorum. Gururla."

Neredeyse kahkahalarımdan boğuluyordum, uzaklara baktım. "O... O bir şey ve Bakire olmaya olan bağlılığım onu her zaman hayal kırıklığına uğratmıştır."

"Tam olarak nasıl kanıtlayacaksın?" diye sordu. "Daha da ötesi, neye kendini adaman gerekiyor?"

O anda neredeyse üzerine atlayıp kollarımı ona dolayacaktım. Yapmadım, çünkü bu çok uygunsuz olurdu. Bunun yerine, onu yatıştırmak için başımla onayladım. "Pek emin değilim. Yükselişimden kaçmaya çalıştığım filan da yok."

"Yapar mıydın?"

"Komik soru" diye mırıldandım, kalbim neredeyse maruz kaldığım şeyden dolayı hâlâ çarpıyordu.

"Ciddi bir soruydu."

Dar, kısa salonda durup avluya bakan pencerelerden birine yaklaşırken kalbim göğüs kafesimde sarsıldı. Hawke'a baktım, her zerresi sorusunun ciddi olduğunu söylüyordu. "Bunu sorduğuna inanamıyorum."

"Neden?" Arkamda duruyordu.

"Çünkü bunu yapamam." "Ben olsam yapmazdım."

"Bana öyle geliyor ki, sana bahşedilen bu *onurun* çok az faydası var. Yüzünü göstermene ya da kalenin dışında bir yere seyahat etmene izin yok. Rahibe sana saldırmak için harekete geçtiğinde o kadar da şaşırmış görünmüyordun. Bu da beni bunun oldukça yaygın bir şey olduğuna inandırıyor" dedi ve kaşlarını gözlerinin üzerinde koyu renkli yaylar gibi kavislendi. "Çoğuyla konuşmana izin

verilmiyor ve seninle konuşulmuyor. Günün büyük kısmında odanda hapis vaziyettesin, özgürlüğün kısıtlanmış durumda. Diğerlerinin sahip olduğu tüm haklar senin için ayrıcalık, kazanmanın imkânsız olduğu ödüller gibi."

Ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Sahip olmadığım her şeye dikkat çekmişti ve bunu acı verici bir şekilde açıkça belirtmişti. Başka tarafa baktım.

"Yani bu *onurdan* kaçmaya çalışsaydın şaşırmazdım" diye bitirdi.

"Söylesem beni durdurur muydun?" diye sordum.

"Vikter yapar mıydı?"

Kaşlarımı çattım, bunu neden sorduğunu bilmek istediğimden bile emin değildim ama yine de dürüstçe cevap verdim. "Vikter'ın beni önemsediğini biliyorum. O sanki... Babam hâlâ hayatta olsaydı, onun gibi olurdu diye hayal ediyorum. Ben de Vikter'ın kızı gibiyim, hiç nefes alamıyorum. Ama beni durdururdu."

Hawke hiçbir şey söylemedi.

"Yani, yapar mısın?" diye tekrarladım.

"Sanırım seni durdurmaktan çok tam olarak nasıl kaçmayı planladığını öğrenmek için çok meraklı olurdum."

Öksürür gibi kısa bir kahkaha attım. "Biliyor musun, buna gerçekten inanıyorum."

"Seni Dük'e şikâyet edecek mi?" diye sordu bir an sonra.

Ona bakarken göğsüme bir ağırlık çöktü. Pencereden dışarı bakıyordu. "Neden soruyorsun ki?"

"Edecek mi?" diye sordu.

Çok kolay yalan söyleyerek, "Muhtemelen hayır" dedim. Rahibe muhtemelen doğruca Dük'e gitmişti. "Ayinle çok meşgul. Herkes öyle." Dük de öyle olabilirdi, böylece

şansım yaver gidebilir ve en azından şu an ile kaçınılmaz olarak çağrılacağım zaman arasında biraz vaktim kalırdı. Umarım bu Hawke'ın da şanslı olacağı anlamına gelirdi. Eğer görevinden alınırsa, onu bir daha görme ihtimalim yoktu.

Düşüncenin ortaya çıkardığı üzüntü, konuyu değiştirme zamanının çoktan geçtiği anlamına geliyordu. "Daha önce hiçbir Ayine gitmedim."

"Hiçbirine gizlice girmedin mi?"

Çenemi eğdim. "Böyle bir şey ima ettiğin için bile gücendim."

Kısık bir sesle güldü. "Geçmişinde yaramazlık olan senin gibi birinin böyle bir şey yapacağını düşünmem ne tuhaf."

Sırıttım.

"Dürüst olmak gerekirse, çok şey kaçırmadın. Çok fazla konuşma, çok fazla gözyaşı ve çok fazla içki var." Gözleri benimkilere kaydı. "Ayinden sonra işler... İlginçleşebilir. Nasıl olduğunu bilirsin."

Neden bahsettiği hakkında bir fikrim olmasına rağmen, "Bilmiyorum" dedim. Tawny bana Ayin tamamlandığında ve Gözdeler ve kâhyalar Bekleyen Yeni Leydi ve Lordları aldıklarında ve Rahiplerin üçüncü kız ve oğullarla birlikte ayrıldıklarında kutlamanın renginin değiştiğini söylemişti. Daha çılgın ve pervasız bir hal alıyordu. Ya da en azından Tawny'nin söylediklerinden çıkardığım anlam buydu ama Yükselmiş olanların böyle bir şeye karışacağı hayal edilemeyecek kadar garip geliyordu. Onlar her zaman çok... Soğuktular.

"Ama maske taktığında kendin olmanın ne kadar ko-

lay olduğunu biliyorsun." Sesi kısıktı, bakışları benimkileri tutuyordu. "Kimse senin kim olduğunu bilmezken istediğin herhangi biri olmak ne kolay."

Yanaklarımı ateş bastı. Evet, bunu biliyordum ve bana hatırlatması ne kadar *nazikçeydi*. "Bu konuyu açmamalısın."

Kafasını eğmişti. "Kimse kulak misafiri olacak kadar yakın değil."

"Bunun bir önemi yok. Sen... Biz, bunun hakkında konuşmamalıyız."

"Asla mı?"

Evet demek üzereydim ama bir şey beni durdurdu. Bakışlarımı ondan çektim. Pencerenin dışında, menekşe saplı kelebek çalıları esintide yavaşça sallanıyordu.

Hawke, "Odana geri dönmek ister misin?" diye sormadan önce birkaç dakika sessiz kaldı.

Başımı salladım. "Pek sayılmaz."

"Onun yerine oraya gitmek ister misin?"

"Sence güvenli olur mu?"

"Sen ve ben olursak, sanırım."

Dudağımın köşesi yukarı kıvrıldı. Kendi başımın çaresine bakabileceğimi kabul ederek beni de dahil etmesi hoşuma gitmişti. "Avluyu çok severdim. Zihnimin sessiz olduğu ve kendimle olabileceğim, kendim olabileceğim tek yerdi. Hiçbir şey hakkında düşünmezdim veya endişelenmezdim. Orayı çok huzurlu bulurdum."

"Ama artık değil?"

"Hayır" diye fısıldadım. "Artık değil. Kimsenin Rylan ya da Malessa'dan bahsetmemesi çok garip. Sanki hiç var olmamışlar gibi."

"Bazen ölenleri hatırlamak, kendi ölümlülüğünüzle yüzleşmek anlamına gelir" dedi.

"Yükselmişlerin ölüm fikrinden rahatsız olduğunu düşünüyor musun?"

"Onlar bile" diye yanıtladı. "Tanrısal olabilirler ama öldürülebilirler. Ölebilirler."

İkimiz de hizmetçiler ve diğerleri arkamızdan geçerken birkaç dakika konuşmadık. Birkaç Bekleyen Leydi durdu ve Ayin hakkında konuşurken bahçenin manzarasına bakıyormuş gibi davrandı ama durduğumuz yerin yakınında kaldıklarını biliyordum. Çarpıcı çiçekler ve yemyeşil bitkiler yüzünden değil, benim görülmem çok nadir olduğu için değil, yanımda duran güzel adam yüzünden. Onlardan habersiz görünüyordu ve bakışlarımı ileriye doğru tutmama rağmen, gözlerini her an üzerimde hissedebiliyordum. Sonunda, Gözdelerden biri geldi, Leydileri kovdu ve bir kez daha yalnız kaldık.

"Ayine katılacağın için heyecanlı mısın?"

"Merak ediyorum" diye itiraf ettim. Ayine sadece iki gün kalmıştı.

"Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

Dudaklarım yumuşak bir nefesle ayrıldı. Ona bakmaya cesaret edemedim. Eğer bakarsam, aptalca bir şey yapacak olmaktan korkuyordum. İlk Bakire'nin yapmış olduğu bir şey, Düşes'e onun değersiz olduğunu hissettirmişti.

"Peçesiz olacaksın."

"Evet." Ayrıca beyaz giymem de beklenmeyecekti. Kızıl İnci'ye gitmek gibi bir şey olurdu çünkü ortama ayak uydurabilirdim ve kimse kim olduğumu ne olduğumu bilmezdi. "Ama maskeli olacağım."

"Senin o halini tercih ederim" dedi.

"Benim maskeli halimi mi?" Kızıl İnci'deki zamanımızı ima ettiğini düşünerek sordum.

"Dürüst olayım mı?" Sesi daha yakındı ve bir derin nefes daha aldığımda, deri ve çam kokusu etrafımı sardı. "Maske ya da peçe takmayan halini tercih ederim."

Ağzımı açtım ama Hawke söz konusu olduğunda ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bu tür ifadelerin cesaretini kırmam gerektiğini hissettim, ancak bu kelimeler de daha önce olduğu gibi yüzeye çıkmadı.

Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım. Konuyu değiştirdim. "Babanın bir çiftçi olduğunu söylediğini hatırlıyorum." Boğazımı temizledim. "Başka kardeşin var mı? Ailende Bekleyen Lord var mı? Kız kardeş? Ya da..." Saçmalıyordum. "Benim için sadece Ian var; yani, sadece bir ağabeyim var. Onu tekrar göreceğim için heyecanlıyım. Onu özlüyorum."

Hawke o kadar uzun süre sessiz kaldı ki hâlâ orada ve nefes aldığından emin olmak için bakmak zorunda kaldım. Oradaydı. Bana bakıyordu, amber rengi gözleri soğuktu. "Bir erkek kardeşim vardı."

"Vardı?" Duyularım genleşti ve onları kontrol etme şansım bile olmadı. Kendimi açtım ve bir adım geri çekilmemek için bacaklarımı kilitledim. Tuhaf bir şey hissetmedim ama Hawke'ın acısını hissettim, derimi kaplayan acı ve soğuk acıyı. Keskindi. Acısı buradan geliyordu.

Erkek kardeşini kaybetmişti.

Onun ne düşüneceğini ya da yalnız olmadığımızı düşünmeden tepki verdim. Kontrol edilemez bir dürtüydü, sanki yeteneğimin kendisi beni ele geçirmişti.

Elimle sadece eline dokundum ve bir sempati jesti olarak yorumlanması umuduyla sıktım. "Üzgünüm" dedim ve sıcak plajları ve tuzlu havayı düşündüm. Bu düşünceler çabucak Hawke beni öptüğünde hissettiklerime dönüştü.

Hawke pencereden dışarı bakarken ifadesinin gergin hatları yumuşadı. Gözünü bir kez değil, iki kez kırptı.

Parmaklarımı onun parmaklarından çekerek, ellerimi kenetledim, bir şey yaptığımı fark etmediğini umuyordum. Yine de sanki hareketsiz bir şekilde vurulmuş gibi orada durdu. Kaşlarımı kaldırdım. "Sen iyi misin?"

Gözlerini tekrar kırpıştırdı. Bu kez yumuşak bir şekilde güldü. "Evet. Bu... Çok garip bir his vardı içimde."

"O kadar yani?" Onu yakından izledim.

Hawke avucunu göğsüne koyarken başıyla onayladı. "Bunu nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum."

Bir şekilde acısını dindirmekten başka bir şey yaptığımdan endişelenmeye başlamıştım. Emin değildim ama yeteneklerim gelişiyorsa her şey mümkündü. Hislerimle bir kez daha ona ulaştım ve karşılığında hissettiğim tek şey sıcaklıktı. "Bu, kötü bir his mi? Bir Şifacı bulalım mı?"

"Hayır, hiç de değil." Hawke'ın gülüşü şimdi daha keskin, daha emindi. Gözleri sıcak bal gibiydi, bakışları benimkilerle buluştu. "Kardeşim ölmedi bu arada. Bu yüzden, sempatiye gerek yok."

Şimdi boş boş göz kırpma sırası bendeydi. "Ah? Ben sadece düşündüm ki.." ne diyeceğimi bilemedim.

"Bahçeyi ziyaret etmek istemediğinden emin misin?"

Başka pervasız bir harekette bulunmadan önce kendimi kilit altına alma zamanımın çoktan geldiğini düşüne-

rek başımı iki yana salladım. "Sanırım şimdi odama geri dönmek istiyorum."

Bir an tereddüt etti ama sonra başıyla onayladı. İkimiz de yolumuza devam ederken konuşmadık. Görünüşe göre, Hawke neden daha mutlu, daha hafif hissettiğini anlamaya çalışıyordu. Ve böyle bir tepkiye neden olacak şekilde kardeşine tam olarak ne olduğunu merak ediyordum, özellikle de kardeşi hâlâ hayattaysa.

21. BÖLÜM

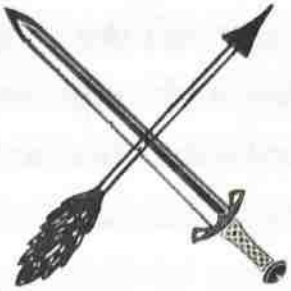

Yine tamamen pervasız bir şey yapmam yirmi dört saatten daha az sürdü. Ama bu sefer pişman olabilirdim. Ölebileceğimi düşündüğüm onca yol arasında, bunun Atheneum'dan bir kitap ödünç alırken olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

On sekiz yıllık hayatımda yaptığım çok daha tehlikeli şeyler vardı. Bu süreçte ölme ihtimalimin daha yüksek olduğu zamanlar olmuştu. Ellerim ve ayaklarıma bir şey olmadan sıyrılıp çıkabildiğime şaşırdığım bir yığın örnek sayabilirdim. Ama işte buradaydım, düşüp ölmeme bir adım kalmıştı, Bayan Willa Colyns'in sözde günlüğünü tutuyordum, Loren ve Dafina'nın bahsettiği kitabı. Açıkçası, bu kitap Rahibe Analia'nın açıkça yasaklayacağı türden bir okuma materyali olacaktı. Ve eğer elimde bununla yakalanırsam, Bakire olarak görevime saygılı olmadığıma inanması için bir sebep daha olurdu.

Tabii ki *okumak* zorundaydım. Bütün gün çok sıkılmıştım.

Tawny'nin bana gizlice getirdiği her kitabı en az üç kez okumuştum ve artık çok tanıdık gelen bir sayfayı

daha okumaya cesaret edemiyordum. Bir kez daha Düşes ve Gözdeler tarafından alıkonulmuştu ve ertesi sabah onu göremeyebileceğimi biliyordum. Dolayısıyla, Vikter'la eğitimimiz dışında... Sürekli dört taş duvara bakarak bir gün daha geçirmiştim. Odamda kafamı meşgul edecek bir şey olmadan geçirdiğim süre arttıkça Hawke'ın benden alınan haklar hakkında söylediklerini o kadar çok düşünmeye başlıyordum.

Bunu zaten bilmiyor değildim ama başkalarının bile kabul ediyor gibi göründüğü bir şey değildi. Belki de sürekli benimle oldukları için her şey kanıksanmıştı. Ama yeni olan Hawke için bunların hiçbiri normal değildi.

İşte bu yüzden Wisher Koruluğu'ndan Atheneum'a tek başıma gidiyordum. Hawke da odamın kapısının dışında durup içeride olduğumu sanıyordu. Vikter'a gelince... Şey, nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gözlerinin bu sabah ne kadar yorgun ve üzgün göründüğüne, bir gece önce lanetlilerden biriyle ilgilenmek için çağrıldığına ve beni davet etmediğine dair bir his vardı içimde.

Ayrıca beni gelişmelere dahil etmeyeceğine dair bir his vardı, bu da beni rahatsız etmişti. Tabii ki, bunu ilk fırsatta onunla tartışmayı planlıyordum. İnsanlara yardım edebilecekken bu işi bırakamazdım. Tek yapması gereken bununla başa çıkmaktı.

Ama şu anda ölmemeye ya da daha kötüsü yakalanmamaya odaklanmam gerekiyordu.

Taş duvara sıvanmış dururken, üzerinde durduğum ayak genişliğindeki çıkıntının ağırlığım altında çökmemesi için herhangi bir tanrıya dua ederken, gecenin soğukluğu etrafımı sarıyordu. İnşa edilirken, gün gelip

tamamen aptal bir Bakire'nin kendisini üzerinde bulacağını düşündüklerini hiç sanmıyordum.

İşler nasıl bu kadar ters gitmişti?

Atheneum'a gizlice girmek zor olmamıştı. Şekilsiz siyah pelerinim, güvenilir maskem ve kapüşonun altında gizlenmiş yüzümle, kütüphanenin arka girişine doğru sokaktan aceleyle inerken bırakın Bakire'yi, Masadonya sokaklarındaki herhangi birinin erkek mi yoksa kadın mı olduğumu anlayabileceğinden şüpheliydim. Dar koridorlar ve merdivenler boyunca görünmeden ilerlemek de kolaydı.

Gerektiğinde nasıl hayalet gibi olunacağını biliyordum, sessiz ve hareketsiz.

Sorun Bayan Colyns'in deri ciltli günlüğünü bulmamla başladı. Buradan ayrılıp kaleye dönüp gitmek yerine boş bir odaya saklandım.

Ben sadece... O odada kafayı yiyordum ve geri dönmekten korkuyordum. Ve kalın yastıklı kanepeler beni çağırıyordu. Kütüphanede tuhaf bir şekilde keşfettiğim dolu likör dolabı kafamı karıştırmıştı. Ama aşağıdaki şehre bakan büyük pencerelerin yanında oturmuş ve yıpranmış kitabı açmıştım. Yanaklarım ilk sayfanın sonunda sıcaktan haşlanmıştı, biri birini dudağından ya da göğsünden öptüğünde ne olduğunu keşfetmiştim... Hawke'ın kim olduğumu bilmeden önce yaptığı gibi ama çok daha özel bir yerde.

Okumadan duramıyordum, krem renkli sayfaları adeta deviriyordum.

Bayan Willa Colyns çok... ilginç bir hayat yaşamıştı, pek çok kişiyle... büyüleyici insanlarla. Odanın dışında –özellikle Atheneum'da duymayı hiç düşünmediğim– ses-

ler duyduğumda ne hayal bile edemeyeceğim ne de etmeyi *istediğim* o Kralla olan kısa kaçamağından bahsettiği kısma gelmiştim.

Dük'ün...

Sesini duymak günlüğe o kadar takılmıştım ki güneşin battığını fark etmemiştim bile.

Önceki gece ya da bugün onunla görüşmek için çağrılmamıştım. Ayin hazırlıkları için geçici bir erteleme almıştım ve Hawke da bekçim olduğu için ertelemiştir diye düşündüm. Ama Dük beni bulursa bu erteleme çabucak sona ererdi.

Bu yüzden şimdi Dük'ün Atheneum'daki kişisel odası olduğu anlaşılan bir çıkıntıya tünemiştim. Bana verilen tek lütuf, tırmandığım pencerenin sokağa bakan pencere değil Wisher Koruluğu'nun kapattığı pencere olmasıydı.

Sadece şahinler beni görebilirdi... ya da düşüşüme tanık olabilirdi.

Cama çarpan buz sesi bir inleme sesini yutmama neden oldu. Odaya gireli en az otuz dakika olmuştu ve bahse girerim ikinci viskisini içiyordu. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ayin sadece birkaç saat içinde başlarken, Bekleyen Yeni Leydi ve Lordlarla ve üçüncü oğullarını ve kızlarını Tapınaklara verecek olan ebeveynlerle buluşmakla meşgul olduğunu hayal ettim. Ama hayır, buradaydı, yanında viski içiyordu, tek baş...

Kapıya vuruldu. Gözlerimi kapadım, başımın arkasını *hafifçe* duvara çarptım. Misafir mi? Ziyaretçileri mi olacaktı?

Belki de tanrılar bunca zamandır beni izliyordu ve bu da başka bir cezaydı.

"İçeri gel" diye seslendi ve birkaç dakika sonra kapının kapandığını duydum. "Geç kaldın."

Ah, canım. Bu soğuk, düz ses tonunu tanıdım. Dük memnun değildi.

"Özür dilerim Majesteleri. Elimden geldiğince çabuk geldim" yanıtı geldi. Erkek sesiydi, hemen tanıyamamıştım, yani bu, çok sayıda kişi olabileceği anlamına geliyordu. Yükselmiş Lordlar. Hizmetçiler. Tüccarlar. Muhafızlar.

Dük, "Yeteri kadar hızlı değil" diye yanıtladı ve kesinlikle hiç onaylayıcı olmayan bir bakışın ucundaki kişiye acıyordum. "Umarım benim için bir şeyin vardır. Varsa, bu sana olan inancımı geri getirmek için bir şeyler yapabilir."

"Evet Majesteleri. Bildiğiniz gibi adam pek konuşkan değildi."

Dük, "Hayır, onları halkın gözünden uzağa, yani konuşarak gösteri yapamayacakları bir yere aldığımızda pek öyle olmazlar" yorumunda bulundu. "Onu konuşturmak için son derece ikna edici olmanız gerektiğini tahmin ediyorum."

"Evet." Sert bir kahkaha geldi ve sonra, "O bir Atlantisli değil. Bu teyit edildi."

Dük, "Yazık" dedi ve kaşlarımı çattım. Bu neden kötü haber olsun ki?

"Adını öğrendim. Lev Barron... Alexander ve Maggie Barron'un ilk oğlu. İki erkek kardeşi vardı, ikincisi ayininden önce bir hastalıktan öldü ve üçüncüsü üç yıl önce Tapınaklara verildi. Bilinen bir şüpheli değildi ve meclisteki davranışı beklenen bir şey değildi."

Dük ve Düşes saldırıdan sonra insanlarla konuşurken Craven elini atan Alçalmıştan bahsediyorlardı.

Dük, "Ailesini araştırdın mı?" diye sordu.

"Evet. Babası ölmüş. Annesi Aşağı Bölge'de yalnız yaşıyor. Onu konuşturmada yararlı oldu."

Dük kıkırdadı ve ses midemi bulandırdı. "Başka ne öğrendin?"

"Alçalmışlar topluluğu içinde çok bağlantısı olduğuna inanmıyorum. Karanlık Olan'la hiç karşılaşmadığını ve şehirde olduğuna inanmadığını iddia ediyor."

Rüzgâr pelerinimin kenarlarını kaldırdığında bile bir rahatlama hissi geldi ve içime yayıldı.

Dük, "Sen de ona inandın mı?" diye sordu.

Muhafızlardan biri olduğunu düşündüğüm adam, "Ona yalan söylememesi için iyi bir neden verdim" diye yanıtladı. Adamın annesini düşündüm. Adamın açılmasının nedenlerinden biri o muydu?

Eğer öyleyse, bu bilgi karnıma oturmuştu. Alçalmışlarla sert bir şekilde ilgilenilmesi gerekiyordu, ancak aile üyelerinin zorla bilgi almak için kullanılması konusunda ne hissettiğimden emin değildim.

"Peki ortaya attığı iddia hakkında bir şey söyledi mi? Üçüncü oğulları ve kızları hakkında?"

"Tek söyleyeceği, tanrılara hizmet etmedikleri ve herkesin yakında bunu öğreneceği gerçeğini bilmesiydi."

"Doğru olduğuna inandığı şeyi söylemedi mi?"

Başımı pencereye doğru çevirdim ama nefesimi tutuyordum. Olup bitenler hakkında neler düşündüğünü bilmek isterdim.

"Hayır, Majesteleri. Ondan öğrenebileceğim tek ilave

bilgi, Cravenın elini nasıl elde ettiğiydi" dedi ve bu da... bilinmesi gereken iyi bir şeydi. "Görünüşe göre, enfekte olan ve şehre geri dönen muhafızlardan birinin cesedinden almış. Dönüştükten sonra ailenin gardını indirmesine yardım etmiş."

"Onurlu ölüm." Dük alay etti ve gözlerim büyüdü. O... bunu biliyor muydu? Bizim hakkımızda mıydı? "Bu kanayan kalpler bir gün tüm şehrin ölümü olacak."

Bu ifade biraz fazla kaçmıştı, ancak bu şebekede Alçalmışlar olabileceğini düşünmemiştim.

"Yeni dönüşen Cravenın öldürülmesinde kimin parmağı olduğunu söyledi mi?" diye sordu.

"Hayır. Bu konuda bir şey söylemedi."

"Bu da kötü olmuş. Kimin, neden bizimle iletişime geçmediğini bilmek isterdim." Dük sanki yanıtını alamadığı en kötü şeymiş gibi içini çekti. "Arz edecek başka bir şeyin var mı?"

"Hayır Majesteleri."

Hemen bir yanıt vermemişti ama sonra Dük "Alçalmış, hâlâ nefes alıyor mu?" diye sordu.

"Şimdilik."

"Güzel." Sanki ayağa kalkmış gibi bir ses geldi ve bunun gideceği anlamına gelmesini umuyordum. *Lütfen tanrılar, bu gittiği anlamına gelsin.* "Sanırım onu kendim ziyaret edeceğim."

Kaşlarım kalktı.

İşte bu beni şaşırttı.

"Nasıl isterseniz." Bir sessizlik oldu. "Hazırlanmamız gereken bir duruşma olacak mı?"

Neredeyse gülecektim. Alçalmışlara gerçek bir yargı-

lama yapılmazdı. Aleyhlerindeki suçlamalar aleni ve halka açık bir yerde yapılırdı. Hemen ardından infaz gelirdi.

Dük, "Onu ziyaret ettikten sonra buna gerek kalmayacak" dedi ve ağzım açık kaldı.

Anlamı açıktı. Duruşma olmasaydı, halka açık infaz olmayacaktı ve bunun tek nedeni Alçalmışın çoktan ölmüş olması olacaktı. Bu onlar hapisteyken daha önce de olmuştu. Normalde, kendi elleriyle veya fazla istekli bir muhafız eliyle yapıldığına inanılıyordu. Ama Dük adaleti kendisi sağlıyor olabilir miydi?

İki Krallar Savaşı ndan bu yana ellerine tek damla kan bulaştığından bile şüphelendiğim Yükselmiş olan bu kişi mi?

Buna şaşırmamalıydım. İçinde bir kilometre genişliğinde acımasız bir kıvılcım ve öfke vardı ama bunu her zaman nezaket maskesi altında iyi saklardı. Ayrıca Alçalmışın mahkeme maskaralığı olmadan öldürülmesi fikrinden de rahatsız olmamalıydım. Karanlık Olan'ı desteklemişler ve bazıları ayaklanmalara ve kan dökülmesine katılmamış olsa bile, sadece sözleri bile birden fazla kez kan dökülmesine neden olan tohumları ekmişti.

Ama ben... Karanlık, rutubetli bir hücrede, bir Atlantisli'nin, kendisinden pek de daha iyi olmayan bir Yükselmiş'in ellerinden can vermesi fikrinden rahatsız olmuştum.

Sonunda kapı açılıp kapandı ve sessizlikten başka bir şey kalmadı. Bekledim, herhangi bir ses duymak için sabırsızlanıyordum. Hiçbir şey duymadım. Dük'ün neden bu toplantıyı burada yapmaya karar verdiğini ve şebe-

kesinin ne kadar farkında olduğunu merak ediyordum. Pencereye doğru çıkıntı boyunca santim santim ilerledim. Günlüğü uyuşmuş parmaklarımla göğsüme tutarak pencereye yaklaştım ve...

Odanın içinden bir klik sesi geldi. Donup kaldım. Kapının kapanması mıydı? Yoksa kilitleniyor muydu? Aman Tanrılar, eğer kilitlenme ise, onu kırmak zorunda kalırdım. Bekle, kapı sadece içeriden kilitlenebilirdi. Odaya başka biri mi girdi? Dük müydü? Her kimse duvarların arkasını görmediği sürece burada olduğumu bilmesine imkân yoktu. Başka kim... ?

"Hâlâ orada mısın, Prenses?"

Sesini duyunca gözlerim büyüdü ve dudaklarım ayrıldı. Hawke. Bu Hawke'tı Bu odada. Buna inanamıyordum.

"Yoksa aşağı düşüp öldün mü?" diye devam etti. Kısaca atlasam ne olurdu diye düşündüm. "Umarım durum böyle değildir, çünkü odanda olduğunu sandığım için bunun beni kötü etkileyeceğinden oldukça eminim." Bir duraklama oldu. "*Yalnız*... Bir çıkıntıda değil, onlarca metre havada, anlayamadığım ama öğrenmek için can attığım bazı nedenler var."

"Kahretsin" diye fısıldadım, sanki başka bir kaçış yolu bulabilecekmişim gibi etrafa baktım. Ki bu aptalcaydı. Aniden kanatlanmadıkça, tek çıkış noktası pencereydi.

Bir kalp atışı sonra Hawke başını dışarı çıkardı ve bana baktı. Bir kaşını kaldırırken lambanın yumuşak parıltısı elmacık kemiğinden dışarı sızdı.

"Merhaba?" diye ciyakladım.

Bir an bana baktı. "İçeri geç."

Ben hareket etmedim.

Duvarları sarsacak kadar ağır bir iç çekişle elini bana doğru uzattı. "Hadi."

"*Lütfen* diyebilirsin" diye mırıldandım.

Gözleri kısıldı. "Sana söyleyebileceğim ama kendime sakladığım için minnettar olman gereken bir sürü şey var."

"Her neyse" diye homurdandım. "Geri çekil."

Bekledi ama elini tutmadığımda, nefesinin altında homurdanarak odaya geri döndü. "Eğer düşersen, başın büyük belaya girecek."

"Eğer düşersem, ölmüş olacağım, bu yüzden de başım nasıl belaya girer emin değilim."

"Poppy" diye bağırdı ve kendimi tutamadım. Sırıttım.

Bana ilk kez mi böyle seslenmişti? Dikkatlice çıkıntıyı geçerken böyle düşünüyordum. Üst pencere pervazını tutarak eğildim. Hawke kanepenin yanında duruyordu ama beni görür görmez inanılmaz bir hızla hareket etti. Korktum, geri çekildim ama düşmedim. Tek kolunu belime sardı. Bir saniye sonra, odanın içindeydim, ayaklarım yere basmıştı ve günlük onun göğsüyle benimki arasına sıkışmıştı. Hâlâ çok fazla vücut teması vardı. Karnım ve bacaklarım onunkine basıyor ve bir soluk aldığımda, dilimde neredeyse onun koyu baharat tadını ve çam kokusunu alabiliyordum. Tek kelime edemeden uzandı ve kapüşonumun arkasına dokundu.

"Yapma..." diye başladım.

Çok geç kaldım.

Aşağı doğru çekti. "Bir maske. Bu eski anıları geri getiriyor." Bakışları yüzümde dolaşıyordu, örgümden kaçan saç telleri üzerinde titreşiyordu ve şimdi yanaklarıma düşmüştü.

Geri çekilmeye çalışırken yüzüm kızarıyordu. Beni bırakmadı. "Biraz kızgın olabileceğini anlıyorum..."

"Olabileceğimi mi?" Güldü.

"Pekâlâ. Kesinlikle kızgınsın" diye düzelttim. "Ama açıklayabilirim."

Benimkilere bakarken altın rengi gözleri parlayarak, "Öyle umuyorum, çünkü çok fazla sorum var" dedi. "Başlangıç olarak, odadan nasıl çıktın ve son olarak, neden pencerenin kenarındaydın?"

Ona söylemek istediğim son şey eski hizmetçilerin girişiydi. Aramıza mesafe koymaya çalıştım. "Beni bırakabilirsin."

"Yapabilirim ama yapmalı mıyım bilmiyorum. Bir metreden daha geniş olmayan bir çıkıntıya tırmanmaktan daha pervasız bir şey yapabilirsin."

Gözlerim kısıldı. "Düşmedim."

"Sanki bu olan biteni açıklıyor mu yani?"

"Öyle demedim. Sadece durumun tamamen kontrol altında olduğuna dikkat çekiyorum."

Hawke göz kırptı ve sonra güldü... Derin bir şekilde homurdandı ve ses içimde keskin bir sıcak, sıkı bir titreme dalgası ortaya çıkararak gürledi. Neyse ki tepkiden habersiz görünüyordu. "Durum kontrol altındaydı, öyle mi? Öyle olmasaydı nasıl olurdu görmek bile istemezdim."

Ona hiçbir şey söylemedim çünkü ne söylersem söyleyeyim bana bir faydası olacağından şüpheliydim. Yakınlığımıza da öyle. Sur'daki gibi, beni kendisine doğru öyle tutuşu Kızıl İnci'deki günlerimizi hatırlattı ve bu hatırlamak için yardıma ihtiyacım olmayan bir şeydi. Beni bu kadar yakın tutarken sağlıklı düşünmek zordu. Kıpır-

dadım, kurtulmaya çalıştım ama bu alt bedenlerimizin daha fazla temasa geçmesine neden oldu.

Hawke'ın kolu bana sarıldı ve sanki tutuşu değişmiş gibi geliyordu. Sanki artık beni tutmaya çalışıyor gibi değil de... Sarıyor gibiydi. Beni *kucaklıyordu.* Bakışlarımı yavaşça onunkine doğru kaldırdığımda karnım düğümlendi.

Bana baktı, aramızdaki sessizlik uzarken ağzının etrafındaki çizgiler gerildi. Beni bırakmasını istemem gerektiğini biliyordum. Hatta onu, onu buna zorlamalıydım. Bir kenetten nasıl kurtulacağımı biliyordum ama ben... Hareket etmedim. Diğer elini kaldırıp parmaklarını maskenin altına koyduğunda bile. Burada durup buna izin vermek belki de yaşadığım en tatlı işkenceydi. Tereddüt etti ve ne yapacağımı ne söyleyeceğimi görmek için bekleyip beklemediğini merak ettim. Hâlâ hiçbir şey yapmadığımı görünce, gözleri şiddetli, yanan bir kehribara dönüştü. Parmakları maskeden kaydı ve elmacık kemiğimin kıvrımını yavaşça izledi. Bakışları parmak uçlarının izlediği yolu takip ederken tenim ürperdi. Yüzümden aşağı ve dudaklarımın üzerinden süzüldü. Keskin bir nefes aldım, göğsüm aniden çok sıkıştı.

Çenesi eğildi ve başını eğerken nefesim kesildi. Vücudumdaki her kas baş döndürücü bir panik ve beklenti karışımı ile gerginleşti. Kirpiklerinin inişinde ve eğilişinde bir niyet gizli gibiydi. Beni öpecekti. Dudakları yanağımda kayarken kalp atışlarım dans ediyordu. Arkalarında bir ateş izi bırakıyordu. Ne yapmam gerektiğini biliyordum ama yapmadım. Belki de yüzümde bir maske var ve kimse kim olduğumu bilmezken Hawke, istediğim her

şeye nasıl sahip olabileceğimi söylediğinde haklıydı. Öyle olmalıydı.

Çünkü gözlerim kapalıydı ve hareket etmiyordum. Hawke benim ilk öpücüğümdü ama şimdi beni öpseydi, bu... bu bizim ilk gerçek öpücüğümüz olurdu. Artık kim olduğumu biliyordu. Beni peçesiz olarak görmüştü. O da *biliyordu*.

Ve bunu istiyordum, onu *istiyordum*.

22. BÖLÜM

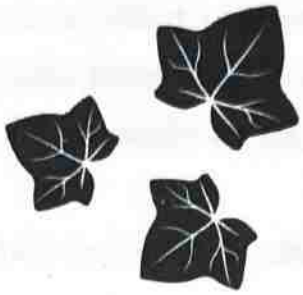

Parmakları çeneme doğru sürüklenirken kalbim küt küt atıyordu. Başımı geriye doğru eğdi ve düşüyormuşum gibi hissettim. Ağzı kulağıma geldi, sıcak nefesi içimi ısıttı.

"Poppy" diye mırıldandı, sözcük sert ve kalın bir tonda geliyordu.

"Evet?" Kendi sesimi zar zor tanıyacak şekilde fısıldadım.

Parmakları boğazımdan aşağı kaydı. "Ben seni görmeden odadan nasıl çıktın?"

Gözlerim açıldı. "Ne?"

"Odandan nasıl çıktın?" diye tekrarladı.

Beni öpmeye çalışmadığını anlamam biraz zaman aldı. Sadece *dikkatimi* dağıtmaya çalışıyordu. Yedi farklı çeşit aptallık hissederek, nefesimin altında küfrettim ve kollarını ittim. Bu sefer bıraktı.

Yüzüm alev alev yanıyordu, geri çekildim. Derin bir nefes alırken günlüğü indirerek birkaç adım geri çekildim.

İnanılmaz derecede... aptaldım.

Beni öpmeye ne kadar yaklaştığını ya da öpülmeyi ne

kadar beklediğimi anlamasına imkân vermemeye çalışarak çenemi kaldırıyordum. Yine de bu hamlık hâlâ devam ediyordu ve hiç rahatlama hissetmedim. "Belki de yanından geçip gittim."

"Hayır, geçmedin. Pencereden çıkmadığını da biliyorum. Bu imkânsız olurdu" diye yanıtladı. "Öyleyse, bunu nasıl yaptın?

Pencereye dönüp içeri süzülen serin havayı karşıladığımda hayal kırıklığım armıştı. Belki yakalanacak kadar aptaldım ama ona söylemeyerek kurtulabileceğimi sanacak kadar aptal değildim. "Odamda eski bir hizmetçi girişi var." Günlüğü kavrayışımı sıkılaştırdım. "Oradan görünmeden ana kata geçebiliyorum."

"İlginç. Ana katta nereye çıkıyor?"

Ona dönerek homurdandım. "Bunu bilmek istiyorsan, kendin öğrenmelisin."

Hawke, bir kaşını kaldırdı. "Pekâlâ."

Bakışlarımı sabit tutarak hâlâ bir rahatlama hissetmediğimi kabul etmekten kendimi alıkoyamadım. Sadece... tanrılar... sadece beni öpmediği için hayal kırıklığı vardı. Ve bu herhangi bir şeyin göstergesiyse, o da kendimi kontrol etmem gerektiğiydi.

"Görünmeden Sur'a böyle geçtin" dedi ve omuz silktim. "Vikter'in tüm bunları bildiğini varsayıyorum. Rylan da biliyor muydu?"

"Fark eder mi?"

Başını eğdi. "Bu girişi kaç kişi biliyor?"

"Neden soruyorsun?" diye çıkıştım.

Hawke bana doğru bir adım attı. "Çünkü bu bir güvenlik meselesi, Prenses. Unuttuysan söyleyeyim, Karanlık

Olan seni istiyor. Bir kadın öldürüldü ve bildiğimiz kadarıyla bir kaçırma girişimi oldu bile. Kale boyunca, doğrudan odana görünmeden girip hareket edebilmek değerli bulacağı türden bir bilgidir."

Omuzlarımda bir ürperti hissettim. "Uzun süredir Teerman Kalesi'nde olan bazı hizmetçiler bunu biliyor, ancak çoğu bilmiyor. Bunda endişe edecek bir şey yok. Kapı içeriden kilitleniyor. Birinin kapıyı kırması gerekir ve bu olursa da ben hazır olurum."

"Eminim olurdun" diye mırıldandı Hawke.

"Malessa'ya ne olduğunu ya da birinin beni kaçırmaya çalıştığını da unutmadım."

"Unutmadın? O zaman sanırım şehirde gezip tozarak *kütüphaneye* gitmeye karar verdiğinde bunların hiçbirini dikkate almadın."

"Hiçbir yerde *gezip tozmadım*. Wisher Koruluğu'ndan geçtim ve bir dakikadan az bir süre sokakta kaldım" dedim. "Ayrıca pelerinimi ve maskemi de takmıştım. Kimse yüzümün bir santimini bile göremedi. Kaçırılmaktan korkmuyordum ama ne olur ne olmaz diye hazırlıklı geldim."

"Güvenilir küçük hançerinle mi?" Gamze tekrar ortaya çıktı.

"Evet, güvenilir küçük hançerimle" diye tersledim, o şeyi yüzüne atmaktan yaklaşık iki saniye uzaktım. Tekrar. "Daha önce beni hayal kırıklığına uğratmadı."

"Rylan'ın öldürüldüğü gece kaçırılmaktan böyle mi kurtuldun?" diye sesli düşündü. "Adam yaklaşan korumalardan korkmuyordu."

Gürültülü bir şekilde nefes verdim. Bu konuda yalan

söylemenin bir anlamı yoktu. "Evet. Onu kestim. Bir kereden fazla. Geri çekildiğinde yaralıydı. Umarım ölmüştür."

"Çok vahşisin" diye mırıldandı Hawke.

"Bunu söyleyip duruyorsun ama gerçekten değilim."

Hawke yine güldü, sesi derin ve gerçek gibi geliyordu. "Gerçekten kendinin o kadar farkında değilsin ki."

"Her neyse" diye mırıldandım. "Gittiğimi nasıl fark ettin?"

Kanepenin arkasında elini gezdirirken, "Seni kontrol ettim" dedi. "Arkadaş isteyebileceğini düşündüm ve koridorda sıkkın sıkkın dikilirken ve büyük olasılıkla sen de aynı haldeyken öyle durup durmak aptalca geldi. Ki yani, ayrılana kadar sanırım öyleydin."

Hazırlıksız yakalandım. "Gerçekten mi?"

Kaşları kalktı.

"Yani, gerçekten arkadaş isteyip istemediğimi sormak için mi beni kontrol ettin?"

Hawke başıyla onayladı. "Neden bu konuda yalan söyleyeyim ki?"

"Ben..." Vikter'in bile görevdeyken bunu yapmadığını nasıl açıklayacağımı bilemedim. Dük'ün çok samimi olmak olarak göreceğinden muhafızlarıma izin verilmiyordu. Ama kimse eski kanadı kontrol etmezdi. Yine de Vikter dışarıda kalır, ben içeride kalırdım ama Hawke farklıydı. Başından beri bunu göstermişti. Başımı salladım. "Bunun bir önemi yok."

Hawke sessizdi ve ona baktığımda daha yakınlaştığını, kanepeye yaslandığını gördüm. "Kendini bu çıkıntılıkta nasıl buldun?"

"Şey, bu biraz komik bir hikaye..."

"Tahmin edebiliyorum. Bu yüzden, lütfen, hiçbir detayı atlama." Hawke, kollarını kavuşturdu.

İç geçirdim. "Okuyacak bir şey bulmaya geldim ve bu odada durdum. Ben... Henüz kendiminkine dönmek istemiyordum ve bu odada özel bir şeyin olabileceğini fark etmemiştim." İçki dolabına baktım. Sadece bu bile bir uyarı olmalıydı. "Buradaydım ve Dük'ün dışarıda koridorda olduğunu duydum. Bu yüzden, bir çıkıntıda saklanmak beni burada yakalamasından çok daha iyi bir seçenekti."

"Peki yakalasaydı ne olurdu?"

Bir kez daha omuz silktim. "Yakalamadı ve önemli olan da bu." Hızlıca devam ettim. "Hapishaneden bir muhafızla burada bir toplantı yaptı. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Cravenin elini atan Alçalmıştan bahsediyorlardı. Muhafız adamı konuşturmuş. Alçalmışın Karanlık Olan'ın şehirde olduğuna inanmadığını söyledi."

"Bu iyi haber."

Ses tonuyla ilgili bir şey dikkatimi çekti. Ona baktım. "Ona inanmıyor musun?"

"Karanlık Olan'ın, en sıkı destekçilerinin bile nerede olduğunu bilmelerine izin vermeyerek bu kadar uzun süre hayatta kaldığını düşünüyorum" diye karşılık verdi.

Maalesef haklı olduğu bir nokta vardı. "Sanırım... Sanırım Dük Alçalmışı kendisi öldürecek."

Başını hafifçe eğdi. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Bilmiyorum."

"Bence biliyorsun ve söylemek istemiyorsun."

Bu kadar haklı olması... ve bu kadar sık olması çok sinir bozucuydu. "Zindanda birinin ölmesi fikrini sevmiyorum."

"Halkın önünde idam edilmek daha mı iyi?"

Ona baktım. "Tam olarak değil ama en azından öyle hissettiren bir şekilde yapılıyor..."

"Ne gibi hissettiriyor?"

Derin bir nefes aldım. "En azından o zaman gizli bir şeymiş gibi gelmiyor."

Hawke neredeyse merakla bana baktı. "İlginç."

Dudağının köşesi aşağı kıvrıldı. "Ne var?"

"Sen."

"Ben?"

Başını salladı ve sonra hareket etti, eli dışarı fırladı. Daha ne yaptığını bile anlamadan kitabı eline aldı.

"Yapma!" Hazırlıksız yakalandığımdan, parmaklarım deri ciltten kaydı ve sonra elimden kurtuldu. Ondaydı! Aman Tanrılar, günlük ondaydı ve bu benim ölümümden daha kötüydü. Eğer ne hakkında olduğunu görürse...

"Bayan Willa Colyns'in Günlüğü?" Yüzüstü çevirirken kaşları çattı. "Bu isim neden tanıdık geliyor?"

"Geri ver." Ona uzandım ama Hawke dans ederek uzaklaştı. "Onu hemen bana geri ver!"

"Benim için okursan veririm. Eminim bu krallığın tarihinden daha ilginç olmalı." Kitabı açtı.

Belki de okuyamıyordur.

Lütfen, okuyamıyor olsun.

Yüzünden gülümsemesi geçip gitti.

Elbette okuyabiliyordu. Hayat neden bu kadar adaletsizdi?

Sayfaları çevirirken koyu kaşları yükseldi. İlk sayfada ne olduğunu biliyordum. Bayan Willa Colyns *samimi*

öpüşme hakkında acı verici detaylar veriyordu. "Ne ilginç bir okuma materyali."

Yüzüm binlerce güneşin ateşiyle yanıyordu ve hançerimi yüzüne fırlatırsam Hawke'ın ne kadar sinirleneceğini merak ediyordum.

Tekrar.

Sırıtış geri döndü, gamze de öyle. "*Penellaphe.*" Adımı o kadar büyük bir şokla söyledi ki, utançtan yerin dibine girmemiş olsaydım gözlerimi deviriردim. "Bu... Bakire için skandallarla dolu bir okuma materyali."

"Kapa çeneni."

"Çok yaramazca" diye başını iki yana salladı.

Can sıkıntısı rekor seviyeye ulaştı, çenemi kaldırdım. "Aşk hakkında okumamın yanlış bir tarafı yok."

"Olduğunu söylemedim." Hawke bana baktı. "Ama yazdıklarının aşkla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Ah, şimdi de bu konuda uzman mı oldun?"

"Sanırım, senden daha fazla."

Dudaklarımı sımsıkı kapattım. İfadedeki gerçek acıttı ve ben de atıldım. "Bu doğru. Kızıl İnci'ye yaptığın ziyaretler, birçok hizmetçi ve Bekleyen Leydilerin konuştuğu şeyler, bu yüzden sanırım bir ton deneyimin var."

"Birileri bunu kıskanmış olmalı."

"Kıskanmak mı?" Gözlerimi devirirken güldüm. "Daha önce de dediğim gibi, hayatımdaki yerin hakkında abartılmış bir önem duygusuna sahipsin."

Kitaba göz gezdirmeye geri dönerken homurdandı.

Sinirli bir şekilde içki dolabına döndüm. Kısa bir bardak dışarıda kalmıştı. "Sırf Kızıl İnci'de olup bitenlerle ilgili daha fazla deneyimin var diye, aşkın ne olduğunu bilmediğim anlamına gelmez."

"Hiç âşık oldun mu?" diye sordu. "Dük'ün hizmetçilerinden biri hâlâ dikkatini çekmedi mi? Ya da Lord'unkilerden biri? Ya da belki de cesur bir muhafız?"

Başımı salladım. "Âşık olmadım."

"O zaman nerden bileceksin?"

"Ailemin birbirlerini derinden sevdiğini biliyorum." Sürahinin mücevherli üst kısmıyla oynuyordum. "Peki ya sen? Hiç âşık oldun mu Hawke?"

Bir cevap beklemiyordum, bu yüzden birkaç dakika sonra bana bir cevap verdiğinde, çok şaşırdım. "Evet."

Göğsümde, omzumun üzerinden ona bakarken tam olarak anlayamadığım garip bir bükülme hissi vardı, bu da acıtan soğukluğun hafiflediğini fark etmeme neden oldu. Bana bunu yapan şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen beni rahatsız etmesiyle ilgiliydi. "Memleketinden biri mi?"

Onu hâlâ seviyor musun?

Bu, yüzeye çıkan ikinci soruydu ama Tanrıların lütfuyla, bu soruyu sormaktan kaçınmayı başardım.

"Öyleydi." hâlâ kitaba bakıyordu. "Gerçi uzun zaman önceydi."

"Uzun zaman önce mi? Ne zaman yani? Çocukken mi?" Benden üç beş yıldan daha büyük olamayacağını bilerek, sanki sonsuzluk öncesiymiş gibi konuşmasına rağmen sordum.

Kıkırdadı ve sonra dudakları küçük yarım bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. Gamze sağ yanağında bir görünüm yarattı ve içimdeki bükülme hareketinin artmasına neden oldu. "Bunun ne kadarını okudun?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Muhtemelen hayır ama bu kısma gelip gelmediğini bilmem gerek." Boğazını temizledi.

Dur bekle.

Okuyacak mıydı?

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Lütfen, hayır.

Aceleyle, "Sadece ilk bölümü okudum" dedim. "Ve kitabın ortasındaymışsın gibi görünüyorsun, yani..."

"Güzel. O zaman bu senin için taze ve yeni olacak. Bir bakayım, nerede kalmıştım?" Parmağını sayfanın üzerinde sürükledi ve sonra ortaya dokundu. "Ah, evet. İşte. *'Fulton benimle işi bittiğinde bir gün boyunca normal yürüyemeyeceğime söz vermişti ve haklıydı.'* Hah. Etkileyici."

Gözlerim büyüdü.

"*'Adamın diliyle ve parmaklarıyla yaptığı şeylerden daha ötesinde olan şey o şaşırtıcı derecede büyük, dehşet bir şekilde zonklayan...'*" diye kıkırdadı Hawke. "Bu kadının zarfları kullanma konusunda bir hüneri var, değil mi?"

"Artık durabilirsin."

"*'Erkeklik.'*"

"Ne?" Soluğumu tuttum.

"Bu cümlenin sonu" diye açıkladı ve başını kaldırdığında, ağzından çıkacak her ne ise beni canlı canlı yakacağını hemen anladım. "Ah, erkeklikle ne demek istediğini bilmiyor olabilirsiniz. Onun penisinden bahsettiğine inanıyorum. Çükü. Siki. Onun..."

"Aman tanrılar" diye fısıldadım.

"Görünüşe göre çok büyük... zonklayan ve..."

"Anladım! Tamamen anlıyorum."

"Sadece emin olmak istedim. Kendisine olan aşkından

bahsettiğini ya da öyle bir şey düşündüğünü sormak ve düşünmek için utanmanı istemem."

"Senden nefret ediyorum."

"Hayır, etmiyorsun."

"Ve seni bıçaklamak üzereyim" diye uyardım. "Çok şiddetli bir şekilde."

Kitabı indirirken endişesi yüzünde titredi. "İşte buna inanıyorum."

"Günlüğü geri ver."

"Ama, elbette." Bana uzattı, ben de çabucak elinden aldım, göğsüme tuttum. "Tek yapman gereken istemekti."

"Ne?" Ağzım açıldı. "İstemiştim."

"Pardon." Sesi hiç üzgün gelmiyordu. "Seçici bir işitme duyum var."

"Sen... Sen çok kötü, en kötüsün."

"Sözlerini yanlış seçtin." Yanımdan geçerken başıma dokundu. Saldırdım, kıl payı kaçırdım. "Yani, ben en iyiyim."

"Sözlerimi doğru söyledim."

"Gel. Kendi aptallığından başka bir şey seni riske atmadan önce seni geri götürmeliyim." Kapının yanında durdu. "Ve kitabını unutma. Yarın her bölümün bir özetini bekliyorum."

O ve ben bu günlük hakkında bir daha asla konuşmayacaktık.

Ama onu kapıya kadar takip ettiğimde yanıma almıştım. Sadece kapının kulpuna uzandığında kafama dank etti. "Nerede olduğumu nasıl anladın?"

Hawke omzunun üzerinden bana baktı, dudaklarında soluk bir gülümseme vardı. "İnanılmaz izleme yeteneklerim var, Prenses."

Ertesi öğleden sonra nefesimin altında "İnanılmaz izleme becerilerim var" diye mırıldandım.

"Ne?" Tawny kaşlarını çatarak bana döndü.

"Hiçbir şey. Sadece kendi kendime konuşuyorum" dedim, derin bir nefes alarak ve Hawke hakkındaki düşüncelerimi kafamdan atarak. "Çok güzel görünüyorsun."

Ve bu doğruydu.

Tawny'nin saçları, yüzünü saran birkaç sıkı bukle ile bükülmüştü. Dudakları, kırmızının derin ve canlı bir tonu olan maskesi ve elbisesine uyuyordu. İnce, kolsuz elbise onun hafif formunu sarıyordu. Şöminenin yanında durduğum yere doğru yürürken güzelden daha öteydi. Kendine güveniyordu ve vücudu ve kendisinden emindi ve ben ona hayrandım.

"Teşekkür ederim." Saçını omzu boyunca düzleştirdi ve sonra elini düşürdü. "Kesinlikle büyüleyici görünüyorsun, Poppy."

Göğsümde bir çırpınma yeşerdi ve karnıma yayıldı. "Öyle mi?"

"Tanrılar, evet. Hâlâ kendine bakmadın mı?"

Başımı hayır anlamında iki yana salladım.

Tawny bana baktı. "Yani, bu elbiseyi giydin... ki bu kesinlikle güzel, özel yapım elbise... ve kendine bile bakmadın mı? Sadece bu da değil, saçını yapmama izin verdin. Onu kuş yuvası gibi yapabilirdim."

Heyecanlı bir şekilde kıkırdadım. "Umarım yapmamışsındır."

Başını salladı. "Bazen çok... tuhaflaşıyorsun."

Öyleydim. Kuşkusuz. Ama neden hâlâ kendime bakmadığımı açıklamak zordu. Kendimi beyazdan başka bir

şeyin içinde görmek çok nadirdi ve gizlice kaçmak için farklı giyindiğimde bile, gerçekten kendime bakmıyordum. Ama bu yine farklıydı çünkü buna izin veriliyordu. Çünkü beni tanıyanlar beni görebilecekti.

Hawke beni görürdü.

Çırpınışlar içimi gagalamaya başlayan büyük yırtıcı kuşlara dönüştü. Çok... gergindim.

"Hadi." Tawny elimi tuttu ve beni tek aynanın bulunduğu banyoya sürükledi. Beni neredeyse tam uzunluktaki aynanın köşeye dayandığı yere doğru yürüttü. "Bak."

Neredeyse gözlerimi kapatacaktım ama ne kadar aptalca olduğunu düşünüp baktım. Yansımama baktım, kendimi tanıdığımdan emin değildim ve bunun peçe eksikliği ve elbiseyle birlikte verilen kırmızı domino maskesiyle hiçbir ilgisi yoktu.

"Ne düşünüyorsun?" Tawny, aynadaki yansımasından soruyordu.

Ne mi düşünüyorum? Kendimi... çıplak hissediyordum.

Elbise çok güzeldi. Buna şüphe yoktu. İç kollarımdaki yaraları gizleyecek kadar gölgelendirilmiş kızıl bürümcük kollar uzun ve akıcıydı ve manşetlerde narin bir dantel kenarı vardı. İnce kumaş göğsümde ve kalçalarımda şeffaftı, elbisem kıvrımlarımı sıyırıyor ve bu bölgeleri koruyordu. Etek gevşekti ve daha kalın bir bürümcük şeridi her on, on beş santimlik bir katman yanılsaması yaratıyordu, ancak geri kalan her şey bir gecelik kadar yarı saydamdı.

Elbiseyi gerçekten denemeliydim. Gardırobumda uzunca bir süredir asılıydı. Neden giymediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yalan.

Deneseydim muhtemelen geri göndereceğimi biliyordum. Tawny saçımın çoğunu aşağı salmam için beni ikna etmişti. Sadece yanlarımı yüzümden çekilmiş, minik iğnelerle sabitlemişti. Geri kalanı ise gevşek dalgalar halinde sırtımın ortasına dökülüyordu.

Hawke beni bu elbiseyle görecekti.

"Belki saçımı pelerin olarak kullanabilirim?" İpleri iki parçaya ayırıp omuzlarımın üzerinden çekmeyi denedim.

"Aman Tanrılar." Tawny güldü, ellerimi yana doğru salladı. Ağır saç dalgalarını geriye doğru taradı. "Hiçbir şey göremiyorsun."

"Biliyorum, ama..." Serin ellerimi kızarmış yanaklarıma koydum.

"Böyle bir şeyi giymene asla izin verilmemiştir" diye bitirdi. "Anlıyorum. Gergin olman normal." Geri çekildi ve yanında getirdiği küçük çantayı eşeledi. "Ama çok güzel görünüyorsun, Poppy."

"Teşekkür ederim" diye mırıldandım, yansımama baktım. Bu elbisenin içinde kendimi çok güzel hissettim. Herkes öyle hissederdi.

Tawny bir elinde bir kap, diğerinde ince bir fırça ile yanıma döndü. "Dudaklarını açık ve sabit tut."

Dudaklarımı elbisemle aynı tona boyarken onun emrettiği gibi yaptım ve tamamen hareketsiz durdum. İşi bitince kenara çekildi. Dudaklarım... Parlaktı.

Daha önce hiç dudaklarıma veya gözlerime boya sürmemiştim. Açıkçası, buna izin verilmiyordu. Neden? Derimin kalbim kadar saf olması gerekiyordu. Hiçbir fikrim yoktu. Bir keresinde, Düşes bana açıklamıştı ama konuşmanın yarısında dalmış olabilirim.

Tawny "Mükemmel" diye mırıldandı, kabı ve fırçayı çantasına geri koydu. "Hazır mısın?"

Hayır, hayır.

Hayır, hiç de değil.

Ama olmam gerekiyordu. Ayin alacakaranlıkta başlayacaktı ve güneş çoktan batmaya başlamıştı.

Nabzım atıyordu, başımı eğerek onayladım. Tawny bana gülümsedi ve sanırım ben de ona gülümsedim. Ya da en azından onu ana odaya kadar takip ederken gülümsediğimi umuyordum. Kapıya uzanıp açarken biraz başım döndü. Hawke, Vikter'la birlikte dışarıda olacaktı ve bir anda geri dönüp kaçacak bir yer aramak istedim. Belki yatağa, elbisemi battaniyeyle örtebileceğim bir yere...

Vikter tek başınaydı.

Hawke'ı görmeyi umarak koridorda bir aşağı bir yukarı baktım ama koridor boştu.

Vikter, "İkiniz de çok hoş görünüyorsunuz" dedi. Onu siyah ve bir Kraliyet Muhafızı'nın beyaz pelerininden başka bir şeyin içinde görmek garipti. Ayin için koyu kızıl, kolsuz tunik ve uyumlu pantolon giymişti.

"Teşekkür ederim" dedi Tawny, ben aynı şeyi mırıldanırken kolunu benimkine doladı.

Dudağının köşesi bana odaklandı. "Hazır olduğuna emin misin Poppy?"

Tawny kolumu okşayarak, "Öyle" diye yanıtladı.

Hiçbir şey söylemezsem Vikter'in ilerlemeyeceğini fark ederek, "Öyleyim" dedim.

Başını salladı ve sonra üçümüz koridorun sonuna doğru yürümeye başladık. Hawke bu gece çalışmıyor muydu? Ben ayinde olduğum için ikisinin de görevde olacağını

düşünmüştüm ama ya yanlış düşünmüşsem? Ama... beni görmek için sabırsızlandığını söylemişti. Bu görevde olmasa bile burada olacağı anlamına gelmiyor muydu?

Merdivenlerden ikinci kata inerken kalbim küt küt atıyordu. Burada olup olmaması ya da ne söylediği önemli olmamalıydı. Onun için giyinmemiştim.

Ama o neredeydi?

Kendime defalarca nerede olduğunu sormayı kesmemi söyledim. Fakat dudaklarımdan çıkanlara engel olamadım. "Hawke nerede?"

"Komutanla görüşmesi gerekiyordu, sanırım. Bizimle Ayinde buluşacak."

Rahatlamanın verdiği his içime yayılırken beklentinin tatlı heyecanı neredeyse tüm vücudunu sardı. Kabaca nefes verdim. Sorum ya da tepkim Vikter'a garip göründüyse bile belli etmedi. Tawny ise kolumu sıktı. Ona baktım.

Gülümsedi ve maske kaşlarını örtmeseydi içlerinden birinin kalkacağını biliyordum.

Antreye çıktık ve halktan birçok kişi vardı, halk ve Leydiler ve Lordlar, hepsi hem Yükselmiş hem de Bekleyenler ve personelin hepsi kızıl bir deniz oluşturuyordu. Gülme ve konuşma sesleriyle karışmış kolonya ve parfümler etrafa yayılmıştı.

Heykellerden birinin yanından geçerken kabullenmem gereken çok şey vardı. Yaptığım ilk şey yeteneğime odaklanmak, duvarlarımı güçlendirmekti. Ama sancaklar salonuna girerken kalbim hâlâ atıyordu. Büyük Salon'un kemeri önümüzde parlak bir şekilde aydınlanıyordu.

Büyük Salon'a girdiğimizde ciğerlerimden hava sızıyor gibiydi.

Tanrılar...

O kadar çok insan vardı ki. Yüzlercesi yükseltilmiş kürsülerin, sütunların ve pencere oyuklarının önünde duruyordu. Normalde kürsüde olurdum, kalabalıktan çıkarılırdım ama bu gece değil. Dük ve Düşes'in onlara katılmamı talep etmemesi beni hâlâ şaşırtıyordu ama basit anlamda hiç yer kalmamıştı. Kürsüde Rahibe Analia ve diğer Kraliyet Muhafızları da dahil olmak üzere en az yarım düzine Tapınak rahibi varken yer kalmazdı.

Etrafıma baktım, nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Genellikle pencereler arasında ve kürsülerin arkasında asılı olan beyaz ve altın sancakların yerini Kraliyet Arması kabartmalı Ayine özel koyu kızıl sancaklar almıştı. Derin kırmızı çiçekler vazolardan, gül çeşitlerinden ve diğer benzer tonlu çiçekler adeta akıyordu. Kürsünün yukarısında bir renk kırılması vardı, kırmızının arasında bir tutam beyaz. İlk defa ilk göze çarpan ben değildim. Beyaz tunik ve elbise giyen ikinci oğullar ve kızlar ailelerinin yanında duruyordu. Arkalarındaki üçüncü oğulların ve kızların ebeveynleri, çocukları kollarında kalabalıklar içindeydiler. Hepsinin, hatta ebeveynlerinin bile, kırmızı güllerden çelenkleri vardı ve başlarına taç örmüşlerdi.

Tawny bakışlarımı görünce, "Başka bir gül görmezsem, mutlu olacağım" diyerek yorumunu belirtti. "O taçları yaparken parmaklarımdan kaç tane diken çıkardığım hakkında hiçbir fikrin yok."

Vikter sıraya girmeye devam eden kalabalığı tararken, "Yine de güzeller" dedim.

Aralarında yürürken çoğu bize aldırış etmiyordu. Bakışları üzerimizden geçtiğinde sadece birkaçının gözüne

takılıyorduk. Tawny ya da Vikter'ı tanıyan gözler maskelerinin etrafında dönüyordu. Aralarında benim olmam gerektiğini biliyorlardı. Yanaklarım ısındı ama çok azı fark etti. Diğer herkese göre, ben... Tıpkı onlar gibiydim. Çoğunlukla ortama uyum sağlıyordum. Hiç kimseydim.

Nabzım yavaşlarken göğsümdeki basınç azaldı. Nefes almak çok daha kolaylaştı ve yeteneğimi engelleyen zihinsel duvarlar artık parçalanmaktan saniyeler uzaktaymış gibi gelmiyordu.

Şu an o Bakire değildim.

Poppy'dim.

Gözlerimi ara ara kapatıyordum, kaslarım bir yay gibi gerginken bir şekilde gevşiyordu. Bu... Poppy olabildiğim zamanlarda, yapmayı sevdiğim bir şeydi.

Bu anı, bu geceye biraz olsun büyü katıyordu.

Gözlerimi açarak, Rahibenin durduğu sahnenin en solunu görmezden gelerek kürsüye tekrar baktım. Düşesi, tanıdığım Kraliyet Muhafızlarından biriyle konuşurken gördüm. Onu genellikle Dük'ün ofisinin dışında görürdüm. Kürsüyü taradım ama Dük'ü görmedim. Rahiplerden biri Düşes ve Kraliyet Muhafızlarına katıldığında nerede olduğunu merak ediyordum. Tulis ailesini düşündükçe bakışlarım kürsüden uzaklaştı ve heyecanım söndü. Oğullarıyla birlikte başka bir çocuğa veda etmek için hazırlanıyor olmalılardı. Bu gece onlar için bir kutlama olmayacaktı.

"Bakire."

Boynumun arkasındaki tüyler, kimi göreceğimi bilerek omzumun üzerinden bakarken diken diken oldu.

Lord Brandole Mazeen.

23. BÖLÜM

Dük ve Karanlık Olan'dan başka arkamda durmasını istediğim son kişi oydu. Vikter gibi kırmızı tuniği kolsuzdu ve maskesinin arkasında zifiri siyah gözleri parlıyordu. "Lordum" derken sesimi sabit tutmayı başardım.

Alaycı bir sırıtışla dudaklarımı incelerken, bakışları üzerimde bir çuvala tıkılmayı gerçekten dileyeceğim şekilde oyalanıyordu.

"Bir rahibenin senden çok hoşnutsuz olduğunu duydum."

Ona bakarken gerginlik beni pençeleri altına alıyordu.

Lord, edep seviyesini aşacak kadar çok yakınıma sokuldu. "Bir ders daha alacağına inanıyorum, canım."

Keskin bir şekilde soluk aldım, neredeyse koyu, misksi bir parfüm kokusu beni eziyordu. Kokusu bir anıyı tetiklerken gözlerimi ona çevirdim. Malessa'nın öldürüldüğü ve beni bir oyuğa kapattığı gece bu parfüm gibi kokmuyordu.

O zamanlar başka bir şey kokuyordu. Tatlı ve misk kokulu bir şey.

Yasemin.

Yasemin kokuyordu.

Aklım hemen Malessa'nın bulunduğu odadaki sandalyenin altında bulduğum taç yaprağına gitti. Zambaklarla değiştirilmediği sürece o odada yasemin yoktu, peki ama Tawny şey...

"Affedersiniz" dedi Vikter, koluma elini koydu. "Şey..."

"Kaçmanıza gerek yok." Mazeen'in bakışları bana odaklanmıştı. "Şimdi kendi yoluma gidiyorum. Ayinin tadını çıkarın." Ve bunu söyleyerek, etrafımızdan dolanıp Büyük Salon'un ana katına doğru ilerleyen merdivenlere yöneldi.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Vikter alçak bir sesle.

"Önemli değil." Tawny'ye dönerek düşüncelerim hızlandı. "Malessa'yı öldüğü gün gördüğünü söylemiştin. O sabah, doğru mu?"

Tawny'nin dudakları sıkıştı. "Evet. Gördüm."

"Bir buket taşıyor muydu? Ne tür çiçekleri olduğunu hatırlıyor musun?"

Gözlerini kırptı. "Ben... Bilmiyorum. Beyaz olduklarını biliyorum."

Odadaki taç yaprak beyazdı ve kesinlikle yasemindi. Karnım buruldu.

Bakışları benimkini aradı. "Neden soruyorsun?"

Vikter araya girerek, "Bu iyi bir soru" dedi.

"Bilmiyorum..." İnsan yığınına doğru baktım, Lord'u bulamadım. Kapının önünde durup nasıl baktığını ve kırpırdamadığını düşündüm. Rylan bana odama kadar eşlik ettiğinde oradaydı. Odalardan birinden çıkmıştı. Hangisi, emin olamadım ama bunların herhangi birinin anlamı neydi?

Malessa ölmeden önce onunla birlikte olmuş olabilirdi ya da tesadüf olabilirdi ama onu bir Atlantisli öldürmüştü. Bu çok açıktı. Başka hiçbir şey her yere kan bulaştırmadan böyle bir yara açamazdı.

"Poppy." Rahip kürsünün ortasına doğru ilerlerken Vikter koluma hafifçe dokundu. "Her şey yolunda mı?"

Kafamı eğerek onayladım. Daha sonra onunla bu konuda konuşurdum ama şu an ne düşündüğümden bile emin değildim.

"Dük nerede?" diye fısıldadı Tawny. "Ayin başlıyor."

Ve O hâlâ burada değildi. Düşes kürsüye arka girişten erişilebilecek şekilde solunda volta atmaya devam etti.

Rahip, "Bu gece burada tanrıları onurlandırmak için toplandık" dedi ve aşağıdaki katta toplanan kalabalığı susturdu. "Ayini onurlandırmak için."

"Affedersiniz" arkamızdan yumuşak bir ses geldi.

Vikter ile aynı anda döndüm ve orada duran kadını görünce bir şok daha yaşadım.

Bu Agnes'tı.

Aman Tanrılar...

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Herkes gibi o da kırmızı bir etek ve bluz giyiyordu. Onu son gördüğümden daha iyi görünüyordu, ancak gözlerinin altında yasının kolay olmadığını söyleyen derin gölgeler vardı.

"Böldüğüm için üzgünüm" dedi, bakışlarını kısık tutarak. "Sizi gördüm... ve gelmek zorundaydım."

"Sorun değil." Vikter bana bir bakış attı. "Benimle özel bir yerde konuşmak ister misin?"

Yukarı bakmadan başını salladı ve bir saniye bile kim olduğumu fark etmediğini düşünmedim.

Vikter'in bakışları benimkiyle buluştu. "Hemen dönerim."

Rahip dua etmeye başlarken Agnes, "Aslında onunla konuşmak istiyorum" dedi. "Eğer sorun olmazsa." Bakışları kısaca benimkilere kaydı. "Sadece bir saniyeliğine."

Vikter onun isteğini reddedecekti ama insanlar bize keskin bir kınama bakışı gönderince dikkat çekmeye başladığımızı anladım. Hızlıca, "Her şey yolunda" dedim. "Dışarı çıkabiliriz."

Tawny dudak hareketleriyle bu da kim demeye çalıştı ama omuz silkerek karşılık verdim. "Hemen döneceğim."

Vikter çabucak Agnes'e neredeyse boş olan koridora kadar eşlik etti. Salona koşarak giren birkaç başıboş insan vardı. Bizi bahçeye çıkan açık kemerlerden birinin yanındaki oyuğa götürdü. "Bize yaklaşmanız çok akılsızca" diye hemen çıkıştı.

"Biliyorum. Özür dilerim. Yapmamalıydım ama ben..." Bana baktı, gözleri hafifçe açıldı. "Burada olacağınızı sanmıyordum."

"Benim olduğumu nereden anladın?" diye sordum.

Vikter'ın kafası bana doğru döndürdü, maskesi rahatsızlığını pek de gizleyemiyordu. Yüzümü görmediği halde beni teşhis etmiş olması risk almaya değer bir şeydi.

"Yükselmiş; yani, Lord'un sizinle konuştuğunu duyana kadar bilmiyordum" dedi. "Sizi burada görmeyi beklemiyordum" dedi tekrar.

Vikter nefesinin altında "Kahretsin" diye mırıldandı.

Bu da Lord Mazeen'den nefret edebileceğim başka bir şeydi. Başka bir nedeni olması gerektiğinden değil.

"Onunla ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Agnes'in boğazı bir şeyi yutmaya çalıştı. "Onunla özel olarak konuşabilirsem..."

"Öyle bir şey olmayacak." Vikter'in ses tonundaki yumuşaklık gitmişti. "Hem de hiç."

Kadının kızarmış yüzünde bir titreme belirdi.

"Hayır" dedim. "Bana ne söyleyeceksen Vikter'ın önünde söyleyebilirsin."

Ellerini birbirine kenetledi. "Sen... Ben sadece... Yaptıkların için sana teşekkür etmek istedim." Devam etmeden önce etrafına baktı. "Kocam ve benim için yaptıkların."

"Teşekküre gerek yok" diye güvence verdim, neden bu konuda benimle yalnız konuşmak istediğini merak ederek.

Gözlerinin şaşılığına bakılırsa Vikter da aynı şeyi merak ediyordu.

"Biliyorum. Çok naziksiniz. İkiniz de. Sanmıyorum; *yani tabi, biliyorum*, bununla tek başıma başa çıkamazdım. Ben sadece..." diyerek dudaklarını birbirine bastırdı.

İçeriye bir tezahürat sesi geldi, ben de girişe doğru baktım. İsimler duyuruluyordu. Personele teslim edilecek olan Bekleyen Leydi ve Lordlar.

"Sen sadece ne?" Vikter sordu.

"Sadece..." Göğsü ağır bir nefesle yükseldi. "Burada neler olduğunu duydum. Bu... Bu zavallı kız. Ve o, biri seni almaya çalıştı. Söylentiler var."

"Ne söylentisi?" Vikter sordu.

Agnes dudaklarını nemlendirdi. "İnsanlar senin için gelenin Karanlık Olan olduğunu söylüyorlar."

Tam olarak haber sayılmazdı ama tüylerim diken diken oldu.

Agnes, "O zavallı kızı bilmiyorum" diye devam etti. "Ben sadece... Bu gece burada olacağını sanmıyordum. Seni gördüğümde, sana ne duyduğumu söylemem gerektiğini hissettim."

İçeriden başka bir tezahürat patlak verirken, "Teşekkür ederim" dedim. "Minnettarım."

Agnes bakışlarını kısa süreliğine bana çevirdi. "Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

"Ben de." Vikter dimdik duruyordu.

Başıyla onayladı. "Özellikle böyle kalabalıklarda. Çok fazla insan var ve eğer... buraya daha önce bir kez girdiyse, bunu tekrar yapabilir. Diğerleri de."

"Buraya daha önce iki kez geldi" diye düzelttim. "Ya da onu destekleyen en az iki kişi."

Ağzı açıldı ama sonra kapattı.

Vikter, "Sanırım şimdiye kadar onun kişisel Kraliyet Muhafızlarından biri olduğumu anlamışsınızdır" dedi ve Agnes başını salladı. "Onu güvende tutmak benim tek görevim. Duyduklarınızı bana söyleme isteğinizi takdir ediyorum."

Bir kez daha başını salladı.

"Bildiğiniz her şeyi bize anlatabilirseniz sonsuza kadar size borçlu kalacağız" diye devam etti. "Ve sanki paylaşmadığın daha fazla şey gibi hissediyorum."

Vikter'a sert bir şekilde baktım.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" diye usulca sordu.

Başını salladı. "Çok fazla zamanınızı aldım. Gitmeliyim." Geri geri gitmeye başladı. "Üzgünüm. Sadece..." Bakışları benimkiyle buluştu. "Dikkatli ol. Lütfen."

Agnes aceleyle kalenin önüne doğru döndü. Vikter da arkasından hareketlendi ama durdu. "Kahretsin" diye hırladı. "Hawke nerede?"

"Bilmiyorum." Etrafıma baktım, bakışlarım bahçe kemerlerinden birine ve ötesindeki karanlığa takıldı. "Bize söylemediği şey neydi sence?"

"Emin değilim." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu sadece bir his. Belki de paranoyaklaşıyorumdur. Hadi." Elini sırtıma koydu. "Eminim önemli bir şey değildir."

Buna gerçekten inanıp inanmadığından emin değildim ama beni Büyük Salon'a ve Tawny'nin tarafına yönlendirmesine izin verdim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet." Ya da en azından öyle umuyordum. Agnes'in söylediklerinden ne anlam çıkaracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tawny Vikter'a baktı ve sonra, "Üçüncü oğulları ve kızlarıyla işleri neredeyse bitti" dedi.

Kürsüyü kontrol ettim. "Dük hâlâ gelmedi mi?

"Hayır" diye fısıldadı. "Garip, değil mi?"

Çok garipti. Bir gece önce Alçalmışı görmeye gittiğinde bir şey mi olmuştu? Eğer öyleyse, o zaman bir şey duyurulurdu. Kayıp Dük, Lord Mazeen ile ilgili şüphelerim ve Agnes'in beklenmedik varlığı arasında tören devam ederken aklım karman çormandı. Tanrılara karşı dürüst olmak gerekirse, Rahip farklı bir dil konuşuyor gibiydi. Belki de öyleydi. Dikkatimi veremedim ve bu utanç vericiydi çünkü her zaman şeyi merak etmişimdir...

Boynumun arkası karıncalandı ve çok güçlü bir far-

kındalık hissi üzerime çöktü. Açıklayamazdım ama omzumun üzerinden baktığımda onu göreceğimi biliyordum.

Hawke.

Haklıydım.

Aldığım sonraki nefes hiçbir yere gitmiyordu, çünkü bakışlarım boğazının altında sadece bir deri izi ve çenesinin oyuk hattını ve ıslak dudaklarını gösteren kızıl tonlu pantolonları ve kırmızı tuniği süpürüyordu. Kırmızı domino maskesinin eğrisi, gözü elmacık kemiklerinin yükselişine doğru çekiliyordu. Alnındaki sert kumaşa değen koyu bir saç teli vardı.

O...

Hawke, hayallerimin tapınaklarda bekleyen tanrılardan biri gibi görünüyordu; çarpıcı ve ulaşılamaz, biraz korkutucu bir şekilde çekiciydi.

Onun da tıpkı benim gibi bana dikkatle baktığını biliyordum. Bakışları üzerimde öyle bir yoğunlaştı ki adeta okşuyor gibiydi. İçimin titremesine engel olamadım. Cildimin her santimi, açığa çıkan ve çıkmayan her şey aşırı farkındalığa dönüştü. Midemdeki çırpınışlar geri döndü.

"Merhaba" dedim ve hemen çenemi kapalı tutmuş olmayı diledim.

Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı ve gamzesi ortaya çıktı. "Çok... hoş görünüyorsun" dedi ve midem mümkün olan en hoş şekilde bulandı. Tawny'ye döndü. "Sen de öyle."

Tawny gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Vikter'a baktı. "Sen de."

Vikter homurdandı ve Tawny kıkırdarken ben gülümsedim. "Bu gece son derece yakışıklı görünüyorsun" dedi

ve kürsüye döndüğümde Vikter'ın yanaklarının daha da renklendiğine yemin edebilirdim.

"Gecikme için üzgünüm" dedi Hawke arkamda duruyordu.

"Her şey yolunda mı?" Kürsüye bakarken sordum. Eğer Lord Mazeen, Rahibe Analia'ya ne olduğunu biliyorduysa, kesinlikle Dük'e giderdi. Hawke'ın yaptıklarını unuttuğundan şüpheliydim.

"Tabii ki" diye yanıtladı. "Güvenlik taramalarına yardım etmek için çekildim. Bu kadar uzun süreceğini sanmıyordum."

Rahibeye ne olduğu hakkında herhangi birinin ona bir şey söyleyip söylemediğini sormak istedim. Yine de Vikter'ın önünde söyleseydim soruları olurdu ve endişelenmesini istemedim.

Saraya ve Tapınaklara verilenler dışarı çıkarılırken, Düşes kürsüden indi, ailelerle ve daha sonra bazı diğer Saray üyeleriyle konuşmak için durdu. Kürsülerin yanında müzik çalmaya başladı ve hizmetçiler giriş kapılarından ellerinde şampanya tepsileriyle içeri girdiler. Bayanlar ve Lordlar, Bekleyenlerle birlikte daha küçük gruplara ayrıldılar. Tüccarlar ve diğer halk tabakası da onlara katıldı.

Vikter bana dönmeden önce ön tarafa bakınıyordu. "Komutanla konuşmam gerek" dedi. Kafamı salladığımda Hawke'a döndü.

"O benimle" diye yanıtladı Hawke. Vikter henüz bir şey söyleyemeden yine o aptal heyecanlı çırpınışları midemde hissettim.

Vikter'in ifadeye itiraz etmesini beklerken, cevabı ka-

bul etmesine şaşırmıştım. Hawk'ı sevip güvenmeye mi başlamıştı? Yoksa onu gözden kaybetmeden önce komutanı yakalamak mı istedi?

Muhtemelen ikincisi.

"Bir şey kaçırdım mı?" Hawke sağıma geçti, yaklaşık bir adım arkamda duruyordu.

Tawny, "Kaçırmadın" diye yanıtladı. "Tabii bir sürü dua ve gözyaşı dolu vedaları dört gözle beklemiyorsan."

"Yani pek değil" diye kuru bir şekilde yanıtladı.

Bu bana bir şey hatırlattı. Tawny'ye baktım. "Tulis ailesini çağırdılar mı?"

Kaşları çatıldı. "Onların yaptığını sanmıyorum."

Bu gelmedikleri anlamına mı geliyordu? Eğer öyleyse, bu vatan hainliği sayılırdı. Muhafızlar evlerine gidecekti, çocuk yine de tanrılara hizmet etmek için gönderilecekti ve Bay ve Bayan Tulis büyük olasılıkla hapsedilecekti.

Tek şansları şehri terk etmeleriydi ama kimse Kraliyet'in haberi olmadan şehre girip çıkamazdı. Böyle bir şeyi yapmaya teşebbüs etmeleri için bile inanılmaz derecede iyi bağlantıları olmalıydı. Olsa bile nereye giderlerdi? Etraftaki tüm şehirlere ve kasabalara onları aramaları için haber gönderilecekti.

Tüm bunları bilerek, neden risk aldıklarını yeni yeni anlamıştım. Bu onların tek çocuğuydu.

Dikkatim, Vikter ve Hawke gibi beyaz mantolarını ve tipik siyah giysilerini değiştirmiş olan birkaç Kraliyet Muhafızı tarafından kuşatılan Düşes yaklaştıkça ona kaydı.

"Penellaphe" dedi iyi çalışılmış gülümsemesi yerindeydi.

"Majesteleri" diye olabildiğince ağırbaşlı şekilde mırıldandım.

Tawny ve Hawke'a başını salladı, bakışları birkaç saniye boyunca ona takıldı. Gülümsememek için yanağımın içini ısırdım. "Ayinin keyfini çıkarabiliyor musun?"

Sadece birkaç dakikasını gördüğümü düşünürsek, başımı eğerek onayladım. "Ekselansları katılmıyor mu?"

"Onun geciktiğini düşünüyorum" diye yumuşak bir şekilde yanıtladı ama ağzının köşeleri sıkılaştı. Bir adım daha yaklaştı, sesini alçalttı. "Kim olduğunu unutma Penellaphe. Karışmamalısın ya da sosyalleşmemelisin."

"Biliyorum" dedim ona.

Koyu gözleri kısa bir süre benimkilerle karşılaştı ve sonra mücevherli bir sinekkuşu gibi bir grup insandan diğerine vızıldayarak yoluna devam etti. Kahkahalar yerden yankılandı ve dikkatimi çekti. Loren ve Dafina'yı gördüm.

Hawke, "Bir sorum var" dedi.

Başımı eğdim. "Evet?"

"Eğer kaynaşman ya da sosyalleşmen gerekmiyorsa ki bu arada ikisi de aynı şey" dedi ve sırıttım, "Katılmana izin verilmesinin ne anlamı var?"

Gülümsemem soldu.

Tawny, ellerini hafifçe önünde kenetleyerek, "Bu aslında iyi bir soru" diye belirtti.

"Dürüst olmak gerekirse, amacın ne olduğundan emin değilim" diye itiraf ettim.

Birkaç dakika boyunca hiçbirimiz konuşmadık. Düşes'i gözden kaybettim ve Dük hâlâ ortaya çıkmamıştı.

Tawny'ye bakarak iç geçirdim.

Bu gece gerçekten çok güzel görünüyordu, kahverengi teninin zenginliğini tamamlayan kırmızı rengin içindeydi. Bakışlarını takip etmeden neye odaklandığını biliyordum. İfadesi sadece çiftlerin vals için çiftleşmelerini izlediği için hüzünlü olarak tanımlanabilirdi. Muhtemelen bana izin verilseydi bile asla ustalaşamazdım. Gözleri hararetle hareketlerini izledi ve dansın her adımını bildiğini biliyordum. Neden diğerleriyle birlikte dışarıda değil de buradaydı?

Tabii ki cevabı biliyordum.

Bu benim yüzümdendi.

Suçluluk bir taş gibi göğsüme yerleşti. "Tawny?"

Bana doğru döndü. "Evet?"

"Burada yanımda durmak zorunda değilsin. Gidip eğlenebilirsin."

"Ne?" Burnu maskeye sürtündü. "Eğleniyorum. Sen eğlenmiyor musun?"

"Tabii ki ama yanımda olmak zorunda değilsin. Orada olmalısın." Dansçılara ve ötesine işaret ettim, insanların üç ve dört kişilik gruplar halinde toplandığı yere. "Sorun değil."

"Gayet iyiyim." Parlak bir gülümseme ile sarsıldı ve kalbim sıkıştı. "Sensiz olmaktansa burada seninle olmayı tercih ederim."

Ona sarılabilmeyi dileyerek, "Sen en iyisisin" dedim. Bunun yerine aramıza uzandım ve kolunu sıktım. "Gerçekten öylesin ama bu gece gölgem olmana ihtiyacım yok. Zaten onlardan iki tane var."

Tawny'nin bakışları omzumun üzerinden kaydı. "Gerçekten sadece bir tanesi var. Vikter hâlâ Komutanla birlikte."

"Ama tek ihtiyacım olan bir tane. Lütfen." Kolunu tekrar sıktım. "Tawny, git. Lütfen."

Bakışları benimkini aradı ve bocaladığını anladım. Yapmamaya karar veremeden önce bir yalan söyledim, "Aslında çok yorgun hissediyorum. Dün gece pek iyi uyuyamadım, bu yüzden burada daha fazla kalmayı planlamıyorum."

"Emin misin?"

Kafamı eğerek onayladım.

Tawny'nin tüm vücudu, kollarını bana dolamamak için gereken çabayla neredeyse titriyordu, ancak elini serbest bıraktığımda sakince başını sallamayı başardı. Bana son bir kez uzun uzun baktı ve merdivenlerden indi, Dafina ve Loren'in üç Lord ile birlikte durduğu yere doğru zemini geçti.

Gülümsedim, rahatladım. Gecesinin tadını çıkarmasına izin vermesini umuyordum ve bunu sağlamak için gitmem gerektiğini biliyordum. Burada biraz daha kalsaydım, devasa kırmızı sardunyaların arasında dursaydım, geri dönerdi.

Hawke'ın daha konuşmadan bir adım daha yaklaştığını hissettim ve ürpertici bir sıcaklık dalgası tenimin üzerinde dans etti. Başımı sağa çevirdim, birkaç santimden fazla mesafe olmayan arkamda durduğu yere.

"Çok naziksin" diye yorumladı ve yere baktı.

"Pek sayılmaz. Neden sadece ben yapamıyorum diye burada durup o da hiçbir şey yapmasın ki?"

"Gerçekten yapabileceğin tek şey bu mu?"

"Majesteleri bana ortama karışmamam gerektiğini hatırlattığında tam burada duruyordun..."

"Ya da arkadaşlık etmek."

"Sosyalleşmek dedi" diye düzelttim.

"Ama burada kalmak zorunda değilsin."

"Değilim." Yere döndüm, bir iç çekiş daha yuttum. Gitmek zorundaydım. Daireme dönme fikri pek cazip gelmedi ama dönmezsem Tawny benim tarafıma geçecekti. "Odama geri dönmek istiyorum."

"Emin misin?"

Hayır. "Tabii ki."

"Önden buyur, Prenses."

Döndüm, o kenara çekilirken gözlerim kısıldı. "Bana böyle hitap etmeyi bırakmalısın."

"Ama hoşuma gidiyor."

Yanından geçerken, hafif bir yükseltiye doğru adım atarken eteğimin kenarını kaldırdım. "Ama benim gitmiyor."

"Bu bir yalan."

Gülümseyen, maskeli yüz gruplarının etrafında dolaşırken başımı iki yana salladım. Hiçbiri bana doğru bakmıyordu, çoğu Düşes'in benimle konuştuğunu görüp görmediğini iki kez düşünmek durumundaydı.

Büyük Salon'un dışındaki hava, açık bahçe girişlerinden gelen esinti sayesinde çok daha serindi. Koridorun sonuna geçmeden önce bahçeye kısa bir bakış attım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Hawke.

Durup şaşkınlıkla ona döndüm. "Daireme geri dönüyorum, çünkü..." dedim ve kaldım.

Hawke'ın kehribar gözleri üzerimde gezinirken saçlarımın omuzlarımın üzerinde olduğu yerde oyalanıyordu. Bakışları elbisemin korsesi boyunca küçük deniz tarağı-

ağa benzeyen dantelin üzerinden geçti. Yaka hattı, Bekleyen Leydilerin bazılarının giydiği kadar alçak değildi ve sadece göğüslerimin üst şişlikleri görünüyordu, ama... Normal elbiselerimin boğazına kadar bir boyun çizgisi olduğunu düşünürsek, bu benim için çok fazlaydı.

"Daha önce hoş göründüğünü söylediğimde hatalıydım" dedi.

"Ne?"

"Kesinlikle enfes görünüyorsun, Poppy. Güzel" dedi başını sallayarak. "Ben sadece... Bunu sana söylemem gerekiyordu."

Onun sözleri o kadar keskin, kabarmış bir duygu selini ortaya çıkardı ki yeteneğim üzerindeki kontrolüm kayboldu ve duyularım onları durduramadan uzandı. Üzüntünün uğultusundan başka acısını hissetmiyordum. Bakışlarım onun yüzüne doğru yükseldi. Başka bir şey hissettim. İki ayrı duygu. Biri bana bir dilim limonlu turtayı hatırlattı. Diğer duyum daha ağırdı ve... Baharatlıydı, biraz dumanlıydı. İlkinin kafa karışıklığı ya da belirsizlik olabileceğini düşündüm. Sanki bir şeyden emin değilmiş gibiydi. Diğeri...

Tanrılar!

Bunun ne olduğunu anlamam birkaç dakikamı aldı. Bu beni *sıcak* ve... *ve ağrılı* hissettiriyordu. Sanki uyarılma hissi açığa çıkıyordu.

Yoğun bakışlarını yavaşça benimkilere doğru kaldırarak, "Bir fikrim var" dedi.

"Öyle mi?" Yeteneğimi kapatırken garip bir şekilde nefesim kesildi.

Başını salladı. "Bu fikir odana dönmeyi içermiyor."

Beklenti ve heyecanım arttı ama... "Ayin'de kalmadığım sürece odama geri dönmemin bekleneceğinden eminim."

"Sen de benim gibi maskelisin. Bakire gibi giyinmemişsin. Dün geceki gibi kendi isteklerini yapabilirsin. Hiç kimse ikimizin de kim olduğunu bilmeyecek."

"Evet, ama..."

"Tabii sen odana geri dönmek istiyorsan o ayrı. Belki de o kitaba o kadar saplanıp kalmışsındır ki..."

"O kitaba saplanıp kalmadım." Yanaklarım kızardı.

"Odana tıkılıp kalmak istemediğini biliyorum." Ağzımı açtığımda ekledi, "Bana yalan söylemene gerek yok."

"Ben..." Yalan söyleyemedim. Kimse bana inanmaz. "Peki nereye gidelim diyorsun?"

"*Nereye gidiyoruz*?" Lambalardan gelen ışık, çenesini bahçeye doğru yatırırken maskesinin kıvrımından parlıyordu.

Kalbim hem çarpıntı yapmaya aynı anda da küt küt atmaya başladı. "Bilmiyorum. Şey..."

"Eskiden sığınak olan bir yer var" dedi. "Şimdi, kâbusların yeri haline geldi. Ama sadece sen izin verirsen böyle kalacak."

"Eğer izin verirsem? Rylan'ın orada öldüğü gerçeğini nasıl değiştiririm?"

"Bilmiyorsun."

Ona dik dik baktım. "Bununla nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum."

Bir adım daha yaklaştı, çenesini eğdi. "Orada olanları değiştiremezsin. Tıpkı avlunun sana huzur verdiği gerçeğini değiştiremediğin gibi. Sadece son anını değiştirirsin; kötü bir anıyla yeni bir anıyı... iyi bir anıya dönüştürür-

sün ve başlangıçtaki anı artık yedekten ağır basmayıncaya kadar bunu yapmaya devam edersin."

Ağzımı açtım ama sonra ne söylediğini gerçekten düşündüm. Bakışlarım kapının arkasındaki karanlığa doğru ilerledi. Onun söylediği aslında mantıklı geliyordu. "Çok kolaymış gibi konuşuyorsun."

"Hayır, değil. Zor ve rahatsız edici ama işe yarıyor." Elini uzattı ve ben de aşağıya baktım, sanki avucunda tehlikeli bir hayvan varmış gibi bakıyordum – okşamak istediğim kabarık, sevimli bir hayvan. "Ve yalnız olmayacaksın. Orada seninle olacağım, sadece seni izlemeyeceğim."

Orada seninle olacağım, sadece seni izlemeyeceğim.

Ürkek bakışlarım onun yüzüne doğru yükseldi. Onun sözleri asla dokunmaya çalışmadığım bir notaya dokunmuştu. Tanrılar, Ian gittiğinden beri, nadiren yalnız olmama rağmen kendimi kaç kez yalnız hissettiğimi bilemiyordum. Ama çevremdekilerin çoğu bazen orada olmak zorunda oldukları için oradaydı. Tawny ve Vikter bile. Bu kabulleniş beni ne kadar önemsediklerini çok iyi bildiğimi ve onlara ne kadar değer verdiğimi azaltmıyordu ama aynı zamanda benimleyken bazen *orada* olmadıklarını durumunu da değiştirmiyordu. Bu, kafamda çok şey olduğu gerçeğini de değiştirmiyordu. Tawny leydimin hizmetçisi olmasaydı arkadaşlığımızın olmayacağından endişelenen o küçük, çok güvensiz yanım olmazdı. Dafina, Loren ve diğer Bekleyen Leydiler gibi olmasından korkuyordum.

Hawke bunu nasıl biliyordu? Yoksa böyle hissettiğimi *biliyor* muydu? Sormak istedim ama bu konuya dokun-

mak ya da konuşmak istemediğimi fark ettim. Yalnızlık genellikle ağır, kaba bir utanç battaniyesi ve utançtan yapılmış bir pelerin halinde üstüme çöküyordu.

Ama Hawke'la, onu tanıdığım kısa sürede bile, kendimi yalnız hissetmiyordum. Bunu sadece varlığı sağlıyor olabilir miydi? O bir odadayken, odanın merkezi haline geliyordu. Yoksa daha fazlası mıydı? Yasak ya da değil, ondan hoşlandığımı inkâr edemezdim.

Ve odama geri dönmek istemiyordum, kafamı karıştıran ve hareketimi engelleyen düşüncelerle baş başa kalmak istemiyordum. Bir geceyi daha gerçekten yaşamak yerine keşke yaşasaydım diyerek geçirmek istemiyordum.

Onun hakkında hissettiklerim konusunda haklı mıydım, peki bunlar akıllıca mıydı? Yanılıyor olabilirdim ama ya yanılmıyorsam? Ne olduğumu hatırlayacak iradeye sahip miydim? Öğrenmeye çalışmadım bile.

Ama ben... İstiyordum ki...

Sığ bir nefes alarak, eline uzandım ama durdum. "Eğer biri beni görseydi... Seni görseydi..."

"Bizi gören olur muydu? El ele tutuşmak mı? Sevgili Tanrılar, skandal bu." Başka bir sırıtış yüzüne yerleşirken bu sefer gamzeleri ortaya çıktı. "Burada kimse yok." Koridorun etrafına baktı. "Benim göremediğim insanları görmediğin sürece."

"Evet, kötü yaşam seçimleri yapanların ruhlarını görüyorum" dedim kuru bir sesle.

Hawke kıkırdadı. "Avluda herhangi birinin bizi tanıyabileceğinden şüpheliyim. İkimiz de maskeli değilken ve sadece ay ışığı ve yolu aydınlatacak birkaç lamba varken." Parmaklarını oynattı. "Ayrıca, burada kimsenin umrun-

da olmayacağı kadar meşgul olduklarına dair bir his var içimde."

Büyük hayal gücüm, başkalarının umursamayacak kadar meşgul olmalarına neden olabilecek şeylerle doluydu.

"Beni çok kötü bir şekilde etkiliyorsun" diye mırıldandım ve elimi onun eline geçirdim.

Hawke parmaklarını benimkilere doladı. Elinin ağırlığı ve sıcaklığı hoş bir duyguydu. "Sadece kötüler etkilenebilir, Prenses."

24. BÖLÜM

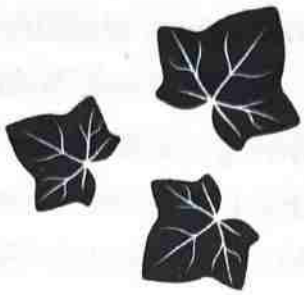

Ona, "Bu bana hatalı mantık gibi geliyor" dedim.

Bahçe kemerine doğru ilerlerken kıkırdadı. "Benim mantığım asla hatalı değildir."

Hafifçe gülümseyerek, "Öyle olsaydı bile bunun farkına varmak kolay olmazdı" diye işaret ettim.

Dışarıya adımımızı attığımızda soğuk gece havası bizi karşıladı ve kalbim tanıdık, tatlı çiçek kokusu ve zengin, nemli toprak kokusuyla doldu.

Burada son bulunduğum zamandan farklı bir şey ararken bakışlarım oradan oraya çılgınca sıçrıyordu. Olmalıydı. Petrolden fenerler ana yol boyunca aralıklarla duruyordu, ancak dallı kısımlar karanlıktı; ay ışığı bile onlara nüfuz edemiyordu. Yumuşak esinti çalıları sallarken ve saçımın tellerini kaldırırken adımlarım yavaşladı.

Hawke yumuşak bir şekilde konuştu. "Kardeşimi en son gördüğüm yerlerden biri en sevdiğim yerdi."

Bu dikkatimi çekti ve geçtiğimiz her çiçek demetini incelemeyi bıraktım ne aradığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sanki solmuş yaprakların kan damladığını görmeyi ya da Dük'ün sonunda ortaya çıkmasını bekliyor-

dum. Hawke'ın ağabeyine duyduğu daha önceki ıstırap bana bunun tartışmak istemediği bir şey olduğu izlenimini vermişti, bu yüzden konu beni şaşırttı.

"Memleketimde çok az insanın bildiği gizli mağaralar var" diye devam etti, parmakları hâlâ benimkilerle sıkıca iç içe bir halde. "Bu özel tünelde oldukça uzağa gitmelisin. Dar ve karanlık. Ucu nereye çıkıyor diye bakabilecek kadar cesur insan pek bulamazsın."

"Ama sen ve kardeşin gittiniz?"

"Kardeşim, bir arkadaşımız ve ben gençken ve sağduyudan çok cesaretimiz varken gitmiştik. Ama bunu yaptığımıza memnunum çünkü tünellerin sonunda, hayatımda gördüğüm en mavi, köpüren, ılık suyla dolu büyük bir mağara vardı."

"Kaplıca gibi mi?" Gölgelerle dolu alanlardan geçerken sessiz konuşmamız dışarı sızıyordu, biz geçerken sessizleşiyordu.

"Evet ve hayır. Memleketteki su... Gerçekten kıyaslanamaz."

"Biz... Nerede?.." Yumuşak sesler duyduğum bir yola bakarak, sert bir şekilde yutkundum ve hızla uzağa baktım. Avuçlarındaki sert nasırları ve kavrama gücünü hissettikçe elinin elime değdiğini daha da iyi fark ettim. Onun hakkında daha önce hissettiğim ağır, baharatlı ve dumanlı hissi düşündüm. "Nere... nerelisin?"

Elimi sıkarak, "Eminim hiç duymadığın küçük bir köy" dedi. "Her fırsatta mağaraya kaçardık. Üçümüz. Kendi küçük dünyamız gibiydi ve o zamanlar pek çok şey oluyordu... O zamanlar anlayamayacağımız kadar önemli ve yetişkin meseleleri." Sesi sanki farklı bir zaman ve

mekândaymış gibi çok uzak bir niteliğe bürünmüştü. "Gitmemizin anne ve babalarımızı üzmeyeceğini düşündüğümüz ve tam olarak anlamadığımız fısıltılı konuşmalar için endişelenmeyeceğimiz bir kaçışa ihtiyacımız olurdu. Kötü bir şeyin habercisi olduklarını bilecek kadar aklımız eriyordu. Orası bizim sığınağımızdı" durdu ve bana baktı. "Tıpkı bu bahçenin senin için olduğu gibi."

Peçeli Bakire Çeşmesi sadece birkaç adım ötemizdeydi, etrafımızı damlayan suyun sesi sardı. "İkisini de kaybettim" dedi, gözleri gölgelendi ama bakışları gücünden bir şey yitirmemişti. "Küçükken erkek kardeşim, birkaç yıl sonra da en iyi arkadaşım. Bir zamanlar mutluluk ve macerayla dolu olan yer, anılarla dolu bir mezarlığa dönüşmüştü. Onlar olmadan oraya dönmeyi aklımın ucundan bile geçiremedim. Sanki burası perili bir yere dönüşmüştü."

Acının onda kangrenleştiğini anlamak için hislerimi açmama gerek yoktu ve yeteneğimi onun üzerinde iki kez kullanmak iyi bir fikir değildi, özellikle de acısı büyürken. Ama böyle el eleyken, çok derin olmayan mutlu düşünceler kuyusunun üzerinde duruyor ve kısaca içinden akıp gitmesine izin veriyordum.

Elinin hafifçe titrediğini hissettim ve sonra dikkatini dağıtmak umuduyla konuştum. "Anlıyorum. Etrafıma bakıp duruyorum, bahçenin farklı görünmesi gerektiğini düşünüyorum. Şimdi nasıl hissettiğimi temsil edecek gözle görülür bir değişiklik olabileceğini varsayıyordum."

Hawke boğazını temizledi. "Ama aynı, değil mi?"

Kafamı eğerek onayladım.

"Mağaraya geri dönmek için cesaretimi toplamam çok uzun zaman aldı. Ben de öyle hissediyordum. Sanki yoklu-

gumda su çamura dönmüş olabilirdi. Yani kirli ve soğuk. Ama öyle değildi. Her zamanki gibi sakin, mavi ve sıcaktı."

"Üzücü anıları mutlu anılarla mı değiştirdin?" diye sordum.

Başını iki yana sallarken ay ışığının parıltısında yarım bir gülümseme belirdi. Yüzünün çizgileri gevşemişti. "Fırsatım olmadı ama öyle yapmayı planlıyorum."

Bir Kraliyet Muhafızı olarak, uzun yıllar boyunca bunun mümkün olmayacağını bilerek, "Umarım yaparsın" dedim. Esinti omuzlarımda ve göğsümde bir tutam saçımı savurdu. "Kardeşin ve arkadaşın için üzgünüm."

"Teşekkür ederim." Yıldızlarla kaplı gökyüzüne baktı ve "Burada, Rylan'a olanlara benzemediğini biliyorum ama nasıl hissettirdiğini anlıyorum" dedi.

Gözlerimi ellerimi tuttuğu yere çevirdim. Tutuşum gevşek ve ama yine de sıkıydı, parmaklarım kavramak yerine öylece dışarı çıkıyordu. Parmaklarımı onunkilerin etrafına kıvırmak istedim. "Bazen düşünüyorum da... Ian ve ben ailemizi kaybettiğimizde genç olmam bir lütuf. Onlarla ilgili anılarım zayıf ve bu yüzden, bu... Bilmiyorum, bu şekilde bir derece duyarsız kalabiliyorum sanırım? Kulağa ne kadar yanlış gelse de bir şekilde şanslıyım. Bu onların kaybıyla başa çıkmayı kolaylaştırıyor, çünkü neredeyse gerçek değillermiş gibi. Ian için öyle değil. Onun benden çok daha fazla anısı var."

"Bu yanlış değil, Prenses. Bence aklın ve kalbin çalışma şekli böyle" dedi. "Başkente gittiğinden beri kardeşini hiç görmedin mi?"

Başımı salladım. "Mümkün olduğunca sık yazıyor. Genellikle ayda bir kez ama gittiği sabahtan beri onu gör-

medim." Dudaklarımı birbirine bastırarak parmaklarımı onunkinin etrafına kıvırdım ve karnım biraz burkuldu. Artık elimi tutmuyordu. El ele *tutuşuyorduk*. Birçok insan için, bu hiçbir şey ifade etmeyebilirdi. Bazıları muhtemelen bunu aptalca bile bulurdu ama benim için çok büyük bir şeydi ve ben buna *değer* veriyordum. "Onu özlüyorum." Bakışlarımı kaldırdım, Hawke'ın bana baktığını fark ettim. "Eminim kardeşini özlüyorsun ve umarım... Umarım onu tekrar görürsün."

Kafasını hafifçe eğdi ve sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzı açıldı ama sonra kapandı. Bir an geçti ve diğer elini kaldırdı, saçımın bir telini yakaladı. Ürkek, keskin bir nefes aldım, bir titreme dalgası, göğsümün üstündeki çıplak cilt boyunca parmaklarının kaymasını izledi. Titremeler orada durmadı. Göğüslerimin aşağısına ve daha aşağısına indiler.

Yüzüm kızardı, elini bıraktım ve geri çekildim, arkamı döndüm. Nabzım hızlandı, parmaklarımı kenetledim. Elini tenimde gezdirmesine bu kadar güçlü bir tepki vermek normal miydi? Emin değildim ama öyle olmasını beklemiyordum. Söyleyecek bir şey bulmak için birkaç adım attım. Herhangi bir şey.

"Ben..." Boğazımı temizledim. "Bahçede en sevdiğim yer gece açan güllerin yanıdır. Orada bir bank var" diye saçmalıyordum. "Neredeyse her gece onları açık görmek için dışarı çıkardım. En sevdiğim çiçeklerdi ama şimdi kesilmiş ve buketlere yerleştirilmiş olanlara bakmakta bile zorlanıyorum."

"Şimdi oraya gitmek istiyor musun?" diye sordu Hawke, en fazla bir adım arkamdaydı.

İpeksi siyah yaprakları, pelesenk ağaçlarının derin menekşe çiçeklerini ve yolda biriken kızıllığı düşündüm. Taştaki çatlakları doldurma şekli bana farklı bir geceyi hatırlattı. "Ben... Pek sanmıyorum."

"En sevdiğim yeri görmek ister misin?"

Omzumun üzerinden baktığımda, yanımda durduğunu gördüm. "Favori bir yerin mi var?"

"Evet." Elini bir kez daha uzattı. "Görmek ister misin?"

Yapmamam gerektiğini biliyordum ama bir şekilde kendimi durduramadım ve elimi onunkiyle birleştirdim. Hawke beni çeşmenin etrafından ana patikaya geçirirken sessizdi. Hafif, tatlı lavanta kokusunun havayı doldurduğu sola dönene kadar beni nereye götürdüğünü bilmiyordum.

Söğüt ağacı.

Kraliçe'nin Bahçesi'nin güney tarafında büyük, birkaç yüz yaşında ağlayan bir söğüt vardı. Dalları neredeyse yere ulaşıyordu ve kalın bir gölgelik yaratıyordu. Sıcak aylarda, minik beyaz çiçekler yapraklara yapışırdı.

"Sen de ağlayan söğüdü sever misin?" Öyle gibi görünse de yine de sordum. Söğüt ağacının dışındaki direklerden birkaç fener sarkıyordu, cam muhafazaların içinde hâlâ alevler vardı.

Başını salladı. "Buraya gelene kadar hiç görmemiştim."

Başkentte bir tane bile görmemesine şaşırmadım. Sığ kökleri olan ağaçların toprağı yarıp geçtiği biliniyordu ama hangi köyde yaşadığını merak ediyordum. Çiftçilik ve mağaraları vardı ama ağlayan söğütleri yoktu. "Ian ve ben içeride oynardık. Kimse bizi göremezdi."

"Oynamak mı? Yoksa saklanmaktan mı bahsediyorsun?" diye sordu. "Çünkü ben olsam öyle yapardım."

Sırıttım. "Şey, evet. Ben saklanırdım, Ian da her iyi ağabey gibi peşime takılırdı." Kafamı kaldırıp ona baktım. "Bunun altına saklandın mı? Orada banklar var ama artık olup olmadığı görünmüyor." Kaşlarımı çattım. "Aslında, şu anda orada herhangi biri olabilir ve biz bunu bilemeyiz."

"Orada kimse yok."

Kaşlarım maskenin üzerine kalktı. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Öyleyim işte. Hadi." İleri doğru yürürken elimi çekti. "Adımlarına dikkat et."

Onun emin oluş halinin mükemmel izleme yetenekleriyle ilgisi olup olmadığını merak ettim. Fenerlerden birini geçerken arkasından takip ederek alçak, taş duvarı kolayca geçtim. Hawke serbest eliyle uzandı, birkaç yapraklı dalı bir kenara süpürdü. İçeri girdim ve birkaç saniye içinde dallar tekrar yerine otururken neredeyse tamamen karanlığa gömüldük. Ay ışığı yoğun dal şelalesini geçemiyordu ve yakındaki fenerlerden sadece çok cılız bir parıltı söğüt ağacına sızıyordu.

Etrafıma baktım, sadece ağaç gövdesinin ana hatlarını görebiliyordum. "Tanrılar, geceleri buranın ne kadar karanlık olduğunu unutmuşum."

"Burada farklı bir dünyadaymışsın gibi hissediyorsun" dedi. "Sanki bir peçeden geçip büyülü bir dünyaya adım atmışız gibi."

Sırıttım, sözleri bana Ian'ı hatırlatıyordu. "Hava daha sıcak olduğunda görmelisin. Yapraklar oraya çıkıyor... Ah! Ya da kar yağdığında ve alacakaranlıkta. Kar taneleri yaprakların ve yerin üzerine çöker ama yine buraya pek bir şey girmez. O zaman gerçekten farklı bir dünya gibi."

"Belki görürüz."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Neden olmasın?" diye sordu ve vücudunun benimkine doğru eğildiğini hissettim. Bir sonraki konuşmasında nefesini alnımda hissettim. "Kar yağacak, değil mi? Hava kararmadan hemen önce sıvışıp buraya geleceğiz."

Şimdi ne kadar yakın durduğunun tamamen farkında olarak, dudaklarımı gergin bir şekilde nemlendirdim. "Ama burada olacak mıyız? Kraliçe o zamandan önce beni başkente çağırabilir" dedim, düşünmemeye çalıştığım bir şeyi kabul ederek.

"Muhtemelen. Eğer öyleyse, sanırım farklı maceralar bulmamız gerekecek, değil mi?" dedi. "Yoksa yeni ve *yanlış* maceralar mı demeliyim?"

Kahkaha attım. "Sanırım başkentin herhangi bir yerine gizlice gitmeye çalışmak zor olacak, yani benleyken değil... Yükselişe bu kadar yaklaşmışken olmaz."

"Gizlice kaçmak için bir yol bulamayacağımı düşünüyorsan, bana daha fazla güvenmelisin derim. Seni temin ederim, bizi neye bulaştırmış olursam olayım, ucu bir çıkıntıda bitmeyecektir." Karanlıkta, parmak uçlarının sol yanağımı okşadığını hissettim ama dokunuşu çok yumuşak ve emin olamadığım kadar kısaydı. "Ayin gecesi buradayız, ağlayan bir söğüdün içinde saklıyız."

"O kadar da zor görünmüyor."

"Benim yolu göstermiş olmam sayesinde."

Yine güldüm. "Elbette."

"Şüphen beni incitiyor." O arkasını dönerken eli benimkini çekti. "Burada banklar olduğunu mu söylemiştin? Dur bekle. Onları görüyorum."

Başının arkası olduğunu sandığım gölgeli şekle baktım. "Nasıl görebiliyorsun ki o şeyleri?"

"Sen göremiyor musun?"

"Hayır." Karanlığa bakıyordum.

"O zaman senden daha iyi görüyor olmalıyım."

Gözlerimi devirdim. "Bence sadece onları görebildiğini söylüyorsun ve muhtemelen çarpıp düşmekten bir saniye uzaktayız."

"İşte buradalar." Hawke durdu. İnanılmaz bir şekilde, sanki koltukları mükemmel görebiliyormuş gibi oturdu.

Gözlerim büyümüş, ağzım açık kalmıştı. Sonra fark ettim ki, ölmekte olan bir balık gibi ağzımın açık olduğunu görebiliyordu, ben de ağzımı kapadım. Belki de gerçekten gözleri benimkinden daha iyi görüyordu.

Ya da gözlerim düşündüğümden daha zayıftı.

"Oturmak ister misin?" diye sordu.

"Otururdum ama senin aksine, karanlıkta göremiyorum..." Ellerimi tutup beni aşağı çektiğinde, nefes nefese kaldım. Farkına bile varmadan *kucağında* oturuyordum.

"Rahat mısın?" diye sordu ve gülümsüyor gibiydi.

Söyleyecek sözüm yoktu. O hâlâ elimi tutuyordu ve ben kucağında oturuyordum ve tek düşünebildiğim Willa Colyn'in günlüğünde bir adamın kucağında olduğunu anlattığı bölümdü. Daha az kıyafet vardı...

"Rahat olamıyorsun." Kollarından biri sırtımın üst kısmını sardı, beni göğsüne yasladı. "İşte böyle. Bu çok daha iyi olmalı."

Evet, öyleydi.

Ve öyle değildi.

Nefesini şakağıma dayayarak, "Çok üşümeni istemi-

yorum" diye ekledi. O kadar uzundu ki, benim kadar dik otursa bile başım çenesine ulaşamıyordu. "Kişisel Kraliyet Muhafızınız olarak bunun görevimin önemli bir parçası olduğunu hissediyorum."

"Şu anda yaptığın şey bu mu? Beni kucağına çekerek soğuktan mı koruyorsun?"

"Kesinlikle." Eli göbeğimin alt kısmına oldukça yakındı, ağırlığı bir damga gibiydi.

Boğazı olabileceğini düşündüğüm şeye baktım. "Bu inanılmaz derecede uygunsuz."

"Senin edepsiz bir günlük okumandan daha mı uygunsuz?"

"*Evet*" diye ısrar ettim, yüzüme doğru ısı süzülüyordu.

"Hayır." Böyle içten gülümsemesi içimi titretti. "Yalan bile söyleyemiyorum. Bu çok uygunsuz."

"O zaman neden?"

"Neden?" Çenesi başımın tepesini sıyırıyordu. "Çünkü istedim."

Bir kez gözlerimi kırptım, sonra iki kez. "Peki ya istemiyorsam?"

Kahkahası içimi ürpertti. "Prenses, bir şey yapmamı istemeseydin, bir sonraki nefesimi bile almadan boğazımda bir hançerle sırt üstü yatıyor olurdum. Bir santim önünü göremesen bile."

Şey...

"Hançerin yanında, değil mi?"

İç geçirdim. "Evet."

"Biliyordum." Elimi bıraktı ve ben de elimi kucağıma bıraktım. "Kimse bizi göremez. Kimse burada olduğumuzun farkında bile değil. Herkesin bildiği gibi odandasın."

"Bu hâlâ birçok nedenden dolayı pervasızca. Eğer biri buraya gelirse..."

"Onları onlardan önce duyardım" dedi. İşitmesinin görüşü kadar özel olamayacağını söyleyemeden önce ekledi, "Ve eğer biri duysaydı, kim olduğumuz hakkında hiçbir fikri olmazdı."

Başımı geriye çektim, vücudumun üst kısmıyla onunki arasına boşluk koydum. "Bu yüzden mi beni buraya getirdin?"

"*Ne bu*, Prenses?"

"Uygunsuz... olmak için."

Eli koluma değdiğinde sesi kısıldı, "Peki bunu neden yapayım?" diye sordu.

"Neden? Bence gayet açık *Hawke*. Kucağında oturuyorum. Normalde insanlarla böyle masum konuşmalar yaptığından şüpheliyim."

"Çok nadiren yaptığım bir şey masum olur, Prenses."

"Şok edici" diye mırıldandım.

"Yani seni buraya, yatağı olan özel bir odaya değil de buradan aşağı sürükleyerek özel bir uygunsuz davranışta bulunmaya yönlendirdiğimi mi söylüyorsun?"

"Benim odam daha iyi bir seçenek olsa da tam olarak bunu söylüyorum." Kalbim, popom kucağına düştüğü anda çarpmaya başlamıştı bile. Sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

"Ya bunun doğru olmadığını söylersem?"

"Ben..." Parmakları kalçama ulaşırken karnımda kelebekler uçuştu. "Sana inanmazdım."

"Peki ya öyle olmadığını söylersem?" Başparmağı kalçama değdi. "Ay ışığı vardı ve sen, saçlarını açmış,

bu elbisenin içindeydin *ve* sonra burasının bazı çılgınca uygunsuz davranışlar için mükemmel bir yer olabileceği aklıma geldi."

"O zaman ben... Bunun daha olası olduğunu söyleyebilirim."

Eli elbisenin ince, seyrek malzemesinin üzerinde süzüldü. "İşte cevabını aldın."

"En azından dürüstsün." Heyecanım derinleşirken dudağımı ısırıyordum. Çok tehlikeliydi. Kimse bizi bulmasa bile, bu tanrılarla olan kaderimizi zorlamak gibiydi. Birkaç çalıntı öpücük; tamam, birkaç çalıntı öpücükten biraz daha fazlası... Muhtemelen affedilebilirdi. Ama bu?

Çalınan öpücükler bile affedilemezdi. En azından Dük, Düşes ve Kraliçe'ye göre. Ama yine de tanrılar müdahale etseydi, bunu çoktan yapmaz mıydı? Tawny'nin bir keresinde bana dayatılan kuralların tanrıların emri olup olmadığından emin olmamakla ilgili söylediklerini düşündüm.

Düşes'in ilk Bakire hakkında söylediklerini doğru yorumladıysam, birçok yasak şey yapmıştı.

Değersiz bulunmamıştı.

"Bak ne diyeceğim. Seninle bir anlaşma yapacağım."

"Bir anlaşma?"

"Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam..." Hawke'ın eli uyluğumdan aşağı kaydı ve nefesimin kesilmesine neden oldu. Elbisenin içinden eli hançerin üzerine kapandı. "Beni bıçaklamana izin veriyorum."

"Bu çok aşırı olurdu."

"Bana sadece önemsiz bir sıyrık açmanı umarım" diye de ekledi. "Ama öğrenmeye değer."

Sırıttım. "Beni çok kötü etkiliyorsun."

"Sanırım sadece kötülerin etkilenebileceğini zaten not etmiştik."

"Ve sanırım sana mantığının hatalı olduğunu zaten söyledim" diye tekrarladım, parmakları kınındaki bıçağın ana hatlarını izlerken gözlerimi kapattım.

Omurgamdan aşağı başka bir sıcak, sıkı ürperti indi ve aniden bacaklarımı bir araya getirme dürtüsü hissettim. Bir şekilde kendimi tuttum.

Bir gece önce beni öpmesine nasıl izin verdiğimi bilmeme rağmen ona direndim.

"Ben Bakireyim, Hawke" diye hatırlattım... ya da kendime, emin değildim.

"Ve umurumda değil."

Gözlerim şok içinde açıldı. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Söyledim. Tekrar söyleyeceğim. Ne olduğun umurumda değil." Hawke'ın eli sırtımdan kaydı. Bir dakika sonra, avucunu yanağımda hissettim. "Ben sadece olduğun kişiyi önemsiyorum."

Ah.

Ah, tanrılar.

Göğsüm o kadar hızlandı ve doldu ki, kucağından kanatlanıp söğütün dallarına konacakmışım gibi hissettim. Söyledikleri...

Birinin söyleyebileceği en tatlı ve en mükemmel şey olmalıydı.

"Neden?" diye sordum, neredeyse bu sözleri söylememiş olmasını diliyordum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Bunu bana cidden soruyor musun?"

"Evet, soruyorum. Bu hiç mantıklı değil."

"Mantıklı konuşmuyorsun."

Omzuna ya da göğsüne vurdum. Son derece sert bir yerine.

Hawke homurdandı. "Ah."

Aslında ona o kadar sert vurmamıştım. "İyisin."

"Yaralandım."

"Gülünçsün" diye karşılık verdim. "Ve mantıksız olan sensin."

"Burada oturan ve dürüst olan benim. Bana vuran sensin. Nasıl mantıksız olabilirim?"

"Çünkü bütün bunlar çok anlamsız." Hayal kırıklığı hızla arttı ve ayağa kalkmaya başladım, ancak kalçamdaki el beni durdurdu. Ya da beni durdurmasına izin verdim. Emin değildim. Ve bu daha da sinir bozucuydu. "Herhangi biriyle, Hawke, birlikte olmak için söğüt altında saklanmak zorunda kalmayacağın sayısız insanla zaman geçirebilirsin."

"Ama işte, burada seninleyim. Ve sen bunun sana karşı vazifem yüzünden olduğunu düşünmeye başlamadan önce söyleyeyim, öyle değil. Seni odana geri götürüp koridorda bekleyebilirdim."

"Demek istediğim de bu. Hiç mantıklı gelmiyor. Bu her neyse, bir sürü istekli katılımcıya sahip olabilirsin. Kolay olurdu" dedim. Aklıma güzel Britta geldi. Ona sahip olduğundan emindim. "Bana sahip olamıyorsun. Ben... Ben sahiple-ni-le-mez biriyim."

"Böyle bir kelime olmadığına eminim."

"Mesele bu değil. Bunu yapmaya iznim yok. Bunların hiçbirini. Kızıl İnci'de yaptığım şeyi yapmamalıydım"

diye devam ettim. "Benim isteyip istememem önemli değil..."

"Ama *istiyorsun*." Fısıltısı yanağımın üzerinde dans etti. "Senin istediğin benim."

Nefesim sıkıştı. "Bu önemli değil."

"Ne istediğin her zaman önemli olmalı."

Ağzımdan kısa ve sert bir kahkaha çıktı. "Olmuyor ve önemli olan bu da değil. Yapabilirsin..."

"İlk kez seni duydum, Prenses. Haklısın. Daha kolay birini bulabilirim." Parmakları sağ kulağımdan ve yanağım boyunca maskemin çizgisini izledi. Nasıl görebildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bekleyen Leydiler veya Lordlar, kurallara ve sınırlamalara uymayanlar, onlar, benim korumaya yemin ettiğim Bakireler değiller. Neden olduğum yerde olmayı seçtiğimi, kiminle olmayı seçtiğimi ayrıntılı olarak açıklamak dışında zamanımı harcayabileceğim birçok yol var."

Dudaklarımın kenarları aşağı doğru dönmeye başladı.

"Mesele şu ki" diye devam etti, "Hiçbiri ilgimi çekmiyor. Sen çekiyorsun."

İlgimi çekiyorsun.

"Senin için gerçekten bu kadar basit mi?" diye sordum, ona inanmak istedim ama inanamadım.

Alnı benimkine değdi ve duygularımın yoğunluğu beni ürküttü. "Hiçbir şey basit değildir. Ve öyle olduğunda, nadiren buna değer."

"O zaman neden?"

"Bunun en sevdiğin soru olduğuna inanmaya başlıyorum."

"Belki de." Dudaklarım seğirdi. "Sadece... tanrılar,

bu durumun nasıl ilgini çekebildiğini anlayamamamın birçok nedeni var. Beni gördün." Yüzüm ısındı ve bunu fark etmemesini içtenlikle umuyordum. Bunu söylemekten nefret ediyordum ama gerçekti. "Nasıl göründüğümü gördün..."

"Gördüm ve sanırım ne düşündüğümü zaten biliyorsun. Senin önünde, Dük'ün önünde söyledim ve sana Büyük Salon'un dışında da söyledim..."

"Ne dediğini biliyorum ve bana iltifat etmen için nasıl göründüğümü söylemiyorum. Sadece..." Tanrılar, keşke hiçbir şey söylemeseydim. Başımı salladım. "Boş ver." Bunu söylediğimi unut."

"Yapamam, yapmayacağım."

"Harika" diye mırıldandım.

"Sen sadece Dük gibi pisliklere alışkınsın" dedi ve ondan düşük bir hırıltı gibi gelen bir ses çıktı. "O bir Yükselmiş olabilir ama değersiz."

Kalbim küt küt atıyordu. "Böyle şeyler söylememelisin Hawke. Sen..."

"Gerçeği söylemekten korkmuyorum. Güçlü olabilir ama o sadece kendinden daha güçlü olanları küçük düşürmeye çalışarak gücünü kanıtlayan zayıf bir adam. Senin gibi biri ile, senin gücünle? Kendini beceriksiz hissetmesine neden oluyor... Yara izlerin? Onlar senin dayanıklılığının bir kanıtı. Hayatta kaldığının kanıtı. Yaşının iki katı kişilerin duramayacakları bu yerde senin durduğunun kanıtı. Çirkin değiller. Hiç de öyle değil. Çok güzeller, Poppy."

Poppy.

"Bana üçüncü kez böyle sesleniyorsun" dedim.

"Dördüncüsü" diye düzeltti ve ben de göz kırptım. "Biz arkadaşız, değil mi? Sadece arkadaşların ve kardeşin seni böyle çağırıyor ve sen Bakire olabilirsin ve ben bir Kraliyet Muhafızıyım ama her şey göz önüne alındığında, senin ve benim arkadaş olduğumuzu umuyorum."

"Öyleyiz." Öyleydik de.

Eli yanağıma yaslandı ve bir iç çekiş onu titretti. "Ve ben... Şu anda iyi bir arkadaş ya da muhafız değilim. Ben... Şey değilim..." Elini çekmeden önce elleri kaydı ve parmakları ensemde birkaç saniye kıvrıldı. "Seni odana geri götürmeliyim. Geç oluyor."

Biraz öfkeyle nefes verdim. "Öyle."

Beni Bakire, Seçilmiş rolünde olduğum o odaya götürecekti. Poppy olmadığım, tecrübe etmesine, ihtiyaç duymasına, yaşamasına veya *istemesine* izin verilmeyen bir insanın gölgesi olduğum yere. Artık onun gördüğü kişi olmayacaktım.

"Hawke?" diye fısıldadım, kalbim küt küt atıyordu. "Öp beni. Lütfen."

25. BÖLÜM

Hawke o kadar katı ve hareketsiz duruyordu ki nefes alıp almadığından bile emin değildim. İsteğim onu şaşırtmıştı, *beni* de şok etmişti.

Nefes almayı *bırakmış* olabilirdim.

"Tanrılar" diye nefes verdi ve bir elini yanağıma götürdü. "Bana iki kez sormak zorunda değilsin, Prenses ve asla yalvarmak zorunda değilsin."

Cevap verme şansım bile olmadı. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Bu yumuşak temas nefesimi kesti ve gülümseyerek dudaklarının benimkine doğru kıvrıldığını hissedebildiğime yemin edebilirdim. Keşke görebilseydim, çünkü tam bir sırıtış gibi görünüyordu, ağzının her iki tarafını kaldıran ve her iki gamzeyi de ortaya çıkaran bir sırıtış ama sonra ağzını hareket ettirdi ve dudaklarıyla dudaklarımın bir haritasını çiziyormuş gibiydi. Tamamen hareketsiz kaldım, kalbim kapana kısılmış bir kelebek gibi hissediyordu. Küçük titremeler vücudumun her yerini vuruyordu. Ellerim tuniğinin önüne kıvrılırken titriyordum, hiç şüphesiz ince malzemesi kırışıyordu.

Bu dokunuş sadece bir öpücüktü ama tanrılar, nezaketi, tatlılığı beni silkeliyor, beni derinden sarsıyordu.

Sonra Hawke başını eğdi, baskıyı arttırdı, öpücüğü derinleştirdi. Aniden her şey değişti. Bu öpücüğün çiğliği beni nefessiz bırakıyordu. Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kaldık. Göğüslerimiz hızla kalkıp iniyordu. Karanlıkta gözlerini göremedim ama keskin bakışlarını hissedebiliyordum.

O saniyelerde ne olduğumu düşünmüyordum. Neyin yasak neyin doğru olduğunu düşünmüyordum. Gerçeği söylemek gerekirse, hiç düşünmüyordum ve ilk kimin harekete geçtiğini bilmiyordum. Hawke mı? Ben mi? İkimiz de aynı anda mı? Dudaklarımız tekrar birbirine değdi ve bu sefer hiç tereddüt etmedik. Sadece istek vardı, çok fazlaydı ve beni döven yüzlerce başka güçlü, yasak şey vardı. Dudakları benimkileri yaktı, kanımı ısıttı ve duyularımı ateşe verdi. Elleri omuzlarıma geldi, kollarımdan aşağı kayıyordu. Hawke titredi ve boğazının arkasından bir ses çıktı, yarı hırıltı, yarı inleme gibi. Dudaklarımı ayırırken içimde küçük bir zevk ve panik hissi uyandı. Öpücüğümüzün arkasındaki açlık beni korkutmalıydı ve belki de biraz korkutuyordu da çünkü aynı zamanda çok fazlaydı ama yine de yeterli değildi. Elleri iki yanımdan aşağı sürüklenirken inledim. Vücudum kıvılcım saçıyor, tutuşuyor gibiydi.

Belimi kavradı, beni kaldırdı ve tekrar yerleştirdi, böylece dizlerim kalçalarının her iki tarafına düştü ve ben de kendimi ona bastırıyordum. Onun pantolonu ve benim elbisem gerçek bir engel değildi. Onu hissedebiliyordum ve içimi eriten keskin bir sızıyla titredim. Onun yanıt veren

inleyişi, başka bir derin, kaba ses, sahip olduğum tüm tereddütleri paramparça etti. Ellerimi göğsüne koydum, vücudunun sarsılmasına hayret ederek omuzlarının üzerinden ve sonra boynunun etrafından kaydırdım. Kızıl İnci'de yapmayı dilediğim şeyi yaptım. Parmaklarımı saçına batırdım ve teller düşündüğüm kadar yumuşaktı. Başka hiçbir parçası böyle hissettirmiyordu. Vücudu bana çok sert geliyordu.

Hawke'ın kolları beni sarmaladı, beni kendisine o kadar sıkı çekti ki aramızda neredeyse hiç boşluk kalmadı. Beni tekrar öptü, öpmeye devam etti ve bunun bir öpücükten daha fazlası olduğunu biliyordum. Bu onun ve benim hissettiklerimin ötesine geçiyordu.

Sözleri en derin yanıma dokunmuştu ve bu heyecan vericiydi. *Yaşadığımı* hissetmiştim, sonunda uyanıyormuşum gibi.

Ve asla bitmesini istemedim.

İçimden akan bu hisler varken isteyemezdim. Yeteneğimin kontrolünü kaybettiğimi aklımın bir köşesinde biliyordum. Kalkanlarım tamamen açıktı ve hissettiklerimin ona mı, bana mı yoksa ikimize mi ait olduğunu anlamamın imkânı yoktu.

İçgüdülerim bedenimi ele geçirdi, kalçalarımı ona doğru iterek yönlendirmeye başladım ve alt dudağım onunkinin arasına sıkışırken tekrar ürperdim. Elbisemin eteğini avuçladı ve baldırlarıma değene kadar ellerini kaldırdı. Şimşek gibi bir sarsıntı içimi sardı.

"Unutma" dedi dudaklarıma, avuçları dizlerimin kıvrımına doğru kayarken. "Hoşuna gitmeyen bir şey olursa söyle, ben de durayım."

Karanlıkta ağzını arayarak başımı salladım. Onu bulduğumda, onu bir daha öpmeden nasıl bu kadar dayanabildiğimi merak ettim.

Daha fazlasını yapmadan nasıl devam edebileceğimi merak ediyordum.

Bu düşünce anı bozmakla tehdit ediyordu ama elleri tekrar hareket ediyordu, tenimde geziniyor ve vücudumun her yerine kaynayan kanım hücum ediyordu. Kalçalarımız birleşene kadar ileri doğru kaydım. Hareket ettim. Hareket ettik. Ve onu tekrar öpmeden önce adını fısıldadığımı düşündüm. Dilimi dudaklarının arasına, dişlerine sürterek.

Hawke başını geriye doğru salladı, alnını benimkine yaslarken nefes nefese kaldı. "Poppy" dedi, adımı hem bir dua hem de bir lanet gibi söylemişti.

"Evet?" Parmaklarım saçının ipeksi yumuşaklığının etrafında açıldı ve kapandı.

"Hâlâ benimle misin diye adını beşinci kez söylüyorum."

Sırıttım. "Evet."

"Güzel." Ellerini elbisemin altından çıkardı ve bir eli yanağıma ulaştı. Maskemin ucunu takip etti, onu görmek beni bir kez daha şaşırttı. "Birkaç dakika önce dürüst olduğumu sanmıyorum."

"Hangi konuda?" Saçını kavrayışımı gevşettim, ellerimi omuzlarına indirdim.

"Durmak hakkında" diye sessizce itiraf etti, parmaklarını yanağımdan ve çenemden geçirdi. "Duracaktım ama beni durduracağını sanmıyorum."

"Ne dediğini tam olarak anlamıyorum." Gözlerimi ka-

pattım. Onun sözleri ve öpüşmememiz kafamı karıştırmasına rağmen, bu denli yakın olmamız, başının benimkine böyle dayalı olmasını seviyordum.

Parmaklarının uçlarını boynumun yan tarafına doğru çekti. "Açık sözlü olmamı ister misin?"

"Her zaman dürüst olmanı istiyorum."

Duyularım hâlâ açıktı. Bunu biliyordum, çünkü bağlantıdan gelen yabancı bir his hissettim, ancak ne olduğunu anlamak için çok kısa bir andı.

Sonra şakağımı öptü ve boğazımı kaplayan garip, küllü hissi düşündüm. "Seni yere yatırıp çok ama çok kötü bir muhafız olmama saniyeler kalmıştı."

İçimden bir sıcaklık dalgası yükselirken boğazıma hava doluyordu. Çok şey bilmiyordum ama ne demek istediğini anlayacak kadar biliyordum. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten" diye yanıtladı ciddi bir şekilde.

Durdum ve o durduğu için de rahatlamalıydım. Ama tam olarak duramıyordum da. Kafam karışmıştı. Fakat bir şeyden emindim.

"Seni durduracağımı sanmıyorum" diye fısıldadım. Beni yere indirmesine izin verirdim ve yaptıklarını hoş karşılardım, sonuçlarına da katlanırdım.

Hawke inledikçe vücudu titriyordu. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Ben kötü bir Bakireyim."

"Hayır." Diğer yanağımı öptü. "Sen tamamen normal bir kızsın. Senden beklenen asıl kötü olan şey." Duraksadı. "Ve evet, sen aynı zamanda çok kötü bir Bakiresin."

Gücenmek yerine... Çünkü bu geceyi saymasam bile, bunu inkâr etmemin bir yolu yoktu... Güldüm ve kolunun

etrafımı sarmasıyla ödüllendirildim. Hawke beni vücuduna geri çekti, elini enseme doğru kaydırdı. Kavrayışı kısa bir süre sıkılaştığında yanağımı omzuna yasladım ve sonra parmakları hareket etti, boynumun kaslarını çalıştırdı. Söğüdün altında ne kadar süre bu şekilde sessiz ve saklı kaldığımızdan emin değildim ama kanımın soğuduğu ve kalbimin yavaşladığı noktayı çoktan geçtiğini biliyordum. Sonra hareketsiz kaldım, Hawke da öyle. Düşündüm ki belki de... Belki de böyle, çok yakın ve çok sıkı tutulmak, öpüşme ve dokunmanın kendisi kadar iyi hissettiriyordu.

Belki daha da iyiydi ama farklı bir şekilde.

Ama geç olmuştu ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde sorumlu olan Hawke'tı. Kafamın üstünü öptü, kalbimin o kadar tatlı bir şekilde sıkışmasına neden oldu ki, neredeyse acı veriyordu.

"Seni geri götürmeliyim, Prenses."

"Biliyorum." Ama yine de ona tutunuyordum.

Kıkırdadı, ben de omzuna doğru sırıtıyordum. "Bunun için beni bırakmalısın."

"Biliyorum." İç çektim, yine de olduğum yerde kaldım, söğütten çıktığımız anda gerçek dünyaya geri döneceğimizi, artık Poppy olduğum ve kim olduğumun önemli olduğu cennetimizde olmayacağımızı düşünüyordum. "İstemiyorum."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki yanlış bir şey söylediğimden korktum ama sonra kolu tekrar bana sarıldı. Konuşurken sesi garip bir şekilde sertti. "Ben de öyle."

Neredeyse neden yapmak zorunda olduğumuzu soracaktım ama kendimi durdurmayı başardım. Hawke aya-

ğa kalktı, beni de birlikte kaldırdı ve isteksizce bacaklarımı indirdim. Orada çok kısa bir süre daha durduk, kolu bana dolanmıştı, kollarımı kendime doladım ve vücutlarımız hâlâ birbirine bağlıydı.

Sonra derin bir nefes aldım, gözlerimi açtım ve bir adım geri çekildim. Onu göremiyordum ama eli benimkini bulduğunda şaşırmadım ve beni söğüt dallarına doğru götürdü.

Durdu. "Hazır mısın?"

Hiç değildim ama evet dedim ve söğüdün altından çıktık, göğsüm ağırlaşmakla tehdit ediyordu. Buna izin vermedim ve direndim. En azından o anda başardım. Hissettiğim her şeyin hatıra olması için bütün bir gecem olacaktı.

Bunun için önümde birçok gece vardı.

Gaz lambalı yürüyüş yoluna geri döndük. Rüzgârın sesi ve adımlarımız dışında bahçe sessizdi. Karanlık yollara baktım, sessiz konuşmalara ve yumuşak iniltilere ne olduğunu merak ediyordum. Köşeyi döndük, çeşmeye yaklaştık.

Ve Vikter'le yüz yüze geldik, maskesizdi.

Bir adım geriye doğru tökezlerken kalbim göğsümde sarsıldı. Hawke beni yakalamak ister gibi döndü ama ayaklarımı sabit tuttum. "Aman Tanrılar" diye fısıldadım, Vikter'e bakarak. "Neredeyse kalp krizi geçirecektim."

Bana uzun bir süre baktı ve sonra Hawke'a döndü. Hawke'ın elimi tuttuğu yere bakarken çenesindeki bir kas sıkıştı.

Hay aksi!

Ben elimi serbest bırakmaya çalışırken Vikter yavaş-

ça başını kaldırdı. Hawke bir anlığına elimi bırakmayacakmış gibi tuttu ve sonra serbest bıraktı. Ellerimi kavuşturdum, gözlerim maskemin arkasındaydı.

"Odana geri dönme zamanı, *Bakire*." Vikter'ın dişleri sıkı, sesi kısıktı.

Ses tonuna irkildim.

Hawke, "*Penellaphe*'ye odasına kadar eşlik ediyordum" diye yanıtladı.

Vikter'in kafası ona doğru döndü. "Tam olarak ne yaptığını biliyorum."

Ağzım açıldı.

"Bundan şüpheliyim" diye mırıldandı Hawke.

Bu söylenecek en yanlış şeydi. "Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Vikter, Hawke'ın yanına adım attı. Hawke bir iki santim daha uzun olsa da birbirleriyle göz göze geldiler. "İkinizin ne yaptığını bilmek için tek bir bakış yeterli."

İkimize de tek bakış mı? Gözlerimi kırpıştırarak parmaklarımı kabarmış ve hâlâ karıncalanan dudaklarıma götürdüm. Bakışlarım Hawke'ın ağzına kaydı. Dudakları şişmiş görünüyordu.

Hawke yerinde durdu ve Vikter dik dik bakmaya devam etti ve ne söyleyebileceği hakkında gerçekten hiçbir fikrim yoktu. "Hiçbir şey olmadı Vikter."

Şey...

"Hiçbir şey mi?" Vikter hırladı. "Evlat, gece doğmuş olabilirim ama dün gece doğmadım."

Gözlerimi kırpıştırdım.

Hawke, "Malumu ilan ettiğin teşekkürler" diye karşılık verdi. "Ama çizgiyi aşıyorsun."

"Öyle mi yapıyorum?" Vikter güldü ama sesinde mizah yoktu. "Onun ne olduğunu anlıyor musun?" diye sordu, sesi o kadar kısıktı ki zar zor duyuluyordu. "Benden başka biri size rastlasaydı neye sebep olabileceğinizi anlıyor musunuz?"

Öne çıktım. "Vikter..."

"Onun kim olduğunu tam olarak biliyorum" dedi Hawke. "Sadece ne olduğunu değil... Belki de onun tek amacının lanet olası cansız bir nesne olmadığını unuttmuşsundur, ama ben unutmadım."

"Hawke." Ona doğru döndüm.

"Ah, evet, bunların senden gelmesi çok komik. Onu nasıl görüyorsun Hawke?" Vikter daha da üzerine gitti. Birdenbire, Hawke ve benim söğüdün altında olduğumuz kadar yakınlaştılar. "Karyolana bir çentik daha mı attın?"

Soluğumu tuttum, geri döndüm. "*Vikter.*"

"O en büyük meydan okuman olduğu için mi?" Vikter devam etti ve dudaklarım aralandı.

Hawke'ın çenesi açıldı. "Onu korumanı anlıyorum. Bunu anlıyorum. Ama sana bir kez daha söyleyeceğim, çizgiyi aşıyorsun."

"Ve ben de sana bunun sözünü veriyorum... Onunla bir dakika daha yalnız kalmadan önce cesedimi çiğnemen gerekecek."

Hawke gülümsedi, dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. Gamze yoktu. Ay ışığı gözleri ve elmacık kemiklerinde gölgeler oluşturuyor, özellikleri keskinleşiyor gibiydi. "Seni bir baba olarak görüyor" dedi, sesi o kadar yumuşaktı ki omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Sana talihsiz bir şey olursa bu onu çok incitir."

"Bu bir tehdit mi?" Vikter'in kaşları kalktı.

"Şu anda sözünü gerçekleştirmememin tek nedeninin bu olduğunu bilmeni istiyorum" diye uyardı. "Ama geri çekilmelisin. Eğer yapmazsan, biri zarar görecek ve o kişi ben olmayacağım. Ve sonra Poppy üzülecek" –bana döndü– "ve bunu altıncı kez söyledim" diye ekledi, tek yapabildiğim ona bakmak oldu. "Onu üzgün görmek istemiyorum, bu yüzden... Siktirip. Git!"

"İkiniz de durmalısınız" diye fısıldadım, Vikter'ın kolunu tuttum ama kımıldamadı. "Ciddi misiniz siz? Bu iş bir hiç uğruna kızışıyor. Lütfen."

Birbirlerinden gözlerini ayırmadılar ve sanki ben yokmuşum gibiydi. Sonunda Vikter geri çekildi. Hawke'ın yüzünde bir şey görüp görmediğini ya da kolunu çekiştiren kişinin ben olup olmadığımı bilmiyordum ama bir adım daha attı, ay ışığında cildi alışılmadık derecede solgundu.

Vikter, "Akşamın geri kalanında onu koruyacağım" dedi. "Sana paydos, çekilebilirsin."

Hawke sırıttı, ben de ona fark ettirmeden bir bakış attım. Vikter kolumu tutup dönerken hiçbir şey söylemedi. Sadece birkaç adım atarak onunla gittim, sonra omzumun üzerinden baktım.

Hawke'ın durduğu yer boştu.

Hızlıca etrafıma baktım, onu görmedim. Nereye?..

Vikter, "Şu anda sana ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum" dedi. "Tanrılar. Komutanla konuşmam bittikten sonra seni bulamadım ama Tawny'ye rastladım. Odana döndüğünü söyledi. Seni kontrol etmeye gittim ve orada olmayınca ben de burada olabileceğini düşündüm. Ama *bunu* bulmayı beklemiyordum."

Ne söylemek istediğini tam olarak biliyor gibiydi.

"Kahretsin, Poppy, bu konularda benden daha iyisini biliyorsun. Neyin tehlikede olduğunu biliyorsun ve ben krallıktan bahsetmiyorum."

Küfür edişini duymak dikkatimi çekti. Vikter beni önüne katmış götürürken kafamı kaldırıp baktım.

"Seni onunla gören olsaydı, birkaç günlük eğitimi kaçırmak korkularımın en küçüğü olurdu" diye devam etti ve midem burkuldu. "Hawke da bunu iyi biliyor olmalıydı. Kahretsin, elini bile sürmemeliydi..."

"Hiçbir şey olmadı Vikter."

"Saçmalık, Poppy. İyice öpülmüş gibi görünüyordun. Umarım hepsi bu kadardır."

"Ah Tanrılar" diye bağırdım, yüzüm alev alev yanıyordu.

"Bana yalan söyleme."

"Odama geri dönüyorduk..."

Vikter durdu, kocaman açılmış gözleriyle bana baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Düşündüğün gibi değil" diye ısrar ettim ve gerçek buydu. "Lütfen. Sadece ne olduğunu açıklamama izin ver" dedim, çaresizce bunu nasıl düzelteceğimi bulmaya çalışarak.

"Bilmek istediğimi sanmıyorum."

Bunu görmezden geldim. "Komutanla konuşmak için ayrıldıktan sonra, Tawny yanımdan ayrılmadığı için kötü hissettim. Ayinde kaldığım sürece benimle kalması gerekiyormuş gibi hissedeceğini biliyordum. Bu yüzden ona odama geri döneceğimi söyledim, böylece eğlenebilecekti."

"Bu onunla buraya nasıl geldiğini açıklamıyor."

Sabırlı olmaya çalışarak, "O konuya geliyordum" de-

dim. "Hawke odama geri dönmek istemediğimi ve bahçeleri ne kadar çok sevdiğimi biliyordu. Bu yüzden, beni dışarı çıkardı, böylece... Rylan'la burada olanları geride bırakabilirdim. Bu yüzden buradayız."

"Çok fazla şeyi atladığını hissedebiliyorum."

Bu noktada, en azından her şey hakkında yalan söylemeye devam edemeyeceğimi biliyordum. "Etrafta yürüdük ve Hawke bana bahçede hoşlandığı bir yer gösterdi. Ben... Beni öpmesini istedim."

Vikter başını çevirdi, çenesini kilitledi.

"Ve öpüştük. Tamam mı? Tamam. Oldu ama hepsi bu. Daha ileri gitmeden durdu" dedim, doğruyu söyleyerek. "Biliyorum, ona sormamalıydım..."

"Seni memnun etmek için bu kadar istekli olmamalıydı."

"Mesele bu değil."

"Mesele tam da bu, Poppy."

"Hayır, değil." Kolumu ondan çekip aldım, bir şey alıp fırlatmadan önce ellerimi yumruk halinde sıktım. "Mesele O değil!"

Şok etkisi yüzüne yayıldı.

Sesimi alçaltmak için çaba sarf ettim. "Bütün bu aptalca şeyler mesele... Önemli olan benim bir şey yapamamam. Normal, eğlenceli ve zevkli bir şey yapabileceğim bir gecem bile yok. Ne olduğumu hatırlamam için uyarılmadan hiçbir şey yaşayamayacak olmak. Senin ve Tawny'nin sahip olduğu ve herkesin sahip olduğu her ayrıcalığa ben *sahip değilim*." Boğazımın arkası yanmaya başlayınca sesim çatladı. "*Hiçbir* şeyim yok."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Poppy..."

"Hayır." Bir adım geri çekildim, yüzü bulanıklaştı.

"Anlamıyorsun. Doğum günlerimi kutlayamıyorum çünkü bu tanrısallığa aykırı. Bakire olduğum için Korulukta pikniğe ya da başkalarıyla yemeğe de gidemem. Kendimi savunmama da izin verilmiyor çünkü bu yakışıksız olurdu. Ata binmeyi bile bilmiyorum. Neredeyse her kitap bana yasak. Sosyalleşemiyorum veya arkadaş edinemiyorum, çünkü tek amacım tanrılara giderek krallığa hizmet etmek... ki bu kimsenin açıklamayamadığı bir şey. Bu aslında ne anlama geliyor?"

Ağır nefes alarak duygularımı dizginlemeye çalıştım ama yapamadım. İçimde bir şey koptu, paramparça oldu ve kendimi durduramadım. "Yükselişimin ötesinde bir geleceğim olup olmayacağını bile bilmiyorum. Bir yıldan daha kısa bir süre içinde ya da belki daha yakında, herkesin hak ettiği her şeyi yapma şansımı kaybedebilirim. Benim bir hayatım yok Vikter. Hiçbir şeyim yok."

"Poppy" diye fısıldadı.

"Her şey benden alındı... Özgür irademi, seçim özgürlüğüm, geleceğim... ve hâlâ Dük'ün *derslerinin* acısını çekmek zorundayım" diye titreyerek tükürdüm. "Hâlâ orada durup bana vurmasına izin vermeliyim. Bırak bana baksın ve dokunsun! O ya da Lord ne isterse yap..." Ateşli, acı dolu bir nefesi içime çekerek, ellerimi kaldırdım, saçlarımı avuçladım, Vikter gözlerini kapatırken onları geri çektim. "Orada durup buna katlanmalıyım. Çığlık bile atamıyorum, ağlayamıyorum. Hiçbir şey yapamam. Kendim için istediğim bir şeyi seçmek seni, krallığı, herkesi ve tanrıları hayal kırıklığına uğrattığı için üzgünüm. Bakire olmanın onuru nerede? Tam olarak neyle gurur duymalıyım? Bunu kim ister ki? Bana onların yerini göster,

onlarla seve seve yer değiştireyim. Değersiz bulunmak istemem şaşırtıcı olmamalı."

O kelimeler ağzımdan çıktığı anda ellerimle dudaklarımı kapadım. Vikter'in gözleri açıldı ve uzun bir süre birbirimize baktık, gerçek aramızdaki iki ucu keskin bir kılıçtı.

"Poppy." Vikter etrafına baktı ve sonra bana uzandı. "Sorun değil. Her şey yoluna girecek."

Onun ulaşamayacağı bir yere çekildim ve parmaklarımı ağzıma yaklaştırdım. İyi değildi. İyi olmayacaktı. Söylemiştim. İşte gerçeği... Yüksek sesle. Kalbim küt küt atıyor ve midem çalkalanıyordu, döndüm ve kaleye doğru yürümeye başladım. Hasta olabilirim diye düşündüm. "Odama dönmek istiyorum" diye fısıldadım, ellerimi indirdim. Vikter konuşmaya başladı. "Lütfen. Sadece odama geri dönmek istiyorum."

Tanrılara şükür cevap vermedi ama direkt arkamdan geldi. Odaklanabildiğim tek şey bir ayağımı diğerinin önüne koymaktı. Yapmasaydım, boğazıma saplanan öfkeli, dağınık ve şiddetli duygu topu patlardı. Patlardım. Böyle hissediyordum. Her yerde kıvılcım olur ve alev yağmuru olur patlardım ve salona girip ışığa geçtiğimizde nasıl göründüğüm ya da insanların bana bakıp Bakire olduğumu fark etmeleri umurumda bile olmazdı. Tüm vücudum onu tutma gücüyle titriyordu.

Ahşabın parçalanmasını hatırlatan yüksek bir çatlama sesi bizi durma noktasına getirdi. Tam bir çığlık duyulur duyulmaz Büyük Salon'a döndük, ardından birbiri ardına çığlıklar, delici çığlıklar geldi. Kalbim küt küt atıyordu.

Birisi, bir Bekleyen Leydi, Büyük Salon'dan geri döndü, kırmızı elbisesi ellerini ağzına bastırırken ayaklarının etrafında uçuşuyordu.

Vikter giriş yoluna yöneldi ama sonra durdu. Bana döndü ve beni odama geri götüreceğini biliyordum ama çığlıklar gelmeye devam etti, ardından panik ve korku çığlıkları geldi. Bir diğeri Bekleyen Leydi'ye katıldı. Sonra bir diğeri, boş bir tepsi taşıyan bir hizmetçi. Döndü ve kustu.

"Ne oldu?" diye sordum ama kimse cevap vermedi. Çığlıklardan kimse beni duyamıyordu. Geniş bakışlarım Vikter'inkiyle buluştu. "Tawny içeride."

Çenesindeki ifade hiç umrunda olmadığını anlatıyordu. Beni yakalamak için hareket etti ama hızlıydım çünkü bana hıza ihtiyacım olduğunda nasıl olmam gerektiğini öğretmişti. Girişe doğru koşarken, kulağımda ettiği küfür çınlarken elinden sıyrıldım.

Girişten bir grup insan çıktı, omzuma çarptılar. Her yönden bulanık maskeli yüzler çıkıyordu. Yana doğru itildim, terlikli ayaklarım cilalı zeminde kayıyordu ama ileriye doğru devam ettim. Tawny hâlâ oradaydı. Paniklemiş kalabalığın arasından geçerken tek düşünebildiğim buydu.

Durdum, bakışlarım kürsüye kaydı, kürsünün arkasındakine. "Aman tanrılar" diye fısıldadım.

Çatlama sesini neyin çıkardığını biliyordum. Ağır sancakları tutan tahta çubuklardan biri çatlamıştı. Ayin sancağı düşmüştü, kürsünün zeminine yayılmıştı ama kırmızı tarafı hâlâ duvardaydı.

Çubuğu neyin kırdığını gördüm, geriye kalan direkte

asılı olan şeydi bu. Elbise kolları dışa doğru uzanıyordu ve çok fazla kırmızı çizgili desenin içinde bir soluk ten vardı. Kim olduğunu biliyordum. Düşesin neden Büyük Salon'un ortasında durduğunu, kollarının yanlarda olduğunu ve neden herkesin şok içinde donduğunu biliyordum. Saçı o kadar sarıydı ki neredeyse beyaz görünüyordu.

Bu Dük'tü.

Durduğum yerden bile göğsüne, kalbine neyin saplandığını biliyordum. Onu her yerde tanırdım.

Saplanan bana vurduğu bastonuydu.

Ve üstünde, kırmızı kanla yazılmış, Karanlık Olan'ın işareti vardı.

Kan ve Kül'den...

Biz Yükseleceğiz.

26. BÖLÜM

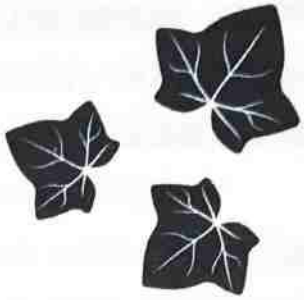

Masadonya Dükü ölmüştü.

Öldürülmüştü.

Vikter'ın yanımda durduğunu fark ettiğimde bile gözlerimi ondan alamıyordum. Bir şey söyledi ama kalbim küt küt attığı için onu duyamadım.

Dük, Kanlı Orman'da yetişen bir ağaçtan yapılmış ahşapla lanetli bir şekilde veya Cravenın öldürüleceği şekilde göğsüne kazık saplanarak öldürülmüştü.

Bu baston havada ıslık çalmaya başlar, sonra tepemde patlar, sırtımı morartır ve bazen de derimi bile ikiye bölerdi.

Şoka uğramış bir halde, bastonu Dük'ün göğsüne kimin ve nasıl nasıl soktuğunu merak ediyordum. Uçları keskin değildi, pürüzsüz ve yuvarlaktı. Bu işi yapabilmek için gereken güç ve kuvvet... Önceden etkisiz hale getirilmeseydi Dük'ün karşı koyacağından bahsetmiyorum bile.

Sadece bir Atlantisli bunu başarabilirdi.

Vikter koluma dokundu ve yavaşça, bakışlarımı Dük'ün kalıntılarından ayırdım. "O öldü" dedim. "Gerçekten öldü." Çok uygunsuz bir kıkırdama ağzımda birik-

ti ama Dük'ün son nefesini verdiği yere dönerken ağzımı sımsıkı kapattım.

Komik olduğunu sanmıyordum. Hayır, hiç de değil. Adamı sevmiyordum, varlığımın her zerresiyle ondan nefret ediyordum ama bir Atlantisli yine Teerman Kalesi'ne girmişti ve bu korkutucuydu. Bu yüzden, bu komik değildi.

Ayrıca üzücü de değildi.

Tanrılar aşkına, gerçekten değersizdim ve muhtemelen korkunç bir insandım ama yumuşak bir şekilde iç çektim, bir rahatlama sesi dudaklarımdan geçiyordu. Daha fazla *ders* olmayacaktı. Daha fazla oyalanan bakışlar ve dokunuşlar olmayacaktı. Ellerinden daha fazla acı gelmeyecekti. Artık bu oldukça ağır, yapışkan utanç olmayacaktı. Bakışlarım, uzun boylu, koyu saçlı bir Yükselmiş'in Düşes'e katıldığı yere kaydı. Lord Mazeen da artık yoktu.

Dük olmadan üzerimde çok az etkisi olurdu ve neredeyse tekrar gülümseyecektim.

Sola doğru hareket dikkatimi çekti ve döndüm, Tawny'nin Yükselmiş ve Bekleyen Lordlar ve Leydilerden oluşan bir grubun içinden geçtiğini gördüm. Odanın öbür ucuna koştu, gözleri maskesinin arkasında genişçe açıktı.

Başı sallandıkça kıvırcık saçları yanaklarından sekiyordu. "Gördüklerime inanamıyorum." Ellerimi tuttu, kürsüye doğru baktı. Titreyerek, hızla bana baktı. "Bu gerçek olamaz."

"Bu gerçek." Bir kez daha kürsüye döndüm. Muhafızlar Dük'ü indirmeye çalışıyorlardı ama çok yüksekteydi. "Merdivene ihtiyaçları var."

"Ne?" Diye fısıldadı Tawny.

"Bir merdiven. Ona ulaşamayacaklar" diye işaret ettim. Tawny'nin bana bakışını hissedebiliyordum. "Bütün ayin boyunca orada olduğunu mu düşünüyorsun? Bunca zamandır?"

"Ne düşüneceğimi bile bilmiyorum." Arkasını döndü ve kürsüye döndü. "Hem de hiç."

"En azından neden gelmediğini biliyoruz" dedim.

"Poppy" diye alçak sesle işaret etti.

"Afedersin." Düşes'in Lord'a dönüşünü izledim, dudakları hızlı hareket ediyordu. "Düşes o kadar da yıkılmış görünmüyor, değil mi?"

Vikter devreye girdi. "Sanırım seni odana geri götürmenin zamanı geldi."

Muhtemelen öyleydi. Başımı salladım ve dönmeye başladım.

Cam kırıldı. Parçalar havada uçarken sese doğru döndüm. Bahçeye bakan pencerelerden biriydi. Tawny'nin eli kolumu daha da sıkıca kavrıyordu. Bu sefer solumuzda başka bir pencere kırıldı ve ikimiz de parçaların orada duran, daha önce Tawny'nin de dahil olduğu gruba saplanışını ve kesişini görmek için fırıl fırıl dönüyorduk. Keskin cam parçalarının saplandığı kişilerden şok çığlıkları yükseliyordu. Dağılan gruptan bir kız tökezledi, ellerini kanlı yüzüne doğru kaldırırken titriyordu. Yanaklarında ve kaşında çok sayıda küçük kesik vardı. Bu Loren'di. Önündeki sarışın kız yavaşça arkasını dönerken çığlık atarak iki büklüm oldu.

Cam gözüne gelmişti ve yüzünden aşağı kan akıyordu. Kâğıt bir çuval gibi buruşup kaldı.

Tawny "Dafina!" diye ağlıyordu, kolumu bıraktı ve ona doğru yürüdü.

Şoktan çıktım ve ileri doğru sendeledim, Tawny'nin kolunu tuttum, bir Bekleyen Lord dizlerinin üzerine çöktü ve önüne düştü. Ona da mı cam isabet etmişti? Emin değildim. Başını salladı. "Ne? Ona gitmeliyim. Yardıma ihtiyacı var..."

"Hayır." Loren arkadaşının yanına gidip hareket ettirmeye çalışıyordu ama ben onu geri çekiyordum. Başka bir pencere daha patladı. "Pencerelere yaklaşamazsın. Özür dilerim. *Olmaz.*"

Tawny'nin gözleri parladı. "Ama..."

Bir şey havada vızıldayarak bir Lord'a çarptı. Bu isabet onu döndürdü ve Tawny bir çığlık attı. Bir ok *gözüne* isabet etmişti. Bir Yükselmiş'ti ama daha yere düşmeden önce ölmüştü. Altında kan birikiyordu.

Yükselmişler ölebilirdi.

Kafaları ve kalpleri bir ölümlünün kafası kadar savunmasızdı ve o oku her kim attıysa bunu biliyordu.

Kısa kılıcını kınından çıkaran Vikter, Kraliyet Muhafızlarıyla çevrili Düşes "Çıkarın onu buradan!" diye bağırırken Tawny ve beni arkamızdan itiyordu. "Hemen! Götür..."

Önünde duran Kraliyet Muhafızını bir ok deldi. Oka uzanırken boynundan kan fışkırıyordu, ağzı açıktı ama sessizce kapanıyordu.

Tanrılar...

Vikter bizi geri çevirip açıklığa doğru sürüklüyorken Tawny'ye doğru sendeleyerek sokuldum. Bacağımdaki hançere uzanırken ileri doğru atıldık.

Büyük Salon'un dışından gelen çığlıklar tüm bunları birkaç saniyeliğine durdurdu. Sesler...

Acı.

Dehşet.

Ölüm.

Sonra bir grup insan Büyük Salon'a hücum etti, Yükselmiş ve ölümlü ister sıradan ister Saraylı olsun, hepsi bize doğru koşuyordu. Bazılarının elbiseleri ve tunikleri artık daha koyu kırmızıydı, yüzleri ya kireç gibi olmuş ya da kıpkırmızı olmuştu. Bazıları basamaklara, oklara ve... Sırtlarının derinliklerine gömülü bıçaklara ulaşamadan önce düşmüştü. Diğerleri panik halinde merdivenlerden yuvarlanıyordu.

İstila edilmek üzereydik.

Hançerime bile uzanamadım. Onlarla savaşamadım. Onlar düşman değillerdi.

Tawny donup kalırken Vikter, "Kahretsin" diye homurdandı ve bana doğru döndü. Gözlerim onunkiyle karşılaştı ve ne olacağını biliyordum. Kalbim küt küt atıyordu. "Bakire'yi koruyun!" diye bağırdı.

Tawny'yi iki kolundan tutarak kendime doğru çektim ve kollarımı ona doladım. Olabildiğince sıkı tuttum. Vikter'in kolları bana dolandı. Muhafızlar içeri girdi ve Tawny'yi vücuduma bu kadar yakın tuttuğum için ikimizin etrafında barikat kurmak zorunda kaldılar.

Tawny yanağıma "Korkuyorum" diye fısıldadı.

Gözlerimi kapatmak istememe rağmen açmaya zorlarken "Her şey yolunda" diye yalan söyledim. Kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Kısa bir süre için Tanrılara dua ettim. Hawke'ın yakınlarda olmaması için dua ettim.

Biraz stres atmak için buradan ayrılmış ve şehre inmiş olabilirdi. "Sıkıca kenetlenin..."

Üzerimize düşen kayalar çarpıyormuş gibi hissediyordum.

Sanki muhafızlara her yönden cesetler çarpıyor gibiydi ve bu da içeride Tawny ve beni sarsıyordu. Kılıçların uçları kaburgaları deliyor ve diğer kemikleri kırıyordu. Dirsekler ete çarpıyordu. Saksılar paramparça oluyordu. İnsanlar *kırılıyordu*. Büyük Salon'dan kaçan ve şimdi geri dönen yüzlerce insanın yarattığı öfke çok yoğundu.

Sanki devasa bir dalga yere nüfuz ediyordu, bir muhafızı ve sonra bir başkasını aldı, ta ki Vikter'ın tutuşunun gevşediğini hissettiğim ana kadar. Ve sonra o da gitti ve sert... bir şey –biri– bana vurdu, Tawny ve bana çarptı. Tawny de benden koptu, bir feryat, figan, çığlıklar içinde kendilerini korkutan şeyden kaçan insan dalgalarıyla sürüklenip gitti.

Son düşüncelerim bunlardı, sonra oda tepetaklak olmuş gibiydi. Ayaklarım yerden kesildi ve ağırlıksız, hafif bir an yaşadım. Tavanda boyalı tanrıları gördüm, sonra dehşete kapılmış yüzler, kan ve köpük. Tekrar aşağıya döndüm, kayarak sert zeminin üstünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Aşağıda kalamayacağımı bilerek kalkmaya çalıştım. "Tawny!" Çığlık atıyor, onu arıyordum ama tek gördüğüm kırmızıydı... Her yerde.

Kaburgalarıma çarpan bir diz ciğerlerimdeki havayı dışarı boşalttı. Bir bot tabanı sırtıma indi ve beni yere çarptı. Omurgamdan aşağıya acı yayıldı. Dökülen yiyecekler, ezilmiş güller üzerinde körü körüne çırpınıyordum... Tanrılar, ah, tanrılar, ıslak ve sıcak bedenler üze-

rinden güç alıp kalkmaya çalışıyordum. Bir şey eteğime takıldı ve tekrar öne düşmeme neden oldu.

Dafina ile yüz yüze geldim ve ona baktığımda zaman durmuş gibi görünüyordu, güzel mavi bir gözü açık ve donuktu. Onun maskesi, Loren'inki kadar gösterişliydi, şimdi her renkten daha kırmızıydı, çünkü tamamen kana bulanmıştı. İleriye uzandım, kristallerdeki kanı silmek istedim.

Loren'i o zaman gördüm, Dafina'nın arkasına kıvrılmıştı, kolları başının üzerindeydi. İlerledim, kolunu tuttum. Kafası sarsıldı. Sağdı. Hayattaydı.

"Kalk" dedim, ayakta durmaya çalışırken onu çektim ama bir şey beni tutuyordu. Omzumun üzerinden baktım ve keşke yapmasaydım dedim. Bu bir cesetti. Eteğimi tutup yırttım. Kükürtsü bir şeyin hafif kokusu bana ulaştığında Loren'e döndüm. Karnım burkuluyordu. "Kalk. Kalk ayağa. Kalk!"

"Yapamam" diye ağladı. "Yapamam, yapamam..."

Biri üzerime düşerken çığlık atıyor, Loren'i elbisesinden, kolundan, saçından tutabildiğim her şeyden tutup Dafina'nın üzerine doğru çekiyordum. Hislerim paramparça olmuştu ve her yerden dehşet ve acı geliyordu. Loren'i ayağa kaldırarak kendimi sabitledim. Bir sütun gördüm ve ona yöneldim.

"Sütunu görüyor musun?" diye Loren'e sordum. "Orada kalabiliriz. Ona tutunabiliriz."

"Kolum" diye soluk soluğa kaldı. "Sanırım kırıldı."

"Üzgünüm..." Kavrama yerimi beline gelecek şekilde değiştirdim.

"Dafina'yı almam gerek" dedi. "Onu almam gerek. O şekilde bırakılmamalı. Onu almam gerek."

Loren'i sütuna doğru çekerken boğazımda bir düğüm oluştu. Dafina'yı, o maskeyi ve kalan o güzel gözü düşünmeden edemedim. Üstünden sürünerek geçtiğim cesetleri de. Yapacak bir şey yoktu. "Neredeyse geldik."

Biri üzerimize düştü ama Loren'e tutundum ve neredeyse vardık. Sadece birkaç adım daha gidebilirsek ezilmekten kurtulacaktık. Biz...

Loren sarsıldı, yüzüme ve boynumum sağ tarafına ıslak ve sıcak bir şey sıçradı. Loren'in kolları gevşedi ve onu yakaladım, ani ağırlığı kaburgalarımın etrafındaki hassas deriyi çekiyordu. Ona, "Bekle" dedim. "Neredeyse geldik." Aşağı baktım, ona baktım çünkü düşüyordu ve onu tutamıyordum.

Yere yığılmıştı ve gördüklerime inanamıyordum. Sola ve sonra sağa itildiğimde gördüklerimi kabullenmeyi reddettim. Başının arkasında titreşen bu ok orada olamazdı.

"Neredeyse vardık" diye fısıldadım.

Dışarıdan delici bir ıslık geldi, ardından bir tane daha ve bir tane daha. Yavaşça çenemi kaldırdım ve bazıları diğerlerinden daha derin ve karanlık olan bahçenin gölgelerine baktım. Giderek yaklaşıyorlardı.

Daha yeni Hawke'la dışarıdaydık. Oradan zamanında çıkabilmiş miydi? Ya da bir şey ... Tarafından saf dışı mı bırakılmıştı?

Böyle düşünmemeliydim. Gitmiş olmalıydı. Öyle olmak zorundaydı.

Biri kolumu tuttu ve beni döndürdü.

"Yan giriş." Komutan Jansen'ın yüzü önümde belirdi. "Yan girişe gitmeliyiz, Bakire."

Yavaşça, hissizce göz kırptım. "Vikter, Tawny. Onları bulmalıyım..."

"Şu anda onların bir önemi yok. Seni buradan çıkarmalıyım. Kahretsin" diye lanet okudu. Umutsuzca değer verdiğim insanları tarayarak arkamı döndüm. Beni tutmak için uzandı ama kolum çok kaygandı. Ben çalkantılı insan kalabalığına doğru koşarken tutuşundan sıyrıldım.

"Tawny!" diye çığlık attım, yaşlı bir adamın yanından geçtim. "Vikter! Tawny..."

"Poppy!" İki el sırtımdan tuttu ve beni döndürdü. Tawny beni kavradı, maskesi gitmişti ve saç modelinin yarısı bozulmuştu. "Tanrılar aşkına Poppy!"

Ona tutundum, omzunun üzerinden baktım ve Lord Mazeen'in buzl gibi bakışlarıyla karşılaştım. "Hâlâ hayatta olduğunu görmek güzel" dedi.

Cevap veremeden önce Vikter beni Tawny'den uzaklaştırdı. "Yaralandın mı?" diye bağırdı, yüzümdeki kanı sildi. "Yaralandın mı?"

Dudaklarım ayrıldı. Düşesi arkamızda gördüm, etrafı muhafızlarla çevriliydi. Onların ötesinde Dük'ü gördüm.

Alevler bacaklarına doğru sürünerek onları yalıyor, gövdesinin üzerinden tırmanıyor ve kolları arasına yayılıyordu.

Tawny, "Tanrılarım" dedi. Nereye baktığımı gördüğünü sandım ama sonra girişe baktığını fark ettim. Döndüm.

Girişte ve kırık pencerelerde durdular. Ayin kıyafeti giymiş düzinelerce insan vardı. Yüzleri gümüş maskelerle kapalıydı. *Kurtlar.* Yüz kaplamaları kurt kulakları, burnu, uzun sivri dişler gibi özelliklerle tasarlanmıştı. Giriş

yolundakiler hançer ve savaş baltaları almıştı. Penceredekiler de ok atıyorlardı. Maskeliler arasında Alçalmışlar ve hatta belki de Atlantisliler bile olabilirdi.

Bunu o an fark etmiştim.

Bütün gece aramızdaydılar. Agnes'i, söylediklerini ne kadar gergin göründüğünü ve Vikter'ın bize söylemediği başka şeyler varmış gibi hissettiğini hatırladım. Haberi olup da beni uyarmaya mı çalışmıştı? Yerde yaralı ve ölü yatan muhafızlar ve halk tabakası değil miydi? Yükselmişler de düşmemiş miydi? Peki Loren ve Dafina, onlar bir kişiye bile zarar vermemişti ki.

Ellerim yumruğa dönüştü.

"Kan ve külden" diye bağırdı biri.

Biri daha bağırarak karşılık verdi. "Bizler Yükseleceğiz!"

Merdivenlerden inerken bazıları "Kan ve külden!" diye bağırdı. "Bizler Yükseleceğiz!"

Tawny'nin elini tutarken Vikter beni tuttu. Şimdi Lord'un yanında olan Komutan'a başını sallayarak "Hızlı hareket etmeliyiz" dedi.

Kraliyet Muhafızları Düşes'in ve bizim etrafımızı sardı, kitleleri geri püskürtüyorlardı. Bizi kalabalığın içinden insanların geri püskürtüldüğü açık kapıya doğru yönlendirdiklerinde her parçam burkuluyordu. Biz kaçıyorduk ama onlar içeride tutuluyorlardı.

"Bu doğru değil" dedim ve sonra kapıdan çekilirken çığlıkların üzerine bağırdım. "Katledilecekler."

Önümde, Düşes'in başı döndü ve siyah gözleri benimkiyle buluştu. "Kraliyet onlarla ilgilenecek."

Normalde buna gülerdim. Kraliyet ailesi mi? Hiç elini taşın kaldıramamış gibi görünen Yükselmişler mi onlarla

ilgilenecekti? Ama gözlerinde, neredeyse göz bebeklerinin olduğu yerde bir şey vardı, görmeye çalışıyordum. Yanan kömür gibiydi.

Kapı aralığından geçtik ve... ve diğerleri Büyük Salon'a gitti. Muhafız değillerdi. Bunlar Yükselmişlerdi, erkek ve kadındılar, gözleri aynı pek kutsal olmayan o ışığı taşıyordu.

Yarışır gibi giderken, omzumun üzerinden baktım, Yükselmişlerin sonuncusu kapıdan içeri süzülürken, kırmızı elbisesi bir pelerin gibi süzülüyordu. Kraliyet Muhafızlarından biri arkasından kapıyı kapattı ve sırtını yaslayarak durdu, kısa kılıçlarını birbirine çarptı.

Girişte, heykellerin etrafında dururken muhafızlar yanımızdan akın akın koşuyordu ve her birine baktım, Hawke'ı görmeyi umuyor ve korkuyordum. Yanımdan geçen hiçbir yüz tanıdık gelmiyordu.

Sonra Büyük Salon'dan gelen çığlıklar kesildi.

Adımlarım duraksadı. Tawny de geriye baktı. Çığlıklar öylece... Durmuştu.

Vikter, "Gel Poppy" diye ısrar etti.

Ziyafet salonuna doğru ilerledik. Bir gardiyan koşarak geldi, yüzü ve kolu kanla kaplıydı. "Arka girişteler, bütün kaleyi kuşatıyorlar. Tek çıkış yolu onların içinden geçmek."

"Hayır" diye savundu Düşes. "Onların çıkmasını bekleyeceğiz. İşte. Bu oda işimizi görür" diyerek ilerledi. "Bize kadar ulaşamazlar."

"Majesteleri" diye başladı Vikter.

"Hayır." Düşes ona döndü, gözlerinde daha önce gördüğüm aynı garip ateş vardı. "Bize kadar ulaşamazlar." Bakışları bana kaydı. "Penellaphe'yi getir."

Vikter'ın ağzının etrafındaki deri sıkılaştı ve bakıştık. Başını iki yana salladı. Odayı geçerken Tawny'nin elini tuttum ve karşılama odalarından birine taşındım. Aklımın bir köşesinde, en azından Malessa'nın öldürüldüğü oda olmadığı için minnettardım.

Çünkü hepimizin burada ölmesi gibi bir sonuç oldukça olasıydı.

Komutan dışarıda kaldı, kılıcını çekti ve salona geri döneceğini biliyordum. Hançerim uyluğuma değiyor ve kelimenin tam anlamıyla yanıyordu.

Arkamızdaki kapı kapanırken Tawny'nin elini bıraktım ve etrafa baktım. Sadece bir pencere vardı, ancak bir çocuk dışında herhangi birinin tırmanamayacağı kadar çok küçüktü.

Düşes bir kanepeye düştü, dudakları düz bir çizgi olana kadar birbirine bastırdı. Lord Mazeen ona doğru gitti ve birkaç Kraliyet Muhafızının içeride kaldığını gördüm.

"Sevgili kızım, korkudan bayılacak gibi görünüyorsun" dedi Düşes, Tawny'ye. "Burada iyi olacağız. Seni temin ederim. Gel." Koltuğu okşadı. "Gel, benimle otur."

Tawny bana baktı ve ona sağduyulu bir şekilde başını salladım. Sığ bir nefes aldı ve sonra Lord'a dönen Düşes'e katıldı. "Bran, neden bize biraz viski koymuyorsun?"

Lord, Düşes'e itaat etmek için ayağa kalkarken Vikter'a baktım ve fısıldadım, "Bu inanılmaz derecede aptalca."

Çenesi kasıldı.

"Eğer buraya kadar gelirlerse, ördek gibi avlanırız." Sesimi alçalttım. "Tabii yanan Dük gibi canlı canlı yanmazsak."

Başını sallayarak Düşes'ten bana doğru döndü. "Silahlı mısın?"

"Evet."

"Güzel." Bakışları kapıya sabitlendi. "Eğer biri buraya gelirse, sana öğretileni kullanmaktan çekinme."

Bakışlarım onunkilere doğru döndü.

"Seni kimin göreceği umrumda değil" diye fısıldadı. "Kendini savun."

Yavaşça nefes vererek başımı salladım ve ardından sadece bardağa çarpan bardak sesleri geldi ve sonra ortam sessizleşti. Gardiyanlar kapıya odaklandı ve ben de sık sık Tawny'yi kontrol etmek için Vikter'ın yanında kaldım. Önüne bakıyordu, elindeki içki neredeyse unutulmuştu. Her baktığımda, Lord bana bakıyordu.

Diğerleri artık nefes almıyorken, onun hâlâ alıyor olması ne kadar da haksızlıktı.

Bu düşüncenin ne kadar değersizce olduğu umurumda değildi. Bunda ciddiydim. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama düşüncelerim Hawke'a yöneldi. Korku kanımda buz gibi süzüldü.

Vikter'in sırtına hafifçe dokunarak, benimle yüzleşene kadar bekledim. "Ne dersin, Hawke sence iyi midir?" diye fısıldadım.

"Öldürmede iyidir" diye yanıtladı, kapıya yeniden odaklanarak. "Eminim öyledir."

Düşen muhafızların çoğu öldürmede iyiydi. Bir ok ortaya çıktığında krallıktaki en iyi yeteneklerin bile bir anlamı kalmıyordu.

Kendimi derin, yavaş bir nefes almaya zorladım. Dük ölmüştü. Masadonya bir sonraki Goldcrest Malikanesi

olmuştu ama Tawny iyiydi. Vikter da öyleydi. Hawke da öyle olmak zorundaydı. Bu... Bu, Cravenın geldiği o gece gibi olmayacaktı, annem...

Bir şey kapıya çarptı ve Tawny'nin nefes nefese kalmasına neden oldu. Elini ağzının üzerine koydu.

Vikter parmağını dudaklarına doğru kaldırdı. Nefesimi tuttum. Her şey olabilirdi. Panik yapmaya gerek yoktu. Evet, fıçıdaki balıklar gibiydik ama biz...

Kapı bir sonraki darbeyle sallandı, menteşeleri sarsıldı. Tawny kalktı, Düşes de. Gardiyanlar girişi kapatmak için kılıçlarını çekti.

Bir savaş baltasının ölümcül kenarı geçidi delip geçerken kalas kırıldı ve parçalandı.

Lord iç çekerek, "Ne demiştiniz Majesteleri?" dedi. "Bize ulaşamayacaklarını mı?"

"Kapa çeneni" diye tısladı. "İyi durumdayız."

Bir ahşap parçası düştü. İyi durumda değildik.

Vikter omzunun üzerinden bana baktı. Gözlerimiz buluştu ve tuttuğum nefesi bıraktım. Döndüm, ayağımı boş bir sandalyenin koltuğuna koydum. Eteğimi topladım.

"Şimdi, bu iş ilginçleşiyor" dedi Lord.

Hançerin kılıfını açarken bakışlarım onunkiyle buluştu, keşke kalbine saplayabilseydim. Bunu bakışlarımda görmüş olmalı çünkü burun delikleri açıldı.

Düşes "Penellaphe" diye soluk soluğa kaldı. "Hançerle ne yapıyorsun? Eteğinin altında mı? Bunca zamandır?"

Yüksek, panik tonlu bir kıkırdama Tawny'nin ağzını kapattığı elinden dışarı sızdı ve gözlerim genişledi. "Üzgünüm. Üzgünüm."

Düşes Teerman başını salladı. "Bir hançerle ne yapıyorsun, Penellaphe?"

Ona, "Ölmemek için elimden geleni yapıyorum" dedim. Ağzı açık kaldı.

Bunu duymayı aslında daha ileride, tabii bizim için artık ilerisi var mıydı bilmem ama daha sonraki bir zamanda duymayı bekliyordum. Salon sessizleşti. Ahşaptaki açıklığın ötesinde hiçbir şey kımıldamıyordu. Kraliyet Muhafızlarından biri öne doğru süründü ve dışarı bakmak için eğildi.

Kafası yana eğilmişti. Dönerek, "Kahretsin" diye bağırdı. "Geri çekilin!"

Vikter gibi ben de atladım ama iki gardiyan yeterince hızlı değildi. Kapı menteşelerinden fırladı ve onlara çarptı, birini indirdi, diğerini ise koçbaşı göğsünden yakaladı. Mide bulandırıcı bir çatırtı duydum.

Vikter kılıcını salladı, kemikleri ve etli dokuyu kesti. Koçbaşı bir kolla birlikte yere çarptı. Kesik uzvundan kan pompalanırken bir adamdan çığlıklar yükseliyor, tökezleyerek geri dönüyordu. Yana düştü ama sonra Vikter ve muhafızların etrafı sarıldı ve içlerinde kaldılar. Alçalmışlardan biri elinde savaş baltasını çevirirken paniğe veya korkuya teslim olacak zaman yoktu. Benim için mi yoksa sadece kan dökmek için mi burada oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama maske ve nasıl giyindiğim konusunda bir fikirleri ve benim Bakire olduğumdan haberleri yoktu.

Kurt maskesinin arkasındaki adam kıkırdadı. "Güzel hançer."

Nasıl kullanılacağını bildiğimi bilmiyorlardı.

Savaş baltasını kaldırdı ve Düşes'in çığlık attığını düşündüm. Belki de Tawny'ydi. Emin değildim ama çıkardıkları sesler, içgüdülerimin kontrolü ele almasına izin verdikçe arka planda kayboldu.

Baltanın ucu havada ıslık çalana kadar bekledim, sonra ileri doğru hamle yaptım ve kolunun altını yaraladım. Döndüğü gibi arkasına geçtim, hançeri boynunun arkasına, laneti sona erdirmek için kullandığım alana sapladım.

Onu öldürdüğümü bile anlayamadan önce ölmüştü.

O öne düşerken, Düşes'in bana baktığını gördüm, ağzı açıktı.

Tawny, "Arkanda" diye bağırdı.

Etrafta dönerken, başka bir balta havada süzülürken yere çarptım. Ayağımla tekme attım, adamın bacağını altından süpürdüm. Aşağı düşer düşmez Vikter döndü, kılıcı havada kavis çizerek yere indi. Vikter'in sırtına hançer saplamak için gelen bir Alçalmışı görüp ayağa kalktım.

Bir uyarı çığlığı attım ve Vikter dirsek attı, adamı çenesinin altından yakaladı, boynunu kırdı.

Bir Alçalmış bana saldırdı, baltasını salladı. Bir şey... Bir cam Alçalmışın metal maskesine çarpınca sola fırladım. Tawny'nin bardağı olmadığını görmek için omzumun üzerinden baktım ama eli uzun süredir boş değildi. Sürahiyi almış bir kılıç gibi tutuyordu.

Hançeri Alçalmışın göğsüne saplamak için ileri doğru hamle yaptım. Yere yığılırken benide yanına çekti. Bir homurtu sesiyle üzerine düştüm ve hemen kalkmaya çalıştım. Botlu bir ayaktan gelen tekmeyle elim büküldü. Hançer kayıp giderken elimde şiddetli bir acı patladı.

Çok acıttı ve ciğerlerimdeki havayı dışarı püskürttü. Tanrılar, çok acıyordu. Geri sendeledim ve kıçımın üstüne düştüm. Yukarı baktım, geriye doğru çırpınıyordum. Acıyan elim bir baltanın sapına sürtündü.

Üzerimde bir Alçalmış iki eliyle bir kılıcı kaldırıyordu, onu indirmeye hazırdı. Kalbim göğsümde sarsıldı.

"O Bakire!" Düşes çığlık attı. "O Seçilmiş Kişi!"

Sen ne?..

Alçalmış tereddüt etti.

Bir baltanın sapının kavradım, ağır silahı havada sürükleyerek ileri doğru attım. Geri çekilmeye çalıştı ama onu karnından yakalamıştım. Bağırırken kan fışkırıyor, kılıcı karnına doğru düşürüyordu.

Baltayı boynuna indirirken safra boğazımın arkasına çarptı, bağırsaklarının deşilmesinden dolayı acı verici bir ölüm olacağı kesinken acısına son verdim.

Elim acıyordu, baltayı tuttum, bir Alçalmış gardiyanlardan birini indirdi ve Tawny'ye doğru ilerledi, kılıcından kan damlıyordu. Baltayı başımın üzerine kaldırarak, Vikter'ın bana öğrettiği gibi yaptım. Bıçaklı ucunu kafamın üzerinden geçirip ileri doğru iterken bıçağın kusursuz bir şekilde düz olduğundan emin oldum. Havayı yarıp geçerek Alçalmışın arkasına saplandı. Öne doğru devrildi, kılıcı yere düştü.

"Tanrılar" dedi Lord Mazeen, geniş gözlerle bana bakarak.

"Bunu unutmayın" diye uyardım, düşmüş kısa kılıcı almak için aşağı eğilirken. "Ve *bunu* da" diye tükürdüm. Hafif ve çift kenarlı kılıçla bir sonraki Alçalmışın boğazını kestim.

Nefes nefese, Vikter kılıcını son Alçalmışa saplarken kapıya döndüm. Geriye sadece bir muhafız kaldı. Kılıcı indirdim, göğsüm ceset... Parçalarının üzerinden geçerken kalkıp kalkıp iniyordu. "Hepsi bu kadar mı?"

Vikter koridora baktı. "Sanırım ama burada kalmamalıyız."

Bu odada kalmamın imkânı yoktu. Düşes ve Lord ne isterlerse yapabilirlerdi. Tawny'ye döndüm.

Düşes, "Nasıl?" diye sordu, ben kan revan içinde yüzerken elleri ve giysilerinin böyle tertemiz kalmasına şaşırmıştım. "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu, dağınıklığa bakarak. "Nasıl?"

Vikter beni şaşırtarak, "Onu ben eğittim" diye yanıtladı. "Bu konuda şimdiye kadar hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

"Herhangi bir Kraliyet Muhafızına ihtiyacı olduğuna inanmıyorum" diye yorumladı Lord, ceketinden bir şey fırlatırken burnunu buruşturarak. "Ama bir Bakire'ye hiç yakışmıyor."

Ona ne kadar *yakışıksız* olabileceğimi göstermeme iki saniye kalmıştı.

Vikter koluma dokundu ve dikkatim ona yöneldi. *Daha sonra* dedi. "Gel." Tawny'ye baktı. "Burası güvenli değil."

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı Tawny, hâlâ sürahiyi tutuyordu ve öne çıktı. "Bunu hiç fark etmemiştim."

Vikter'in bakışları bana döndü ve yanakları altın renginden çok kırmızı olduğu halde gülümsedi. "Beni gururlandırıyorsun."

Bahçedeyken ona bir şeyler fırlatmak istiyordum ama

şimdi ona sarılmak istedim. Ona doğru atılıyordum ki Tawny bağırdı.

Sanki o an zaman donmuştu ama yine de olanları durdurmak için yeterli zaman yoktu.

Vikter belinden döndü, kapıya doğru baktı, yaralı bir Alçalmış ayağa kalkmıştı, kılıcı yukardaydı. Havada vızıldıyordu, kenarındaki kan parlıyordu.

"Hayır!" Bağırdım ama çok geçti.

Kılıç hedefini buldu.

Vikter'in vücudu sarsıldı, kılıç göğsüne, kalbinin hemen üstüne girerken iki büklüm oldu. Aşağı bakarken şok yüzünde yayıldı. Ben de baktım, gördüklerimi sindiremedim.

Alçalmış kılıcı çekti ve Vikter'i yakalamaya çalışırken kendi silahım elimden kaydı. Düşemezdi. Yere düşemezdi. Kollarımı ona doladığımda sendeledi, ağzı açılıp kapanıyordu.

Bacakları onu taşıyamadı ve devrildi. Ve düştü. İki elimi yaraya bastırıyordum, o da elleriyle bana katılıyordu. Yukarı baktım, yardım çağırmaya çalıştım.

Ne olduğunu anlamadan, Alçalmışın kafası vücudunun ters yönünde uçtu ve Hawke'ın orada durduğunu gördüm, gözleri ateşli bir kehribar halindeydi, yanaklarında kan lekeleri ve... Ve is vardı. Arkasında da başka muhafızlar vardı. Hawke'ın bakışları odayı tararken, Alçalmışın gövdesi bize doğru düştü ve sonra durdu. Kanlı kılıcını indirirken altın gözlerindeki bakışı gördüm.

Ona "Hayır" dedim.

Hawke'ın gözleri kapandı.

"Hayır. Hayır. Hayır." Elimi Vikter'in yarasına bastırdı-

ğımda boğazım ağrıdı ve avucuma kan fışkırdı, kolumdan aşağı aktı. "Hayır, Tanrılar, hayır, lütfen. İyisin. Lütfen..."

"Üzgünüm" dedi Vikter, elini elimin üzerine koydu.

"Ne?" dedim soluk soluğa. "Üzgün olamazsın. Her şey yoluna girecek. Hawke." Kafamı kaldırdım. "Ona yardım etmelisin."

Hawke elini Vikter'in omzuna koyarak Vikter'in yanına diz çöktü. "Poppy" dedi sessizce.

"Ona yardım et" diye istekte bulundum. Hawke hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey yapmadı. "Lütfen! Git birini bul. Bir şeyler yap!"

Vikter'in elimi sıkıca kavradı ve aşağıya baktığımda, acının yüzüne yerleştiğini gördüm. Yeteneğim sayesinde acısını hissettim. O kadar şaşırdım, o kadar dağıldım ki kullanmayı düşünmedim bile. Acısını dindirmeye çalıştım ama konsantre olamadım. O mutlu, sıcak anıları bulamadım. Hiçbir şey yapamadım.

"Hayır, hayır" dedim ve gözlerimi kapattım. Bu yeteneğe sahip olmamın bir nedeni vardı. Ona yardım edebilirdim. Acısına katlanabilirdim ve bu yardım gelene kadar onu sakinleştirebilirdi.

"Poppy" diye hırladı. "Bana bak."

Gözlerimi açarak gördüklerimden dolayı ürperdim. Soluk dudaklarının köşesi kan içinde kalmıştı.

"Seni koruyamadığım için özür dilerim."

Ona bakarken yüzü bulanıklaştı. Yaradan kan artık serbestçe akmıyordu. "Beni korudun. Yine koruyacaksın."

"Ben... yapamadım..." Bakışları omzumun üzerinden Lord Mazeen'in durduğu yere kaydı. "Ben... seni... bir adam olarak hayal kırıklığına uğrattım. Beni affet."

"Seni affedecek bir şey yok" diye bağırdım. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

Donuk gözleri bana sabitlendi. "Lütfen."

"Seni affediyorum." İleri doğru sallandım, alnımı onunkine indirdim. "Seni affediyorum. Seni affediyorum."

Vikter ürperdi.

"Lütfen yapma" diye fısıldadım. "Lütfen beni bırakma. Lütfen. Yapamam... Bunu sensiz yapamam. Lütfen."

Eli elimden kaydı.

Kafamı kaldırıp ona bakarken tüm havayı içime çektim ama onu bırakamadım. Çılgınca yüzüne dokundum. Gözleri açık, dudakları ayrılmıştı ama beni görmedi. Artık hiçbir şey görmüyordu.

"Vikter?" Göğsüne bastırdım, kalbini hissettim, sadece bir atış duyabilmek için. Hissetmek istediğim tek şey buydu. Sadece bir kalp atışı. *Lütfen.* "Vikter?"

Adım usulca fısıldandı. Bu Hawke'tı. Elini elimin üzerine koydu. Ona baktım ve başımı salladım.

"Hayır."

Elimi hafifçe kaldırarak, "Üzgünüm" dedi. "Çok üzgünüm."

"Hayır" diye tekrarladım, nefesim artık kısa ve hızlı bir haldeydi. "*Hayır.*"

"Bakiremizin de Kraliyet Muhafızları ile belli bir çizgiyi aştığına inanıyorum. Onun derslerinin hiç etkili olduğunu sanmıyorum."

Kafatasımın üstünden bir buz dalgası süzüldü ve Hawke Lord'a bakarken omurgamdan aşağı indi. Ağzı kıpırdadı ve bir şey söylediğini sandım ama dünya bir anda

yok oldu. Hawke'ı kulaklarımdaki vızıltıdan, damarlarımda dolaşan öfkeden dolayı duyamıyordum.

Bağışla beni.

Seni hayal kırıklığına uğrattım.

Bağışla beni.

Seni hayal kırıklığına uğrattım.

Hareket ediyordum, elim bir metali buldu. Kan içinde kalktım, arkamı döndüm. Lord Mazeen'in orada durduğunu gördüm. Üstünde bir damla kan bile yoktu. Bir tutam saçı bile yerinden oynamıyordu.

Bana baktı.

Bağışla beni.

Sırıttı.

Seni hayal kırıklığına uğrattım.

Vikter'e başını sallayarak, "*Bunu* yakın bir zamanda unutmayacağım" dedi.

Bağışla beni.

Benden kopan ses, o kadar derin kesen bir öfke ve acı yanardağıydı ki içimdeki bir şeyi geri dönüşü olmayan bir şekilde parçaladı.

Vikter'ın bana öğrettiği gibi hızlıydım. Kılıcı savurdum. Lord Mazeen saldırı için hazırlıksızdı ama herhangi bir Yükselmiş gibi hızlı hareket etti, eli kolumu yakalamayı planlıyormuş gibi fırladı ve bahse girerim yapabileceğini düşündü. Sırıtma hâlâ devam ediyordu ama öfke daha hızlıydı, daha güçlüydü, daha ölümcüldü.

Hiddet saf güçtü ve bırak Yükselmişi, tanrılar bile ondan kaçamazdı.

Kolunu, dokusunu, kasını ve kemiğini kestim. Uzvu yere düştü, ondan geri kalan parça gibi işe yaramaz hal-

deydi. Acınası, yaralı bir hayvan gibi ulurken bende yayılan memnuniyet dalgası mutluluktu. Dirseğinin hemen üstündeki kütükten akan kana baktı. Koyu gözleri açıldı. Bağırışlar, çığlıklar, çok fazla bağırış vardı ama orada durmadım. Kılıcı sol bileğine indirdim, Dük'ün masasında tutan elimi kestim, Dük bastonu sırtıma indirirken sahip olduğum son alçakgönüllülük kırıntısını kopardım.

Seni hayal kırıklığına uğrattım.

Lord sandalyeye karşı tökezledi, dudakları ağzından farklı bir ses gelirken geriye doğru açılıyordu, aynen sis geldiğinde rüzgâr gibi gelen o ses gibi. Kılıcı döndürürken geniş bir kavis çizdim. Bu kılıç –Vikter'in kılıcı– hedefini buldu.

Bağışla beni.

Lord Brandole Mazeen'in kafasını omuzlarından kestim.

Kılıcı kaldırıp indirdiğimde vücudu yere düştü. Omzuna ve göğsüne saplandı. Durmadım. Lime lime olana kadar bittiğine inanmazdım. Herkesi ve her yeri feryat ve figanlar aldığını bilsem bile.

Arkamdan bir kol geldi, kılıç ellerimden çekilirken beni geri çekti. Çam ve ormanın kokusunu aldım ve beni kimin tuttuğunu, Lord'dan geriye kalanlardan beni kimin geri çektiğini biliyordum. Ama özgür olmak için pençelerimi savurdum. Ama bu tutuş çok sağlamdı.

Hawke, yanağını benimkine bastırarak, "Dur" dedi. "Tanrılar, dur. Dur."

Geriye yaslanırken, onu kaval kemiğinden ve sonra uyluğundan yakaladım. Ayağa kalktım, tökezlemesine neden oldum.

Bağışla beni.

Hawke kollarını bana doladı, beni yukarı kaldırdı ve bacaklarım altında sıkışsın diye aşağı indirdi.

"Dur. Lütfen" dedi. "Poppy..."

Seni hayal kırıklığına uğrattım.

Çığlıklar o kadar yüksekti ki kulaklarımı, kafamı, tenimi acıtıyordu. Beynimin uzak, hâlâ çalışan bir yerinde, böyle çığlık atanın ben olduğumu biliyordum ama kendimi durduramıyordum.

Gözlerimin arkasında bir ışık parlaması patladı ve bilincim kapanmaya başladı.

Hiçliğe doğru düştüm.

27. BÖLÜM

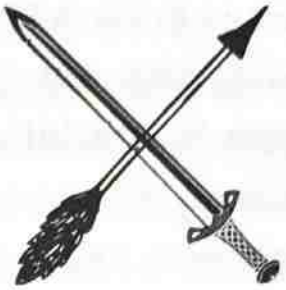

Çıkıntıda dinlenirken, Sur'un ötesindeki meşalelere baktım, düşmeyecek gözyaşlarının baskısıyla gözlerim ağrıyordu ve yorgundu.

Keşke ağlayabilseydim ama sanki beni duygularıma bağlayan kablo kopmuş gibiydi. Vikter'ın ölümünün acıtmadığından değildi. Tanrılar, adını her düşündüğümde beynim acıyor ve zonkluyordu ama ölümünden bu yana neredeyse bir buçuk hafta boyunca hissettiğim tek şey buydu. Göğsümü kesen keskin bir acı. Üzüntü yok. Korku yok. Sadece acı ve öfke... Çok fazla öfke.

Belki de cenazesine gitmediğim için. Cenazelerin hiçbirine gitmemiştim ve bir seferde on veya daha fazla ölü olurdu ya da Tawny'den duyardım.

Törene katılmamak benim seçimim değildi. Uyuyakalmıştım. Bu hafta çok uyuyordum. Bütün günler uyku bulanıklığı ve ilaç etkisinde bir bilinçle geçmişti. Tawny'nin kan ve yaraları temizlememe yardım ettiğini ya da yatağa nasıl döndüğümü bile hatırlamıyordum. O zaman benimle konuştuğunu biliyordum ama söylediği tek bir şeyi bile hatırlayamadım. Uyurken yalnız olmadığıma dair

garip bir izlenimim vardı. Yanağımda nasırlı avuç içi hissi vardı, parmaklarım yüzümden saçlarımı geriye doğru taradı. Hawke'ın benimle konuştuğuna dair çok ufak bir anım vardı, oda güneş ışığı ile dolduğunda ve gece odayı ele geçirdiğinde bana fısıldıyordu. Şimdi bile yüzüme ve saçıma dokunulduğunu hissedebiliyordum. Uyurken sahip olduğum gerçekliğe en yakın bağlantı buydu.

Hayalet hisler kaybolana kadar göz kapaklarımı sıkıyor ve sonra gözlerimi tekrar açıyordum.

Ayin saldırısından dört gün sonra Hawke'ın beni bayıltmak için boynumda bir tür basınç noktası kullandığını öğrendim. Daha sonra odamda uyandım, sesimi kullanamıyordum. Çığlıklar... Boğazımı parçalamıştı. Hawke oradaydı, Tawny, Düşes ve bir Şifacı da oradaydı.

Bana uyku ilacı teklif edildi ve hayatımda ilk kez içtim. Hawke dört gün önce odamdan bu tozu çıkarmasaydı almaya devam edebilirdim.

O gece Sur'a yapılan saldırının tek olmadığını o zaman öğrendim. Alçalmışlar, Işıklı Yol boyunca birçok zenginin evini ateşe vererek Sur ve kaleden muhafızları çekmişti. Hawke bahçeden çıktıktan sonra oraya gitmişti, bu da yüzündeki isi açıklıyordu.

Yangınlar Alçalmışların akıllıca hamleleriydi. Haklarını onlara teslim etmek zorundaydım. Muhafızların dikkati dağıldığında, Alçalmışlar gece boyunca hareket edebildiler, kalenin etrafına konuşlanmış muhafızları orada olduklarını bile anlayamadan indirdiler. Işıklı Yol'a giden muhafızlar geri çağrılamadan toptan katliama başladılar.

Ayine yapılan saldırının ne tür bir mesaj gönderme-

si gerektiği ya da beni arayıp aramadıkları konusunda kimse olumlu bir şey söyleyemezdi. Alçalmışların hiçbiri o gece canlı ele geçirilememişti ve kaçanlar da gölgelerin içine geri çekilmişti.

Yükselmişler, Düşes'in yapacağını söylediği şeyi yapmıştı. Ellerini kire sokmuşlardı ama yardımları çok geç gelmişti. O odada kalanların çoğu ölmüştü. Sadece birkaçı hayatta kalmıştı, çoğu o kadar sarsılmıştı ki neler olduğunu bile hatırlayamıyorlardı.

O gece yüzden fazla insan ölmüştü.

Tanrılar, uyanık olmaktansa uyumayı tercih ederdim.

En azından uyurken, Dük'ün asıldığı ve kazığın saplandığı yerde yanışını düşünmüyordum. Dafina'nın tek mavi gözünü ya da Loren'in arkadaşına nasıl geri dönmeye çalıştığını düşünemiyordum. Ölmüş ya da ölmek üzere olan insanların üzerine sürünmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayamazdım. Ona yardım etmek için hiçbir şey yapamazdım. Metal kurt maskeleri uykumu bölmüyordu. Vikter'ın bana verdiği gülümseme ya da bana gururlu olduğunu söylemesi de öyle. Uyurken, söylediği son sözlerin beni koruyamadığı için af dilemesi olduğunu düşünmüyordum. Ve en çok ihtiyacım olduğu anda yeteneğimin beni nasıl hayal kırıklığına uğrattığını hatırlayamıyordum.

Keşke o bahçede ne yaptığımı hiç söylemeseydim.

Keşke... Ayine hiç gitmemiş ya da söğüt ağacına gitmemiş olsaydım. Eğer olmam gereken yerde, odamda olsaydım, tüm bunlar yaşanmayabilirdi. Saldırı yine de olacaktı ve insanlar yine de ölecekti ama belki Vikter hâlâ burada olacaktı.

Ancak, zihnimin arkasındaki minik bir ses, Vikter'in neler olduğunu öğrendiği anda oraya gideceğini ve benim de ardı sıra takip edeceğimi fısıldıyordu. Ölüm onun için gelmişti ve o ses ölümün bir yolunu bulacağını da fısıldadı.

Derin hiçlikte kaybolduğum günlerde, Lord Mazeen'e yaptıklarımı ve şimdi hissettiklerimi kabul edemedim.

Ya da *nasıl hissetmediğimi.*

Bir gram bile pişmanlık yoktu. Tırnaklarım avuçlarıma girdi. Tekrar yapardım. Tanrılar, keşke yapabilseydim ve bu şekilde düşünmek beni rahatsız etti.

Kendimde değilken hiçbir şeyi düşünmez ve umursamazdım.

Ama şimdi uyanıktım ve tek sahip olduğum düşüncelerim, acılarım ve öfkemdi.

Her Alçalmışı bulmak ve Lord'a yaptığımı onlara da yapmak istedim.

Uyanık olduğum ikinci gece denemiştim. Pelerinimi ve maskemi giydim ve Vikter'ın bana yıllar önce verdiği kısa kılıcı aldım. Ayin gecesi hançerim o odanın kaosunda kaybolduğundan beri. Agnes'i ziyaret etmeyi planlamıştım.

O biliyordu. Hiçbir şey beni aksine ikna edemezdi. Biliyordu ve beni uyarmaya çalışması yeterli olmamıştı. O gece dökülen kan ellerine bulaşmıştı... Vikter'in kanı tenine bulaşmıştı. Sıcak kakaosunu içip onu teselli eden akıl hocam ve arkadaşım. Tüm bunları durdurabilirdi.

Hawke, Wisher Koruluğu'nun yarısında bana yetişmiş ve beni tekrar kaleye sürüklemişti. O sırada silah sandığı odamdan çıkarılmıştı ve hizmetçilerin merdiven boşluğuna erişimi engellenmişti.

Ben de öylece oturup durmuştum. Bekledim.

Uyanık olduğum her akşam Düşes'in beni çağırmasını bekledim. Cezalandırılmak için. Çünkü o kadar açık bir şekilde yasaklanmış bir şey yapmıştım ki yaptığım her şey parça parça aklıma geliyordu.

Yükselmiş birini öldürmüştüm.

Bakire ya da değil, bunun bir cezası olmalıydı. Değersiz bulunmak zorundaydım.

Bir kapı vuruşu bakışlarımı pencereden ayırdı. Kapı açıldı ve Hawke içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı. Muhafız üniforması giymişti, beyaz Kraliyet Muhafızı mantosu dışında kalan her şey siyahtı.

Vikter'ın yerini henüz kimse almamıştı. Nedenini bilmiyordum. Belki de neler yapabileceğimi gördükten sonra Düşes artık korunmaya ihtiyacım olmadığını fark etmişti. Ama herhangi bir silaha erişimim olmadan kendimi korumam biraz zor olurdu. Ya da belki de bir yılda üç muhafız değiştirmiş olmamdı. Ya da saldırı sırasında çok kişi öldüğü ve personel sıkıntısı yaşadıkları için de olabilirdi.

Hawke ve ben odanın diğer ucundan birbirimize bakarken sırtım gerildi.

Aramızdaki ilişkide tuhaflaşmıştı.

Bahçede ve Vikter'la olanlardan mı yoksa Vikter'ın ölümünden sonra o odada yaptıklarımdan ötürü müydü emin değildim. Her şey olabilirdi. Ama etrafımdayken sessizdi ve ne hissettiği ya da düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yeteneğim, gedik bile açılamayacak kadar kalın bir duvarın arkasına saklanmıştı.

O orada duruyor ve hiçbir şey söylemiyordu. Kollarını

göğsüne koydu ve bana baktı. Uyandığımdan beri bunu bir ya da beş yüz kez yapmıştı. Muhtemelen benimle konuşmaya çalıştığında tek yaptığım ona bakmaktı.

Muhtemelen bu yüzden işler tuhaftı.

Aramızdaki sessizlik uzarken gözlerim daraldı. "Ne?"

"Hiçbir şey."

"O zaman neden buradasın?" diye sordum.

"Bir nedene ihtiyacım var mı?"

"Evet."

"Yok."

"Sadece odadan çıkmanın bir yolunu bulmadığımdan emin olmak için mi kontrol ediyorsun?" diye çıkıştım.

"Bu odadan çıkamayacağını biliyorum, Prenses."

"Bana böyle hitap etme" diye tersledim.

"Bunun bir ilerleme olduğunu kendime hatırlatmak için kendime bir saniye ayıracağım."

Kaşlarım çatıldı. "Neyde ilerleme?"

"Seninle" diye yanıtladı. "Çok kibar değilsin ama en azından konuşuyorsun. Bu bir ilerleme."

"Kötü davranmıyorum" diye karşılık verdim. "Bana öyle denmesinden hoşlanmıyorum."

"Hı hı" diye mırıldandı.

"Her neyse." Bakışlarımı ondan ayırdım, bir şey hissediyordum... Ne hissettiğimi bilmiyordum. Kıvrandım, rahatsız oldum ve bunun altımdaki taşın ne kadar sert olduğuyla bir ilgisi yoktu.

Hawke'a kızgın değildim. Sadece şeye... her şeye kızgındım.

"Anladım" dedi sessizce.

Ona baktığımda yaklaştığını ve onu duymadığımı

gördüm. Artık sadece birkaç adım ötemdeydi. "Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Anlıyor musun?"

Hawke bana baktı ve o anda öfke ve acıdan başka bir şey hissettim. Utanç içimi asit gibi yaktı. Elbette Hawke biliyordu, en azından bir dereceye kadar. Ama yine de muhtemelen birçok insandan daha iyi biliyordu.

"Üzgünüm..."

"Ne için?" Ses tonumdaki sertlik azalmıştı.

"Bunu sana daha önce söyledim, olup bitenden kısa bir süre sonra ama beni işittiğini sanmıyorum" dedi. Yanımda olduğuna dair belli belirsiz hisleri düşündüm. "Daha önce söylemeliydim. Olan her şey için özür dilerim. Vikter iyi bir adamdı. Konuştuğumuz son sözlere rağmen ona saygı duydum ve hiçbir şey yapamadığım için üzgünüm."

Vücudumdaki her kas kilitlendi. "Hawke..."

"Orada gerektiği gibi davranıp davranamadığımı bilmiyorum; sonucu değiştirebilir miydim?" diye devam etti, "ama yapamadığım için üzgünüm. Oraya *vardığımda* yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Üzgünüm..."

"Özür dileyecek bir şeyin yok." Çıkıntıdan kalktım, uzun süre oturmaktan eklemlerim tutulmuştu. "Olanlar için seni suçlayamam. Sana kızgın değilim."

"Biliyorum." Üstüme baktı ve pencereden Sur'a doğru çıktı. "Ama bu, keşke bunu önleyebilecek bir şey yapsaydım dediğim gerçeğini değiştirmiyor."

Ellerime bakarak, "Keşke farklı yapsaydım dediğim birçok şey var" diye itiraf ettim. "Odama gitmiş olsaydım..."

"Odana gitseydin, bu yine de olurdu. Kendini suçlama." Bir kalp atışı sonra parmaklarını çenemin altında

hissettim. Bakışlarımı onunkine doğru kaldırdı. "Bunun suçlusu sen değilsin Poppy. Hayır, hiç de değil. Eğer bir şey varsa, ben..." Kendini kısık sesli bir lanetle kesti. "Başkalarının suçunu üstlenme. Anlıyor musun?"

Anlıyordum ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu, bu yüzden "On" dedim.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"On kez bana Poppy dedin."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. Gamzenin ufacık bir izi ortaya çıktı. "Sana öyle demeyi seviyorum ama sana *Prenses* demeyi daha çok seviyorum."

"Çok şaşırdım" diye yanıtladım.

Çenesini eğdi. "Sorun değil, anlıyor musun?"

"Ne sorun değil?"

"Hissettiğin her neyse" dedi. "Ve olmadığın her ne varsa."

Göğsüm sıkışırken nefesim daraldı ve bunu yapan sadece acı değildi. Daha hafif, daha sıcak bir şeydi. Bunu nasıl bildiği, bir şekilde, şu anda benim bulunduğum konumda daha önce bulunmuş olduğunun kanıtıydı. Ben mi hareket ettim yoksa o mu etti bilmiyordum ama kollarım aniden onun etrafındaydı ve o da beni tıpkı benim gibi sıkıca tutuyordu. Yanağım göğsüne, kalbinin altına yerleşti ve çenesi başımın tepesine indiğinde rahatlayarak titredim. Yumuşak sarılma dünyayı düzeltmeye yetmiyordu. Acı ve öfke hâlâ oradaydı. Ama Hawke çok sıcaktı ve kucaklaşması... Tanrılar gibiydi, *umut* gibiydi, her zaman karalar bağlayıp kalmayacağıma dair bir söz gibi...

Hawke geri çekilmeden önce bir süre orada durduk ve bunu yaparken, yüzümdeki asi saç tellerini düzeltti, içimden bir aşinalık titremesi geçti.

"Buraya gelişimin bir amacı var" dedi. "Düşes seninle konuşmak istiyor."

Gözlerimi kırptım. Yani zamanı gelmişti. "Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Birbirimize söyleyeceklerimizin çok daha önemli olduğunu düşünmüştüm."

"Düşesin aynı fikirde olacağını sanmıyorum" dedim fakat yüzündeki ifade gerçekten umursamadığını gösteriyordu. "Yaptıklarım için... Lord'a yaptıklarım için nasıl cezalandırılacağımı öğrenme zamanı, değil mi?"

Hawke bana kaşlarını çattı. "Seni cezalandırmak için teslim ettiğimi düşünseydim, oraya götürmezdim."

Şaşkınlık içimi titretti, bunun hissedebildiğim başka bir duygu olduğunu kanıtladı. "Beni nereye götürürdün?"

"Buradan uzak bir yere" dedi ve ona inandım. Kimsenin yapmayacağı şeyi yapardı, hatta... Vikter'ın bile. "Seni çağırıyorlar çünkü başkentten haber var."

Tawny bana duvağımla ilgili yardım etmek için geldiğinde, bunca şeyden sonra bunu giymek ve kalenin saldırıdan önceki haliyle aynı göründüğünü fark etmek bana daha da garip geldi. Büyük Salon hariç. Toplanılabilen her şeyle barikat kurulmuştu. Vikter'in öldüğü odaya doğru kısa bir bakış bana kapının değiştirildiğini söyledi.

Bilmem gereken tek şey buydu.

Düşes benim gibi beyaz giyiyordu, fakat ben Bakire kıyafetlerini giyerken, onunkiler yas rengi olarak giyilmişti. Dük'ün masasının arkasına oturdu, bir kâğıt parçasına baktı. Dük'ün daha özel ofisindeki masa değildi bu. Orada buluşuyor olsaydık ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Dük'ün nasıl öldürüldüğüne hâlâ inanamıyordum. Elbette, silah tesadüfiydi ama yine de zihnimin arkasındaki bir şeyi gagalıyordu.

Düşes arkamızdaki kapı kapanırken yukarı baktı. O farklı görünüyordu. Mesele renk ya da saçının basit bir bükülmeyle yüzünden keskin bir şekilde çekilmesi değildi. Başka bir şeydi ama bankların yanından geçerken ne olduğunu bulamıyordum. Odada iki kişi daha vardı, Komutan ve bir Kraliyet Muhafızı.

Bakışları üzerimde titredi ve saçlarımı peçenin altında bıraktığımı anlayıp anlayamadığını merak ediyordum. "Umarım iyisindir." Durakladı. "Ya da en azından seni son gördüğümden daha iyi."

"Ben iyiyim" dedim ve bu ne bir yalan ne de gerçek gibi hissettirdi.

"Güzel. Lütfen. Otur." Banka işaret etti ve ben de onun istediğini yaptım.

Tawny yanıma oturdu ama Hawke solumda duruyordu. Vikter'ın nasıl tam da buraya ait olduğunu düşünmemek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Düşes, "Sen... dinlenirken çok şey oldu" diye başladı. "Kraliçe ve Kral son olaylardan haberdar edildi." Uzun bir parmağıyla parşömene dokundu.

Mesaj, posta güvercini aracılığıyla başkente gönderilmiş olmalıydı ama burada sadece bir Avcı Kraliyet mesajını iletebilirdi. Dönebilmek için gece gündüz at değiştirmiş olmalıydı. Bu mesafeyi kat etmek genellikle birkaç hafta sürerdi.

Düşes, "Kaçırılma girişimi ve Ayine yapılan saldırıdan sonra artık buranın senin için güvenli olmadığına

inanıyorlar" diye duyurdu. "Seni Carsodonia'ya geri çağırdılar."

Bunun olacağını biliyordum. Kaçırılma girişiminden bu yana Kraliçe'nin beni başkente çağırma ihtimalinin yüksek olduğunu kabul etmiştim ve bunun beklenenden daha erken bir Yükseliş anlamına gelebileceğini biliyordum. Muhtemelen bu yüzden şaşırmıyordum ama korku ve dehşet eksikliğini açıklamıyordu.

Hissettiğim tek şey... kabullenmeydi. Belki biraz rahatladım çünkü bu kale olmak istediğim son yerdi ve başkente vardığımda neler olabileceğini düşünmüyordum. Ian'ı tekrar görmeyi düşünmüyordum bile. Gerçi başka ne hissettiğimi biliyordum. Ve bu bir karışıklıktı.

"Üzgünüm" diye ağzımdan kaçırdım. "Nasıl cezalandırılmam?"

Hawke bana döndü ve bakmadan muhtemelen yüzünde Vikter'ın yüzündeki ifadenin aynısının olduğunu biliyordum.

Düşes, "Lord Mazeen'den bahsettiğini varsayıyorum" diyene kadar uzun bir süre cevap vermedi.

Başımı eğerken midem burkuldu.

Kafasını eğmişti. "Cezalandırılman gerektiğini düşünüyor musun?"

Saldırıdan iki hafta önce olduğu gibi tepki vermeye başlamıştım. Olmamam gerektiğine inanmaya başladığım şey olmak için hâlâ çok çabaladığım o zamanlar gibi. "Bu soruya cevap verebileceğimi sanmıyorum."

"Neden olmasın?" Merak onun özelliklerini belirginleştirdi.

"Çünkü... Orada bir yaşanmışlık vardı." Tawny'nin

bacağını benimkine bastıracak şekilde nasıl kaydırdığını fark ettim. Derin bir nefes aldım. "Cezalandırılmam gerektiğini *biliyorum*."

"Öyle olmalı" diye kabul etti. "O bir Yükselmiş'ti, en büyüklerimizden biriydi."

Hawke'ın bana doğru en ufak bir şekilde hareket ettiğini hissettiğimde gerginlik yayıldı.

"Onu bir kasabın et parçasını kestiği gibi doğradın" diye devam etti. Dehşet ya da iğrenme hissetmeliydim... Ama beni boğan haz dalgası dışında herhangi bir şey yoktu. "Ama eminim kendince sebeplerin vardır."

Ağzım açık kaldı.

Düşes bir tüy kalem alırken arkasına yaslandı. "Bran'i çok uzun yıllardır tanıyordum ve onun kişiliği hakkında bilmediğim çok az şey var. Ne olduğunu bilseydi daha iyi anlardı diye umuyordum. Görünüşe göre yanılmışım."

Öne doğru eğildim. "Siz?.."

"Ben olsam bu soruyu sormazdım" diyerek sözümü kesti, korkusuz bakışları benimkine kilitlendi. "Yanıtımı ne istersin ne de anlarsın. Ben de senden bunu beklemiyorum. Bunu çok gerekli bir ders olarak al Penellaphe. Bazı gerçekler, yok etmediklerini yok eder ve çürütür. Gerçekler her zaman insanı özgür bırakmaz. Sadece tüm hayatını yalanlarla beslenerek geçiren bir aptal buna inanır."

Göğsüm kalkıp iniyordu, ağzımı sımsıkı kapattım ve arkama yaslandım. Biliyordu. Lord ve Dük'ü her zaman biliyordu. Belki tam olarak ne yaptıklarını bilmiyordu ama biliyordu. Parmaklarım elbisemin eteğine battı.

"Sen Bakire'sin" diye devam etti. "Bu yüzden cezalandırılmayacaksın. Şükret ve bir daha onlardan bahsetme."

Gözünün altında bir kas seğirdi. "Ve kendine bir iyilik yap. İkisini de düşünerek bir anını daha harcama. Ben bunu yapmayacağımı biliyorum."

Tüy kalemdeki beyaz tokalı tutuşu hafiflerken ona baktım. Bunu o an fark etmiştim. Eğer Dük bana öyle davrandıysa, neden karısına farklı davranacağını varsayıyordum ki? Sonuçta, birbirlerini sevdiklerini hiç görmemiştim ve bu Yükselmişlerin neredeyse havalı niteliğinin bile ötesine geçen bir şeydi. Birbirlerine dokunduklarını hiç görmemiştim. Yükselmiş olmak artık istismar edilecek bir konumda olmadığın anlamına gelmiyordu.

Bakışlarımı eğerek başımla onayladım. "Başkente ne zaman giderim?"

"Yarın sabah" diye yanıtladı. "Güneşin doğuşuyla gideceksin."

28. BÖLÜM

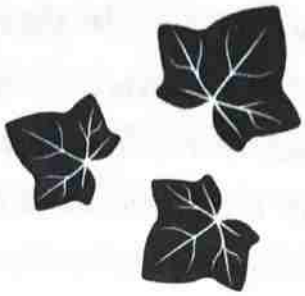

Hawke ile göz göze gelerek, "Tawny'yi burada bırakmayacağım" dedim. "Mümkün değil."

"Bizimle gelmiyor." Gözleri ateşli bir kehribar gibi parladı. "Üzgünüm ama hayır."

Düşes'in ofisinden çıktıktan en fazla otuz dakika sonra odamdaydık. Seyircilerimiz de vardı. Tawny oradaydı. Komutan da öyleydi ama sanki aynı binada bile değillermiş gibiydi.

Hawke'la on dakikadır tartışıyorduk.

Komutana dönerek, "Yetkili kişinin sen olmaması iyi bir şey" diye işaret ettim. "Yapmam gereken..."

"Üzgünüm, Bakire ama seninle seyahat etmiyorum." Komutan Jansen kapıdan odaya girdi. "Sadece küçük bir grup gidiyor ama Hawke sizin kişisel Kraliyet Muhafızınız. Liderliği o alıyor."

"Liderliği nasıl alabilir ki?" Neredeyse bağıracaktım. "O kadar uzun süredir benim Kraliyet Muhafızım bile değil."

"Ama o sizin tek Kraliyet Muhafızınız."

Bu ifadesiyle gizlice bana laf sokuyordu, ben de Hawke'a

doğru fırıldak gibi döndüm ve yapabileceğim tek çocukça şeyi yaptım. Acısını ondan çıkardım. "Cidden onu burada bırakmamı mı bekliyorsun? Alçalmışların sağda solda insanları öldürdüğü yerde mi?"

"Cidden onu Sur'un ötesine çıkarmamı mı bekliyorsun?"

Tawny öne çıktı. "Eğer izin verirseniz..."

"Evet!" diye bağırdım. "*Beni* Sur'un ötesine götürüyorsun."

"Aynen öyle. Sadece bir avuç muhafız size eşlik etmek için ayrılabilir. Hepsi sizi güvende tutmaya odaklanacak. O değil."

"Ben..."

"Kendini koruyabileceğini biliyorum. Bu odadaki herkes bunu biliyor, inan bana ama oraya gidiyoruz, Prenses. Sur'un ötesine. Gitmemiz gereken yolu biliyor musun?" diye sordu. "Çorak Ovalar ve Kanlı Orman'da seyahat etmemiz gerekecek."

Endişe midemi bulandırdı. "Biliyorum."

"Ayrıca Alçalmışların yoğun olarak yaşadığı bölgelerde de seyahat edeceğiz. Bu sorunsuz bir yolculuk olmayacak ve güvenliğinizi riske atmayacağım" dedi ve bana baktı. Beni saatler önce çok sıkı ve şefkatli bir şekilde tutan Hawke gitmişti. Onun yerine...

Onun yerinde Vikter'in gurur duyacağı bir Kraliyet Muhafızı vardı. Bu acıyı durdurmanın bir yolu yoktu. Hawke benim arkadaşım değildi... ya da şu anda benim için her neyse. Beni hayatta tutmak ve Kraliçe ve Kral'a sağ salim ulaştırmak için Kraliyet Muhafızıydı.

Çenesini eğdi, gözleri benimkilere kilitlendi. "Tawny'yi

yanımıza alırsak, onu önden gönderip Craven yemi olarak kullanabiliriz."

Gözlerimi açıp baktım. "Bu muhtemelen gelmiş geçmiş en saçma ifadeydi."

"Burada durup yüzünün yarısıyla tartışmaktan daha saçma değil" diye karşılık verdi.

Ellerimi yanlarıma savurdum. "Bu senin sorunun gibi geliyor, benim değil."

Bana bakarken çenesi kımıldıyordu, kısa bir kahkaha attı ve sonra Tawny'nin durduğu yere döndü. "Ona eşlik etmek istediğini biliyorum. Anlıyorum ama bu normal bir kervan gibi olmayacak. Düzinelerce gardiyan olmayacak ve en iyi otellerde kalmayacağız. Hızımız yüksek ve yol zorlu olacak ve son kez kan döküldüğünü gördüğümüz ayin gibi olma olasılığı son derece yüksek."

Tawny'ye döndüm ama konuşamadan, "Biliyorum. Anlıyorum" dedi. Öne çıktı. "Seninle gelmemi istemeni takdir ediyorum Poppy ama gelemem."

Bir tüy beni yere serebilirdi. "Sen... İstemiyor musun?" Başkenti göreceği için çok heyecanlıydı.

Ama burada olmasaydım, zamanı ona ait olacaktı, en azından büyük bir çoğunluğu. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"İstiyorum. Hem de çok." Tam önümde durdu, ellerimi ellerine. "Ve umarım buna inanıyorsundur ama oraya bu şekilde gitme fikri beni korkutuyor."

Ben... Ona inanmak istedim.

Birleşmiş ellerimizi göğsüne koydu. "Sadece bu da değil, Hawke'ın söyledikleri doğru. O kadar çok muhafız... Hepsi gittiler. Seninle gelenlerin de bana faydası olmaz.

Savaşmayı bilmiyorum. Senin gibi değilim. Senin yaptığını yapamam."

Yaptığım şey mi? Kendimi savunmamı mı yoksa Lord'a yaptıklarımı mı kastetmişti?

"Gidemem" diye fısıldadı.

Gözlerimi kapatarak hararetli bir şekilde nefes verdim. Haklıydı. Hawke de öyleydi. Tawny'nin bizimle seyahat etmesi sorumsuzluk ve mantıksızlık olurdu. Ve onu böyle bir huzursuzluk durumunda bir şehirde geride bırakma konusunda endişelenirken, böyle... şöyle diye argümanlar öne sürüyordum.

Tanıdık olan her şeyi geride bırakıyordum.

Çok şey olmuştu. Çok kayıp vardı. Yükselişin hızlanma olasılığı ya da tanrılar tarafından değersiz bulunma ihtimali hakkında endişelenecek beyin boşluğum ya da duygusal kapasitem olmasa da yarının sorunlarını ödünç almıyordum. Ama her şey akmaya ve değişmeye devam etti ve Tawny... Eskisi gibi değildi.

Ya onu bir daha göremezsem?

Titrek bir nefes aldım. Böyle düşünemezdim ve Tawny'ninde böyle düşünmesine izin veremezdim. Gözlerimi açtım. "Haklısın."

Gözlerinde yaşlar birikti. "Haklı olmaktan nefret ediyorum."

Hawke, "Tanrılara şükür, bu odada mantıklı biri var" diye mırıldandı.

Kafam ona doğru döndü. "Kimse sana fikrini sormadı."

Komutan Jansen nefesinin altından ıslık çaldı.

"Tamamdır, Prenses." Tawny'nin ellerini düşürüp ona

döndüğümde sırıtıyordu. Kapıya doğru yürüdü ve yanıma durdu. "Ve sana başka diyeceklerim de var. Hafifçe toparlan. Ve o lanet peçeyi alma zahmetine girme. Onu giymeyeceksin."

Gözlerim kapalıydı ve çenem yükselen güneşe doğru kalktı, Sur'un siyah duvarlarının yanında durup çıplak yanaklarımı ve kaşlarımı öpen serin sabah havasının tadını çıkardığımı düşünüyordum. Çok küçük bir şeydi ama güneş ve rüzgâr yüzümün her yerine değmeyeli *yıllar* olmuştu. Cildim hoş bir şekilde diken diken oldu ve bunu yapabilmemin nedeni bile anı gölgeleyemedi.

Carsodonia'ya seyahat ederken duvak beni çok bariz bir hareketli hedef haline getirirdi. Alçalmışlar ve Karanlık Olan'dan kaçınmamızın en iyi yolu, temas kurduğumuz hiç kimsenin kim olduğumu fark etmemesini sağlamaktı, bu yüzden grubumuz Sur yakınlarında toplanıyordu ve altında ağır bir kazak olan düz koyu kahverengi bir pelerin ve tek pantolonumu ve çizmemi giymiştim. İnsanların beni gördüklerinde ne düşünecekleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kesinlikle Bakire'yi düşünmezlerdi.

Bu yüzden odamda Tawny'ye veda etmiştim. Hareket eden birkaç kale personeli Tawny'yi arkadaşım olarak tanıyabilirdi ve Hawke Alçalmışların hâlâ kalede çalışanlar arasında olabileceği ihtimalini göz ardı ederek işi şansa bırakmıyordu.

Ve bu Tawny'ye veda etmeyi daha da zorlaştırdı. Başkentte bana katılmasıyla şu an arasında her şey olabilir ve biri bana söylemeye karar verene kadar da hiçbir fikrim olmayabilirdi. Bu, midemin çaresizlikten burkul-

masına neden oldu çünkü yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tek *umudum* onu tekrar görebilmekti. Buna *inanabilirdim*.

Ama dua etmedim.

Tanrılar daha önce dualarıma hiç cevap vermemişti.

Ve artık onlardan bir şey istemek doğru gelmiyordu... Vikter'ın iddialarını daha fazla inkâr edemezdim.

Değersiz bulunmak istediğimi.

İç çektim, alnımın ve şakağımın etrafındaki saç tutamlarını kaldıran rüzgârın hissine odaklandım.

Düşes veda etmeye gelmemişti.

Bu beni şaşırtmadı. Eskisi gibi acıtmıyordu. Hayal kırıklığı bile yoktu ve bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildim.

"Eğleniyor gibi görünüyorsun."

Hawke'ın sesine gözlerimi açarak arkamı döndüm ve neredeyse gözlerimi kapalı tutmuş olmayı diledim.

Hawke devasa siyah bir atın yanında dururken gardiyan gibi giyinmemişti. Koyu kahverengi pantolonu uzun bacaklarına sarılmıştı ve vücudunun gücünü gösteriyordu. Tuniği ağır ve uzun kolluydu, kürklü peleriniyle soğuk hava için uygundu. Güneş ışığında saçları kuzgun kanatları rengindeydi.

Bir şekilde sıradan biri gibi giyininceye daha da çarpıcı görünüyordu.

Ve bana bakıp duruyordu, bir kaşını kaldırdı... Bense şey, ben sadece ona bakıp duruyordum. Yanaklarım ısındı. "Güzel bir his."

"Havanın yüzüne değmesi mi?" diye sordu, neden bahsettiğimi anlamaya çalışarak.

Kafamı salladım.

"Böyle hissedeceğimi hayal bile edemezdim." Bakışları yüzümü titretti. "Bu versiyonu tercih ederim."

Dudağımı ısırarak uzandım ve atın burnunun kenarını hafifçe ovuşturdum. "Çok güzel. Onun bir adı var mı?"

"Setti olduğu söylendi."

Gülümsedim. "Theon'un savaş atının adını mı?" Setti daha fazla sevilmek için elimi dürttü. "Doldurması gereken büyük toynakları var."

Hawke, "Aynen öyle" diye yanıtladı. "Ata binemediğini varsayıyorum."

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. "Şeyden beri binmedim..." Gülüşüm genişledi. "Tanrılar, bu üç yıl önceydi. Tawny ve ben Vikter gelmeden önce ahıra gizlice girdik ve birine çıkmayı başardık." Elimi bırakıp geri çekildiğimde gülümsemem kayboldu. "Yani, hayır, ata binemem."

"Bu çok ilginç olacak." Duraksadı. "Ve benimle seyahat edeceğin için biraz işkence de çekeceksin."

Ona bakarken kalbim küt küt atıyordu. "Peki bu neden ilgi çekici olacak? Ve işkence de ne demek?"

Dudaklarının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. Gamzesi ortaya çıktı. "Seni çok yakından izlememe izin vermesi dışında mı? Hayal gücünü kullan, Prenses."

Hayal gücüm beni hayal kırıklığına uğratmadı. Ona, "Bu uygunsuz" dedim.

"Öyle mi?" Çenesini eğdi. "Sen burada Bakire değilsin. Sen Poppy'sin, açığa çıkmış ve rahatlamış."

Bakışlarım onunkiyle buluştu ve beklenti ve rahatlamanın dalgalanması, acı ve öfke altında diğer duyguların

kaynadığını kanıtladı. "Peki ya başkente vardığımda? Bir kez daha Bakire olacağım."

Atındaki eyer çantalarından birine dönerek, "Ama bu ne bugün ne de yarın" dedi. "Senin için bir şey getirdim."

Yanıma alabileceğim tek şey iç çamaşırı ve fazladan iki süveter tunik olduğu için ne olabileceğini merak ederek bekledim.

Deri çantalardan birini açarak içeri uzandı ve bir bezle katlanmış bir şey çıkardı. Bana dönerken paketini açtı.

Elinde tuttuğu şeyi gördüğümde kalbim durdu ve hızlandı, fildişi renkli sapı ve kırmızımsı-siyah bıçağı hemen tanıdım.

"Hançerim." Boğazım tıkandı. "Düşündüm ki... Kaybolduğunu sanıyordum."

"O gece daha sonra buldum." Altında bir kılıf yatıyordu. "Kaçmada kullanman konusunda endişelendiğim için sana vermek istemedim ama bu gezi için ihtiyacın olacak."

Gerektiğinde kendimi savunacak donanıma sahip olduğumdan emin olması benim için dünyalara bedeldi. Ama hançeri bulup benim için saklamış olması...

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Onu teslim ederken boğazımdaki ses tıkanıklığını temizledim. Parmaklarım sapın etrafında kıvrıldığı anda titrek bir nefes verdim. "Vikter bunu bana on altıncı yaş günümde verdi. Bu en sevdiğim şey."

"Bu güzel bir silah."

Tıkanma dağıldı ve tek yapabildiğim hançeri dikkatlice kılıflayıp sağ uyluğuma sabitlerken başımı sallamaktı. Konuşmam biraz zaman aldı. "Teşekkür ederim."

Hawke'dan yanıt gelmedi. Yukarı baktığımda küçük

bir grubun yaklaştığını gördüm. Atların üzerinde tanımadıkları iki adam ve atlı altı adam bize doğru geliyordu.

Muhafızlardan ikisini hemen tanıdım. Kızıl İnci'de onlarla kâğıt oynamıştım. Phillips ve ben diğerinin adının Airrick olduğuna inanıyorduk. Eğer beni tanısalardı, selamladıklarında ne reverans yaparlardı ne de gözlerime bakarlardı.

Yaralarım karıncalandı ama onlara dokunma dürtüsüne karşı direndim ya da onları göstermemek için dönme dürtüsüne.

Onları gördüğüme şaşırdım, Avcı olmadıklarını biliyordum ama bize katılmak için yeterince müsait olmadıklarını sanırdım ve Phillips'i gördüğüme sevindim. Cravenla defalarca karşılaşmış ve hâlâ ayakta olan biriydi.

"Ekip tamamlandı" diye mırıldandı Hawke, sonra daha yüksek sesle tanıştırma yapmaya başladı. İsimleri saydı, çoğu tanıdığım iki kişinin dışında bulanık geliyordu ama sonra hafızama kazınan başka bir isim söyledi. "Bu Kieran. Benimle başkentten geldi ve gitmemiz gereken yolu bilir."

Kızıl İnci'deki gece kapıyı çalan gardiyandı. Mezunlar toplantısı gibiydi, sonunda onu görebileceğimi düşündüm. Hawke'la aynı yaşta görünüyordu, koyu renk saçları asker traşı gibiydi. Gözleri soluk mavinin çarpıcı bir tonuydu, bana kış aylarındaki gökyüzünü hatırlattı, sıcak, bej cildine karşı şaşırtıcı bir kontrast, bu bana Tawny'yi anımsattı.

Kieran atına binerken, "Sizinle tanışmak bir zevk" dedi.

"Aynen" diye mırıldandım, Hawke gibi hafif bir aksa-

nı olduğunu fark ettim, hâlâ anlayamadığım bir aksanı vardı.

Hawke'a doğru baktı, yüzünün açıları keskindi ve göze hoş geliyordu. "Karanlık çökmeden ovaları geçmeyi umuyorsak yola çıkmalıyız."

Hawke bana döndü. "Hazır mısın?"

Batıya, Masadonya'nın ortasına doğru baktım. Teerman Kalesi, Aşağı Bölge ve Burç'un çok yukarısına ulaşıyordu. Taş ve camdan oluşan geniş bir yapıydı, güzel anılar ve akıllara gelmeyen kâbuslar kalmıştı. Orada bir yerde Tawny dolaşıyor ve Düşes şehrin kontrolünü eline alıyordu. Orada bir yerde, şimdiki zamanım geçmişe dönüşmüştü. Sur'a döndüm. Dışarıda bir yerde, geleceğim beni bekliyordu.

29. BÖLÜM

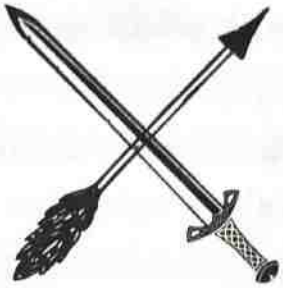

Çorak Ovaları geçtiğimiz birkaç saat içinde, Hawke onunla gideceğimi söylediğinde ne demek istediğini anlamak için artık hayal gücüme ihtiyacım kalmamıştı.

Vücutlarımız arasında çok az boşluk vardı. Sur'un ağır kapıları açıldığında ve meşaleleri geçtiğimizde bu şekilde başlamamıştı. Bizimle seyahat eden adamların kim olduğumu bildiklerinin farkında olarak, dik oturuyor ve Hawke'ın kolunun belime sarıldığı hissini umutsuzca görmezden geliyordum ama tempo zorlayıcıydı. Dört nala gitmiyorduk ama bir atın nasıl hareket ettiğine alışık değildim, bu sert duruş çabucak garip ve acı verici hale geldi. Her geçen saat Hawke'a daha da yaklaşıyordum. Ta ki sırtım göğsüne bastırılana ve kalçalarım kalçalarına yapışana kadar. Pelerinimin başlığı bir noktada kaymıştı ve onu aşağıda bıraktım, kısmen rüzgârı yüzümde hissetmek istediğim için.

Ve kısmen Hawke benimle konuşmak için her eğildiğinde sıcak nefesini yanağımda hissedebildiğim için.

Haklıydım. Bakire için bu tamamen uygunsuzdu. Ya da en azından Bakire'nin onun tarafından böyle tutulması uygunsuzdu.

Ama bir süre sonra, rahatladım ve Hawke yeteneklerinin ne kadar iyi olduğuna inansa da gideceğimiz yere vardığımızda bunun sona ereceğini bilerek kollarında olma hissine değer verdim.

Başkentte işler farklı olurdu.

Boş araziye baktım. Bir zamanlar burada çiftlikler ve insanların durup dinlenebileceği hanlar vardı. Ama şimdi, sonsuz çimenler, eğilmiş ve bükülmüş ağaçlar ve çiftlik evlerinin ve meyhanelerin yıkıntılarının üzerine tırmanan uzun sazlıklardan başka bir şey yoktu.

Yanından geçtiğimiz herkesin perili olduğuna ikna olmuştum.

Craven Ovaları yok etmişti, bir zamanlar bereketli olan bu toprakları kanla kirletmişti ve Sur dışında kök salmaya cesaret eden herkesi katletmişti.

Kanlı Orman'a da çok yakındı.

Ormanı ilk kez görmek için gözlerimi dört açtım ve güneşin şu anda nerede olduğunu ve gece çöktüğünde nerede olacağımızı düşünmemek için her şeyi yaptım.

Hawke yer değiştirdi ve bir şekilde kolunun yarısı pelerinimin kıvrımları arasına girdi. At yavaşladıkça ağzım kurudu. Hawke'ın avuç içi kalçamdaydı ve yün kazakla pantolonum derimizi ayırmasına rağmen elinin ağırlığı bir damga gibiydi.

Nefesi yanağımın üzerinde dans ederken "İyi misin?" diye sordu.

"Bacaklarımı gerçekten hissedemiyorum" diye itiraf ettim.

Kısık bir sesle güldü. "Birkaç gün içinde alışırsın."

Baş parmağının kalçamın üzerinde hareket ettiğini

hissederken derin bir nefes alarak, "Harika" dedim. Eyerin kaşını kavrayışım sıkılaştı.

"Yeterince yiyebildiğine emin misin?"

At sürerken peynir ve fındık yemiştik ve şimdiye kadar çok daha büyük bir öğle yemeği yemiş olsam da at üstünde ileri ve geri itilirken nasıl yemek yiyeceğimden emin değildim. Başımla onayladım, önde olan Kieran ve Phillips'in de yavaşladığını fark ettim. Ara sıra birbirleriyle konuşuyorlardı ama ne dediklerini duyamayacağım kadar uzaktaydılar.

"Duruyor muyuz?" diye sordum.

"Hayır."

Kaşlarımı kaldırdım. "O zaman neden yavaşlıyoruz?"

"Bu yol..." deyip solumuza doğru gelen Airrick, kendi sözünü kesti ve sırıttım. Bana *Bakire* diyeceğini biliyordum. Bunu son birkaç saat içinde o kadar çok yapmıştı ki, Hawke bir kez daha yaparsa onu atından atmakla tehdit etmişti. Neyse ki bu sefer kendini tutabilmişti. "Yol burada engebeli hale geliyor ve bir akarsu var ama bitkilerin içini görmek zor."

Hawke, "Hepsi bu değil" diye ekledi, başparmağı hâlâ hareket ediyor, kumaşı yakalıyor ve yavaş, sabit bir daire içinde sürüklüyordu.

"Değil mi?"

"Luddie'yi görüyor musun?" Hawke sağımızdaki avcılardan birinden bahsediyordu. Adam ayrıldığımızdan beri pek bir şey söylemiyordu. "Barratlara karşı dikkatli."

Dudağım kıvrıldı. Barratlar olağan kemirgenlerden sayılmazdı. Dediklerine göre bir yaban domuzu kadarlarmış, kâbuslardan çıkma şeyler gibi. "Hepsinin gittiğini sanıyordum."

"Cravenın yemeyeceği tek şey onlar."

Bu sanırım kastını anlatmaya yetmişti. Ürperdim. "Sence burada kaç tane vardır?"

"Bilmiyorum." Hawke'ın kolu belime dolandı ve tam olarak kaç tane olduğunu bildiğine dair bir his vardı içimde.

Airrick'e baktım.

Bakışlarını kaçırdı.

"Kaç tane olduğunu biliyor musun Airrick?"

Hawke'a gergin bir bakış atarak, "Eh, şey, eskiden daha fazlası olduğunu biliyorum" dedi. Hemen öne doğru baktı. "Eskiden sorun olmuyorlardı, biliyor musun? Ya da en azından ben çocukken büyükbabamın bana söylediği buydu. Dışarıda yaşardı. Sonunculardan biriydi."

"Gerçekten mi?"

Hawke'ın başparmağı hareket etmeye devam ederken Airrick başını salladı. "Mısır, domates, fasulye ve patates yetiştirirdi." Hafif bir gülümseme ortaya çıktı. "Barratların eskiden karın ağrısı gibi bir şey olduğunu söylerdi."

"Yaklaşık 100 kg ağırlığındaki sıçanların sadece bir karın ağrısı olduğunu pek sanmıyorum."

Airrick, "Eh, onlar sadece leş yiyicilerdi ve insanlardan bizim onlardan korktuğumuzdan daha çok korkuyorlardı" diye açıkladı. İnsanlara dokunsalar da dokunmasalar da onlardan korkacağımdan emindim. "Ama herkes taşınınca..."

"Yiyecek kaynağı?" Onun sözünü tamamladım.

Airrick ufku tararken başıyla onayladı. "Şimdi karşılaştıkları her şey yiyecek."

"Biz de dahil." İş Barrats'a geldiğinde Luddie'nin mü-

kemmel bir görme yeteneği ve altıncı hissi olmasını umuyordum.

Setti Airrick'in önüne geçerken Hawke, "İlginçsin" diye yorumladı.

Ona, "İlgi çekici en sevdiğin kelimedir" dedim.

"Senin yanındayken öyle."

Sırıttım çünkü kimse izlemiyordu ve bunu istiyordum. "Neden şimdi ilgi uyandırıyorum?"

"Ne zaman ilgi çekici değilsin ki?" dedi. "Alçalmışlar veya Cravendan korkmuyorsun, ancak sadece bir Barrat'tan bahsedildiğinde ıslak bir kedi yavrusu gibi titriyorsun."

"Craven ve Alçalmışlar dört ayak üzerinde koşmaz ve kürkleri yoktur."

"Eh, Barratlarınkine koşma denilmez" diye yanıtladı. "Avına kilitlenmiş bir av köpeği kadar, hatta fişek gibi hızlı giderler."

Başka bir ürperti içimi titretti. "Bu pek yardımcı olmuyor."

Güldü. "Şu anda ne isterdim biliyor musun?"

"Dev, insan yiyen sıçanlardan söz edilmemesi mi?"

Hawke beni sıktı ve göğsümde bir çukur hissettim. "Bunun dışında."

Burnumdan bir nefes verdim.

"Bana bir iyilik yap ve sol bacağının yanından torbaya uzan. Yine de dikkatli ol. Eyerin kaşına tutun."

"Düşmem merak etme." Yine de tutundum, ileri doğru uzandım ve torbanın kapağını kaldırdım.

"Aaa."

Bunu görmezden geldim ve içeri uzandım. Parmaklarım pürüzsüz ve deri bir şeyin üzerinden geçti. Kaşları-

mı çatarak onu tuttum ve dışarı çektim. Kırmızı kapağı gördüğüm an nefesim kesildi ve tekrar torbaya koydum.

"Aman tanrılar." Dik oturdum, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Hawke kahkaha atmaya başladı ve ileride Kieran omzunun üzerinden bize baktı. Yüzümün ne kadar kırmızı olduğunu görebiliyor muydu?

"Sana inanamıyorum." Belimden döndüm ve bir an için Hawke'ın sağ yanağındaki gamzenin içinde kayboldum. Soldaki de görünmeye başlamıştı. Sonra çantada ne olduğunu hatırladım. "O kitabı nasıl buldun?"

"Leydi Willa Colyns'in o yaramaz günlüğünü nasıl buldum? Kendi yöntemlerim var."

"Nasıl?" En son gördüğümde yastığımın altına itilmişti ve olan onca şeyden sonra birinin onu bulup bu konuda bazı soruları olabileceği aklıma bile gelmemişti.

Bir sürü soru.

"Asla söylemeyeceğim" diye yanıtladı ve koluna vurdum. "Çok kötüsün."

Gözlerimi devirdim.

"Bana biraz okumayacak mısın?"

"Hayır, kesinlikle olmaz."

"Belki sana daha sonra okurum."

Bu daha da kötüydü. "Buna gerek yok."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

Gülüşü alçak ve boynuma karşı yumuşaktı. "Ne kadar ilerledin, Prenses?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve iç çektim. "Neredeyse bitirdim."

"Bana her şeyi anlatmalısın."

Bunun olması mümkün değildi. O lanet kitabı bulduğuna ve oraya koyduğuna inanamıyordum. Yanında getirebileceği onca şey varken tutup o günlüğü almıştı. Dudağımın köşesi seğirdi ve farkına bile varmadan gülümsüyordum ve sonra gülüyordum. Kolu bana tekrar sarıldığında, ona karşı rahatladım.

Hawke... İlgi çekiciydi.

Ondan sonra hızımız arttı ve neredeyse ay ile yarışıyormuşuz gibi hissettim. Kaybolduğumuzu anlamak için önüme bakmama gerek yoktu.

Sonra onu gördüm.

Kırmızıyı ilk gördüğümde tenim buz gibi oldu. Ve sonra o ortaya çıktı. Gözün görebildiği kadar uzanan kızıl bir deniz.

Kanlı Orman'a ulaşmıştık.

Vücudumdaki her içgüdü uyarı çığlığı atsa da atlar bizi ileri taşıdı. Gözlerimi ormandan ayıramadım, uzun yıllar rüyalarıma girecek bir manzara gibi hissetsem bile. Masadonya'ya yolculuğumuza günler katabilecek farklı bir rotadan geldiğim için burayı hiç bu kadar yakından görmemiştim. Gördüğüm şey burkulmuş kırmızı bir kütle ve bana kurumuş kanı hatırlatan daha derin bir kırmızı tonuydu. Çarpan toynakların vuruşlarının altında, zemin daha da kayalaşmıştı. Bir şey çatırdadı ve kırıldı. Çalı mıydı? Dallar mı? Aşağı bakmaya başlamıştım ki...

"Bakma" diye emretti Hawke. "Aşağıya bakma."

Kendimi durduramadım.

Karnım bukuldu. Yer güneşte ağarmış kemiklerle *doluydu*. Geyiklere ve daha küçük hayvanlara ait kafatasla-

rı. Belki tavşanlar? Ayrıca daha uzun kemikler vardı, bir hayvan için çok uzundu ve...

Keskin bir nefes aldım, bakışlarımı kaçırdım. Yutarak, "Kemikler..." dedim. "Hepsi hayvan kemiği değil, değil mi?"

"Hayır."

Elim kolunu belime sardı. Tutundum. "Bunlar ölen Cravenın kemikleri mi?" Beslenmezlerse, kemiklerinden başka bir şey kalmayana kadar eriyip giderlerdi.

"Bazıları."

İçimde bir titreme hissettim.

"Bakmamanı söylemiştim."

"Biliyorum."

Ama baktım.

Tıpkı şimdi gözlerimi kapatamadığım gibi. Solmakta olan güneşte kırmızı yapraklar parlıyordu, sanki bir milyon yaprak küçük kan havuzlarını yakalamış gibi görünüyordu. Rahatsız edici derecede güzel olduğu kadar korkutucu bir manzaraydı.

Atlar yavaşladı ve Airrick'in atı ayağa kalktı, başını salladı ama o ileri doğru itti. İlerledik, dallar bize doğru uzanırken kalbim küt küt atıyordu, kaygan yaprakları yavaşça dalgalanıyordu, bizi ileri çağırıyor gibi görünüyordu.

İlk dalların altından geçtiğimiz anda sıcaklık düştü ve kalan güneşin neredeyse tamamı yapraklara nüfuz edemiyordu. Kafamı kaldırırken tüylerim diken diken oldu. Bazı dallar o kadar alçaktı ki uzanıp bir akçaağaç üzerinde bulunanlara benzeyen yapraklardan birine dokunabilecek gibi hissettim. Ki ben böyle bir şey yapmadım.

İkili sıraya girip yerin üzerindeki eski bir patikayı izlerken kimse konuşmuyordu. Herkes gözlerini dört açmıştı. Çatırtı olmadığı için aşağıya bakarken kendimi güvende hissettim.

"Yaprak yok" dedim.

"Ne?" Hawke alçak bir sesle bana doğru eğildi.

Ormanın hızla kararan zeminini taradım. "Yerde yaprak yok. Bunlar sadece çimen. Bu nasıl mümkün olur?"

Phillips, "Bu yer zaten doğal değil" diye yanıtladı.

Airrick etrafına bakarak, "Bu bile hafif bir ifade olur" diye ekledi.

Hawke arkasına yaslandı. "Yakında durmamız gerekecek. Atların dinlenmeye ihtiyacı var."

Göğsümün üzerine bir baskı çöktü ve Hawke'ın kolunu daha sıkı kavradım. Tırnaklarımın kolunu delmeye başladığını biliyordum ama kendimi bırakamadım.

Kesik kesik nefes verdim ve soluğumu havada gördüm.

Bir saat daha at sürdük ve Hawke gruba işaret verdiğinde ay ışığından başka bir şey yoktu. Atlar tırıs hızına yavaşladı ve sonunda durdu, nefes nefeseydiler.

Hawke, "Burası kamp yapmak için çoğu yerden daha iyi bir yer gibi görünüyor" diye yorumladı.

Garip bir kıkırdama dürtüsü geldi ama yapmak üzere olduğumuz şeyde komik bir şey yoktu.

Geceyi burada, Cravenın dolaştığı Kan Ormanı'nın içinde geçirecektik.

30. BÖLÜM

Daha önce bu kadar üşüdüğümü sanmıyordum.

Yatak matı, soğuğun yerden sızmasını engellemek için pek işe yaramıyordu ve battaniye, kürk kadar ağır olsa da havadaki buz etkisine karşı koyamıyordu. Parmaklarım eldivenlerimin içinde buz küpleri gibiydi ve ne kadar titresem de tenim ısınmıyordu.

Kan Ormanı'nın içi geceleri en az yirmi derece daha serin olmalıydı ve yağmur yağsaydı burada kara dönüşeceğini hayal ettim.

Son yirmi dakikadır uyumaya çalışıyordum. Çünkü eğer baygın olsaydım, bir buz parçasına dönüşme konusunda bu kadar endişelenmezdim. Ama çimenlerdeki herhangi bir çıtırtı ve rüzgâr hamlesi elimi yastık olarak kullandığım çantanın altına sakladığım hançere götürüyordu. Soğuktan, serbest dolaşan barakalardan ve Craven saldırısı tehdidinden sonra bu gece uyumamın imkânı yoktu. Tüm bunlardan sonra nasıl uyunabilirdi ki? Hızlı ve sessiz akşam yemeğimiz sırasında neredeyse hiç yemek yiyememiştim.

Dört muhafız uyumuştu. Kampın her köşesinde birer

tane olmak üzere dört muhafız birkaç metre ötede nöbet tutuyordu. Hawke onlardan biriyle konuşuyordu ama şimdi bana doğru yürüyordu. Küçük bir parçam uyuyormuş gibi yapmam gerektiğini düşündü ama onun bildiğini hissettim.

Tam önümde durdu, Hawke ve diz çöktü. "Üşümüşsün."

"İyiyim" diye mırıldandım, dişlerim çatırdıyordu.

Bir dakika sonra, eldivensiz parmaklarını yanağımda hissettim. Gerildim. "Düzeltiyorum. Donuyorsun."

"Isınacağım." Öyle umuyorum. "Eninde sonunda."

Elinin dizlerinin arasına sarkmasına izin verdi. "Bu tür soğuğa alışık değilsin, Poppy."

"Peki sen?"

"Neye alışkın olduğum hakkında hiçbir fikrin yok."

Bu doğruydu. Elinin gölgeli şekline baktım. Bu kadar sert ve nasırlı ellere rağmen parmakları oldukça uzun ve zarifti. Bir muhafıza değil, bir sanatçıya ait parmaklardı. Bir katile.

Hawke ayağa kalktı ve bir an için nöbet tutan diğerlerine katılabileceğini düşündüm ama katılmadı.

Kaba battaniyeyi etrafımda olabildiğince yakın tutarak, rulo battaniyeyi çantasından çıkarmasını ve ardından çantayı yere bırakmasını izledim. Tek kelime etmeden, kütükten başka bir şey değilmişim gibi üzerime bastı. Bir sonraki nefesimi alamadan arkamda yatıyordu.

Başımı döndürdüm. "Ne yapıyorsun sen?"

"Donarak ölmeyeceğinden emin oluyorum." Ağır kürklü battaniyeyi açtı, bacaklarının üzerinden attı. "Böyle olursa, bu beni çok kötü bir muhafız yapar."

"Donarak ölmeyeceğim." Kalbim düzensiz atmaya başladı. Geriye dönecek olursam omzumun onunkine değeceği kadar yakındık.

"Böyle tir tir titreyerek 10 kilometre yarıçapındaki tüm Cravenları cezbedeceksin." Sırtıma bakacak şekilde kendi yanına devrildi.

"Yanımda uyuyamazsın" diye tısladım.

"Uyumayacağım ki." Battaniyesinin kenarını eliyle, *koluyla* birlikte üzerime sardı.

Kolunun ağırlığı belime yerleşti, birkaç değerli an boyunca beni hayrete düşürdü. "O zaman buna ne diyorsunuz?"

"Seninle *yatıyorum*."

Gözlerim açıldı. "Bu nasıl farklı oluyor?"

"Büyük bir fark var." Sıcak nefesi yanağımın üzerinden geçti, nabzımın düşmesine ve yükselmesine neden oldu.

Karanlığa baktım, vücudumun her parçası kolunun etrafımdaki hissine odaklandı. "Benimle yatamazsın Hawke."

"Tabii donmana ya da hastalanmana da izin veremem. Ateş yakmak çok tehlikeli ve seninle yatması için başka birini bulmamı istemiyorsan, gerçekten çok fazla seçenek yok."

"Başka kimsenin benimle yatmasını istemiyorum."

"Bunu zaten biliyordum" diye yanıtladı, ses tonu hem alaycı hem de kendini beğenmişti.

Yanaklarımı ateş bastı. "*Kimsenin* benimle yatmasını istemiyorum."

Karanlıkta bakışları benimkini buldu ve bir sonraki

konuşmasında sesi daha da alçaktı. "Kâbuslar gördüğü nü biliyorum, Poppy ve kötü olabileceklerini biliyorum. Vikter beni onlar hakkında uyarmıştı."

Üzüntü daha oluşmadan utancı deldi, parçaladı. "Öyle mi?" Sesim kalın ve kısıktı.

"Öyle."

Gözlerim acıya karşı sıkıca kapalıydı. Elbette, Vikter Hawke'a bilgi verirdi. Muhtemelen bunu Hawke'ın bana göz kulak olduğu ilk gece yapmıştı. Vikter'ın Hawke'ı kâbusların beni uykumdan uyandırdığı bir geceye hazırlamaktan ziyade bu bilgiyi benim iyiliğim için paylaştığını yürekten biliyordum. Hawke beni utandıracak ya da strese sokacak bir tepki vermesin diye yapmıştı.

Vikter... tanrılar, onu özlüyordum.

"Kâbus görme ihtimaline karşı müdahale edebilecek kadar yakın olmak istiyorum" diye devam etti ve gözlerimi açtım. "Eğer çığlık atarsan..."

Bitirmesine gerek yoktu. Çığlık atarsam Craveni yanımıza çekebilirdim.

"Bu yüzden, lütfen, rahatla ve dinlenmeye çalış. Kanlı Orman'da iki gece geçirmek zorunda kalmamak istiyorsak, yarın önümüzde zor bir gün olacak."

Yüzlerce ret cevabı dilimin ucuna kadar yükseldi ama üşümüştüm ve eğer bir kâbus görecek olursam, avaz avaz bağırmaya başlamadan önce birinin beni durdurması gerekiyordu. Ve Hawke'ın sıcaklığı... Vücudunun sıcaklığı etrafımıza sarılmış battaniyeden sızmaya başlamıştı, donmuş cildime ve kemiklerime batıyordu.

Ayrıca, tek yaptığı *yanımda* uyumaktı. Ya da söylediği gibi *benimle* yatıyordu. Ama bunların hiçbiri yasak değildi.

Protesto *etmem* ya da kaçınmam gereken şeyleri zaten yapmamış da değildik. Kızıl İnci'deki ve ayin sırasındaki geceyle karşılaştırıldığında, bu son derece iffetliydi, şimdi soğuktan, tamamen farklı bir nedenle titremeye başlamış olsam da.

"Uyu Poppy" diye ısrar etti.

Elimden geldiğince yüksek sesle ve iğrenç bir şekilde nefes vererek, yanağımı torbaya geri koydum ve irkildim. Kafamı kaldırdığımda kumaş önemli ölçüde soğumuştu. Ay ışığında ayakta duran muhafızlardan birinin belirsiz şekline odaklanarak önüme baktım.

Gözlerimi kapattım ve hemen tüm dikkatim Hawke'ın vücudunun benimkine dokunduğu yere gitti.

Hawke'ın kolu belime dolanmıştı ama eli bana dokunmuyordu. Tam önümdeki boşlukta sallanıyor olmalıydı. Şaşırtıcı bir şekilde... kibardı. Göğsü sırtımın yanında dinleniyordu ve aldığı her nefeste vücudu benimkiyle daha çok temas ediyordu.

Onun duyup duymadığını merak ettiğim çarpan kalbim dışındaki tek ses, yaprakları karıştıran rüzgârın çıngırağıydı, bana birbirine sürtünen kuru kemikleri ve atların yumuşak kişnemesini hatırlatıyordu.

Hawke uyumuş muydu? Öyle ise, çok sinirlenecektim.

"Bu son derece uygunsuz" diye mırıldandım.

Onun yanıt veren kıkırdaması tüm yanlış ve doğru yönlerde sinirlerimi okşuyordu. "Kızıl İnci'de tamamen farklı bir hizmetçi kılığına girmenden daha mı uygunsuz?"

Çenem o kadar hızlı ve sıkı bir şekilde kapandı ki, azı dişimi kırmadığıma şaşırdım.

"Ya da ayin gecesinden daha mı uygunsuz, şeye... İzin verdiğin zaman..."

"Kapa çeneni" diye tısladım.

Göğsünü sırtıma bastırarak, "Henüz işim bitmedi" dedi. "Sur'un üzerinde Craven ile savaşmak için sıvışmaya ne dersin? Ya da o günlük?.."

"Ne demek istediğini anladım Hawke. Konuşmayı keser misin artık?"

"Bunu başlatan sensin."

"Aslında, hayır, yapmadım."

"Neyi?" Sessiz bir kahkaha attı. "'Bu çılgınca, iğrenç, inkâr edilemeyecek şekilde...' dedin ve ben de alıntı yapıyorum."

"Zarfların ne olduğunu bugün mü öğrendin? Çünkü ben öyle demedim."

Hawke iç çekti. "Afedersin."

Sesi hiç üzgün gelmiyordu.

"Diğer uygunsuz şeyleri yapmamış gibi davranmaya geri döndüğümüzü fark etmemiştim" dedi. "Şaşırdığımdan değil. Sonuçta, sen saf, lekesiz ve el değmemiş bir Bakiresin. Seçilmiş Kişi."

Aman tanrılar...

"Kendini saraylı bir koca için saklayan. Ve bu arada ne saf ne lekesiz ne de dokunulmamış olacak..."

Onu dirseğimle dürtmek için hareket ettim ama şu anda bir battaniyeye sarılı olduğumu ve başka bir battaniyeyle örtülü olduğumu unuttum. Tek yapabildiğim vücudumun ön tarafını ortaya çıkarıp soğuk havaya çıkarmaktı.

Hawke güldü.

"Senden nefret ediyorum." Kendimi battaniye kozama büründürmek için çırpınıyordum.

"Gördün mü, sorun bu işte. Benden nefret etmiyorsun."

Buna verecek cevabım yoktu.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Hayır ve bilmek de istemiyorum."

Bunu görmezden geldi. "Benden hoşlanıyorsun."

Küçük açıklığa bakarken kaşlarım birleşti.

"Benimle çılgınca *uygunsuz* olmaya yetecek kadar." Bir duraklama oldu. "Birden fazla kez."

"Yüce Tanrılar, bu noktada donarak ölmeyi tercih ederim."

"Ah, doğru. Bunların hiçbiri olmamış gibi davranıyoruz. Unutup duruyorum."

"Sırf her beş dakikada bir konuyu açmıyorum diye olmamış gibi davranmayacağım."

"Ama her beş dakikada bir konuyu açmak çok eğlenceli."

Battaniyenin kenarlarını çenemin üzerine kaldırdığımda dudaklarımın köşesi yukarı kıvrıldı. "Bunların hiçbiri olmamış gibi davranmıyorum" diye kısık bir sesle itiraf ettim. "Sadece..."

"Bunun olmaması gerektiği mi?"

Bunu söylemek istemiyordum. Bir kez yaptıktan sonra, geri alamayacağımı hissediyordum. "Sadece... bunların hiçbirini yapmamam gerekiyor. Bunu biliyorsun. Ben Bakire'yim."

Hawke birkaç dakika sessiz kaldı. "Ve bu konuda gerçekten ne hissediyorsun Poppy?"

Ona cevap verme çabasıyla birkaç yanlış başlangıçtan

sonra gözlerimi kapadım ve sadece doğru yanıtı verdim. "İstemiyorum. Tanrılara verilmek istemiyorum ve sonrasında da bir sonraki kısmı olacaksa tabi, hiç tanımadığım biriyle evlenmek istemiyorum, muhtemelen..."

"Muhtemelen ne?" Sesi sessizdi, hatta yatıştırıcıydı.

Sertçe yutkundum. "Muhtemelen..." diye iç geçirdim. "Kraliyet ailesini bilirsin. Güzellik görenin gözünde saklıdır, kusurlar ise kabul edilemez." Yanaklarımı ateş bastı. Kelimelerin tadı kül gibiydi. "Eğer Yükselmiş olursam, eminim Kraliçe beni kiminle eşleştirirse aynı sonuç olacaktır."

Hawke uzun bir süre bir şey söylemedi ve o kadar minnettardım ki neredeyse yuvarlanıp ona sarılıyordum. Söyleyeceği hiçbir şey söylediklerimi itiraf etmemi daha az aşağılayıcı hale getiremezdi.

"Dük Teerman orospu çocuğunun tekiydi" dedi. "Ve öldüğüne sevindim."

Benden şok olmuş bir kahkaha koptu, o kadar yüksek sesle ki volta atan muhafızın durduğunu gördüm. "Tanrılar aşkına, çok yüksekti bu."

"Sorun değil." Sanki gülümsüyordu.

Battaniyenin içinde sırıtarak, "Kesinlikle öyleydi, ama... Bu yara izleri olmasaydı bile, heyecan yapmazdım. Ian'ın bunu nasıl yaptığını anlamıyorum. Karısını çok az tanıyordu ve ben... Mutlu olduğunu sanmıyorum. Onun hakkında hiç konuşmuyor ve bu üzücü çünkü ailelerimiz birbirini seviyordu. O da buna sahip olmalıydı."

Bakire ya da değil, ben de buna sahip olmalıydım.

"Annenin yükselmeyi reddettiğini duydum."

"Doğru. Babam ilk doğan bir oğuldu. Zengindi ama seçil-

memişti" dedim. "Tanıştıklarında ise annem bir Bekleyen Leydi'ydi. Kazara olmuştu her şey. Babası, büyükbabam, Kral Jalara'ya yakındı. Babam bir keresinde onunla kaleye gitmiş ve annemi o zaman görmüş. Sanırım ilk görüşte aşkmış." Gülümsemem soldu. "Bunun aptalca geldiğini biliyorum ama buna inanıyorum. En azından bazıları için."

"Bu aptalca değil. Öyle bir şey var."

Dudaklarıma hafif bir burulma geldi. Sesi kısıldı. Tam olarak açıklayamazdım ama sadece bir konuşmadan sonra birini görüp görmediğini ve ona âşık olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Daha önce âşık olduğunu nasıl itiraf ettiğini düşündüm.

Göğsümün ortası yandı.

"Bu yüzden mi Kızıl İnci'deydin? Aşkı mı arıyordun?"

"Birinin orada aşk arayacağını sanmıyorum."

"Orada ne bulacağını asla bilemezsin." Bir süre sessiz kaldı. "Ne buldun Poppy?"

Onun sorusu o kadar yumuşaktı ki, neredeyse... Baştan çıkarıcıydı. "Hayat."

"Hayat?"

Gözlerimi yine kapattım. "Yükselişimden önce bazı şeyleri tecrübe etmek istiyordum." Yükseliş *sırasında* her ne olacaksa ondan önce. "Tecrübe etmediğim çok şey var. Bunu biliyorsun. Oraya özel bir şey aramaya gitmedim. Sadece deneyim istedim

"Hayatı" diye yanıtladı. "Anladım."

"Anladın mı? Gerçekten mi?" Tawny'nin bile anladığını sanmıyordum.

"Evet. Çevrendeki herkes aslında ne isterse onu yapabiliyor, ancak eski kurallarla zincirlenmişsin."

"Tanrıların sözlerinin tarihte kaldığını mı söylüyorsun?"

"Sen söyledin, ben değil."

Burnum kırıştı. "Neden böyle olduğunu hiç anlamadım." Gözlerimi açtım. "Hepsi benim doğma şeklim yüzünden."

"Tanrılar seni daha doğmadan seçti." Sanki daha yakına gelmişti, sarmalanmış olmasaydık nefesini boynumun arkasında hissedecektim. "Çünkü sen *Tanrıların kefeninde doğdun, rahmin içinde bile korundun, doğuştan yüzün gizlidir.*"

"Evet" diye fısıldadım, gözlerimi açtım. "Bazen keşke... Keşke..."

"Ne?"

Başka biri. Bakire'den başka biri olabilseydim. Bunu düşünmek bir şeydi. Yüksek sesle söylemek başka bir şeydi. Vikter'e itiraf etmeye çok yaklaşmıştım ama bu kelimelerle ancak bu kadar yaklaşabilmiştim.

Vites değiştirme zamanı çoktan geçmişti. "Boş ver. Ve iyi uyuyamıyorum. İnci'de olmamın bir başka nedeni de buydu."

"Kâbus mu?"

"Bazen. Diğer zamanlarda, başım... Susmuyor. Bazı şeyleri tekrar tekrar oynatıp duruyor" dedim, titreme biraz hafifledi.

"Aklından neler geçiyor?" diye sordu.

Hazırlıksız yakalandım. Tawny ve Vikter dışında kimse bana bunu sormamıştı. Ian hâlâ yakınlarda olsaydı yapardı. "Son zamanlarda, Yükseliş'i düşünüyorum."

"Tanrılarla tanışmak için heyecanlı olduğunu tahmin edebiliyorum."

Domuz yavrusu gibi homurdandım. "Hiç de değil. Aslında bu dehşet verici..." Keskin bir nefes aldım, bunu yüksek sesle isteyerek itiraf ettiğim için şok oldum.

İnançsızlığımı hissediyor gibi görünerek, "Sorun değil" dedi. "Yükseliş ve tanrılar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama onlarla tanışmaya korkuyorum."

"Sen?" İnançsızlık kendi üzerinde birikti. "Korkmak mı?"

"İster inan ister inanma, bazı şeyler beni korkutuyor. Yükselişin gerçek ritüeli etrafındaki gizlilik de bunlardan biri. Rahibeyle birlikteyken haklıydın. Cravenların yaptığına çok benziyor, ancak bir faninin gözündeki sonsuzluk beklentisi adına yaşlanmayı durdurmak için neler yapılır?"

Midem bulandı. "Bu tanrıların... Onların Lütfu. Yükseliş sırasında kendilerini gösterirler. Onlara bakmak bile seni değiştirir" dedim ama sözlerim rahatsız edici bir şekilde içi boş geldi.

"Görülmeye değer bir manzara olmalılar." Sesim bomboş geliyordu, çorak topraklar kadar kuruydu. "Şaşırdım."

"Ne hakkında?"

"Sen." Derin bir nefes alırken göğsü tekrar sırtıma dokundu. "Hiç beklediğim gibi değilsin."

Değildim.

Çoğu tanrılarla tanışmayı dört gözle beklerdi, muhtemelen yükselmiş olmayı. Ian böyleydi, Tawny ve Bekleyen tüm Leydi ve Lordlar gibi ama ben ya da annem değildik

ve bu bizi farklı yapıyordu. Eşsiz bir şekilde değil. Özel bir şekilde değil. Ama bir şekilde... nedenlerimiz çok farklı olsa bile, olduğumuz kişi olmayı zorlaştırıyordu.

Başımı salladım. "Uyumalıyım. Sen de öyle."

"Güneş düşündüğümüzden daha erken doğacak ama yakın zamanda uyumayacaksın. Yay teli kadar gergin sin."

"Kan Ormanı'nın sert ve soğuk zemininde uyumak, bir Cravenın boğazımı kesmeye çalışmasını beklemek ya da bir Barrat'ın yüzümü yemesini beklemek pek yatıştırıcı değil."

"Bir Craven seni ele geçiremez. Bir barrat da."

"Biliyorum. Çantamın altında hançerim var."

"Tabii ki öyle."

Gecenin karanlığında gülümsedim.

"Bahse girerim seni bir bulutun üzerinde güneşleniyormuşsun gibi uyuyacak kadar rahatlatabilirim."

Gözlerimi devirerek tekrar burnumu çektim.

"Bundan şüphe mi ediyorsun?"

"Bu dünyada bunu yapabilecek hiç kimse ya da hiçbir şey yok."

"Bilmediğin çok şey var."

Gözlerim kısıldı. "Bu doğru olabilir ama bu bildiğim bir şey."

"Yanılıyorsun. Kanıtlayabilirim."

"Her neyse." İç geçirdim.

"Yapabilirim ve işim bittiğinde, yüzünde bir gülümsemeyle uykuya dalmadan hemen önce, bana haklı olduğumu söyleyeceksin" dedi.

"Şüpheliyim" dedim, gerçekten yapabilmeyi dileyerek...

Havada sallanan el aniden midemin üst kısmına yaslandı ve bu beni ürküttü.

Kafam geriye doğru döndü. "Ne yapıyorsun sen?"

"Seni rahatlatıyorum" dedi ve tek söyleyebildiğim kafasının dalmış olduğuydu.

"Bu beni nasıl rahatlatıyor?"

"Bekle, sana göstereyim."

Ona bana bir şey göstermesine gerek olmadığını söyleyecektim ama sonra eli yavaş, küçük daireler çizmeye başladı. Ağzım kapandı. Bir şekilde elini battaniyemin kıvrımları arasına, pelerinimin içine ve kazağımın altına sokup ince atletime doğru hareket ettirmişti. Parmaklarını daireler çizerek hareket ettiriyordu, önce küçük, sıkı ve sonra daha büyük kavisler halinde, ta ki parmakları göbeğimin altına ulaşana ve başparmağı neredeyse göğüslerimin alt kısımlarını fırçalayana kadar. Tek yaptığı karnımı ovmaktı ama bu yeni ve farklıydı ve sanki... bundan daha fazlasıydı. Elinden sıcak, titreme hissi yayıldı.

"Bunun beni rahatlattığını sanmıyorum."

"Boynunu zorlamayı bırakırsan olur." Aniden, başı eğildi ve dudakları yanağıma dokundu. "Uzan, Poppy."

Dediğini yaptım çünkü ağzı benimkine çok yakındı.

"Beni dinlediğinde, sanırım yıldızlar kayacak." Beni takip etti ve kulağımın hemen üstünde konuştu. "Keşke bu anı bir şekilde yakalayabilseydim."

"Şimdi kafamı tekrar kaldırmak istiyorum."

"Neden şaşırmadım?" Dokunuşunun verdiği his daha da fazlalaştı, eli şimdi göbeğimin altındaydı. "Ama bilseydin, o zaman ne planladığımı öğrenemezdin. Ve senin hakkında bildiğim bir şey varsa, o da meraklı olduğun."

Karşılık veren bir sıcaklık elinin altında çiçek açtı ve daha da alçaldı. Muhafıza gergin bir bakış attım. "Ben... Bunun olması gerektiğini sanmıyorum."

"Neymiş ki *bu*?" Parmakları pantolonumun belini tuttu ve bu hafifçe sıçramama neden oldu. "Sana daha iyi bir sorum var. Kızıl İnci'ye neden gittin Poppy? Neden söğüdün altında seni öpmeme izin verdin?"

Ağzımı açtım ama dudakları yanağımın kıvrımına sürtündü, sözlerimi çaldı.

"Yaşamak için oradaydın. Söylediğin bu değil mi? Hayatı tecrübe etmek için seni o boş odaya çekmeme izin verdin. Söğüt ağacının altından öpmeme izin verdin çünkü hissetmek istiyordun. Bunun yanlış bir tarafı yok. Hem de hiç." Dudakları yanağımdan yukarı fırladı ve tüylerimi diken diken etti. "Neden bu gece öyle olamıyor?"

Gözlerim kısa bir süre kapandı ve sonra tekrar açıldı, korumaya sabitlendi.

"Kızıl İnci'ye geri dönmeyerek kaçırdıklarını göstereyim."

"Muhafızlar" diye fısıldadım endişelendiğim şey onlar olmasa bile. Tanrılar değil. Kurallar değil. Ne olduğum değil.

"Kimse ne yaptığımı göremez." Eli hareket ediyordu, aşağı kayıyordu ve kalçalarımın arasına giriyordu. Nefes nefese kaldım. Beni artık pek de kalın hissetmediğim pantolonumdan yakaladı. "Ama orada olduklarını biliyoruz."

Karnımın içine yerleşen ve göğsümü ağır, ağrılı hissettiren keskin his girdabının etrafında zar zor nefes alabildim.

"Neler olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok. Elimin Bakire'nin kalçaları arasında olduğuna dair hiçbir fikirleri yok." Sesi sıcak bir fısıltıydı, beni geri çekti ve dudaklarımdan başka bir hava esintisinin çıkmasına neden oldu. Kalçalarım ona doğru iyice yerleşti. Hawke derin, inleyen bir ses çıkardı ve bu içimi ısıttı. "Sana dokunduğumdan haberleri yok."

Sonrasında da beni avuçlamakla yetinmiyordu. Bana dokunuyordu, iki *parmağını* pantolonun dikişine, tam ortasına sürtüyordu. Nemli bir sıcaklık vücuduma hücum etti. Bakışlarım düştü ve sanki battaniyenin altında ne yaptığını görmeyi bekliyordum.

Karanlıkta hiçbir şey göremiyordum.

Ama her şeyi hissediyordum.

Buraya nasıl geldik? Tam olarak çözememiştim ve çözmek istediğimden de emin değildim. Şu an hissettiklerimin tadını daha önce almıştım ve tamamen haksızlık gibi geliyordu. Yaşamanın anlamı bu değil miydi? Bir yudum buradan, küçük bir ısırık da şuradan. Her şey olabildiğince yemek ve yutmakla ilgiliydi.

Elimden geldiğince çok hissetmek istiyordum, özellikle bu kadar uzun süre acı ve öfkeden başka bir şey hissedememişlikten sonra. Şimdi bunların hiçbirini hissetmiyordum.

Yakında başkentte olacaktım ve Yükselişimin beklenenden daha erken gerçekleşmesi oldukça muhtemeldi. Ve eğer bundan geri dönersem, kuşkusuz biliyordum ki kiminle birlikte olursam olayım, Hawke'ın benden her zaman elde ettiği şeyin yarısını bana hissettirmeyecekti, ister sinirlilik, öfke, kahkaha ister eğlence olsun, ister bu yakan, dağıtan zevk dalgası olsun.

Parmakları dikişle oynuyor, ayak parmaklarımın ucuna kadar gelen dokunuşu hissettirecek şekilde sert bastırıyordu. Vücudumun her parçası aşırı farkındalığa dönüştü.

Bunun uyumama nasıl yardımcı olacağını düşünüyordu?

Şimdi tamamen uyanıktım, nabzım atıyordu ve kalbim çarpıyordu ve bana dokunuyordu, kalçalarımın seğirmesine neden olacak şekilde ovuyordu.

Elini pantolonumun önüne doğru sürükledi. Avuç içi karnımın alt kısmındaki çıplak ete dokundu. Bu uzun parmaklar zonklama noktasına yerleşti yavaş ve sabit daireler çiziyordu. "Bahse girerim yumuşak, ıslak ve hazırsındır." Sesi kulağımda çağıldayan bir gürlemeydi. "Bunu öğrenmeli miyim?"

Ürperdim, yarı yarıya korktum.

Kısmen yapmayacağından korkuyordum.

Parmaklarının kaba etime sürtünmesi... ve sözleri... Ah, tanrılar, bana daha önce hiç söylenmeyen sözlerdi, tamamen günahkârdı ama asla bitmesini istemiyordum.

"Bunu ister misin?" diye sordu ve kalçalarım içgüdüsel olarak onun dokunuşunu arayarak büküldü. O sesi tekrar çıkardı, o ham ve ilkel onay mırıldanmasını. "Bundan daha fazlasını yapardım."

Gözlerim sadece azıcık açık halde kampın kuzeye bakan tarafında yavaşça devriye gezen muhafızlardan birinin çok da uzak olmayan şekline baktım, kalçalarım tekrar hareket ederken tenim ve vücudum yasak sıcaktan alev alev yanıyordu. Bu sefer, sadece kontrol edemediğim bir tepki değildi. Onları bilerek hareket ettiriyordum, sa-

bit daireler çizen parmaklarına karşı kımıldatıyordum. Ardından gelen acı verici, ısırıcı zevkin yükselişinden zevk aldım.

Buna izin vermemeliydim. Ne bir odanın mahremiyetinde ne de birinin arkasını dönebileceği bir yerde. Yeterince dikkatli olsalardı bir şeyler olduğunu anlarlardı diye düşündüm. Şu an bile izlediğim bize en yakın gardiyanın Kieran olduğundan neredeyse emindim. Hawke kadar uyanık görünüyordu.

Bu yanlıştı.

Ama nasıl... o zaman nasıl bu kadar doğru hissettirebilirdi? Bu kadar iyi? Sıvı, titreşen ateşten bir varlık oluyordum. Hepsi de iki uzun, zarif parmak sayesinde.

"Ne yaptığımı hissediyor musun Poppy?"

Kafamı salladım.

"Parmaklarımın onlarla tenin arasında hiçbir şey yokken nasıl hissedeceğini hayal et."

Ürperdim.

"Bunu yapardım." Parmakları içeri bastırdı, biraz daha sert, biraz daha yoğun ve bacaklarım titredi. "İçine girerdim, Poppy. Tadını alırdım. Bahse girerim bal kadar tatlısındır."

Ah, tanrılar...

Battaniyeyi kavrayışım gevşerken dudağımı ısırdım. Elimi kolunun ön kısmına koyarak uzandım. Durdu. Bekledi. Tek kelime etmeden, parmaklarım tenini delerken kalçalarımı eline doğru kaldırdım. Ağrı dayanılmaz olmaya başlamıştı.

"Evet" diyerek nefes aldı. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Evet" diye kaçırdım ağzımdan fısıldayarak.

Parmakları yine hareket etmeye başladı ve neredeyse bağıracaktım. "Başka bir parmakla çalışırdım. Biraz gergin olabilirsin ama daha fazlası için de hazırsın."

Kolundaki kasların elimin altında esnediğini hissettiğimde, kalçalarım içimde çizdiği daireler içinde hareket ederken nefesim hızlı ve sığ şekilde dışarı çıkıyordu.

"Parmaklarımı içeri sokar sokar çıkarırdım." Dudakları kulağımın hemen altındaki deriyi taradı. "Şu anda elime yaptığın gibi onu da sürerdin."

Ben de öyle yapıyordum, utanmaz bir şekilde, aynen öyle. Kolunu kavrayarak, eline karşı sürtünüyordum, sürekli artan ve sıkılaşan inanılmaz gerilimin peşinden koşuyordum.

"Ama bunu bu gece yapmayacağız. Yapamayız. Çünkü eğer içine *bir* parçam girerse, *her* parçam senin içinde olur ve bu olduğunda çıkardığın her sesi duymak istiyorum."

Hayal kırıklığını hissetmeden önce, ipeksi sözlerini tam anlamıyla sindiremeden önce, elini aşağı kaydırdı, parmaklarını tam merkezime bastırdı ve başparmağı zonklayan parçanın üzerinde oyalandı. Hareketleri çok da yavaş sayılmazdı. Tüm o dönen, kaçınılmaz gerilimle tam olarak ne yaptığını biliyordu. Hawke bir şekilde omuzlarımın altında diğer kolunu çalıştırarak yanıma geçti. Beni ön tarafına doğru çekti ve artık sadece eline değil, *ona* karşı da hareket ediyordum, kalçalarımın hareketleri düzensiz ve keskindi. Dudaklarımdan yumuşak, alçak iniltiler kaçıyordu. Kapana kısılmış hissettim, eliyle beni vücudunun boyun eğmez sertliğine doğru harika bir şekilde sıkıştırmıştı. Bir şey... Bir şeyler oluyordu.

Öpücüklerinin ve kısa dokunuşlarının ima ettiği ve söz verdiği şey... Vücudum aniden hedefe doğrultulan bir yay ipi kadar sıkılaştı ve Hawke elini ağzımın üzerine katlamadan bir saniye önce dudaklarım ayrıldı, bastıramadığım inlemeyi susturdu. Sıcak ağzı boğazımın kenarına, dudaklarına, dişlerine değdi. Harika bir keskinlik oldu...

Gerilim kesildi. Patladım. Aniden yoğun bir haz ortaya çıktı, derin ve ani. Bir çıkıntıda dururken bir anda itilmek gibiydi. Süzülerek titreyen dalgalar içine düştüm ve bacaklarımın arasındaki el yavaşlayana ve sonra durana kadar düşmeye devam ettim. Ne kadar zaman geçtiğinden ya da Hawke'ın parmaklarının uyluklarımdan kaydığından ya da elinin ağzımdan uzaklaştığından emin değildim. Elinin karnıma bastırıldığını ve kolunun omuzlarıma kıvrıldığını, yağ gibi rahatlayan vücudumun onunkine yaslandığını fark ettiğimde kalbim yavaşlamaya başlamıştı.

Belki bir şey söylemeliyim diye düşündüm ama... Ne? *Teşekkür ederim* demek de uygunsuz olurdu. Ve ben ona böyle bir şey vermezken, onun bana bunu vermesinin pek de adil olmadığını düşündüm. Ayrıca, Kieran ya da diğer gardiyanların Hawk'ın battaniyenin altında *ne* yaptığımızı fark edip etmediğine bakmam gerektiğini düşündüm ama gözlerimi açık tutamadım. Ağzımdan tek kelime çıkmadı.

Hawke, alçak ve kalın sesle, "Bunu itiraf etmeyeceğini biliyorum" dedi. "Ama ikimiz de her zaman haklı olduğumu bileceğiz."

Dudaklarım soluk, uykulu bir gülümsemeye dönüştü.

O haklıydı.

Yine.

31. BÖLÜM

Şafaktan hemen önce uyandığımda ne kadar sağlam ve derin uyuduğuma inanamıyordum. Sanki sert zeminde değil de pamuklu yataklarda yatıyordum.

Yakınımdaki sessiz konuşmalar olmasaydı tek başıma uyanacağımı sanabilirdim.

Hawke alçak bir sesle, "Düşündüğümden daha uzağa gelmişiz" dedi. "Karanlık çökmeden Üç Nehirler'e ulaşmalıyız."

Yanıt geldi ve Kieran'ın sesini tanıdım. "Bunu biliyorsun."

Üç Nehirler'de Alçalmış eylemler çok fazlaydı, bu yüzden mantıklı geldi. Gözlerimi kırparak açtım. Karanlığın içinden birkaç adım ötemde durduklarını gördüm. Bakışlarım Hawke'a dönünce yüzüm kızardı. Yüzünü pek göremedim ama yaptığımız şeyi düşündüm.

"Biliyorum." Hawke'ın kolları birbirine bağlıydı. "Üç Nehirler'e giden yolu yarılarsak, gece boyunca at sürebilir ve sabaha kadar Yeni Yuva'ya varabiliriz."

"Buna hazır mısın?" diye sordu Kieran ve kaşlarım çatıldı.

"Niye olmayayım ki?"

"Neler olduğunu fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

Kalbim yerinden çıkacaktı. Hawke kulağıma böyle edepsiz, kötü sözler fısıldarken zihnimde Kieran'ın devriye gezdiği görüntüsü canlandı. Kieran bizi görmüş müydü?

Ah, tanrılar! Tenim karıncalandı ve ısındı ama utancın altında, bir gram bile pişmanlık olmamasına şaşırdım. Hissettiklerimin bir saniyesini bile geri almazdım.

Hawke cevap vermedi ve zihnim hızla en kötü senaryolara yöneldi. Pişman mıydı? Yaptığımız şey sadece benim için yasak değildi. Kraliyet Muhafızları için belirlenen kuralların tam olarak farkında olmasam da Hawke'la yaptığımız şeyin, Komutan'ın gözden kaçıracağı bir şey olmadığından oldukça emindim.

Ama Hawke bunu biliyor olmalıydı.

Tıpkı benim bildiğim gibi. Ama yine de yaptım.

Hawke yanıt vermeyince Kieran, "Görevinizin ne olduğunu hatırlayın" dedi.

Kieran Hawke'a baktı ve tekrarladı. "Görevinin ne olduğunu hatırla."

"Bir saniye bile unutmadım." Sesi sertleşti. "Bir kere bile unutmadım."

"Bildiğim iyi oldu."

Hawke bana doğru dönmeye başladı ve konuşmalarını duyduğumu fark etmelerini istemeyerek gözlerimi kapattım. Durduğunu hissettim, bir süre sonra parmaklarının yanağıma dokunduğunu hissettim.

Gözlerimi açtım ve ona bakarken ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Başparmağını yanağımın kıvrımı boyunca ve daha sonra alt dudağımın üzerinde gez-

dirirken tüm düşünceler dağıldı ve içimde ürpertici bir farkındalık dalgası gönderdi.

"Günaydın, Prenses."

"Günaydın" diye fısıldadım.

"İyi uyudun."

"Evet."

"Söylemiştim."

Yanaklarım ısınırken ve kulak misafiri olduğum sohbete rağmen sırıttım. "Haklıydın."

"Her zaman haklıyım."

"Bundan şüpheliyim."

"Bunu sana tekrar kanıtlamak zorunda mıyım?" diye sordu.

Vücudum uyandı ve bu fikre tamamen katıldı. Ancak beynim de çalışmaya başladı. "Bunun gerekli olacağını sanmıyorum."

"Yazık" diye mırıldandı. "Harekete geçmeliyiz."

"Tamam." Ayağa kalktım, eklemlerimdeki sertlikle irkildim. "Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Hawke'ın eli battaniyeden kurtulduktan sonra benimkini buldu. Ayağa kalkmama yardım etti, giydiğim tuniği düzeltti. Ellerinin kalçalarımda tanıdık, samimi bir şekilde biraz kalması göğsümü sızlatıyordu. Bakışlarım onunkine doğru kalktı ve Kanlı Ormanın gölgelerinde bile aşağıya doğru bakışları beni tuzağa düşürdü.

"Dün gece için teşekkürler" dedi ve sesi sadece benim duyabileceğim şekilde kısıldı.

Şaşkınlık hissi içimi titretti. "Benim sana teşekkür etmem gerektiğini hissediyorum."

"Böyle hissettiğini bilmek egomu memnun etse de

bunu yapmana gerek yok." Parmakları benimkilerle iç içe geçmişti. "Dün gece bana güvendin ama daha da önemlisi, paylaştıklarımızın bir risk olduğunu biliyorum."

Evet, öyleydi.

Bana bir adım daha yaklaştı ve tek kokladığım onun çam ve koyu baharatlı kokusuydu. "Ve bu riski benimle alman bir onur, Poppy. Bu yüzden, teşekkür ederim."

O tatlı, abartılı hareket içimi süpürdü ama sesinde garip bir ağırlık vardı. Ellerimiz birleşince duyularımı açtım. Ayin gecesinden beri yapmadığım bir şey.

İçini derinden kesen jilet gibi keskin hüznü hissettim ama başka bir şey daha vardı. Pişmanlık değildi ama limonlu gibiydi. Onun duyguları benim olana kadar konsantre oldum ve onları filtreleyip ne hissettiğimi anlayabiliyordum. Karışıklık. Hissettiğim buydu. Karışıklık ve çatışma, ki bu şaşırtıcı değildi. Bunu ben de çok hissetmiştim.

"Sen iyi misin?" diye sordu Hawke.

Bağlantıyı keserken, elini bırakırken başımı salladım. "Hazırlanmalıyım."

Yana adım attığımda bakışlarını üzerimde hissederek yukarı baktım. Çok soluk gri bir ışık yoğun yapraklı dallardan süzülüyordu. Bakışlarım Kieran'ınkiyle buluştu.

Başından beri bizi izliyordu ve çenesindeki çıkıntı mutlu olmadığını söylüyordu.

Kieran endişeli görünüyordu.

Kieran'la konuşmanın Hawke'ın davranışlarını değiştireceğine dair endişelerim daha oluşmadan kayboldu. İçimde dönen rahatlama, işlerin kızıştığına dair bir uyarı olmalıydı.

İşler çoktan kızışmıştı.

Rahatlamamalıydım. Ortada bir şey varsa, ikimize de görevlerimizin hatırlatılması oldukça gerekliydi ama sa- dece rahat değildim. Heyecanlı ve umutluydum.

Ama ne için umutlu olabilirdim ki? Bizim için bir gele- cek yoktu. Şimdi Poppy olabilirdim ama hâlâ Bakire'ydim ve Yükseliş'te değersiz bulunsam bile bu Hawke'la sonsu- za dek mutlu yaşayacağım anlamına gelmiyordu. Büyük ihtimalle sürgün edilirdim ve başka kimsenin acı çekme- sini beklemezdim.

Olduğumuz şeyin ya da birbirimiz için ne ifade ettiği- mizin Hawke'ın benimle sürgüne gideceği bir yere doğru evrilmesini istemezdim. Bu aptalca olurdu. Bu...

Annemin babama duyduğu destansı sevgiye benziyor- du.

Her halükârda, dün gece bir rüya gibiydi. Tarif edebil- memin tek yolu buydu. Varsayımların ya da sonuçların anıyı ve benim için ne anlama geldiğini mahvetmesine izin vermeyecektim. Zamanı geldiğinde o köprüyü geçer- dim.

Şu anda odaklanabildiğim tek şey Setti'den düşme- mekti.

Kanlı Ormandan geçerken buz gibi rüzgârdan yanak- larım yandı, kırmızı akçaağaç yaprakları ve gri kızıl ka- buklar bulanıklaştı.

Ağaçların daha az yoğun olduğu, daha fazla ışık ışı- nının içeri girmesine izin veren ormanın kalbine doğru ilerlemiştik. Gerçi güneş havayı yine ısıtmıyordu. Bir şey varsa, o da biz içeri girdikçe ağaçların daha da soğuma- sıydı.

Gövdeleri ve dalları bükülmüş, yukarı doğru sarmal, dalları birbirine dolanıyordu. Sebebi rüzgâr olamazdı. Tüm ağaçlar dik duruyor ve ağaç kabuğu... Sanki öz suyu akıyormuş gibi ıslak görünüyordu.

Yağmur yağarsa kar yağacağı konusunda haklıydım. Birkaç saatlik at seyahatimizden sonra, kar fırtınası fırıl fırıl döndü ve sürüklendi, dövülmüş yolun her iki tarafındaki yemyeşil çimenleri örttü. Eldivenlerimi tekrar giyerdim ama parmaklarımın geceden beri çözüldüğünü sanmıyordum. Kapüşonumu emniyete aldım ama sadece belli bir dereceye kadar yüzümü koruyabildi ve daha ne kadar gitmemiz gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Orman sonsuz görünüyordu.

Kalın, kıvrımlı köklerin topraktan çıktığı yerde yavaşladık ve sanki canlıların el koyduğu toprak parçasını geri almaya çalışıyorlarmış gibi yükselen yer üzerinden patikamız boyunca tırmandık.

Eyer kayışı üzerindeki tutuşumu gevşeterek aşağıya baktım, atlar tıkanıklığı dikkatlice geçerken köklerin gücünden biraz ürktüm. Yerdeki bir şey dikkatimi çekti. Sağıma baktım, Airrick'in atının ötesine. Ağaçlardan birinin yanında, o kadar düzgün yerleştirilmiş bir kaya yığını vardı ki, bu şekilde olmalarının pek de doğal olmadığını düşündüm. Birkaç metre ötede, başka bir taş grubu daha vardı. Ama bu sefer yığın halinde değil, mükemmel bir şekilde yerleştirilmişlerdi. Solumda başka bir el değmemiş taş çemberi gördüm. Dahası da vardı, bazılarının ortasına bir taş yerleştirilmiş, bazılarının içi boş ve hatta bazılarının taşların daireyi kesen bir ok gibi görünecek şekilde yerleştirilmiş olduğu yerler.

Sanki Kraliyet Arması gibi.

Omurgamdan aşağı bir huzursuzluk indi. Bu taşların doğal olarak bu kalıplara dönüşmesine imkân yoktu. Onları Hawke'a göstermek için eyeri teslim ettim.

Aniden, ön taraftaki atlardan biri kalktı, neredeyse Kieran'ı eyerinden atıyordu. Konumunu korudu, atı sakinleştirdi ve boynunu ovuşturdu.

"Ne var?" diye sordu Noah, o bir Avcıydı, hepimizin durarken atını önümüze doğru sürdü.

Phillips parmağını kaldırdı, grubu susturdu. Nefesimi tutarak etrafıma baktım. Hiçbir şey duymadım veya görmedim ama Setti'nin kaslarının bacaklarımın altında seğirdiğini hissettim. Geri geri zıplamaya başladı. Hawke dizginleri eline alırken elimi boynuna koydum ve onu sakinleştirmeye çalıştım. Diğer atlar gergin bir şekilde hareket etmeye başladı.

Hawke hançerimin takıldığı bölgeye sessizce dokundu ve başımı eğdim. Pelerinime uzandım, hançeri çıkardım ve tuttum. Ağaçları taradım, sakindi...

Birdenbire ortaya çıktı. Siyah ve kırmızı bir patlama oldu, bir şey havaya sıçradı ve Noah'un yanına çarptı. Şaşırdı, at ayağa kalktı ve Noah yere sert bir şekilde çarptı. Aniden, o şey onun üstündeydi, pürüzlü dişlerle yüzünü ısırıyordu ve tutmaya çalışıyordu.

Bu bir baraddı.

Boğazıma tırmanan çığlığı bastırmayı başardım. Kocamandı, bir domuzdan daha büyüktü. İnce, yağlı kürkü, kavisli omurgası boyunca yükseliyordu. Kulaklar sivri ve kolumun yarısı kadar vardı ve Avcı'yı haklamak için çimenlere saplanmış pençelerini yerden kopardı.

Phillips eyerinde döndü, elindeki yayıyla eğildi okunu bıraktı. Havada vızıldayan mermiyi bıraktı ve yaratığı boynunun arkasından vurdu. Noah onu elinden atarken o şey çığlık attı, yuvarlanırken bacakları çırpınıyor, oku çıkarmaya çalışıyordu.

Ayağa kalkarak Noah kısa kılıcını çekti. Yere indirirken kan taşı güneş ışığında parladı ve canavarı susturdu.

"Tanrılar" diye homurdandı, alnındaki kan lekelerini sildi. Hâlâ yayını tutan Kieran'a döndü, yeni bir ok saplandı. "Teşekkürler, dostum."

"Lafı bile olmaz."

Hawke, "Eğer bir tane varsa, bir sürü vardır" dedi. "Şey..."

Her yönden orman canlanmış gibiydi. Sağdan gelen bir hışırtı yoğunlaştı.

Kendimi Hawke'a doğru döndürdüm. Gerçekten bir sürü geldi. Noah, aşağı sarkan bir dala atladı ve bacaklarını yukarı çekerek küfrediyordu ve o şeyler çalıların arasından çıkıp ağaçların arasına giriyordu.

Saldırmadılar.

Telaşlı atların arasında koşarak *yanımızdan* geçtiler. Kökleri geçip çalılıklarda ve ağaçlarda kaybolan düzinelercesi vardı, ortamı ciyaklama ve çalı hışırtıları sarmıştı.

Az önce olanlardan sonra hiçbir şey beni rahatlatmıyordu. Eğer kaçıyorlarsa, *bir şeyden* kaçıyorlardı.

Yere baktığımda, kalın sis filizlerinin toplandığını gördüm. Vücudumun her yerindeki minik tüyler diken diken oldu. Ani koku...

Ölü gibi kokuyordu.

"Buradan çıkmalıyız." Kieran da benimle aynı şeyi fark etmişti. "Hadi."

Noah bir şekilde yere düştü, dizlerinin üzerine geldi, ayakları hızla yoğunlaşan sisin içinde kayboldu. Öne doğru eğildiğimde kalbim, boğazımda atıyordu eyerin kayışını kavradım. Noah atına doğru koşarken, bir eliyle atın boynunun yanındaki dizginleri, diğer eliyle kılıcını tutarken Setti'nin altımda gergin olduğunu hissettim. Kılıcı havaya kaldırdı.

Craven, ağaçların arasından fırlayan, barrata çarpan ok kadar hızlıydı. Yırtık ve yıpranmış giysisi, Noah'ı yakalarken uçuştu, boynuna yapışmış ve pençeli parmaklarını Avcı'nın göğsüne sokmuştu. Çığlık atıp geri çekilirken Noah'un önündeki kızıllık arttı, atı koşarken kılıcını yere düşürdü, grubumuzun önündeki muhafızların yanından geçti.

Bir uluma kanımı buza çevirdi, bir başka derken onu yanıtlayan bir tane daha... Karnıma kramplar giriyordu.

"Kahretsin" diye homurdandı Hawke, Luddie atını çevirirken, Noah'ı yakalayan Cravenin kafasını kan taşı mızrağıyla deldi.

"Kaçarsak başaramayız." Luddie silahının bıçağını yukarı doğru çevirdi. "Bu köklerin arasında asla."

Kalbim güm güm atıyordu, bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Sis dizlerimize çökmüştü ve şansımız tükenmişti.

"Ne yapacağını biliyorsun" dedi Hawke. "Yap hadi."

Başımı kısaca salladım ve bir bacağını Setti'nin üzerinden salladı, köklerin üzerine düştü. Attan kaydım, aşağı indim, böylece çarpık kütlenin içinden çıktım. Di-

ğerlerinin de aynısını yaptığını görmek için bir göz attım. Airrick elimdeki hançeri fark etti, kaşlarını kaldırdı.

Ona, "Nasıl kullanılacağını biliyorum" dedim.

Bana çocuksu bir sırıtma gönderdi. "Her nasılsa buna şaşırmadım."

"Buradalar." Kieran kılıcını kaldırdı.

O haklıydı.

Ağaçlardan uçtular, bir yığın gri, çökmüş et ve çürümüş giysi. Panik yapacak zaman yoktu. Deri ve kemiklerden başka bir şey olmamasına rağmen, korkutucu derecede hızlıydılar.

Hawke öne çıkıp kılıcını Cravenın göğsüne saplarken, "Atlara binmelerine izin vermeyin" diye bağırdı muhafızlardan biri.

Kendimi hazırladım, kanlı sivri dişlerden başka bir şey görmedim ve sonra biri doğruca bana geldi. İleri doğru hızla, bir elimi omzuna çarptım, derinin ve kemiğin avucumun altında nasıl çöktüğünü görmezden geldim ve sonra hançeri göğsüne soktum. Bıçağı çekerken çürük kan fışkırdı. Craven düştü ve döndüm, Setti'ye doğru koşan başka bir Cravenın yırtık gömleğini kaptım. Bıçağı kafatasının köküne sapladım ve bıçağı çekerken yüzümü buruşturdum.

Yukarı baktım, bakışlarım Hawke'ınkine takıldı. Bana gamzelerini gösteren sıkı bir gülümsemeyle baktı. "Cravenla ilgili herhangi bir şeyi seksi bulacağımı hiç düşünmemiştim." Döndü, en yakınındakinin kafasını kesti. "Ama onlarla dövüşmeni izlemek inanılmaz derecede tahrik edici."

Craveni bırakarak "Çok uygunsuz" diye mırıldandım.

Döndüm ve bir başkasının elinden kurtuldum. Peleriniı mi tutarken ona doğru hamlemi yaptım, hançer göğsüne çarptı. Düştü, neredeyse beni de yanında götürüyordu.

Hançerim etkiliydi. Ancak maalesef yakın temas gerektiriyordu. Hızlıca bölgeyi taradım ve Kieran'ın bir Craveni, sonra bir başkasını alt ederken her elinde birer kılıç olan bir dansçının zarafetiyle hareket ettiğini gördüm. Luddie mızrağını çok iyi kullanıyordu, tıpkı Phillips'in yayıyla yaptığı gibi. Airrick bana yakın durdu, sis şimdi kalçalarımıza gelmişti.

İnleyen bir Craven bana saldırdı. Kurt kemiği saplı hançerimi iyice kavradım ve sonra kan taşını çenesinin altına iterken sola fırladım. Keskin bir nefes aldım, midemin düzelmesini istediğimden bir adım geri çekildim. Koku...

"Prenses. Senin için daha iyi bir silahım var." Noah'ın düşen kan taşı kılıcını eline alan Hawke onu bana fırlattı ve ben de yakaladım.

"Teşekkür ederim." Hançeri yerine koydum, döndüm ve en yakın Cravenın boynunu dilimledim.

Hançeri seviyordum ama hafif kan taşı kılıcı bu durumda çok daha kullanışlıydı. Biraz mesafe koyabilmek için, kalbim göğsüme çarparken bir Craven daha kestim. Bacağımın arkası bir şeye çarptı ve ayağımı yere koyarak sağıma attım. Botum, Cravenı göğsünden yakalayıp sallanırken köklerin üzerinde kaydı. Temiz bir darbe değildi. Kalbini ıskalamıştım. Kılıcı çekip çıkardım ve boynuna sarılmak için bacaklarımı kaydırdım.

Kökleri unutmuştum.

Ayağım takıldı, tökezledim ve çaresizce kendimi yaka-

lamaya çalıştım ama biri bana çarptı, köklerden kurtulmamı sağladı. Airrick. Ben düşerken Cravenı yakaladı. İkisi de sisin altında kaybolurken onu yakaladı.

Kafam sisin altında kaydı ve bir an için beyaz bir filmden başka görecek bir şey kalmadı. Midemde panik patladı. Serbest elim yere değdi. Avucumun içi çok kaygandı. Yıllarca geriye gittim, küçücük ve korkmuş olduğum zamanlara, annem ile ilgili hatıralarım çaresiz ve kaygandı.

Zihnimde Vikter'in sesini duydum. Başından beri eğitimde bana verdiği bir uyarı. *Paniğe asla boyun eğme. Bunları yaparsan ölürsün.* Haklıydı. Korku duyuları güçlendirebilir, ancak panik her şeyi yavaşlatırdı.

Çocuk değildim.

Artık küçük ve çaresiz değildim.

Nasıl karşılık vereceğimi biliyordum, kendimi nasıl koruyacağımı biliyordum.

Bir çığlıkla, kendimi o anıdan kurtardım ve o anda tüysüz bir Craven bana ulaşırken ayağa kalktım. Kılıcı ileriye doğru sapladım, kalbini deldim. Ruhsuz gözleri benimkiyle buluştuğunda sızlanmadı bile. Tek yaptığı titremek ve sonra geriye doğru düşmekti. Airrick'i bulmak için döndüm, sisin geri çekildiğini fark ettim, bacaklarımızdan aşağı kayıyor ve inceliyordu. Bu iyiye işaretti, yaralı bir Cravenın atların birine doğru sürünerek ilerlediği görülebiliyordu. Botumu sırtına yerleştirdim, ulurken onu yere yapıştırdım. Kılıcımı sokup onu susturdum. Sis neredeyse tamamen gitmişti.

Hawke kılıcını kalan son Cravenın göğsüne saplarken, hasarı incelemek için döndüm. Hawke hariç sadece beş ko-

ruma ayakta duruyordu. Kieran ve Luddie'nin öldüğü bariz bir Avcının üzerinde olduğunu gördüm. Kılıcını tuttuğum muhafızı gördüm ve Craven dişlerini boynuna geçirdiği anda Noah'ın gittiğini biliyordum. Bakışlarım Phillips'i bulana kadar dönmeye devam ettim. Yanına diz çöktü...

Airrick.

Hayır.

Sırtüstü yatıyordu hem kendisinin hem de Phillips'in elleri karnına bastırılmıştı. Soluk teni kahverengi saçlarını çok daha koyu gösteriyordu ve çok fazla kan vardı. Kılıcımı indirdim, Airrick'in yattığı yere doğru yürüdüm, düşen Cravenın etrafından dolaştım.

"O... O... iyi mi?" Phillips'e bakarken ağzından kan damlıyordu. "Şey..."

Phillips bana baktı, kahverengi teni grinin bir tonunu alıyordu. Başını sallarken gözleri kasvetliydi. "İyiden de öte."

"Güzel." Hırıltılı bir nefes verdi. "Bu... iyi."

Kalbim batıyordu, dizlerimin üstüne çöktüm ve kılıcı yanıma koydum. "Beni kurtardın."

Gözleri bana döndü ve kanlı, zayıf bir kahkaha attı. "Senin... kurtarılmaya... ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

Karnına bakarak ona "Var..." dedim. Craven pençeleri onu delmişti, çok derine iniyordu. İç organları *artık yerinde* değildi. Hawke yaklaştıkça ürperdim. "Ve sen benim için oradaydın. Beni kurtardın Airrick."

Hawke Phillips'in yanında diz çöktü, bakışları benimkilerle buluştu. Başını iki yana salladı, bana söylenmesi gereken bu değildi. Bu sağ kalınabilir bir yara değildi ve çok acı verici olmalıydı. Bunu söylemek için yeteneğime

ihtiyacım yoktu ama duyularımı açtım, bağlantıdan geçen ham acıyla titreyerek.

Dikkatimi Airrick'e odaklayarak, elini tuttum ve iki elimi de etrafına katladım. Onu kurtaramadım ama Vikter'e yapamadığımı yapabilirdim. Airrick'e yardım edip bu işi kolaylaştırabilirim. Tanıklar varken bunu yapmak yasaktı ve pek akıllıca değildi ama umursamadım. Yardım edebileceğimi bile bile burada oturup hiçbir şey yapmadan duramazdım.

Sahilleri ve Hawke'ın beni nasıl güldürdüğünü, yaşadığımı hissettirdiğini düşündüm ve bu sıcaklığı ve mutluluğu bağın içinden Airrick'e ittim.

Muhafıza çarptığı an anlamıştım. Yüzünün çizgileri gevşedi ve vücudu titremeyi durdurdu.

Bana bakıyordu, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Çok genç görünüyordu. "Artık... Canım yanmıyor."

"Öyle mi?" Bağlantıyı açık tutarken gülümsemeye zorladım, ışık ve sıcaklık dalgalarıyla onu yıkadım. En ufak bir acının bile sızmasını istemiyordum.

"Hayır." Bir dehşet bakışı ifadesine yerleşti. "... olmadığımı biliyorum ama iyi hissediyorum... İyi hissediyorum."

"Bunu duyduğuma çok sevindim."

Bana bakıyordu ve Phillips ve Hawke'ın izlediğini biliyordum. Onlara bakmadan bile onun ani rahatlamasının ölüm aşamalarıyla hiçbir ilgisi olmadığını anladım. Bu tür bir yarası olan hiç kimse huzur içinde gidemezdi.

"Seni tanıyorum" dedi Airrick, göğsü ağır bir şekilde yükseliyor ve sonra yavaşça iniyordu. "Bilmiyorum... Emin değilim... ama daha önce tanıştık." Ağzından daha fazla kan sızıyordu. "Kâğıt oynadık."

Şaşırdım, gülümseme gerçek oldu. "Evet, oynadık. Nasıl anladın?"

"Gözlerin" dedi bana. Göğsünün inmesiyle tekrar yükselmesi arasında çok fazla zaman vardı. "Kaybediyordun."

"Evet..." Acısını uzak tutarak eğildim. "Normalde kartlarda daha iyiyimdir. Erkek kardeşim bana öğretti, ancak hep kötü el geliyordu."

Yine güldü, sesi daha da zayıf geliyordu. "Evet... Elin çok kötüydü. Teşekkür..." Bakışları omzuma kaydı. Her ne gördüyse benim ve hepimizin ötesinde bir şeydi. Bu minnettarlık ifadesiydi. Airrick gülümserken dudakları titredi. "Anne?"

Göğsü inmedi. Yükseldi ama geri gelmedi. Airrick birkaç saniye sonra gitti, dudakları bir gülümseme halinde hâlâ kıvrıktı, gözleri artık donuktu ama yine de parlıyordu. Annesini görüp görmediğini, bir şey görüp görmediğini bilmiyordum ama görmesini umuyordum. Annesinin onun için gelmesini diledim, tanrı Rhain'in değil. Sevdiklerinin yanlarına geleni karşılamak için orada olduğunu düşünmek güzeldi. Vikter'in karısı ve çocuklarının onu beklediğine inanmak istedim.

Yavaşça elini indirdim ve göğsüne koydum. Kafamı kaldırıp baktığımda Phillips ve Hawke'ın bana baktığını gördüm.

Hawke, bakışları benimkini ararken, "Ona bir şey yaptın" dedi.

Hiçbir şey söylemedim.

Buna gerek yoktu. Phillips benim için söyledi. "Doğru. Söylentiler. Duymuştum ama inanmamıştım. Tanrılar! Dokunuşun gerçekmiş."

32. BÖLÜM

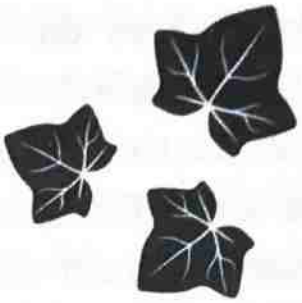

Grubumuz hızla atlarını sürdü, tempo agresif ve sarsıcıydı ve Masadonya'dan ayrıldığımıza kıyasla üç muhafız eksiğimiz vardı. Birkaç saat sonra Noah'ın atını otlarken bulduk ve Luddie'nin atına bağlayıp bir kez daha yola çıktık.

Atları dinlendirmek için Üç Nehirler'in hemen dışında sadece birkaç saat durduktan sonra, gece boyunca dosdoğru seyahat ettik. Kalbim hızlı, bacaklarım uyuşmuştu ve ağrıyordu ve endişeliydim.

Phillips, diğerleri bize katıldığında yaptıklarımdan bahsetmedi ama bana küçük bakışlar atıp durdu. Her seferinde, gerçek olduğumdan emin değilmiş gibi bana baktı, beni örtülü gördüklerinde hizmetçilerin bana gönderdiği bakışları hatırlattı.

Bu beni rahatsız etti ama Hawke'ın yeteneğime verdiği tepkiye hiç benzemiyordu.

Airrick'in cesedinin üzerinde sanki tüm kenar parçalarını kaybetmiş bir yapbozmuşum gibi bana bakıyordu. Belli ki şaşırmıştı, onu suçlayamazdım. Soruları vardır diye düşündüm. Üç Nehirler'in dışında durduğumuzda, yaptığım şey hakkında onunla konuşmaya çalıştım ama

tek yaptığı kafasını sallamaktı. Sadece "sonra" dedi ve biraz dinlenmemi söyledi. Tabii ki direndim ama sonunda ya yanımda uyuyormuş gibi yaptı ya da gerçekten uyudu.

Kızgın mı, rahatsız mı ya da... Ona söylemediğim için üzgün mü olduğunu bilmiyordum ama yeteneğimi Airrick'in ölümünü kolaylaştırmak için kullandığıma pişman değildim. Hawke ve ben konuşurduk ve "sonra" onun istediğinden daha erken olabilirdi. Ama nasıl hissettiğini anlamak için yeteneğimi kullanmaya karşı koymayı başardım. Hile yapacağıma onun söylemesini tercih ederim.

Çünkü şu anda duygularını okumak aldatmak gibi hissettirirdi.

New Haven'a vardığımızda, alacakaranlık hızla üzerimize çökmüştü. Küçük Sur'dan küçük bir sorunla geçtik. Hawke indi ve arkamdaki ata geri dönmeden önce muhafızlardan biriyle konuşmak için öne doğru yürüdü, kaldırım taşlı sokaktan yol gösterdi.

Kieran Airrick'in yerini almıştı, ağır ormanlık bir alanla çevrili uykulu kasabadan geçerken bizimle birlikte geliyordu. Kepenkli işletmeleri geçtik, akşam için kapalıydılar ve daha sonra bir yerleşim alanına girdik. Evler Aşağı Bölge'dekiler kadar küçüktü ama üst üste yığılmış değildi. Ayrıca çok daha iyi durumdalardı. Küçük ticaret kasabası açıkçası kârlıydı ve bu şehri yöneten Saraylılar, görünüşe göre bakım işlerinden Teermanlardan daha iyi anlıyordu.

Mahallenin bir blok ilerisindeydi, ilk evin kapısı açıldığında ve yaşlı, kahverengi tenli bir adam dışarı çıktı. Hiçbir şey söylemedi, sadece geçerken Kieran ve Hawke'a başını salladı. Adamın arkasında, genç bir çocuk koşarak

dışarı çıktı ve yandaki eve gitti. Kapıyı yumrukladı ve panjurlar açıldı. Önümüzde başka bir delikanlı başını dışarı çıkarırken Phillips'in eli kılıcına doğru hareket etti.

"Babam..." Küçük karavanımızı görünce gözleri açıldı. Hırladı ve dişlek bir sırıtışla, babası için bağırarak eve geri döndü.

İlk evdeki çocuk iki kapı aşağı koştu, başka bir çocuğu çağırdı, bu benimkinden daha kızıl saçlı bir kızdı. Bizi gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı.

Sonra, sokağın karşısında başka bir kapı açıldı, bu sefer kalçasında küçük bir çocuk olan orta yaşlı bir kadın ortaya çıktı. Gülümsedi ve çocuk el salladı. Bir elimi kaldırarak, korkakça el salladım ve sonra ilk çocuğun oldukça büyük bir ekip topladığını fark ettim. Şimdi bir grup çocuk kaldırımdaki ilerlememizi takip ediyordu ve New Haven halkı izlemeye geldikçe daha fazla kapı açıldı. Hiçbiri seslenmedi. Bazıları el salladı. Diğerleri gülümsedi. Sadece birkaçı ön verandalarından alaycı bir şekilde baktı.

Arkama yaslandım ve fısıldadım, "Bu biraz garip."

"Çok fazla ziyaretçileri olduğunu sanmıyorum" diye yanıtladı Hawke, belimi sıktı ve aptal kalbim yanıt olarak göğsümde biraz fırladı.

Kieran, "Bu onlar için heyecan verici bir gün" dedi.

"Öyle mi?" diye mırıldandı Hawke.

"Aralarında kraliyet mensubu varmış gibi davranıyorlar."

Hawke homurdandı. "O zaman gerçekten çok ziyaretçileri olmamalı."

Kieran ona uzun, yandan bir bakış attı ama Hawke ar-

kamda rahatlamış görünüyordu ve ben bunu iyiye işaret olarak algıladım.

"Daha önce buraya geldiniz mi?" diye sordum.

"Sadece kısa bir süreliğine."

Kieran'a baktım. "Sen?"

"Bir ya da iki kez geçtim."

Kaşımı kaldırdım ama sonra Haven Keep ortaya çıktı. Ormanın yakınında, Teerman Kalesi gibi ikincil bir duvarı yoktu ama aynı zamanda boyutunun yakınında bile değildi. Sadece iki kat yüksekliğinde, yeşilimsi gri taş yapı farklı bir dönemi atlatmış gibi görünüyordu.

Zar zor.

İleri sürdük, burnumun ucuna soğuk bir şey değdi. Başımı kaldırdım. Avluyu geçerken kar taneleri gelişigüzel düşüyordu, ahırlara doğru ilerliyorduk. At ve saman kokan açık alana girerken birkaç siyah giyimli muhafız bekliyordu, başlarını salladılar.

Eyer üzerindeki tutuşumu gevşetirken, hırıltılı bir şekilde nefes verdim, gözlerimi kısaca kapattım. Krallığın diğer ucuna yolculuk tamamlanmamıştı ama en azından bu gece bir yatağımız, dört duvarımız ve bir çatımız vardı.

Bunlar artık varlıklarını kanıksadığım şeyler değildi.

Hawke arkamdan düştü ve döndü, parmaklarını oynatarak kollarını kaldırdı. Bir kaşımı kaldırdım ve sonra atın diğer tarafından kaydım.

Hawke iç çekti.

Sırıtarak, Setti'nin boynunu ovdum, karnına en iyi samanlar dolacağını ve biraz dinleneceğini umuyordum. Hak etmişti.

Heybe omzunun üstünde Hawke benim tarafıma geldi. "Yakınımda kal."

"Tabii ki."

Ona bu kadar çabuk uymama güvenilmeyeceğini söyleyen bir bakış attı. Diğerleri bize katıldığı ve çıktık. Kar şimdi biraz daha sert yağıyordu, toprağın tozunu alıyordu. Ön giriş açılırken pelerinimi üzerime çektim ve soluk, kış mavisi gözlü uzun boylu, sarışın başka bir muhafız ortaya çıktı.

Kieran gardiyanı tokalaşarak selamladı. "Seni görmek güzel" dedi muhafız, bakışlarını önce Hawke'a sonra bana çevirdi. Kieran'a dönmeden önce dikkati yüzümün sol tarafında birkaç saniye boyunca oyalandı. "Hepinizi görmek güzel."

"Aynı, Delano" diye yanıtladı Kieran, Hawke elini belime koyarken. "Üzerinden çok zaman geçmiş."

"Yeterince uzun değil" dedi kalenin içinden derin bir ses.

Yağ lambalarının aydınlattığı geniş bir alanı görmek için döndüm. Uzun boylu, sakallı, koyu saçlı ve geniş omuzlu bir adam iki büyük ahşap kapıdan çıktı. Koyu renkli pantolon ve kalın bir tunik giyiyordu. Muhafız gibi giyinmemiş olmasına rağmen beline kısa bir kılıç bağlanmıştı.

Kieran gülümsedi, ben de göz kırptım. Bu onun gülümsediğini ilk görüşümdü ve soğukkanlı bir yakışıklıdan çarpıcı bir çekiciliğe geçmişti. "Elijah, beni herkesten daha çok özledin."

Elijah, Kieran ile yarı yolda buluştu ve genç adamı ayı sarılmasıyla yakaladı. Öyle bir sarıldı ki muhafızın ayak-

ları yerden kesildi. Kahverengiden çok altın rengi ela gözler, artık Hawke ve benim durduğumuz yere yönelmişti.

Kieran'ı bırakırken adamın dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. Ya da daha doğrusu onu yere düşürürken. Kieran başını iki yana salladı ve bir adım geri tökezledi. "Bak bakalım kimler gelmiş?" diye sordu Elijah.

"Gece için barınağa ihtiyacımız var" diye yanıtladı Hawke.

Bir sebepten dolayı bu Elijah Hawke'ın cevabını komik buldu. Başını geriye yasladı ve güldü. "Bir sürü barınağımız var."

"Bunu duyduğuma sevindim." Ben girişe bakarken Hawke'ın eli kal diyordu, kafam karışmıştı.

Kapıların arkasına birçok insan gelmişti, erkekler ve kadınlar. Kasaba halkı gibi, değişik açılardan bakışlar geliyordu. Çoğu gülümsedi ama birkaçı bana Cravenın elini atan sarışın Alçalmışı hatırlatacak şekilde baktı.

Şehri denetleyen Lord ya da Leydi neredeydi? Güneş hâlâ batmamıştı, ancak alan penceresizdi ve bu nedenle, hareket ederlerse tanrılara bir hakaret olmazdı. Toplanan insanlar arasında herhangi bir Yücelmiş göremedim. Belki de bu adam Lord'un hizmetçilerinden biriydi ve Lord'un başka bir işi vardı? Kieran'ın etrafa dar bir bakışla baktığını fark ettim, muhtemelen benimle aynı şeyi düşünüyordu.

Elijah, Kieran'ın omzuna sertçe vurarak, "Konuşacak çok şeyimiz var..." dedi, şaşırdım ve kaşlarım kalktı.

Koyu orman yeşili diz boyu tunik ve uyumlu pantolon giyen, omuzlarına ağır bir krem şal örtülmüş siyah saçlı bir kadın öne doğru yürüdü. Hemen bakışlarım ayakkabısına çekildi.

Bunlar çizmeydi.

Yaklaştı ve göz renginin Elijah'ınkine çok benzediğini fark ettim. Akraba mıydılar? En az on yıl daha genç görünüyordu, Hawke'a ve benim yaşıma yakındı. Belki yeğeni olabilir miydi? Hepimize kapalı dudaklı bir gülümseme verdi, bakışları Delano'nunki gibiydi, düşüyor ve görünür yaralarımı yakalıyordu. Yüzünde merhamet yoktu, sadece... Öncekinden çok daha iyi olan merak vardı.

"Birkaç kişiyle konuşmalıyım ama Magda sana odanı gösterecek." Hawke ben cevap veremeden koyu saçlı kadına döndü. "Banyo yapacak bir odası olduğundan ve sıcak yemek gönderdiğinden emin ol."

"Evet..." Sanki reverans yapıyormuş gibi dalmaya başladı ama sonra yarı yolda durdu. Bana bakarken yanakları kızardı. "Afedersin. Bazen dengemi kaybediyorum." Hafif yuvarlak karnını okşadı. "İki numaralı bebek yüzünden."

Ona dönerken bunun uygun bir yanıt olduğunu umarak, "Tebrikler" dedim. "Hawke..."

"Sonra görüşürüz" dedi ve sonra Kieran'ın Elijah'la durduğu yere, kalenin her santimine bakan Phillips'in de katıldığı yere gitmek için sakince döndü.

"Gel." Magda koluma hafifçe dokundu. "İkinci katta kendi banyo odası olan bir odamız var. Sıcak su göndereceğim ve aşçı yemeğinizi hazırlarken banyo yapabilirsiniz."

Başka ne yapacağımı bilemeden Magda'yı girişten merdiven boşluğuna açılan yan kapıdan takip ettim. Hawke'ın beni yalnız bırakmasına şaşırdım, bunun kendimi savunmak için fazlasıyla donanımlı olduğumu bil-

diği için olduğunu düşündüm ama yine de garip görünüyordu. Tabii burada Alçalmışların olmadığından eminse o başka.

Ama öyle olsa bile, Hawke şehre kısa bir süreliğine geldiğinde bu kadının adını nasıl bildiğini ve bizi tanıştırmadığını açıklamıyordu.

Tek doğal ışık kaynağı avluya bakan küçük, dar bir pencere olmasına rağmen oda şaşırtıcı derecede büyük ve havadardı. Tavandaki açık ahşap kirişleri sevdim ve yatak hayatımda gördüğüm en davetkar şeye benziyordu.

Pelerinim ve kıyafetlerim Craven kanı, kiri ve teriyle lekelenmişken yanına gitmeye cesaret edemedim. Pelerinimi ağır, ahşap bir sandalyenin üzerine örttüm ve kazağımın hançerimi kapattığından emin oldum.

Bir ateş yakıldı ve yiyecek, zengin ve lezzetli bir sığır yahnisi, sıcak sudan önce gelmişti. Yahni ve beraberindeki bisküvilerin her damlasını yedim ve Magda'nın komutasındaki küçük hizmetçi ordusu olmasaydı muhtemelen kâseyi yalayarak temizlerdim.

Küvet buharlı sıcak suyla dolduğu için Magda banyodaki bir kancaya açık mavi bir bornoz astı. Ona baktım, boğazım aniden duyguyla tıkandı.

Beyaz değildi.

Gözlerimi kapadım.

Kadın, "Poppy" dedi ve gözlerimi açtım. Daha önce bana ne diyeceğini sormuştu ve ona verdiğim isim buydu. "İyi misiniz?"

"Evet." Gözlerimi kırptım. "Buraya gelmek... çok şeyi aldı."

"Tahmin edebiliyorum" diye yanıtladı, yapabileceğin-

den şüpheliydim. "Kıyafetlerinizi kapının yanına bırakırsan, bu gece temizlenmesini sağlarım."

"Teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Banyonuzun yanına temiz sabun ve havlu yerleştirildi. İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

Hawke'ın nerede olduğunu sormak istedim ama onun bileceğini sanmıyordum. Başımı iki yana salladım ve kapıya yöneldi. Sonra Yükselmişleri düşündüm. "Magda?" Diye seslendim. "Burada ikamet eden Lord ve Leydi kim?"

"Lord Halverston bazı adamlarla ava gitti" diye yanıtladı. "Sizi karşılamak için burada olacaktı ama alacakaranlık çok yakın olduğundan zaten çıkmaya hazırlanıyordu."

"Ah." Lord adamlarla ava mı gitti? Buradaki insanlar... garipti.

"Başka bir şey var mı?"

Bu sefer başımı iki yana salladım ve onu durdurmadım. Giysilerimi kapının yanında bırakarak çabucak soyundum ve sonra ateşin henüz ısıtmadığı soğuk zeminde elimde hançerle yürüdüm.

Büyük küvet hayatımda gördüğüm en iyi ikinci şey olmalıydı.

Yaralı kaslarım sıcak suyu hemen karşıladı ve kendimi leylak kokulu sabunla ovup saçımı iki kez yıkayarak gereğinden fazla kaldım, daha sonra bir dakika daha kalırsam erik gibi buruşacağımdan endişe etmeye başladım. Havluyu çekerek, sıcak bornoza bastım ve çıplak ayakla küçük tuvalet masasına gittim, bir tarak bulduğuma memnun oldum. Yatak odasına geçtim, saçımdaki düğümleri ve dolaşıklıkları boş boş taradım ve hançeri

sehpanın üzerine koydum. Bu yapıldığında beklemekten başka yapacak bir şey kalmadı.

Yatağın kenarına oturdum, Tawny'nin şu anda ne yaptığını merak ediyordum. Bekleyen diğer Leydi ve Lordlarla arkadaş mı oluyordu? Üzüntü göğsümü sızlattı ve bunu memnuniyetle karşıladım. Bu sadece öfke ve acı hissetmekten çok daha iyiydi ama onu özledim.

Vikter'ı özledim.

Yumuşak mavi malzeme üzerinde elimi düzleştirirken, duygu düğümü boğazımdaydı. Gözlerim yandı ama gözyaşlarım...gelmedi. Neredeyse öyle olmasını dileyecektim. Yatağın başına bakarak iç çektim. İki yastık vardı, sanki yatak iki kişi içinmiş gibi...

Kapıya vuruldu. Yataktan atladım ve kapı açıldığında sehpaya geçme sürecindeydim. Hançeri kaptım ve etrafta dolandım.

"Hawke" diye nefes aldım.

Kaşlarını kaldırdı. "Uyuduğunu sanıyordum."

"Bu yüzden mi içeri daldın?"

"Kapıyı çaldığımdan ötürü... Bunu içeri dalmak olarak görmüyorum." Arkasından kapıyı kapattı ve ışığa çıktı. Banyo yapıp üstünü değiştirmişti, nemli saçları yanaklarına doğru kıvrılıyordu. "Ama görmek istemediğin biri olma ihtimaline karşı hazırlıklı olduğuna sevindim."

"Ya görmek istemediğim biriysen?"

O yarım sırıtış ortaya çıktı. "İkimiz de durumun böyle olmadığını biliyoruz." Bakışları üzerimde geziniyordu. "Hiç de değil."

"Egon bir şekilde beni hep şaşırtmayı başarıyor." Hançeri geri koydum ve etrafıma baktım. Oturacak tek yer

çok rahatsız edici görünen sandalye olduğu için, yatak tek seçenekti. Kenara oturdum.

"Seni şaşırtmaktan asla geri kalmam" diye yanıtladı.

Gülümsedim. "Az önce söylediklerimi kanıtladığın için teşekkürler."

İleri doğru yürürken kıkırdadı. "Yemek yedin mi?"

Kafamı salladım. "Sen?"

"Banyo yaparken."

"Çoklu beceri ha... harika."

"Ben yetenekliyim." Durduğu yerde kaldı, benden birkaç metre uzakta... "Neden uyumuyorsun? Yorgun olmalısın."

"Sabahın er ya da geç geleceğini ve oraya geri döneceğimizi biliyorum ama uyuyamıyorum. Henüz. Seni bekliyordum." Birdenbire heyecanlanıp, bornozumun kuşağıyla oynamaya başladım. "Bu yer... farklı, değil mi?"

"Sadece başkente ve Masadonya'ya alışkın olsaydık, öyle olurdu" diye yanıtladı. "Burada işler çok daha basit, gösterişsiz ve koşulsuz."

"Bunu fark ettim. Tek bir Kraliyet Arması bile görmedim."

Kafasını eğmişti. "Kraliyet sancakları hakkında konuşmak için mi beni bekledin?"

"Hayır." İç geçirdim, kuşağı bıraktım. "Seninle Airrick'e yaptıklarım hakkında konuşmak için bekledim."

Hawke hiçbir şey söylemedi.

Gerginliğim yerini rahatsızlığa bıraktı. "Bu senin için yeterince geç mi? İyi bir zaman mı?"

Dudaklarında kıvrım vardı. "Bu iyi bir zaman, Prenses. İhtiyacımız olacağını düşündüğüm kadar özel bir yer."

Ağzımı açtım ve sonra kapattım. Lanet olsun. Bu yüzden mi sürekli söyleyip duruyordu? Eğer öyleyse, bu mantıklı olurdu.

"Ne senin ne de Vikter'in neden böyle bir dokunuşun olduğundan hiç bahsetmediğinizi açıklayacak mısın?"

Çenem açıldı. "Ben öyle demiyorum. Bununla ilgili söylentileri duyan sadece birkaç kişi var. Bu yüzden bazıları benim bir tanrının çocuğu olduğumu düşünüyor. Her şeyi duyar ve bilir gibi görünen sen, bu söylentiyi duymadın mı?"

"Çok şey biliyorum ama hayır, bunu hiç duymadım" diye yanıtladı. "Ve ben hiç kimsenin senin yaptığın şeyi yaptığını görmedim."

Bakışlarım onunkini aradı ve bakışlarında gerçeği gördüğümü sandım. "Bu tanrılardan bir hediye. Bu yüzden Seçilmiş Kişi'yim." Ya da en azından sebeplerden biri. "Kraliçenin kendisi tarafından bu konuda asla konuşmamam ya da kullanmamam emredildi. Layık görülene kadar. Çoğunlukla buna uydum."

Çoğunlukla mı?

"Evet, çoğunlukla. Vikter bunu biliyordu ama Tawny bilmiyordu. Ne Rylan ne de Hannes. Düşes biliyor ve Dük de biliyordu ama hepsi bu" dedim. "Ve bunu çok sık kullanmıyorum... *sanki.*"

"Neymiş bu hediye?"

Uzun bir nefes verdim. "Fiziksel ve zihinsel olarak diğer insanların acılarını hissedebiliyorum. Şey, bu şekilde başladı. Yükselişime ne kadar yaklaşırsam, o kadar çok evrimleşecek gibi görünüyor. Sanırım artık insanların duygularını hissedebildiğimi söylemeliyim" diye düzelt-

tim, yanımdaki battaniyeyi çekiştirerek. "Onlara dokunmama gerek yok. Sadece onlara bakarım ve sanki... Kendimi onlara açıyormuşum gibi geliyor. Genellikle kontrol edebiliyorum ve duyularımı kendime saklayabiliyorum, ancak bazen bu zor oluyor."

"Kalabalık gibi mi?"

Dük'ün şehre hitap ettiği zamanı düşündüğünü bilerek başımı eğerek onayladım. "Evet. Ya da biri farkında olmadan acısını yansıttığında. O zamanlar nadirdir. Senin ya da bir başkasının göreceğinden daha fazlasını görmüyorum ama onların yaptıklarını hissediyorum."

"Sen... Sadece onların hissettiklerini mi hissediyorsun?"

Kafamı kaldırıp ona baktım.

Hafif geniş gözlerle bana bakıyordu. "Yani, çok acı verici bir yara alan Airrick'in hissettiği acıyı hissettin mi?"

Kafamı salladım.

Hawke gözlerini kırpıştırdı. "Öyle olmalıydı..."

"Acı?" diye destekledim. "Öyleydi ama hissettiğim en kötü şey değil. Fiziksel acı her zaman sıcaktır ve geçicidir, ancak zihinsel, duygusal acı... en soğuk günde buzda banyo yapmak gibidir. Bu tür bir acı çok daha kötüdür."

Hawke yanıma yürüdü ve yanımdaki yatağa oturdu. "Başka duyguları da hissedebiliyor musun? Mutluluk ya da nefret gibi mi? Rahatlama... yoksa suçluluk mu?"

"Yapabilirim ama bu yeni. Ve çoğu zaman ne hissettiğimden emin değilim. Bildiklerime güvenmek zorundayım ve..." Omuz silktim. "Ama soruna cevap olarak, evet."

Hawke ile tanıştığımdan beri ilk kez suskun görünüyordu.

"Yapabileceğim tek şey bu değil" diye ekledim.

"Buna ne şüphe."

Ses tonundaki kuruluğu görmezden geldim. "Dokunarak diğer insanların acılarını da hafifletebilirim. Genellikle, kişinin fark ettiği bir şey değildir, çok fazla bariz acı çekmediği sürece."

"Nasıl?"

"Mutlu anları düşünüyorum ve bunu yeteneğimin kurduğu bağ aracılığıyla aktarıyorum" diye açıkladım.

Hawke biraz daha bana baktı. "Mutlu şeyler düşünüyorsun ve hepsi bu mu?"

"Ben olsam öyle demezdim. Ama, evet."

Yüzünde bir şey titredi ve sonra bakışları benimkilere kaydı. "Daha önce duygularımı hissettin mi?"

Yalan söylemek istedim. Ama yapmadım. "Hissettim."

Arkasına yaslandı.

"Bunu ilk başta bilerek yapmadım... tamam, yaptım ama sadece her zaman şey gibi göründüğün için... Bilmiyorum. Seni kalede ne zaman görsem kafeste bir hayvan görüyor ve nedenini merak ediyordum. Yapmamam gerektiğinin farkındayım. Ben yapmadım... Yani pek yapmadım. Kendimi durdurdum. Yani bir nevi" diye ekledim ve kaşları alnına tırmandı. "Çoğunlukla diyelim. Bazen kendimi tutamıyorum. Sanki sahip olduğum doğayı reddediyorum..."

Birlikte doğduğum şeyi kullanmamak.

Bu yüzden bazen kontrol etmek zordu. Elbette, merak beni sık sık onu kullanmaya itiyordu ama bunu inkâr etmek ve kilitli tutmak doğaya karşı gelmek gibiydi. Boğucuydu.

Tıpkı peçe, tüm kurallar, beklentiler ve... kendim için asla seçmediğim gelecek gibi.

Neden tüm hayatım bu kadar yanlış görünüyordu?

"Bende ne hissettin?"

Kendimi düşüncelerimden çıkararak ona baktım. "Üzüntü."

İfadesine bir şok yayıldı.

"Derin üzüntü ve keder." Gözlerimi göğsüne çevirdim. "Her zaman orada, alay ederken veya gülümserken bile. Bununla nasıl başa çıkıyorsun bilmiyorum. Bunun çoğunun kardeşin ve arkadaşın ile ilgili olduğunu düşünüyorum." Hawke bir şey söylemeyince çok fazla şey söylediğimi düşündüm. "Üzgünüm. Yeteneğimi senin üzerinde kullanmamalıydım ve muhtemelen yalan söylemeliydim..."

"Daha önce acımı hafiflettin mi?"

Ellerimi bacaklarımın üzerinde düzleştirdim. "Evet."

"İki kez. Doğru mu? Rahibeyle görüşmenizden sonra ve Ayin gecesinde."

Kafamı salladım.

"Şimdi neden daha... Hafif hissettiğimi anlıyorum. İlk seferinde lanet olsun, biraz... Zaman aldı. Yıllardır en iyi uykuyu çektim." Öksürürken kısa bir kahkaha attı ve ona baktım. "Şişelenip satılamıyor olmam çok kötü."

Ne söyleyeceğimden emin değildim.

"Neden?" diye sordu. "Neden acımı aldın? Evet, anlıyorum... Üzüntü hissediyorum. Aldığım her nefeste kardeşimi özlüyorum. Onun yokluğu beni rahatsız ediyor ama bunu idare edilebilirim."

"Biliyorum. Hayatını etkilemesine izin vermiyorsun

ama ben... Acı çektiğini bilmek hoşuma gitmiyordu" diye itiraf ettim. "Ve en azından geçici olarak yardım edebilirdim. Sadece istedim ki..."

"Ne?"

"Yardım etmek istedim. Yeteneğimi insanlara yardım etmek için kullanmak istedim."

"Peki yaptın mı? Airrick ve benden başkası oldu mu?"

"Oldu. Lanetlenenler mi? Sık sık acılarını dindiririm. Ve Vikter'ın korkunç baş ağrıları olurdu. Bazen ona yardım ederdim. Ama Tawny, o asla bilmiyordu."

"Söylentiler böyle başladı. Bunu lanetlilere yardım etmek için yapıyorsun."

"Ve bazen de aileleri. O kadar üzüntü duyuyorlar ki, bunu yapmak zorunda kalıyorum."

"Ama buna izin verilmiyor."

"Hayır ama böyle olması çok aptalca geliyor." Ellerimi açtım. "Bunu yapmamam gerekiyor. Sebebi hiç mantıklı değil. Tanrılar beni layık bulmuş ki bunu bana vermişler, değil mi?" Mantıklı davrandım.

"İnsan öyle düşünüyor." Duraksadı. "Kardeşin bunu yapabiliyor mu? Ailenizde başka kimse var mı?"

"Hayır, sadece ben ve son Bakire. İkimiz de kefenimiz içinde doğduk" dedim. "Ve annem üç ya da dört yaşlarında neler yapabileceğimi fark etti."

Kaşlarını çattı ve bana sanki eksik parçaları olan bir yapbozmuşum gibi bakmaya devam etti.

"Ne?"

Başını iki yana salladı, ifadesi yumuşadı. "Şimdi beni anlıyor musun?"

"Hayır, gerçekten istesem bile anlamamaya çalışıyo-

rum. Bunu yapmak... aldatmak gibi hissettiriyor... Hele birine..." dedim ve sustum. Diyecektim ki: *"değer veriyorsam."*

Geniş bakışlarım ona dönüyor ve karnım burkuluyordu. Hawke'a değer veriyordum. Hem de çok. Tawny ya da Vikter'ı önemsediğim gibi değil. Farklıydı.

Ah, tanrılar.

Bu muhtemelen iyi bir şey değildi ama kötü hissettirmiyordu. Beklenti ve umut, heyecan ve kötü olmayan yüzlerce şey gibi hissettirdi.

"Şimdi, keşke senin yeteneğine sahip olsaydım, çünkü şu anda neler hissettiğini bilmek isterdim."

Bilmemesine minnettar olamazdım. "Yükselmişlerden hiçbir şey hissetmiyorum" diye ağzımdan kaçırdım. "Fiziksel acı çektiklerini bilmeme rağmen, kesinlikle hiçbir şey."

"Bu..."

"Garip, değil mi?"

"Rahatsız edici diyecektim ama tabii ki tuhaf."

"Biliyor musun?" Eğildim, sesimi alçalttım. "Hiçbir şey hissedememek beni hep rahatsız etmiştir. Rahatlatıcı olmalıydı ama asla olmadı. Bu beni sadece... soğuk hissettiriyordu."

"Bunu anlıyorum." İleri doğru eğildi, sesini de alçalttı. "Sana teşekkür etmeliyim."

"Ne için?"

"Acımı dindirdiğin için."

"Etmek zorunda değilsin."

Ağzı benimkine inanılmaz derecede yakın bir şekilde, "Biliyorum ama istiyorum" dedi. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil." Gözlerim yarı yarıya kapandı. Çam ve sabun gibi kokuyordu ve nefesi dudaklarımda çok sıcaktı.

"Haklıymışım."

"Hangi konuda?"

"Cesur ve güçlü olman hakkında" diye açıkladı. "Yeteneğini kullanırken çok fazla risk alıyorsun."

"Yeterince risk aldığımı sanmıyorum" diye itiraf ettim. "Vikter'a yardım edemedim. Ben çok... Bunalmıştım. Belki bu kadar karşı koymasaydım, en azından acısına katlanabilirdim."

"Ama Airrick'inkini aldın. Ona yardım ettin." Başını eğdi ve alnı benimkine değdi. "Hiç beklediğim gibi değilsin."

"Bunu söyleyip duruyorsun. Ne bekliyordun ki?"

"Açıkçası artık bilmiyorum."

Gözlerim kapandı, bu yakınlığı sevdiğimi fark ettim. Bu benim seçimimdi... Dokunulmak hoşuma gidiyordu.

"Poppy?"

Adımı söyleyiş tarzını da sevdim. "Evet?"

Parmaklarıyla yanağıma dokundu. "Umarım şimdiye kadar sana kim ne söylerse söylesin, tanıdığım herkesten daha değerli olduğunun farkındasındır."

Kalbim en iyi şekilde sıkıştı. "O zaman yeterince insanla tanışmadın."

"Çok fazla kişiyle tanıştım." Çenesini kaldırdı, alnımı öptü. Arkasına yaslandı, başparmağını çenem boyunca kaydırdı. "Seni bekleyen şeyden çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Öyle olmalıydı.

Gözlerim açıldı.

Gerçekten öyle olmalıydı.

Kötü bir insan değildim. Peçemin altında, unvanımın ve yeteneğimin ötesinde herkes gibiydim. Ama bana hiç öyle davranılmıyordu. Hawke'ın daha önce de belirttiği gibi, herkesin sahip olduğu her ayrıcalık benim elde edemeyeceğim bir şeydi. Ve ben de...

Bundan çok yorulmuştum.

Hawke geri çekildi, sesi ağırdı ve "Bu konuda bana güvendiğin için teşekkürler" dedi.

Cevap veremiyordum, içimde olanlara çok takılıp kalmıştım çünkü bir şeyler kayıyordu, değişiyordu. Kocaman ama aynı zamanda küçük bir şey. Kalbim sanki hayatım için savaşıyormuşum gibi atmaya başladı ve... Sevgili tanrılar, ben de öyle yapıyordum. Hemen şimdi. Hayatım için değil, onu yaşayabilmek için savaşıyorum. İçimdeki yerine oturan şey buydu.

Bakire ya da değil, iyi ya da kötü, seçilmiş ya da terk edilmiş, asla kabul etmediğim kurallarla manastıra kapatılmadan yaşamayı ve var olmayı hak ediyordum.

Hawke'a baktım, ona *gerçekten* baktım ve gördüklerim fiziksel olanın ötesine geçiyordu. Bana karşı hep farklıydı ve beni durdurmaya hiç çalışmamıştı. Sur üzerindeki geceden bana kılıcı fırlattığı Kanlı Orman'a kadar beni sadece korumakla kalmadı. Bana inandı ve kendimi savunma ihtiyacıma saygı duydu. Daha önce de dediği gibi, sanki birbirimizi yıllardır tanıyorduk. O... beni anladı ve onu anlayabileceğimi düşündüm. Çünkü cesur ve güçlüydü ve derinden hissediyor ve düşünüyordu. Kayıplara uğramış, hayatta kalmış ve taşıdığını bildiğim acıya rağmen bunu yapmaya devam etmişti. Beni kabul etmişti.

Ve ona hayatım pahasına güvendim.

Her şeyimle.

"Bana öyle bakmamalısın." Sesi kalınlaşmıştı.

"Ne gibi?"

"Bana nasıl baktığını çok iyi biliyorsun." Gözlerini kapadı. "Aslında, gitmeyebilirim ve işte bu yüzden gitmeliyim."

"Sana nasıl bakıyorum Hawke?"

Gözleri açıldı. "Bakılmayı hak etmiyor muyum? Yani senin tarafından."

Ona, "Bu doğru değil" dedim.

"Keşke öyle olsaydı. Gitmeliyim." Ayağa kalktı ve geri çekildi, bakışları devam ediyordu. Gitmek istediğini sanmıyordum. Derin bir nefes aldı. "İyi geceler, Poppy."

Kapıya yönelişini izledim, adı dilimin ucundaydı. Gitmesini istemiyordum. Bu geceyi yalnız geçirmek istemiyordum. Hak etmediğine inanmasını istemiyordum.

İstediğim şey yaşamaktı.

İstediğim şey oydu.

"Hawke?"

Durdu ama dönmedi.

Kalbim bir kez daha küt küt atıyordu. "Bu gece benimle kalır mısın?"

33. BÖLÜM

Hawke cevap vermedi, nefes bile alıp almadığından emin değldim ve bu bana söğüdün altındaki Ayin gecesini hatırlattı. O anı, keskin bir acı hissini beraberinde getirmedi.

Sonra konuştu. "Bundan daha çok istediğim bir şey olamaz ama kalırsam ne olacağının farkında olduğunu sanmıyorum."

Biraz sersemlemiş hissettim. "Ne olur?"

Bana delici bakışlarla baktı. "O yatakta seninle beraber olup da on saniye içerisinde üzerinde olmamam mümkün değil. Hatta yatağa bile varmadan önce. Kendi sınırlarımı biliyorum. Görevimi ve seninkini hatırlayacak kadar iyi bir adam olmadığımı ya da sana layık olamayacak kadar değersiz olduğumu biliyorum ki bu bir günah olmalı. Bunu bilsem bile, o kuşağı çözüm ormandayken sana söylediğim şeyi yapmamam imkânsız."

Ona bakarken alev içimi yaktı. "Biliyorum."

Keskin bir nefes aldı. "Biliyor musun?"

Kafamı salladım.

Hawke kapıdan bir adım attı. "Sana sadece sarılma-

yacağım. Seni sadece öpmekle kalmayacağım. İçimdeki tek şey parmaklarım olmayacak. Sana olan ihtiyacım çok fazla, Poppy. Eğer kalırsam, bu kapıdan Bakire olarak çıkamazsın."

Sözlerinin cesaretinden ürperdim. Şok edici olan sözleri değil, bana olan ihtiyacıydı. Kendimi bu kadar vahşi bir şeyin nesnesi olabilecek biri olarak görmüyordum. Buna hiç izin verilmemişti.

"Biliyorum" diye tekrarladım.

Bana doğru bir adım daha attı. "Gerçekten biliyor musun Poppy?"

Biliyordum.

Ve şimdi kendimi tanımak ve kendimi *tanımayarak* bu kadar uzun zaman geçirmeme rağmen bu kadar emin olmak garipti; kim olduğumu, nelerden hoşlanabileceğimi veya hoşlanmayabileceğimi ne isteyeceğimi veya neye ihtiyacım olduğunu keşfetmeme asla izin verilmemişti. Ama artık biliyordum.

Ondan kalmasını istediğim anda anlamıştım. Sonuçlarının ne olacağını biliyordum. Ne olduğumu ve benden ne beklendiğini biliyordum ve artık öyle olamayacağımı da biliyordum. Hayatta istediğim bu değildi. Bu asla benim seçimim olmamıştı.

Ama bu... İstediğim buydu.

Hawke benim istediğim kişiydi.

Bu benim seçimimdi.

Hayatımı geri kazanıyordum ve bu, ondan çok önce başlamıştı. Dövüşmeyi öğrenmek istediğimde ve Vikter'ın lanetlilere yardım etmeye gittiğinde beni de dahil etmesini istediğimde. Bunlar önemli adımlardı, ancak yol bo-

yunca daha küçük adımlar da vardı. Bir bakıma, onlar daha da önemliydi. Değişiyordum, tıpkı kullanmamın yasak olduğu ama kullanmaya kararlı olduğum yetenek gibi evriliyordum. Girdiğim her macera ve aldığım riskte bu vardı. Bana söylenenin bana göre olmadığını deneyimleme arzum vardı.

Bu yüzden Kızıl İnci'deki odada Hawke'la kalmıştım.

Dük'e dik dik bakmış ve peçemi kaldırınca ona gülmüştüm.

Loren'la ilk konuştuğumda ve Sur'a gittiğimde. Dük derslerini verirken evrimim beni sessiz tutmuştu ve Lord Mazeen'in kolunu, elini ve başını vücudundan ayırdığımda, takmayı hiç seçmediğim zincirleri kesiyordum. O zaman fark etmemiştim. Yıllar boyunca ve özellikle son haftalarda çok fazla küçük adım vardı. Sonunda ne zaman olduğunu bilmiyordum ama bir şeyden emindim.

Hawke katalizör değildi.

O, ödüldü.

Şaşırtıcı derecede sabit olan ellerimi kuşağa götürdüm. Düğümü çözerken başka tarafa bakmadım. Bornoz ayrıldı ve omuzlarımın üzerinden kaydı. Ayaklarımın dibinde yığılmasına izin verdim.

Hawke bir saniye bile başka tarafa bakmadı. Bana bakarken gözünü bile kırpmadı, bakışları bana kilitlendi. Yavaşça vücudumun her tarafında gezindi. Her şeyi görmesine yetecek kadar ışık olduğunu biliyordum. Tüm inişler ve çıkışlar, gölgeli, gizli alanlar ve tüm yara izleri. Kollarımdaki ve karnımdaki pürüzlü izler ve bacaklarımdaki keskin tırnaklarla açılan yaralara benzeyen ama tanrılar tarafından seçildiğimin kanıtı olanlar.

Çünkü bacaklarımdaki izler pençelerden değil derime giren sivri dişlerden kaynaklanıyordu. O gece ısırılmıştım.

Ama lanetlenmemiştim.

Hawke o yaralarda gerçeği göremezdi. Bilenlerden ikisi gitmişti ve artık sadece Kraliçe ve Kral, Düşes ve kardeşim biliyordu. Hayatımda ilk kez birine arkasındaki gerçeği söylemek istedim. Hawke'a söylemek istedim.

Ama şimdi bunun zamanı değildi.

Bakışları yavaşça benimkilere dönerken değil. Bana sanki her santimimi özümsüyormuş gibi bakarken değil. Gözleri sonunda benimkilerle karşılaştığında titremekten kendimi alıkoyamadım.

"Çok güzelsin" diye fısıldadı, sesi kalınlamıştı. "Ve çok da beklenmedik."

Sonra bir Yükselmiş olmadığına inanmayı zorlaştıran bir şekilde hareket etti. Göz açıp kapayıncaya kadar onun kollarındaydım ve ağzı benimkinin üzerindeydi. Onun beni öpme tarzında yavaş ve tatlı hiçbir şey yoktu. Yenilmek gibi bir şeydi ve bunu istedim. Onu öptüm, sıkıca tuttum ve dilinin benimkine değdiğini hissettiğimde uzaklaştı.

O zaman her şey bulanıklaştı. Tuniği benim yardımımla çıktı, sonra botları ve pantolonu. Onu ilk gördüğümde titredim.

O...güzeldi.

Güneşin öptüğü teni ve uzun, zayıf kasları. Göğsü ve karnı yıllarca süren antrenmanlarla biçimlenmişti ve vücudunun gücü ve dayanıklılığı şüphe götürmüyordu. Ayrıca, yaşamının, vücudunda hafif çentikler ve daha uzun yaralar şeklinde nasıl izler bıraktığı konusunda da yanılmak

imkânsızdı. O da benim gibi bir savaşçıydı ve şimdi daha önce fark edemeyeceğim kadar gergin olduğum şeyi gerçekten görüyordum. Vücudu aynı zamanda hayatta kaldığı her şeyin bir kaydıydı ve kalçasının hemen altındaki daha derin, kırmızı yara izi muhtemelen kendi kâbuslarını gördüğünün bir kanıtıydı. Bir çeşit damgaya benziyordu, sanki cildine sıcak ve acı veren bir şey bastırılmış gibiydi.

"Kalçandaki yara izi" diye sordum. "Ne zaman oldu?"

"Yıllar önce, yakalanacak kadar aptalken" diye yanıtladı.

Bazen sanki emin olduğumdan onlarca yıl daha uzun yaşamış gibi konuşması çok garipti. Bazılarına göre, bir yılın bir ömür gibi gelebileceğini biliyordum. Bakışlarım kayboldu ve gözlerim büyüdü.

Aman Tan...

Dudağımı ısırdım, muhtemelen bakmamam gerektiğini biliyordum. Bunu yapmak uygunsuz görünüyordu ama istedim.

"Bana öyle bakmaya devam et, daha başlamadan bitmiş olsun."

Yanaklarım ısınırken, bakışlarımı uzaklara sürükledim. "Ben...sen mükemmelsin."

Yüz ifadesi gerildi. "Hayır, değilim. Öyle birini hak ediyorsun ama ben buna izin veremeyecek kadar şerefsizim."

Başımı salladım, hak ettiğini nasıl göremediğinden emin değildim. "Az önce söylediğin hiçbir şeye katılmıyorum."

"Şok edici" dedi ve sonra kolunu bana doladı.

Göz açıp kapayıncaya kadar yataktaydım ve o üstüm-

deydi. Bacaklarının pürüzlü tüyleri benimkilere en şaşırtıcı ve hoş şekilde sürtünüyordu. Ama onu kalçamda hissetmek sinirli bir yutkunmaya neden oldu ve aynı zamanda buradan gelebilecek çok gerçekçi bir sonucun hatırlatılmasını sağladı.

"Sen?.."

"Korunuyor musun?" Belli ki onun düşünceleri de benimkiyle aynı yolu izliyordu. "Aylık ilacı alıyorum."

Hem erkekleri hem de kadınları geçici olarak kısırlaştıran bitkiden bahsediyordu. İçiliyor ya da çiğneniyordu ve tadının ekşi süt gibi olduğunu duymuştum.

"Senin almadığını tahmin ediyorum" diye ekledi.

Burnumdan bir nefes verdim.

"Bu bir skandal olmaz mıydı?" dedi kolunu koluma doğru kaydırarak.

"Olurdu." Sırıttım. "Ama bu..."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Bu her şeyi değiştirir."

Değiştirirdi.

Gerçekten değiştirirdi.

Ve ben buna hazırdım.

Hawke beni öptü ve dudaklarının neredeyse uyuşturucu etkisinden başka bir şey düşünmüyordum. Kalbim küt küt atana ve tenim zevkle uğuldayana kadar öpüştük. Sonra, sadece nefesim kesildiğinde, beni keşfetmeye başladı.

Parmakları açıkta kalan cildin her santiminde geziniyordu ve eli uyluklarımın arasında hareket ettiğinde, çabucak inledim, parmaklarıyla ormanda, pantolonumun üzerinden yaptığı şeyin, tenlerimizin değmesine kıyasla kesinlikle hiçbir şey olmadığını keşfettim.

Aşağı doğru indi, ağzını ve sonra dilini kullanarak ellerinin açtığı yolu izledi. Özellikle hassas bölgelerde durdu, duvarların ne kadar kalın olduğunu merak etmeme neden olan sesleri çıkarmamı sağladı ve sonra midemdeki yaraların üzerinde oyalandı, onları öptü, *onlara taptı*, ta ki onları rahatsız edici veya çirkin bulmadığından emin olana kadar.

Ama sonra daha da alçaldı, göbeğimi geçti.

Nefesini şiddetli bir şekilde sızlayan bir yerde hissederken kalbim durdu. Gözlerimi açtım ve onu bacaklarımın arasına yerleşmiş buldum, altın bakışları benimkine kilitleniyordu.

"Hawke" diye fısıldadım.

Dudaklarının bir tarafı kötü, dumanlı bir yarı sırıtış içinde yukarı doğru kıvrıldı. "Bayan Willa'nın günlüğünün ilk sayfasını hatırlıyor musun?"

"Evet." İlk sayfayı asla unutamazdım.

Sonra, bakışları benimkinde kaldı, ağzını indirdi.

Dudaklarının ilk dokunuşunda sırtım eğildi ve parmaklarım, dilinin kaymasıyla çarşaflara gömüldü. Kalbimin duracağını düşündüm, belki de çoktan durmuştu. O ana kadar uyandırdığı hislerin böyle canlanması, akıl almaz görünüyordu. Neredeyse çok fazlaydı ve sabit duramıyordum. Kalçalarımı kaldırdım ve onun uğultulu onay hırlaması neredeyse yaptığı şey kadar iyiydi.

Tanrılar...

Başım yatağa yaslandı ve kıvrandığımın, kıvrıldığımın ve hareketlerimin arkasında ritim duygusunun olmadığının farkındaydım. Ama içimdeki o keskin his kıvrılıyor ve bükülüyordu ve sonra hepsi çözüldü, yoğunlu-

ğuyla beni hayrete düşürdü. Adını söylemiş olabilirdim. Tutarsız bir şekilde çığlık atmış olabilirdim. Bilmiyordum ve gözlerimi açmam bile küçük bir sonsuzluk alıyor gibi gelmişti.

Hawke mum ışığında başını kaldırdı, dudakları şişmiş ve parlaktı. Bakışlarındaki yoğunluk derimi kavurdu. Bakışları beni yakaladı ve orada tuttu. Ağzı ayrılırken ve dilinin ucu dudaklarının üzerinde süzülürken kendisiyle hiç bu kadar gurur duyduğunu görmemiştim. "Balözü" diye inledi. "Tıpkı dediğim gibi."

Nefesim kesildi ve ürperdim. Kıpırdamadı bile. Kemiksiz vücudumun etrafında *sinsice* dolaştı. Vücudunun sertliği benimkini okşarken başka tarafa bakamayarak, bacaklarının pürüzlü tüyleri hassas tenimi gıdıkladığında titremesini durduramayarak onu izledim.

"Poppy" diye nefes verdi, dudakları dudaklarıma değdi. Beni öptü ve tenim tadıyla, tadımla ve garip bir şekilde keskin dişleriyle ısındı. Duyularım, bacaklarımın arasına yerleştiğini, dürttüğünü, biraz bastırdığını hissetti. "Gözlerini aç."

Kapalı mıydı? Evet. Öyleydiler. Dudaklarının bir tarafının yukarı doğru kıvrıldığını görmek için açtım, ancak normalde mevcut olan alaycı kıvrım gitmişti. Bana bakarken hiçbir şey söylemedi, kalçaları ve vücudu hâlâ hareketsizdi. "Ne?"

"Gözlerinin açık olmasını istiyorum" dedi.

"Neden?"

Boğazından güldü, ben de onu zonklayan yerime bu kadar yakın hissetmekle derin bir nefes aldım. "Her zaman çok fazla soru."

"Sanırım hiç sorum olmasaydı hayal kırıklığına uğrardın."

"Doğru" diye mırıldandı, elini boynumun uzunluğuna doğru sürüdü ve sonra aşağıya doğru indirdi. Eli göğsümün etrafında kıvrıldı.

"Peki, neden?" Israr ettim.

"Çünkü bana dokunmanı istiyorum" dedi. "Bana dokunduğunda ne yaptığını görmeni istiyorum."

Bir ürperti tenimin üzerinde dans etti. "Nasıl... Sana nasıl dokunmamı istersin?"

"Nasıl istersen, Prenses. Yanlış yapamazsın" diye fısıldadı.

Parmaklarımı çarşaftan açarak, yanağına dokunmak için bir elimi kaldırdım. Parmaklarımı çenesinin kıvrımı boyunca, yumuşak dudaklarının üzerinden ve sonra boğazından aşağı doğru çizerken bakışları benimkilere bağlı kaldı. Parmaklarımın ucunu göğsüne kaydırdığımda, yeteneğimin uzaktan algılamayacağı kadar çok şey hissediyordum. Göğsünü elime bastırdı ve keşfetmeye devam ettim, alt karnının gergin, sarmal kaslarının ve göbeğinin altındaki tüylerin hissini algıladım ve sonra daha da alçaldım. Parmaklarım ipeksi sertliğe dokundu ve tüm vücudu sarsıldı. Tereddüt ettim.

"Lütfen. Durma" dedi pürüzlü sesi ve parmakları göğsümde dururken çenesini sıktı. "Sevgili Tanrılar, durma."

Ona dokunurken yüzüne odaklandım. Tüm vücudunda o kadar çok küçük reaksiyon vardı ki. Çenesi kasıldı ve dudakları biraz aralandı. Yüzünün çizgileri keskinleşti ve boynundaki tendonlar elimi etrafına doladığımda gerildi. Başını geriye attı ve büyük, güçlü vücudu titredi.

Elimi vücudumuzun neredeyse birleştiği yere kaydırdığımda nefesinin ne kadar hızlı olduğunu fark ettim. O zaman tüm vücudu ürperdi ve dokunuşumun onu ne kadar etkilediğine şaşırdım. Kendime daha çok güvenerek kavrayışımı sıkılaştırdım.

"Tanrılar" diye inledi.

"Bu iyi mi?"

"Yaptığın her şey iyiden de öte." Sesi daha da derinleşmişti. "Ama özellikle bu. Tamamen bu."

Usulca güldüm ve sonra tekrar yaptım, elimi onun boyunda yukarı ve aşağı hareket ettirdim. Kalçaları, tıpkı benimkiler gibi, avucumun içinde, bana doğru kıvranıyordu. Bir ses çıkardı, derin, karanlık bir gürleme; içime bir haz demeti gönderdi.

Kalçaları elimi takip ederken "Dokunuşunun bana ne yaptığını görüyor musun?" diye sordu.

"Evet" diye fısıldadım.

"Bu beni öldürüyor." Kafasını düşürdü ve o gözler... Bana bakarken neredeyse ışıl ışıl görünüyorlardı ve sonra kalın kirpikleri alçaldı, bakışlarını gölgeledi. "Bu, beni hiç anlamayacağın bir şekilde öldürüyor."

Bakışlarım yüzünde gezindi. "İyi... bir şekilde mi?"

Hawke elini yanağıma koyarken yüzü yumuşadı. "Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde."

"Ah."

Başını eğdi, ağırlığını sol koluna verirken beni öptü. Eli yanağımı terk etti ve aramıza girene kadar vücudumun her tarafında kaydı. "Hazır mısın?"

Nefesimi tuttum ve başımla onayladım.

"Söylediğini duymak istiyorum."

Dudağımın köşesi yukarı kıvrıldı. "Evet."

"Güzel, çünkü sen olmasaydın gerçekten ölebilirdim."

Böyle gergin ve önemli bir anda çıkardığı sese şaşırarak kıkırdadım.

"Şaka yaptığımı sanıyorsun. Ne kadar az şey biliyorsun" diyerek alay etti, biraz zorlamadan önce beni tekrar öptü. Durdu, yine o sesi çıkardı. "Oh, evet, çok hazırsın."

Tüm vücudum kızardı ve titredi.

Hawke'ın bakışları bir kez daha benimkilerle buluştu. "Beni şaşırtıyorsun."

"Nasıl?" diye fısıldadım kafam karışık bir halde. O beni sadece hakkında okuduğum türden öpücüklerle paramparça ederken ben... neredeyse hiçbir şey yapmamıştım.

"Cravenın önünde korkusuzca duruyorsun." Dudaklarını benimkilere sürttü. "Ama bana ne kadar muhteşem ve harika hissettirdiğini söylediğimde utanıyor ve titriyorsun."

Artık kesinlikle daha da fazla kızarıyordum. "Çok uygunsuzsun."

"Gerçekten uygunsuz davranmak üzereyim" diye söz verdi. "Ama önce, canın yanabilir."

Seks hakkında bunu bilecek kadar bilgi sahibiydim. "Biliyorum."

"Yine edepsiz kitaplar mı okuyorsun?"

Midemde bir çırpınma hissi başladı ve yayıldı. "Muhtemelen."

Güldü ama hareket etmeye başladığında bir inlemeyle sona erdi.

Nasıl daha ileri gidebileceğinden emin olmadığım bir an ve baskı vardı ve sonra gözlerimi kapatırken aniden,

keskin bir acı nefesimi çaldı. Parmaklarım omuzlarına saplanmıştı, gerildim. Biraz acı olacağını biliyordum ama tüm o donuk sıcaklık buz kırıntılarına dönüşmüştü.

Hawke hâlâ üzerimde, derin nefesler alıyordu. "Üzgünüm..." Dudakları burnuma, gözlerimin kapaklarına, yanaklarıma değdi. "Üzgünüm..."

"Sorun değil."

Usulca beni tekrar öptü ve sonra alnını benimkine dayadı. Sığ bir nefes göğsümü kabarttı. Bu kadardı. Son yasak çizgiyi geçmiştim. Suçluluk şoku ya da panik patlaması yoktu. Dürüst olmak gerekirse, Hawke kim olduğumu bilmeden önce beni öptüğünde bu çizgiyi aşmıştım ve bu ana yol açan her şey, artık var olmayana kadar o bariyeri yavaşça silmişti. Kızıl İnci'deki geceden beri geri dönüş yoktu ve bu...bir şekilde kaderimde olduğu için çok doğru hissettirdi. Tam burada olmam gerekiyormuş gibi hissettim, tam şu anda, Hawke ile, kim olduğumun önemli olduğu yerde ne olduğumun değil. Tanrıların beni değersiz bulup bulmaması önemli değildi çünkü buna değerdim; kahkahaya ve heyecana, mutluluğa ve beklentiye, güvenliğe ve kabule, zevke ve deneyime, Hawke'ın bana hissettirdiği her şeye. Ve bundan ne sonuç çıkarsa çıksın değerliydi çünkü bu sadece onunla ilgili değildi. Ondan kalmasını istediğim andan beri biliyordum.

Benimle ilgiliydi.

Ne istediğimle ilgiliydi.

Benim tercihimle.

Derin bir nefes aldım ve yanma azaldı. Hawke hâlâ üzerimde, bekliyordu. Yavaşça, kalçalarımı ona doğru kaldırdım. Biraz acıttı ama eskisi kadar değil. Tekrar

denedim. Hawke titredi ama hareket etmedi. Omuzlarındaki tutuşum gevşeyip tamamen farklı bir sebepten nefesim kesilene kadar. Yanan bir sürtünme hissi vardı ama aynı değildi. Karnımdaki kaslar, içimden bir zevk dalgası geçerken gerildi.

Ancak o zaman Hawke hareket etti ve o kadar dikkatlice, o kadar nazikçe yaptı ki gözlerimin yaşardığını hissettim. Kollarımı boynuna doladığımda onları kapattım, bir kez daha deliliğin içinde, duyguların yoğunluğunda kaybolmaya izin verdim. Bir tür ilkel içgüdü onu takip etmem için kalçalarımı yönlendirdi. Birlikte hareket ediyorduk, odadaki tek ses benim yumuşak iç çekişlerim ve onun derin iniltileriydi. O zarif, neredeyse acı verici sarmal his geri döndü. Bacaklarım kendi isteğiyle kalçalarının etrafında kıvrılarak kalktı. İçimdeki baskı bir kez daha artıyordu ama bu sefer daha güçlüydü.

Hawke bir kolunu başımın altından geçirdi ve diğer eliyle kalçamı sıkarken, elini omzuma doladı. Daha hızlı, daha derin hareket etmeye başladı, beni altında tuttukça daha da güçlendi. Ona tutundum, ağzım körü körüne onunkini buldu ve eli aramıza girdi. Başparmağı hassas bölgeyi buldu ve kalçaları dar daireler çizerek benimkine değdiğinde gerilim bir kez daha arttı. Hisler içimden geçerken çığlık attım, öncekinden daha yoğun ve sarsıcıydı. Bana daha önce verdiği rahatlama bir şekilde bunun yanında hiçbir şeymiş gibi geliyordu. Mümkün olan en iyi şekilde parçalara ayrılıyordum ve ancak son dalga zirve yapmış gibi göründüğünde, elini altımdan çekerken yüzüme sabitlenmiş o yoğun altın gözlerin farkına vardım. Başından beri izlediğini biliyordum ve inleyerek nefesimi verdim.

Titreyen elimi yanağına koydum. "Hawke" diye fısıldadım, keşke hissettiklerimi, hâlâ hissettiklerimi kelimelere dökebilseydim diye düşündüm.

Yüzü kıpkırmızı oldu ve çenesi gerildi ve sonra... kalan kontrolünü kaybetmiş gibi görünüyordu. Vücudu benimkiyle birleşirken bizi yatağın diğer tarafına taşıdı. Ellerimin altında, kasları esnedi ve yuvarlandı ve sonra başı geriye düştü ve titreyerek inledi.

Başı benimkinin yanına, boğazımın yan tarafındaki hassas alana düştü. Kalçalarının hareketi yavaşlarken dudaklarının titreyen nabzıma değdiğini hissettim. Dişlerinin tenimde sıyrılması içimde bir ürperti yarattı ve sonra dudaklarını bastırdığını hissettim.

Bu şekilde ne kadar kaldığımızı bilmiyordum, nemli cildimiz soğuyor ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken nefesimiz yavaşlıyordu. Kasları gevşemişti ve ağırlığı dirseklerindeydi ama yavaş yavaş vücudundaki gerginliği fark ettim. Bu yeteneğimdi, başdöndürücü duygularımı yavaşça karıştırıyordu.

Hawke'ın dudakları yavaşça yanağımı sıyırdı ve sonra benimkileri buldu. O beni yumuşak, tatlı bir şekilde öptü. "Bunu unutma."

Çenesine dokundum. "Unutabileceğimi sanmıyorum."

"Bana söz ver" dedi başını kaldırırken beni duymuyormuş gibi görünüyordu. Bakışları benimkilere takıldı. "Bunu unutmayacağına söz ver Poppy. Yarın, ertesi gün, gelecek hafta ne olursa olsun, bunun gerçek olduğunu unutmayacaksın."

Gözlerimi çeviremedim. "İnan bana. Unutmayacağım."

34. BÖLÜM

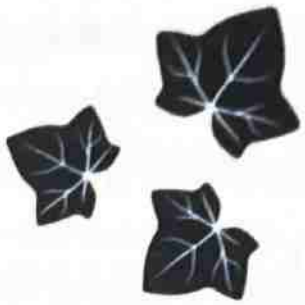

Birkaç saat sonra, bir gürültü beni uykumdan uyandırdı. Ben kendi tarafımdaydım ve uzun, sıcak bir vücut benimkinin etrafına sarılmıştı. Bir bacak, uyluklarımın arasına sıkışmıştı ve kollarla sarmalanmıştım. Hâlâ yarı uykuda olmama rağmen bedenimin her parçası birinin yanında olmanın alışılmadık hislerinin farkında vardı. Tenime değen tenin hissi, pürüzlü kısa tüyler, başımın altındaki kaslar ve yanağımdan süzülen sıcak nefes. Her şey harika ve yeniydi. Uykunun ağları hâlâ düşüncelerimi bulandırıyorken bile bu duygudan kurtulmanın kolay olmayacağını biliyordum.

Hatırladığım son şey Hawke'la yüz yüze yattığımdı. Saçımla oynarken bana daha küçük yaralarının nasıl olduğunu anlatmıştı. Birkaçı pervasız, maceracı bir çocuk olduğu zamanlardan gelmesine rağmen, çoğu savaşırken olmuştu. Ben de kendiminkilerden bazıları hakkındaki gerçeği onunla paylaşmak istiyordum ama o sıralarda dalmış olmalıydım.

Hawke arkamda kıpırdadı, ses yeniden geldiğinde başını kaldırdı. Kapıya hafifçe vuruluyordu. Dikkatlice ba-

cağını benimkilerin arasından çıkardı. Bir saniye hareketsiz kaldı ve sonra parmak uçlarını kolumda hissettim. Yavaşça aşağı indiler ve sonra battaniyenin örttüğü kalçalarımın üzerine kaydılar. Kendini geri çekerken kolunun yastıkla yer değiştirdiğine emin oldu ve battaniyeyi göğsüme kadar çekti. Dudaklarıma uykulu, memnun bir gülümseme geldi.

O kalkarken yatak çöktü ve sonra ayak ucunda durduğunu gördüm. Gözlerimi kırparak açtım. Kandillerden biri hâlâ yanıyordu, odanın etrafında yumuşak yağlı bir parıltı vardı. Küçük pencerenin altı hâlâ zifiri karanlıktı ancak Hawke'ın pantolonunu çekerken düğmelerini açık bırakarak doğrulduğunu gördüm. Bu görüntüyle midem kasıldı. Kapıya bu şekilde gitti, üstsüz ve yarı çıplak. Bu, dışarıda her kim varsa ona, burada neler olduğunu belli etmez miydi?

Paniğin başlamasını bekledim. Tehlikeli ve yasak bir pozisyonda keşfedilmenin endişesi ve korkusunun.

Gelmedi.

Belki de hâlâ yarı uyanık olduğum için. Belki de kaslarımdaki hoş uyuşukluk bir şekilde beynime sızmış ve sağduyumu eritmişti.

Belki de yakalanmak umurumda değildi.

Hawke kapıyı araladı ve dışarıdaki her kimse duyamayacağım kadar alçak sesle konuştu. Hawke'ın cevabını duyamadım ama kendisine verilen bir şeyi kabul ettiğini gördüm. Tekrar kapatmadan önce kapıda sadece birkaç dakika kaldı ve taşıdığı her şeyi sandalyeye koydu.

Uyanık olduğumu görünce benim tarafıma geçti. Bir şey söylemeden uzandı, bir tutam saçı yakaladı ve yüzümden geriye doğru taradı.

"Merhaba" diye fısıldadım, yanağımı avucuna bastırırken gözlerimi kapattım. "Uyanma zamanı mı?"

"Hayır."

"Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda. Sadece birkaç şey halletmek için çıkmam lazım" diye yanıtladı. Gözlerimi açtım. Başparmağını yanağımda, yaraizimin hemen altında gezdirirken bana baktı. "Henüz kalkmana gerek yok."

Emin misin?" Esnedim.

Hafif bir sırıtış ortaya çıktı. "Eminim, Prenses. Uyu." Battaniyeyi bir kez daha üzerime çekti ve ayağa kalktı. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Bir şey söylemek istedim, bir şekilde aramızda geçenleri ve benim için ne anlama geldiğini kabul etmek istedim ama nasıl söyleyeceğimden emin değildim ve gözlerim ağırlaşıyordu. Tekrar uykuya daldım ama orada uzun süre kalmadım. İkinci kez uyandım, lamba hâlâ yanıyordu ve yatak yanımdaydı.

Bacaklarımı esnettim ve kasıklarımdaki donuk, garip ağrıyla beraber dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Dün gecenin hatırlatılmasına ihtiyacım yoktu ama işte oradaydı. Odaya baktım, bakışlarım sandalyeye takıldı. Kıyafetlerim orada katlanmıştı. Kapıya gelen Magda mıydı? Ya da başka biri miydi? Her iki durumda da Hawke'ın üstsüz kapıyı açmış olmadı herşeyi ortaya döküyordu.

Küçük pencereye bakarak orada uzanırken dudağımı ısırdım. Daha önce olduğu gibi, panik ya da korku yoktu. İnsanlar konuşuyordu. Öyle ya da böyle, burada olanlar Arnavut kaldırımlı sokakların ötesine geçecekti. Sonun-

da başkente, sonra da Kraliçe'ye gidecekti. Küçük bir ihtimalle ona ulaşmasa dahi, tanrılar artık gerçek bir bakire olmadığımı bileceklerdi. Bunun, onların gözünde hâlâ *Bakire* olduğum anlamına gelip gelmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama artık kendi gözümde bir Bakire değildim.

O hayata geri dönemezdim.

Kısa bir korku patlaması göğsümü deldi ama bu sorun değildi, çünkü bir kararlılık dalgası onu hızla suyun alevleri boğması gibi boğdu.

Hakkım olmayan o hayata, yeteneğimi saklamaya ve insanlara yardım edememeye, başkalarının benimle ve benimle istedikleri her şeyi yapmalarına izin vermeye geri *dönmezdim*, çünkü orada başka seçeneğim yoktu veya sürekli olarak başkası için duyduğum korkudan yapılan her şeyi kabul etmek zorunda kalmıştım. Çünkü Kraliçe'nin bana asla kötü davranmayacağını bilmeme rağmen, yeteneğimi saklamam, sessiz ve görünmez, dostça ve yatıştırıcı olmam bekleniyordu. Bunların her biri doğamın özüne ters düşüyordu.

Yükselemezdim.

Bu da önümde iki seçenek olduğu anlamına geliyordu. Ya ortadan kaybolmaya çalışırdım ve çok az insan neye benzediğimi bildiği için bu kadar uzun süre peçenin arkasında saklanmak burada bir fayda sağlardı. Ancak, kabataslak tanınmamı sağlamaya yetecek kadar şey vardı. Her şehrin ve kasabanın bana dikkat etmeleri için bilgilendirileceğinden emindim, ancak nasıl görünmez kalınacağını biliyordum.

Ama nereye gidebilirim ki? Nasıl hayatta kalabilirdim

ki? Bana eşlik etmesi gerekirken ortadan kaybolursam, Hawke'a ne olurdu?

Şimdi çok bilinmeyenli, belirsiz geleceğimin Hawke'ı da kapsadığını düşünmemiştim. Ancak yine de göğsüm pır pır ediyordu. Dün gece paylaştıklarımız fiziksel tatmin arayışından daha fazlası olsa gerekti. Bunu her yerde bulabilirdi ama beni seçmişti.

Ve ben de onu seçmiştim.

Bu, dün gecenin ötesine geçen bir şey olmalıydı; tecrübe etme fırsatı bulacağımı hiç düşünmediğim bir şey.

Hawke hayatımın bir parçası olsun ya da olmasın, diğer seçeneğim Kraliçe'ye gidip dürüst olmaktı. *Bu* beni korkuttu, çünkü onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Ama anlaması gerekiyordu. Annemle birlikteydi ve ben Kraliçe'nin favorisiydim. Böyle olamayacağımı anlamalıydı. Ve eğer anlamazsa, anlamasını sağlamalıydım.

Oturdum ve battaniyeyi etrafıma sardım.

Ne yapamayacağımı biliyordum ama uzun vadede bunun krallık veya benim için ne anlama geldiğini bilmiyordum. Pencerenin dışındaki gökyüzü aydınlanmaya başladı. Hawke'la bu konuyu konuşacaktım, daha fazla bekleyemezdim. Bilmesi gerekiyordu ve ben de ne düşündüğünü bilmek istiyordum.

Ne söyleyeceğini.

Şafağın hızla yaklaştığını bilerek, kalktım ve hazırlandım, kalan suyu hızlıca yıkanmak için kullandım. Su soğuktu ama tekrar temiz suya ne zaman erişebileceğimiz hakkında hiçbir fikrim olmadığı için şikâyet etmiyordum. Temiz kıyafetler giydiğim için rahatladım, hançeri uyluğuma bağladım. Tam saçımı örüyordum ki kapı çaldı.

Hawke'ın geleceğini düşünerek dikkatle yaklaştım. "Evet?"

Tanıdık bir ses "Ben Phillips" dedi.

Ben kapıyı açınca hızla içeri girdi ve beni bir adım geri atmaya zorlayıp arkasından kapıyı kapadı. Döndü, peleri-ni ayrılınca elinin kılıcının kabzasında olduğu anlaşıldı.

Zihnimde uyarı çanları çalarken bir adım geri çekildim.

"Yalnız mısın?" diye sordu, banyoya bakarak.

"Evet." Kalbim küt küt atıyordu. "Bir şey mi oldu?"

Bana döndü, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Hawke nerede?"

"Ben... Bilmiyorum. Neler oluyor?"

"Burada yanlış olan bir şeyler var."

Kaşlarım kalktı.

"Bu lanet şey hakkında hiçbir şey doğru değil. İçgüdülerimi dinlemeliydim. Bunca zamandır beni hayatta tuttular ama bu sefer dinlemedim" diyerek küçük bir eyer çantasının yerleştirildiği yere gitti. "Etrafa biraz baktım. Tek bir yükselmiş bile görmedim. Ve Lord Halverston? Kraliyete dair hiçbir kanıt görmedim."

"Bana adamlarıyla avlandığı söylendi" diye güvence verdim. "Magda'ya dün nerede olduğunu sordum."

Eline aldığı çantamla bana doğru baktı, koyu renk kaşları çatılmıştı. "Tanıdığın hangi Yükselmiş avlanmaya gider?"

"Bunu yapan birini tanımıyorum ama her Yükselmiş'i tanımıyoruz."

"Kimi tanımadığımızı biliyor musun? Bu Kieran denen adamı." Tam önümde durdu. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

Tüm bunlarla ne demek istedği konusunda kafam karışmıştı, başmı iki yana salladım. "Hiçbirinizi tanımıyorum."

Hawke hariç. Onu tanıyordum.

"Ne dediğimi anlamıyorsun. Kieran'ı hiç görmedim. Ta ki Sur'da belirdiği sabaha dek. Başkentte çalıştığından başka bir şey öğrenemedim. Duyduğum her şey kısa, belirsiz cevaplardı."

Yolculuk boyunca nasıl sık sık konuştuklarını hatırladım. Yine de Kieran'ın bir yabancının sorularını cevaplama konusundaki isteksizliği bir anlam ifade edemezdi. "Sur'da bir sürü muhafız var. Herkesi tanıyor musun?"

"Yeni bir transferin Bakire'ye eşlik etmekle görevli ekibin bir parçası olmasını şüpheli bulacak kadar biliyorum" dedi. "Hawke tarafından şahsen talep edildi, nispeten yeni bir transferdi, bir şekilde, birkaç ay içinde, tüm krallığın Kraliyet Muhafızlarındaki en önemli insanlarından biri haline geldi."

Keskin bir nefes aldım. "Neden bahsediyorsun?"

"Hawke kimsenin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediği bir diğer kişi. Ama ortaya çıktı ve şimdi bir değil, iki Kraliyet Muhafızı eksildi."

Ağzım açık kaldı. "Rylan ve Vikter öldürüldüğünde ben de oradaydım..."

"Ve zar zor erkek sayılabilecek bir oğlanın sizin gardiyanınız olabilmesi için; adayın önüne geçebilmesinin normal olmadığını biliyorum" diyerek sözümü kesti. "Masadonya'ya hangi referanslarla geldiği ya da Komutan'ın onun hakkında ne söylediği umurumda değil. Hawke, Kieran'ı istedi ve işte buradayız, hiçbir Yükselmiş'in bulunamadığı bir kalede."

"Ne demeye çalışıyorsun, Phillips?"

"Bunun bir tuzak olduğunu söylemeye çalışıyorum. Onlarla şehirden çıktık ve lanet olası bir tuzağa düştük."

"Onlar mı?" diye fısıldadım.

"Kieran" diye yanıtladı. "Hawke."

Bir an için tek yapabildiğim ona bakmaktı.

"Bunu duymak istemediğinizi biliyorum. Siz ve Hawke... yakın görünüyorsunuz ama size söylüyorum, Bakire, bu yer veya onlar hakkında doğru olmayan bir şey var ve..."

"Ve ne?"

"Evans ve Warren kayıp." Tekrar kapıya bakarken iki gardiyanın adını anmıştı. "Buraya geldikten bir saat sonra ne Luddie ne de ben onları bir daha göremedik. Kendilerine tahsis edilen odalarına gitmişlerdi ve şimdi ortadan kayboldular. Yataklarına dokunulmamış ve kalenin hiçbir yerinde onları gören olmamış."

Bu... Eğer doğruysa, iyi değildi. Ama söylediği şey, inanılmazdı. Kieran'ı tanımıyordum ama Hawke'ı tanıyordum ve Hawke Kieran'a güveniyorsa, ben de güveniyordum. Peki, Phillips bunları söyleyerek ne kazanacaktı ki?

Zihnimden geçen seçenek karşısında tenim ürperdi. Phillips bir Alçalmış olmalıydı. Şok olmuştum, inanmak istemiyordum ama Ayindeki Alçalmış'ların kutlama için nasıl giyindiklerini hatırladım. Başından beri kalabalığın içine karışmışlardı. İmkânsız değildi.

Çünkü hiç bir şey imkânsız değildi.

Ve Phillips bir Alçalmış ise, o zaman bu... Kötüydü. Son derece iyi eğitilmişti. Daha da kötüsü, silahlı ve eğitimli olduğumu biliyordu, bu yüzden onu şaşırtma şansım da yoktu. Bu odada onunla yalnız kalma fikrini de

sevmiyordum, özellikle de yakınlarda kimin olduğunu bilmediğim bir yerde.

Etrafımda insanların olması gerekiyordu.

"Peki. Sen... Uzun zamandır Masadonya'dasın. Ve Vikter... Senin hakkında her zaman yalnızca iyi şeyler söylemiştir" dedim. Kendimi bildim bileli Vikter, Phillips'ten hiç bahsetmemişti ama bana inanmasına ihtiyacım vardı. Duyularımı o zaman açtım. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Tanrılara şükür, zekisiniz. Sizi buradan sürükleyerek çıkarmak zorunda kalmaktan korktum." Duyguları içimden süzülürken kapıya bir kez daha baktı. "Buradan hemen çıkmalıyız."

"Peki sonra?" Hissettiklerimi anlamlandırmam biraz zaman aldı. Dikkate değer bir acı yoktu ama korkunun tadına baktım.

"Gel." Bana kapıyı işaret ederken eli hâlâ kılıcının kabzasındaydı. Kapıyı açtı ve dışarıyı çabucak kontrol etti, bana sırtını dönmesinden yararlanamayacağım kadar çabuk hem de. "Temiz." Gözleri benimkilerle buluştu. "Size doğruyu söylediğimi bildiğiniz inanmak istiyorum ama aptal değilim. Muhtemelen silahlı olduğunuzu ve kullanabileceğinizi biliyorum. Bu yüzden ellerinizi görebileceğim bir yerde tutmanızı istiyorum. Size zarar vermek istemiyorum ama sizi buradan çıkarıp güvenli bir yere götürmek için etkisiz hale getirmem gerekirse, bunu yaparım."

Tehdit edilmek beni tam olarak güvende hissettirmedi ama korkmuştu.

Korkmuştu. Kenara çekilirken o kadarını anlamıştım ve benim önden yürümemi istediğini fark etmiştim. Elim,

hançere uzanmak için seğirdi. Neden korkuyordu? Yakalanmaktan mı?

"Luddie ve Bryant ahırda bizi bekliyor. Atları hazırlıyorlar."

Başımı eğdim, salonun diğer ucundaki kapı açılır açılmaz adım attım.

Kieran, soğuk hava koridorda dalgalanırken dışarı çıktı. Pelerinim olmadan çok uzağa gidemezdim. Phillips bunu anlamamış mıydı? Yoksa konumuzla ilgisi yok muydu? Kieran durdu, kaşlarını kaldırdı. "Burada ne yapıyorsun?"

Cevap veremeden Phillips'in kılıcını kınından çıkardığını duydum. Kalbim küt küt atmaya başladı.

"Burada ne yapıyorsun?" Phillips bağırdı. "Gitme zamanı değil."

İleri doğru atıldı. "Odama gidiyordum." Bakışları bana kaydı. Phillips'in kılıcını hazırladığını fark ettiğini sanmıyordum. "Ve soruma cevap vermedin."

Phillips arkamdaydı ve dikkatli olmam gerektiğini biliyordum. Beni hayatta tutmak istiyor olabilirdi ama ölümüm de verilmek istenen bir mesaj kadar etkili olurdu. Hançerime dokunamadan kılıcı sırtıma geçirirdi.

Kieran'a sessizce bakarken, dile getiremediklerimi Kieran'ın anlaması için tanrılara yalvardım.

Kieran adım atarken el de yavaşça yanındaki kılıca gidiyordu. "Burada neler oluyor?"

Phillips kolumu tuttu, beni geri çekti. Oldukça hızlı bir biçimde kılıcını çekti. Kieran da öyleydi. Darbeyi saptırmıştı ama bıçağın ölümcül noktası yalnızca rotasından biraz ayrılmıştı. Göğsüne girmek yerine karnına ve bacağına geldi. Kieran kendisine bakarken çığlık attım.

Kieran tökezleyerek döndüğünde çıkardığı ses bütün tüylerimi diken diken etti. Dona kaldım. Bir ölümlüden çıkacak sesle uzaktan yakından alakası olmayan o ses önce alçak bir gürültü olarak başlamıştı. Rylan'ın Kraliçe'nin Bahçesi'nde öldürüldüğü geceden önce de duymuştum. Alçalmış da aynı sesi çıkarmıştı.

Gürültü yükseldi, nefesimi kesen derin bir hırıltıya dönüştü. Başını kaldırdığında, kalbim neredeyse duracak gibiydi.

Soluk mavi gözleri...

Loş ışıkta parladılar.

"Bunu gerçekten yapmamalıydın." Ağzından çıkan ses sanki boğazı çakıl taşlarıyla dolmuş gibi karmakarışık ve pürüzlüydü. "Hem de asla."

Kieran kılıcını bir kenara attı ve tahta döşemeler çatırdadı. Önce silahını neden fırlattığını anlayamamıştım ama sonradan fark ettim.

O, *değişmişti.*

Teni ince ve koyu renkli görünüyordu. Çenesi belirginleşti, burnuyla birlikte uzadı. Görebildiğim her santimden bembeyaz renkli kürkler filizlenirken kemikleri çatırdadı ve yeniden şekillendi. Tuniği göğsünde parçalandı. Dizleri bükülürken pantolonu yırtıldı. İleri doğru eğildi, parmakları büyüdü, tırnakları yerine pençeler geldi. Soğuk, şiddetli bir hırıltıyla ağzını açarken kulakları uzadı. *Pençeleri* yere çarparken dişleri çenesinden fırladı.

Karşımızdaki adam sadece saniyeler içinde, artık orada durmuyordu. Onun yerine devasa bir yaratık dört ayak üzerinde duruyordu, neredeyse Phillips kadar uzun, kaslı ve zarif bir kürk kütlesi içindeydi. Gördüğüm şey varol-

ması mümkün olmayan, gördüğüm şey yüzyıllardır soyu tükenmiş, İki Krallar Savaşı sırasında öldürülmüş bir şeydi.

Ama Kieran'ın ne olduğunu biliyordum.

Aman Tanrılar!

Kieran *bir kurttu*.

"Koş." Phillips bağırdı, kolumu tuttu.

İkinci kez söylenmesine gerek yoktu.

Phillps Hawke hakkında tamamen yanılmış olmasına rağmen iş Kieran'a geldiğinde haklıydı. Belli ki onda inanılmaz derecede *yanlış* giden bir şeyler vardı.

Bize doğru sendeleyerek yaklaşırken Kieran'ın pençeleri ahşap üzerinden sıyrıldı ve Phillips'in pelerinini kıl payı kaçırdı. Hayatım boyunca hiç koşmadığım kadar hızlı koştum. Phillips kapıyı çekerek açarken omzumun üzerinden baktım. İçgüdülerim bunu yapmamamı söylüyordu ama kendimi durduramadım. *Baktım*.

Kurt havada kıvrılarak sıçradı. *Duvara* indi. Pençeleri taşa saplandı ve kendini fırlattı, koridorun yarısına indi.

"Git!" Phillips beni önündeki merdiven boşluğuna çekti.

Orası karanlıktı ve yolu gösterecek en ufak bir ışık bile yoktu. Botlarım taşın üzerinden kaydı. İnmeye başlayıp sallanırken korkuluğu tuttum, neredeyse düşüyordum. Ama durmadım.

Son basamaklardan ve kapıdan fırladık, beynim sonunda yararlı bir bilgi verdi, bana bir silahım olduğunu hatırlattı. Kantaşı. Kalp ya da kafasına denk gelirse bir kurdu öldürebilirdi, tıpkı bir Craven gibi.

Hançeri çekerken ayaklarım donmuş zemine çarptı.

"Ahırlar." Phillips koştu, pelerini arkasından kara su dalgaları gibi dalgalanıyordu.

Hawke.

Kieran Hawke'a bir şey mi yapmıştı? Kalbim bir an-

Yukarıdan gelen uluma, sabahın erken saatlerindeki sessizliği paramparça etti, o sırada kurt, korkulukların üzerinden geçerken başım sallandı.

Kurt arkamızdaki yere indi, başka bir ürpertici uluma sesi çıkardı.

Ormandan ya da kaleden bir cevap duydum. İçime bir soğuk terör dalgası gönderen bir kükreme.

Birden fazla vardı.

Tanrım. Nefes nefese kaldım, daha önce hiç sarf etmediğim kadar güç sarf ettim. Hawke olmadan buradan ayrılmamın imkânı yoktu ama o şeyden olabildiğince uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Odaklanabildiğim tek şey buydu çünkü yarım saniye bile yavaşlarsam üzerime gelecekti.

Köşeyi döndük, Phillips kayıyordu ama ahıra doğru koşarken dengesini yeniden kazanıyordu, görünürde tek bir koruma yoktu ve bu doğru değildi. Bu saatte dışarıda muhafızlar olmalıydı.

Luddie ve diğer muhafızı gördüm.

Atları ürküterek ahıra doğru fırladığımızda, Phillips bağırdı "Kapıları kapatın!" "Kahrolası kapıları kapatın!"

Ben bir rüzgâr gibi giderken iki adam döndü. Kurdu gördükleri anı anlamıştım.

"Hassiktir" diye fısıldadı Bryant, yüzünden kan çekilmişti.

Kieran bize yetişiyordu.

Tam Luddie ve Bryant şoku atlattıkları sırada kapının bir tarafına doğru fırladım. Bir tarafı Luddie ile tutarak, Bryant ve Phillips kendi taraflarını kapatmadan bir saniye önce kapattık.

"Kilitle onu!" Luddie bağırdı ve diğer ikisi döndü, ağır ahşap desteği kaptı. Desteği indirince ahşap yerine oturdu.

Nefes nefese geri gittim. Direklerden birine çarpana kadar geri gitmeye devam ettim. Hançerin kabzasını avucumun içine sıkıyordum. Ona baktım, kurt kemiğine.

Kurt çarpınca büyük, çift kanatlı kapı titredi.

Birisi "Bu düşündüğüm şey mi?" diye sordu. Sanırım Bryant'tı. "Kurt mu?"

"Tabii başka bir kurt benzeri yaratık bilmiyorsan, o zaman evet." Kieran tahta levhayı sallayarak kapıya tekrar vururken Phillips döndü. "Bu kapı uzun süre dayanmayacak. Başka bir çıkış yolu var mı?"

"Bir arka kapı var." Luddie öne çıktı. "Ama atlar sığmaz."

"Atları siktir et." Bryant kılıcını aldı. "Her şeyden önce buradan çıkmalıyız."

"Hawke'ı gördünüz mü? Gecenin bir yarısı çağrıldı" dedim. Üç çift göz üzerime dikildi ve ne düşündükleri umurumda değildi. "Onu gören oldu mu?"

Pençeli, kürk kaplı bir el ahşabı parçaladı. Kieran odun parçasını yakaladı, onu paramparça etti.

"Gitmemiz gerek." Phillips bana doğru geldi.

Yolundan çekildim. "Hawke'ı bulana kadar gitmiyorum..."

"Benim gördüğümü sen de gördün mü?" diye sordu Phillips, burun delikleri açılmıştı. "Sana söylediklerimi anladığını söylemiştin. Hawke da onlardan biri."

"Hawke bir kurt değil" diye savundum. "O *bunun* bir parçası değil." Kurt başka bir bölümü çıkarırken kapıyı işaret ettim. "Kieran konusunda haklıydın ama Hawke konusunda değil. Aranızda onu gören oldu mu?"

"Evet."

Kafamı, sesin geldiği yöne çevirdim. Bir adam gölgelerin arasında duruyordu ve birşeyler... İçimde bir şeyler burkuluyordu.

Işığa adım attı. Dalgalı kahverengi saçlar. Sakal izi. Soluk, kış mavisi gözler. Saf, katıksız bir öfke dalgası içimi titretti.

Bu, O'ydu.

Rylan'ı öldüren adam buradaydı ve gülümsüyordu. "Seni tekrar göreceğimi söylemiştim."

Bakışlarım ona döndü ve üç muhafız kılıçlarını ona doğrulturken kaşlarım çatıldı. "Bir *elin* eksik gibi görünüyor. Keşke onu yapsaydım."

Sol kolunu kaldırdı ve bileğinin hemen üstünde bir odun parçası duruyordu. "İdare ediyorum." O ürkütücü solgun gözler arkamızdaki Kieran'ın sesleri kesilirken bana döndü. Tek umudum bu işten sıyrılmamızı sağlayacak bir şey olmasıydı. "Sözümü hatırlıyor musun?"

"Kanımda yıkanacağını. Bağırsaklarımla ziyafet çekeceğini" dedim. "Unutmadım."

"Güzel" diyerek bir adım daha attı. "Çünkü bu sözü yerine getirmek üzereyim."

"Geri çekilin!" Phillips bağırdı.

"O bir kurt" diye uyardım, şimdi en az üç kişi olduğunu biliyordum.

Adam, "Akıllı kız" dedi.

Phillips yerinde durdu. "Ne tür bir şeytani yaratık olduğun umurumda değil, bir adım daha atarsan sonuncusu olur."

"Şeytani mi?" Başını geriye yasladı ve güldü, kollarını iki yanında kaldırdı. "Bizler tanrıların suretinde yaratıldık. Şeytani olanlar bizler değiliz."

"Kendine daha iyi hissetmek için ne söylemeye ihtiyacın varsa öyle söyle" diye cevapladım, hançeri sıkıca kavradım. "Kafa ya da kalp, değil mi Phillips?"

"Evet." Phillips çenesini eğdi. "İkisi de..."

Arkamızda, kapılar menteşelerinden fırlayıp ahırın kenarlarına çarparken levha parçalandı. Atlar şahlandı ama bağlı oldukları için bir yere gidemediler. Yana döndüm, hançerimi baktığım kurda doğru nişanlarken Kieran'ın samanların üzerinde belirdiğini göreceğimi düşündüm.

Ama gördüğüm şey neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden olmuştu.

"Hawke!" Çığlık attım, ona karşı nasıl hitap etmeye başladığım konusunda utanmayacak kadar rahatlamıştım. "Tanrılara şükür, iyisin."

"Ondan uzak dur." Phillips kolumu yakaladı.

Hawke'ın elinde bir şey taşıdığını görünce Phillips'ten kolumu kurtarmaya çalıştım. Kavisli bir yaya benziyordu ama bir çeşit kola monte edilmişti ve bir süngü üzerine takılmıştı ve bir şekilde yerinde sabit duruyordu. Her neyse. İşe yarayabilirdi. "Öldür onu!" Phillip'ten kurtulurken bağırdım. "O..."

Arkasında öyle büyük, iri bir şekil belirdi ki neredeyse Hawke'ın göğsüne ulaşıyordu. Kieran ona doğru sinsice

yaklaştı. Kalp atışlarım tekliyordu. "Hawke, arkanda!" diye bağırdım.

Phillips beni belimden yakaladı, Hawke garip yayı kaldırırken beni sürükledi. Kieran neredeyse ensesindeydi ve yayda kan taşı görmüyordum. Onu öldürmezdi.

Hawke'ın bakışları benimkiyle buluştu. "Sorun yok."

Hiçbir uyarı olmadan Phillips benden koparıldı. Öne düştüm, dizlerimin üzerine çöktüm. Arkama bakarken örgüm omzumun üzerinden kaydı, bir yanım Phillip'in elleriyle kurdu tuttuğunu görmeyi bekliyordu.

Kraliçe'nin Bahçesi'ndeki kurt hareket etmemişti ama Phillips...

Phillips direğe yaslanmıştı, kılıç samanların üzerindeydi. Dur. Yaslanıyordu ama ayakları yere değmiyordu bile ve samanların üzerine karanlık bir şey damlıyordu. Başımı kaldırdım.

Midem bulanırken çığlık bile atamıyordum. Hawke yayı fırlatmıştı. Onu yaparken görmemiştim bile ama yapmıştı. Süngü, Phillips'in ağzından geçip direğe saplanmış.

Titreyerek, Luddie'nin bağırdığını duydum. Hawke'a dönerek bakışlarımı Phillips'ten uzaklaştırdım.

Kurt formunda Kieran, havayı koklarken büyük kafası samanlara eğik bir şekilde yanından geçti. Luddie ona saldırdı ama ileri doğru düşerek duruşunu kaybetti.

Bir nefes aldım ama hissettiğim baskıyla geri verdim.

Luddie'nin ayağı takılmamıştı.

Siyah süngü onu arkadan yakalamıştı. Atlardan birinin arkasından, geçen gün bizi kapıda karşılayan muhafız çıktı. Delano. Onun da soluk renkli gözleri vardı. Artık kurda ait olduğunu bildiğim gözler. Yayı indirdi.

Bryant kaçtı.

Etrafında dönerek kaçtı ama çok uzağa gidemedi. Kieran çömeldi ve havalandı. Herhangi bir ok kadar keskin, hızlı ve en az onun kadar isabetli. Bryant'ın sırtına indi, onu saman öbeğine mıhladı. Muhafızın çığlık atma şansı bile olmadı. Kurt dişlerini gösterdi ve hamle yaptı.

Ahırda yankılanan ıslak çıtırtıyla başımı döndürdüm.

Sonra sessizlik oldu.

Rylan'ı öldüren adamın ileri doğru adım attığını gördüm, uzun bacaklarıyla yürüyüşü gevşek ve rahattı. Bana sırıttı. "Bu ana tanıklık etmek için burada olduğumdan çok mutluyum."

Hawke, "Kapa çeneni Jericho" diye yanıtladı, ses tonu sertti.

Yavaşça Hawke'a baktım. Olduğu yerde durdu, rüzgâr o siyah saç tellerini kaldırdı ve çarpıcı yüzünden geriye doğru savurdu. Gecenin bir yarısı odadan çıktığındaki gibiydi, sanki bundan saatler önce beni öptüğünde, bana dokunduğunda ve kollarına aldığında olduğu gibi.

Ama yanında kanlı bir kurtla duruyordu.

"Hawke?" Serbest elim altımdaki nemli samanı kavrarken fısıldadım.

Bana baktı ve yeteneğim canlandı. Görünmez kordon uzandı, bir bağlantı kurdu ve ondan hiçbir şey hissetmedim. Acı yok. Üzüntü yok. *Hiçbir şey yok.*

Geri çekildim, göğsüm inip kalkıyordu. Yeteneğimde bir sorun olmalıydı. Sadece Yükselmişler duygulardan yoksundu. Ölümlüler değil. Hawke değil. Ama sanki bağlantı Sur kadar kalın bir tuğla duvara çarpmış gibiydi.

Yeteneğimi içeride kilitli tutmaya çalışırken etrafıma

ördüğüm duvar kadar zorlu. O... Beni *engelliyor* muydu? Bu mümkün müydü?

Jericho, "Lütfen onu öldürebileceğimi söyle" dedi. "Hangi parçaları kesip geri göndermek istediğimi çok iyi biliyorum."

"Ona dokunursan, bu sefer bir elden fazlasını kaybedersin." Hawke'ın ses tonundaki soğukluk beni ruhuma kadar ürpertti. "Ona ihtiyacımız var." Bakışları benden ayrılmadı. "Canlı."

35. BÖLÜM

Dizlerimin üzerinde Hawke'a dik dik baktım, sözlerini duyuyor ve neler olduğunu görüyordum ama sanki beynim bunların hiçbirini sindiremiyor gibiydi.

Ya da beynim bunu işliyordu ama kalbim... Kalbim bunu reddediyordu.

Ona ihtiyacımız var.

Canlı.

Biz.

"Hiç eğlenceli değilsin" diye mırıldandı Jericho. "Bunu sana daha önce söylemiş miydim?"

"Onlarca kez" dedi Hawke ve irkildim. Tüm vücudum reddetti. Hawke'ın çenesi kasıldı, bakışlarını çevirdi ve ahırı taradı. "Bu dağınıklığın temizlenmesi gerekiyor."

Yanındaki kurt, yağmurdan gelen bir köpek gibi kendini salladı. Ve sonra arka ayakları üzerinde yükseldi ve kürkü içe doğru kıvrılarak kalınlaşan deriyi ortaya çıkardı. Bacakları düzleşti ve parmakları normal boyutlarına döndü. Çenesi yerine oturdu. Gömleği bir yerde kaybolmuş Kieran yırtık pantolonu içinde duruyordu Phillips'in kılıcının açtığı yara, pembe bir lekeden başka bir şey değildi.

Arkama yaslandım.

Kieran boynunu soldan sağa büktü ve kütletti. "Temizlenmesi gereken tek dağınıklık bu değil."

Hawke bana bakarken çenesinde bir kas oynadı. "Seninle benim konuşmamız gerek."

"Konuşma?" Bir kahkaha ağzımdan kaçtı ve tamamen yanlış geldi.

"Eminim birçok sorun vardır" diye yanıtladı ve aşina olduğum alaycı ses tonunun bir tınısını duydum.

Yine irkilmeme neden oldu. "Diğer... Diğer iki muhafız nerede?"

"Öldüler" diye yanıtladı hiç tereddüt etmeden yayı omuzunda dinlendirirken. "Talihsiz bir gereklilikti."

"Yaptığım işte iyiyim."

"Ve o da?"

"Öldürmek."

Hiç şüphesiz odadan çıktığında yaptığı şeyin bu olduğunu artık biliyordum. Arkasında toplanan diğerlerinin vücutlarının hâlâ sabah güneşini perdelediğini fark ettiğimde kulaklarımda bir uğultu vardı.

Bana doğru bir adım attı. "Hadi-"

"Hayır." Şaşırtıcı bir şekilde düzgünce ayağa kalktım. "Burada neler olup bittiğini bana söyle"

Hawke durdu. Konuştuğunda sesi bir nebze yumuşamıştı. "Burada neler olup bittiğini biliyorsun."

Aldığım sonraki nefes boğazımı ve ciğerlerimi yaktı çünkü bildiğimi fark etmiştim. Tanrılar aşkına, burada neler olup bittiğini biliyordum. Elijah'ı dışarıda dururken gördüğümde vızıltı arttı, kollarını geniş göğsü üzerinden kavuşturdu. Magda'yı gördüm, bir eli ahıra bakarken ha-

mile göbeğini koruyucu bir şekilde kucaklıyordu, yüzünde sempati ve *merhamet vardı.*
Seni bekleyen şeyden çok daha fazlasını hak ediyorsun.

Dün gece bana söylediği şey buydu. Ve ben, aptal, saf ben, Yükselişimi kastettiğini düşünmüştüm. Hayır, *bunu* kastetmişti.

Magda döndü, kaleye doğru yürürken Elijah'ın yanından geçti.

Zaten bildiğim şeye hayat verirken, söylerken sesim titreyerek, "Phillips haklıydı" dedim.

"Öyle miydi?" diye sordu Hawke, arkasındaki adamlardan birine garip yayı uzattı.

Karnına bakarken Kieran, "Phillips'in bazı şeyleri anlamaya başladığına inanıyorum" diye yanıtladı. Soluk pembe izler çoktan gitmişti. "Onu kontrol etmeye gittiğimde odadan çıkıyorlardı. Gerçi ona her ne söylediyse Phlipps'e inanmıyor gibiydi."

İnanmamıştım.

Phillips'e hiç inanmamıştım çünkü Hawke'a inanıyordum. Ona hayatım pahasına güvenmiştim ve...

Göğsümde sanki biri içime hançer sokmuş gibi ani bir ağrı belirdi. Aşağıya baktım çünkü çok gerçekçiydi ama içimden yayılan acıya eşit bir bıçak ya da kanlı bir yara yoktu. Yukarı baktığımda Hawke'ın çenesinde bir kas oynadı.

"Yani, bir daha hiçbir şeyi çözemeyecek." Jericho süngüyü yakaladı, onu paramparça etti. Phillips yere yığıldı. Jericho botuyla muhafızın cesedini dürttü. "Orası kesin."

Hawke'a döndüm, yer yarılıyor ve altımda kayıyor gibi hissediyordum.

"Sen bir Alçalmış'sın."

"Bir Alçalmış?" Elijah derinden güldü ve bu da irkilmeme neden oldu.

Kieran gülümsedi.

Jericho, "Ben de senin zeki olduğunu sanırdım" dedi.

Onları görmezden geldim. "Yükselmişlere karşı çalışıyorsun."

Hawke başıyla onayladı.

Göğsümde bir çatlak daha oluştu. "Sen... Bunu biliyor muydun... Rylan'ı öldüren bu şeyi?"

Jericho "Şey mi?" diye güldü. "Aşağılandım."

Hawke hiçbir şey söylemedi.

"Bu senin sorunun gibi geliyor, benim değil." Hawke'la tamamen yüzleştim. "Kurtların neslinin tükendiğini sanıyordum."

Hawke omuz silkerek karşılık verdi. "Doğru olduğunu düşündüğün ama öyle olmayan çok şey var. Ancak, kurtların soyu tükenmemiş olsa da onlardan çok fazla kalmadı."

"Rylan'ı öldürdüğünü biliyor muydun?" diye bağırdım.

Jericho araya girerek, "Hızlanıp seni yakalayabileceğimi düşündüm ama bunun nasıl sonuçlandığını biliyoruz" dedi.

Kafamı Jericho'ya çevirdim. "Evet, bunun senin için nasıl sonuçlandığını açıkça hatırlıyorum."

Üst dudağı uyarı hırıltısı gibi kıvrıldı ve tüylerim diken diken oldu.

"Bir açıklık yaratacağını biliyordum" diye yanıtladı Hawke, bakışlarım ona doğru yöneldi.

"Senin... Benim Kraliyet Muhafızım olmam için mi?"

"Sana yaklaşmam gerekiyordu."

Titrek bir nefes aldım, kalbim yarılmış gibi görünüyordu. "Bunu başardın, değil mi?"

Çenesindeki kas yine gerildi. "Düşündüğün şey... Gerçekle uzaktan yakından ilgisi yok."

"Ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrin yok" diye karşılık verdim, elim hançerin etrafına acı verici bir şekilde sarıldı. "Ve tüm bunlar...Ne? Numara mı? Buraya bana yaklaşmak için mi gönderildin?"

Kieran'ın kaşları kalktı. "Gönderildi..."

Hawke onu bir bakışla susturdu ve Kieran gözlerini devirdi.

Ne diyeceğini biliyordum. "Sen Karanlık Olan tarafından gönderildin."

Hawke, "Masadonya'ya aklımda tek bir amaçla geldim" diye yanıtladı. "Ve o sendin."

Ürperdim. "Nasıl? Neden peki?"

"Krallığın yeniden kurulmasını isteyen kaç yakınının Atlantia'yı desteklediğini bilsen şaşarsın. Bana yol açan birçok kişi."

"Komutan Jansen?" Şüphelenmiştim.

Hawke, "O akıllı" dedi. "Hepinize söylediğim gibi."

Boğazım ve göğsümle birlikte gözlerimin arkası yandı. "Başkentte hiç çalıştın mı?" Sonra bakışlarım Kieran'a doğru dönerken bir şey bana çarptı. "Şeydeki gece..." Kızıl *İnci'yi* söylemeye cesaret edemedim.

"Başından beri kim olduğumu biliyordun."

"Sen beni izlediğin sürece ben de seni izliyordum" dedi yumuşak bir şekilde. "Daha da uzun süredir."

O darbe neredeyse beni öldürüyordu. Sanki göğsüm parçalanmıştı. Arkamı dönmeye başladım ama Jericho'yu

gördüm, Hawke'ın bana daha kişisel, samimi erişim sağlaması için bir alan yaratmıştı.

Neredeyse hançerimi düşürmeme neden olan bir sarsıntıyla taşlar yerine oturdu. "Sen...Bunu bir süredir planlıyordun."

"Çok uzun bir süredir."

"Hannes." Sesim kalın ve kısıktı. "Kalp rahatsızlığından ölmedi, değil mi?"

Hawke, "Kalbinin ondan vazgeçtiğine inanıyorum" diye yanıtladı. "Kızıl İnci'deki o gece birasında içtiği zehrin kesinlikle bununla bir ilgisi vardı."

Uğultu neredeyse çok artmıştı. "Orada bir kadın ona içki ikram etti mi? Beni üst kata gönderen kişi?"

Hawke cevap vermedi. Delano ise, "Burada hayati parçalar eksik gibi hissediyorum." dedi.

Kieran, "Seni daha sonra aydınlatırım" diye yorum yaptı.

Hâlâ titriyordum. Bunu hissedebiliyordum. Tıpkı ahırın duvarlarının üzerime kapandığını hissedebildiğim gibi. İnanılmaz derecede saftım. "Vikter?"

Hawke başını salladı.

"Bana yalan söyleme!" diye bağırdım. "Ayine bir saldırı olacağını biliyor muydun? Bu yüzden mi ortadan kayboldun? Vikter öldürüldüğünde neden orada değildin?"

Yanaklarındaki çizgi daha da keskinleşti. "Tek bildiğim kızgın olduğun. Seni suçlayamam ama gerçekten sinirlendiğinde ne olduğunu da gördüm" dedi, bana doğru bir adım atarak ellerini kaldırdı. "Söylemem gereken çok şey var..."

Acı içimden püskürdü. Ayin gecesi Lord Mazeen'e dön-

düğüm zamanki gibi. Kendim üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. İçgüdülerimle hareket ettim, kolumu geri çektim ve hançeri fırlattım.

Bu sefer göğsüne nişan almıştım.

Hawke hançeri havada tutarak yana adım attığında küfretti. Arkasından biri, Hawke bana doğru dönerken kısık bir ıslık çaldı, yüzündeki inançsızlık ifadesi neredeyse komikti. Ama aklımın bir köşesinde, yakalayacağını biliyordum. Tek ihtiyacım olan dikkat dağıtmaktı. Böylece eğilip Phillips'in düşen kılıcını alabilirdim. Rylan'ı öldüren piçi hedef alarak sallandım. Jericho geri sıçradı ama yeterince hızlı değildi. Bu sefer karnından onu tekrar kestim.

"Kaltak" diye bağırdı Jericho elini fışkıran yaraya koydu.

Biri bana bir taraftan çarptı, sonra diğer taraftan. Kolum büküldü. Saldırganın ağırlığını ona karşı kullanarak sırtımı döndüğümde, karnımı sıcak bir şey kesti. Düştüler, kollarım hâlâ etrafımdaydı. Onlara kafa attım. Bir çığlık geldi ve tutuş kurtulabileceğim kadar gevşedi. Kılıcı samanlardan aldım ve körü körüne savurmaya başladım. Aşağı bakarken benden çok büyük olmayan bir erkeğin kahverengi gözlerinde sadece bir şok titreşimi gördüm. Kılıcı çekip çıkardım ve Hawke'la yüz yüze geldim.

Tereddüt ettim.

Tam bir aptal gibi, Karanlık Olan için çalıştığını bilmeme rağmen tereddüt ettim. O bir Alçalmıştı. Onun yüzünden bir sürü masum insan ölmüştü. Hannes. Rylan. Loren. Dafina. Malessa; tanrılar, onu öldürmüş müydü?

Vikter.

"Bu çok yaramazcaydı" diye azarladı Hawke, sanki onu tutmuyormuşum gibi kılıcı elimden kaptı. "İnanılmaz derecede vahşisin." Çenesini eğdi ve fısıldadı, "Bu beni hâlâ tahrik ediyor."

Dirseğimi dışarı çıkarıp yukarı kaldırırken Hawke kafasını geri çekti ve bir öfke çığlığı içimi parçaladı. "Kahretsin" dedi öksürerek; hayır, gülerek. *Gülüyordu.* "Az önce söylediklerimi değiştirmedi."

Döndüm ve kapılara doğru koşmaya başladım ama Elijah bir göz açıp kapayıncaya kadar önümde belirdi. Başını iki yana salladı, nefesinin altında usulca cıkcıklıyordu.

Dönerken, sıkılmış görünen Kieran'ı gördüm ve kutuplar arasında bir açıklık görerek fırıl fırıl döndüm. Geri çekildim–

Kollar beni belimden yakaladı ve onun kokusunu her yerde tanırdım. Çam ağacı. Yoğun baharat. *Hawke.* Sert, toprak zemin yüzüme doğru hızla yükseldi. Bu acıtacaktı. Kötü acıtacaktı.

Ama çarpma hiç gerçekleşmedi.

Bir kedi kadar çevik olan Hawke, düşüşün yükünü üstlendi, ancak iniş beni hâlâ sersemletiyordu. Bir an için hareket edemiyordum.

"Rica ederim" diye homurdandı Hawke.

Çığlık atarak, botumun topuğunu bacağına çarptım. Ben yuvarlanırken onun acı içinde aldığı nefes yüzüme bir gülümseme getirdi, karnım itiraz edp çığlık atana dek büküldüm ama onun tutuşunu gevşetebildim. Üzerine ata biner gibi oturdum.

Hawke bana gülümsedi, sağ yanağındaki gamze ortaya çıktı. "Bu işin gidişatı hoşuma gidiyor."

Suratına yumruk attım, gamzesinin tam ortasına. Ağrı parmaklarımın arasından geçti ama kolumu geri çektim.

Hawke bileğimi yakaladı ve vücudum neredeyse onunkiyle bir bütün oluncaya kadar beni aşağı çekti. "Bana kızgınmışsın gibi vuruyorsun."

Kaydım, dizimi bacaklarının arasına sıkıştırdım ve çok hassas bir bölgeyi hedefledim. Hareketi tahmin etti ve dizim kalçasına çarptı.

"Bu biraz zarar verirdi" dedi bana.

"Güzel" diye homurdandım.

"Şimdi, şimdi. Kullanamazsam daha sonra hayal kırıklığına uğrarsın."

Bir an için bunu söylediğine inanamıyordum ama söylemişti. Kesinlikle. "Vücudundan kesmeyi tercih ederim."

"Yalancı" diye fısıldadı.

İçimden gelen ses başka birinden gelseydi beni korkuturdu. Sıçradım ve tutuşundan kurtuldum. Ayağımı boğazına bastırmaya çalıştım ama Hawke yakaladı ve çekti. Yan tarafıma düştüm. Acı alevlendi ama yan tarafına bir yumruk atarken bunu görmezden geldim.

"Kahretsin" Kieran kelimeyi ağzından kaçırdı.

"Müdahale etmeli miyiz?" diye sordu Delano, endişeli görünüyordu.

"Hayır" diye cevapladı Elijah kıkırdayarak. "Bu uzun zamandır gördüğüm en iyi şey. Bakire'nin pes edebileceği kimin aklına gelirdi?"

Kieran, "İşte bu yüzden işi zevkle karıştırmamalısın" diye yorum yaptı.

"Durum bu mu?" Elijah ıslık çaldı. "Paramı ona yatırıyorum o halde."

"Hainler" diye nefes nefese kaldı Hawke, üzerine çıkana kadar beni yuvarladı. Yüzüne vurdum ama bileklerimi yakaladı. "Kes şunu."

Kalçalarımı kaldırmaya çalıştım ve işe yaramayınca, üst bedenimi yukarı ittim. Tüm gücümü harcadım ve o kolayca ben bileklerimden yere mıhladı.

"Kalk üstümden!"

"Kes şunu" diye tekrarladı. "Poppy. Dur-"

"Senden nefret ediyorum!" Adımın söylenmesiyle çığlık attım, öfkeyle bir çekip aldım. Yumruğumu onun yüzüne vurdum. "Senden nefret ediyorum!"

Kanlı dudakları geriye doğru çekilirken Hawke elimi yakaladı ve tekrar yere doğru silkti. "Kes şunu!"

Durdum.

Ona bakarken tamamen hareketsiz kaldım, şok birkaç dakika konuşma yeteneğimi elimden aldı. Onu... onun gerçekte ne olduğunu gördüm.

O sadece Karanlık Olan'ı takip eden herhangi bir Alçalmış değildi.

"Bu yüzden hiç gülümsemiyordun" diye fısıldadım.

Çünkü, nasıl yapabilirdi ki?

Keskin, sivri dişlerini saklamak zorundaydı.

İkisi birden.

Köpek dişleri.

Dudaklarımda hissettiklerimi hatırladım, boynuma ne kadar keskin dokunduklarını hatırladım.

Tanrılar!

Şimdi nasıl bu kadar hızlı hareket edebildiğini, neden tanıdığım herkesten daha iyi işitme ve görme yeteneğine sahip olduğunu ve neden bazen benden onlarca yıl daha

uzun yaşamış gibi konuştuğunu anladım. Köpek dişlerini hissetmeye ne zaman yaklaşsam bir öpücük vermek için acele etmesinin nedeni buydu.

O kadar kördüm ki.

Ölümlü değildi.

Bir kurt değildi.

Hawke bir Atlantisliydi.

İçimdeki bir şey solup giderken ürperdim. "Sen bir canavarsın."

Hawke'ın gözleri altın gibi parladı ve normal değillerdi. Hiçbir zaman doğal olmamışlardı. "Sonunda beni olduğum gibi görüyorsun."

Öyleydi.

Rüya kılığı altında gizlenmiş kâbuslardan ibaretti ve ben buna kanmıştım. Çok sert düştüm.

Dövüşme azmim kayboldu.

Onun bir Alçalmış olması yeterince kötüydü ama bir Atlantisli olması? Onun halkı, annemi ve babamı benden alan ve neredeyse beni öldürecek olan yaratıkları yaratmıştı.

Hawke bunu hissediyor gibiydi çünkü hızla hareket etti, beni ayaklarımın üzerine kaldırdı. "Delano" diye seslendi. "Götür onu."

Patates çuvalı gibi alındım ve Delano kollarımı iki yanıma kenetledi.

"Onu nereye koyayım?" dedi Delano.

Hawke'ın göğsü keskin bir şekilde yükseldi. "Kaçamayacağı ve kendine zarar veremeyeceği bir yere." Duraksadı. "Ya da bir başkasını incitemeyeceği... ki bu öncekinden daha olası."

"Onu esir mi alıyoruz?" diye sordu biri. "Onu hayatta mı tutuyoruz? Bunu besleyip, barındıracak mıyız?"

Bunu.

Karanlık Olan'ı destekleyen ve Craven yaratabilen canavarmışım gibi. Bu insanlara artık yardım edilemezdi.

Bir diğeri "O Bakire" diye bağırdı. "Ölmesi gerek!"

Bir anlaşma uğultusu duyuldu ve başka biri dedi ki, "Onu sahte Kraliçe ve Kralına geri gönderin. Sadece kafasını, böylece onlar için neyin yaklaşma olduğunu anlasınlar."

"Kan ve külden!" diye bağırdı genç bir çocuk grubun önüne doğru iterken. Önceki gün evden eve kaçan çocuktu.

Bacaklarım zayıfladı.

Bazı kişiler, "Biz doğacağız" diye yanıt verdi.

"Kimse ona dokunamaz." Hawke bahçedeki grubu taradı, onları susturdu. Geri dönerken, "Hiç kimse" diye tekrarladı. "Benden başka hiç kimse."

Kalenin altındaki nemli ve kasvetli hücreleri ve tavanın tamamını kaplayan bükülmüş, beyaz kemik kütlesini gördüğüm an içimdeki mücadele azmi geri geldi. İnsanların hiç çıkamadığı bir yere yerleştirilmeme izin vermem mümkün değildi. Öldüklerinde bile...

Delano hazırlıklı değildi.

Tutuşunu kırdım ve koridorun sonuna ulaştım ama tek çıkışın giriş olduğunu fark ettim. Onunla hesaplaştım ama köşeye sıkıştım ve Hawke'ınki kadar altın gibi gözleri olan başka birinin desteğiyle yerde ince bir yatak olan hücreye sürüklendim ve sonra kelepçelendim, soğuk demir bileklerime yapıştı.

Sonra tek başıma kaldım.

Arkamı döndüm, çıkış yolu göremedim. Çubuklardaki boşluklar çok dardı ve zincirleri çektiğimde, bağlı oldukları kanca yerinden kıpırdamadı.

Bir adım geri çekildiğimde panik hissi içimde kabardı. Bu nasıl olmuştu? Tamamen benim olacak bir geleceği tahmin etmekten ne yaptığımı ve bana ne olduğunu kontrol etmekten bu hale nasıl geldim? Beni parçalara ayırmak isteyen insanlarla çevrili bir hücrede zincirlenmeye?

Cevabı biliyordum.

Hawke.

Göğsümü kesen acı dilimi midemdeki ağrıyı gölgeledi. Boğazım ve gözlerim yandı. Hawke... Ölümlü bile değildi. O bir Atlantisliydi. Onun halkı ailemi öldüren, beni neredeyse öldürecek olan Cravenları yaratmıştı. Bu topraklarda durdurulamaz bir salgın haline gelmişti. Son Bakire'yi öldüren ve benim peşimde olan Karanlık Olan'ı destekliyordu. Hawke ve kurt, tanrıların sırt çevirdiği ve insanların karşı çıktığı her şeyin vücut bulmuş haliydi. Yükselmişler bu yüzden tanrılar tarafından kutsanmıştı.

Onun ne olduğunu nasıl göremedim? O kadar aptal olabilir miyim? Yoksa o kadar zeki miydi?

Yoksa ikisinin bir karışımı mı?

Çünkü Hawke çok iyiydi. Tüm doğru şeyleri söylemiş ve yapmıştı. Biriyle gerçek bir bağ kurmak, hayatı deneyimlemek ve kendimi canlı hissetmek için çok çaresizdim. O kadar umutsuzdum ki, beni uyarabilecek tüm işaretleri görmezden gelmiştim. Masadonya'ya tek bir emirle gelmişti: Bana erişim sağlamak. Bunu ve daha fazlasını yapmıştı. Arkadaşlığımı, güvenimi...

Titreyen, şiddetli bir öfke ve üzüntü içimi süpürdü. Çığlık atmak istedim ama ses boğazımdaki duygu düğümünü aşamadı.

Neden yapmış olduğu şeyi... yapmak zorundaydı ki? Söylediği ve yaptığı her şey zekice tasarlanmış bir kurnazlıktan başka bir şey değildi. Bana cesur ve güçlü olduğumu söylediğinde. Güzel olduğumu söylediğinde. Görünüşte tek bir amaca odaklanması göreve değil, emirlere dayanıyordu. Ve buna inanmıştım. Buna kanmıştım.

Doğru olan bir şey var mıydı?

Acısı öyleydi.

O kadarını biliyordum ama kaynağı neydi? Daha fazla emin olamazdım.

Titreyen ellerimi yüzüme kaldırarak örgümden kaçan saçlarımı geri topladım. Neden bu kadar ileri gitmek zorundaydı ki? Neden derimin altına ve kalbime girmek zorundaydı ki? Ona sadece güvenmekle kalmamıştım. Kendimi ona vermiştim. Her şeyimle.

Ve bu bir yalandı.

Kızıl İnci'deki ilk geceden beri kim olduğumu biliyordu ve bilmeden ona kendimle ilgili çok şey ifşa etmiştim.

Hücrenin köşesine doğru hareket ederek, yatağa oturdum ve yavaşça duvara yaslandım, karnımın üzerinde dilim dilim ateşli bir ağrı gibi yavaş ve ölçülü bir nefes aldım. Sağ elime baktım. Attığım yumruktan eklemlerim morarmış ve şişmişti. Gülümsemem çabucak soldu. Hawke'ın herhangi bir yaralanma belirtisi gösterdiğinden şüpheliydim. O bir Atlantisliydi.

Karnım düğüm düğüm oldu.

Bir parçam buna inanamıyordu. Çok... Ölümlü görü-

nüyordu ama bu beni neden şaşırtmıştı ki? Atlantisliler de tıpkı kurtlar gibi ölümlülere benzeyebilirdi. Bir Atlantisliyi öpmüştüm.

Bir Atlantisliyle *yatmıştım*.

Safra boğazımdan tırmanırken gözlerimi sımsıkı kapattım. Bunun hakkında düşünemezdim. Zihnimde çığlıklar yankılandı. Odaklanmam gerekiyordu.

Ne yapmam gerekiyordu?

Tüm kasaba beni öldürmek isteyen Alçalmışlar ve Atlantislilerle doluydu ve Tawny'nin geride kalmasına daha fazla minnettar olamazdım. Görünen o ki, Karanlık Olan gelene ya da emir verene kadar burada tutuluyordum. Karanlık Olan, son Bakire'yi öldürmüştü ve ben de burada yakalanmış ve onun için hazırdım. Buradan çıkmam gerekiyordu ama çıkış yolu yoktu.

Yukarı baktım, ürperdim. İpli, birbirine dolanmış kemikler bana Kanlı Orman'daki kökleri hatırlattı. Göğüs kafesleri ve uyluk kemikleri, omurgalar ve kafatasları birbirine tırmanmış ve üst üste binmişti. Burada tutulan herkesin bakması gereken, büyük ihtimalle burada tutulan mahkûmlara ne olduğunu hatırlatan bir şey. Böyle bir şeyi kim yaratabilirdi? Kim böyle bir şeye bakarak akıl sağlığını koruyabilirdi ki?

Kapı açılmadan ve ayak sesleri yaklaşmadan önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Midemin ne kadar boş olduğuna bakılırse, saatler geçmiş gibiydi. Gergindim, sadece Delano'nun olduğunu görünce rahatladım.

Küçük bir torba tutarak parmaklıklara çıktı. "Acıktın mı?"

Evet. Öyleydim ama cevap vermedim.

Torbayı içeri attı ve yumuşak bir ses çıkararak ayağımın dibine düştü. Torbaya dik dik baktım.

Delano, "Biraz peynir ve ekmek" dedi. "Sana yahni getirirdim ama yüzüme fırlatmandan korktum ve yahni ziyan edilemeyecek kadar güzel."

Ona baktım.

"Bunun yanlış bir tarafı yok. Zehirli falan değil."

"Neden söylediğin bir şeye güveneyim ki?"

"Kimsenin sana dokunmayacağını söyledi." Parmaklıklara yaslandı. "Bunun sana zarar verme konusunu da içerdiği, hiçbir mantıksal boşluğa yer vermiyor."

Dudağım kıvrıldı. "Neden bekleniyor? Karanlık Olan eninde sonunda beni öldürecek."

O solgun gözler benimkilerle buluştu. "Prens ölmeni isteseydi, çoktan ölmüş olurdun. Yemelisin."

Prens. Alçalmışların Casteel'in gerçek varis olduğuna inanmaları bunu doğru kılmazdı.

Gözüm torbaya çarptı. Karnım açtı ve gücüme ihtiyacım vardı... ve muhtemelen bir Şifacıya da çünkü yaranın kanaması durduğunda, muhtemelen burada enfekte olacaktı.

Şüpheyle hareket edip torbayı aldım. "Orada durup nasıl yediğimi mi izleyeceksin?"

"Boğulmanı istemem."

Gülmek için garip bir dürtü geldi ama keseyi açtım ve peynir ve ekmeği yedim. Yiyecekler bir taş yığını gibi boş mideme yerleşti.

Delano ondan sonra konuşmadı. Ben de konuşmadım ve dönüp duvara yaslandım. Bir süre sonra kapı bir kez daha açıldı ve istemediğim halde dışarı baktım. Uzun

boylu, çok tanınır bir siluetin siyahlar içinde olduğunu gördüm, tıpkı... Bayan Willa Colyns'in günlüğü için benimle alay eden gardiyana benziyordu. Kalbim sanki bir yumruğun içinde kalmış gibi sıkıştı.

Hawke parmaklıklı kapının önünde durdu hem tanıdık hem de bir yabancının çarpıcı yüzüydü.

Hawke "Git" diye emretti ve Delano başını eğip gitmeden önce bir an tereddüt etti. Sonra sadece biz vardık, parmaklıklarla ayrılmıştık.

Hawke, "Poppy" diye iç çekti ve ürperdim. "Seninle ne yapacağım?"

36. BÖLÜM

Sanki önceden bilmiyormuş gibi.

"Bana böyle hitap etme." Ayağım üzerine kalkarken, yaramın etrafındaki hassas derinin ezilmesini görmezden geldim, zincirler taş zemine çarptı. Acı içinde duruyordu ama bunu görmesine izin veremezdim.

"Ama yaparken benden hoşlandığını sanıyordum."

"Yanılmışsın" diye yanıtladım ve gülümsedi. "Ne istiyorsun?"

Kafası eğildi ve bir kalp atışı geçti. "Tahmin edebileceğinden daha fazla."

Bununla ne kastettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve umursamıyordum. Hayır, hiç de değil. "Beni öldürmeye mi geldin?"

"Şimdi, bunu neden yapayım ki?" diye sordu.

Ellerimi kaldırırken, zincirler şakırdadı. "Beni zincirledin."

"Evet."

Bu pişkin yanıtı duyunca öfke içimde volkan gibi patladı. "Dışarıdaki herkes ölmemi istiyor."

"Bu doğru."

"Ve bir Atlantislisin" diye tükürdüm. "Yaptığın şey bu, öldürürsün. Yıkarsın. Lanetlersin."

Homurdandı. "Tüm hayatı boyunca Yükselmişler tarafından kuşatılmış birinden bunu duymak ironik."

"Masumları öldürmezler ve insanları canavara dönüştürmezler."

"Hayır" dedi ve sözümü kesti. "Genç kadınları çırılçıplak soyup, bir direğe bağlayıp değersiz hissettirdikten sonra, başka ne yaptıklarını sadece tanrılar bilir. Evet, Prenses, onlar bu dünyada iyi ve doğru olan her şeyin gerçek örnekleri."

Dudaklarım ayrılırken keskin bir nefes aldım. Ürperdim. İmkânı yoktu.

"Dük'ün *derslerinin* ne olduğunu öğrenmeyeceğimi mi sandın? Bulacağımı söylemiştim."

Bir adım geri çekildim, gerçeği öğrenmesinin verdiği aşağılanma Dük'ün vurduğu kırbaçlardan daha kötü içimi yakıyordu.

"Kan Ormanı'ndaki bir ağaçtan kesilmiş bir baston kullandı ve seni kısmen soydu." Kalbim kaburgalarıma çarparken parmaklıkları kavradı. "Ve sana bunu hak ettiğini söyledi. Senin iyiliğin için olduğunu. Ama gerçekte, tek yaptığı acı verme konusundaki hastalıklı ihtiyacını tatmin etmekti."

"Nasıl?" diye fısıldadım.

Dudaklarının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Çok *zorlayıcı* olabilirim."

Başka tarafa baktım ve aniden Dük'ü zihnimde gördüm, kolları açılmış ve baston kalbine saplanmıştı. Gözlerim Hawke'a doğru dönerken bir sarsıntı beni sarstı. "Onu sen öldürdün."

Hawke o zaman gülümsedi ve daha önce hiç görmediğim bir gülümsemeydi. Bu sefer ağzı kapalı değildi. Durduğum yerden bile azı dişinin izini görebiliyordum. Bir sarsıntı daha içimi titretti.

"Evet" diye yanıtladı. "Ve Dük'ün ölümünü izlerken birinin gözlerinden akan hayatı izlemekten hiç bu kadar zevk almamıştım."

Ben bakakaldım.

"Bunu hak etti ve inan bana çok yavaş ve çok acı verici ölümünün Yükselmiş olmasıyla hiçbir ilgisi yok. Eninde sonunda Lord'a ulaşacaktım" diye de ekledi. "Ama o hasta piçin icabına kendin baktın."

Bilmiyordum... Bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyordum. Dük'ü öldürmüştü ve Lord'u da öldürecekti çünkü...

Bu düşünceleri keserek başımı salladım. Şu an nerede durduğumuzu düşünürsek, yaptığı şeyi yapmak için neden bu kadar istekli olduğunu anlayamıyordum. Anlamama gerek yoktu. En azından kendime öyle söyledim. Fark etmezdi. Derinlerde bir yerdeki gizli parçam, bana yaptığı şeyin Dük'ün nihai ölümünde rol oynama ihtimali olduğunu öğrenmesiyle heyecanlanmıştı.

Ona, "Sırf Dük ve Lord korkunç ve kötü diye, bu seni daha iyi yapmaz" dedim. "Bu, Yükselmiş herkesi suçlu yapmaz."

"Hiçbir şey bilmiyorsun, Poppy."

Çığlık atma dürtüsüne karşı direnirken ellerim yumruğa dönüştü ama sonra kapıyı açtı. İçimdeki her kas gerildi.

Hücreye girerken ona dik dik baktım. Keşke bir çeşit silah olsaydı. Tepeden tırnağa silahlı olsam bile yapabi-

leceğim çok az şey olduğunu biliyordum. Daha hızlıydı, daha güçlüydü ve beni bileğiyle bir dokunuşla alt edebilirdi.

Ama savaşarak ölürdüm.

Arkasındaki kapıları kapatırken, "Seninle konuşmamız gerek" dedi.

"Hayır, gerekmiyor."

"Başka seçeneğin yok, değil mi?" Bakışları bileklerimdeki kelepçelere düştü. Bana doğru bir adım attı ve sonra durdu. Gözlerinin gözbebekleri büyürken burun delikleri açıldı. "Yaralısın."

Benim kanım. Kanımın *kokusunu* aldı. Ağzım kurudu, geri çekildim. "Gayet iyiyim."

"Hayır, değilsin." Bakışları vücudumun orta kısmında durarak üzerimde gezindi. "Kanaman var."

Ona "Çok az" dedim.

Göz açıp kapayıncaya kadar tam önüme geçmişti. Nefes nefese, duvara doğru tökezledim. Daha önce böyle bir hızı nasıl saklamıştı? Tuniğimin kenarına uzandı ve panik içinde kaldım.

"Bana dokunma!" Yana adım atarak uzaklaştım, acı yanıma yayılırken irkildim. Kalbim kaburgalarıma çarparken bana bakarak sertleşti. "Yapma."

Bir kaşını kaldırdı. "Dün gece sana dokunmamla ilgili bir sorunun yoktu."

Dudaklarım bir hırıltıyla geri çekilirken ısı tenimi kapladı. "Bu bir hataydı."

"Öyle miydi?"

"Evet" diye tısladım. "Keşke hiç olmasaydı."

Tanrılar, bu gerçekti. Yaptığımız şeyin ne kadar gü-

zel ve hayat değiştiren bir his olduğunu ne kadar doğru hissettirdiğini unutmaktan başka bir şey istemiyordum.

Aptallık ettim.

Çenesi sertleşti ve uzun bir süre geçti. "Öyle de olsa, sen hâlâ yaralısın, Prenses ve ona bakmama izin vereceksin."

Hızlı hızlı nefes alarak çenemi kaldırdım. "Ya yapmazsam?"

Gülüşü bana daha önce olanları hatırlatıyordu ama şimdi soğuk bir sızıyla dolmuştu. "Sanki beni durdurabilirmişsin gibi" dedi yumuşak bir sesle ve söylediği şeyin gerçekliği ruhumu parçaladı. "Ya sana yardım etmeme izin verirsin ya da..."

Ellerimi yumruğa dönüştürdüğüm için parmaklarım karıncalandı. "Yoksa beni zorlayacak mısın?"

Hawke hiçbir şey söylemedi.

Ona baktığımda, ondan nefret ederken, bir daha asla hissetmeyeceğime söz verdiğim şeyi hissettiğim için kendimden nefret ederken göğsümde bir yanma başladı.

Çaresiz.

Reddedebilir ve bunu çok zorlaştırabilirim ama sonunda bunun ne faydası olacaktı ki? Beni alt ederdi ve tek yapabildiğim kendime daha fazla zarar vermek olurdu. Bunu yapacak kadar öfkeliydim ama aptal değildim.

Başka tarafa bakarak, ciğerlerimden uzun bir nefes almaya zorladım. "Kan kaybından ölmem neden umurunda?"

"Neden ölmeni isteyeyim ki? Bilseydim, neden dışarıda talep edilen şeyi kabul etmemiş olayım ki?" diye sordu ve başım ona döndü. "Ölüyken işime yaramazsın."

"Yani Karanlık Olan gelene kadar senin rehinen miyim? Hepiniz beni Kral ve Kraliçe'ye karşı kullanmayı planlıyorsunuz."

"Akıllı kız" diye mırıldandı. "Sen Kraliçe'nin en sevdiği Bakire'sin."

Nedenini bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum ama sadece beni kullanmayı planladığı için yaramla ilgilenmek istediği bilgisi derinden yaralıyordu.

"Şimdi seni kontrol etmeme izin verecek misin?"

Ona cevap vermedim çünkü söylediği şey gerçek bir soru değildi. Başka seçenek yoktu. Anladığımdan memnun görünüyordu çünkü bana uzandı ve bu sefer, vücudum sertleşti ve hareket etmedim.

Hawke'ın elleri koyu tuniğin kenarında kıvrıldı. Kumaşı kaldırdı ve ben de yanağımın içini ısırdım. Parmak eklemlerinin arkası karnımın ve kalçamın altını fırçaladı. Bunu bilerek mi yapmıştı? Gömleği yukarı çekmeye devam ederken parlak koyu dalgalarına baktım. Göğüslerimin hemen altında durdu, başka bir yara izi bırakması muhtemel olan yeri açığa çıkardı.

Eğer o kadar yaşarsam.

Çünkü akıllarındaki amaca hizmet ettikten sonra serbest bırakılacağımdan şüpheliydim. Bunun olması hiç mantıklı değildi.

Hawke bana, kanlı, sızan kesiğe, çok uzun süre baktı. Nabzım hızlandı ve dişlerinin –hayır, *köpek dişlerinin*– tenimde nasıl hissettirdiğini çok kolay anımsayabildim. Ürperdim. Tiksinti miydi? Korku mu? Belleğimin tetiklediği istenmeyen bir his mi? Belki de hepsiydi. Hiçbir fikrim yoktu.

Karnından konuşarak "Tanrılar" derken, kalın kir-

piklerinden bile ses geliyordu ve bakışları benimkiyle buluştu. Elmacık kemikleri altında gölgeler belirdikçe daha keskin görünüyordu. "Bağırsakların deşilebilirdi."

"Hep çok iyi bir gözlemci oldun."

Bana aptal bir kızmışım gibi bakarken bu yorumu görmezden geldi. "Neden bir şey söylemedin? Enfeksiyon kapabilir."

Kollarımı yanlarda tutmak içimdeki her şeyi söküp alıyordu. "Bana ihanet etmekle meşgul olduğunu düşünürsek, gerçekten çok fazla zaman yoktu."

Hunt'ın gözleri kısıldı. "Bu bir bahane değil."

Sert bir kahkaha attım ve hali hazırda ateşim olup olmadığını merak ettim. "Tabii ki hayır. Değer verdiğim insanların öldürülmesinde parmağı olan, bana ihanet eden ve ailemin katledilmesine yardım eden kişiyle planlar yapan kişinin beni kötü amaçlar için kullanmasının yaralı olmamı önemseyeceğini sanacak kadar aptalım."

O kehribar gözler altın bir ateşle dolup taştı. Yüzü kıpkırmızı oldu ve tüylerim ürperdi. Her zaman düşündüğüm gibi olmadığını yavaş yavaş hatırlayınca damarlarım buz kesti. Ölümlü. Kaçmak istememe rağmen geri çekilmeyi reddettim.

"Her zaman çok cesur" diye mırıldandı. Gömleğimi bıraktı ve arkasını döndü, görünüşe göre çok uzağa gitmemiş olan Delano'ya seslendi, çünkü saniyeler içinde hücrenin önündeydi.

Duvara yaslandım, Hawke Delano'nun istediği eşyaları getirmesini beklerken sessizdim. Bana bu kadar uzun süre sırtını dönmüş olması beni tehdit olarak görüp görmediği hakkında bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

Delano bir sepetle ortaya çıktı ve bu tür şeylerin neden hazır bulundurulduğunu merak etmeme neden oldu. Bakışlarım hücrede titredi. Esirlerini sağlıklı tutma işinde miydiler? Daha da iyisi, tüm Yükselmişlerin ve kaleden gelen Lordların son nefeslerini verdikleri yer burası mıydı?

Hawke benimle yüz yüze geldiğinde bir kez daha yalnızdık. "Neden yalan söylemiyorsun?" Hücrenin etrafına baktı, bakışları yatak olmadığını fark etmiş gibi kuru yatağa odaklandı. Omuzları gerildi. "Neden uzanmıyorsun?"

"Ayakta iyiyim, teşekkürler."

Sabırsızlık, elinde sepetle bana doğru yaklaşırken yüzeyin hemen altına doldu. "Diz çökmemi mi tercih edersin?"

Kabul etmeye başladığımda dudaklarıma korkunç keskin bir gülümseme geldi.

"Sakıncası yok." Alt dudağını ısırırken bakışları düştü. "Bunu yapmak, hoşuna gideceğini bildiğim bir şey için beni mükemmel bir yüksekliğe çıkarır. Ne de olsa canım hep bal çekiyor."

Şok içinde ciğerlerimden hava çıktı ama öfke çabucak ciğerlerime girdi. Duvardan uzaklaştım, karyolaya koştum. Ona buzlu bir bakış atarken ayakta pek durmadan yavaşça oturdum. "İğrençsin."

Nefesinin altında kıkırdayarak karyolaya doğru yürüdü ve diz çöktü. "Sen öyle diyorsan."

"Öyle olduğunu biliyorum."

Sepeti yere koyarken yarım bir sırıtma belirdi. Hızlı bir bakış, sargı bezleri ve küçük kavanozlar olduğunu gösterdi. Etkili bir silaha dönüştürülebilecek bir şey yok-

tu. Bana yaslanmam için işaret etti ve bir lanet mırıldandıktan sonra, istediğini yaptım.

"Diline dikkat et" diye mırıldandı ve bir kez daha tuniğime uzandığında onu kendim kaldırdım. "Teşekkür ederim."

Dişlerimi gıcırdattım.

Dizlerinin üstüne çöküp sepetten temiz bir şişe çekerken küçük bir gülümseme belirdi. Kapağını açtı ve acı, keskin bir koku küflü havaya çarptı.

"Sana bir hikaye anlatmak istiyorum" dedi yarayı incelerken kaşları indi.

"Hikâye zamanı havasında değilim..." diye tişörtümü tutarken nefes verdim. Bileğini iki elimle kavradım, zincirin soğuğunu karnımda zar zor hissediyordum. "Sen ne yapıyorsun?"

Gözleri bir kez daha lanet bir altın rengi ile parlayarak, "Bıçak neredeyse göğüs kafesini sökecekti" dedi. "Kaburgalarının yanından yukarı doğru çıkıyor."

Yara o kadar kötü değildi ama yanıma kadar çıkıyordu.

"Sanırım bu kılıç senden alınmaya çalışılırken oldu?" diye sordu.

Cevap vermedim ve bileklerini bırakmayınca, tutuşumu kırmasını bekledim ama bunun yerine iç çekti. "İster inan ister inanma, senden faydalanmak için seni soymaya çalışmıyorum. Buraya seni baştan çıkarmaya gelmedim, Prenses."

Rahatlama olarak gelmesi gereken şeyin tam tersi bir etkisi oldu. Göğsümdeki yanık boğazıma girdi, ona bakarken zar zor nefes alabildiğim bir düğüm oluşturdu. Elbette beni baştan çıkarmaya çalışmıyordu. Zaten bunu

yapmayı başardığından beri değil, sadece gardımı düşürmemi değil, aynı zamanda ona güvenmemi sağlamıştı. Ona içimi açmıştım, başka bir şey olma hayallerimi, başkente dönme korkumu ve aman tanrılar, yeteneğimi onunla paylaşmıştım. Kelimelerden çok daha fazlasını paylaşmıştım. Onu odama, yatağıma ve içime almıştım. Dokunuşumun onu tükettiğini söylemişti ve vücuduma, yaralarıma adeta tapıyor gibi davranmıştı. Beni daha da güzelleştirdiklerini söylemişti ve ben...

Onu seviyordum.

Onun gibi olmaktan fazlasını yapmıştım.

Tanrılar aşkına, yasak olmasına rağmen ona âşık olmuştum. Kraliçe'ye Yükselişi reddedeceğimi söylemenin kararımda rol oynadığını bilecek kadar ona âşık olmuştum. Boğazımdaki yanık gözlerimin arkasını doldururken parmaklarımda bir titreme hissettim.

"Bunların herhangi biri doğru muydu?" Soru, zar zor tanıdığım kısık bir sesle benden patlayıverdi ve kelimeler serbest kaldığı anda, onları geri almak istedim çünkü biliyordum... Cevabı zaten biliyordum.

Hawke, Teerman Kalesi'ndeki fuayeyi süsleyen heykeller kadar hareketsiz kaldı. Ellerimi çektim. Dudakları birbirine sıkıca bastırırken çenesinde bir kas görünüp kayboldu.

Düzensiz, kırılgan bir hıçkırık boğazıma tırmandı ve içimdeki her şeyi söküp alıyordu. Bu, göğsümün ortasında sıcak bir kömür gibi oturan utancı hafifletmek için pek işe yaramıyordu. *Ağlamayacağım. Ağlamayacağım.*

Artık ona bakamayan gözlerimi kapadım. İşe yaramadı. Hemen bana nasıl baktığını gördüm, dudakları şişmiş

ve parlaktı. Öfke, utanç ve daha önce hiç yaşamadığım derin bir acı göz kapaklarıma saplandı.

Ellerinin hareket ettiğini hissettim, dikkatlice tuniği kaldırdım, tüm göğsümü açığa çıkarmadan durdum. Bu sefer, parmakları cildimi taramadı ve daha önce olduğu gibi, loş ışıkta bile, daha soluk, neredeyse parlak yara izi parçalarının, özellikle bir Atlantislinin gözleri tarafından görülebildiğini biliyordum. Dün gece, onun için soyunmuştum ve söylediklerine inanarak karnını doyurmasına izin vermiştim. Çok ikna ediciydi ve gerçekten ne düşünmüş olabileceğini düşününce midem bulandı.

Yara izlerine dokunup öptüğünde neler hissetmiş olabileceğini.

Sessizliğe doğru konuştu ve beni ürküttü. "Bu, yakabilir."

Sesinin normalden daha huysuz geldiğini düşündüm ama sonra daha da yaklaştığını hissettim ve ilk ılık sıvı damlası yaraya çarptı. Kavurucu ağrı karnımın sağ tarafından ve kaburgalarımdan yukarı çıkarken dişlerimden hava tısladı. Kesikteki sıvı kabarcıklanınca kekremsi bir koku yükseldi ve acıyı memnuniyetle karşıladım, göğsümdeki zonklayan ağrı yerine ona odaklandım.

Başımı geriye doğru eğerek, yaraya daha fazla sıvı değerken gözlerimi kapalı tuttum, daha fazla köpük oluşuyor ve orta bölgemde titreyen başka bir acı dalgası gönderiyordu.

"Bunun için üzgünüm" diye mırıldandı ve neredeyse öyle olduğuna inanacaktım. "Oraya çoktan girmiş olabilecek herhangi bir enfeksiyonu yakması için biraz kalması gerekecek."

Harika.

Belki de aptal kalbimi yakar.

Sessizlik düştü ama uzun sürmedi. "Craven bizim hatamızdı" dedi ve beni korkuttu. "Onların yaratılışı. Tüm bunlar. Sisin içindeki canavarlar. Savaş yüzünden. Bu topraklara olanlar. Sen. Biz. Her şey İki Krallar Savaşı'ndan yüzyıllar önce, inanılmaz derecede umutsuz, aptalca bir aşkla başladı."

Boğazımı temizleyerek, "Biliyorum" dedim. "Tarihi biliyorum."

"Peki gerçek tarihi biliyor musun?"

"Tek tarih biliyorum." Gözlerim açıldı ve bakışlarımı zincirlerden ve bükülmüş kemiklerden uzağa kaydırdım.

"Sen sadece Yükselmişlerin herkesi inandırdığı şeyleri biliyorsun ve bunlar gerçek değil." Uzandı, karnımın bir kısmını kesen zinciri kopardı. Dikkatlice kenara çekerken gerildim. "Halkım binlerce yıl ölümlülerle uyum içinde yaşadı ama sonra Kral O'Meer Malec..."

"Cravenı yarattı" diye sözünü kestim. "Dediğim gibi..."

"Yanılıyorsun." Kaydı ve arkasına yaslandı, bir bacağı yukarı çekildi ve kolu dizine yaslandı. "Kral Malec umutsuzca ölümlü bir kadına âşık oldu. Adı Isbeth'ti. Bazıları onu zehirleyenin Kraliçe Eloana olduğunu söylüyor. Diğerleri onu bıçaklayanın Kral'ın, çok sayıda sadakatsizliği olduğu için terk ettiği bir sevgilisi olduğunu iddia ediyor. Ama her halükârda, ölümcül bir şekilde yaralandı. Dediğim gibi, Malec onu kurtarmak için çaresizdi. Onu yasak olmasına rağmen Yükseltme yoluna gitti... ki sen bunu şimdi Yükseliş olarak biliyorsun.

Kalbim boğazımda bir yere sıkıştı, duyguların dağınık düğümünün yanına.

Bakışları kalktı ve benimkiyle buluştu. "Evet. İlk yükselen Isbeth'ti. Sahte Kral ve Kraliçen değil. İlk vampir o oldu."

Yalan. Kusursuz, inanılmaz yalanlar.

"Malec ondan içti, sadece kalbinin iflas etmeye başladığını hissettiğinde durdu ve sonra kanını onunla paylaştı." Kafası eğildi, altın gözleri parlıyordu. "Belki de Yükseliş işiniz bu kadar iyi korunuyor olmasaydı, daha ince ayrıntılar pek sürpriz gibi gelmezdi."

Oturmaya başladım ama yarayı ve köpüren sıvıyı hatırladım. "Yükseliş Tanrılardan bir lütuftur."

Sırıttı. "Bundan çok uzak. Daha çok ölümsüzlüğe yakın bir şey yaratabilecek ya da kâbusları gerçeğe dönüştürebilecek bir şey. Biz Atlantisliler neredeyse ölümlü doğarız. Ayrılış'a kadar da öyle kalırız."

"Ayrılış?" Kendime hâkim olamadan sordum.

"Bu değiştiğimiz zaman." Üst dudağı kıvrıldı ve dilinin ucu keskin bir köpek dişini dürttü. Bunu biliyordum. Tarih kitaplarında vardı. "Dişler görünür, sadece beslendiğimizde uzar ve başka şekillerde de değişiriz..."

"Nasıl?" Merak beni ele geçirmişti ve bundan kurtulmayı başarırsam öğrenebileceğim her şeyin yardımcı olacağını düşündüm.

"Bu önemli değil." Bir beze uzandı. "Bizi öldürmek Yükselmişlerden daha zor olabilir ama öldürülebiliriz" diye devam etti. Bunu ben de biliyordum. Atlantisliler Craven gibi öldürülebilirler. "Ölümlülerden daha yavaş yaşlanırız ve dikkatli olursak binlerce yıl yaşayabiliriz."

Her şeyin önemli olduğunu belirtmek istedim, özellik-

le Atlantislilerin başka şekillerde nasıl değiştiğini ama merak beni alt etti. "Kaç... Kaç yaşındasın sen?"

"Göründüğümden daha yaşlı."

"Yüzlerce yaş büyük mü?" Diye sordum.

"Savaştan sonra doğdum" diye yanıtladı. "İki yüzyılın gelip geçtiğini gördüm."

İki yüzyıl mı?

Tanrılar...

"Kral Malec ilk vampiri yarattı. Onlar... Hepimizin bir parçası ama bizim gibi değiller. Gün ışığı bizi etkilemez. Vampirlere olduğu gibi değil. Gündüz vakti Yükselmişlerden hangisini gördün?"

"Güneşte yürümüyorlar çünkü tanrılar yürümüyor" diye yanıtladım. "Onları böyle onurlandırıyorlar."

"Ah, onların ne kadar iyi bir şey, değil mi?" Hawke'ın sırıtışı kendini beğenmişliğe dönüştü. "Vampirler bizim gibi ölümsüzlüğe mümkün olan en yakın şeyle kutsanmış olabilirler, ancak derileri çürümeye başlamadan gün ışığında yürüyemezler. Ellerini kirletmeden bir Yükselmiş'i öldürmek mi istiyorsun? Hiçbir gölgelik olmayan dışarda bir yere onları kilitle. Öğleden önce ölmüş olurlar."

Doğru olamazdı. Yükselmişler güneşe çıkmamayı *seçmişlerdi.*

"Ayrıca *beslenmeleri* de gerekiyor ve beslenme derken, kandan bahsediyorum. Yaşamak için bunu sık sık yapmaları gerekir, Yükselişten önce maruz kaldıkları ölümlü yaraları veya hastalıkları önlemek için. Yükselişten sonra üreyemezler ve birçoğu beslendiklerinde kana susamışlık yaşar, bu süreçte genellikle ölümlüleri öldürürler."

Kurulan sıvıyı emerken çok fazla basınç uygulamama-

ya dikkat ederek bezi yara boyunca ovaladı. "Atlantisliler ölümlülerle beslenmez..."

"Her neyse" diye tersledim. "Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

Bakışları benimkilerle buluştu. "Ölümlü kanının bize hiçbir değeri yok çünkü biz asla ölümlü olmadık, Prenses. Kurtların beslenmesine gerek yok ama bizim var. Gerektiğinde diğer Atlantislilerden besleniriz."

Başımı salladım. Buna gerçekten inanmamı nasıl bekleyebilir ki? Ölümlülere karşı davranışları, onları nasıl sürü olarak kullanmaları, tanrıları onları terk etmeye ve ölümlü halkı da isyana iten şey oldu.

"Kanımızı bir ölümlüyü dönüştürmeden iyileştirmek için kullanabiliriz, bir vampirin yapamayacağı bir şey bu ama en önemli fark Cravenın yaratılmasıdır. Bir Atlantisli asla bir tane bile yaratmadı. Ama vampirleri yaptılar. Ve eğer takip edemediysen tekrar edeyim, vampirler Yükselmiş olarak bildiğiniz kişilerdir."

"Bu bir yalan." Ellerim beyhude yere iki yanıma açıldı.

"Gerçek bu." Kaşları, yaraya bakarken yoğunluğu azaldı, sadece bezi bir kenara koyarken bana baktı. "Bir vampir başka bir vampir yaratamaz. Yükselişi tamamlayamazlar. Bir ölümlünün kanını kuruttuklarında onu Craven yapmış olurlar."

"Söylediklerin hiç mantıklı değil."

"Nasıl olmaz?"

"Çünkü söylediklerinin herhangi bir kısmı doğruysa, o zaman Yükselmişler vampir oluyor ve Yükselmiş yapamıyorlar." Öfke göğsümü yaktı, yaramı temizlemek için kullandığı sıvıdan daha kötüydü. "Eğer bu doğruy-

sa, diğerini Yükselmişleri nasıl yaptılar? Kardeşim gibi mesela?"

Çenesi sertleşti, gözleri buzula döndü. "Çünkü yaşam armağanını veren Yüksemişler değildir. Bunu yapmak için bir Atlantisliyi kullanıyorlar."

Sert bir kahkaha attım. "Yükselenler asla bir Atlantisliyle çalışmaz."

"Yanlış mı söyledim? Öyle olduğunu sanmıyorum. Bir Atlantisliyi *kullanıyorlar* dedim. Onlardan biriyle çalıştıklarını değil." Bir kavanoz aldı, kapağını açtı. "Kral Malec'in yaşıtları yaptığı şeyi keşfettiğinde, Yükseliş eylemini yasaklayan yasaları kaldırdı. Daha fazla vampir yaratıldıkça, birçoğu kana susamışlıklarını kontrol edemedi. Kurbanlarının çoğunu kuruttular ve krallığı bir veba gibi süpüren Craven olarak bilinen salgını yarattılar. Atlantia Kraliçesi Kraliçe Eloana bunu durdurmaya çalıştı. Yükseliş eylemini bir kez daha yasakladı ve insanlığı korumak için tüm vampirlerin yok edilmesini emretti."

Elini kavanoza batırıp bir kenara koymasını izledim. Kalın, süt beyazı bir madde uzun parmaklarını kapladı. Kokusunu tanıdım. Daha önce bana sürülen merhemin aynısıydı. "Civanperçemi?"

Başını salladı. "İyileşmeni hızlandıracak diğer şeylerin yanında..."

"Şey..." Soğuyan merhem tenime değdiğinde sarsıldım. Hawke karışımı karnıma sürdü, merhemi ve etimi ısıttı.

Sonra da beni.

İstenmeyen bir farkındalık hissi tenime vurunca eklemlerim ağrımaya başladı. Sana *ihanet* etti, diye kendi-

me hatırlattım. Seninle *oynadı*. Ondan nefret ediyorum. Ediyordum. Baş dönmesi içimi süpürse bile boğazımdaki düğüm genişledi.

Hawke tamamen ne yaptığına odaklanmış görünüyordu ve bu bir lütuftu. Dokunuşunun beni nasıl etkilediğini görmesini istemedim. "Vampirler isyan etti" dedi, merhemin daha fazlasını çıkardıktan sonra. "İki Krallar Savaşı'nı tetikleyen şey buydu. Acımasız, insanlık dışı Atlantislilere karşı savaşan ölümlüler olayı değildi, savaşan vampirlerdi."

Bakışlarım onun elinden yüzüne doğru uçtu. Söylediği bazı şeyler tanıdık geliyordu, ancak doğru olduğunu bildiğim şeyin çarpık, karanlık bir versiyonuydu.

"Savaşta ölenlerin sayısı abartılı değildi. Aslında, birçok insan sayıların çok daha yüksek olduğuna inanıyor. Yenilmedik, Prenses. Kral Malec devrildi, boşandı ve sürgün edildi. Kraliçe Eloana yeniden evlendi ve yeni Kral, Da'Neer, güçlerini geri çekti, halkını evlerine çağırdı ve bu dünyayı yok eden savaşı sona erdirdi."

"Peki Malec ve Isbeth'e ne oldu?" Söylediklerinin çoğuna inanmamış olmama rağmen sordum.

"Kayıtlarınız Malec'in savaşta yenildiğini söylüyor ama gerçek şu ki, kimse bilmiyor. O ve Gözdesi ortadan kayboldu" diye iddia etti Hawke, kapağı kavanoza geri koyarak. "Vampirler kalan toprakların kontrolünü ele geçirdiler, kendi Kral ve Kraliçeleri Jalara ve Ileana'yı kutsadılar ve adını Solis Krallığı koydular. Kendilerine Yükselmiş diyorlardı, çoktan uykuya dalmış olan *bizim* tanrılarımızı bu hale gelmelerine bir gerekçe olarak kullanıyorlardı. O zamandan bu yana geçen yüzlerce yıl

içinde, ölümlülerin büyük çoğunluğunun ortak vampir tehdidine karşı Atlantislilerle birlikte savaştığı gerçeğini tarihten silmeyi başardılar."

Bir dakika boyunca konuşamadım bile. "Bunların hiçbiri inandırıcı gelmiyor."

"Ayin sırasında beslenmek için üçüncü kızlarını ve oğullarını alan katil canavarlardan oluşan bir topluma mensup olduğuna inanman elbette zor. Ve eğer onları kurutmazlarsa, onlara ne oluyor?"

"Ne?" Nefes nefese kaldım, inançsızlığım öfkeye dönüştü. "Bunca zamandır bana yalan söylemekten başka bir şey söylemedin ama şimdi çok ileri gittin."

Yaraya temiz bir bandaj koyarak, kenarları cildime yapışana kadar düzleştirdi. "Craven elini atan adam gibi ben de sana sadece gerçeği söyledim."

Ayağa kalktım, gömleğimi indirdim. "Tanrılara hizmet için verilenlerin artık Craven olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"Neden Tapınaklar Yükselmişler, Rahipler ve Rahibeler gibi kontrol ettikleri kişiler dışında herkese yasak sence?"

"Çünkü onlar en Yükselmişlerin bile ihlal etmediği kutsal yerler" diye savundum.

"Teslim edilmiş bir çocuk gördün mü? Sadece bir tane mi, Prenses? Bir rahip, rahibe ya da yüceltilmiş biri dışında gördüğünü iddia eden birini tanıyor musun? Akıllısın. Kimsenin yapmadığını biliyorsun" diye meydan okudu. "Çünkü çoğu konuşmayı öğrenemeden ölür."

Ağzımı açtım.

"Vampirlerin şüphe uyandırmayacak bir besin kayna-

ğına ihtiyacı var, Prenses. Tanrıları onurlandırma bahanesiyle bütün bir krallığı çocuklarını teslim etmeye ikna etmekten daha iyi bir yol olabilir mi? Etrafında bir din yarattılar. Öyle ki, biri çocuğunu vermeyi reddederse kardeş kardeşe sırt çevirecekti. Bütün bir krallığı kandırdılar. Yarattıkları şeyin korkusunu insanlara karşı kullandılar. Ve hepsi bu da değil. Gizemli bir kan hastalığından bir gecede o kadar çocuğun ölmesinin garip olduğunu hiç düşündün mü? İlk ve ikinci çocuklarını kaybeden Tulis ailesi gibi mi? Her Yükselmiş sıkı bir beslenme kaynağı bulamaz. Bir vampir için kana susamışlık çok gerçek ve yaygın bir sorundur. Geceleri çocukları, eşleri ve kocalarını çalan hırsızlar haline gelirler."

"Bunlara gerçekten inandığımı mı sanıyorsun? Atlantislilerin masum olduğunu ve bana öğretilen her şeyin yalan olduğunu mu?"

"Pek sayılmaz ama denemeye değerdi. Biz de sütten çıkmış ak kaşık değiliz..."

"Cinayet ve adam kaçırma gibi mi?" diye bir soru fırlattım.

"Diğer şeylerin yanı sıra. Söylediklerime inanmak istemiyorsun. İnanamayacak kadar aptalca göründüğü için değil, şu anda sorguladığın şeyler olduğu için. Çünkü kıymetli kardeşinin masumlardan beslendiği anlamına geliyor..."

"Hayır."

"Ve onları Cravena dönüştürüyor."

"Kapa çeneni" diye homurdandım, elimi ayaklarıma doğru savurarak. Keskin, ani hareket bana neredeyse hiç acı vermedi.

Ani ve hızlı bir hareketle yükseldi, çabucak tepemde belirdi. "Söylediklerimi kabul etmek istemiyorsun, kulağa mantıklı gelse bile çünkü bu, kardeşinin onlardan biri olduğu ve sana değer veren Kraliçe'nin binlerce kişiyi katlettiği anlamına geliyor..."

Daha sonra ne yaptığımı düşünmek için durmadım. Haklı olduğu için çok öfkeli ve korkmuştum. Söyledikleri sorulara yol açmıştı. Gündüz Yükselenlerin hiçbirinin görülmemesi ya da Tapınaklara sadece onların girmesi gibi. Ama daha da kötüsü, bu Hawke'ın tüm bunları neden uyduruyor olabileceği sorusunu gündeme getirmesiydi. Beni ikna etmenin ne kadar zor olacağını bilmesine rağmen bu ayrıntılı yalanı uydurmanın ne anlamı var?

Hayır, bunların hiçbirini düşünmemiştim.

Sadece rol yaptım.

Zincir, ona doğru sallanırken yerde kaydı, elim bir yumruğa dönüştü.

Hawke'ın eli fırladı ve çenesine değmeden önce benimkini yakaladı. Tanrım, inanılmaz hızlı hareket ediyordu, kolumu bükerken beni ters çevirdi. Beni göğsünün sert duvarına doğru çekti, diğer elimi tutarken kolumu aramıza sıkıştırdı. Bacağımı kaldırırken boğazımdan bir öfke çığlığı koptu.

"Yapma." Sesi kulağımda yumuşak bir uyarıydı, omurgamdan aşağı bir ürperti indi.

Onu dinlemedim.

Ayağımın topuğu bacağının ön tarafına değdiğinde homurdandı. Bacağımı çekip, tekme attım.

Aniden kendimi Hawke arkamda ve birlikte duvara yaslanmış halde buldum. Mücadele ettim ama işe yara-

madı. Onunla soğuk, nemli duvar arasında bir santim bile yoktu.

"Sana yapma dedim." Sıcak nefesi şakağımın üzerinde sürüklendi. "Ciddiyim, Prenses. Seni incitmek istemiyorum."

"Bilmiyor musun? Zaten canım yanıyor..." dedim.

"Ne?" Kolumu hareket ettirdi, böylece kolum aramızdan çıktı. Yine de onu hâlâ bırakmamıştı. Bunun yerine, elimi duvara bastırdı, tıpkı diğerine yaptığı gibi.

Ağzımı sımsıkı kapattım, beni zaten incitmiş olduğunu söylemeyi reddettim. Bunu kabul etmek, incitilecek, sömürülecek bir şey olduğu anlamına geliyordu ve bana karşı kullanacak yeterince şeyi vardı.

"Beni gerçekten incitemeyeceğini biliyorsun" dedi yanağını benimkine dayayarak.

Gerildim. "O zaman neden zincirliyim?"

"Çünkü yine de tekmelenmek, yumruk yemek veya pençelenmek pek iyi hissettirmiyor" dedi. "Ve diğerlerine sana dokunmamaları emredilmiş olsa da bu benim kadar hoşgörülü olacakları anlamına gelmez."

"Hoşgörülü mü?" Duvardan güç alarak kendimi itmeye çalıştım ama hiçbir yere gidemedim. "Sen buna hoşgörülü mü diyorsun?"

"Sadece yaranı temizlemek ve kapatmak için zaman harcadığımı düşünürsek, öyle derdim. Ve bir teşekkür iyi olurdu."

"Bana yardım etmeni istemedim" diye çıkıştım.

"Hayır. Çünkü bunu yapamayacak kadar çok gururlu ya da çok aptalsın. Yardım istemek yerine kendini çürümeye terk edersin" dedi. "Yani, bir teşekkür alamayacağım, değil mi?"

Cevabım başımı geriye itmekti. Ama bunu bekliyordu ve ona vurmayı yine başaramamıştım. Yanağımı duvara dayadı. Kıpırdadım, tutuşunu kırmaya çalıştım.

"İtaatsiz olmakta son derece yeteneklisin" diye hırladı. "Bu beni delirtme yeteneğinden sonra ikinci sırayı hak ediyor."

"Son bir yeteneği unuttun."

"Öyle mi?"

"Evet" diye mırıldandım. "Craven öldürmekte ustayım. Atlantislileri öldürmenin de farklı olmadığını düşünüyorum."

Hawke derinden kıkırdadı ve sesi sırtım boyunca hissettim. "Açlık bizi tüketmez, bu yüzden Cravenlar kadar kolay dikkatimiz dağılmaz."

"Hâlâ öldürülebilirsin."

"O bir tehdit mi?"

"İstediğin gibi alabilirsin."

Bir süre sessiz kaldı. "Çok şey yaşadığını biliyorum. Sana anlattıklarımın çok fazla olduğunu biliyorum ama hepsi gerçek. Her parçasını, Poppy."

"Bana böyle hitap etmeyi kes!" diye bağırdım.

"Sen de böyle yapmayı kes" dedi sesi daha sert, daha derindi. "Al işte. Lütfen devam et. Mükemmel bir işkenceydi."

Bir an için ne demek istediğini anlamadım ama sonra onu belimde hissettim ve bir farkındalık dalgası içimde çınlarken nefesim sıkıştı. "Sen hastasın."

"Ve kaçık. Sapık ve karanlık." Çenesinin kirli sakalı kısmını yanağımın üzerinde sürükledi ve omurgam buna tepki olarak yay gibi oldu. Parmakları benimkileri örttükçe daha da yaklaşıyor gibiydi. "Ben birçok şeyim..."

"Katil?" Ona mı yoksa kendime mi hatırlattığımdan emin olmadan fısıldadım. "Vikter'ı sen öldürdün. Diğerlerini de öldürdün."

Hareketsiz kaldı ve aldığı bir sonraki nefes göğsünü sırtıma çarptı. "Öldürdüm. Delano ve Kieran da öyle. Ben ve Karanlık Olan dediğin kişinin Hannes ve Rylan'ın ölümünde parmağımız var ama o zavallı kızınkinde yok. Yükselmişlerden biriydi, büyük ihtimalle kan susuzluğuna yakalanmıştı. Bahse girerim ya Dük'tü ya da Lord."

Lord.

O gün Malessa'nın taşıdığı çiçeğin kokusunu almıştı.

"Ve hiçbirimizin Ayin'e yapılan saldırıyla ve Vikter'a olanlarla bir ilgisi yoktu."

Tanrılar aşkına, buna inanmak istedim. Vikter'in ölümünde rol oynayan adamla yatmadığıma inanmam gerekiyordu. "O zaman kim yaptı?"

"Alçalmışlar dediğiniz kişilerdi. Destekçilerimiz" dedi. "Ancak ayine saldırmak için bir emir verilmemişti."

"Alçalmışların takip ettiği şeyin Ayin'e saldırmalarını emretmediğine gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

"Karanlık Olan'ı takip ediyor olmaları, onun tarafından yönetildikleri anlamına gelmez" diye yanıtladı. "Alçalmışların çoğu kendi kafasına göre hareket ediyor. Gerçeği biliyorlar. Artık çocuklarının canavara dönüştürüleceği ya da başkasını beslemek için çalınacağı korkusuyla yaşamak istemiyorlar. Vikter'in ölümüyle hiçbir ilgim yok."

Suça katılımı hakkında söylediklerine inanarak ve nedenini bilmeden titredim. Ama Karanlık Olan Alçalmışları aktif olarak yönetse de yönetmese de Vikter'in

ölümüne o sebep olmuştu. Onun davasını benimsemişler ve harekete geçmişlerdi.

"Diğerlerini üstleniyorsun o zaman. Onları öldürdün. Üstlenmen sonucu değiştirmese de."

"Öyle olması gerekiyordu." Çenesi yanağımdan hareket etti ve sonra dedi ki, "Tıpkı senin de anlaman gerektiği gibi, bundan kurtulmanın bir yolu yok. Sen bana aitsin."

Kalbim yavaşça döndü. "Karanlık Olan'a ait olduğumu mu kastediyorsun?"

"Söylediklerimde ciddiydim, Prenses."

"Kimseye ait değilim."

"Eğer buna inanıyorsan, o zaman aptalsın" diye alay etti, ben saldırmadan önce başını benimkine bastırdı. "Ya da kendine yalan söylüyorsun. Yükselmişlere aittin. Bunu sen de biliyorsun. Nefret ettiğin şeylerden biri. Seni bir kafeste tuttular."

Ona hiçbir şey söylememeliydim. "En azından o kafes bundan daha rahattı."

"Doğru" diye mırıldandı ve bir kalp atışı geçti. "Ama hiç özgür olmadın."

"Doğru ya da değil." Acı bir şekilde doğruydu. "Bu seninle savaşmayı bırakacağım anlamına gelmez" diye uyardım. "Boyun eğmeyeceğim."

"Biliyorum." Sesinde garip bir ton vardı, bu da kulağa... hayranlık gibi geliyordu. Ama bu mantıklı gelmiyordu.

Ona "Ve hâlâ bir canavarsın" dedim.

"Öyleyim ama öyle doğmadım. Ben böyle *yaratıldım*. Uyluğumdaki yara izini sormuştun. Yakından baktın mı, yoksa şeye... bakmakla mı meşguldün?"

"Kapa çeneni" diye bağırdım.

"Derimde Kraliyet Arması damgası olduğunu fark etmeliydin" dedi ve nefesim kesildi. Kraliyet armasına benziyordu. "Lanet Yükselişiniz sırasında neler olduğunu nasıl bu kadar iyi bildiğimi bilmek ister misin Poppy? Senin bilmediğini nereden bildiğimi? Çünkü o tapınaklardan birinde elli yıl tutuldum ve dilimlendim, kesildim ve başkalarına yedirildim. Kanım, Kraliçe, Kral veya başka bir Yükselmiş tarafından kurutulduktan sonra ikinci oğulların ve kızların içtiği altın kadehlere döküldü. Ben lanet olası bir sığırdım orada."

Hayır.

Buna inanamıyordum.

"Ve sadece yemek için kullanılmadım. Her türlü eğlenceyi sağladım. Seçme şansının olmamasının tam olarak nasıl bir şey olduğunu biliyorum" diye devam etti ve dehşet sözlerini takip etti. "Beni damgalayan Kraliçenizdi ve bir başkasının cahil cesareti olmasaydı, hâlâ orada olacaktım. O yara izi böyle oldu."

Ne olduğunu anlayamadan elleri benimkilerden kaydı ve uzaklaştı. Titriyordum, hareket etmiyordum. Belli bir süre böyle kaldım. Arkamı döndüğümde hücrenin dışındaydı.

Eğer söyledikleri doğruysa...

Hayır, olamazdı. Tanrılar, olamaz.

Aniden dayanılmaz derecede üşüdüm ve kollarımı zincirleri çaprazlayarak kendime bağladım.

Hawke parmaklıkların arasından bana baktı. "Ne Prens ne de ben sana zarar gelmesini istemeyiz. Dediğim gibi, sana canlı ihtiyacımız var."

"Neden?" Diye fısıldadım. "Neden bu kadar önemliyim?"

"Çünkü krallığın gerçek varisi ellerinde. Beni kurtarmaya çalışırken onu yakaladılar."

Karanlık Olan'ın Atlantik tahtının tek varisi olduğunu sanıyordum. Hawke'ın söyledikleri doğruysa, bu tek anlama gelirdi. "Karanlık Olan'ın tek erkek kardeşi mi var?" diye sordum.

Başını salladı. "Sen Kraliçe'nin en sevdiğisin. Onun için ve krallık için önemlisin. Nedenini bilmiyorum. Belki de yeteneğinle bir ilgisi vardır. Belki de değildir. Ama Prens Malik'i serbest bırakırlarsa seni onlara geri vereceğiz."

Biraz önce söylediklerinin hepsi yavaş yavaş beynime sızdı. "Beni fidye olarak kullanmayı planlıyorsun."

"Seni parçalar halinde geri göndermekten daha iyi, değil mi?"

İnançsızlık içimden geçti, ardından göğsümden gelen o titreşimli ağrı geldi. "Bunca zaman bana Kraliçe nin, Yükselmiş'in ve kardeşimin ölümlülerden beslenen kötü vampirler olduğunu söyledin ve Karanlık Olan'ın kardeşini serbest bıraktıktan sonra beni onlara geri mi göndereceksin?"

Hawke hiçbir şey söylemedi.

Kırık, çok ıslak bir kahkaha ağzımı terk etti. Eğer söyledikleri doğruysa, bu zaten malum hale gelenin ilanı oluyordu.

Değiş tokuş zamanı geldiğinde nefes aldığımdan emin olmanın ötesinde güvenliğim ya da iyiliğim umrunda değildi.

Başka bir kahkaha üzerime gelirken, zonklamayı hafifletmek için elimi göğsüme kaldırdım.

Hawke'ın çenesi büküldü. "Daha rahat bir uyku ortamı sağlanacaktır."

Buna ne diyeceğimi bilmiyordum ama kesinlikle benden bir teşekkür almıyordu.

Çenesini kaldırdı. "Söylediğim hiçbir şeye inanmamayı seçebilirsin ama inanmalısın ki söylemek üzere olduğum şey seni şok etmesin. Yakında Atlantia Kralı Da'Neer ile buluşmak için yola çıkacağım ve ona seni yakaladığımı söyleyeceğim."

Kulaklarım dikildi.

"Evet. Kral yaşıyor. Kraliçe Eloana da öyle. Karanlık Olan ve Prens Malik dediğin kişinin anne ve babaları."

Şok oldum, o gitmek için dönerken hareket edemedim ama durdu.

Hawke, "Her şey yalan değildi, Poppy. Her şey değil."

37. BÖLÜM

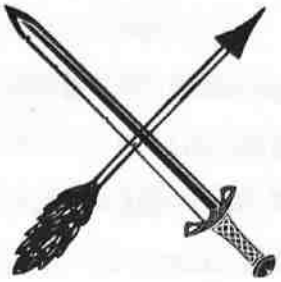

Her şey yalan değildi.

Hangi kısmı?

Hawke'ın kardeşi hakkındaki hikaye mi? Ailesinin geri kalanı mı? Topraklarını ekip biçmeleri ve çocukken keşfettiği mağaralar mı? Daha önce âşık olduğu ve kaybettiği mi? Ya da benim hakkımda söylediği onca şey?

Söylediklerinin arasında doğrular olmasının bir önemi yoktu. Zincirlerin izin verdiği kadar yürüyebilirdim, ki o kadar da uzak değildi bu.

O gittikten sonra, yatağa oturdum ve gerçeği imkânsız gelen kurgudan ayırmaya çalıştım. Bir şekilde, daha da imkânsız bir şekilde, uykuya dalmıştım. Zihnim kapanmamıştı ama bedenim benden vazgeçmişti. Kâbuslar beni uyandırana kadar uyumuştum. Çığlıklarım taş duvarlarda yankılanıyordu.

Ailemin öldüğü gecenin anısı beni uykumda yakalamayalı çok uzun zaman olmuştu. Beni burada bulması hiç de şaşırtıcı olmazdı.

Dönerken birkaç gevşek saç telini yüzümden geriye doğru aldım, kendimi zincirlere dolamamaya dikkat ettim.

Belki... Belki de Yükselmişler, Atlantisliler tarafından kazara yaratılmış *vampirlerdi*. Buna inanabilirdim. Gerçek olamayacak kadar ayrıntılı bir yalan gibi görünüyordu. Lord Mazeen'in Malessa'nın ölümüne sebep olduğuna inanabilirdim. Böyle bir zalimliği yapamayacak biri olmadığından değil tabi.

Tanrılar, Hawke'ın nasıl damgalandığı hakkında söylediklerine inanmıştım. Belki Kraliçe'nin onu teslim ettiği ya da ne için tutulduğu kısmı değil ama sesindeki hamlık zorlama olamazdı. İradesi dışında tutulmuştu ve benim bile anlayamayacağım şekillerde kullanılmıştı.

Buna inanmak, iddia ettiği diğer her şeyin doğru olduğu anlamına gelmiyordu. Yükselmişlerin ölümlülerden beslendiği, onları tapınaklarda tutuyor olmaları ve tamamen kanını kurutmadıklarından Craven yaratmak için gecenin bir yarısında evlere girmeleri. Bunu nasıl sır olarak saklayabilmişlerdi ki? İnsanlar öğrenirdi.

İnsanlar çoktan öğrenmiş de olabilirdi.

Bu bilgi Alçalmışları düşen Atlantia Krallığı'nı desteklemeye iten şeyse tabii.

Başımı salladım.

Ancak bu, her Yükselmiş'in neler olduğunun farkında olduğu anlamına gelirdi. Yükselişin neye mal olacağını öğrenen tek bir kişi bile onu reddetmemişti. Kardeşim bile.

Annemiz gerçi o Yükseliş'i reddetmişti.

Kalbim küt küt atıyordu.

Babamı sevdiği için mi reddetmişti? Gerçeği öğrendiği ve için çekilip gittiği için değil. Aşk yüzünden reddetmişti ve Karanlık Olan onu yine de öldürmüştü.

Ancak... Düşes bu konuda yalan söylemediyse. Ama

neden? Neden yalan söylesin ki? Cravenı Karanlık Olan Prens Casteel kontrol ediyordu.

Peki ya Cravenlerin açlıktan başka bir şey tarafından kontrol ediliyormuş gibi görünmemesi? Bir kez bile bir saldırının ortasında durduklarını ya da gerçek bir bilişsel düşünce seviyesi sergilediklerini görmemiştim.

Ama bu doğru değilse Karanlık Olan onları kontrol edemiyorsa bu Yükselmişlerin onları halkı kontrol etmek için kullandığı anlamına mı geliyordu? Çok fazla soru sormalarını engellemek ve Tanrıların hoşnutsuzluk duymaması için çocuklarını teslim etmeye istekli hale getirmek ve şehirlerini Craven saldırısına maruz bırakmak için mi?

Bunu sorguladığım için neredeyse yere yıkılacakmışım gibi hissettim. Çünkü Hawke haklıydı. Bu bir dindi.

Tekrar volta atmaya başladım.

Craven, ailemle geldiğim andan itibaren onlarca yıldır saldırı görmemiş bir kasabaya nasıl ulaşmıştı? Karanlık Olan onları göndermediyse tabii.

Mantıklı gelmiyordu ve tüm bunlar kafamı ağrıtmaya başlamıştı. Hawke'ın söylediklerinin bir kısmı doğru olsa bile, bu kadar ölümden kendilerinin sorumlu olduğu gerçeğini değiştirmezdi.

Hepsi doğru olamazdı, çünkü yumuşak, nazik kardeşimin ne yapıldığını bilseydi yükselmesinin imkânı olmazdı. Bu mümkün değildi.

Hawke... Sadece kafamı karıştırıyordu, beni zayıf fikirli ve kararsız yapıyordu. Bunu ona bırakamazdım.

Durdum, ellerime baktım. Beni kendisini taciz ettiğini iddia ettiği insanlara geri verecekti. Bu ne kadar korkunçtu?

Nem gözlerimin arkasına bastırdı ama derin bir nefes aldım. Ağlamayacaktım. Hawke için bir damla gözyaşı bile dökmezdim. Ona yapılanlar ve bana yaptığı şeyler için. Beni kırmasına izin vermeyecektim. Kalbimi paramparça ettikten sonra asla.

Koridorun sonundaki kapı açıldı ve başımı kaldırdım. Delano, zengin kahverengi tenli başka bir adamla birlikte göründü. Gözleri diğerlerinin bazıları gibi altın kahverengiydi.

Atlantisli.

Delano, "Uyandığına sevindim" dedi. "Seni daha önce kontrol ettim ama rahatsız etmek istemedim."

Ben uyurken burada olduğu gerçeğini düşünmek bile istemedim.

"Bu kapıyı açacağım ve Naill ve ben sana daha rahat bir mekâna kadar eşlik edeceğiz" diye açıkladı ve kaşlarım çatıldı. "Ve sen aptalca bir şey yapmayacaksın. Doğru mu?"

"Doğru" diye tekrarladım umut kıvılcımıyla.

Delano gülümsedi. "Bu hiç inandırıcı gibi gelmedi."

"Gerçekten değildi" diye kabul etti Naill. "Gerçi onu suçlayamam. Ben olsaydım, bunun kaçmak için iyi bir şans olduğunu düşünürdüm."

Umut suya düştü.

Delano'nun gülümsemesi soldu. "Bir şeyi anlamalısın, Bakire. Ben bir kurdum."

"Bunu çoktan anladım."

"O zaman bir gün önce Kieran'dan kaçmanın tek nedeninin seni yakalamak istememesi olduğunu bilmelisin. Bense seni yakalamak istiyor olacağım."

Bir ürperti tenimin üzerinde parıldadı.

"Kusursuz izleme yeteneklerim var. Seni bulamayacağım kaçabileceğin hiçbir yer yok" diye devam etti.

"Gerçek şu ki" dedi Niall, bakışlarımı yüksek, keskin elmacık kemiklerine doğru çekerek, "Ben ondan daha hızlıyım ve ikimiz de sana zarar vermek istemiyoruz. Ne yazık ki kaçarsan bu olacak çünkü içimde boş havayı bir şekilde silaha dönüştüreceğine dair bir his var ve kendimizi savunmamız gerekecek. Sana zarar vermek *istememiz* ile kendimizi savunmaya çalışırken buna zorlanmış olmamız arasında bir ayrım yapacağından şüpheliyim."

Burun deliklerim soluduğum kirli nefese açıldı. Ne istediği ne yaptığı ya da ne düşündüğü umurumda değildi.

"Bizi salondaki duvarlara sabitler ve ikimiz de nefes almaktan ve tüm vücut parçalarımızın yerinde kalmış olmasından keyif alıyor olurduk. Bu yüzden, lütfen, nazik ol" dedi Delano, kapıyı açarak. "Çünkü elimi kaybetmek ya da kesin ölüm korkunç şeyler olsa da her halükârda bir kadına vurma fikrinden nefret ediyorum." Hücreye girdi. "Senin kadar tehlikeli birine bile."

Ona gülümsedim ve bu pek hoş bir ifade değildi. Gülme gelmişti, çünkü tehlikeli olduğumu bildikleri için memnundum.

Ama aptal da değildim. Onlardan kaçamazdım. Bunu biliyordum. İşleri zorlaştırmak için kendime zarar vermemin bir anlamı yoktu. Ben bile bunu anlayabilirdim.

Bileklerimi kaldırdım, zincirleri şakırdattım.

Delano tuniğinin cebinden anahtarı çıkarıp prangaları sökerken bana baktı. Zincirler kayıp sert zemine yapıştılar.

Naill önce başını girişe doğru çevirdi, sonra Delano da

onu takip etti. Ve olduğum yerde gözlerim Delano'nun beline bağlı kılıca bağlıydı ve ellerim bağsızdı.

Naill, "Kahretsin" dedi ve bu dikkatimi çekti.

Delano tüylerimi diken diken eden düşük bir uyarı gürültüsü çıkardı. "Burada ne halt ediyorsun, Jericho?"

Uzun formun gölgelerden sürüklendiğini gördüğümde nefesim sıkıştı.

"Gezintiye çıkıyorum" dedi.

Naill, "Saçmalama" diye bağırdı. "Burada tek başınasın. Kız için buradasın."

Jericho bana bakarken gerildim. "Yanılıyorsun" dedi. "Ve haklısın da."

Girişten ayak sesleri geldi ve Delano'nun yine küfür ettiğini duydum.

Jericho, "Onun için buradayım" dedi. "Ama yalnız değilim."

Hayır, değildi. Yanında altı adam vardı, hepsi de gölgelere yakın duruyordu.

Naill kapıyı kapatarak, "Son derece aptalca davranıyorsun" dedi.

Jericho parmaklıkların arasından bana baktı. "Belki."

"Kızdan yarım kilo et almak istediğini biliyorum. Seni kesmişti."

"İki kez" dedim.

Delano bana yardımcı olmadığımı söyleyen bir bakış attı.

Jericho küçümsedi. "Elini unutma." Sol kolunu kaldırdı. "O da var."

Delano, "Bu senin suçun" diye yanıtladı. "Onun değil yani."

"Acısını Prens'ten çıkaramam, değil mi?" dedi Jericho ve elini alanın Hawke olduğunu düşünerek kaşlarımı çattım.

"Ona zarar verirsen kelleni uçuracağının farkında mısın? Hepinizin kafası?" dedi Delano. "*Kimsenin* ona zarar vermeyeceğini söyledi. İstediğinizi yapmaya çalışırsanız, hepiniz ölürsünüz. İstediğin bu mu Rolf? Ivan?" Gizlenenlerin isimlerini saydı. "Bunu bir ihanet olarak görecek ama yine de hayatınızı kurtarmak için bir şansınız var. Herhangi biriniz bir adım daha gelirse bu şansınız da olmayacak."

Hiçbiri ayrılmak için kımıldamadı.

Biri iyi yapılı, kahverengi gözlü, görece yaşlı bir adamdı. "O lanet olası Bakire, Delano. Yükselmiş olarak yetiştirildi. Kraliçenin kendisi tarafından. Yükselmişler oğlumu lanet bir gecenin bir yarısı aldılar."

Naill, "Ama oğlunu *O* almadı" diye yanıtladı.

Jericho, "Prensin kardeşini kurtarmak için onu kullanmak istemesini anlıyorum ama ikimiz de Malik'in büyük olasılıkla öldüğünü biliyoruz" diye atıldı. "Ve sağ değilse... ki bu da iyi bir şey değil. O şimdi kim olduğunu bile unutacak kadar o boka batmış olmalı."

Bir diğeri, "Ama onu kan emici Kraliyet'e geri gönderirsek, çok güçlü bir mesaj vermiş oluruz" diye savundu. "Bu onları sarsacak. Bu avantaja ihtiyacımız var."

Rolf adındaki kişi, "Yani onu istiyoruz" dedi. "Çekilmen gerek. O piçler bütün aileni öldürdü, Delano. Anneni. Babanı. Kız kardeşlerin de şanslı değildi. Onları öldürmeden önce bir süre beklediler..."

Delano, "Aileme tam olarak ne yapıldığını biliyorum"

diye homurdandı ve karnımın burkulduğunu hissettim. "Ama bu onu incitmene izin vermeyeceğim gerçeğini değiştirmez."

"Dük ve Düşes Teerman'ın yanında duruyordu" bir ses geldi, omurgamdan aşağı bir ürperti indi. "Karıma ve bana oğlumuzun tanrılara verileceğini söylediklerinde orada duruyordu. Öylece duruyordu ve *hiçbir şey* yapmadı."

Konuşan adam gölgelerden çıktığında bir adım geriye düştüm. Bay Tulis'ti. Görünüşünden o kadar rahatsız olmuştum ki ona dik dik bakmaktan başka bir şey yapamadım.

O da gözlerinde nefretle bana baktı. "Bana ne yaptıklarını bilmediğini söyleyemezsin. Bana çocuklarımıza ne olduğu hakkında hiçbir fikrin olmadığını söyleyemezsin!" diye bağırdı. "Yatağa gidip bir daha uyanmayan insanlara ne oluyordu? Ne olduklarını bilmiyorum deme."

Ağzımı açtım ve söyleyebildiğim tek şey "Oğlun şimdi seninle mi?" oldu.

"Yükselmişler Tobias'ı asla ele geçiremeyecekler" diye yemin etti. "Onlara bir kişiyi daha vermeyeceğiz."

Yeteneğim canlanırken, Delano'nun söylediklerine zar zor dikkat edebildim. "Yeni ailenizin kaçmasına yardım eden Prens'e ihanet mi edeceksiniz? Çocuğunuzun büyüyüp gelişmesini kim sağladı?"

Bay Tulis gözlerini benden ayırmadı. "Yükselmişlerin kanının ellerimde aktığını hissetmek için her şeyi yapardım."

"Yükselmiş değilim" diye fısıldadım.

"Hayır" diye küçümsedi, bir bıçak salladı. "Sen sadece onların geleceğisin."

Onların adına Kraliçe'ye gitmeyi planladığımı söylemek istedim ama fırsatım olmadı. Bir fark yaratacağından değil. Ondan yayılan bu tür bir nefret varken olmaz.

Delano kılıcını çekerek, "Bunu yapma" diye uyardı.

Jericho, "Üstesinden gelecektir" dedi. "Ve O'nun bunları asla öğrenmemesi için ikinizin cesedini çiğnememiz gerekecekse de öyle olacak. Burası size mezar olacak. Bana değil."

Her şey çok hızlı gelişti.

Rolf, Bay Tulis'i itti ve Naill kıvrılmış bir engerek gibi atıldı, büyük adamı göğsünden yakaladı. Naill dişlerini boynuna geçirdi, yırttı, parçaladı...

Bir adam Naill'e çarptı, onu Rolf'tan kurtardı, o da parmaklıklara takıldı. Kan döküldü ve adam güldü. "Beni ısırdın." Sırtı eğilip çatlarken kollarını dışarı attı. "Beni gerçekten ısırdın" dedi dizleri bükülürken söylediği son sözler çakıl taşlarına dönüştü. Hırladı, dört ayak üstüne düştü.

Naill adamı kovdu, uzun yıllar önce kafeste gördüğüm yabani yırtıcıyı hayalimdeki kadar kediye benzeyen bir tıslama çıkarırken köpek dişlerini gösterdi.

Hawke'ın bana her zaman hatırlattığı mağara kedisi.

Delano bana dönerken Naill adama doğru uçtu ve onu yere indirdi. "Sana yaklaşanları öldür." Kılıcını bana fırlattı ve hücre kapısında toplananlara arkasını döndüğünde şaşkına döndüm.

Delano, ileri doğru düşerken gömleği sırtında ikiye bölündü, beyaz kürkü mamut formunun üzerinde kör edici bir parlamayla filizlenirken elleri yere çarptı.

Göz açıp kapayıncaya kadar, devasa bir kurt yanımda duruyordu, tıpkı diğerlerinin koridorda belirdiği gibi.

Jericho, "Bu bir parti" dedi ve yardım edeceklerine dair ne kadar umudum varsa orada sona erdi. Bana göz kırptı. "Çok popülersin."

"Ve iki elim var" diye karşılık verdim.

Yüzündeki gülümseme dondu.

Rolf yakına geldi ve Delano ona çarptı. Hücre boyunca yuvarlandılar, kahverengi ve beyaz bir kürk topu. Delano üstünlük sağladı, dişlerini Rolf'unkilerin birkaç santim altına geçirdi.

Naill kaçan adamlardan birini yakaladı. Döndü, adamı demir parmaklıklara öyle bir güçle çarptı ki demir çatladı. O adam yere düştü ve bir daha ayağa kalkmadı.

Atlantisli döndü, hücreye sızan başka birine uzandı. Gözlerine hızlı bir bakış –ne buz mavisi ne de altın sarısı– attım, bana bir ölümlüyle ödeştiğimi söylüyordu. İlk konuşan kişi.

"Seni incitmek istemiyorum" dedim.

Orak şeklinde kötü bir kılıç tutuyordu, "Sorun değil" dedi. "Ama ben seni incitmek istiyorum."

Bir çığlıkla ileri atıldı ve kenara çekilmek çok kolaydı. Döndüm, kılıcın kabzasını başının arkasına indirdim, onu bayılttım. Belki biraz daha fazla zarar vermiş olabilirim. Sözlerinin beni kasten ölümcül bir darbe indirmeyeceğim kadar etkilediğini kabul etmek istemiyordum.

Daha sonra gelen ölümlü değildi. Büyük, alaca renkli bir kurttu. Dudaklar geriye doğru sıyrıldı, kocaman dişlerini sergilerken hırıltıyla titriyordu.

"Lanet olsun" diye fısıldadım.

Kurt kendini bana doğru fırlattı. Geriye zıpladım ve döndüm. Kılıcın kenarı duvara çarpan yaratığın yan ta-

rafını sıyırdı ve hemen geri atıldı. Panik içinde kılıcımı daire çizerek indirdim. Bu sefer dev canavarın karnına denk getirdim. Kılıcı çekmek istedim ama kılıç yerinden kıpırdamadı bile, kurt uluyup döndü. Kılıcı bıraktım ama yeterince hızlı değildim. Pençeler tuniğimin önüne takıldı, boynumun hemen altına. Kumaş yırtıldı ve keskin, yakıcı bir acı tüm ön tarafıma yayıldı.

Sendeleyerek geriye baktım ve gömleğimin yarısının açıldığını ve açıktaki cildimde kırmızı noktalar bıraktığını gördüm.

Naill öne fırladı. "Orak kılıcı!" diye bağırdı. "Al onu..."

Bir adam ensesinin köküne kalın bir tür sopa indirdi. Naill'in gözleri geriye dönerken tüm vücudu spazm geçirmeye başladı. Orak kılıcı için yere daldığımda o da düştü.

Ben ayağa kalkarken bir çığlık geldi. Bu Delano'ydu. Beyaz kürkü kanla kaplanmıştı ve Rolf'unki olması için dua ettim.

Delano sendeledi ve o zaman öyle olmadığını anladım. Delano'nunkiydi. Bacaklarından biri çöktü ve Rolf büyük kafasını sallayarak ona doğru yaklaşırken yere yığıldı.

Daha sonra yaptığım şeyi neden yaptığımı bilmiyordum. Beni öldürmeye kararlı olan diğerlerine odaklanmam gerekiyordu ama ileri atılara orak kılıcını kurdun boynunun arkasına doğru sallayıp indirdim. Bıçak o kadar keskindi ki, bir bıçağın tereyağını kesmesi gibi kas ve kemiği kesti.

Rolf havlamadı bile. Bunun için zamanı yoktu.

Ve sırtımın ortasına düşüp beni yere seren darbeden kaçınmak için de zaman yoktu. Sırtım *yandı* ama kılıcı tuttum, alev almış gibi görünen ateşin içinden nefes aldım.

Çığlık attım. Keskin hançerler omzuma saplandı, beni sert bir şekilde sırtüstü çevirdi. Hançer değildi. Pençelerdi. Orak bıçağını salladım ve kurdun yan tarafını kestim. Hırlayarak üzerimden fırladı ve dizime bastığımda bir saniyeliğine bulanık görünen bir görüntü ile yuvarlandım.

Bana gelen çizmeyi hiç görmemiştim.

Ciğerlerimdeki hava patlayarak çıktığında kaburgalarım boyunca acı yayılıyordu. Yanım üzerine düştüm ve sol kolum şiddetli bir acıyla yanmaya başladı. Kafamı kaldırırken geriye doğru kaykıldım.

Jericho sinsice ilerledi. "Sana ne sözü vermiştim?"

"Kanımda yıkanacağını." Diye hırıldadım, kaburgalarımın kesinlikle kırıldığını düşünerek. "Bağırsaklarımla ziyafet çekeceğini."

"Evet." Diz çöktü. "Evet, ben..."

Kılıcımı aşırdım. Jericho hızla geri çekildi, kıçının üstüne düştü. Bağırdı, vücudu kıvrıldı ve doğruldu.

"Seni kaltak" diye tükürdü, yüzünü kaldırdı. Orak yanağını ve alnını yarıp açmıştı.

Gözü.

"Seni ikiye böleceğim."

"Bu elini tekrar geri getirmene yetecek mi?" diye sordum, ayağa kalkarak. Canım yanıyordu. "Ya da gözünü?" Etrafında dolaştım, döndüm ve ona biraz alan açtım.

Bay Tulis'i gördüm ve gözlerim onunkilerle karşılaştığında çok garip bir şey oldu. Aldığım sonraki nefes, midemden gelen bir acı patlamasıyla süpürülmüş gibi görünüyordu. Tüm vücudum spazm geçirdi ve kılıcımı düşürdüm.

Kafası karışmış bir şekilde aşağıya baktım. Karnım-

da bir şey vardı. Bir hançer. Bir hançerin bıçağı. Başımı kaldırdım. "Ben... Seni ve oğlunu Ayinde göremeyince rahatladım."

Bay Tulis'in gözleri fal taşı gibi açıldı, hançeri çekerken boğazımdan bir çığlık koptu. Geri çekildim, kan bacaklarımdan akarken nefesimi tutmaya çalıştım. Döndüm, Jericho'nun ayağa kalktığını duydum. Sağ eli... Artık insana benzemiyordu ve hamlesini yaptığında yeterince hızlı hareket edemedim. Pençeleri kumaşı ve eti kesti ve ayağım şimdi kanla... Kendi kanımla kayganlaşan yerde kayıyordu.

Sol bacağım koptu ve yere düştüm. Kendimi yakalamak için kollarımı açmaya çalıştım ama beynimin talep ettiği emirlere cevap vermediler. Düştüm, darbeyi bile zar zor hissettim.

Birisi güldü.

Kalk ayağa.

Denedim. Hançer hâlâ elimdeydi. Avucumun içinde hissedebiliyordum.

Tezahüratlar vardı. Birinden *tezahürat* duydum.

Kalk ayağa.

Hiçbir şey hareket etmedi.

Boğazımın arkasındaki metalik tadın toplanmasıyla titredim. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Kollarımı hareket ettirememenin ya da ayakta duramamanın ne anlama geldiğini biliyordum.

Jericho'nun kanayan yüzü üzerimde belirdi, karışmış saçları kanla kaplıydı. "Hangi kısımdan başlayacağımı biliyor musun? Elin." Kolumu tuttu. "Sanırım onu bir hatıra olarak saklayacağım." Bir bıçağın parıltısı ortaya

çıktı. "Bunu nasıl kullanacağımı da çok iyi biliyorum. Siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Kahkaha onu selamladı ve birisi de tutulması gereken başka parçalar önerdi. Daha fazla kahkaha getiren parçalar.

Ölüyordum.

Tek yapabildiğim hızlı olmasını ummaktı. Olacaklar sırasında bilinçli kalmamak için.

"İşe koyulsam iyi olur!" Jericho güldü ve bıçağı indirirken güldü.

Vuruşu hiç inmedi.

İlk başta, hissizleştiğim için olduğunu sanmıştım ama sonra Jericho'nun artık üzerimde durmadığını fark ettim. Sesler, çığlıklar ve hırıltılar vardı. Yüksek tiz çığlıklar ve sonra başımın üstünde, yanağımın üzerinde sıcak bir nefes hissettim. Başımı çevirdim ve soluk mavi gözler ve kar kadar beyaz bir kürk gördüm. Kurt, nemli burnuyla yanağımı dürttü ve sonra başını kaldırıp uludu.

Göz kırptım ve aniden üzerime düşen bir gölge gördüm. Üzerimde Kieran belirdi. "Kahretsin" dedi. "Prensi çağırın. Onu *hemen* buraya getirin."

38. BÖLÜM

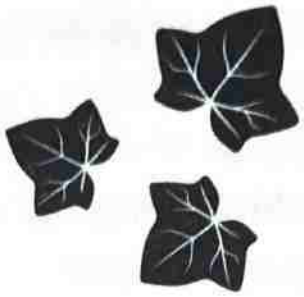

Nazik kollar beni kirli zeminden kaldırdı. Kieran. Yüzü bulanıklaştı ve kulaklarımda uğultu vardı. Etrafımdaki her şey hiçbir şey kalmayana kadar soldu ve acı hissetmedim. Adımı söylediğini duyana kadar orada kaldım. Hawke.

"Aç gözlerini, Poppy. Hadi" diye ısrar etti ve parmaklarımın arasından hançeri aldığını hissettim. Yanımdaki zemine tok bir sesle düştü. Eli çenem boyunca kıvrıldı. "Gözlerini açmanı istiyorum. Lütfen."

Lütfen.

Lütfen kelimesini hiç böyle söylediğini duymamıştım. Yavaş kalp atış hızım farkındalık geri döndükçe arttı, beraberinde yanan, süpürücü bir acı getirdi. Gözlerimi açılmaya zorladım.

"İşte buradasın." Bir gülümseme belirdi ama her şey yanlış ve zorlamaydı. Herhangi bir gamze yoktu, altın gözlerinde sıcaklık ya da gülen ışık yoktu.

İrade eksikliğinden ya da aptallıktan dolayı, onun hakkındaki gerçeği keşfettiğimden beri yapmadığımı yaptım. Zayıflayan duyularımla ona ulaştım ve ondan gelen ıstırabın uğultusunu hissettim. Eskisinden daha

derindi, artık tenime değen buz parçaları gibi değil, hançerler gibi hissediyordum.

Pençeler gibi.

Bir nefes aldım ve metal tadındaydı. "Acıyor."

"Biliyorum." Söylediklerimi yanlış anladı, bakışları benimkilere kilitlendi. "Bunu düzelteceğim. Acının geçmesini sağlayacağım. Hepsinin geçmesini sağlayacağım. Bir yara izi daha olmayacak."

Şaşkınlık içimi titretti. Bunları nasıl yapabildiğini bilmiyordum. Çok fazla yara vardı. Çok kan kaybetmiştim. Bacaklarıma tırmanan soğukluktan bunu hissedebiliyordum.

Ölüyordum.

"Hayır, gitmiyorsun bir yere" diye tartıştı ve son kısmı yüksek sesle söylediğimi fark ettim. "Ölemezsin. Buna izin vermeyeceğim."

Sonra kolunu ağzına doğru kaldırdı ve daha önce hissettiğim keskin dişleri gördüm, bileğini ısırıp derisini yırtarken inançsızca izledim. Çığlık attım, yarayı kapatmak için elimi kaldırmaya çalıştım. Beni kaçırmıştı. Bana ulaşmak için öldürmüştü, bana ihanet etmişti ve o düşmandı. Bu yüzden bir kez daha çaresiz kalmıştım. Ölüyordum. Kanaması umurumda olmamalıydı.

Ama öyleydi.

Çünkü ben bir embesildim.

"Embesil olarak öleceğim" diye mırıldandım.

Kaşlarını çattı. "Ölmeyeceksin" diye tekrarladı, ağzının çizgileri gergindi. "İyiyim ben. Sadece bir şeyler içmen gerek."

İçecek bir şeyler? Bakışlarım bileğine düştü. Bunu kastetmiş olamaz...

"Casteel, sen..." Kieran'ın sesi kesildi.

Casteel?

"Ne yaptığımı çok iyi biliyorum ve senin fikrini ya da tavsiyeni istemiyorum." Derin kırmızı kan damlası kolundan aşağı indi. "Ve ikisine de ihtiyacım yok."

Kieran, büyülü bir dehşete kapılmış bir şekilde bakarken buna cevap vermedi. Hawke yırtık bileğini bana doğru indirdi, ağzıma doğru.

"Hayır." Uzaklaştım, kolu sırtımda çelik bir bant gibiydi, çok uzağa gidemedim. "Hayır."

"Yapmalısın. Yapmazsan ölürsün."

"Canavara dönüşmektense ölmeyi tercih ederim" diye yemin ettim.

"Bir canavar mı?" Kıkırdadı ama kaba bir sesti. "Poppy, Craven hakkındaki gerçeği zaten söyledim. Bu sadece seni daha iyi yapacak."

Ona inanmadım. Yapamazdım. Çünkü eğer yapsaydım, bu... Bu, söylediği her şeyin doğru olduğu ve Yükselmişler'in kötü olduğu anlamına gelirdi. Ian da...

"Bunu yapacaksın" diye tekrarladı. "İçeceksin. Yaşayacaksın. Seçimini yap, Prenses. Sana bunu yapmam için beni zorlama."

Keskin bir şekilde nefes alarak arkamı döndüm. Garip bir koku aldım. Koku... Kan gibi kokmuyordu, Craven gibi değildi. Bana kardaki narenciyeyi hatırlattı, canlı ve taze. Nasıl... Kan nasıl böyle kokabilir?

Hawke, "Penellaphe" dedi ve sesinde farklı bir şey vardı. Sanki bir yankı taşıyormuş gibi daha yumuşak ve daha derin. "Bana bak."

Neredeyse vücudum üzerinde hiçbir kontrolüm yok-

muş gibi bakışlarımı onunkine doğru kaldırdım. Gözleri...Bal rengi dalgalandı, daha parlak, altın beneklerle dönüyordu. Dudaklarım ayrıldı. Gözlerimi çeviremedim. Ne... Ne yapıyordu?

"İç" diye fısıldadı veya bağırdı, emin değildim ama sesi her yerdeydi, etrafımda ve içimdeydi. Gözleri... Gözlerimi hâlâ çeviremiyordum. Gözbebekleri genişlemiş gibi görünüyordu. "Benden iç."

Kolundan dudaklarıma bir damla kan damladı. Aralarına sızdı, dilime mayhoş ama yine de tatlı. Ağzım karıncalandı. Bileğini dudaklarıma daha fazla bastırdı ve kanı ağzıma aktı, boğazımdan aşağı süzüldü, yoğun ve sıcak. Beynimin uzak bir yerinde buna izin vermemem gerektiğini düşündüm. Çünkü bu yanlış olurdu. Bir canavara dönüşecektim ama tadı... Daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyordu, tam bir uyanıştı. Yutkundum, daha fazlasını çektim.

"Bu kadar." Hawke'ın sesi daha derin, daha zengindi. "İç."

Ben de öyle yaptım.

Bakışları bana sabitlenmişken, hiçbir şey kaçırmadan içtim. İçtim ve cildim uğuldamaya başladı. Ne yaptığımı fark etmeden önce bana doğru tuttuğu kanlı kolunu kavradım ve içtim. Kanının tadı... Saf günahsı, yozlaşmış ve yoğundu. Her yudumla, acılar ve ağrılar azaldı ve kalbimin ritmi yavaşladı, stabil hale geldi. Gözlerim kapanana kadar içtim. Ta ki etrafım, bana Stroud Denizi'ni hatırlatan canlı, parlak mavilerden oluşan bir renk cümbüşü ile dolana kadar. Bu mavi, sanki insan eli değmemiş bir su kütlesiymiş gibi şaşırtıcı bir berraklık taşıyordu.

Ama bu okyanus değildi. Ayaklarımın altında serin, sert kayalar ve tenime baskı yapan gölgeler vardı. Yumuşak kahkahalar bakışlarımı su havuzundan koyu saçlılara çevirdi.

Hawke, "Yeter" diye seslendi. "Bu kadarı yeterli."

Yeterli olamazdı. Henüz değil. Bileğine takılmış açgözlülükle içiyordum. Açlıktan ölüyormuşum gibi beslendim ve böyle hissettim. Sanki tüm hayatım boyunca bu besini özlemiştim.

"Poppy" diye inledi, tutuşumu kırdı ve parçalanmış bileğini çekti.

Daha fazlasını istediğim için takip etmeye başladım ama kaslarım pelte gibiydi ve kemiklerim yumuşaktı. Onun kucağına daldım ve sanki yüzüyormuşum gibi hissettim, cildimin vızıldamaya devam etmesi ve göğsüme ısı akması arasında biraz kayboldum. Ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dakikalar ya da Hawke beni çağırmadan önce saatler geçmiş olabilirdi.

Onu bana bakarken bulmak için gözlerim açılıvermişti. Özellikleri biraz bulanıktı, kenarları bulanıktı. Bir duvara yaslanmış, kafası ona doğru eğilmiş ve o anda sanki sihri tadan benmişim gibi tamamen rahatlamış görünüyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Bu soruya nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Vücudum sanki alev sarmış gibi yanıyor muydu? Batıyor ve zonkluyor muydu? Hayır. "Üşümüyordum. Göğsüm... Soğuk değildi."

"Üşüyor olamazdın."

Anlamıyordu. "Farklı... hissediyorum."

Hafif bir gülümseme ortaya çıktı. "Güzel."

"Vücudum... Bağlı değilmiş gibi hissediyorum."

"Bu birkaç dakika sonra geçecek. Sadece rahatla ve keyfini çıkar."

"Artık canım yanmıyor." Düşüncelerimi sabit tutmaya çalıştım ama dönüyorlardı. "Anlamıyorum."

"Bu benim kanım." Elini kaldırdı, yanağımdaki saç tellerini taradı. Dokunuşu içime bir farkındalık titremesi gönderdi ve bu duyguyu sevdim. Bana hissettirdikleri hoşuma gitti. Her zaman sevmiştim ama şimdi yapmamalıydım. "Bir Atlantislinin kanının iyileştirici özellikleri vardır. Bunu sana söylemiştim."

"Bu... bu inanılmaz" diye fısıldadım.

"Öyle mi?" Uzandı ve kolumu tuttu. "Yaran buradaydı değil, mi?"

Bakışlarım onu kolunun iç kısmına kadar takip etti. Tenimin yüzeyi kuru kan ve kire bulanmıştı ama pençelerin dokuyu açtığı yerde, cilt artık kir altında pürüzsüzdü.

"Ya burası?" diye sordu, başparmağı omzumun hemen altında üst kolumun etrafında dönecek şekilde elini hareket ettirdi. "Buraya da pençe gelmemiş miydi?"

Bakışlarım eski Craven saldırısının soluk yarasına takıldı, dirseğimin içinde. Gözlerimi başparmağının küçük daireler çizdiği yere çevirdim. Hiç taze iz yoktu. Açık yara yoktu. Merakla baktım. "Hiç... Hiç yeni yara izi yok."

"Yeni yara izi olmayacak" dedi. "Sana bunu söz vermiştim."

Vermişti. "Kanın... İnanılmaz."

Ve öyleydi de. Zihnim bununla başarılabilecek her şeyi yavaşça derinlemesine araştırdı. İyileşebilecek yaralar ve

kurtarılabilecek hayatlar. Çoğu insan kan içmeye karşı çıkar, ama...

Bir saniye.

Bakışlarım onunkine döndü. "Bana kanını içirdin."

"Evet."

"Nasıl?"

"Olgunluk döneminde meydana gelen şeylerden biri. Hepimiz başkalarını etki altına alamaz."

"Bunu daha önce yaptın mı? Benim üzerimde?"

"Muhtemelen önceki hareketlerin için bunu duymayı isterdin ama ben sana bunu yapmadım, Poppy. Ne yaptım ne de bunu istedim."

"Ama şimdi yaptın."

"Evet."

"Sesin hiç utanmış gibi gelmiyor da."

"Utanç duymuyorum" diye yanıtladı ve alaycı bir sırıtış belirdi. "Ölmene izin vermeyeceğimi söylemiştim yoksa ölmüştün, Prenses. Ölüyordun. Hayatını kurtardım. Bazıları, uygun bir yanıt olarak bir teşekkür önerisinde bulunur."

"Bunu yapmanı ben istemedim."

"Ama minnettarsın, değil mi?"

Dudaklarımı sımsıkı kapattım çünkü öyleydim.

"Bu konuda benimle sadece sen tartışabilirsin."

Ölmek istemiyordum ama Craven olmak da istemiyordum. "Şeye... Dönüşmeyeceğim..."

"Hayır" diyerek içini çekti, kolumu karnıma dayadı. "Sana gerçeği söyledim, Poppy. Cravenları Atlantisliler yapmadı. Yükselmişler yaptı."

Bakışlarım tavanın açıktaki ahşap kirişlerine kayar-

ken kalbim küt küt atmaya başladı. Hücrede değildik. Başımı çevirdim, kalın örtüleri olan paslı bir yatak ve yanında küçük bir masa gördüm. "Yatak odasındayız."

"Mahremiyete ihtiyacımız vardı."

Kieran'ın sesini duyduğumu hatırladım ama oda boştu. "Kieran beni kurtarmanı istemedi."

"Çünkü yasak."

Bana daha önce söylediklerini hatırlamam biraz zaman aldı ve midem bulandı. "Vampire dönüşecek miyim?"

Güldü.

"Bunun neresi komik?"

"Hiçbir şey." Dudaklarının diğer tarafı yukarı kalktı. "Hâlâ gerçeğe inanmak istemediğini biliyorum ama içten içe inanıyorsun. Bu yüzden bu soruyu sordun."

Haklıydı ama oraya gidecek entelektüel veya duygusal kapasitem yoktu. Şu an değil.

"Dönüşmek için bundan çok daha fazla kan gerekir." Başını duvara yaslamaya geri döndü. "Ayrıca daha aktif bir katılımcı olmamı gerektirir."

Vücudumdaki düşük kaslar kasıldı, aslında yumuşak olmadıklarını kanıtladı. "Nasıl daha aktif bir katılımcı olurdun?"

Hawke'ın gülümsemesi kayboldu ve kanı kadar günahkâr bir ifadeye dönüştü. "Söylemek yerine sana göstermemi tercih eder misin?"

Tenim sımsıcak oldu. "Hayır."

"Yalancı" diye fısıldadı, gözleri kapandı.

Cildimdeki sıcaklık sanki bir kıvılcım gibi yayılmaya başladı ve daha... Ağır hissetmeye başladım. Görmezden gelmeye çalıştım. "Naill ve Delano iyiler mi?"

"İyi olacaklar ve onları sorduğunu bilmekten mutlu olacaklarına eminim."

Bundan şüpheliydim ama bir şeyler oluyordu, değişiyordu.

Vücudum, ısı kaslarıma sızarken, cildimi kızartırken ve vücudumda birikirken sanki benimmiş gibi gelmiyordu. Vücudumun her yerine yavaşça giren kanın onun... Hawke'ın olduğunu hayal ettim.

Benim içimdeydi.

Kan Ormanı'ndaki gece ve meyhanenin üstündeki odadayken olduğu gibi kendimi kontrolden çıkmış hissettim.

Göğsüm aniden ağrıdı ve ağırlaştı ama acı, hava eksikliği veya soğukluktan değildi. Hayır, sanki Hawke bana dokunduğunda, beni çırılçıplak soyup her yerimi öptüğündeki gibiydi. Kendimi gevşemiş hissediyordum. İçim karıncalanıyor ve tenimin uğulduyordu. Jilet gibi keskin bir arzu içimi yakıp kül ediyordu.

Hawke nefes alırken burun delikleri genişlemiş ve sonra göğsü durmuş gibi gelmişti. Yüzü hâlâ bulanıktı ama ona ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar sıcak hissetmiştim.

"Poppy" diye seslendi.

"Ne?" Sesim bal gibi geliyordu.

"Düşündüğün şeyi düşünmeyi bırak."

"Ne düşündüğümü nasıl anladın?"

Çenesi eğildi ve bakışları bir okşama gibiydi. "Biliyorum."

Titreyerek, kalçalarımı kaydırdım ve Hawke'ın kolu bana sarıldı. "Bilmiyorsun."

Cevap vermedi ve damarlarımdaki sıvı ateşi ve özü-

mün nemli ısısını hissedip hissedemediğini merak ediyordum.

Dudağımı ısırarak, kanının tadına baktım ve gözlerimi kapatarak inledim. "Hawke?"

Bir ses çıkardı ve belki bir şey söyledi ama anlaşılamaz bir şeydi.

Hızlı ve sığ nefesler alarak gerindim. Kaba gömlek ve pantolon cildimi ve göğüslerimin hassas ve sertleşmiş uçlarını sıyırdı. "Hawke" diye nefes aldım.

"Yapma" dedi sertleşerek. "Bana böyle hitap etme."

"Neden?"

"Yapma işte."

Yapmamam veya söylememem gereken çok şey vardı ama içimdeki her şey tüm vücudumun yanma ve ihtiyaçtan zonklama haline odaklanmıştı. Elim hareket etti, karnımdan yukarı kayıyordu, mahvolmuş, pençeli gömleğin üzerinden göğsüme doğru. Sadece içgüdü ve ihtiyaçla hareket ediyordum, parmaklarımı titreyen etimin üzerine kapattım, avucuma doğru şekillendirdim. Ağrılı bir ürperti içimi titretti.

Hawke, "Poppy" diye seslendi. "Ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum" diye fısıldadım, kendimi ince, yıpranmış gömlekle okşarken geriye doğru eğildim. "Yanıyorum."

"Sadece kan" dedi kalın bir sesle ve içgüdüsel olarak beni izlediğini söyledi ve bu beni daha da ısıttı. "Geçecek ama sen... Bunu yapmayı bırakmalısın."

Durmadım. Yapamazdım. Başparmağım çıkıntılı sertliğin üzerinde yuvarlandı ve havayı içime çektim. Bu bana Hawke'ın yaptıklarını hatırlattı, ancak ellerinden fazlasını kullanmıştı. Bunu tekrar yapmasını istedim.

Bacaklarımın arasında şiddetli, titreşimli bir ağrı içimi burktu. Kalçalarım kayıyordu, bacaklarımı birbirine bastırdım ama işe yaramadı. Baskı her şeyi daha da kötüleştiriyordu. "Hawke?"

"Poppy, tanrıların aşkına."

Kalbim küt küt atıyordu, gözlerimi açtım ve haklıydım. Bakışları bana sabitlenmişti... kendi aklı olan ve karnımdan aşağı kayan diğer elime.

"Öp beni?"

Ağzının etrafında gergin çizgiler oluştu. "Bunu istemezsin."

"Evet." Parmaklarım belime ulaştı, pantolonumun açıldığı yere. "İhtiyacım var."

"Şu anda bunu sadece düşünüyorsun." Yüzü temizlendi ve özelliklerinin keskinleşme şeklini yanlış anlamak mümkün değildi. "Bunlar hep kandan..."

"Umrumda değil." Parmaklarımın uçları göbeğimin altındaki çıplak deriyi tarıyordu. "Bana dokunsan? Lütfen?"

Hawke boğazının arkasından alçak bir ses çıkardı. "Hâlâ benden nefret ettiğini düşünüyor musun? Eğer istediğin şeyi yaparsam, beni öldürmek istersin." Duraksadı ve dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Beni öldürmeyi şimdikinden daha çok isteyeceksin. Şu anda kendini kontrol edemiyorsun."

Söyledikleri mantıklıydı ama aynı zamanda mantıklı da değildi. "Hayır."

"Hayır mı?" Kaşları kalktı ama gözünü benden çevirmedi.

Ona, "Senden nefret etmiyorum" dedim ve bana bunun

doğru olduğunu söyleyen acı dolu bir kalp burkulması vardı. Buna üzülmeliydim.

O sesi tekrar çıkardı ve eli bileğimin üzerine kapandığında, neredeyse sevinçten ağlayacaktım. Bana dokunacaktı.

Ama elimi yerinde tutmaktan başka bir şey yapmadı.

"Hawke?"

"Seni bildiğin her şeyden uzaklaştırmayı planladım ve yaptım ama bu suçlarımın en kötüsünün yakınına bile yaklaşamaz. İnsanları öldürdüm, Poppy. Ellerimde o kadar çok kan var ki asla temiz olmayacaklar. Sana değer veren Kraliçe'yi devireceğim ve bu süreçte çok daha fazlası ölecek. Ben iyi bir adam değilim." Sertçe yutkundu. "Ama şu anda haklı olmaya çalışıyorum."

Midemde bir sinir çırpıntısı vardı. Onun sözleri... Beni çileden çıkarmalıydı ama ben... Onu istiyordum ve düşünmek... Şey, tek yaptığım buydu. Artık bunu yapmak istemiyordum.

"İyi olmanı istemiyorum." Farkına bile varmadan diğer elimi kaldırdım ve gömleğinin önüne yumruk attım. "Seni istiyorum."

Hawke başını iki yana salladı ama tuttuğu eli çekiştirdiğimde üzerime eğildi. Ağzı benimkinden birkaç santim uzakta durduğunda gömleğini kavrayışım sıkılaştı. "Birkaç dakika içinde, bu fırtına geçtiğinde, varlığımdan nefret etmeye devam edeceksin ve bunun iyi bir nedeni var. Seni öpmem ve daha fazlasını yapmam için yalvarmandan nefret edeceksin. Ama içinde benim kanım olmasa bile, beni istemekten asla vazgeçmediğini biliyorum. Ama tekrar içine girdiğimdeki gireceğim, kanın veya başka bir şeyin etkisini suçlayamazsın."

Ona baktım, elimi kaldırıp ağzına götürürken zihnimden şehvet sisinin bir kısmı kalktı. Avucumun ortasına bir öpücük kondurdu, bu beni şaşırttı. âşıkların her zaman yaptığını hayal ettiğim çok... Hassas bir hareketti.

Elimi çektim ve beni bıraktı. Göğsüme dayadım. Cildimdeki karıncalanma kayboluyordu ama harcanmamış arzunun acısı hâlâ oradaydı. Dakikalar önceki kadar yorucu olmasa da uyanıyormuşum gibi hisseden yanım onun doğruyu söylediğini biliyordu. Onun için hissettiklerimin kanla hiçbir ilgisi yoktu.

Hissettiğim şey... Dağınık ve çiğdi. Ondan nefret ediyordum ama diğer yandan da etmiyordum. Ne kadar aptalca olsa da ona değer veriyordum. Ve onu istiyordum, öpücüğünü, dokunuşunu. Ama aynı zamanda onu incitmek istiyordum.

Sevgili değildik.

Biz düşmandık ve asla başka bir şey olamazdık. Etrafım benden nefret eden insanlarla çevriliydi.

"Asla ayrılmamalıydım" dedi. "Böyle bir şeyin olabileceğini tahmin etmeliydim ama intikam arzularını hafife almışım."

"Onlar... Ölmemi istediler" dedim.

"Yaptıklarının bedelini ödeyecekler."

Daha az uçuk ve daha ağır hissetmeye başladım. Kolumu bacağım boyunca hareket ettirdim, hâlâ ağrı olmamasına şaşırdım. "Ne yapacaksın? Onları öldürecek misin?"

"Öyle" dedi ve gözlerim büyüdü. "Ve onların yolundan gitmeyi düşünen herkesi öldüreceğim."

Söylediklerinde ciddi olduğundan şüphe etmeden ona

baktım. Hawke her destekçisini ya da türünü şeklinde sorgulayamazdı. Burada güvende değildim. "Peki ben... Bana ne yapacaksın?"

Bakışlarını bana çevirdi. Çenesinde bir kas sıkıştı. "Söyledim ya. Prens Malik'i serbest bırakmak için seni Kraliçe ile takas etmek için kullanacağım. Yemin ederim, sana daha fazla zarar gelmeyecek."

Konuşmaya başladım ama sonra Kieran'ın ona seslendiğini hatırladım. O güzel gözlere bakarken tüm vücudum nöbet geçiriyor gibi görünüyordu. "Casteel?"

Bana karşı donup kaldı.

"Kieran... Kieran Casteel adını söyledi." Loren'in sözleri aklıma gelirken bakışlarım onun çarpıcı özelliklerine kaydı. Karanlık Olan'ın yakışıklı olduğunu duyduğunu ve bakışlarının Goldcrest Malikanesi'ne girmesini sağlayarak Leydi Everton'ı baştan çıkarmasını sağladığını iddia etmişti...

Kızıl İnci'de benimle konuşan Hawke'ın sözleri aklıma geldi. *Onlar bazı kişilerin hayatlarında şüpheli seçimler yapmasına yol açtılar.*

Kalbim durmuş gibi görünüyordu ama şimdi hızlanıyor, hızlanıyordu. Her şey yerine oturmaya başladı. Orada burada yaptığı küçük yorumlar gibi gereksiz şeyler, sevişiğimiz gece adını söylediğimde beni nasıl susturduğu gibi daha büyük şeyler. Herkesin onun emirlerine uyması, Jericho'nun ahırda ona nasıl itaat ettiği, onu durdurmamış olsa bile, onu geçmek istemiyormuş gibi görünmesi. Kieran ve diğerlerinin onun adını sanki bir şakaymış gibi söylemeleri.

Adı Hawke değildi.

Ve sevişmemiştik. Beni becermişti.

"Aman tanrılar." Midem bulanıyordu, elimi ağzıma bastırdım. "Sen O'sun."

Hiçbir şey söylemedi.

Yırtık gömleği yırtmak için elimi göğsüme doğru sürüklerken hasta olabilirim diye düşündüm. "Kardeşine böyle oldu. Neden onun için bu kadar üzülüyorsun? O, geri almak için beni kullanmayı umduğun Prens. Adın Hawke Flynn değil. Sen O'sun! Sen Karanlık Olan'sın."

"Casteel veya Cas adını tercih ederim" diye yanıtladı, ses tonu sert ve mesafeliydi. "Bana böyle hitap etmek istemiyorsan, bana Prens Malik Da'Neer'in kardeşi Kral Valyn Da'Neer'in ikinci oğlu Prens Casteel Da'Neer diyebilirsin."

Ürperdim.

"Ama bana Karanlık Olan deme. Bu benim adım *değil*."

Korku içimi titretti. Bunu şimdi nasıl çözebilirdim? İşaretler oradaydı. Çok, çok aptaldım. Sadece bir kez değil. Onun bir Atlantisli olduğunu öğrendikten sonra bile akıllanmamıştım. Gözümün önündekini görmemiştim.

Her şeyin gerçekten bir yalan *olduğunu*.

Düşünmeden tepki verdim ve göğsüne bir yumruk attım. Ona vurdum. Yanağına attığım tokattan avucum acıdı ve bana izin verdi. Omuzlarına bastırdığımda tepki vermedi. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken ona bağırdım. Tekrar tekrar vurdum...

"Kes şunu." Beni omuzlarımdan yakaladı, göğsüne doğru çekti ve kollarını bana doladı, benimkileri iki yanıma hapsetti. "Kes şunu, Poppy."

"Bırak beni" diye talep ettim, boğazım yanıyordu.

Kalbim, başkalarından hissetmeye alışkın olduğum türden bir acıyla sıkıştı. Ondan yayılıp yayılmadığını ya da içimin derinliklerinden fışkırıp fışkırmadığını görmek için neredeyse ona uzanacaktım ama durdum.

Seni kullanacağım.

Acı... Bu acı benimdi. Beni bana değer verdiği için kurtarmamıştı. Bana zarar gelmeyeceğine dair söz vermesi bana değer verdiği için değildi. Bunu nasıl unutup durdum? Hawke–

Hawke.

Adı bu bile değildi. Casteel'di.

Ve bir ajandası vardı. Tüm sohbetlerimiz, beni her öptüğünde, bana dokunduğunda ve cesur ve güçlü olduğumu söylediğinde, onun ilgisini çektiğimi ve hiç daha önce tanıdığı biri gibi olmadığımı söylediğinde. Bunları sadece sahte bir kişilikle değil, aynı zamanda sahte bir isimle, güvenimi kazanmak için yapmıştı. Etrafındaki gardımı düşürmem için, aynı zamanda onunla birlikte Masadonya'dan gönüllü olarak ya Bakire, yani Seçilmiş Kişi olduğum için beni kullanmak isteyen ya da Kraliçe'nin favorisi olduğum için ölmemi isteyenlerle dolu bir engerek çukuruna doğru yürümemi sağlamıştı.

Gözlerimi sımsıkı kapattım.

Jericho ve beni öldürmek isteyen diğerlerinden daha kötüydü. En azından hiçbirinde numara yoktu. Haw... *Casteel* hakkındaki her şey, adından Kızıl İnci'deki ilk geceye kadar, güvenimi kazanmak için tasarlanmış bir yalandı.

Başarmıştı ama ne pahasına?

Rylan ölmüştü.

Phillips, Airrick, tüm muhafızlar ve Avcılar ölmüştü.

Vikter ölmüştü.

Ailem ölmüştü.

Değer verdiğim herkesi benden almıştı, onun eliyle ya da onun emriyle, ayrılık ya da ölüm yoluyla. Hepsi kardeşiyle yeniden bir araya gelebilmek içindi, başka bir Prens, benim bile anlayabileceğim, empati duyabileceğim bir şey. Ama aynı zamanda kalbimi de almıştı.

Ve beni Karanlık Olan'a âşık etmişti.

İddia ettiği diğer her şey doğru gibi görünse bile o böyleydi. Bana öğretilen tarih bir yalan olsa bile. Yükselmişler, Cravenlardan, aileme ve bana olanlardan sorumlu vampirler olsa bile. Kardeşim de artık onlardan biri olsa bile.

"Poppy?"

Gözlerim yanıyordu, yana çekildim. Biraz alana ihtiyacım vardı. Uzaklaşmam gerekiyordu. Ondan. Güvende değildim, buradaki hiç kimseden ve kesinlikle Ondan da emin değildim.

Çünkü beni burada ne kadar uzun süre yanında tutarsa gerçeği hatırlamam o kadar zorlaşacaktı. Umutsuzca onun için özel olduğuma inanmak istedim çünkü birisi için özel olmak istiyordum. Herhangi biri için. Piyondan başka bir şey olmak için. Onunla ne kadar uzun süre birlikte olursam ellerindeki kanı unutmam o kadar mümkün olacaktı.

Ve zaten kalbimi iki kez kırmış olduğunu ve şimdi de bu tekrar olduğunu. İlk ihanetten sonra bile ona değer veriyordum. Ondan nefret etmek istememe rağmen. On-

dan nefret etmem gerekiyordu ama edemiyordum. Artık biliyordum çünkü başka bir ölümden dolayı ölüyormuşum gibi hissediyordum. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Bunu tekrar yapmasına izin veremezdim. Bunu unutamazdım.

Panik içime boşaldı, gözlerimi açtım. Yabani bakışlarım odanın etrafında zıpladı. "Bırak beni."

"Poppy" diye tekrarladı, parmaklarını boynuma koydu. Gerilmiştim, nabzımı kontrol ettiğini fark etmemiştim. "Kalbin çok hızlı atıyor."

Umursamıyordum. Kalbimin göğsümden fırlaması umrumda değildi. "Bırak beni!" Diye bağırdım.

Çekilip oturabilmeme yetecek kadar tutuşu gevşedi. Kolu hâlâ belimdeydi. Ağırlığımdan destek alabilmek için elimi yere koydum ama avuç içim hançere bakıyordu.

Bay Tulis'in beni bıçakladığı o *hançer*. Kan taşındandı.

Kalbim parçalanıyordu, bıçağa baktım. Kederim büyüdü, boğazımı kapattı. Etrafında nefes alamıyordum, şeyi... Birçok kişinin ölümünde parmağı olan birini sevdiğimi bilerek yüreğim sızlıyordu.

Beni burada bu insanlarla, beni öldürmek isteyen *halkıyla* bırakmıştı.

Gerçekte kim olduğu da dahil olmak üzere bana her konuda yalan söyledi.

Kalbim çatlayıp yarıldı ve göğsüme buzlu çamur döküldü. Her zaman üşüyecektim, buradan sonuna kadar.

"Poppy..."

İçgüdülerimle hareket ederek kolları arasında döndüm. Elimdeki soğuk kabzayı hissetmiyordum ama bıça-

ğın göğsüne battığını hissettim. Hançerin kabzası derisiyle buluşurken sıcak kanının yumruğuma sıçradığını hissettim.

Yavaşça, bakışlarımı onunkine doğru kaldırdım.

Bir an göz göze geldik, sonra aşağıya baktı ve kehribar renkli gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Hançerin göğsünde saplı kaldığı yere.

Tam kalbine.

39. BÖLÜM

Ellerim titriyordu, hançeri bıraktım ve kucağından düştüm. Geriye doğru kaykıldım, yüzündeki şokun etkisinden başka tarafa bakamıyordum.

"Üzgünüm" diye fısıldadım ve neden özür dilediğimden bile emin değildim. Yanaklarımın neden nemli olduğundan emin değildim. Kan mıydı bu? Kanı mı?

Bakışlarını bana çevirdi. "Ağlıyorsun." Ağzının köşesinden gelen ince bir kan sızıntısı vardı.

Ağlıyordum. Vikter'in ölümünü izlediğimden beri ağlamamıştım ama şimdi uyuşmuş bacaklarım üzerine kalkarken yüzümden gözyaşları akıyordu. Yana doğru adım attım. Ne yaptığımı ya da nereye gittiğimi bilmiyordum ama kapıya ulaştım. Kilitli değildi.

"Üzgünüm" tekrar titreyerek söyledim.

Öne doğru eğilip elini yere çarparken boğulmuş, ıslak bir kahkaha çınladı. "Hayır" diyerek bir nefes aldı. "Hayır, sen... gitmiyor..."

Ama gidiyordum.

Arkamı döndüm, kör bir şekilde sendeleyerek kapıdan çıkıp sonunda başka bir kapıya bağlanan boş yola girdim.

Soğuk, ıslak hava açık duvardan içeri sürüklendi ama zar zor hissettim. Hiçbir planım yoktu. Kaleden nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Yürümeye devam ettim.

Koridorun yarısında, sanki içimde bir düğmeye basıldı. Tüm korku ve keder sona erdi ve içgüdüler kontrolü ele aldı. Harıl harıl nefes alarak kapıyı açtım ve sıkışık merdivenlerden aşağı koştum, sonra açık bir kapıdan dışarı çıktım.

Karşıma kar çıktı.

Bir an için, yavaşça aşağı süzülen kalın kar tanelerinin güzelliğine kapıldım. İnce bir tabaka zaten zemini örtmüş ve çıplak ağaçları kaplamıştı. Çok sessizdi ve her şey temizdi ve el değmemişti.

Kalenin içinden gelen bir ses beni harekete geçirdi. Karla kaplı çimenleri geçerek ormana doğru koştum. Aklımın bir köşesinde, kaçmaya hazır olmadığımı biliyordum. Giydiğim kıyafet çok ince olmanın yanında, neredeyse paramparça durumdaydı. Tam olarak nerede olduğum ya da buradan nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu ormanda Craven olabilirdi. Alçalmışlar olacağı ise kesindi. Ayrıca hareketlerimin izini sürebilecek bir kurt da olabilirdi ama yine de koşuyordum, botlarımın ince tabanları orman zemininde kayıyordu. Koşuyordum çünkü...

Onu bıçaklamıştım.

Onu kalbinden bıçaklamıştım.

Şimdiye kadar ölmüş olmalıydı.

Onu öldürmüştüm.

Ara sıra gelen ağlama dürtüleriyle akan gözyaşlarım savrulan karlarla karışıyordu. Tanrılar aşkına, bunu

yapmak zorundaydım. Onun ve bizim hakkımızdaki her şey bir yalandı. *Her* şey. Bunu yapmak zorundaydım. Mecburdum.

Hiçbir ses, seda yoktu, hiçbir şey.

Bir kol belimi sardı ve koşunun ortasında beni yakaladı. Ayaklarım altımdan kayarken çığlık attım ama aşağı düşmedim. Geri çekildim ve sert, sıcak bir göğse çarptım. Ayaklarım yerden neredeyse bir adım havada sallanıyordu.

Şok ciğerlerimdeki nefesi çalmıştı. O daha konuşmadan kim olduğunu biliyordum. Onun bol baharat ve çam kokusuydu bu. Kapatmamış olsaydım hislerime gelecek olan, benimkileri yansıtan öfkeye sarılı ıstırap ve inançsızlık patlamasıydı. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez duyguları onu ve dolayısıyla beni teslim almıştı.

Şimdi karşısında olduğum bu adam, o kadar çabuk âşık olduğum Hawke, bu değildi.

Beni güvende tutmaya yemin eden muhafız değildi, şimdi saçımı avcuna sardı ve kafamı arkaya ve yana çekti.

Bu, açıkta kalan boğazımı okşayan Hawke'ın sıcak nefesi değildi.

Bu, *O*'ydu.

Atlantis Prensi Casteel Da'Neer.

Karanlık Olan.

"Bir Atlantisli, bir kurt ya da Yükselmiş'in aksine, kalbine saplanan bir bıçakla öldürülemez" diye hırladı, kafamı daha da geriye çekti. "Beni öldürmek istiyorsan, kafaya nişan almalıydın, Prenses. Ama daha kötüsü, *unuttun*."

"Neyi unuttun?"

"Bunun *gerçek* olduğunu."

Sonra vurdu.

İki ateşli acı patlaması boynumu deldi ve tüm vücudumun sarsılmasına neden oldu. Yanık tüm vücudumu dolaştı, yoğunluğu beni hayrete düşürdü. Hareket edemiyordum. Acıya karşı tek çığlık bile atamıyordum.

Belime sarılı kolu demir bir mengene gibiydi, dişlerinin açtığı yaradan uzun ve sert bir şekilde emdi. Ellerim koluna düşerken titredim, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Tırnaklarım tenini deldi. Kanım özgürce ona akarken boğazıma gelen yanık, derin, sarsıcı çekim tüm sistemime kısa devre yaptırdı. Acının etrafından dolaşan çığlığım tırmalayarak yol bulmaya çalışıyordu.

Ve sonra, dişlerini bana batırdıktan sadece saniyeler sonra, her şey değişti.

Yoğun acı başka bir şeye dönüştü, tamamen farklı bir şekilde ezici bir şeye. İçimde yeni bir ağrı patladı, kanımı her parçam erimiş lavla doluyormuş gibi hissedene kadar ısıttı.

Isı göğsümü, karnımı doldururken ve kalçalarımın arasındaki boşlukta toplanırken gözlerim açık olsa da hiçbir şey görmüyordu. Ağzı bir kez daha boğazımı çekiştirdi ve bu sefer o çekiş doğruca özüme gitti. Vücudum şiddetli bir uyarılmayla sarsıldı.

İnledi, kolu bana sarıldı ve onu arkamda sert ve kalın bir şekilde hissettim. İçimdeki gerginlik sarmalanırken kolunu kavradım.

Birdenbire ağzını boynumdan kopardı. Beni bıraktı ve öne sendeledim, neredeyse düşüyordum. Kafa karışıklığı ve hâlâ içimde kıvılcımlar saçan arzuyla titreyerek ona döndüm.

Benden birkaç adım ötede durdu, göğsü hızlı ve kısa nefeslerle yükseliyor ve iniyordu. Gözleri kocaman açılmıştı. Dudaklarında kırmızı lekeler vardı.

Elimi kaldırdım, boynuma bastırdım. Islak sıcaklık parmak uçlarımı selamladı. Bir adım geri çekildim.

"Buna inanamıyorum" dedi ve dilini alt dudağı boyunca gezdirdi. Titreyerek bana kurdu hatırlatan bir gürültü çıkararak gözleri kısa bir süre kapandı. Kirpikleri yukarı süzüldü ve gözbebekleri o kadar büyüdü ki sadece ince bir şerit kehribar görünüyordu. "Ama bunu tahmin etmeliydim."

Ne demek istediğini ya da daha sonra ne olacağını anlayamadan üzerime geliyordu, o kadar hızlı hareket ediyordu ki onu takip edemiyordum.

Ağzı ağzıma çarptı, bir eli saçıma daldı, diğer kolu belime kenetlendi. Sadece öpülmüyordum.

Sanki *yutuluyordum*. Dudaklarında ve dilinde kanımın tadına baktım. Onun tadına baktım.

Tam olarak ne zaman ben de onu öptüğümden emin değildim. Birkaç saniye sonra mı, yoksa ağzı benimkine değdiği andan beri onu öpüyor muydum? Bunu bilmiyordum. Tek bildiğim onun için aç olduğumdu, doğru ya da yanlış, onu istiyordum.

Bu yüzden beni yere serdiğinde ona karşı koymadım. Sırtımdaki soğuk kar ve vücudumun ön tarafına basan onun sıcaklığı arasındaki fark benden derin bir nefes çalıyordu. Aç öpücüklerine boğulduğu için duyduğunu sanmıyordum ve daha önce beni her öptüğünde kendini tutmuş olduğunu fark ettim. Artık kim olduğunu saklamıyordu.

Elini belimden kalçama kaydırırken bana doğru sallanıyordu. Hareket ettik, gerildik ve nefes nefese kaldık. Dişleri alt dudağıma takıldı. Kısa bir iğne batması oldu ve titreyerek inlerken, metalik tat yenileniyordu.

Öpücüğü kesip bana bakacak kadar doğruldu. "Bana bunu istediğini söyle." Kalçaları hâlâ benimkilere karşı çalkalanıyordu. "Bana daha fazla istediğini söyle."

Neler yapmış olduğumuzu, şimdi ne yaptığımızı ya da kim olduğunu bile düşünemeden, "Daha çok" diye fısıldadım.

"Teşekkür..." diye homurdandı ve sonra aramıza uzandı, parmağıyla pantolonumun önünü tuttu. Kalçalarımı kaldıracak kadar sert çekti. Düğmeler kopup açıldı, etraftaki kara doğru fırladı.

"Tanrım" diye mırıldandım.

Pantolonumu indirirken kısa, sert bir kahkaha attı, bir bacağım tamamen açık kaldı ve pantolonum diğer bileğime takıldı. "Bu gömleğin artık onarılamayacağını biliyorsun, değil mi?"

"Ne?.."

Tek açıklama kumaşın yırtılma sesiydi. Çenemi eğdim, göğüslerimi gördüm. O da bakıyordu, gözleri midem boyunca kurumuş kan izlerini izlerken elleri kendi pantolonunu yırtıyordu, göğüslerimin sertleşen uçları üzerinde hareket ediyordu.

"Onları öldüreceğim" diye fısıldadı. "Hepsini öldüreceğim."

Eski yara izlerinden bahsettiğini sanmıyordum.

Artık hiç düşünmüyordum.

Üzerime, bacaklarımın arasına yerleşirken beni öptü

ve sonra her şey... Döndü. Bu sefer yavaş ayartmalar yoktu, uzun uzun okşamalar ve öpücükler yoktu. Bir tutam rahatsızlık oldu ama çabucak ağrıyan, titreşen zevke yerini bıraktı ve vücudumda veya zihnimde veya aramızda hissettiklerimizden başka bir şey olması için yer yoktu. Sadece o ve ben vardık, kanımın ve onunkinin tadı ve dudaklarımızdaydı ve tam olarak anlayamadığım bu *ihtiyaç* vardı.

Etrafımızda, ağaçların arasından kar daha yoğun yağıyor, birbirimize sarılıp sarmalarken onun sırtını ve benim saçımı ıslatıyordu. Sadece ıslak öpücüklerimizin, vücutlarımızın bir araya gelip ayrılışının ve inlemelerimizin sesleri vardı.

Uzun, sürükleyici bir öpücük geldi ve sonra ağzı benimkinden çeneme doğru hareket etti ve sonra daha aşağı indi, dudakları ve boğazımda kayan keskin dişler. Tüm bunlar omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi ve üzerimde hareketsizleşti. O... Beni tekrar mı ısıracaktı? Korku yerine, kötü bir sıcaklık hücumu oluştu. Dişlerinin acısı kısa sürmüştü ve ardından ise...

Omuzlarını sıktım. İstememem gerekip gerekmediğini merak edemeyecek kadar kayboldum. İsteseydi sonuçlarını ne olurdu diye düşünmek için çok geçti.

Dilini tenimde hissettim, arkasında bıraktığı hassas iz üzerinde daireler çizip duruyordu. Sonra kafasını kaldırdı. Gözlerini kirpikleri kapanmadan önce göz bebeklerinin daraldığını görecek kadar uzun gördüm ve ağzı bir kez daha benimkinin üzerindeydi.

Ve sonra tekrar kımıldamaya başladı.

Kalçaları geri çekiliyor ve sonra geri itiyor, parmakla-

rı göğsümle oynarken sallanıyor ve sürtünüyordu. Şimdi yavaş hareket ediyordu, o kadar ağırdan alıyordu ki sanki sarhoşmuşum gibi hissettim. Altında ürperdim, elimi karlar altında kalan saçlarına soktum.

Gerginlik yeniden artıyordu, yavaş ve ölçülü hareketlerine daha fazla dayanamayana kadar sarmalanıyordu. Baştan çıkarıcı giriş ve çıkışları... Kalçalarımı kaldırdım, daha hızlı hareket etmesi, daha derine inmesi için onu teşvik etmeye çalıştım ama ben çığlık atıp saçını çekene kadar geri çekildi.

Başını kaldırırken yarı güldü, yarı hırladı. "Ne istediğini biliyorum, ama..."

Kalbim kontrolden çıktı, onun ağırlığı altında kıvranıyordum. "Ama ne?"

"Adımı söylemeni istiyorum."

"Ne?"

Kalçaları çılgınca yavaş daireler çiziyordu. "Gerçek adımı söylemeni istiyorum."

Dudaklarım keskin bir nefesle açıldı.

Bir kez daha hareketsiz kaldı, gözleri parlıyordu. "Tek istediğim bu."

Tek istediği bu mu? Bu çok fazlaydı.

Baş parmağını döndürerek ve çekiştirerek, "Bu bir kabul olacak" dedi. "İçinde kimin olduğunun, kimi çok istediğinin farkında olduğunu, yapmaman gerektiğini bilmene rağmen kabul etmiş olacaksın. Yaptığın şeyin farkına varmak istemesen bile. Gerçek adımı söylemeni istiyorum."

"Sen bir piçsin" diye fısıldadım.

Dudaklarının bir tarafı kıvrıldı. "Bazıları bana böyle

der, evet ama duymayı beklediğim isim bu değil, Prenses."

Onu inkâr etmek istedim. Tanrılar aşkına, hiç yapabildim mi ki?

"Ne kadar çok istiyorsun *Poppy*?" diye sordu.

Kafasını aşağı çekerken saçını kavrayışımı sıkılaştırdım. O parıldayan gözlerde bir sürpriz etkisi oldu. "Çok" diye homurdandım. "*Ekselansları*."

Ağzı açıldı ama bacaklarımı kaldırdım, kalçalarının etrafında kıvırıp durdum. Onun şaşırmasından yararlanarak ve kendi öfkeme dokunarak, onu orada bırakma niyetiyle onu sırtı üzerine yuvarladım ama geri salındığımda bu hareketin ne getireceğini öngörmemiştim...

Onun boyu boyunca vücuduna dalıp kalmıştım, vücudum şok edici bir şekilde onunkiyle doluvermişti. Ellerimi göğsüne koyduğumda benim çığlığım onun inlemesine çarptı. *Tanrılar!*. Doluluk neredeyse çok fazlaydı.

"Oh" diye fısıldadım, küçük küçük nefesler aldım.

Göğsü ellerimin altında düzensiz bir şekilde hareket ediyordu. "Biliyor musun?"

"Ne?" Ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrılmıştı.

Gözleri yarı kapalı bir şekilde, "Adımı söylemene gerek yok" dedi. "Sadece bunu tekrar yapmana ihtiyacım var ama hareket etmeye başlamazsan, beni gerçekten öldürebilirsin."

Benden ürkek bir kıkırtı çıktı. "Ben... Ne yapacağımı bilmiyorum."

Yüzündeki bir şey yumuşamıştı, ancak gözlerindeki ince açıklıktan bir şeyleri çok istediği belli oluyordu. "Sadece kımılda." Elleri kalçalarıma gitti. Beni birkaç san-

tim yukarı kaldırdı ve aşağı indirdi. Derin bir ses yayıldı. "İşte böyle. Yanlış bir şey yapman imkânsız. Bunu hâlâ nasıl öğrenemedin?"

Bununla ne kastettiğinden emin değildim ama gömleğine kar yağarken yukarı ve aşağı hareket ederek onun hareketini yansıtıyordum. Avucum kaydı, beni öne doğru çekti. İçimdeki derin bir noktaya dokunuldu ve dalgalar halinde yoğun bir haz dalgası yayıldı. "İşte böyle mi?" diye nefes aldım.

Elleri kalçalarımı sıkıyordu. "Aynen böyle."

Kalçalarımın her hareketinde, o noktaya dokunuluyor ve içimde daha fazla mutluluk kıvılcımları oluşuyordu. Farkına bile varmadan, onun üzerinde daha hızlı hareket ediyordum ve gözlerim kapalı ve başım geriye düşerken beni izlediğini biliyordum. Bakışlarının göğüslerime ve birleştiğimiz yere yöneldiğini biliyordum ve bu bilgi çok fazlaydı.

Gerilim bir kamçı gibi oldu ve beni paramparça etti. Titreyerek çığlık attım, vücudum kasıldı, içimi yoğun haz parçaları mest etmeye başladı.

Sonra hareket etti, beni tekrar altına yuvarladı ve kalçalarını benimkilere dayadı. Vücudu aynı şeyi yaparken ağzı ağzıma yapıştı, bana karşı, zevk bir kez daha doruğa ulaşıncaya kadar, tüm kontrol duygusunu kaybetmiş gibi görünürken yüzündeki vahşet şok ediciydi. Büyük vücudu üzerimde hareket etti, ta ki üzerime sertçe bastırana kadar, titrerken çığlığı öpücüklerimizde yutuldu.

Düşen karda ne kadar süre yattığımızı bilmiyordum, kalplerimiz ve nefeslerimiz yavaşça stabil hale geliyordu, benim tutuşum hâlâ onun omuzlarındaydı, onun alnı

benimkine basıyordu. Bir süre sonra başparmağının düzenli bir şekilde yukarı ve aşağı belim boyunca tenimi süpürdüğünü fark ettim.

Tutkunun sıcaklığı soğudu ve ardından bir karışıklık oldu. Pişmanlık değil. Utanç değil. Sadece...kafa karışıklığı. "Ben... Anlamıyorum" diye fısıldadım, sesim kısık bir şekilde.

"Neyi anlamıyorsun?" Üstüme çıktı.

"Bunları mı? Mesela bu iş nasıl oldu gibi mi?" Sakinleşmeye başladığında irkildim.

Durdu, kaşları çatıldı. "İyi misin?"

"Evet. Evet." Yanıma geçmeden önce birkaç dakika hareketsiz kalırken gözlerimi kapadım.

"Emin misin?" diye sordu.

Başımı eğerek onayladım.

"Bana bak ve incinmediğini söyle."

Gözlerimi açıp ona baktım. Bir dirseği üzerinde duruyordu, etrafımıza yağan karın hiç farkında değil gibiydi. "Gayet iyiyim."

"Sen irkildin. Seni gördüm."

İnanmayarak başımı salladım. Konsantre olamayacak kadar çok şey hissettiğim için yeteneğim tamamen yararsızdı, bu yüzden... Hile bile yapamadım. "Ben de bunu anlamıyorum. Tabii son birkaç gün tamamen hayal değilse."

"Hayır, hiçbir şey hayal değildi." Bakışları, kirpiklerimdeki karı kırpıştırırken yüzümde geziniyordu. "Bunun, tam burada, olmamış olmasını ister miydin?"

Yalan söyleyebilirdim ama söylemedim. "Hayır. Sen... Sen ister miydin?"

"Hayır, Poppy. Bunu sorma ihtiyacı duymandan nefret

ediyorum." Başka tarafa baktı, çenesini sıkıyordu. "İlk tanıştığımızda, sanki... Bilmiyorum. Sana doğru çekildim. Seni o zaman da alabilirdim, Poppy. Olanların çoğunu önleyebilirdim ama ben... Birçok şeyi gözden kaçırdım. Sana her yaklaştığımda, seni tanıyormuşum gibi hissetmekten kendimi alıkoyamadım. Sanırım neden böyle olduğunu biliyorum."

Sanki onu kalbinden bıçaklamaktan birbirimizin kıyafetlerini yırtmaya nasıl geçtiğimizin cevabıymış gibi söyledi. Başımı tekrar sallarken soğuk, nemli havada titriyordum.

Birbirinize çekilmeniz bunların hiçbirini açıklamıyordu.

"Sen üşüyorsun." Yumuşak bir hareketle ayakları üzerine gelerek, kalan tek düğmeyle pantolonunu bağladı ve sonra elini uzattı. "Bu havadan çıkmalıyız."

Başardık. Yani, başardım. Göğsünden bıçaklanabileceğini ve dakikalar sonra iyileşebileceğini düşünürsek muhtemelen onun başarmasına gerek yoktu.

Elimi onunkine koydum ve hatırlaması gereken bir şeyi ifade ettim. "Seni öldürmeye çalıştım."

"Biliyorum." Beni tutup ayağa kaldırdı. "Seni gerçekten suçlayamam."

O üzerime doğru gelirken şaşkın şaşkın baktım, kalkıyor ve pantolonumu yukarı çekiştiriyordu. "Öyle mi?"

"Hayır, sana yalan söyledim. Sana ihanet ettim ve sevdiğin insanların ölümünde rol oynadım" dedi ve nedenlerini sanki bir alışveriş listesiymiş gibi sıraladı. "İlk kez o zaman denediğine şaşırdım."

Bakmaya devam ettim.

"Ve bunun son denemen olacağından şüpheliyim." Dudağının köşesi pantolonu sabitlemeye çalışırken aşağı döndü, ancak düğmelerin karlı zeminde bir yerde olduğunu hatırladı. Gömleğime uzanarak "Kahretsin" diye mırıldandı. Tam ortasından yırtılmıştı. Malzemeyi onarabilecekmiş gibi yanlarını kavradı ve bir araya getirdi. Vazgeçerek yine küfretti. Uzandı, başının üzerinden diğer gömleğini çıkardı. "Bunu al."

Orada durdum, kan kaybından mı yoksa orgazm sonrası mutluluktan mı muzdarip olduğumu merak ediyordum. Belki ikisinin bir kombinasyonuydu çünkü buna inanamıyordum. "Sen... Kızmadın mı?"

Bakışları benimkiyle buluşurken bir kaşını kaldırdı. "Bana hâlâ kızgın değil misin?"

Bunun hakkında düşünmek zorunda değilim. "Evet. Hâlâ kızgınım."

"Ve bende hâlâ beni göğsümden bıçakladığın için kızgınım." Bana doğru yürüdü. "Kollarını kaldır."

Kollarımı kaldırdım.

"Kalbimi ıskalamadın bu arada. Oldukça iyi isabet ettirdin" diye devam etti, gömleğini kafamın üzerinden çekerek, kollarımdan aşağı doğru çekti. "Bu yüzden sana yetişmem bir dakika sürdü."

"Bir dakikadan fazla sürdü." Kafam serbest kalmadan önce gömleğinin içinde bir an için sıkıştığında sesim boğuklaştı.

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı ve diğer kolunu aşağı çekti. "*Birkaç* dakikamı aldı."

Gömleğe baktım ve öndeki pürüzlü yırtığı gördüm. Göğsüme değil, karnımın hizasına geliyordu. Bakışlarım

çıplak göğsüne gitti. Bir yara vardı, derisi pembe ve etrafında yırtıklar vardı. Midem çalkalandı, başımı salladım. "İyileşecek mi?"

Birkaç saate düzelir. Muhtemelen daha erken."

"Atlantis kanı" diye fısıldadım ve güçükle bunu yuttum.

"Vücudum ölümcül olmayan yaraları hemen onarmaya başlayacak" diye açıkladı. "Ve beslendim. Bu da yardımcı oldu."

Beslendim.

Elim boğazıma gitti, sanki çoktan iyileşmeye başlamışlar gibi gelen iki küçük yaraya. Hafif bir zevk dalgası içimi titretti. Elimi hemen çektim. "Beslenmenden dolayı bana bir şey olacak mı?"

"Hayır, Poppy. Yeterince almadım ve sen de benimkinden yeterince almadın. Muhtemelen daha sonra biraz yorgun olacaksın, hepsi bu."

Yarasına bakmaya devam ettim. "Acıyor mu?"

"Sanki biraz" diye mırıldandı.

Ona inanmadım. Avucumu göğsüne koyarak, yaradan birkaç santim uzakta, yeteneğimden faydalanmaya çalıştım. Açıldığını hissettim ve hislerimi açtım. Çok hareketsizleşti. Her zaman hissettiğim ıstırap, bir noktada kontrolünü ele geçirmiş olmasına rağmen, her zamankinden daha yüksek ve güçlüydü. Artık onu bunaltmıyordu ama altında farklı bir acı türü vardı. Çok sıcaktı. Fiziksel acı. Yara iyileşebilirdi ama acı oradaydı ve küçük bir yara değildi.

Bir kez daha düşünmeden elimden geleni yaptım. İkisinin de acısını çektim ve bu sefer Stroud Denizi'nin

plajlarını düşünmedim. İçimdeyken nasıl hissettiğimi düşündüm, içimde hareket ederken.

Ve tüm bunlar kafamı daha da karıştırmaktan başka bir işe yaramadı.

Elini elimin üzerine koydu ve yukarı baktığımda ağzının etrafındaki beyaz gerginlik çizgilerinin kaybolduğunu gördüm. Gözlerinde şaşkınlık vardı. "O zaman tahmin etmeliydim." Kanımızla lekelenmiş elimi ağzına getirdi ve parmaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Neyi?" Diye sordum, bu hareketin kalbimi nasıl etkilediğini görmezden gelmeye çalışarak.

"Seni neden Bakire yapmayı bu kadar çok istediklerini biliyorum."

Tam olarak ne dediğini takip edememiştim ama bunun sis dolu beynimden kaynaklanıyor olması kuvvetle muhtemeldi.

"Gel." Elimi çekti ve yürümeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Şimdi mi? Temizlenmek için tekrar içeri giriyoruz ve..." Yukarıda tutmak için pantolonumun kenarını tuttuğumu fark ettiğinde iç geçirerek sustu. Daha ne olduğunu bile anlamadan, beni kucağına ve kollarına aldı, göğsüne yasladı, sırılsıklam olmuş bir kedi yavrusundan başka bir şey değilmişim gibi. "Ve görünüşe göre, sana yeni bir pantolon bulmak için."

"Bu benim tek pantolonumdu."

"Sana yenilerini bulurum." İleri doğru yürüdü. "Eminim buralarda üç beş paraya pantolonundan ayrılmak isteyecek küçük bir çocuk vardır."

Kaşlarım çatıldı.

Ağzı yumuşaktı ve düşmüş bir uzvun yanına basarken dudaklarında hafif bir sırıtış vardı.

"Ondan sonra?" diye sordum.

"Seni eve götürüyorum."

O gün kalbim neredeyse yüzüncü kez durdu. "Ev mi?" Bunu söylemesini beklemiyordum. "Masadonya'ya mı? Yoksa Carsodonia'ya mı?"

"İkisi de değil." Aşağı baktı, gözleri büyük sırlarla doluydu. Sonra gülümsedi, nefesimi kesen kocaman bir gülümseme. Gerçekten de her yanağında bir tane olmak üzere iki gamzesi vardı ve daha önce neden sadece yarım sırıtış olduğunu anladım. Köpek dişlerinin iki sivri noktasını gördüm. "Seni Atlantia'ya götürüyorum."

40. BÖLÜM

Bana kanını verdiği ve sonra onu bıçakladığım odaya yatırıldım. *Onu*. Kanın temizlendiği ahşap zemindeki nemli lekeye baktım.

Onun.

Ona bu şekilde hitap etmeyi bırakmalıydım. Onun bir adı vardı. Gerçek bir adı. Ne zaman ve nasıl istediğini asla söyleyemeyebilirim ama onu Hawke'mış ya da bir şekilde isimsizmiş gibi düşünmeyi bırakmalıydım.

Adı Casteel'di. Cas.

Burası benim hayatımı kurtardığı yerdi. Benim de onunkini almaya çalıştığım yer.

O başardı.

Ben başarısız oldum.

Bakışlarım Kieran'ın durduğu yere, kapının yanına doğru döndü, sanki pencereye doğru acele etmemi ve kendimi dışarı atmamı bekliyormuş gibi bana baktı. Bana bir kaşını kaldırdı ve başka tarafa baktım.

Kieran'ı nöbetçi olarak bırakarak, sadece tanrıların bilebileceği şeyi yapmak için gitmişti. Bir şey yaptığını biliyordum. O gittikten sonra, bir düzine kadar hizmetçi banyodaki pirinç küveti buharlı sıcak suyla doldurmuş ve

bir diğeri yatağa yeni bir çift siyah pantolon ve bir tunik yerleştirmişti.

Bir parçam beni hücrelere değil de buraya getirmesine şaşırmıştı. Bunun ne anlama geldiğinden ya da bir anlamı olup olmadığından emin değildim.

Her şey düşüncelerimi bulanıklaştırmaya devam ediyordu, şu anda hiçbir şey bilmiyordum ve geri dönerken sorduğum soruların hiçbirine cevap vermemişti. Mesela, Atlantia hâlâ gerçek bir yer mi? sorusu gibi.

Çünkü bildiğim kadarıyla, savaş sırasında her şey dümdüz edilmişti.

Ama diğer yandan bildiğimi sandığım her şey de yanlış çıkıyordu.

Kieran'a bakarak elimi yanağımın üzerinden geçirdim. "Atlantia hâlâ var mı?"

Sorum onu hazırlıksız yakaladıysa bile belli etmedi. "Neden olmasın?"

"Bana Çorak Topraklar'ın..."

"Bir zamanlar Atlantia olduğu mu?" diye araya girdi. "Bir zamanlar ileri karakollardı oralar ama o topraklar asla krallığın kendisi değildi."

"Yani Atlantia hâlâ var?"

"Hiç Skotos Dağları'nın ötesine geçtin mi?"

Dudağının köşesi aşağı kıvrıldı. "Bir soruya her zaman soruyla mı cevap verirsin?"

"Öyle mi yapıyorum?"

Ona komik bir bakış attım.

Hafif bir sırıtış ortaya çıktı ve sonra kayboldu.

Ona, "Skotos Dağları'nın ötesine kimse geçmemiştir" dedim. "Sadece daha fazla dağ olması dışında bir şey yok."

"Zirveleri en derin sislerde kaybolacak kadar uzun ve geniş dağlar, değil mi? Bu kısım doğru ama dağlar sonsuza dek devam etmez Penellaphe ve oradaki siste Craven olmayabilirse de sis doğal da değildir" dedi ve bir titreme omuzlarımın üzerinde dans etti. "Sis bir korumadır."

"Nasıl?"

"Çok kalın, hiçbir şey göremezsin. Sen her şeyi gördüğünü düşünüyorsun." Soluk mavi gözlerini garip bir ışık doldurdu. "Skotos Dağları'nı örten sis orada, bu yüzden geçmeye cesaret eden herkes geri dönmek isteyecektir."

"Peki ya geri dönmeyenler?"

"Başaramamıştır."

"Çünkü... Atlantia Skotos'un ötesinde olduğu için mi?" diye sordum.

"Ne düşünüyorsun?"

Düşündüğüm şey Kieran'la konuşmanın sabır ve enerji egzersizi olduğuydu. Bu iki şey de bende azdı.

"Banyo yapacak mısın?" diye sordu.

İstiyordum. Tenim sadece kirli değildi, aynı zamanda soğuktu ve hâlâ onun *kanlı gömleğini* giyiyordum.

Ama aynı zamanda zor biri olmak istedim çünkü her şey kafamı karıştırmıştı ve *onun* da uyardığı gibi, yorgundum. "Ya yapmazsam?"

"Bu senin seçimin" diye yanıtladı. "Ama Casteel kokuyorsun."

İsmini duyunca sarsıldım. *Gerçek* adını. "Onun gömleğini giyiyorum."

"Bahsettiğim koku bu değil."

Bahsettiği şeyi anlamam bir dakikamı aldı. Anladığımda ağzım açık kaldı. "Kokuyu alabiliyor musun?.."

Kieran'ın gülümsemesi sadece kurtsu olarak tanımlanabilirdi.

"Banyo yapacağım."

Kısık bir sesle güldü.

"Kapa çeneni" diye tersledim, yeni giysileri topladım ve aceleyle banyoya girdim. Arkamdan kapıyı kapattım, kilit olmadığını görünce rahatsız oldum.

Nefesimin altında küfrederek etrafıma baktım ve duvarda birkaç kanca buldum. Tunik ve pantolonu oraya astım. Çabucak soyundum ve banyoya adım attım, lavanta kokulu suya batarken çok özel bir alandaki acı sızısını görmezden geldim. Kendimin ve... Ve onun kanını temizlemeye başladığımda hiçbir şey hakkında düşünmeme izin vermedim. Saçlarımı yıkamak için sabun kullanırken midem bulandı. Köpükler boynumun arkasından aşağı indiğinde, suyun altına daldım ve kendimi orada tuttum.

Ciğerlerim ve boğazım yanana ve gözlerimin arkasında beyaz lekeler kıvılcım saçana kadar kaldım. Ancak o zaman yüzeyi çıktım, nefes nefese kaldım.

Onunla ne yapacaktım? Her şey hakkında?

Boğulmuş, kısık bir kahkaha kaçtı ağzımdan. Bu karmaşayı çözmeye nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Atlantia Krallığı'nın hâlâ var olduğunu yeni öğrenmiştim ve bu keşfedilecek en az çılgınca şey gibi görünüyordu. Tanrılar, onun gerçekte kim olduğunu öğrenmekten onu kalbinden bıçaklamaya ve sonra kendi isteğimle kollarına düşmeye nasıl geçtiğimi hâlâ anlayamamıştım.

Gözlerimi sımsıkı kapattım, ellerimi yüzümde sürükledim. Isırığı suçlayamazdım, her ne kadar bir çeşit tah-

rik edici etkisi olsa da tıpkı kanının da olduğu gibi. Bu arada, bunun iyi hissettireceğini kim düşünebilirdi ki?

Ama kahretsin, hissettiriyordu...

Karnımda sıkı bir burkulma hareketi belirince titredim.

Şu anda düşünmem gereken son şey buydu. Ne yapmam gerektiğini bulma umudum olsaydı tabi.

Bir plan yapmam gerekiyordu ve çabucak çünkü onu öldürme girişimimi aleyhime kullanmamış gibi görünse de burada güvende değildim. Adamlarıyla hiçbir yerde güvende olamazdım. Benden nefret ediyorlardı ve o ve Kieran'ın Yüksemişler hakkında iddia ettiklerinin yarısı bile doğruysa, onlara hiçbir şey yapmamış olsam da onları suçlayamazdım. Temsil ettiğim şey buydu.

Yine de Atlantislilerin masum taraf olduğuna inanmak çok fazla geliyordu ve Yükselmişler bir şekilde tüm bir krallığı gerçeklerden uzaklaştırmayı başarmış korkunç tiranlardı.

Ama...

Ama Ayin sırasında üçüncü ve dördüncü oğullar ve kızlardan hiçbirininin tanrılara verildiğini görmemiştim.

Dük Teerman ve Lord Mazeen gibilerin tanrılardan nasıl bir Lütuf aldığını asla anlayamamıştım.

Ama bir kez bile Yükselmiş birinin Cravenlarla savaşmak için parmağını kıpırdattığını da görmemiştim. Solis halkının ölümden daha çok korktuğu tek şey.

Her şeyi yapabilecekleri ve güvende kalmak için her şeye *inanabilecekleri* tek şey.

Kraliyet'in Cravenı insanları kontrol altında tutmak

için kullandığını iddia etmişti ve bu doğruysa işe yaramıştı. Canavarları uzak tutmak için kendi çocuklarından vazgeçiyorlardı.

Doğru olmalıydı.

Daha da kötüsü, başkaları da bu işin içinde olmalıydı. Rahipler ve Rahibeler. Sarayın Yükselmemiş yakın arkadaşları. Ailem mi?

Tanrılar, kendime daha fazla yalan söyleyemezdim.

Ona olanlar yeterince kanıttı. Kanı beni iyileştirmişti, dönüştürmemişti. Öpücükleri beni hiç lanetlememişti. Ve şimdiye kadar, kimseyi ısırdığı da yoktu.

Yükselmişler vampirdi... bu topraklara musallat olan lanet onlardı. Kitleleri kontrol etmek için korkuyu kullandılar ve açıkça görülebilen kötülüklerdi, insanları korumak için tanrılara yemin ettikleri kurgusundan besleniyorlardı.

Kardeşim de artık onlardan biriydi.

Dizlerimi göğsüme doğru çekerek kollarımı bacaklarımın etrafına sardım. Gözlerimi gözyaşlarımın gözümü yakmaması için kapadım, yanağımı dizime dayadım. O Dük gibi olamazdı. Düşes o kadar da kötü değildi. Kraliçe de öyle, ama...

Ama çocuklardan besleniyorlarsa, masum insanların kanını neredeyse emip kurutuyorlarsa ve Cravenları yaratıyorlarsa Dük'ten daha iyi olmazlardı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve kurtulmak isteyen gözyaşlarıma karşı koydum. Bugün yeterince ağlamıştım ama Ian... Tanrım, Ian onlar gibi olamazdı. Nazik ve centilmendi. Böyle şeyler yapabileceğine inanamıyordum. İnanamazdım.

Ve sonra ben vardım. Eğer hepsi bir yalan olsaydı, o zaman asla tanrılara verilmezdim. Benim için ne planlamışlardı? Neden beni Seçilmiş Kişi yapmışlar ve tüm bu Yükselişleri benimle bağlantılamışlardı? Yeteneklerim yüzünden mi? Acısını aldıktan sonra söylediklerini düşündüm. Bir şeyler biliyordu.

Bana söylemesi gereken bir şey vardı.

Burada güvende değildim ve Yükselmişler arasında da kesinlikle güvende değildim. Eğer kaçmayı başarabilseydim, şimdi bildiklerimi bile bile onlara nasıl geri dönebilirdim ki? Daha fazla vampir yaratmak için Prenslerini köleleştiren, halkından sayısız kişi katleden bir krallığı temsil ederken nasıl kalıp beni Atlantia'ya götürmesine izin verebilirdim?

Onunla nasıl kalabilirdim?

Onun için ne hissedersem hissedeyim, ona asla güvenemezdim ve onun için hissettiklerim de artık yokmuş gibi davranamayacağım bir şeydi. Onu seviyordum.

Ona *âşıktım*.

Küçük bir ihtimal de olsa, beni pazarlık aracı olarak alıp kullanmak amacıyla Masadonya'ya geldiği gerçeğini geride bırakabilseydim bile, onun yüzünden dökülen kanı asla aşamazdım. Rylan ve Vikter, Loren ve Dafina ve daha birçok kişinin onun eliyle, onun emriyle ya da temsil ettiği şeyle öldüğünü asla unutamazdım. İş bize geldiğinde iddia ettiği şeye asla güvenemezdim.

Bizim hakkımızda ne iddia etmişti?

Bana karşı bir şeyler hissettiğine beni inandırmıştı. Hawke olarak koruması gereken ve Atlantis Prensi olarak kendi çıkarları için kullanması gereken birinden başkası

değildim. Başından beri ilgisini çekmişti çünkü olmamı beklediği kişi değildim. Yani, görünüşe göre Yükselmişlerin ahlaksız ve şımarık bir destekçisi... Nazik ve ilgiliydi çünkü benim hakkımda bulabildiği her şeyi keşfetmesi gerekiyordu ve belki de beni gerçekten çekici bulduğu için. Ama bu gerçekten ne anlama geliyordu?

Ormanda olanlar beni çekici bulduğunu kanıtlamış olabilirdi ve bu bir maskaralık değildi ama şehvete aşk denilemezdi, sadakat olmazdı ve uzun sürmezdi.

Ne Hawke olarak ne de Casteel olarak bizim hakkımızda hiçbir şey iddia etmemişti.

Gerçeklik sarsıcıydı ve acıydı. Derinden yararlıyordu, çünkü beni *sıcak* hissettiriyordu ama bu gerçekti ve bunun üstesinden gelinmesi gerekiyordu.

Kafamda seçenekler üzerinde düşündüm. Kaçış. Kardeşimi bulmak, çünkü onun da aynı olup olmadığını bilmek zorundaydım ve sonra... Ne? Ortadan kaybolmak mı? Ama önce nasıl kaçacağımı bulmam gerekiyordu.

Kurtlar beni takip edebilirdi ve o...

Ondan kaçmak neredeyse imkânsız olurdu.

Ama denemek zorundaydım ve bir yolu olmalıydı. Belki kafam örümcek ağlarıyla dolu olmadığında ne yapacağımı bilirdim. Yorgundum, düşüncelerimin sürüklenmesine izin verdim. Bir şekilde kafam uçmuş gibiydi, hâlâ küvete doğru kıvrılmış olmalıydım, çünkü sonraki duyduğum şey adımın çağrılmasıydı.

"Penellaphe."

Kafamı kaldırdığımda, Kieran'ın yüzü görünürken hızla göz kırptım. Ne..?

"Güzel." Küvetin diğer tarafında dizlerinin üzerindey-

di... Tamamen çıplak olduğum küvette! "Öldüğünü sandım."

"Ne?" Bir elimi göğsümün üzerinden attım ve bacaklarımı olabildiğince birbirine bastırdım. Suyun altında ne gördüğünü düşünmek bile istemedim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Adını söyledim ve sen cevap vermedin" diye yanıtladı, bir tahta kadar düz bir ses tonuyla. "Bir süredir buradasın. Hayatta olduğundan emin olmam gerektiğini düşündüm."

"Tabii ki hayattayım. Niye olmayayım ki?"

Bir kaşı kalktı. "Unuttuysan söyleyeyim, etrafın seni öldürmeye çalışan insanlarla çevrili."

"Unutmadım. Onlardan herhangi birinin banyo suyunda saklandığından şüpheliyim!"

"Kimse o kadar emin olamaz." Ayağa kalkıp gitmeye kalkışmadı.

Ona dik dik baktım. "Burada olmamalısın ve bunu açıklamak zorunda olmamalıyım."

"Benden korkacak bir şeyin yok."

"Neden? *Onun* yüzünden mi?" dedim ve tükürdüm.

"Cas yüzünden mi?" dedi ve göz kırptım, lakabı ilk kez *ondan* başka birinden duydum. "Beni burada bulursa kızar."

Bunu duyduğuma sevinmeli miyim yoksa daha fazla mı sinirlenmeliyim emin değildim.

Bir gülümseme hayaleti belirdi. "Sonra da... İlgisini çekerdi."

Aklıma gelen şeyle ağzım açıldı ve sıçradım. Söyleyecek bir şeyim yoktu. Kesinlikle hiçbir şey ama kurtlar ve

Atlantisliler hakkında okuduklarımı düşündüm. Bazıları arasında bir bağ vardı ve bu bağın ne gerektirdiği hakkında çok fazla şey bilinmemekle birlikte, kurtların bağlanacağı sınıftan bir Prens olduğundan emindim. Sormak istedim ama küvette çıplak olduğumu düşünürsek, şimdi sırası değildi.

Kieran'ın bakışları düştü, kollarımdan karnımın ve uyluğumun kıvrımına doğru hareket etti. "Halkım arasında yara izlerine saygı duyulur. Asla saklanmazlar."

Görebildiği tek yara izi belimdeki yara iziydi. En azından öyle umuyordum. "Halkım arasında, küvette çıplak bir kadına bakmak hiç hoş karşılanmaz."

"Halkın inanılmaz derecede sıkıcı görünüyor."

"Çık!" diye bağırdım.

Kieran kıkırdayarak, neredeyse aynı zerafetle hareket ederek kalktı. "Prens soğuk ve kirli suda oturmanı istemezdi. Banyonuzu bitirseniz iyi olur."

Tırnaklarım bacaklarımın derisine batıyordu. "Ne istediği umurumda değil."

"Öyle olmalı" diye yanıtladı ve dişlerimi gıcırdattım. "Çünkü başka bir trajediyle sonuçlanacağını bilmesine rağmen, yine de seni istiyor."

41. BÖLÜM

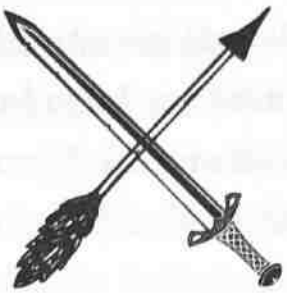

Hızlı bir şekilde kurulanıp temiz ve kuru kıyafetler giydikten sonra, banyoda Kieran'la olan kısa sohbetin gerçekleştiğini unutmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Pantolonlar biraz sıkıydı, bu da bunun bir çocuğa ait *olup* olmadığını merak etmeme neden oldu, ancak temiz ve yumuşaktılar ve şikâyet etmiyordum. Uzun kollu tunik ağır yünden yapılmıştı ve dizlerime ulaşıyordu. Yanlardaki açıklıklar kalçaya kadar geliyordu, bu hançerime kolayca erişebilmemi sağlayabilirdi.

Ama hançerimi ahırlardan beri görmemiştim ve son seferde yaptıklarım ortadaydı...

İrkildim.

Yakın zamanda bir silah edinebileceğimden şüpheliydim, bu da kaçmayı zorlaştırırdı. Bir silaha ihtiyacım vardı, herhangi bir silaha ama istediğim Vikter'ın bana verdiği hançerdi.

Bunu da planıma ekledim. Pek iyi bir plan değildi. En azından şimdilik.

Ben banyodan çıktıktan kısa bir süre sonra Kieran çıktı, kapıyı arkasından kilitledim. Çok uzağa gittiğini sanmıyordum. Muhtemelen kapının dışında duruyordu.

Hâlâ kurumakta olan saçlarımı örmeye başladım ama boynumdaki izi hatırladım ve tellerin gevşemesine izin verdim. Sonra odada amaçsızca dolaştım. Hiçbir kaçış yolu yoktu. Pencereden de geçemezdim. Gitmem için *o* uygun gördüğü zamana kadar burada mı tutulacaktım?

İç çekerek yatağa uzandım. Yumuşaktı, hücredeki hasırdan çok daha kalındı. Yan tarafıma kıvrılırken kapıya bakarak uzandım.

Benim için döndüğünde ne olacaktı? Cinayete teşebbüsümü kabul ediyor gibi görünmesi işi değiştiriyor muydu? Yükselmişler hakkında söylediği her şey doğru olabilirdi ama o hâlâ Karanlık Olan'dı ve aynı derecede tehlikeliydi. Bunu kendisi de söylemişti.

Ellerinde çok fazla kan vardı.

Sinirlerim böyle gerim gerim gerilmişken tekrar uyuyabileceğimi sanmıyordum ama tam olarak böyle oldu. Öyle olmalıydı... Sanırım sebebi hâlâ hassas olan ısırık ve bunun etkisiydi. Çünkü bir anlığına uyanmış ve kapının kapalı olduğunu görmüştüm. Kısa süre sonra, rüya görmediğim derin bir uykuya daldım. İlk seferinde beni neyin uyandırdığından emin değildim. İsmimin söylenmesi değildi. Aslında herhangi bir sözcük ile de alakası yoktu.

Yanağıma ve boynumun kenarına, ısırığın hemen üstüne hafif bir dokunuştu. Gözlerim anında açılmıştı. Oda, şamdanlar ve komodinin üzerindeki tek gaz lambası dışında loştu ama yine de onu gördüm.

Yatağın kenarına oturdu, onu ilk gördüğümde göğsümde bir batma hissi oldu, her zaman olduğu gibi. Onun hakkında ne bilirsem bileyim, hep öyle olacağını hayal etmiştim.

En azından bir gömlek bulmuştu.

Ve bir yerlerde yıkanmıştı, çünkü saçları nemliydi, şakaklarına ve kulaklarına doğru kıvrılıyordu.

Tamamen siyah giyinmişti, heybetli ve çarpıcı bir yapısı vardı ve artık muhafız üniforması giydiğini görmüyordum. Karanlık Olan'ı görüyordum. Giydiğim koyu renk tuniğin koluna ve sonra kıvrılmış bacağıma baktım, siyah pantolonumu görmeyi umuyordum. Bunun yerine bacaklarımın üzerine bir yorgan örtüldüğünü gördüm. Anlam arayışıyla, bakışlarımı onunkine doğru kaldırdım.

Hiçbir şey söylemedi. Ben de. Uzunca bir zaman bir şey söylemedik. Parmakları boğazımda durdu, izin üstünde. Sonsuza kadar sürmüş gibi hissetmiştim ki, sonra elini kaldırdı ve "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Güldüm. Kendimi tutamamıştım. Bir kıkırdama da çıkıp gitti.

Yarım bir sırıtış ortaya çıktığında ise kafası yana eğildi. "Ne?"

"Seni kalbinden bıçakladıktan sonra ben... İyi olup olmadığımı sorduğuna inanamıyorum."

"Bu soruyu bana sormanın normal olduğunu düşünüyor musun?"

Evet? Hayır? Belki?

Sırıtışı derinleşti. "Umursadığını duyduğuma çok sevindim. Gayet iyiyim."

Oturdum ve "Umurumda değil" diye mırıldandım.

"Yalan" diye mırıldandı.

Haklıydı, tabii ki, çünkü ne yaptığımı fark etmeden, fiziksel acı çekip çekmediğini görmek için duyularımla ona ulaştım. Acı çekmiyordu. Daha önce yaptığım şeyin etkisi geçmişti. Bunu biliyordum çünkü her zaman yüze-

yin hemen altında kaynayan ıstırabı hissederdim. Ama orada başka bir şey daha vardı. Daha önce de hissetmiştim. Karışıklık veya çatışma.

"Soruma cevap vermedin."

"Gayet iyiyim." Yeteneğimi geri çekerek yorgana baktım. Açık sarı ve eskiydi. Kime ait olduğunu merak ettim.

"Kieran banyoda uyuyakaldığını söyledi."

"Sana banyoya girdiğini söyledi mi?"

"Evet."

Şaşırdım, bakışlarım onunkine kaydı.

"Kieran'a güvenirim" dedi. "Birkaç saattir uyuyordun."

"Bu normal değil mi?"

"Anormal değil. Sanırım ben..." Sanki aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını çattı. "Sanırım seni ısırdığım için suçlu hissediyorum."

"Sanırım mı?" Kaşlarım kalktı.

Bunu düşündü ve sonra başıyla onayladı. "Sanırım."

"Suçluluk duymalısın!"

"Beni bıçaklayıp ölüme terk etsen bile mi?"

Midem bulantıyla çalkalanırken ağzımı sımsıkı kapandı. "Ölmedin. Besbelli."

"Buna ne şüphe." Gözlerinde alaycı bir parıltı vardı. "Neredeyse soluğum kesilmişti."

Gözlerimi devirerek "Tebrikler" diye mırıldandım.

Kısık bir sesle güldü.

Sinirli bir şekilde yorganı bacaklarımdan ittim ve yatağın diğer tarafına doğru kaydım. "Neden buradasın? Beni hücreye geri götürmek için mi?"

"Öyle yapmalıyım. Kieran'dan başka biri beni bıçakladığını bilseydi, bunu yapmam gerekirdi."

Ayağa kalktım. "O zaman neden yapmıyorsun?"

"İstemiyorum."

O yatakta otururken ellerimi iki yana açarak ona baktım. "Peki, şimdi ne olacak? Bu iş nasıl yürüyecek, *Ekselansları*?" Çenesinin sıkılığını görünce memnuniyetim arttı. "Gitmemize razı gelene kadar beni bir odada kilitli mi tutacaksın?"

"Bu odayı sevmiyor musun?"

"Kirli bir hücreden çok daha iyi ama yine de bir hapishane. Bir kafes, imkânları ne kadar güzel olursa olsun."

Bir süre sessiz kaldı. "Sen bunu bilirsin, değil mi? Sonuçta, çocukluğundan beri adeta hapsedildin. Kafeste ve peçeli."

Bunu inkâr etmenin bir yolu yoktu. Hem rahat kafeslerde hem de boş kafeslerde tutulmuştum. Nedenleri farklıydı, ancak sonuç aynıydı. Kollarımı katlayarak, küçük pencereye baktım, gece gökyüzünün ötesine.

"Buraya sana yemeğe kadar eşlik etmeye gelmiştim."

"Yemeğe kadar bana eşlik mi?" Bir kez daha ona odaklanırken inançsızlık gözlerimi genişletti.

"Bu oda biraz yankı yapıyor gibi ama evet, aç olduğunu tahmin ediyorum" dedi ve midem bunun doğru olduğunu doğrulamak için can atıyordu. "Ve karnımızda biraz yiyecek olduğunda ne sonrasını tartışacağız."

"Hayır."

Kaşları kalktı. "Hayır mı?"

Değmeyecek bir şey için zorluk çıkardığımı biliyordum. Tıpkı Kieran'la olduğum gibi. Ama kimsenin emrinde olmayacaktım. Artık o Bakire değildim. Ve işlerin yolunda olmaması sadece ormanda yaşadığımız geçici

bir mantık kaybından değildi. Bana ihanet etmişti. Onu öldürmeye çalışmıştım. Hâlâ kardeşini kurtarmak için beni kullanmayı planlıyordu. Gerçekler ne olursa olsun, biz düşmandık.

Onu ne kadar sevsem de.

Yanağına uzanıp yumruğuyla yanağını destekleyerek ve duraklayarak, "Aç olmalısın" dedi. Deneseydi bile daha rahat görünemezdi.

Ya da daha çekici.

Başımı salladım. "Açım."

İç geçirdi. "O zaman sorun ne, Prenses?"

Ona, "Seninle yemek istemiyorum" dedim. "Sorun bu işte."

"Bu üstesinden gelmen gereken bir sorun çünkü tek seçeneğin bu."

"Gördün mü, işte burada yanılıyorsun. Seçeneklerim var." Arkamı döndüm. "Sizinle yemektense açlıktan ölmeyi tercih ederim, *Ekselansları!*" diye ciyakladım, aniden önümde durdu, o kadar hızlı ve sessizce hareket ediyordu ki neredeyse fark edememiştim. "Tanrılar" diye mırıldandım, elimi çarpan kalbime bastırdım.

"İşte burada yanılıyorsun, Prenses." Bana bakarken gözleri ateşli bir kehribar gibi parlıyordu. "İş kendi iyiliğine ve kendi aptal inatçılığına gelince, seçeneğin yok."

"Anlamadım?"

"Deli olduğun için kendini zayıflatmana ya da aç bırakmana izin vermeyeceğim. Ve anlıyorum da. Neden kızgın olduğunu anlıyorum. Neden her şeyde, her adımda benimle kavga etmek istediğini." Bana doğru o adımı attı ve geri çekilmeyi reddettiğim için omurgam kilitlen-

di. Gözleri daha parlak yandı. "Senin... Prenses. Tadını çıkarmanı istiyorum."

"Sapıksın."

"Asla olmadığımı söylemedim" diye karşılık verdi. "Öyleyse, dövüş benimle. Benimle tartış. Bir dahaki sefere beni gerçekten yaralayabilecek misin bir bak. Sana meydan okuyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sen... Sende bir sorun var."

"Bu doğru olabilir ama aynı zamanda doğru olan şey, kendini gereksiz yere tehlikeye atmana izin vermeyeceğim gerçeğidir."

"Unutmuş olabilirsin ama başımın çaresine bakabilirim" diye karşılık verdim.

"Unutmadım. Hayatını veya değer verdiklerini korumak için kılıç kaldırmana asla engel olmayacağım" dedi. "Ama bir şeyi kanıtlamak için o kılıcı kalbine saplamana izin vermeyeceğim."

Bir yanım hâlâ beni dövüşmekten alıkoymayacağı için dehşete kapılmıştı. Diğer yarısı, herhangi bir parçamı kontrol edebileceğini düşündüğü için deliye dönmüştü. Bir bütün olarak ise, küçük bir hayal kırıklığı çığlığı attım. "Tabii ki yapmayacaksın! Ölüyken ne işine yararım ki, değil mi? Sanırım hâlâ kardeşini kurtarmak için beni kullanmayı planlıyorsun."

Çenesi boyunca gerilen bir kas gevşedi. "Ölürsen benim için bir hiçsin."

Keskin, yakıcı bir nefes aldım ve ciğerlerim yandı. Ne söylemesini bekliyordum ki? Umursadığı için ölmemi istemeyeceğini mi? Bundan daha zeki olmalıydım.

Böyle saf olmamalıydım.

"Gel. Yemekler soğuyacak." Yanıtımı beklemeden elimi tuttu. O yürümeye başladı ama benim ayaklarım geri gidiyordu. Kafasını bana doğru çevirdi, elimi sıkıca kavradı ama acıtmadı. "Bu konuda benimle tartışma Poppy. Yemek yemelisin ve eğer günlerini bir odada kilitli geçirmemeyi umuyorsan halkımın seni koruduğumu görmesi gerek."

Varlığımın her parçası onun hoşlandığını iddia ettiği şeyi yapmamı istedi. Her adımda onunla kavga etmemi istedi ama sağduyu galip geldi. Zar zor. Karnım açtı ve kaçmayı planlıyorsam en güçlü halimde olmam gerekiyordu. Ayrıca, adamlarının sınırların ötesinde biri olduğumu da görmesini istiyordum. Eğer en yakın arkadaşlarmışız gibi onunla yemek yemek bunu sağlayacaksa, o zaman anlaşmam gerekiyordu.

Ben de öyle yaptım.

Beni odadan çıkarmasına izin verdim ve Kieran'ı bizi beklerken bulduğumda şaşırmadım bile. Yüzündeki eğlenceye bakılırsa, tartışmamızın en azından yarısını duymuş olmalıydı.

Kieran ağzını açtı.

"Beni sınama" diye uyardı.

Nefesinin altında kıkırdayarak, Kieran bir adım arkamıza düştüğünde hiçbir şey söylemedi. Saatler önce indiğimiz merdivenleri kullandık ve ormandaki çılgın koşumu düşünmemeye çalıştım. Beni yakaladığında neler olduğunu.

Ama yine de sıcak hava dalgası damarlarıma vurdu.

Bana baktı, düşüncelerimin nereye gittiğini hissedememesi için dua ederken görmezden geldiğim sorgulayıcı bir bakış attı.

Ortak alana girer girmez Kieran hızını yavaşlattı

ve tam arkamdan yürüdü. Bunun bilinçsiz bir hareket olmadığını biliyordum. Duvarlar boyunca Alçalmışlar vardı, birbirlerine fısıldarlarken yüzleri solgundu, gözleri bizi takip ediyordu. Bazılarını hücrenin dışında izleyiciler arasında görmüştüm. Magda'yı gördüm. Artık gözlerinde merhamet yoktu. Sadece... Şüphe.

Çenemi kaldırdım ve omurgamı düzelttim. Yükselmişler kötülüğün vücut bulmuş hali olabilirdi ve Solis'teki sayısız insan suç ortağı olabilirdi ama bana yaptıkları şey daha iyi olmadıklarını kanıtlıyordu.

Köşeyi döndük ve bakışlarım yükseldi.

"Aman Tanrılar" diye fısıldadım, serbest elim ağzıma uçarken tökezledim. Kieran'a çarptım.

Eli omzuma indi, koridorun duvarlarına bakarken beni sabitledi. Hareket edemiyordum. Korku beni boğarken zar zor nefes alabildim.

Şimdi ortak alandaki soluk yüzleri anladım. Duvarlar cesetlerle kaplıydı, kolları açıktı ve ellerinde kan taşı çivileri çakılıydı. Bazıları göğüslerinin ortasından kırmızımsı kahverengi bir kazık yemişti, diğerleri başından. Bazıları ölümlüydü. Bazıları Atlantisliydi. Her iki tarafta da yarım düzine vardı. Rolf'u ve bayılttığım adamı gördüm ve... Şeyi gördüm...

Bay Tulis'i gördüm.

Ona bakarken dizlerim zayıfladı. Ölmüştü, yüzü korkunç gri bir renkteydi. Ölümlüydü ama yine de göğsünden bir kazık çıkıyordu.

Tek istediği son çocuğunu kurtarmaktı. Bunu yapması için ona bir fırsat verilmişti. Kaçmıştı ve şimdi... Şimdi buradaydı.

Hepsi ölmemişti.

Biri hâlâ nefes alıyordu.

Jericho.

Ona ulaşıp nasıl bir acı çektiğini göremeden hislerimi kilitledim. Göğsü sığ, düzensiz nefeslerle yükselirken dağınık saçlı kafası sallanıyordu. Kan taşı avuçlarını delmiş ama son ölümcül çivi boğazına saplanmıştı. Kızıllık çıplak göğsünün önünü ve pantolonunu boyamış ve altındaki zeminde toplanmıştı.

"Yaptıklarının bedelini ödeyeceklerine söz verdim." *Sesi* hiç kibirli gelmiyordu. Sesi hiç gururlu gelmiyordu. "Ve şimdi diğerleri bana itaatsizlik edip sana zarar vermek isterlerse ne olacağını biliyorlar."

Safra boğazımdan süzüldü. "O... O hâlâ yaşıyor" diye fısıldadım, kurda doğru bakarak.

"Yaşıyor ama sadece ben onun hayatına son verene kadar" diye yorum yaptı ve elimi indirdi. Arkasına bakmadan ileri doğru yürüdü. İki adam Büyük Oda'nın büyük ahşap kapılarını açtı ve birkaç kapağı örtülü yemeğin beklediği orta masaya doğru ilerledi.

Hasta olabilirim diye düşündüm.

Kieran'ın eli omzumu sıktı. "Daha azını hak etmiyorlardı."

Peki öyle miydi?

Bana ölümcül darbeyi vuran Bay Tulis bile.

"Git." Eliyle dürttü. Her nasılsa, cesetlerin yanından geçerken ayaklarımı hareket ettiriyordum. Kelebekler gibi duvara sabitlenmişlerdi.

Sersemlemiş bir şekilde, masada onun sağında oturduğumu fark etmemiştim, tipik bir onur yeriydi. Kieran

yanımdaki sandalyeyi aldı. Hissiz bir şekilde, hizmetçiler yemek tabaklarını açarken orada oturdum, maiyetinin geri kalanı da masaya otururak onları takip etti. Delano ve Naill'i tanıdım, garip bir şekilde iyi olduklarını görünce rahatladım. Beni savunmuşlardı ve bunun arkasındaki nedenleri düşünmek istemiyordum.

Önümüzde bir ziyafet vardı. Haşlanmış biftek. Kızarmış ördek. Soğuk et ve peynir. Fırında patates. Her şey harika kokuyordu.

Ama orada otururken midem çalkalandı, hareket edemiyordum. Kieran bana bifteğin birazını teklif etti ve ben de kabul etmiş olmalıyım çünkü benim tabağıma düştü. Sonra ördek ve patates geldi. Bir parça peyniri kırıp bardağına uzanırken tabağıma koyan *oydu*. Zayıf yönlerimden biri olduğunu hatırlıyor gibiydi.

Tabağıma baktım. Yemeği görmüyordum. Sohbet henüz başlamadığı için odanın dışındaki cesetleri görüyordum ama kısa süre konuşmalar başladı ve sabit bir uğultu haline geldi. Bardaklar ve tabaklar tokuşturuldu. Kahkahalar duyuldu.

Ve Büyük Oda'nın dışındaki duvarlara çivilenmiş cesetler vardı.

"Poppy."

Gözümü kırptım, kafamı kaldırıp ona baktım. Altın gözleri soğumuştu ama çenesi camı kesecek kadar sertti.

"Ye" diye kısık bir sesle emretti.

Bir çatala uzandım, onu aldım ve bir et parçasına sapladım. Bir ısırık aldım, yavaşça çiğnedim. Tadı koktuğu kadar güzeldi ama mideme çok fazla oturdu. Patateslere doğru biraz daldırdım.

Birkaç dakika geçti ve "Onlara yaptıklarımı onaylamıyor musun?" dedi.

Ona baktım, soruyu nasıl cevaplayacağımdan bile emin değildim... Eğer bu bir soruysa bile.

Arkasına yaslandı, elinde bardak vardı. "Yoksa çok şaşırdın da gerçekten nutkun mu tutuldu?"

Son lokmayı yutarak çatalı yavaşça masaya koydum. "Bunu beklemiyordum."

"Öyle olacağını hayal bile etmiyorum." Bardağı dudaklarına kaldırırken sırıtıyordu.

"Onları orada ne kadar bırakacaksın?"

"Canım ne kadar isterse o kadar."

Göğsüm burkuldu. "Ya Jericho?"

"Bir daha kimsenin sana el kaldırmaya cesaret edemeyeceğinden emin olana kadar."

Çevremizdeki birkaç adamın konuşmayı bıraktığını ve dinlediğini fark edince, bir sonraki sözlerimi dikkatlice seçtim. "Halkınızı çok iyi tanımıyorum ama bir ders aldıklarını düşünüyorum."

Bir şeyler içti. "Yaptığım şey seni rahatsız ediyor."

Bunun bir soru olmadığını biliyordum. Bakışlarım tabağıma geri döndü. Beni rahatsız mı etmişti? Evet. Sanırım beni huzursuz etmesi gerekiyordu. Ya da en azından öyle umuyordum. Yapabileceği şiddetin cüretkarlığı tamamen şaşırtıcı olmasa da şok ediciydi. Onu Hawke olarak tanıdığım muhafızdan ayırıyordu.

"Ye" dedi ve bardağını indirdi. "Bundan daha fazlasını yemen gerektiğini biliyorum."

Ona ne kadar yiyecek tüketmem gerektiğini belirleyebileceğimi söyleme dürtüsüne karşı koydum. Bunun

yerine duyularımı ona açtım. Oradaki ıstırap farklıydı, tadı... Keskin ve neredeyse acı. Ona ulaşma dürtüsü çok sert vurdu ve bir elimi kucağıma kıvırmama neden oldu. Aramızda olanlar mı buna neden olmuştu? Kendi destekçilerine yaptığı şey yüzünden mi? İkisi de olabilirdi. İçkime uzandım, gözlerimi kapattım ve tekrar açtığımda, onu kalın kirpikleri arasından beni izlerken buldum.

Ona bunun beni rahatsız ettiğini söyleyebilirdim. Hiçbir şey söyleyemedim. Belki de bu iki şeyden birini benden bekliyordur diye düşündüm. Ama ona gerçeği söyledim. Ona borçluymuşum gibi hissettiğimden değil kendime borçluymuşum gibi hissettiğimden.

"Onları gördüğümde dehşete düştüm. Şok ediciydi, özellikle de Bay Tulis. Yaptığın şey şaşırtıcıydı ama beni en çok rahatsız eden şey..." derin bir nefes aldım.

"O kadar da kötü hissetmiyor olmam."

O ağır kapaklar kalktı ve bakışları deliciydi.

"Jericho elimi kesmekten bahsettiğinde o insanlar gülüyordu. Kanım akarken ve çığlık atarken tezahürat yapıyorlar ve Jericho'ya kesmesi ve devam etmesi için başka seçenekler sunuyorlardı" dedim ve etrafımızdaki sessizlik neredeyse dayanılmazdı. "Çoğuyla daha önce hiç tanışmamıştım ve beni parçalanırken gördüklerine seviniyorlardı. Bu yüzden pek acımıyorum."

"Bunu hak etmiyorlar" dedi sessizce.

"Katılıyorum" diye mırıldandı Kieran.

Çenemi kaldırdım. "Ama yine de ölümlüler ya da Atlantisliler. Ölürken saygınlığı hak ediyorlar."

"Senin saygınlığı hak ettiğine hiç inanmıyorlardı" dedi.

"Yanıldılar ama öyle olması bunu haklı çıkarmaz" dedim.

Bakışları yüzümde sürüklendi. Kasın seğirmesi durmuştu. "Ye" diye tekrarladı.

Ona, "Yemek yemem konusunda takıntılısın" dedim.

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Ye, sana planlarımızı anlatayım."

Bu birkaç kişinin daha dikkatini çekti. Midemin isyan etmemesini umarak, yemeğimi seçmek yerine doğrudan yemeye başladım. Kieran'a bakmaya cesaret edemedim, çünkü eğer etseydim, Büyük Oda'nın dışından koridora bakıyor olurdum.

"Sabah ayrılıyoruz" dedi ve bir ısırık aldığım peynir parçasında neredeyse boğuluyordum. Çevremdekilerin hiçbiri şaşırmış görünmüyordu.

"Yarın mı?" Diye ciyakladım, panik ve umut arasında kaldım. Yoldan kaçma şansım buradan kaçma şansımdan daha yüksek.

Başını salladı. "Dediğim gibi, eve gidiyoruz."

Bardağımdan iyi bir yudum aldım. "Ama Atlantia benim evim değil."

"Ama öyle. En azından kısmen."

"Bu ne anlama geliyor?" Karşımda Delano ilk kez konuştu.

"Daha önce anlamam gereken bir şey olduğu anlamına geliyor. Daha önce anlam ifade etmeyen birçok şey şimdi anlam kazanıyor. Seni neden Bakire yaptıkları, Craven saldırısından nasıl kurtulduğun. Yeteneklerin" dedi ve son kısımda sesini alçaltarak, yalnızca ben ve çevremizdekiler onu duyabildik. "Sen ölümlü değilsin Poppy. En azından tamamen öyle değilsin."

Ağzımı açtım ve sonra kapattım, onu doğru duyduğumdan emin değildim. Bir an için boğazıma bir şey tıkandığını sandım. İçeceğimden bir yudum aldım ama his hâlâ oradaydı.

Delano'nun mücevher mavisi gözleri keskinleşti. "Onun...şey olduğunu mu ima ediyorsun..."

"Yarı Atlantisli?" diye onun yerine bitirdi. "Evet."

Elim titredi, çalkalanan sıvı parmaklarıma döküldü. "Bu imkânsız" diye fısıldadım.

"Emin misin?" Delano ona sordu ve ona baktığımda, bakışları üzerimde hareket ederken, boynumda durup oyalanırken gözlerindeki şoku görebiliyordum.

"Yüzde yüz" diye yanıtladı.

"Nasıl?" diye sordum.

Hafif bir gülümseme tam dudaklarında oynadı. Bakışları çok alçaldı ve durdu... Boğazımda.

Saç tellerinin altında zar zor gizlendiğini fark ettiğim ısırıkta. Benim kanım. Kanımı tattıktan sonra mı anlamıştı?

Delano arkasına yaslanıp bana sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Salonu unutarak Kieran'a baktım. Bunların hiçbirini görmedim. Bana bir kaşını kaldırdı. Bu onun için yeni bir şey değildi. "Nadir görülür ama olur. Bir ölümlünün yolu bir Atlantisliyle kesişir. Doğa kendi yolunu çizer ve dokuz ay sonra ölümlü bir çocuk doğar." Kieran durakladı ve başparmağını kadehinin kenarında gezdirdi. "Ama sık sık, her iki krallığın çocuğu doğar. Ölümlü ve Atlantisli."

"Hayır, yanılıyor olmalısın." Oturduğum yerde döndüm. "Annem ve babam ölümlüydü..."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Hawke sözümü kesti. Hayır, Hawke değil. *Casteel*. Prens. "Ölümlü olduğumu sandın."

Kalbim kaburgalarımdan çıkacaktı. "Ama kardeşim, o artık bir Yükselmiş."

Delano araya girerek, "Bu iyi bir soru" dedi.

Nefesini toplayarak, "Sadece onun tam kan kardeşin olduğu varsayımıyla çalışıyorsak" dedi ve irkildim.

"Ve hatta onun Yükselmiş olduğunu..." diye yorumladı biri.

Bardak parmaklarımdan kaymaya başladı.

Refleksleri şimşek gibi hızlıydı. Bardak, masaya çarpmadan önce onu yakaladı. Yere koydu, elimi tutup masaya indirdi. "Kardeşin yaşıyor."

Kalbim durmuştu. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Aylardır onu izliyorum, Poppy. Gün boyunca ortalarda görülmedi ve bunu onun Yükselmiş olduğu anlamına geldiğine yordum."

Biri küfür etti ve yere tükürdü. Gözlerimi kapadım. Yarı... yarı Atlantisli mi? Seçilmiş kişi olmamın ve yeteneklerimin kaynağı olmasının sebebi buysa Dük ve Düşes bunu biliyor muydu? Peki Kraliçe? Gözlerimi açtım. "Biliyorduysalar neden beni sağ bıraktılar ki?"

Dudakları inceldi. "Neden kardeşimi tutuyorlar?"

Sarsıldım, tüm vücudum donmuştu. "Bunu yapamam. Değil mi? Yani, bende... Bunun için gereken parçalar yok."

"Parçalar mı?" Kieran öksürdü. "Kafasını neyle doldurуyordun?"

Prens ona yavan bir bakış attı. "Dişler. Bunları kastettiğini sanıyorum." Üst dudağını kıvırarak, dilini bir

sivri dişin üzerinden geçirdi ve karnım kalktı ve bir zevk ve rahatsızlık karışımına dönüştü. "Buna ihtiyaçları yok. Yükselişi tamamlamak için kanına ihtiyaçları var."

Oturmasaydım, muhtemelen düşerdim. İddiasını çürütmek istedim ama bu konuda yalan söylemesi için iyi bir sebep bulamadım. Bunu yapmakla elde edebileceği bir fayda yoktu. Sandalyeme hafifçe eğildim, acaba kalp krizi mi geçiriyordum diye düşündüm.

"Merak ediyorum Cas. Neden eve gitmek zorundayız?" diye sordu Kieran ve sesinin bir amaç uğruna yükseldiğine yemin edebilirdim. "Kardeşinin tutulduğu yerden daha uzağa gitmiş olacağız."

"Gidebileceğimiz tek yer orası" diye yanıtladı, o altın gözler bana sabitlendi. "Bir Atlantislinin ancak iki yarısı da kendi topraklarında iken evlenebileceğini biliyor muydun? Bir bütün olmalarının tek yolu budur."

Tüm odaya sessizlik çökerken dudaklarım aralandı. Yarı Atlantisli olayından dolayı hâlâ sersemlemiş durumdaydım, duyduklarıma inanamıyordum. Diyordu ki...

Önce sağ yanağında ve ardından solunda o lanet gamze belirdi. Atlantis Prensi Casteel Da'Neer, birleşen ellerimizi kaldırırken kocaman gülümsedi ve "Evlenmek için eve gidiyoruz, *Prensesim*" dedi.

YAZARDAN TEŞEKKÜRLER

Laura Kaye ve ben 2016'da Cincinnati havaalanında dikiliyorduk ve ona *Kan ve Kül* fikrinden bahsettim. Bunu hemen yazmanı istiyorum diyen ilk kişiydi. Yazmadım. Yüksek bir kurguydu, daha önce hiç yazmadığım bir şeydi ve kendime bu çılgın fikri alıp mantıklı bir şeye dönüştürmek için zamana ihtiyacım olduğunu söyleyip durdum. 2016, 2017 veya 2018'de bu zamanı bulamadım. JR Ward ile gönlümüzden geçen ve aslında bizden pek de beklenmeyen kitapların yazımına ilişkin konuşana kadar da bu kitabı yazamadım ama yine de yazılması gerekiyordu. Eylül 2019'daki konuşma bana sonunda bu kitabı yazma zamanının geldiğini söyleme cesaretini verdi. Laura Kaye ve JR Ward, size çok teşekkür borçluyum. İkiniz de olmasaydınız *Kan ve Kül* asla bir fikirden tamamen ete kemiğe bürünmüş bir romana dönüşemezdi.

Bu kitabı bitirdiğimden emin olmak isteyen başkaları da vardı. Brigid Kemmerer, ona kitaptan bahsettiğimde bana aşina olmadığım bir şeyi yazmaya devam etme cesaretini veren kişiydi. Kitabı okuduktan sonra bana

en güzel ve ilham verici sözcükler gönderen Hawke's Harem of Two, Wendy Higgins oldu. Jen Fisher, Üçüncü Bölümde Hawke'a âşık oldu ve çok değerli geri bildirimler sağladı. Andrea Joan ise, okurken bana kitap hakkında paragraf uzunluğunda metinler gönderdi. Gizemli tanıtım gemisine atlayıp benimle bu yolculuğa çıkmak isteyenler tüm JLAnders'lar oldu.

Aslında bu kitabı kendim yayınlamayı planlıyordum. Ortada birçok neden bulunuyordu ama benim için en önemli olan iki neden vardı. Birincisi, bu kitabı mümkün olan en kısa sürede size ulaştırmaktı. Diğeri ise bu kitabı beklenti ve baskı olmadan yazma ve yayınlama ihtiyacıydı ama sonra Blue Box Press'i duydum ve 1001 Dark Nights romanlarında yaptıkları tüm şaşırtıcı çalışmaları bildiğimden Liz Berry'ye ulaştım. Ona ne yazdığımı ve nasıl yayınlamak istediğimi söylediğimde ne düşüneceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tartışmada "hayır" diyeceğini düşünmüştüm ama demedi. Bir telefon görüşmesinde, sadece kitabı istemekle kalmadı, aynı zamanda, yemin ederim, kitabı daha okumadan önce benim istediğimin paralelinde bir pazarlama planı vardı. FB&A'nın harika ellerde olduğunu biliyordum. MJ, Liz ve Jillian'a (ve Steve'e, çünkü STEVE BERRY STORY TIME), bu beklenmedik adımı benimle attığınız için teşekkür ederim. Heyecanınız, sevginiz, desteğiniz ve geri bildiriminizin, bu hikâyenin bitirilmesinde ve okuyucuların eline geçmesinde paha biçilmez bir yeri oldu. Bu kitabın arkasındaki tüm ekibe: Chelle, Jen Watson, Kim, teşekkür ederim!

Desteği için Sarah J. Maas'a teşekkür ederim. Bir

dahaki görüşmemizde saçlarını ürpertici bir şekilde okşamamaya gayret edeceğim. Lexi Blake, senin tavsiyen olmadan eminim ki hâlâ arka kapak üzerinde uğraşıyor olacaktık. Teşekkürler. Ve Hang Lee, sen inanılmaz yeteneklisin. Sana üç şey söyleyebilirim: kılıçlar, oklar ve kanlı bir orman ve bu kıt tasvirlerle uzun zamandır gördüğüm en şaşırtıcı kapağı yarattın. Sen tam bir bomba uzmanısın. Stephanie Brown'a her şeyle ilgilendiği için ve Ernesto Floofington III'e çalışırken kafamın üstünde yarışan küçük bir gremlin gibi konuştuğu için teşekkür ederim. Bu kitabın herkesten çok daha erken geleceğini bilen tüm JLAnders Eleştirmenlerine, bunu gizli tuttuğunuz ve her zaman dürüst eleştirilerinizi sunduğunuz için teşekkür ederiz. Son olarak, bu kitabı alıp okuyacak olan okuyucuya teşekkür ederim. Sen olmasan bunların hiçbiri mümkün olmazdı.